STEPHEN KING

RÜYA AVCISI

DREAMCATCHER

ALTIN KİTAPLAR

Bir zamanlar lanetli Derry kentinde dört arkadaş birbirine yardım ederek kahramanca bir şey yapmışlardı ve bu asla anlayamadıkları bir şekilde onları değiştirmişti.

Yirmi beş yıl önce Down sendromlu bir çocuğu zorbaların ellerinden kurtaran ve artık farklı yaşamları ve sorunları olan Beavy, Henry, Pete ve Jonesy her yıl düzenledikleri geleneksel kamp tatili için Maine ormanlarında buluşurlar. Sessiz sakin bir dinlencenin hayalini kuran arkadaşların kampına gelen bir yabancı, gökyüzündeki ışıklar hakkında anlamsız sözler mırıldanmaya başlayınca kamptaki huzur bir anda yok olur. Dört arkadaş tam da bu zoraki misafirden kurtulmanın planlarını yaparken ansızın kendilerini başka bir dünyadan gelen korkunç bir yaratıkla giriştikleri ölüm kalım savaşının içinde bulurlar. Hayatta nasıl kalabileceklerinin sırrı ortak geçmişlerinde ve Rüya Avcısı'nda saklıdır.

Stephen King'in korkunun sınırlarını denediği ***Rüya Avcısı***, eleştirmenlere göre ***Kemik Torbası***'nın ardından yazdığı en ürpertici romandır.

• • •

"Üstün bir yetenek... Bazı yazarların bir ömür boyu sergilemeye çalıştıkları eşsiz bir hayal gücü... Mutlaka okunması gereken bir kitap."

Chicago Tribune

"King yine okurların aklını başından alıyor. En basit olayları bile korkunç bir duruma getiren yeteneği katlanarak büyüyor."

Miami Herald

Kitabın Orijinal Adı

DREAMCATCHER

Yayın Hakları

© STEPHEN KING
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

Kapak

OSMAN SELÇUK ÖZDOĞAN

Baskı

4. BASIM/ARALIK 2017/İSTANBUL
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
MATBAASI

ISBN 978 - 975 - 21 - 0217 - 4

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul
Yayınevi Sertifika No: 10766

Tel.: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90
http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

STEPHEN
KING

RÜYA AVCISI

Türkçesi
Gülden Şen

ÖNCE HABERLER

25 Haziran 1947 tarihli *East Oregonian*'dan:

İTFAİYECİ "UÇAN DAİRE" GÖRDÜ
Kenneth Arnold "Parlak, Gümüş Renkli ve İnanılmaz Hızla Hareket Eden" Disk Biçimli 9 Nesne Gördüğünü Bildirdi

8 Temmuz 1947 tarihli Roswell (N.M.) *Daily Record*'dan:

HAVA KUVVETLERİ ROSWELL BÖLGESİNDEKİ ÇİFTLİKTE BİR "UÇAN DAİRE" ELE GEÇİRDİ
Haber Alma Görevlileri Düşen Daireyi Buldular

9 Temmuz 1947 tarihli Roswell (N.M.) *Daily Record*'dan:

HAVA KUVVETLERİ "UÇAN DAİRE"NİN METEOROLOJİ BALONU OLDUĞUNU AÇIKLADI

1 Ağustos 1947 tarihli Chicago *Daily Tribune*'den:

HAVA KUVVETLERİ ARNOLD'UN GÖRDÜĞÜNÜN "BİR AÇIKLAMASININ OLMADIĞINI" SÖYLÜYOR
İlk Rapordan Bu Yana 850 Kişi Daha Uçan Daire Gördüğünü Bildirdi

19 Ekim 1947 tarihli Roswell (N.M.) *Daily Record*'dan:

ÖFKELİ ÇİFTÇİ UZAY BUĞDAYI İDDİALARININ ALDATMACA OLDUĞUNU SÖYLÜYOR
Andrew Hoxon "Uçan Daire Bağlantısı"nı Reddediyor
Kızıla Çalan Buğday İçin "Aldatmacadan başka bir şey değil!" Diyor

8 Ocak 1948 tarihli (Ky.) *Courier Journal*'dan:

PİLOT YÜZBAŞI UÇAN DAİREYİ KOVALARKEN DÜŞTÜ
Mantell'in Son Mesajı:
"Metalik, çok büyük!"
Hava Kuvvetleri Susuyor

8 Mart 1957 tarihli Brezilya *Nacional*'dan:

MATO GROSSO'DA GARİP YUVARLAK BİR ARAÇ DÜŞTÜ!
PONTO PORAN YAKININDA 2 KADIN TEHLİKEDE!
"İçeriden çığlıklar duyduk!" Diyorlar

12 Mart 1957 tarihli Brezilya *Nacional*'dan:

MATO GRASSO DEHŞETİ
Kocaman Kara Gözlü Gri Adamlar Görüldü
Bilimadamları İnanmıyor! Raporlar Israrlı!
KÖYLER DEHŞET İÇİNDE!

12 Mayıs 1965 tarihli *Oklahoman*'dan:

EYALET POLİSİ BİR UÇAN DAİREYE ATEŞ ETTİ
Uçan Dairenin 9 Numaralı Otoyolun 13 Metre Tepesinde Olduğu İddia Edildi
Tinker AFB Radarı Görüntüyü Onaylıyor

2 Haziran 1965 tarihli *Oklahoman*'dan:

TARIM OFİSİ YETKİLİSİ "UZAYLI ÜRÜN"ÜN
BİR ALDATMACA OLDUĞUNU BİLDİRDİ
"Kızıl Otlar"ın Püskürtme Boyalı Gençlerin İşi Olduğu Söyleniyor

14 Eylül 1965 tarihli Portland (Me) *Press-Herald*'dan:

NEW-HAMPSHIRE'DA UFO GÖRÜNTÜLERİ ARTIYOR
En Çok Exeter Bölgesinde Görüldü
Yerli Halktan Bazı Kişiler Uzaylıların İstilasından Korkuyor

19 Eylül 1965 tarihli Manchester (N.H.) *Union-Leader*'dan:

EXETER YAKINLARINDA GÖRÜLEN ÇOK BÜYÜK NESNE OPTİK BİR YANILSAMAYMIŞ
Hava Kuvvetleri Müfettişleri Polisin Gördüklerini Yalanlıyor
Memur Cleland Israrlı: "Ben ne gördüğümü biliyorum."

30 Eylül 1965 tarihli Manchester (N.H.) *Union-Leader*'dan:

PLAISTOW'DAKİ GIDA ZEHİRLENMESİ SALGINI HÂLÂ AÇIKLANAMADI
300'den Fazla Kişi Etkilendi, Çoğu İyileşiyor
Federal Gıda Dairesi Yetkilisi Kirli Su Kaynaklarının Neden Olmuş Olabileceğini Söyledi

9 Ekim 1965 tarihli Michigan *Journal*'dan:

GERALD FORD UÇAN DAİRE SORUŞTURMASI ÇAĞRISINDA BULUNDU
Cumhuriyetçilerin Lideri "Michigan Işıkları"nın Kaynağının Uzaylılar Olabileceğini Söyledi

19 Kasım 1978 tarihli Los Angeles *Times*'tan:

CALTECH'Lİ BİLİMADAMLARI MOJAVE'DE DİSK BİÇİMLİ DEV BİR NESNE GÖRDÜKLERİNİ BİLDİRDİLER
Tickman: "Çevresinde parlak küçük ışıklar vardı."
Morales: "Ota benzer kırmızı bitkiler gördüm."

24 Kasım 1978 tarihli Los Angeles *Times*'tan:

EYALET POLİSİ VE HAVA KUVVETLERİ ARAŞTIRMACILARI MOJAVE'DE "KIRMIZI OT" BULAMADI
Tickman ile Morales Yalan Makinesine Girdiler ve Geçtiler
Aldatmaca Olasılığı Bulunmuyor

16 Ağustos 1980 tarihli *New York Times*'tan:

"UZAYLILARIN İNSANLARI KAÇIRDIKLARINA" İNANILIYOR
Psikologlar Gri Adamların Çizimlerini Sorguluyor

9 Şubat 1985 tarihli *Wall Street Journal*'dan:

CARL SAGAN: "Hayır, yalnız değiliz."
Tanınmış Bilimadamı Uzaylılara İnancı Doğruluyor
"Zeki Canlılar Olasılığının Çok Büyük Olduğunu" Söylüyor

14 Mart 1997 tarihli *Phoenix Sun*'dan:

PRESCOTT YAKINLARINDA DEV UÇAN DAİRE GÖRÜLDÜ
ÇOK SAYIDA İNSAN "BUMERANG BİÇİMLİ BİR NESNEYİ" TANIMLIYOR
Luke'taki AFB'nin Santraline Yüzlerce Telefon Geldi

20 Mart 1997 tarihli *Phoenix Sun*'dan:

"PHOENIX IŞIKLARI" AÇIKLANAMADI
Uzmanlar Fotoğraflarda Oynama Olmadığını Söyledi
Hava Kuvvetleri Araştırmacıları Susuyor

9 Nisan 1997 tarihli Paulden (Ariz.) *Weekly*'den:

GIDA ZEHİRLENMESİ SALGINI AÇIKLIĞA KAVUŞTURULAMADI
"KIZIL OT" İHBARLARI ALDATMACA KABUL EDİLİYOR

15 Mayıs 2000 tarihli Derry (Me.) *Daily News*'tan:

JEFFERSON YOLUNDA BİR KEZ DAHA GİZEMLİ IŞIKLAR GÖRÜLDÜ
Kineo Town Müdürü: "Ne olduklarını bilmiyorum ama, sürekli geri geliyorlar."

BGAT

Bu, parola olmuştu ve Jonesy ne kadar uğraşırsa uğraşsın, önce kimin söylediğini hatırlayamıyordu. *İntikam felakettir* deyişi onundu. *Belamı ver Freddy*'yle yarım düzine kadar daha renkli küfür de Beaver'dan çıkmıştı. Onlara *ne ekersen onu biçersin* demeyi de Henry öğretmişti; tam da Henry'nin daha çocukken bile hoşlandığı türden bir Zen saçmalığıydı. Ama ya BGAT? Onu kim akıl etmişti?

Fark etmezdi. Önemli olan, dörtlü olduklarında ilk yarısına, beşli olduklarında tümüne ve sonra yeniden dörtlü kaldıklarında ikinci yarısına inanmalarıydı.

Yine dörtlü kaldıklarında günler daha karardı. Belamı ver Freddy günleri arttı. Bunu biliyorlardı, ama nedeninden haberleri yoktu. Kendilerinde bir sorun olduğunu ya da en azından bir fark olduğunu biliyor, ama ne olduğunu söyleyemiyorlardı. Ve bütün bunlar gökyüzündeki ışıklardan çok önce olmuştu. McCarthy'yle Becky Shue'dan da önce.

BGAT: Bazen yalnızca söylediğiniz şeydir. Bazen de karanlıktan başka hiçbir şeye inanmazsınız. Peki o zaman nasıl devam ederdiniz?

1988: Beaver Bile Hüzünlenir

Beaver'ın evliliğinin yürümediğini söylemek *Challenger* uzay mekiğinde küçük bir sorun olduğunu söylemeye benziyordu. Joe "Beaver" Clarendon'la Laurie Sue Kenopensky sekiz ay idare ettiler ve sonra *bam*, gitti bizim fıstık, birisi şu kahrolası parçaları toparlamama yardım etsin.

Birlikte takıldığı arkadaşlarının hepsi Beav'in temelde mutlu bir adam olduğunu söyleyecektir, ama bu onun karanlık dönemlerinden biriydi. Her yıl beraber oldukları kasım ayının bir haftası dışında eski arkadaşlarından (*gerçek* arkadaşı saydıklarından) hiçbiriyle görüşmedi.

Geçen kasımda o ve Laurie Sue hâlâ beraberdiler. Evet, pamuk ipliğiyle bağlıydılar, ama yine de beraberdiler. Artık zamanının büyük bölümünü, çok büyük bir bölümünü Portland'ın Old Port mahallesindeki The Porthole, The Seaman's Club ve The Free Street Pub isimli barlarda geçiriyor. Çok fazla içiyor. Eski malum ottan çok fazla tüttürüyor. Çoğu sabah tuvalet aynasında yüzünü görmekten hoşlanmıyor. Kıpkırmızı gözleri kendi görüntüsünden uzaklaşıyor ve, *kulüplere gitmekten vazgeçmeliyim*, diye düşünüyor. *Çok geçmeden benim de Pete gibi sorunlarım olabilir. Vay canına.*

Kulüpleri bırak, eğlenmeyi bırak, iyi fikir, sonra yine dönüyor ve hadi bakalım. Bu perşembe The Free Street'te ve işte elinde bir bira, cebinde esrarlı sigara, müzik kutusunda The Ventures'ı andıran eski bir enstrümantal parça çalıyor. Onun zamanından önce popüler olan bu parçanın adını hatırlamıyor. Yine de biliyor; boşanalı beri eski Portland müzikleri çalan istasyonu çokça dinliyor. Eskiler çok rahatlatıcı. Yenilerin çoğu... Laurie Sue çoğunu bilir ve beğenirdi, ama Beaver anlamıyor.

The Free Street oldukça boş, barda beş altı kişi oturuyor, bir o kadarı da arkada bilardo oynuyor. Beaver'la takıldığı arkadaşlarından üçü localardan birinde oturmuş Miller bira içiyor ve her turu ısmarlamacasına yağlı bir iskambil destesini kesiyorlar. Karmakarışık gitarlarla dolu şu enstrümantal de ne? "Out of Limits" mi? "Telstar" mı? Hayır, Telstar'da synthesizer var ama bunda yok. Hem kim aldırır ki? Diğerleri dün gece Belediye Salonu'nda çalan Jackie Brown'dan söz ediyorlar. Orada olan George Pelsen'in dediğine göre harika bir gösteri olmuş.

George onlara dikkatle bakarak, "Başka neyin harika olduğunu söyleyeyim size," diyor. Zayıf çenesini kaldırıp hepsine boynunun yanındaki kırmızı izi gösteriyor. "Bunun ne olduğunu biliyor musunuz?"

Kent Astor biraz çekingen, "Öpücük izi, değil mi?" diye soruyor.

"Çok haklısın," diyor George. "Gösteriden sonra bir grup arkadaşla birlikte kulis kapısının oralarda takılıyorduk. Jackson'ın imzasını almak umuduyla. Ya da belki de bilmem, David Lindley'in. O da çok havalı."

Kent'le Sean Robideau, Lindley'in havalı olduğunu kabul ediyorlar, ama hiç de bir gitar ilahı değil (Dire Straits'ten Mark Knopfler bir ilah; AC/DC'den Angus Young; ve tabii Clapton), yine de çok havalı. Lindley'in hem hoş zevkleri, hem de çok korkuları var. Hepsi omuzlarında yük.

Beaver konuşmalara katılmıyor. Birden oradan, hiçbir yere gidilmeyen o bayat bardan çıkıp temiz hava almak istiyor. George'un sözü nereye getireceğini biliyor ve hepsi yalan.

İsmi Chantay değildi, isminin ne olduğunu bilmiyorsun ve sanki sen orada değilmişsin gibi yanından geçip gitti. Sen zaten onun gibi bir kız için ne anlama gelirdin ki? İşçi sınıfından uzun saçlı bir kız işçi sınıfının yaşadığı bir başka New England kasabasına gelmiş. Grubun otobüsüne bindi ve senin yaşamından çıkıp gitti. Senin şu hiç de ilginç olmayan yaşamından. Chantays dinlediğimiz grubun adı. MarKets ya da Barkays değil, Chantays. Parça Chantays'in "Pipeline" ve boynundaki şu kızarıklık da öpücük izi değil, jilet tahrişi.

Bunu düşünüyor, sonra bir ağlama duyuyor. The Free Street'te değil de, aklında. Uzun zamandır unutulmuş bir ağlama. Tıpkı cam kırıkları gibi insanın beynine saplanıyor, belamı ver Freddy, birisi şu ağlamayı sustursun.

Beaver, *onu durduran bendim,* diye düşünüyor. *Bendim. Onu durduran bendim. Onu kollarıma alıp şarkı söyledim.*

Bu arada George Pelsen onlara kulis kapısının sonunda nasıl açıldığını, ama içeriden çıkanın ne Jackie Brown ne de David Lindley, üçlü şarkıcı fıstıklar olduğunu anlatıyor. Randi, Susi ve Chantay. Harika kızlar, hepsi de uzun boylu ve güzel.

Sean gözlerini devirerek, "Vay canına!" diyor. Cinsel serüvenleri ara sıra Boston'a gidip de Foxy Lady'deki striptizcileri ve Hooters'taki garson kızları süzmekten ibaret olan toplu, ufak tefek bir tip. "Vay canına, *Chantay* ha?" Havada eliyle müstehcen hareketler yapıyor. Beav en azından o konuda profesyonel olduğunu düşünüyor.

"Onlarla konuşmaya başladım... çoğunlukla da onunla. Chantay'le ve ona Portland'ın gece hayatını biraz görmeyi isteyip istemediğini sordum. Bunun üzerine..."

Beav cebinden bir kürdan çıkarıp ağzına sokuyor ve diğerlerinden kopuyor. Birdenbire istediği tek şey kürdan oluyor. Önündeki bira, cebindeki sigara ya da George Pelsen'in kamyonetinin arkasında hayali Chantay'le nasıl işi pişirdiği değil. George, Tanrı razı olsun o kamyonetten, diyor. George'un koçu sarsılırken yanından bile geçmeyin sakın.

Beaver, *hepsi havacıva*, diye düşünüyor. Birdenbire çok sıkılıyor, Laurie Sue'nun eşyalarını toplayıp annesinin evine taşındığı günden

beri hiç sıkılmadığı kadar çok. Bu ona hiç benzemiyor ve birdenbire bütün istediği buradan çıkmak, ciğerlerine serin, tuzlu deniz kokusunu doldurup bir telefon bulmak. Bunu yapıp Jonesy ya da Henry'yi aramak istiyor. *Hangisi fark etmez, ikisi de olabilir; onlara, hey ahbap, neler oluyor, demek istiyor. Birisi de, ah bilirsin işte Bev, BGAT, desin. Yeni bir şey yok.*

Kalkıyor.

George, "Hey ahbap," diyor. Beaver, George'la birlikte Westbrook Junior Kolej'e gitmişti. George o zamanlar yeterince havalı görünüyordu, ama o pek çok bira önceydi. "Nereye gidiyorsun?"

"Çişe," diyor Beaver kürdanını dudaklarının bir yanından diğer yanına yuvarlayarak.

"Acele et, en güzel kısmına geliyorum." Beaver, *ağı olmayan külot*, diye düşünüyor. *Ah Tanrım, bugün yine o eski garip hava var, belki de barometrenin yüzünden.*

George sesini alçaltarak konuşuyor. "Eteğini kaldırınca..."

"Biliyorum, külotunun ağı yoktu," diyor Beaver. George'un gözlerindeki şaşkınlığı görüyor, ama aldırmıyor. "O kısmını duymak isterim tabii."

Uzaklaşıyor, sarı-pembe idrar ve dezenfektan kokulu erkekler tuvaletine yürüyor, geçiyor, kadınlarınkini de geçiyor, üstünde OFİS yazan kapıyı da geçip arka sokağa kaçıyor. Tepede gökyüzü beyaz ve yağmurlu, ama hava güzel. Çok güzel. Derin bir nefes alıp yeniden düşünüyor. Yeni bir şey yok. Hafifçe sırıtıyor.

Kürdan çiğneyip kafasını temizleyerek on dakika yürüyor. Bir noktada, tam olarak ne zaman hatırlamıyor, cebindeki sigarayı fırlatıp atıyor. Sonra Monument Alanı'nda Joe'nun Tütüncü Dükkânı'ndaki telefon kulübesinden Henry'yi arıyor. Telesekreterin çıkmasını bekliyor, Henry hâlâ okuldadır ama Henry evde ve ikinci çalışta açıyor.

Beaver, "Ne haber ahbap?" diye soruyor.

"Ah işte," diyor Henry. "Başka gün, aynı terane. Ya sen Beav?"

Beav gözlerini kapatıyor. Bir an için her şey yine yoluna giriyor; en azından böylesine berbat bir dünyada olabileceği kadar.

"Aynı ahbap," diyor. "Hemen hemen aynı."

1993: Pete Başı Dertte Bir Hanımın Yardımına Koşuyor

Pete, Bridgton'daki Macdonald Motors'ta otomobillerin sergilendiği salonun hemen dışındaki masasında oturmuş, anahtarlığını çeviriyor. Anahtarlığın üstünde mavi mineli dört harf var: NASA.

Düşler o düşleri kuranlardan daha hızlı yaşlanır. Bu, Pete'in yıllar içinde keşfettiği bir gerçektir. Yine de son düşler genelde pek güç ölür ve beynin gerisinde alçak, acı dolu seslerle çığlıklar atıp dururlar. Pete'in duvarları *Apollo* ve *Satürn* roketleri, astronotlar ve uzay yürüyüşlerinin (bilenler için EVA denir) resimleriyle kaplı yatak odasında uyuyalı çok zaman oldu. Isı kalkanları atmosfere girişin etkisiyle tüten ve tutuşan uzay kapsülleri, *LEM*'ler, *Voyager*'lar ve 80. Otoyol'un tepesinde belirmiş parlak bir cismin resmi. İnsanlar yan yolda durmuş, ellerini gözlerine siper ederek havaya bakıyorlar ve fotoğrafın başlığında şöyle yazıyor: **1971'de ARVADA, COLORADO YAKINLARINDA FOTOĞRAFI ÇEKİLEN BU NESNE HİÇBİR ZAMAN AÇIKLANAMADI. BU GERÇEK BİR UFO'DUR.**

Uzun zaman oldu.

Yine de bu yıl iki haftalık tatilinin bir haftasını Washington'da geçirdi ve her gün Smithsonian Ulusal Hava ve Uzay Müzesi'ne gidip hemen hemen tüm zamanını yüzünde bir gülümsemeyle dolaşarak harcadı. Çoğunlukla da ay taşlarına bakıp düşündü. *Bu taşlar gökyüzünün her zaman kapkara ve sessizliğin sonsuz olduğu bir yerden geldi. Neil Armstrong'la Buzz Aldrin başka bir dünyadan yirmi kilo kopardılar ve işte burada.*

İşte o da buradaydı. Masasının başında oturmuş, tek bir otomobil bile satamamıştı (insanlar yağmur yağarken otomobil satın almaktan hoşlanmıyorlardı ve Pete'in bulunduğu yerde dünya var olduğundan beri hep hafif bir yağmur vardı). NASA anahtarlığını çevirip saate bakıyordu. Öğleden sonraları zaman yavaş geçer ve saat beşe yaklaşırken daha da ağırlaşır. Saat beşte o ilk biranın zamanı gelir. Beşten önce değil; yolu yok. Gündüz içersen belki de ne kadar içtiğine dikkat etmen gerekir, çünkü bunu alkolikler yapar. Ama bekleyebilirsen... anahtarlığını çevirip bekleyebilirsen...

Pete o günün ilk birasının yanı sıra kasımı da bekliyor. Nisanda Washington'a gitmek iyiydi ve ay taşları çok ilginçti (onları her düşün-

düğünde hâlâ çok etkileniyor) ama yalnızdı. Yalnız olmak pek güzel değildi. Kasımda, izninin diğer haftasını kullandığında Henry, Jonesy ve Beav'le beraber olacak. O zaman kendine gündüz içme izni verecek. Ormana çıkmış, arkadaşlarla avlanırken gündüzleri içmek sorun olmaz. Aslında bir gelenektir. Bir...

Kapı açılıp güzel bir kumral içeri giriyor. Yaklaşık bir yetmiş boyunda (Pete uzun boylu sever) ve belki otuz yaşlarında. Salondaki modellere bir göz atıyor (koyu bordo yeni Thunderbird en güzeli, Explorer da fena değil) ama sanki satın almak istiyormuş gibi değil. Sonra Pete'i görüp ona doğru yürüyor.

Pete kalkıyor, NASA anahtarlığını masasına bırakıyor ve kızı ofisinin kapısında karşılıyor. Yüzüne en güzel profesyonel gülümsemesini takınmış –iki yüz vatlık bebek, inansan iyi olur– ve elini uzatmış. Kızın eli serin ve sıkı tutuyor, ama dalgın, rahatsız gibi.

"Bu olmayacak gibi," diyor.

Pete, "Bir otomobil satıcısının karşısında söze asla böyle başlamamalısınız," diyor. "Bizler zor işleri severiz. Ben Pete Moore."

Kız, "Merhaba," diyor, ama adını vermiyor. Adı Trish. "Fryeburg'da bir randevum var tam..." Pete'in yavaş geçen öğleden sonra saatlerinde sık sık baktığı saate bir göz atıyor. "Kırk beş dakika sonra. Ev satın almak isteyen bir müşteriyle ve elimde sanırım tam istediği gibi bir ev de var, üstelik hatırı sayılır bir komisyon söz konusu ve..." Gözleri dolu dolu oluyor, sesinin kalınlaşmasını önlemek için yutkunmak zorunda kalıyor. "... ve kahrolası anahtarlarımı kaybettim! Kahrolası *araba* anahtarlarımı!"

Çantasını açıp içini karıştırıyor.

"Ama ruhsatım yanımda... diğer bazı belgeler de... Bütün sayılar elimde ve düşündüm ki, belki, belki bana yeni bir anahtar yapabilirsiniz ve ben de gidebilirim. Bu satış bütün yılımı kurtarabilir, Bay..." Unutmuş. Pete alınmıyor. Moore neredeyse Smith ya da Jones kadar sık rastlanan bir isim. Üstelik kız çok telaşlı. İnsan anahtarını kaybedince böyle olur. En az yüz kez gördü daha önce.

"Moore. Ama Pete deyince de bakarım."

"Bana yardımcı olabilir misiniz Bay Moore? Ya da serviste bana yardımcı olabilecek birisi var mı?"

Johnny Damon orada ve kıza seve seve yardımcı olur, ama Fryeburg'daki randevuya yetişemeyeceği kesin.

"Otomobilinize yeni anahtar yaparız ama en az yirmi dört saat sürer. Belki de kırk sekiz."

Kız kadife gibi kahverengi, dolu dolu gözleriyle ona bakıp acıyla inliyor. "Hay aksi! Hay aksi!"

O zaman Pete'in aklına garip bir şey geliyor. Kız uzun zaman önce tanıdığı birine benziyor. Gerçi onu pek iyi tanımıyorlardı, ama yine de hayatını kurtaracak kadar iyiydiler. İsmi Josie Rinkenhauer'di.

Trish artık sesini kontrol etmeyi bırakıp, "Biliyordum!" diyor. "Aman Tanrım, biliyordum!" Arkasını dönüyor ve açıkça ağlamaya başlıyor.

Pete yanına yaklaşıp hafifçe omzundan tutuyor. "Bir dakika Trish. Dur bir dakika."

Kız ismini söylemediği halde ağzından kaçırıyor, ama kız doğru dürüst tanıştırılmadıklarını fark etmeyecek kadar sarsılmış olduğundan, sorun çıkmıyor.

Pete, "Nerelisin?" diye soruyor. "Yani Bridgton'lu değilsin, değil mi?"

"Hayır. Ofisimiz Westbrook'ta. Dennison Emlakçılık. Ambleminde fener olan."

Pete bu sanki onun için bir anlam taşıyormuş gibi başını sallıyor.

"Oradan geliyorum. Eczaneden aspirin almak için durmuştum, çünkü büyük sunumlardan önce her zaman başım ağrır... stresten. Aman Tanrım, şimdi de balyoz gibi iniyor başıma..."

Pete anlayışla başını sallıyor. Baş ağrılarını bilir. Tabii onunkilerin nedeni genelde stresten çok bira, ama yine de iyi bilir.

"Biraz vaktim vardı, o yüzden bir kahve içmek için eczanenin yanındaki dükkâna girdim... Kafein, bilirsiniz, insanın başı ağrırken kafeinin yararı olabilir..."

Pete yine başını sallıyor. Psikiyatr olan Henry, ama Pete'in ona birçok kez dediği gibi, satışta başarılı olmak için insan aklının nasıl işlediği konusunda epeyce bilgi sahibi olmanız gerekir. Pete yeni arkadaşının biraz sakinleştiğini görüp memnun oluyor. Bu iyi. Eğer izin verirse ona yardımcı olabileceğini düşünüyor. O küçük *tıkırt* sesini duymayı bekliyor. O küçük tıkırtı hoşuna gidiyor. Çok önemli değil, hiçbir zaman talihini döndürmeyecek, ama yine de hoşuna gidiyor.

"Caddenin karşısında, Renny's'e de gittim. Bir eşarp aldım... yağmur için, biliyorsunuz... ve o kahrolası anahtarlarım gitmişti! Geldiğim

yoldan geri yürüdüm... Renny's'ten dükkâna, oradan da eczaneye döndüm, ama hiçbir yerde yoktu! Şimdi de randevumu kaçıracağım!"

Sıkıntısı yeniden sesine yansıyor. Gözleri tekrar saate kayıyor. Saat Pete için sürünüyor, onun açısından koşturuyor. Pete, işte insanlar arasındaki fark bu, diye düşünüyor. En azından birisiyle.

"Sakin olun," diyor. "Birkaç saniye sakin olup beni dinleyin. Siz ve ben eczaneye gidip otomobil anahtarlarınızı arayacağız."

"Orada yok! Bütün koridorlara baktım. Aspirini aldığım rafa da baktım, tezgâhtaki kıza sordum..."

Pete, "Bir daha bakmanın zararı olmaz," diyor. Elini hafifçe kızın beline koyup birlikte yürüyerek onu kapıya doğru götürüyor. Kızın kokusunu beğeniyor ve saçından daha da çok hoşlanıyor. Evet, öyle. Ve eğer kız yağmurlu bir günde güzel görünüyorsa, güneş çıktığında kim bilir nasıl görünür?

"Randevum..."

"Hâlâ kırk dakikan var," diyor. "Yazlık turistler gittikten sonra Fryeburg'a gitmek yirmi dakika sürer. On dakika anahtarını bulmaya çalışırız ve eğer bulamazsak, seni ben götürürüm!"

Kız ona kuşkuyla bakıyor.

Pete onun arkasında, ofislerden birine bakıyor. "Dick!" diye sesleniyor. "Hey, Dickie!"

Dick Macdonald bir yığın faturanın arasından başını kaldırıyor.

"Bu hanıma gerekirse onu Fryeburg'a götürmemde bir sakınca olmadığını söyle."

Dick, "Ah, o emin biridir hanımefendi," diyor. "Seks manyağı ya da hızlı araba kullanan biri değildir. Yalnızca size yeni bir otomobil satmaya kalkar."

Kız hafifçe gülümseyerek, "Bana satmak zordur," diyor. "Ama sanırım kabul."

Pete, "Lütfen telefonuma bakar mısın Dick?" diye soruyor.

"Ah, evet, o sorun olabilir. Böyle bir havada müşterileri sopayla kovalamam gerekecek."

Pete'le kumral kadın Trish çıkıyorlar, sokağı geçip anacaddeye kadar on metre yürüyorlar. Bridgton Eczanesi soldan ikinci binada. Yağmur şiddetlenmiş, artık neredeyse sağanağa dönüşmüş. Kadın yeni eşarbını başına bağlayıp başı açık olan Pete'e bir göz atıyor. "Islanıyorsunuz," diyor.

Pete, "Ben Kuzeyliyim," diye karşılık veriyor. "Oralılar dayanıklı olur."

"Anahtarı bulabileceğinizi düşünüyorsunuz, değil mi?"

Pete omuz silkiyor. "Belki. Bir şeyler bulmakta ustayımdır. Oldum olası."

"Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsunuz?"

Oyun yok, diye düşünüyor Pete. *Ben o kadarını bilirim hanımefendi.*

"Yok," diyor. "Henüz değil."

Eczaneye giriyorlar ve kapıdaki ziller çalıyor. Tezgâhın arkasındaki kız başını dergiden kaldırıyor. Eylül sonlarında bir öğleden sonra saat üçü yirmi geçe eczanede bu üçü ve reçeteli ilaçların satıldığı bölümdeki Bay Diller dışında kimse yok.

Tezgâhtar kız, "Selam Pete," diyor.

"Hey Cathy, nasıl gidiyor?"

"Ah, bilirsin... yavaş." Kumrala bakıyor. "Özür dilerim hanımefendi, yine bakındım, ama bulamadım."

Trish hüzünlü bir gülümseyişle, "Sorun değil," diyor. "Bu beyefendi beni randevuma yetiştirmeyi kabul etti."

Cathy, "Pete iyidir, ama ona bir *beyefendi* de diyemem," diyor.

Pete sırıtarak, "Ağzından çıkanlara dikkat et güzelim," diyor. Sonra saatine bir göz atıyor. Zaman onun için de akıp gitmiş. Sorun değil, iyi oluyor.

Pete dönüp Trish'e bakıyor. "Önce buraya geldin. Aspirin için."

"Öyle. Bir kutu Anacin aldım. Sonra biraz vaktim kalmıştı, ben de..."

"Biliyorum, yandaki Christie's'te kahve içtin, sonra karşıya, Renny's'e geçtin."

"Evet."

"Aspirini sıcak kahveyle içmedin, değil mi?"

"Hayır, arabamda bir şişe su vardı." Pencereden yeşil bir Taunus'u gösteriyor. "İlacı suyla içtim. Ama koltuğa da baktım, Bay... Pete. Kontağa da." Ona sabırsız bir bakış fırlatıyor, sanki ne düşündüğünü biliyorum, aptal kadın diyorsun, der gibi.

Pete, "Son bir soru," diyor. "Eğer araba anahtarlarını bulursak benimle yemeğe çıkar mısın? The West Wharf'ta buluşabiliriz. Şu yolun aşağısında..."

"West Wharf'ı biliyorum," diyor. Sıkıntısına rağmen eğleniyor gibi görünüyor. Tezgâhta Cathy dergisini okurmuş gibi bile yapmıyor. Bu, Redbook'u okumaktan çok daha iyi. "Benim evli olmadığımı nereden biliyorsunuz?"

Pete hemen, "Alyans yok ki," diyor, ama onun ellerine bile bakmamış henüz. Yakından, en azından. "Üstelik midye kızartması, dilbalığı ve çilekli tarttan söz ediyoruz, hayat arkadaşlığından değil."

Trish saate bakıyor. "Pete... Bay Moore... Korkarım şu an flört etmek hiç mi hiç ilgimi çekmiyor. Sizinle yemek yemeyi çok isterdim. Ama..."

Pete, "Bu bana yeter," diyor. "Ama sanırım kendi arabanı kullanacaksın, o yüzden orada buluşuruz. Beş buçuk tamam mı?"

"Evet, iyi, ama..."

"Tamam." Pete kendini mutlu hissediyor. Güzel, mutlu olmak güzel. Son yıllarda mutluluğun yakınından bile geçmediği pek çok gün oldu ve nedenini bilmiyor. Burayla North Conway arasında 302 numaralı yoldaki barları dolaşarak geçirilen çok fazla gece mi? Peki ama hepsi bu mu? Belki hayır ama bunu düşünmenin zamanı değil şimdi. Bu hanımın yetişecek bir randevusu var. Eğer yetişir ve evi de satarsa, şanslı Pete Moore'un belki neler kazanacağını kim bilebilir? Ve eğer şansı yolunda gitmezse de, ona yardım etmiş olur. Bunu hissediyor.

"Şimdi biraz garip bir şey yapacağım," diyor. "Ama sen aldırma, tamam mı? Küçük bir numara, tıpkı aksırmamak için parmağınla burnunu kapaman ya da birinin adını hatırlamaya çalışırken alnına vurman gibi. Tamam mı?"

Kız hiçbir şey anlamıyor. "Tamam sanırım," diyor.

Pete gözlerini kapatıyor, hafifçe sıktığı elini yüzüne götürüyor, sonra işaretparmağını açıyor. Önünde sağa sola sallamaya başlıyor.

Trish tezgâhtar Cathy'ye bakıyor. Cathy, *kim bilir* demek ister gibi omuz silkiyor.

"Bay Moore?" Trish'in sesi huzursuz çıkıyor. "Bay Moore, belki ben artık..."

Pete gözlerini açıyor, derin bir nefes alıp elini indiriyor. Kızın arkasından kapıya bakıyor.

"Pekâlâ," diyor. "Oradan geldin..." Sanki içeri girişini seyrediyormuş gibi gözlerini çeviriyor. "Ve tezgâha gittin..." Bakışları oraya gidiyor. "Herhalde, aspirin ne tarafta gibi bir şey sordun."

"Evet, ben..."

"Ama bir şey de aldın." Şekerlerin durduğu kutuda el izine benzer parlak sarı bir iz görüyor. "Bir Snickers gofret mi?"

"Mounds." Trish'in gözleri iri iri açılıyor. "Nasıl bildiniz?"

"Gofreti aldın, sonra aspirini almaya gittin..." İkinci koridora bakıyor. "Sonra paranı ödedin ve çıktın... Bir an dışarı çıkalım. Görüşürüz Cathy."

Cathy kocaman açtığı gözleriyle ona bakıp başını sallamakla yetiniyor.

Pete dışarı çıkıyor, zilin çalmasına ve artık iyice hızlanan yağmura aldırmıyor. Sarı renk kaldırıma da sürünmüş, ama hızla kayboluyor. Yağmur onu yıkayıp temizliyor. Yine de onu görebiliyor ve gördüğüne memnun oluyor. Şu *tıkırt* duygusu. Tatlı. Çizgi. Göreli çok zaman olmuş.

Kendi kendine konuşarak, "Arabana döndün," diyor. "Suyla bir çift aspirin yutmak için..."

Kaldırımı geçip ağır ağır Taunus'a yaklaşıyor. Kadın peşinden geliyor. Gözleri her zamankinden kaygılı. Neredeyse korkmuş.

"Kapıyı açtın. Çantanı aldın... Anahtarlarını... aspirinini... şekerini... her şeyi... bir elinden ötekine geçirdin... İşte o anda..."

Eğiliyor, elini bileğine kadar sokup mazgalda biriken suları karıştırıyor ve bir şey çıkarıyor. Bir sihirbaz gibi sallıyor. Kasvetli günde anahtarlar gümüş renginde parlıyor.

"... anahtarlarını düşürdün."

Kız onları hemen almıyor. Pete sanki gözlerinin önünde bir büyücülük yapmış gibi ona bakakalıyor.

"Hadi," diyor Pete gülümsemesi hafifçe geçerek. "Al şunları. Pek garip bir şey değildi, biliyorsun. Yalnızca mantık yürüttüm. Bu işlerde iyiyimdir. Hey, bir ara kaybolduğunda beni arabana almalısın. Yolumu bulmakta çok ustayımdır."

Trish anahtarları o zaman alıyor. Hızla, onun parmaklarına değmemeye özen gösteriyor ve Pete o anda kızın daha sonra onunla buluşmayacağını anlıyor. Bunu görmek için özel bir yetenek gerekmiyor, yalnızca kızın gözlerine bakması yeterli; minnet duymaktan çok, korkmuş bir ifadesi var.

"Sağ olun... teşekkür ederim," diyor. Birdenbire aralarındaki mesafeyi ölçüyor ve Pete'in fazla yaklaşmamasını istiyor.

"Sorun değil. Unutma. Beş buçukta, West Wharf'ta. Eyaletin bu tarafındaki en iyi midye kızartması." Numarayı sürdürüyor. Nasıl hisse-

derseniz hissedin, sürdürmeniz gerekir bazen. Öğleden sonranın sevinci biraz kaybolsa da, bir kısmı hâlâ duruyor; çizgiyi gördü ve bu her zaman kendini iyi hissetmesini sağlıyor. Küçük bir numara, ama hâlâ orada olduğunu bilmek iyi geliyor.

Kız, "Beş buçukta," diye tekrarlıyor, ama arabasının kapısını açarken omzundan fırlattığı bakış tıpkı insanın tasmasından kurtulursa ısırabilecek olan bir köpeğe bakmasına benziyor. Onunla birlikte Fryeburg'a gitmek zorunda kalmadığına çok seviniyor. Pete'in bunu bilmek için düşünce okuması da gerekmiyor üstelik.

Orada, yağmurda durup kızın park yerinden geri geri çıkmasını seyrediyor, arkasından otomobil satıcılarına özgü neşeli bir tavırla el sallıyor. Kız parmaklarıyla dalgın bir selam veriyor ve tabii Pete her olasılığa karşı zamanında gelmiş olmak için tam beş buçukta West Wharf'a gittiğinde orada olmuyor. Bir saat geçiyor ve kız hâlâ gelmiyor. Pete yine de uzun süre kalıyor, barda oturup bira içiyor, 302 numaralı yoldaki trafiği seyrediyor. Saat 17.40'ta sanki onun yavaşlamadan geçtiğini görür gibi oluyor. Şiddetlenen yağmur altında hızla geçen yeşil bir Taunus grileşen havada peşinden belli belirsiz sarı bir haleyi sürüklüyor gibi geliyor ona.

Başka gün, aynı terane, diyor, ama artık neşesi kaybolup hüzün geri dönüyor. Tam olarak unutulmamış bir ihanet pahasına, kendini layıkmış gibi hissettiği bir hüzün. Bir sigara yakıyor. Eskiden, çocukken sigara içermiş numarası yapardı, ama artık numara yapmasına gerek olmuyor ve bir bira daha söylüyor.

Garson Milt getiriyor ve, "Bunun yanında bir şeyler de yemelisin Peter," diyor.

Pete bunun üzerine bir porsiyon midye tava söyleyip birkaç tanesini sarmısaklı sosa banıp yiyor, yanında bir iki bira daha içtikten sonra bu kadar iyi tanınmadığı başka bir yere gitmek üzere kalkarken, Massachusetts'te bulunan Jonesy'yi aramaya çalışıyor. Ama Jonesy ile Carla ender de olsa gece çıkmışlar ve ancak bebek bakıcısıyla konuşabiliyor. Kız ona mesaj bırakıp bırakmayacağını soruyor.

Pete neredeyse hayır diyecekken yeniden düşünüyor. "Ona Pete'in aradığını söyle. Pete BGAT dedi, de."

"B, G, A, T." Not ediyor. "Ne anlama geldiğini biliyor mu?"

"Ah evet," diyor Pete. "O bilir."

Gece yarısı New Hampshire'da, Muddy Rudder ya da belki de Ruddy Mother isimli bir yerde iyice sarhoş ve kendisi kadar sarhoş bir kıza bir zamanlar Mars'a ayak basan ilk insan olacağına gerçekten inandığını anlatıyor. Kız başını sallayıp "Ya, ya, ya..." dese de, onun tek anladığının bar kapanmadan önce bir brendili kahve daha içmek olduğunu düşünüyor. Yarın baş ağrısıyla uyanacak, ama yine de işe gidecek ve belki bir araba satacak, belki satamayacak. Her neyse, işler yürüyecek. Belki de bordo Thunderbird'ü satar, elveda sevgilim. Bir zamanlar işler farklıydı, ama artık hep aynı. Buna dayanabileceğini düşünüyor; onun gibi bir adam için tek kural BGAT, işte o kadar. Büyüyorsunuz, adam oluyorsunuz, kendinizi umduğunuzdan daha azıyla yetinmeye ayarlıyorsunuz; düş makinesini keşfettiniz ama üstünde kocaman harflerle BOZUK tabelası asılıydı.

Kasım ayında arkadaşlarıyla ava çıkacak ve bu da beklemek için yeterli bir neden... bu ve belki de arabasında şu sarhoş fıstıkla alelacele bir sevişme. Daha fazlasını beklemek insanın yüreğini sızlatır.

Düşler çocuklar içindir.

1998: Henry Bir Divancıyı Tedavi Ediyor

Oda loş. Henry hastalarını kabul ederken hep böyle ister. Ne kadar azının bunu fark ettiğini çok ilginç bulur. Bunu onların zihinsel durumlarının zaten zayıf olmasına bağlar. Çoğunlukla nevrotikleri (bir zamanlar birisi, *ormanlar onlarla dolu*, demişti) görüyor ve tümüyle bilimsellikten uzak da olsa, kendi değerlendirmesi bu kişilerin sorunlarının kendileriyle dünyanın geri kalanı arasında bir kalkan görevi yaptığı şeklinde. Nevroz derinleştikçe içteki karanlık da artıyor. Hastalarına karşı çoğunlukla bir tür uzak yakınlık besliyor. Bazen acıma. Pek azı sabrını taşırıyor. Barry Newman da onlardan biri.

Henry'nin muayenehanesine ilk gelen hastalara genelde bir seçenek olarak algılamadıkları bir seçenek sunuluyor. İçeri girdiklerinde (biraz loş olsa da) hoş bir oda görüyorlar. Solda bir şömine var. İçinde o hiç bitmeyen kütüklerden biri yanıyor; oduna benzetilmiş çelik ve altına kurnazlıkla gizlenmiş dört gaz alevi. Henry her zaman Van Gogh'un *Sarı Papatyalar* resminin kopyasının altında, şöminenin yanındaki büyük koltuğa oturuyor. (Henry bazen meslektaşlarına her psikiyatrın mu-

ayenehanesinde en az bir Van Gogh bulundurması gerektiğini söylüyor.) Odanın diğer tarafında bir koltukla divan var. Henry yeni bir hastanın hangisini seçeceğine hep dikkat ediyor. Kuşkusuz bir hastanın ilk seferinde seçtiği hangisiyse, hemen hemen her seferinde onu seçeceğini bilecek kadar mesleğinde eski. Bu konuda bir tez bile var. Henry olduğunu biliyor, ama bulamıyor. Nedense bugünlerde tezlere, dergilere, toplantı ve seminerlere eskisi kadar ilgi duymuyor. Eskiden önemliydiler, ama artık işler değişti. Daha az uyuyor, daha az yiyor ve daha az gülüyor. Kendi yaşantısına da bir karanlık çöktü –şu polarizasyon filtresi– ve Henry buna bir itirazı olmadığını görüyor. Gözler daha az kamaşıyor.

Barry Newman daha en başından beri bir divancıydı. Henry bunun Barry'nin zihinsel durumuyla bir ilgisi olduğu yanılgısına bir kez bile düşmedi. Gerçi elli dakika dolduğunda bazen kalkması için Henry'nin yardımına ihtiyacı oluyordu, ama divan Barry'ye daha rahat geliyordu. Barry Newman bir yetmiş boyunda ve iki yüz yirmi kilodur. Bu yüzden divan onun dostudur.

Barry Newman'ın seansları genelde uzun sürer ve haftalık gastronomik serüvenlerin anlatımını içerir. Barry yemek seçen biri değildir, tam tersi. Barry tesadüfen yörüngesine giren her şeyi yer. Barry bir yemek makinesidir. En azından bu konuda fotoğrafik bir belleği vardır. Yön bulma ve coğrafya açısından Henry'nin eski dostu Pete neyse, yemek için de Barry odur.

Henry, Barry'yi ayrıntılardan uzaklaştırıp sorunu bir bütün olarak incelemesini sağlama çabasından neredeyse vazgeçmek üzeredir. Bunun nedeni kısmen Barry'nin yiyecekleri bütün özellikleriyle tartışma yolundaki yumuşak, ama bitmez tükenmez arzusu; kısmen de Henry'nin Barry'den hiçbir zaman hoşlanmamış olmasıdır. Barry'nin anne babası ölmüştür. Babası Barry on altısındayken, anne de yirmi ikisindeyken bu dünyadan göçmüştü. Geride büyük bir miras bıraksalar da, Barry otuzuna gelene dek bunu vakıf yönetecektir. Barry anaparayı o zaman alabilecektir... eğer terapiyi sürdürürse. Aksi halde, anapara elli yaşına gelene dek vakıfta kalacaktır.

Henry, Barry Newman'ın ellisine gelebileceğinden kuşku duymaktadır.

Barry'nin tansiyonu (Henry'ye bunu gururla söylemiştir) on dokuza on dörttür.

Barry'nin kolesterolü iki yüz doksandır; tam bir yağ madenidir.

Henry'ye, *ben yürüyen bir felcim, yürüyen bir kalp kriziyim*, demiş ve bunu insanın ruhunda böylesi sonların kendisi için olmadığını, hayır, kendisi için olmadığını bilen kişilerin neşeli ciddiyetiyle söylemiştir.

Şimdi, "Dün öğlen iki tane Burger King X-tras yedim," diyor. "Onları çok seviyorum, çünkü peyniri sıcak oluyor." Kalın dudakları böylesine iri bir adam için çok küçük dudaklıdır, tıpkı bir balık gibi. Sanki o nefis sıcak peynirin tadını almışçasına gerilip titriyor. "Bir de süt içtim ve eve dönerken bir çift Mallomars yedim. Biraz kestirdim, kalkınca koca bir paket donmuş waffle'ı mikrodalgaya attım," diyor ve gülüyor. Bu, tatlı anılara dalmış bir adamın gülüşüdür: bir günbatımı manzarası, ince ipek bluzun altından bir kadın göğsünün sertliği (Henry'nin tahminine göre Barry böyle bir şeyi hiçbir zaman hissetmemiştir) ya da kumsaldaki kumların sıcaklığı.

Barry, "Çoğu kimse Eggo waffle'larını fırına atar," diye devam ediyor, "Ama bence fırında çok kıtırlaşıyorlar. Mikrodalgada tam sıcak... ve yumuşak oluyorlar." Küçük balık dudaklarını şapırdatıyor. "Bütün paketi yediğim için biraz suçluluk duydum." Bu son sözü sanki sonradan aklına gelmiş ya da Henry'nin de yapacak bir işi olduğunu hatırlamış gibi ekliyor. Her seansta dört beş kez böyle laflar etmekte... sonra yine yiyeceklere dönmektedir.

Barry artık salı akşamına gelmiştir. Günlerden cuma olduğundan, daha hâlâ anlatacak pek çok yemek ve kahvaltı vardır. Henry düşüncelere dalar. Barry günün son hastasıdır. Kalori envanterini dökmeyi bitirdiğinde Henry evine dönüp bavulunu hazırlayacak. Yarın saat altıda kalkacak ve saat yediyle sekiz arasında Jonesy evinin önüne gelecek. Eşyalarını Henry'nin artık yalnızca sonbahardaki av gezileri için elde tuttuğu eski cipine yükleyip sekiz buçukta kuzeye doğru yola çıkacaklar. Yolda Bridgton'dan Pete'i, sonra da hâlâ Derry civarında oturan Beav'i alacaklar. Akşama Jefferson Tract'te, Hole in the Wall'a varmış, oturma odasında kâğıt oynuyor ve saçaklardaki rüzgârın uğultusunu dinliyor olacaklar. Tüfekler mutfağın köşesine yaslanmış, av ruhsatları arka kapının üstündeki çengelde asılı duruyor olacak.

Dostlarıyla olacak ve bu ona her zaman eve döndüğü duygusunu yaşatır. O polarizasyon filtresi bir haftalığına birazcık kalkabilir. Eski günlerden söz edecekler, Beaver'ın dayanılmaz küfürlerine gülecekler

ve içlerinden biri ya da birkaçı gerçekten bir geyik vuracak olursa, bu da fazladan bir eğlence olacak. Bir aradayken hâlâ çok iyiler. Bir aradayken hâlâ zamanı yeniyorlar.

Arka planda Barry Newman anlatıp duruyor. Domuz pirzolaları, patates püreleri, tereyağına bulanmış kebaplar, Pepperidge Farın marka çikolatalı kek, içinde dört top Ben and Jerry's Chunky Monkey dondurmasının yüzdüğü bir kâse Pepsi-Cola ve yağda yumurtalar, katı yumurtalar, çılbır...

Henry gereken yerlerde başını sallıyor ve dinlemeden her şeyi duyuyor. Bu, psikiyatrlara özgü eski bir beceri.

Tanrı biliyor ya, Henry'yle dostlarının da sorunları var. Pete çok fazla içiyor (Henry'ye göre çok çok fazla hem de), Jonesy ile Carla az kalsın boşanıyorlardı ve Henry de bugünlerde kendisine tatsız göründüğü kadar da çekici gelen bir depresyonla boğuşuyor. Yani evet, hepsinin sorunları var. Ama bir aradayken hâlâ çok iyiler, hâlâ eğleniyorlar ve yarın gece bir arada olacaklar. Bu yıl sekiz günlüğüne. Bu çok iyi.

"Yapmamam gerektiğini biliyorum ama sabahları erkenden bu takıntıya kapılıyorum. Belki kan şekerim düştüğündendir; sanırım o yüzden olabilir. Her neyse, buzdolabındaki pastanın geri kalanını da yedim, sonra arabaya atlayıp Dunkin Donuts'a gittim ve yarım düzine Dutch Apple'la dört tane..."

Hâlâ yarın başlayacak olan av gezisini düşünen Henry bitene kadar onun neler söylediğini fark etmiyor.

"Barry, belki şu yeme takıntının anneni öldürdüğünü düşünmenle bir ilgisi vardır. Sence olabilir mi?"

Barry susuyor. Henry başını kaldırıp Barry Newman'ın kendisine baktığını görüyor. Gözleri öyle iri açılmış ki, sonunda görülebiliyor. Henry durması gerektiğini bilse de bunu yapmaması gerekiyor, terapiyle hiçbir ilgisi yok, durmak istemiyor. Belki kısmen eski dostlarını düşündüğü için, ama büyük ölçüde Barry'nin yüzündeki o şaşkın ifadeyi ve yanaklarının solduğunu görmek için devam ediyor. Barry'de Henry'yi asıl rahatsız eden galiba onun sakinliği. Kendi kendini mahveden davranış biçiminin kökenlerini araştırmak bir yana, bunu değiştirmeye hiç gerek olmadığı yolundaki özgüveni.

Henry, "Onu öldürdüğünü düşünüyorsun gerçekten, değil mi?" diye soruyor. Öylesine, neredeyse şaka yapar gibi konuşuyor.

"Ben... ben hiç... bunu kabul edemem..."

"Aradı, aradı, göğsünde ağrılar olduğunu söyledi ama tabii bunu sık sık söylerdi, değil mi? İki haftada bir. Hatta iki günde bir gibi gelirdi bazen. Yukarıdan seslenirdi. *Barry, Dr. Withers'ı çağır. Barry, ambulans çağır. Barry, 911'i çevir.*"

Barry'nin anne babasından hiç söz etmezler. Barry kendine özgü o yumuşak, sakin tavırla buna hiç izin vermez. Tam onlardan konuşmaya başlayacak gibi olur ve birdenbire yine kuzu kızartma, tavuk çevirme ya da portakal soslu ördek kızartmasından konuşmaya başlar. Yine envanter sayımı. Bu nedenle Henry, Barry'nin ailesi hakkında hiçbir şey bilmez. Annesinin öldüğü gün yataktan yuvarlanıp halıya işediğini, seslenip durduğunu, yüz elli kiloluk bedeniyle iğrenç derecede şişman olduğunu ve hep seslendiğini bilemez. Bunu bilemez, çünkü kendisine anlatılmamıştır; ama biliyordur. Hem Barry o zaman daha zayıftı. Nispeten ince bile denebilecek doksan beş kilodaydı.

Bu Henry'nin çizgisidir. Çizgiyi görme şekli. Henry bunu belki beş yıldır görmemiştir (bazen düşlerinde görmesi dışında), bittiğini düşünmüştür, ama işte yine başlamıştır.

"Orada, televizyonun önünde oturup onun seslenmesini dinledin," der. "Orada oturup Ricky Lake'i seyrettin. Ne yiyordu, bir Sara Lee pastası mı? Bir kâse dondurma mı? Bilmiyorum. Ama annenin seslenmesine aldırmadın."

"Kes şunu!"

"Onu bağırmaya bıraktın ve aslında neden olmasın ki? O bütün hayatı boyunca yalancıktan bağırıp durmuştu. Aptal değilsin ve bunun doğru olduğunu biliyorsun. Olur böyle şeyler. Bence sen de biliyorsun. Yemek yemeyi sevdiğin için kendine bu küçük Tennessee Williams piyesinde rol verdin. Ama hiç düşündün mü Barry? Bu seni gerçekten öldürecek. Yüreğinin derinliklerinde buna inanmıyorsun, ama doğru. Kalbin tıpkı diri diri gömülmüş, tabutunun kapağını yumruklayan bir zavallı gibi atıyor. Kırk elli kilo sonra ne olacak?"

"Sus..."

"Senin yıkılışın Barry, Babil'in çöldeki yıkılışına benzeyecek. Düştüğünü gören insanlar yıllarca bunu anlatacaklar. Hey, sarsıntıdan raflardaki tabaklar dökülecek..."

"Kes şunu!" Barry şimdi kalkmış, oturuyor. Bu kez Henry'nin yardım etmesi gerekmedi ve yanaklarında büyüyen birer yabangülü dışında, beti benzi attı.

"Fincanlardaki kahve dökülecek ve tıpkı onun yaptığı gibi sen de altına işeyeceksin..."

Barry Newman, *"KES ŞUNU!"* diye bağırıyor. *"KES ŞUNU, CANAVAR!"*

Ama Henry duramıyor. Henry kesemiyor. Çizgiyi görüyor ve onu *bir kez gördünüz mü görmezden gelemezsiniz.*

"Eğer şu görmekte olduğun zehirli düşten uyanmazsan. Anlıyorsun değil mi Barry?"

Ama Barry anlamak istemiyor, kesinlikle anlamayacak. Kocaman kalçaları titreyerek koşup çıkıyor ve gidiyor.

Henry önce olduğu yerde oturuyor, kımıldamıyor, Barry Newman'ın tek kişilik bir bizon sürüsü gibi paldır küldür uzaklaşmasını dinliyor. Ön oda boş, sekreteri yok ve Barry de gittiğine göre hafta bitti. İyi de oldu. Bu çok kötüydü. Gidip divana uzanıyor.

"Doktor," diyor. "Az önce her şeyi berbat ettim."

"Nasıl yaptın Henry?"

"Bir hastaya gerçeği söyledim."

"Eğer gerçeği bilirsek Henry, bu bizi özgür kılmaz mı?"

"Hayır," diyor kendi kendine. Tavana bakıyor. "Hiç de değil."

"Gözlerini kapat Henry."

"Peki doktor."

Gözlerini kapatıyor. Odanın yerini karanlık alıyor ve bu iyi. Karanlık onun dostu oldu. Yarın diğer dostlarını da görecek (üçünü en azından) ve aydınlık bir kez daha güzel görünecek. Ama şimdi... şimdi...

"Doktor?"

"Evet Henry?"

"Bu da tam bir *başka gün, aynı terane* durumu. Biliyor musun?"

"Bu ne demek Henry? Bu senin için ne anlama geliyor?"

"Her şey," diyor. Gözleri kapalı, sonra ekliyor. "Hiçbir şey." Ama bu bir yalan. Burada söylenen ilk yalan da değil üstelik.

Gözleri kapalı, ellerini göğsünde kavuşturuyor ve bir süre sonra uyuyakalıyor.

Ertesi gün dördü Hole in the Wall'a gidiyorlar ve harika bir sekiz gün geçiyor. Büyük av gezileri artık sona eriyor; yalnızca birkaç tane

kaldı, ama tabii onlar bunu bilmiyor. Gerçek karanlık daha birkaç yıl ötede, ama çöküyor.

Karanlık çöküyor.

2001: Jonesy'nin Öğrencisiyle Görüşmesi

Hayatımızı değiştirecek günleri bilmeyiz. Belki iyi de olur. Jonesy kendi hayatını değiştirecek günde John Jay Koleji'nin üçüncü katındaki ofisinde kendi payına düşen Boston manzarasına bakıp Nasıralı yaramaz bir marangoz güya isyan çıkarmak yüzünden kendini çarmıha gerdirdiği için T.S. Eliot'ın nisana ayların en zalimi demesinin ne kadar yanlış olduğunu düşünüyor. Boston'da oturan herkes ayların en zaliminin mart olduğunu, birkaç günlük sahte umut verip sonra büyük bir neşeyle darbeyi indirdiğini bilir. Bugün sanki bahar gerçekten geliyormuş gibi görünen o güvenilmez günlerden biri. Önünde bekleyen tatsız iş bitince bir yürüyüşe çıkmayı düşünüyor. Tabii Jonesy bu noktada bir günün ne kadar kötü geçebileceğini daha bilmiyor; bugünü bir hastane odasında, dağılmış ve hayatı için mücadele vererek bitireceğinden hiç haberi yok.

Başka gün, aynı terane, diye düşünüyor, ama bugünkü terane gerçekten çok farklı olacak.

İşte o anda telefon çalıyor. Ahizeyi hemen kapıyor. İçinde bir umut var. Arayan Defuniak denen velet olsun, on birdeki randevusunu iptal etsin. Jonesy başına nelerin geleceğinin kokusunu almış, diye düşünüyor. Bu mümkün. Genelde öğrenciler öğretmeni görmek için randevu alır. Çocuğun biri öğretmenlerinden birinin kendisini görmek istediği yolunda bir mesaj alınca... eh, dedikleri gibi, insanın nükleer fizikçi olması gerekmez.

"Alo, ben Jones," diyor.

"Hey, Jonesy, hayat nasıl gidiyor?"

Nerede olsa o sesi tanır. "Henry! Hey! Güzel, hayat güzel!"

Aslında hayat o kadar da güzel görünmüyor; bir saat sonra Defuniak gelecek, ama her şey göreceli, değil mi? On iki saat sonra o bipleyen makinelere bağlı, bir ameliyat geride, üç ameliyat önünde yatıyor olacağı düşünülürse, dedikleri gibi, Jonesy ipeğin içinden osuruyor.

"Duyduğuma sevindim."

Jonesy, Henry'nin sesindeki sıkıntıyı belki duymuş olabilir, ama daha çok seziyor.

"Henry? Sorun ne?"

Sessizlik. Jonesy tam bir şey söylemek üzereyken Henry cevap veriyor.

"Dün bir hastam öldü. Gazetede ilanını gördüm. Adı Barry Newman'dı." Henry duruyor. "Bir divancıydı."

Jonesy bunun ne demek olduğunu bilmiyor ama arkadaşı acı çekiyor. Onu biliyor.

"İntihar mı?"

"Kalp krizi. Yirmi dokuz yaşında. Kendi mezarını çatal kaşığıyla kazdı."

"Üzüldüm."

"Neredeyse üç yıldır benim hastam değildi. Onu korkutup kaçırdım. Ben... o şeylerden biri oldu. Neden söz ettiğimi biliyor musun?"

Jonesy bildiğini sanıyor. "Çizgi miydi?"

Henry iç çekiyor. Jonesy'ye pişmanlık gibi gelmiyor. Sanki içi rahatlamış gibi. "Evet. Onu biraz hırpaladım. Sanki poposu tutuşmuş gibi kaçtı."

"Bu seni onun kalp durumundan sorumlu yapmaz."

"Belki de haklısın. Ama bana öyle gelmiyor." Bir duraklama. Ve sonra biraz alaycı soruyor. "Bu Jim Croce'nin bir şarkısından değil mi? Sen iyi misin Jonesy?"

"Ben mi? Evet. Neden soruyorsun?"

Henry, "Bilmem," diyor. "Yalnızca... Gazeteyi açıp vefat ilanları arasında Barry'nin resmini gördüğümden beri seni düşünüyorum. Dikkatli olmanı istiyorum."

Jonesy (yakında pek çoğu kırılacak olan) kemiklerinde hafif bir ürperti hissediyor. "Sen tam olarak neden söz ediyorsun?"

Henry, "Bilmiyorum," diyor. "Belki de hiçbir şey. Ama..."

"Çizgi mi?" Jonesy telaşlanıyor. Koltuğunda dönüp pencereden dışarı, bahar güneşine bakıyor. Belki o Defuniak veledinin kafadan kontak olduğunu, belki bir silah taşıdığını (Jonesy'nin boş zamanlarında okumayı sevdiği gerilim romanlarında dedikleri gibi *ısındığını*) ve Henry'nin de her nasılsa bunu algıladığını düşünüyor.

"Bilmiyorum. En büyük olasılık sayfada Barry'nin resmini gördüğüm için yerinde olmayan bir tepki veriyor olmam. Ama sen bir süre kendine dikkat et, olur mu?"

"Peki... olur. Öyle yaparım."

"Güzel."

"Ya sen iyi misin?"

"İyiyim."

Ama Jonesy, Henry'nin hiç de iyi olduğunu düşünmüyor. Tam bir şey söyleyecekken arkasında birisi genzini temizliyor ve Defuniak'ın geldiğini düşünüyor.

"İyi o zaman," diyor ve koltuğunda dönüyor. Evet, on bir randevusu eşikte duruyor ve hiç de tehlikeli görünmüyor. Yalnızca havaya göre fazla ağır bir palto giymiş, zayıf ve az beslenmiş görünüşlü, tek kulağına küpe takmış, dik kesilmiş saçlarını kederli gözlerine düşürmüş bir delikanlı. "Henry, bir görüşmem var. Seni ararım..."

"Gerekmez. Gerçekten."

"Emin misin?"

"Eminim. Ama bir şey daha var. Otuz saniyen var mı?"

"Tabii." Defuniak'a parmağıyla işaret ediyor ve Defuniak başını sallayıp orada dikilmeye devam ediyor. Jonesy yandaki, kitaplarla dolu olmayan küçük odadaki iskemleyi işaret edince Defuniak istemeden içeri gidiyor. Jonesy ahizeye, "Söyle," diyor.

"Sanırım Derry'ye dönmemiz gerekiyor. Bir gidip gelelim. Yalnız seninle ben. Eski arkadaşımızı görmeye."

"Yani?" Ama odada bir yabancı varken o ismi, o bebeksi ismi söylemek istemiyor.

Söylemesi de gerekmiyor; Henry söylüyor onun adına. Bir zamanlar dörtlüydüler, sonra kısa bir süre için beşli oldular ve yine dörtlü kaldılar. Ancak beşinci aslında hiçbir zaman onları terk etmedi. Henry o ismi, sihirli bir biçimde hâlâ çocuk kalan o oğlanın adını söylüyor. Henry'nin onunla ilgili kaygıları daha açık, daha kolay ifade edilebiliyor. Bir şey bildiğimden değil, diyor Jonesy'ye, yalnızca eski dostlarını bir görmeleri gerekebileceğini hissediyor.

Jonesy, "Annesiyle konuştun mu?" diye soruyor.

Henry, "Sanırım eğer yalnızca... biliyorsun, oraya gitsek daha iyi olabilir," diyor. Bu hafta sonu programın nasıl? Ya da bir sonraki?"

Jonesy'nin bakması gerekmiyor. Hafta sonunun ilk günü öbür gün. Cumartesi akşamı bir öğretmenler toplantısı var, ama kolaylıkla atlatabilir.

"Bu hafta sonu her iki gün de olur," diyor. "Cumartesi gelsem? Onda?"

"İyi olur." Henry rahatlamış gibi, eski haline dönüyor. Jonesy biraz gevşiyor. "Emin misin?" diyor Henry.

"Eğer gidip görmemiz gerektiğini düşünüyorsan..." Jonesy duraksıyor. "...Douglas'ı. O halde herhalde gitmemiz gerekir. Çok uzun zaman oldu."

"Görüşeceğin kişi geldi, değil mi?"

"Hımmm."

"Tamam. Cumartesi onda seni bekliyorum. Hey, belki de cipi alırız. Biraz çalıştıralım. Nasıl olur?"

"Harika olur."

Henry gülüyor. "Carla hâlâ öğle yemeğini yanına veriyor mu Jonesy?"

"Veriyor." Jonesy çantasına bakıyor.

"Bugün ne var? Tonbalığı mı?"

"Yumurtalı salata."

"Mımmm... mımmm. Tamam, gidiyorum. BGAT, tamam mı?"

"BGAT," diyor Jonesy. Bir öğrencinin önünde eski arkadaşına gerçek ismiyle seslenemiyor, ama BGAT'de sorun yok. "Konuşuruz..."

"Kendine iyi bak. Ciddiyim." Henry'nin sesindeki vurgulamayı duymamak olanaksız ve biraz da korkutucu. Ancak Jonesy daha cevap veremeden (üstelik Defuniak köşede oturmuş seyreder ve dinlerken ne diyebilirdi, bilemiyor) Henry kapatıyor.

Jonesy bir an düşünceli düşünceli telefona bakıyor, sonra kapatıyor. Masa takviminde bir sayfa çeviriyor ve cumartesi günü Dekan Jacobson'ın evinde içkiyi çizip yerine Henry'yle D.'yi görmeye Derry'ye gidiş yazıyor. Ancak bu randevusuna gidemeyecek. Cumartesi günü Derry de, eski dostları da düşündüğü en son şeyler olacak.

Jonesy derin bir nefes alıyor, veriyor ve ilgisini bu sorunlu on bir görüşmesine yöneltiyor. Çocuk iskemlesinde huzursuzca kımıldanıyor. Jonesy onun buraya çağrılma nedenini çok iyi bildiğini tahmin ediyor.

"Evet, Bay Defuniak," diyor. "Dosyanıza göre Maine'lisiniz."

"Ah, evet. Pittsfield. Ben..."

"Dosyanızda ayrıca burs aldığınız ve başarılı olduğunuz da yazıyor."

Çocuğun kaygılanmaktan da öte olduğunu görüyor. Ağlamak üzere. Tanrım, bu çok zor. Jonesy daha önce hiçbir öğrenciyi kopya çekmekle suçlamak zorunda kalmamıştı, ama bunun son olmayacağını tahmin ediyor. Yalnızca çok sık olmamasını umuyor. Çünkü bu çok zor; Beaver'ın dediği gibi, berbat bir iş.

"Bay Defuniak, burslu öğrenciler kopya çekerken yakalanınca burslara ne olduğunu biliyor musunuz? Diyelim ki, bir dönem sonu sınavında?"

Çocuk sanki iskemlesinin altına gizlenmiş bir şakacı sıska kalçalarından birine düşük voltajlı elektrik vermiş gibi sıçrıyor. Dudakları titremeye başlıyor ve ah Tanrım, tıraş olmamış delikanlının yanağından aşağı ilk gözyaşı süzülüyor.

Jonesy, "Ben söyleyeyim," diyor. "O burslar uçar gider. İşte bu. Puf. Yok oluverirler."

"Ben... ben..."

Jonesy'nin masasında bir dosya var. Açıp içinden Avrupa tarihi yazılısını çıkarıyor. Eğitim Müdürlüğü'nün hiç de akıllıca olmayan bir biçimde ısrar ettiği o çoktan seçmeli gariplikl erden biri. Bunun tepesinde, siyah yazan bir IBM kalemiyle ("Düzgün ve bastırarak yazmaya dikkat edin ve silmeniz gerekirse, iyice silin.") DAVID DEFUNIAK ismi görülüyor.

"Çalışmalarını gözden geçirdim David. *Ortaçağda Fransa'da Derebeylik* başlıklı tezini inceledim, notlarına baktım. Çok parlak değilsin, ama başarılı olmuşsun. Burada yalnızca hatır için bulunduğunun da farkındayım... Asıl ilgilendiğin konu benim alanım değil, değil mi?"

Defuniak ses çıkarmadan başını sallıyor. Yanaklarındaki gözyaşları o güvenilmez mart ortası güneşinde parlıyor.

Jonesy'nin masasının köşesinde bir kutu kâğıt mendil var, oğlana atıyor ve o da o haliyle bile yakalıyor. Refleksleri iyi. İnsan on dokuz yaşındayken bütün sinirler henüz gergin ve sıkı, bütün bağlantılar sağlamdır.

Birkaç yıl bekleyin Bay Defuniak, diye düşünüyor. *Ben ancak on dokuzumdayım ve bazı tellerim daha şimdiden gevşiyor.*

Jonesy, "Belki de ikinci bir şansı hak ediyorsunuz," diyor.

Ağır ağır, bilinçli bir şekilde Defuniak'ın kuşku çekecek derecede kusursuz olan, yüz üstünden yüzlük sınav kâğıdını buruşturup top yapıyor.

"Belki de o gün hastaydınız ve sınava hiç girmediniz."

Defuniak hevesle, "Gerçekten hastaydım," diyor. "Grip olmuştum sanırım."

"O halde belki de size diğer arkadaşlarınıza verilen çoktan seçmeli sınav yerine evde hazırlayacağınız bir tez vermeliyim. İsterseniz. Kaçırdığınız sınavın yerine. Bunu ister miydiniz?"

Çocuk koca bir tutam kâğıtla delicesine gözlerini silerken, "Evet," diyor. En azından Jonesy'nin bunu kanıtlayamayacağı, hiçbir şeyi kanıtlayamayacağı, olayı Öğrenci Sorunları Kurulu'na yansıtacağı vesaire vesaire vesaire gibi ucuzluklara başvurmuyor. Bunun yerine ağlıyor; buna tanık olmak rahatsız edici bir şey ama en azından herhalde iyi bir belirti... on dokuz yaş çok genç, ama çoğu oraya vardıklarında vicdanlarının büyük bölümünü yitirmiş oluyorlar. Defuniak neredeyse kabul etti ve bu da içinde bir yerlerde dışarı çıkmayı bekleyen bir adam olduğunu gösteriyor. "Evet, çok iyi olur."

"Ve anlıyorsunuz değil mi, eğer bir daha böyle bir şey olursa..."

"Olmayacak," diyor çocuk heyecanla. "Olmayacak, Profesör Jones."

Jones daha yalnızca doçent olmasına rağmen onu düzeltme zahmetine katlanmıyor. Ne de olsa, günün birinde Profesör Jones olacak gerçekten. Olsa iyi olur; o ve karısının bir ev dolusu çocuğu var ve eğer gelecekte maaşı en az birkaç kat artmazsa hayat oldukça sert bir mücadele içinde geçeceğe benziyor. Daha şimdiden birkaç zorlu mücadele atlattılar bile.

"Umarım olmaz," diyor. "Bana Norman Fethi'nin kısa dönemli sonuçları hakkında üç bin kelimelik bir tez getir David, tamam mı? Kaynak belirt, ama dipnotlara gerek yok. Fazla resmi olmasın ama inandırıcı olsun. Gelecek pazartesiye istiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Evet. Evet efendim."

"O halde neden gidip başlamıyorsun?" Defuniak'ın yırtık pırtık ayakkabılarını gösteriyor. "Ve bir dahaki sefere bira yerine yeni bir çift lastik ayakkabı almayı düşün. Tekrar grip olmanı istemeyiz."

Defuniak kapıya gidiyor, sonra dönüyor. Bay Jones fikrini değiştirmeden önce gitmek istiyor, ama bir yandan da daha on dokuzunda. Ve meraklı. "Nereden anladınız? O gün orada bile değildiniz. Sınavı yüksek lisans öğrencileri denetliyordu."

Jones sert bir ifadeyle, "Anladım ve bu kadarı yeterli," diyor. "Hadi evlat. Güzel bir tez yaz. Bursunu kaybetme. Ben de Maine'liyim, Derry'den... ve Pittsfield'ı bilirim. Oradan geliyor olmak oraya dönmek zorunda kalmaktan daha iyidir."

"Çok haklısınız," diyor Defuniak heyecanla. "Sağ olun. Bana ikinci bir şans verdiğiniz için teşekkürler."

Defuniak lastik ayakkabı parasını biraya değil, Jonesy için çiçek almaya harcayacak gibi çıkıyor ve söylendiği gibi kapıyı arkasından kapatıyor. Jonesy dönüp yeniden pencereden bakıyor. Güneş güvenilmez ama kışkırtıcı. Ve Defuniak'la görüşmesi sandığından daha iyi geçtiği için mart bulutları belki de kar gelmeden önce o güneşe çıkmak istediğini düşünüyor. Ofisinde yemeyi planlamış, ama şimdi aklına yeni bir plan geliyor. Hayatının kesinlikle en kötü planı, ama tabii Jonesy bunu bilmiyor. Çantasını kapıp *Boston Phoenix* gazetesini alarak nehrin karşı kıyısına, Cambridge'e gitmeyi planlıyor. Banka oturup yumurtalı salatalı sandvicini güneşte yiyecek.

Defuniak'ın dosyasını DF etiketli dosya dolabına koyuyor. Çocuk, *nereden bildiniz,* diye sormuştu. Jonesy bunun iyi bir soru olduğunu düşünüyor. Çok güzel bir soru. Yanıtı şu: Bildi, çünkü... bazen *bilir*. Gerçek bu ve başkası da yok. Eğer birisi kafasına bir tabanca dayayacak olsa yarıyıl tatilinden sonraki ilk derste anladığını, David Defuniak'ın zihninin en önünde kırmızı suçlu neon harflerle KOPYACI KOPYACI KOPYACI diye yanıp söndüğünü söyleyebilecek.

Ama bu çok saçma, o düşünce okuyamaz. Hiçbir zaman okuyamazdı. Evet, bazen aklına bazı şeyler gelir; karısının haplarla olan sorununu öyle öğrenmişti ve herhalde Henry aradığında sıkıntılı olduğunu da o şekilde anladı (*hayır, sesinden belliydi aptal, hepsi o kadar*), ama artık böyle şeyler pek olmuyor. Josie Rinkenhauer işinden sonra gerçekten garip hiçbir şey olmadı. Belki bir zamanlar bir şeyler vardı ve belki de çocukluktan çıkıp ergenliğe geçtiklerinde de peşlerinden geldi, ama artık gitmiştir tabii. Ya da hemen hemen.

Hemen hemen.

Masa takviminde *Derry'ye gidiliyor* sözcüklerini daire içine alıyor, sonra çantasını kapıyor. Bu sırada aklına yeni bir şey geliyor; zamansız ve anlamsız, ama çok güçlü: *Bay Gri'den sakın.*

Bir eli kapının tokmağında duruyor. Bu kendi sesiydi, hiç kuşkusuz.

Boş odaya, "Ne?" diye soruyor.

Hiçbir şey.

Jonesy odasından çıkıyor, kapıyı kapatıyor ve kilidi zorluyor. Kapısındaki duyuru tahtasının köşesinde boş bir beyaz kart var. Jonesy oradan alıp çeviriyor. Arka yüzünde BİRDE DÖNERİM, O ZAMANA KADAR YOKUM cümlesi basılı. Kendinden son derece emin bir şekilde mesajı yeniden tahtaya asıyor, ama Jonesy bir daha bu odaya girip de masa takvimini hâlâ St. Patrick Yortusu'nda açık bulana dek neredeyse iki ay geçecek.

Henry, *kendine iyi bak*, demişti, ama Jonesy kendine bakmayı düşünmüyor. Mart güneşini düşünüyor. Sandvicini yemeyi düşünüyor. Cambridge tarafında birkaç kızı seyretmeyi düşünüyor; etekler kısa ve mart rüzgârları da sert esiyor. Her şeyi düşünüyor, ama Bay Gri'den sakınmayı düşünmüyor. Kendine bakmayı da.

Bu bir hata. Hayatlar işte böyle sonsuza dek değişiyor.

BİRİNCİ BÖLÜM

KANSER

Bu titreme beni yerimde tutuyor. Bilirim.
Kopup giden hep vardır. Ve yakındır.
Uyumak için uyanırım ve acele etmem.
Gitmem gereken yere giderek öğrenirim.

– Theodore Roethke

I

MCCARTHY

1

Jonesy ormandan çıkıp gelen adamı az kalsın vuracaktı. Vurmaya ne kadar yaklaşmıştı? Tüfeğin tetiğine belki yarım kilo, belki de iki yüz elli gramlık basınç daha. Daha sonra, dehşet içindeki zihnine bazen gelen açıklığın etkisiyle, turuncu keple turuncu yeleği görmeden önce onu vurmuş olmayı diledi. Richard McCarthy'yi öldürmenin bir zararı olmaz, tersine belki yararı bile olabilirdi. McCarthy'yi öldürmek hepsini kurtarabilirdi.

2

Pete'le Henry ekmek, konserve ve özellikle de bira almak için en yakın dükkân olan Gosselin'in Marketi'ne gitmişlerdi. Daha iki gün yetecek kadar erzak vardı ama radyo kar fırtınası gelebileceğini söylemişti. Henry geyiğini vurmuştu bile, irice bir dişi geyikti. Gel gelelim Jonesy, Pete'in kendi geyiğini vurmaktan çok bira stokunu artırmakla ilgilendiği izlenimine kapılmıştı. Pete Moore için av bir hobi, içmekse dindi. Beaver dışarılarda bir yerdeydi ama Jonesy on kilometreden yakın bir yerden tüfek sesi duymadığından, Beav'in de kendi gibi hâlâ beklediğini tahmin ediyordu.

Kamptan altmış metre kadar ötede eski bir akçaağacın altında bir bank vardı ve Jonesy orada oturmuş kahvesini yudumlarken bir yandan

da Robert Parker'ın gerilim romanlarından birini okuyordu. Ormandan bir şeyin çıktığını duyunca kitapla termosu bir yana bıraktı. Başka zaman olsa heyecandan kahveyi dökebilirdi, ama bu kez dökmedi. Hatta bu kez birkaç saniye ayırıp termosun parlak kırmızı kapağını bile kapattı.

Dördü Beav'in babasının götürdüğü yılları da sayarsak, yirmi dört yıldır kasımın ilk haftasında buraya avlanmaya geliyorlardı. Jonesy bugüne kadar ağaçtaki bu banka hiç yüz vermemişti. Hiçbiri burada oturmazdı; çok dardı. Bu yıl Jonesy buraya el koydu. Diğerleri nedenini bildiklerini sanıyorlardı, ama ancak yarısını biliyorlardı.

2001 yılının mart ayı ortalarında Jonesy, Cambridge'de, öğretmenlik yaptığı John Jay Koleji yakınlarındaki caddeyi geçerken bir arabanın altında kalmıştı. Kafatası çatlamış, iki kaburgası kırılmış ve paramparça olan kalça kemiğinin yerine teflon ve metal karışımı egzotik bir protezin konması gerekmişti. Ona çarpan adam Boston Üniversitesi'nden emekli bir tarih profesörüydü ve en azından avukatına göre Alzheimer hastalığının ilk evresindeydi. Bu nedenle cezalandırılmaktan çok acınmayı hak ediyordu. Jonesy çoğu zaman toz duman ortadan kalktığında suçlanacak kimsenin kalmadığını düşündü. Hem olsaydı bile, ne işe yarardı? Hâlâ elinizde kalanlarla yaşamak zorunda olacak ve kendinizi insanların her gün ona dedikleri gibi (yani her şeyi unutup gidene dek) beterin de beterinin olabileceğiyle teselli edecektiniz.

Olabilirdi de. Kafası kalındı ve çatlak iyileşmişti. Harvard Meydanı yakınlarındaki kazadan önceki son bir saati hiç hatırlamıyordu, ama belleğinin geri kalanı iyiydi. Kaburgaları bir ayda iyileşmişti. En kötüsü kalçasıydı, ama ekim ayında koltuk değneklerinden kurtulmuş; artık ancak günün sonuna doğru topallamaya başlıyordu.

Pete, Henry ve Beav onun soğuk ve nemli orman yerine ağaçtaki sırayı yeğlemesinin nedeninin kalçası ve yalnızca kalçası olduğunu düşünüyorlardı. Kalçası kuşkusuz bir etkendi, ama tek etken değildi. Onun geride kalmasına yol açan şey artık geyik vurmakla hiç ilgilenmemesiydi. Arkadaşları bunu bilseler üzülürlerdi. Jonesy kendisi bile üzülüyordu. Ama işte durum buydu; 11 Kasım'da yaşamında buraya varıp da tüfeğini kılıfından çıkarana dek hiç tahmin etmediği bir değişim olmuştu. Avlanma düşüncesi onu tiksindirmiyordu; hiç de değil, yalnızca içinde

dürtü yoktu. Jonesy mart ayında güneşli bir günde ölümün soluğunu ensesinde hissetmişti ve artık can vermek yerine almak için bile olsa, onu geri çağırmaya hiç niyetli değildi.

3

Onu asıl şaşırtan kampta olmaktan hâlâ hoşlanmasıydı. Bazı açılardan her zamankinden bile çok keyif alıyordu. Geceleri sohbet ediyorlar; kitaplardan, politikadan, çocukken yaptıkları yaramazlıklardan, geleceğe yönelik planlarından konuşuyorlardı. Otuzlu yaşlarındaydılar; hâlâ bolca plan kuracak kadar gençtiler ve aralarındaki eski bağ hâlâ güçlüydü.

Gündüzleri de güzeldi. Yalnızken saatlerini ağaçtaki sırada geçiriyordu. Üşüdüğünde bir uyku tulumunu alıp kalçasına kadar çekiyor, bir kitapla Walkman'ini alıyordu. İlk günden sonra ormanın müziğinden daha çok hoşlandığını keşfetti ve Walkman dinlemeyi bıraktı. Rüzgârın çamlardaki ipeksi hışırtısı, kargaların gaklaması duyuluyordu. Biraz okuyor, kahve içiyor, biraz daha okuyor, bazen uyku tulumundan (tıpkı bir trafik lambası gibi kıpkırmızıydı) çıkıp platformun kenarından aşağı işiyordu. Büyük bir ailesi, geniş bir iş çevresi olan, dışadönük bir adamdı. Ailedeki ve meslektaşlar arasındaki (bir de öğrenciler tabii, bitmez tükenmez bir öğrenciler dizisi vardı) çeşitli ilişkilerden keyif alır ve iyi dengelerdi. Ancak burada sessizliğin de hâlâ çok gerçek, çok güçlü bazı çekici yanları olduğunu fark ediyordu.

Henry dün sabah ona, "Burada olmak istediğinden emin misin ahbap?" diye sormuştu. "Yani benimle birlikte gelirsen sevinirim. Söz veriyorum, şu bacağını fazla zorlamayız."

Pete, "Onu rahat bırak," demişti. "Orayı seviyor. Değil mi Jones evlat?"

"Bir bakıma," demiş, daha fazlasını söylemek istememişti. Örneğin, gerçekten ne kadar çok sevdiğini. Bazı şeyleri en yakın dostlarınıza bile söyleyemezsiniz. Ve bazen en yakın dostlarınız zaten biliyorlardır.

Beav, "Bir şey söyleyeyim mi?" dedi. Bir kurşunkalem alıp hafifçe kemirmeye başladı; bu en eski, en sevdiği alışkanlığıydı ve ta birinci sınıfa kadar dayanıyordu. "Buraya dönüp seni orada görmek hoşuma gidiyor. Tıpkı o baş belası Hornblower kitaplarındaki direk tepesindeki gözcü gibi. Etrafı gözler hani."

Jonesy, "İskele alabanda," demiş ve hep birlikte gülmüşlerdi, ama Jonesy, Beav'in ne demek istediğini biliyordu. Hissetmişti. Etrafı gözlemek. Kendi düşüncelerine dalmak, bir yandan da gemilere, köpekbalıklarına ya da kim bilir nelere karşı uyanık olmak. Aşağı inerken kalçası acıdı. Ivır zıvırını koyduğu sırt çantası ağır gelmişti ve ağacın gövdesine çakılan tahta basamaklara pek iyi basamıyordu. Ama sorun değildi. İyiydi aslında. İşler değişmişti, ama ancak bir budala daha beter olduğuna inanabilirdi.

O zamanlar öyle düşünüyordu.

4

Jonesy çalıların hışırtısını ve küçük bir dalın hafifçe kırıldığını duyunca yaklaşan bir geyiğin çıkardığı sesler olduğundan hiç kuşku duymamıştı. Babasının bir sözünü düşündü: *Kendini şanslı yapamazsın.* Lindsay Jones hayatta kaybedenlerden biriydi ve hatırlanmaya değer pek az söz söylemişti. Bu o sözlerden biriydi ve işte yine kanıtlanıyordu: Geyik avıyla işinin bittiğine karar verdikten günler sonra işte bir tane geliyordu. Hem çıkardığı seslere bakılacak olursa iri bir geyikti, kesinlikle bir erkek geyik, belki de bir adam boyunda.

Bunun gerçekten bir insan olabileceği Jonesy'nin hiç aklına gelmedi. Burası Rangely'nin seksen kilometre kuzeyinde ıssız bir yerdi ve en yakın avcılar yürüyerek iki saat uzaklıktaydı. En yakın stabilize yol da Gosselin'in Marketi'ne gidendi ve en az yirmi kilometre ötedeydi.

Sanki bir yemin filan etmişim gibi, diye düşündü.

Hayır, yemin etmemişti. Sonraki kasım ayında elinde bir tüfek yerine Nikon'la gelebilirdi, ama henüz gelecek yıl olmamıştı ve şimdi elinde tüfek vardı. Kucağına düşen bir üzümün bağını sormaya hiç niyeti yoktu.

Jonesy kahve termosunun kırmızı kapağını sıkıştırıp bir kenara koydu. Sonra belden aşağısına geçirdiği uyku tulumunu kocaman, kapitone bir çorap gibi indirdi (bunu yaparken kalçası zorlanınca yüzünü buruşturdu) ve tüfeğini aldı. Fişekleri yuvaya oturtup geyikleri korkutan o yüksek sesi çıkarmaya hiç gerek yoktu; eski alışkanlıklar zor ölüyordu ve tüfek emniyetini açar açmaz atışa hazırdı. Eski şiddetli heyecan gitmiş, ama yine de bir şeyler kalmıştı; nabzı hızlandı ve buna mem-

nun oldu. Kazadan sonra bu tip bütün tepkilere seviniyordu, sanki artık iki ayrı kişiydi; caddeye dümdüz serilmeden önceki kişi ve Mass Şehir Hastanesi'nde uyanmış olan daha temkinli ve daha yaşlı diğeri... eğer o ağır, ilaçla uyuşmuş bilince uyanıklık denirse tabii. Bazen hâlâ bir ses duyuyor –kimin olduğunu bilmiyordu ama kendinin değildi– *lütfen durun, dayanamıyorum, bir iğne yapın, Marcy nerede, Marcy'yi istiyorum*, diye bağırıyordu. Bunun ölümün sesi olduğunu düşünüyordu. Ölüm caddede onu ıskalamış, sonra işini bitirmek için hastaneye gelmişti. Ölüm acı çeken bir adam kılığına girmişti (ya da belki de bir kadındı, bilemiyordu), Marcy diyor, ama aslında Jonesy demek istiyordu.

O düşünceyi unuttu –hastanede aklına gelen bütün komik düşünceleri unuttu zaman içinde– ama geride bir kalıntı kaldı. Bu kalıntı temkinlilikti. Henry'nin onu arayıp bir süre kendine dikkat etmesini söylediğini hiç hatırlamıyordu (Henry de hatırlatmamıştı ona), ama Jonesy o zamandan beri kendi kendine dikkat etmişti. Temkinliydi. Belki ölüm orada bir yerde olduğundan ve belki de zaman zaman insanın ismini çağırdığından.

Ancak geçmiş geride kalmıştı. Ölümle randevuyu savuşturmuştu ve bu sabah burada yanlış yöne gelmiş bir geyik dışında (erkek bir geyik olduğunu umuyordu) hiç kimse ölmeyecekti.

Çalıların hışırtısı ve kırılan dalların sesi güneybatıdan geliyordu, bu da ağacın gövdesinin arkasından ateş etmesini gerektirmeyecekti –güzel– ve rüzgârı karşısına alıyordu. Daha da iyi. Ağacın yapraklarının çoğu döküldüğünden dalların arasından kusursuz olmasa da, iyi bir görüşü vardı. Jonesy tüfeğini kaldırdı, kabzasını omzuna yerleştirdi ve sohbetlere konu olacak bir av vurmaya hazırlandı.

McCarthy'yi en azından o günlük kurtaran Jonesy'nin avlanmaktan soğuması oldu. McCarthy'yi neredeyse öldürense babasının arkadaşı George Kilroy'un "göz humması" dediği bir olguydu. Kilroy göz hummasının bir tür geyik hummasına benzediğine ve herhalde av kazalarının en yaygın ikinci nedeni olduğuna inanıyordu. "Birincisi içkidir," demişti George Kilroy... ve tıpkı Jonesy'nin babası gibi, Kilroy da o konuda biraz bilgi sahibiydi. "Birinci neden her zaman içkidir."

Kilroy göz humması kurbanlarının bir çit kazığını, geçen bir arabayı, bir ahırın geniş duvarını veya kendi av arkadaşlarını (çoğu örnekte arkadaş ya bir eş, bir kardeş veya evlat oluyordu) vurduklarını öğrenince

mutlaka çok şaşırdıklarını söylemişti. "Ama onu gördüm," diye itiraz ederlerdi ve Kilroy'a göre çoğu bu konuda yalan makinesinden geçebilirdi. Uzun sonbahar otlarının arasındaki geyiği, ayıyı, kurdu ya da kekliği görürlerdi. Görmüşlerdi.

Kilroy'a göre bu avcılar şu ya da bu şekilde atışı yapıp bitirme endişesine kapılıyorlardı. Bu endişe öyle şiddetleniyordu ki, beyin gerilime son vermek için gözü olmayanı gördüğüne inandırıyordu. Göz humması işte buydu. Jonesy herhangi bir endişenin bilincinde olmasa da termosun kırmızı kapağını sıkıştırırken parmakları hiç titrememişti – daha sonra evet, o hastalığa kapılmış olabileceğini kendi kendine itiraf etmişti.

Bir an için iç içe geçmiş dallardan oluşan tünelin ucunda geyiği açıkça gördü. Tıpkı yıllar içinde Hole in the Wall'da vurduğu daha önceki on altı geyiği (altısı erkek, onu dişi) gördüğü gibi. Kahverengi başını, kuyumcu kadifesi gibi simsiyah gözlerini, hatta boynuzlarının bir kısmını bile gördü.

Şimdi ateş et, diye bağırıyordu içinden bir ses; bu, kazanın öteki tarafındaki Jonesy, bütün Jonesy'ydi. Otomobil altında kalan insanların neşeyle "toplam iyileşme" olarak değindikleri son bir aylık dönemde o daha çok konuşmuş, ama sesi hiç şimdi olduğu kadar yüksek çıkmamıştı. Bu bir emir, neredeyse bir çığlıktı.

Parmağı tetiğin üstünde gerildi. O son yarım kiloluk basıncı (daha da azdı, birkaç yüz gramdı) belki hiç uygulamadı, ama gerildi. Onu durduran sesse ikinci Jonesy'ydi. Mass Şehir Hastanesi'nde uyanan, ilaçla uyuşturulmuş ve acıdan şaşkına dönmüş, artık birinin bir şeyin durmasını istediğinden; birisinin en azından iğne olmadan bir şeye dayanamadığından ve birisinin Marcy'yi istediğinden başka hiçbir şeyden emin olmayan ikinci Jonesy.

Bu temkinli Jonesy, *hayır, henüz değil, bekle, bak*, diyordu ve o da bu sesi dinledi. Olduğu yerde donakaldı, ağırlığını sağlam bacağına verdi, tüfeğini kaldırıp o iç içe geçmiş dalların arasındaki ışık tüneline doğru nişan aldı.

Tam o sırada beyaz gökyüzünden ilk kar taneleri düşmeye başladı. Jonesy geyiğin başının altında parlak turuncudan bir yatay çizgi gördü. Sanki kar ortaya çıkarmış gibiydi. Bir an için algılaması durdu ve tüfeğin namlusunun tepesinden gördüğü yalnızca bağlantısız bir karmaşa, ressamın paletinde birbirine karıştırdığı renkler haline geldi. Ne geyik,

ne adam, hatta orman bile yoktu; yalnızca insanı şaşırtan, dağınık bir siyah, kahverengi, turuncu karışımı vardı.

Sonra turuncu arttı ve anlamlı bir şekle büründü: Bir şapkaydı, insanın kenarlarını indirip kulaklarını örtebildiği türden bir şapka. Eyalet dışından gelenler kırk dolara L.L. Bean's'ten alırlardı ve her birinin içinde SENDİKALI İŞÇİLER TARAFINDAN ABD'DE GURURLA ÜRETİLMİŞTİR ibaresi olurdu. Ya da yedi dolara Gosselin'den alabilirdiniz. Gosselin'deki şapkaların etiketlerinde yalnızca MADE IN BANGLADEŞ yazardı.

Şapka her şeyi –aman Tanrım– netleştirdi: Geyiğin kafası sandığı kahverengi aslında adamın yünlü kabanının önüydü ve geyiğin gözünün kuyumcu kadifesi karası da bir düğmeydi. Boynuzlar yalnızca üstünde olduğu ağacın dallarıydı. Adam ormanda kahverengi kaban giymekle hiç de akıllılık etmemişti (çılgın demeye Jonesy'nin dili varmıyordu), ama Jonesy yine de kendisinin böylesine korkunç sonuçları olabilecek bir hatayı nasıl yapabileceğini anlayamıyordu. Adam aynı zamanda turuncu bir de şapka giymişti, değil mi? O aptalca kahverengi kabanın üstüne de parlak turuncu bir yelek giyiyordu. Adam...

...ölüme yarım kiloluk parmak basıncı kadar yaklaşmıştı. Belki daha da az.

O anda olay tüm açıklığıyla gözlerinin önüne geldi ve neredeyse kendinden geçti. Asla unutamadığı korkunç bir anda ne kaza öncesi kendine güvenen Birinci Jonesy, ne de zamanının çoğunu bezdiren bir fiziksel rahatsızlık ve zihinsel karmaşa içinde geçiren çekingen kazazede İkinci Jonesy'ydi. O an için bambaşka bir Jonesy, bir ağaçtaki sıranın üstünde durmuş, silahlı avcıyı seyreden gözle görünmez bir varlık olmuştu. Avcının saçı kısa ve kırlaşmaya yüz tutmuştu, ağzının kenarları çizgili, yanakları sakallı ve çöküktü. Tam silahını ateşlemek üzereydi. Başının çevresinde dans etmeye başlayan karlar belinden dışarı sarkan flanel gömleğine konuyordu ve eğer bu ağaca çıkmak yerine Beaver'la ormana gitseydi, kendi giyeceği türden turuncu bir şapka ve yelek giymiş bir adamı vurmak üzereydi.

Tıpkı hızla bir tümseğin üstünden geçtikten sonra otomobilin koltuğuna düşer gibi, sarsılarak kendine geldi. Elindeki tüfeğiyle hâlâ adamı izlediğini fark edince dehşete düştü. Sanki beyninin derinliklerindeki inatçı bir timsah kahverengi kabanlı adamın av olmadığını kabul

edemiyor gibiydi. Daha da kötüsü, tüfeğin tetiğindeki parmağını gevşetemiyordu. Korkunç bir iki saniye boyunca aslında tetiğe bastırdığını düşündü; o birkaç yüz gramı kaçınılmaz biçimde bastırıyor ve hayatının en büyük hatasını yapıyordu. Daha sonra en azından onun bir hayal; sanki duran arabanızın içindeyken gözucuyla ağır ağır bir arabanın geçtiğini gördüğünüzde geri geri gidiyormuş duygusuna kapılmaya benzer bir yanılsama olduğunu anladı.

Hayır, yalnızca donakalmıştı, ama bu da yeterince kötüydü, çok feciydi. Pete, Jonesy'yi konuşmalardan kopmuş, dalıp gitmiş görünce, *Jonesy, çok fazla düşünüyorsun*, derdi ve herhalde aslında, *Jonesy, çok fazla hayal kuruyorsun*, demek isterdi. Bu herhalde doğruydu. Kuşkusuz burada, mevsimin ilk karında bir ağacın içinde dikilmiş, saçları tutam tutam uçuşurken, parmakları tüfeğin tetiğine kilitlenirken çok fazla hayal kuruyordu. Parmakları bir an korktuğu gibi hâlâ gerilmiyor, ama gevşemiyordu da. Adam artık neredeyse tam altında, tüfeğin namlusu turuncu şapkada, o belki otomobilini satmayı ya da karısını aldatmayı veya büyük kızına bir midilli almayı düşünürken (Jonesy daha sonra McCarthy'nin bunlardan hiçbirini düşünmediğini öğrendi ama o anda, parmağı tüfeğinin tetiğinde kıvrılıp donmuşken bunu bilemezdi) Jonesy'nin de Cambridge'de elinde çantası ve Boston *Phoenix* gazetesiyle kaldırımda dururken bilmediğini bilmiyordu. Yani ölümün yakında olduğunu, hatta belki Ölüm'ün tıpkı Ingmar Bergman'ın ilk filmlerinden kaçmış, cüppesinin kıvrımlarında bir tırpan gizleyen bir tip gibi koşturduğunu bilemezdi. Tırpan veya bir bisturi.

En kötüsü de, adamın ölmeyecek olmasıydı. En azından o anda ölmeyecekti. Tıpkı Jonesy'nin caddeye serilip bağırması gibi, o da oraya yıkılıp bağıracaktı. Jonesy bağırdığını hatırlayamıyordu, ama tabii ki bağırmıştı; bunu daha sonra söylemişlerdi ve inanmamak için bir neden yoktu. Herhalde kendini yırtarcasına çığlıklar atmıştı. Ya kahverengi kabanlı ve turuncu aksesuvarlı adam da Marcy'ye seslenmeye başlarsa? Kuşkusuz yapmazdı –olmazdı– ama Jonesy'nin zihni Marcy çığlıkları duyduğunu bildirebilirdi. Eğer göz humması olabiliyorsa; eğer bir adamın kahverengi kabanına bakıp bir geyik kafası görebiliyorsa, herhalde bunun işitsel bir karşılığı da olabilirdi. Bir adamın bağırdığını duymak ve nedenin kendiniz olduğunu bilmek... aman Tanrım, hayır. Ve parmağı hâlâ gevşemiyordu.

Uyuşukluğunu bozan hem basit, hem de beklenmedik bir şey oldu. Kahverengi kabanlı adam Jonesy'nin ağacının dibinden yaklaşık on adım ötede yere yıkıldı. Jonesy onun çıkardığı şaşkın, acı dolu sesi duydu *–mırof* gibi bir ses çıkmıştı– ve parmağı hiç düşünmeden tetiği bıraktı.

Adam dizleriyle ellerinin üstüne düşmüş, kahverengi eldivenli parmakları (kahverengi eldivenler de başka bir hataydı, bu adam neredeyse sırtına BENİ VURUN yazılı bir tabela yapıştırıp çıkmış, diye düşündü Jonesy) beyazlanmaya yüz tutmuş yerde açılmıştı. Adam yeniden kalkarken sıkıntılı, dalgın bir sesle yüksek sesle konuşmaya başladı. Jonesy ilk başta onun bir yandan da ağladığını fark etmedi.

Adam ayağa kalkarken, "Ah Tanrım! Ah Tanrım!" diyordu. Sanki sarhoşmuş gibi ayakta sallanıyordu. Jonesy ailelerinden bir haftalığına ya da hafta sonu için uzaklaşmış olan ormandaki adamların her türlü yaramazlığı yaptıklarını biliyordu. Bunların en yaygını sabahın onunda içki içmekti. Ama Jonesy bu adamın sarhoş olduğunu sanmıyordu. Hiçbir neden yoktu; yalnızca bir seziydi.

"Ah Tanrım, ah Tanrım, ah Tanrım!" Sonra yeniden yürümeye başlamışken: "Kar. Şimdi de kar. Lütfen Tanrım, ah Tanrım, şimdi de kar. Aman Tanrım!"

İlk birkaç adımı tutuk ve çekingendi. Jonesy tam sezgisinde yanıldığını, adamın gerçekten de sarhoş olduğunu düşünmeye başlarken yürüyüşü düzeldi ve daha düzgün adım atmaya başladı. Sağ yanağını kaşıyordu.

Sıranın tam altından geçti ve bir an için bir adam değil de, yalnızca her iki yanında kahverengi birer omuz bulunan turuncu bir kep gibi göründü. Sesi akışkan ve gözyaşlarıyla dolu yükseliyordu. Çoğunlukla *ah Tanrım* ve ara sıra da *şimdi de kar* diyordu.

Jonesy olduğu yerde kaldı ve adamın önce sıranın hemen arkasında gözden kaybolmasını, sonra da diğer taraftan belirmesini seyretti. Farkında olmadan adamı gözden kaçırmamak için döndü. Tüfeğini indirdiğinin ve emniyet kilidini kapamak için durduğunun da farkında değildi.

Jonesy seslenmedi. Nedenini bildiğini sanıyordu. Suçluluk. Aşağıdaki adamın bakıp Jonesy'nin gözlerindeki gerçeği göreceğinden korkuyordu; gözyaşlarına ve yoğunlaşan kara rağmen, adam Jonesy'nin orada durup tüfeğini doğrulttuğunu, neredeyse kendisini vuracağını görecekti.

Adam ağacın yirmi adım ötesinde öylece durdu, eldivenli sağ elini alnına götürüp gözlerini kardan korudu. Jonesy onun Hole in the Wall'u gördüğünü fark etti. Herhalde gerçek bir patika üstünde olduğunu da anlamıştı. *Ah Tanrım*'lar durdu ve tıpkı bir geminin güvertesindeki adamlar gibi sağa sola yalpalayarak jeneratör sesine doğru yürümeye başladı. Jonesy yabancının geniş kulübeye doğru ilerlerken kesik kesik soluklarını duyabiliyordu. Bacadan çıkan duman hemen hemen anında karın içinde kayboluyordu.

Jonesy tüfeğini omzuna asıp ağacın gövdesine çakılı basamaklardan aşağı inmeye başladı (adamın bir tehlike oluşturabileceği hiç aklına gelmemişti, o sırada değil; yalnızca iyi bir marka olan tüfeğini kar altında bırakmak istemiyordu). Kalçası tutuldu ve ağacın altına indiğinde az daha vuracağı adam neredeyse kulübenin kapısına varmıştı... Kapı kilitli değildi tabii. Buralarda kimse kapı kilitlemezdi.

5

Kahverengi kabanlı ve turuncu şapkalı adam Hole in the Wall'un eşiği işlevini gören granit taştan üç metre ötede yine düştü. Şapkası uçtu ve altından terli bir yığın halinde azalan kumral saçları göründü. Bir an diz çökmüş halde durdu. Başını eğmişti. Jonesy onun sık nefeslerini duyabiliyordu.

Adam şapkasını aldı ve tam başına geçirirken Jonesy seslendi.

Adam sendeleyerek kalktı, sallana sallana döndü. Jonesy'nin ilk izlenimi adamın çok uzun bir yüzü olduğuydu, neredeyse insanların "at suratlı" dediği türden bir yüze sahipti. Sonra hafifçe aksayarak yaklaştığında (neyse ki topallamıyordu, çünkü yer hızla kayganlaşıyordu) adamın yüzünün hiç de uzun olmadığını, yalnızca çok korkmuş ve çok çok solgun olduğunu fark etti. Yanağını kaşıdığı yer kıpkırmızı görünüyordu. Jonesy'nin kendisine doğru koşturduğunu görünce hemen rahatladı. Jonesy ağaçta durup adamın gözlerindeki ifadeyi okumasından çekindiğini düşününce neredeyse kendine güldü. Bu adam yüz okuyamazdı ve Jonesy'nin nereden geldiğine ya da ne yapmakta olduğuna en ufak bir ilgi bile duymadığı belliydi. Bu adam kollarını boynuna dolayıp onu öpücüklere boğmak istiyormuş gibi görünüyordu.

"Tanrıya şükür!" diye bağırdı. Bir elini Jonesy'ye uzattı ve taze karın içinden ayaklarını sürüyerek ona doğru yürümeye başladı. "Ah, Tanrıya şükürler olsun. Dün ormanda kayboldum, orada öleceğimi sandım. Ben... ben..."

Ayağı kaydı ve Jonesy onu kollarından yakaladı. İri bir adamdı, bir seksen yedilik Jonesy'den hem daha uzun, hem de daha iriydi. Yine de Jonesy'nin ilk baştaki kofluk izlenimi geçmedi. Adamın hissettiği korku sanki içini boşaltmış ve geriye bir kabuk kalmış gibiydi.

Jonesy, "Ağır ol ahbap," dedi. "Ağır ol, her şey yolunda artık, iyisin. İçeri girelim de ısın, nasıl olur?"

Sanki ısınmak sözcüğünden hatırlamış gibi adamın dişleri takırdamaya başladı. "Ta... ta... tabii." Gülümsemeye çalıştı, ama beceremedi. Aşırı solgunluğu bir kez daha Jonesy'nin dikkatini çekti. Sabah hava soğuktu ama adamın yanakları kül rengiydi. Kırmızı kaşıntı yerinden başka yüzündeki tek renk gözlerinin altındaki kahverengi halkalardı.

Jonesy kolunu adamın omuzlarına dolayınca içinde birdenbire bu yabancıya karşı garip bir şefkat hissetti. O kadar güçlü bir duyguydu ki, ortaokuldaki ilk aşkına benziyordu. Kolsuz beyaz bluzu ve dizlerine inen düz blucin eteğiyle Mary Jo Martineau. Artık adamın içmediğinden kesinlikle emindi; sendelemesinin nedeni içki değil, korku ve belki bir de yorgunluktu. Yine de nefesinde muza benzer bir koku vardı. Jonesy soğuk sabahlarda ilk otomobili olan Vietnam döneminden kalma Ford'u çalıştırmak için karbüratörüne sıktığı eteri anımsadı.

"İçeri girelim, tamam mı?"

"Evet, so... soğuk. Tanrıya şükür sen çıktın. Burası..."

"Benim mi? Hayır, bir arkadaşımın." Jonesy cilalı meşe kapıyı açıp adamın eşikten geçmesine yardım etti. Yabancı sıcağı hissedince nefesini tuttu ve yanaklarına renk gelmeye başladı. Jonesy onun damarlarında hâlâ biraz kan olduğunu görünce rahatladı.

6

Hole in the Wall ormanın derinliklerindeki standartlara göre bayağı lüks bir yerdi. Alt katta mutfak, yemek odası ve oturma odası işlevini gören büyük bir salona giriliyordu. Burası çam kokusu ve cilalı çamın

hafif ışıltısıyla doluydu. Yerde bir Navajo kilimi, duvarların birinde de dev bir ayıyı çevrelemiş sopalı küçük avcıları gösteren bir resim vardı. Sekiz kişinin oturabileceği büyüklükte bir meşe masa yemek odası tarafını belirliyordu. Mutfakta bir odun ocağı ve oturma bölümünde bir şömine vardı. Her ikisi de yandığında, dışarısı eksi yirmi derece bile olsa insan sıcaktan mayışıyordu. Batı duvarı boydan boya camdı ve o taraftan alçalan yamaçların manzarası görülüyordu. Yetmişli yıllarda o tarafta çıkan yangından kalan ağaçlar karların arasında simsiyah ve kavruk görünüyorlardı. Jonesy, Pete, Henry ve Beav bu yamaca Uçurum derlerdi, çünkü Beav'in babasıyla onun arkadaşları bu ismi vermişlerdi.

Turuncu şapkalı adam Jonesy'ye, "Ah Tanrım, şükürler olsun Tanrım, sana da şükürler olsun," dedi ve Jonesy sırıtınca, bu teşekkürler abartılıydı sanki, evet biliyorum, komik sözler ama elimde değil, dercesine tiz bir sesle güldü. Derin derin nefes almaya başladı ve birkaç saniyeliğine sanki kablolu televizyonda çıkan o jimnastik gruplarına benzedi. Her nefes verişte konuşuyordu.

"Tanrım, dün gece gerçekten işimin bittiğini sandım... Öyle soğuktu ki... ve ıslak hava... Hatırlıyorum da... Aman Tanrım, eyvahlar olsun, ya kar yağarsa, diye düşündüm... Öksürmeye başladım ve duramadım... aklıma bir şey gelince öksürmeyi kesmem gerektiğini düşündüm, yakınlarda bir ayı filan varsa ben... bilirsin işte... kışkırtırım filan... ama duramadım ve bir süre sonra... işte, kendiliğinden geçti..."

"Gece bir ayı mı gördün?" Jonesy hem ilgilenmiş, hem de çok şaşırmıştı. Oralarda ayılar olduğunu biliyordu, marketteki ihtiyar Gosselin'le sirke suratlı arkadaşları özellikle eyalet dışından gelenlere ayı hikâyeleri anlatmaya bayılırlardı, ama kendi başına kaybolmuş bu adamın gece bir ayıyla karşılaşması çok korkunçtu. Sanki bir denizcinin bir deniz canavarını anlatmasına benziyordu.

Adam, "Neydi bilmiyorum," dedi ve birdenbire Jonesy'ye gözucuyla kurnaz bir bakış fırlattı. Jonesy bundan hem rahatsız oldu, hem de anlayamadı. "Emin olamadım ve artık şimşekler de çakmıyordu."

"Şimşekler de mi? Vay canına!" Eğer adamın sıkıntısı açıkça belli olmasaydı, Jonesy onun kendisiyle dalga geçip geçmediğini merak ederdi. Aslında yine de birazcık merak ediyordu.

Adam, "Kuru şimşekler sanırım," dedi. Jonesy onun omuz silktiğini neredeyse görebiliyordu. Yanağındaki kızarık yeri kaşıdı, belki de buz kesmişti. "Kışın görünce fırtına geliyor demektir."

"Sen gördün mü? Dün gece mi?"

"Sanırım." Adam yine yan yan bir bakış fırlattı, ama Jonesy bu kez hiçbir sinsilik görmedi ve daha önceden de görmemiş olduğunu tahmin etti. Adamın bakışlarında yalnızca yorgunluk vardı. "Kafamda her şey karıştı... Kaybolduğumdan beri midem ağrıyor... Çocukluğumdan beri, ne zaman ödüm patlasa ağrır..."

Gerçekten bir çocuk gibi, diye düşündü Jonesy, en ufak bir çekinme duymadan aynı anda her yere birden bakıyordu. Jonesy adamı şöminenin önündeki divana götürdü ve adam da hiç itiraz etmedi. *Ödüm patlasa. Tıpkı bir çocuk gibi, "korksam" değil, "ödüm patlasa" demişti. Küçük bir çocuk gibi.*

Jonesy, "Kabanını bana ver," dedi ve adam önce düğmelerini çözdü, sonra alttaki fermuara uzandı. Jonesy bir kez daha nasıl bir geyik, hem de erkek bir geyik gördüğünü sandığını düşündü. O düğmeleri göz sanmıştı ve neredeyse kurşunu sallayacaktı.

Adam fermuarı yarıya kadar indirdiğinde sıkıştı, bir yanı kumaşa takıldı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiş gibi boş boş baktı. Jonesy fermuara uzandığında ellerini iki yanına bırakıp Jonesy'nin uzanmasına izin verdi. Galoşlarını yanlış ayaklarına geçirdiğinde ya da ceketinin içini dışına giydiğinde durup öğretmeninin her şeyi düzeltmesine izin veren birinci sınıf öğrencisi gibiydi.

Jonesy fermuarın ucunu kurtardı ve aşağı kadar indirdi. Cam duvarın gerisinde Uçurum gözden kayboluyor, ama ağaçların siyah kavruk siluetleri hâlâ görülüyordu. Yaklaşık yirmi beş yıldır buraya beraber avlanmaya gelirlerdi. Tek bir kez atlamadan yirmi beş yıl gelmişlerdi ve bu tipiden daha yoğun kara hiç rastlamamışlardı. Sanki her şey değişecekmiş gibi görünüyordu, ama nereden bilinebilirdi? Bugünlerde radyo ve televizyondaki adamlar on santim taze kar yağsa sanki yeni bir buzul dönemi gelmiş gibi davranıyorlardı.

Adam bir an kabanı açık, orada öylece durdu. Botlarının çevresinde eriyen karlar cilalı zemine damlıyordu. Adam ağzı açık tavan kirişlerine bakıyordu ve evet, tıpkı altı yaşında bir oğlana, hatta Duddits'e benziyordu. İnsan neredeyse kabanına asılı, sallanan eldivenlerini görmeyi bekliyordu. Tıpkı bir çocuk gibi omuzlarını silkip öne doğru eğerek kabanını sırtından attı. Jonesy orada olup tutmasaydı, yere düşüp orada biriken suları emmeye başlayacaktı.

"O ne?" diye sordu.

Jonesy bir an adamın neden söz ettiğini bilemedi, sonra bakışlarını izleyip orta kirişe asılmış dokumayı gördü. Renkli bir şeydi; kırmızı yeşil, kanarya sarısı çizgili, tıpkı bir örümcek ağına benziyordu.

Jonesy, "O bir düş kapanı," dedi. "Bir Kızılderili tılsımı. Sözde insanı karabasanlardan koruyor sanırım."

"Senin mi?"

Jonesy onun bu evi mi (belki de daha önce dinlemiyordu) yoksa yalnızca düş kapanını mı kastettiğini anlamadı, ama zaten her iki durumda da yanıt aynıydı. "Hayır, arkadaşımın. Biz her yıl ava geliyoruz."

"Kaç kişisiniz?" Adam kollarını göğsünde kavuşturmuş, dirseklerini avuçlamış, Jonesy'nin kabanını kapının yanındaki askılığa asmasını seyrederken titriyordu.

"Dört. Beaver –burası onun yeri– ava gitti. Kar yüzünden döner mi, bilmem. Herhalde döner. Pete'le Henry de markete gittiler."

"Gosselin'in yerine mi? Oraya mı?"

"Hımmm. Buraya gel ve kanepeye otur."

Jonesy onu acayip derecede uzun bir keresteden yapılma kanepeye götürdü. Bu tip eşyanın modası on yıllar önce geçmişti, ama pek fena kokmuyordu ve böceklenmemişti de. Hole in the Wall'da stile ve zevke pek önem verilmezdi.

"Burada dur şimdi," dedi ve ürperen, titreyen ellerini dizlerinin arasına sıkıştıran adamı ortada oturur halde bıraktı. Blucini içine uzun don giymiş gibi şişkin görünüyordu ama hâlâ titriyordu. Yine de sıcaklık yüzüne renk getirmişti ve yabancı artık bir cesede değil de, difteri hastasına benziyordu.

Pete'le Henry aşağıdaki iki yatak odasının büyük olanında kalıyorlardı. Jonesy içeri daldı, kapının solundaki sedir sandığı açıp içindeki iki yorgandan birini çekti. Oturma odasını geçip kanepede titreyen adamın yanına dönerken en basit soruyu sormamış olduğunu fark etti. Kendi fermuarlarını açmayı beceremeyen altı yaşındaki çocuklar bile bunu sorarlardı.

Yorganı kocaman kanepenin üstündeki yabancıya örterken sordu. "Adın ne?" Ve dilinin ucunda olduğunu fark etti. McCoy? McCann?

Jonesy'nin az kalsın vuracağı adam bir yandan yorganı çenesine çekerken başını kaldırıp ona baktı. Gözlerinin altındaki kahverengi lekeler pembeye dönüşüyordu.

"McCarthy," dedi. "Richard McCarthy." Eldivenden çıkardığı tombul ve bembeyaz eli yorganın altından utangaç bir hayvan gibi uzandı. "Ya senin?"

"Gary Jones," dedi ve neredeyse tetiği çeken elini uzattı. "Arkadaşlarım çoğunlukla Jonesy der."

"Sağ ol Jonesy." McCarthy ona içtenlikle baktı. "Sanırım hayatımı kurtardın."

"Ah, bilmem," dedi Jonesy. Yine o kırmızı lekeye baktı. Ufacık bir yer buz kesmişti. Öyle olmalıydı.

II

BEAV

1

"Kimseyi arayamam, biliyorsun değil mi?" dedi Jonesy. "Telefon hatları yakından bile geçmiyor. Yalnızca bir elektrik jeneratörü var, hepsi bu."

Yorganın dışında yalnızca başı görünen McCarthy başını salladı. "Jeneratörü duymuştum, ama insan kaybolunca nasıl olur bilirsin... sesler garip gelir. Bazen soldan ya da sağdan duyar gibi olursun, sonra arkanda olduğuna yemin eder ve dönmeye kalkarsın."

Jonesy başıyla onayladı, ama aslında nasıl olduğunu bilmiyordu. Kazadan hemen sonra, ilaçların ve acının neden olduğu bir siste dolaşıp durduğu o bir hafta sayılmazsa, hiç kaybolmamıştı.

"En iyisi ne yapmalı, onu düşünmeye çalışıyorum," dedi. "Sanırım Pete'le Henry döndüğünde seninle çıkmalıyız. Grupta kaç kişi vardı?"

McCarthy'nin düşünmesi gerekiyordu. Jonesy onun nasıl yalpalayarak yürüdüğünü de düşününce, şok geçiriyor olduğuna karar verdi. Ormanda bir gece kaybolmanın buna yol açmasına hayret etti; kendisi olsa yine böyle olup olmayacağını düşündü.

McCarthy bir dakika düşündükten sonra, "Dört," dedi. "Tıpkı sizin gibi. İkişer ikişer avlanıyorduk. Ben arkadaşım Steve Otis'leydim. O da benim gibi avukat, Skowhegan'da. Hepimiz Skowhegan'dan geliyoruz. Biliyorsun, bu hafta bizim için... çok önemliydi."

Jonesy gülümseyerek başını salladı. "Evet. Bizim için de."

"Her neyse, sanırım ben fazla uzaklaştım." Başını salladı. "Bilmiyorum, Steve'i sağ tarafta duyuyordum, bazen ağaçların arasından yele-

ğini görüyordum, sonra ben... bilmiyorum. Düşüncelere daldım –sanırım orman düşünmek için çok iyi bir yer– ve sonra tek başıma kaldım. Sanırım geri dönmeye çalıştım, ama hava karardı..." Yine başını salladı. "Kafamda her şey karmakarışık ama evet, dört kişiydik, sanırım bundan eminim. Ben, Steve Nat Roper ve Nat'in kız kardeşi Becky."

"Herhalde çok endişelenmişlerdir."

McCarthy önce şaşırmış göründü, sonra tedirgin oldu. Bunu daha önce hiç düşünmediği belliydi. "Evet, öyle olmalı. Endişelenmişlerdir tabii. Aman Tanrım, eyvah!"

Jonesy gülümsememeye çalıştı. McCarthy konuşmaya başladığında tıpkı *Fargo* filmindeki o tipe benziyordu.

"Yani en iyisi seni götürelim. Eğer, yani..."

"Zahmet vermek istemem..."

"Seni götürürüz. Yapabilirsek tabii. Kar birden bastırdı."

McCarthy acı bir ifadeyle, "Öyle," dedi. "Bütün o kahrolası uyduları, meteoroloji istasyonları ve Tanrı bilir neleriyle daha iyisini yapmalarını bekliyor insan. Güzel hava ve mevsim soğukları buraya kadarmış, değil mi?"

Jonesy adamın yorganın altından görünen kızarmış yüzüne ve incelmeye başlamış kumral saçlarına şaşkınlıkla baktı. Onun dinlediği hava tahminlerinde –o, Pete, Henry ve Beav– son iki gündür kar yağışı bildiriliyordu. Bazı hava tahmincileri karın yağmura dönüşebileceğini öne sürmüşler, ama o sabah Castle Rock radyosundaki adam (buradan alabildikleri tek radyo WCAS'ti ve o bile kesik kesik, parazitli geliyordu) hızlı hareket eden bir Alberta Cephesi'nden söz etmiş, 45 santim kar yağacağını söylemiş ve arkasından eğer ısı yükselmez ve alçak basınç denize doğru kaymazsa, kuzeydoğudan yeni bir soğuk hava dalgasının daha geleceğini bildirmişti. Jonesy, McCarthy'nin nerenin hava tahminlerini dinlediğini bilmiyordu, ama WCAS olmadığı belliydi. Herhalde adamın kafası iyice karışmıştı ve haksız da sayılmazdı.

"Biliyor musun, sana biraz çorba ısıtabilirim. Ne dersin Bay McCarthy?"

McCarthy minnetle gülümsedi. "Çok iyi olur derim," dedi. "Dün gece ve bu sabah midemde çok sancı oldu ama şimdi daha iyiyim."

Jonesy, "Sıkıntıdan," dedi. "Ben olsam bağırsaklarım düğümlenirdi. Herhalde altıma da ederdim."

McCarthy, "Ben kusmadım," dedi. "Kusmadığımdan eminim. Ama..."

Jonesy, "Kâbus bitti," dedi. Böyle bir söz ettiği için kendini biraz aptal gibi hissediyordu, ama adamın sakinleşmeye ihtiyacı olduğu belliydi.

"Güzel," dedi McCarthy. "Sağ ol. Biraz çorba isterim."

"Domates, tavuk ve belki de bir kutu parça etli çorba var. Hangisini istersin?"

McCarthy, "Tavuk," dedi. "Annem her zaman insan kendini iyi hissetmediğinde en iyisinin tavuk çorbası olduğunu söylerdi."

Bunu söylerken sırıttı ve Jonesy de şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. McCarthy'nin dişleri bembeyaz ve adamın kırk beş yaş civarında olduğu düşünülecek olursa, öyle düzgündü ki, herhalde kaplama olmalıydı. Ama en azından dört tanesi eksikti. Üstte babasının "vampir dişleri" dediği köpek dişleriyle altta sağdaki adını bilmediği iki tanesi yoktu. Ama Jonesy'nin bildiği bir şey vardı: Dişlerinin döküldüğünden McCarthy'nin haberi yoktu. Dişlerinde böyle eksikliklerin farkında olan hiç kimse bu koşullar altında bile onları böyle rahat göstermezdi. Ya da Jonesy öyle düşünüyordu. İçinde bir ürperti hissetti birden, McCarthy yüzünün değiştiğini görüp sorunun ne olduğunu merak etmeden mutfağa yöneldi. Belki de sorunun ne olduğunu sorardı.

"Bir tavuk çorbası hemen geliyor. Yanına kızarmış peynir de ister misin?"

"Zahmet olmazsa. Lütfen bana Richard de, tamam mı? Ya da Rick daha bile iyi. İnsanlar hayatımı kurtardığında onlara mümkün olan en kısa zamanda isimleriyle hitap etmeyi severim."

"Rick, o halde." *Jürinin karşısına tekrar çıkmadan o dişleri yaptırsan iyi olur Rick.*

Burada yolunda gitmeyen bir şeyler olduğu duygusu çok güçlüydü. Tıpkı McCarthy'nin ismini tahmin ederkenki gibi bir *tıkırt* duymuştu sanki. Elinde fırsat varken adamı vurmuş olmayı dilemekten daha çok uzaktı, ama şimdiden McCarthy'nin o ağaçtan da, kendi yaşamından da uzak kalmasını dilemeye başlamıştı.

2

Çorbayı ocağa koyup peynirli sandviçleri yaparken rüzgâr çıktı. Şiddetinden ev çatırdadı ve karlar çılgınca havaya savruldu. Bir an için Uçurum'daki ağaçların kavruk siluetleri bile gözden kayboldu ve büyük camın dışında her şey bembeyaz oldu. Sanki dışarıya birisi kocaman bir sinema perdesi kurmuş gibiydi. Jonesy ilk kez yalnızca herhalde Henry'nin cipiyle Gosselin'den dönmekte olan Henry'yle Pete için değil, Beaver için de endişelendi. Bu ormanları bilen biri varsa o da Beaver'dır diye düşünülebilirdi, ama bir kar fırtınasında kimse bir şey bilemez, *hiçbir iddia sayılmazdı*. Bu da yine işe yaramaz babasının deyişlerinden biriydi. Herhalde *kendi kendini şanslı yapamazsın* kadar iyi değildi ama yine de fena sayılmazdı. Jeneratörün sesi Beav'in yolunu bulmasına yardımcı olabilirdi, ama McCarthy'nin dediği gibi sesler insanı yanıltabiliyordu. Özellikle de rüzgâr şiddetlenmeye başladığında. Şimdi olduğu gibi.

Yemek pişirmek konusunda bildiği temel kuralları ona annesi öğretmişti. Bir tanesi de kızarmış peynirli sandviç yapmaktı. Önce hardal sür, derdi, sonra da tavayı değil de, kahrolası ekmeği yağla. Tavayı yağlarsan yalnızca kızarmış ekmekle üstünde biraz peynir pişirirsin. Jonesy yağı tavaya mı, yoksa ekmeğe mi sürmenin sonucu nasıl değiştirebileceğini hiçbir zaman anlamamıştı, ama ekmeklerin altı pişerken üstlerini yağlamak zahmetli olsa da, her zaman annesinin dediği gibi yapıyordu. Tıpkı eve girdikten sonra lastik çizmelerini mutlaka çıkardığı gibi... Çünkü annesi her zaman, "Ayaklarını çekiyorlar," derdi. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu, ama kırkına merdiven dayamış bir erkek olarak bile hâlâ kapıdan içeri girer girmez ayaklarını çekmesinler diye çizmelerini çıkarırdı.

Jonesy, "Ben de bu bebeklerden bir tane yiyebilirim sanırım," dedi ve sandviçleri yağlanmış yüzleri aşağı gelecek şekilde tavaya koydu. Çorba kaynamaya başlamıştı ve güzel kokusu rahatlığı çağrıştırıyordu.

"İyi fikir. Umarım arkadaşların iyidir."

"Evet," dedi Jonesy. Çorbayı karıştırdı. "Sizin ev nerede?"

"Eskiden Mars Hill'de, Nat'le Becky'nin amcasının yerinde avlanırdık, ama lanet olası aptalın biri iki yaz önce yaktı. İçip içip sigarasına dikkat etmemiş. En azından itfaiye müdürü öyle dedi."

Jonesy başını salladı. "Hiç duyulmadık bir şey değil."

"Sigorta evin bedelini ödedi ama biz avlanacak yersiz kaldık. Ben tam bu iş burada biter diye düşünürken Steve, Kineo'da güzel bir yer buldu. Sanırım bir köy bile sayılmıyor, yalnızca Jefferson Tract'in bir parçası, ama orada yaşayan birkaç kişi adına Kineo diyorlar. Nereyi dediğimi biliyor musun?"

Jonesy garip bir biçimde uyuşuk gibi hissettiği dudaklarıyla, "Biliyorum," dedi. Yine o boşluktan gelen telefonlardan birini duyuyordu. Hole in the Wall. Gosselin'in Marketi'nden yaklaşık otuz kilometre uzaktaydı. Kanepede yalnızca başını yorgandan çıkarmış oturan bu adamın dün öğleden sonra kaybolalı beri seksen kilometre yol geldiğine inanması mı bekleniyordu? Çok saçmaydı. Olanaksızdı.

McCarthy, "Güzel kokuyor," dedi.

Öyleydi de, ama Jonesy'nin iştahı kaçmıştı.

3

Tam tepsiyi kanepeye getirirken kapının eşiğindeki taşta ayak tepildiğini duydu. Bir dakika sonra kapı açıldı ve içeri Beaver girdi. Bacaklarının çevresinde karlar dans ediyordu.

Beav, "Aman Tanrım," dedi. "Tam geceyi orada geçirmek zorunda kalacağımı düşünürken ışığı gördüm." Beav parmaklarını açıp ellerini tavana doğru uzattı. "Işığı gördüm Tanrım, evet efendim, şükürler ol..." O sırada gözlük camlarının buğusu silinmeye başladı ve kanepedeki yabancıyı gördü. Ellerini ağır ağır indirip gülümsedi. Jonesy'nin ilkokuldan beri onu sevmesinin nedenlerinden biri de buydu işte; Beav bazen insanı sıksa ve avizedeki en parlak ampul olmasa da, beklenmeyen ve planlanmayan bir şey karşısındaki ilk tepkisi kaşlarını çatmak değil, gülümsemek olurdu.

"Selam," dedi. "Ben Joe Clarendon. Sen kimsin?"

"Rick McCarthy," dedi ve ayağa kalktı. Yorgan üstünden düşünce Jonesy kazağının önünde göbeğinin fırladığını gördü. *Eh*, diye düşündü. *Bunda garip bir şey yok. Orta yaşlı erkeklerin hastalığı ve önümüzdeki yirmi yılda milyonlarcamızı öldürecek.*

McCarthy elini uzattı, öne doğru bir adım attı ve az kalsın yerdeki yorgana takılıp düşüyordu. Jonesy atılıp omzundan tutmasaydı herhalde öne doğru düşüp tabakların konduğu sehpayı devirecekti. Jonesy bir kez

daha adamın bu garip sakarlığına şaşırdı ve geçen ilkbaharda yürümeyi en baştan öğrenen kendi halini düşündü. Adamın yanağındaki izi daha yakından gördü ve biraz pişman oldu. Buz kesmesi değildi. Bir tür deri tümörüne benziyordu ya da belki de içinden sakal çıkan bir et beniydi.

Beaver da öne atılarak, "Hop, hop, salla ama kırma," dedi. McCarthy'nin elini tutup yukarı aşağı salladı. Jonesy, McCarthy'nin sonunda yine sehpaya serilebileceğini düşünmeye başladı. Eriyen karların hâlâ siyah saçlarına karıştığı bir yetmişlik Beav geri çekilince memnun oldu. Beav her zamankinden çok gülümsüyordu. Omzuna dökülen saçları ve gözlüğüyle ya bir matematik dehasına ya da seri cinayetler işleyen bir katile benziyordu. Aslında marangozdu.

"Rick bayağı bir serüven yaşamış," dedi. "Dün kaybolmuş ve geceyi ormanda geçirmiş."

Beaver'ın gülümsemesi geçmedi, ama kaygılandı. Jonesy şimdi neyin geleceğini biliyordu ama Beaver'ın söylememesini diledi; McCarthy'nin pek küfürden hoşlanmayan, dini duyguları güçlü bir adam olduğu izlenimini edinmişti, ama tabii Beaver'dan edepli konuşmasını istemek rüzgâra esmemesini rica etmeye benziyordu.

"Vay canına!" diye bağırdı. "Ne korkunç! Oturun! Yiyin! Sen de Jonesy."

Jonesy, "I ıh," dedi. "Sen ye onu da. Sen de kardan yeni geldin."

"Emin misin?"

"Eminim. Ben kendime birkaç yumurta kırarım. Rick de sana hikâyesini anlatır." *Belki sana bana olduğundan daha çok anlam ifade eder*, diye düşündü.

"Tamam." Beaver (kırmızı) ceketini ve (tabii turuncu) yeleğini çıkardı. Onları odun yığınının üstüne atacakken vazgeçti. "Dur bir dakika, belki bunu istersin." Elini ceplerinden birine daldırıp karıştırdı ve bir kitap çıkardı. Oldukça kıvrılmış, ama onun dışında temiz duruyordu. Kapağında ellerinde tırmıklarla küçük şeytanlar dans ediyordu; Robert Parker'dan *Küçük Günahlar*. Jonesy'nin ağaçta okuduğu kitaptı.

Jonesy, "Oraya çıkmamalıydın," dedi ama ancak Beaver'ın onu etkileyebileceği bir şekilde etkilenmişti. Beav yoğun tipi altında geri dönmüş ve Jonesy'nin hâlâ ağaçta olup olmadığını seçememişti. Seslenebilirdi, ama Beav için seslenmek yeterli değildi, ancak gözüyle görünce inanırdı.

Beaver, "Sorun değil," diyerek McCarthy'nin yanına oturdu. McCarthy ona tıpkı yeni ve egzotik bir küçük hayvana bakar gibi bakıyordu.

Jonesy, "Sağ ol," dedi. "Sen sandvicini ye. Ben de yumurtaları pişireyim." Döndü, sonra durdu. "Ya Pete'le Henry? Sence bugün dönebilirler mi?" Beav ağzını açtı, ama daha cevap veremeden rüzgâr yine evin çevresini dolanıp tahtaları gıcırdattı, saçaklarda ıslık çalmaya başladı.

Esmesi bitince Beav, "Ah, bu yalnızca biraz kar," dedi. "Dönerler. Ama kuzeyden gerçek bir fırtına gelirse, buradan çıkmak ayrı bir hikâye olur." Kızarmış peynirli sandvici iştahla yemeye başladı. Jonesy birkaç yumurta kırıp biraz çorba ısıtmak için mutfağa gitti. Beaver geleli McCarthy konusunda daha rahatlamıştı. Beav varken gerçek her zaman daha iyi görünürdü. Bu deliceydi, ama öyleydi.

4

Yumurtaları pişirip çorbayı ısıttığında McCarthy, Beaver'la sanki on yıllık arkadaşmışlar gibi konuşuyordu. Eğer Beav'in çoğunlukla komik küfürlerinden rahatsız olmuşsa bile, onun hatırı sayılır samimiyetinden etkilenmişti. Henry bir keresinde Jonesy'ye, "Bunun açıklaması yok," demişti. "Onda şeytan tüyü var, hepsi bu. Ondan hoşlanmamak elde değil. İşte bu yüzden yatağı hiç boş kalmıyor, kadınlar herhalde yakışıklılığına vurulmuyorlar."

Jonesy yumurtasıyla çorbasını oturma odasına getirdi. Topallamamak için çaba harcıyordu. Kötü havada insanın kalçası ne kadar çok ağrıyordu. Kanepenin ucundaki koltuklardan birine oturdu. Görünüşe göre McCarthy yemekten çok konuşuyordu. Çorbasına dokunmamıştı bile ve peynirli sandvicinin de ancak yarısını yemişti.

Jonesy, "Nasılsınız gençler?" diye sordu. Yumurtasına biber ekip yemeye girişti, iştahı geri gelmiş gibiydi.

Beaver, "İki mutlu pezevengiz," dedi, ama sesi her zamanki gibi neşeli gelse de, Jonesy onun biraz kaygılı, hatta telaşlı göründüğünü sandı. "Rick bana serüvenlerini anlatıyordu. Çocukken berberde okuduğum o erkek dergilerindekiler kadar heyecanlı." Hâlâ gülümseyerek McCarthy'ye döndü –Beav böyleydi işte, hep gülümserdi– ve elini sık siyah saçlarının arasından geçirdi. "Ben çocukken Derry'de bizim ma-

hallenin berberi ihtiyar Castonguay'di ve o makasıyla beni öyle korkutmuştu ki, o günden beri berberlerden uzak duruyorum."

McCarthy hafifçe gülümsedi, ama karşılık vermedi. Peynirli sandvicinin kalan yarısını aldı, baktı, sonra geri bıraktı. Yanağındaki kırmızı leke bir mühür gibi parlıyordu. Bu arada Beaver sanki McCarthy'nin fırsat bulsa söyleyeceklerinden korkuyormuş gibi hızlı hızlı anlatıyordu. Dışarıda kar her zamankinden şiddetli yağıyor ve rüzgâr esiyordu. Jonesy, Henry'nin eski cipiyle artık herhalde Deep Cut Yolu'na varmış olmaları gereken Pete'le Henry'yi düşündü.

"Bizim Rick yalnızca gecenin bir yarısında az daha bir şeylere yem olmakla kalmamış bir ayı olduğunu sanıyor, tüfeğini de kaybetmiş. Yepyeni bir Remington 30-30'muş. Onu bir daha hiç göremezsin ahbap, yüz binde bir şansın bile yok."

"Biliyorum," dedi McCarthy. Yine yanakları soluyor, o grimsi rengi geri geliyordu. "Elimden ne zaman bıraktığımı bile hatırlamıyorum ya da..."

Birdenbire tıpkı bir çekirge sesine benzer, alçak bir hırıltı duyuldu. Jonesy bacaya sıkışmış bir hayvan olduğunu düşünürken ensesindeki tüyler diken diken oldu. Sonra sesin McCarthy'den geldiğini fark etti. Zamanında bazı yüksek, hatta uzun yellenmeler duymuştu, ama hiçbiri buna benzemiyordu. Sanki sonsuza dek sürüyormuş gibi geldi ama aslında birkaç saniyeden fazla olamazdı. Sonra koku duyuldu.

McCarthy kaşığını alıp hiç dokunulmamış çorbasının içine koydu ve bir kız gibi mahcup, sağ elini lekeli yanağına götürdü. "Ah Tanrım, özür dilerim," dedi.

Beaver, "Sorun değil, dışarıda içeride olduğundan daha çok yer var," dedi ama dudaklarından dökülen yalnızca içgüdüleriydi; içgüdüleri ve bir de bir ömür süren alışkanlıklar. Jonesy onun da kokuya en az kendisi kadar şaşırdığını görebiliyordu. İnsanı güldürüp gözlerini devirmesine, eliyle yelpazelenip, *ah Tanrım, kim peynir kesti*, diye sormasına yol açan o kükürtlü çürük yumurta kokusu değildi bu. O metan gazlı osuruklardan da değildi. Jonesy'nin, McCarthy'nin nefesinde duyduğu kokuydu, ama biraz daha güçlüydü. Fazla olgun muzla eter karışımı, tıpkı ısının sıfırın altında olduğu sabahlarda karbüratöre konan antifriz gibi.

McCarthy, "Ah Tanrım, bu korkunç bir şey!" dedi. "Çok özür dilerim."

Jonesy, "Sorun değil," dedi ama midesi tıpkı kendini saldırıdan koruyan bir yaratık gibi büzülmüştü. Yemeğini erken bitiremeyecekti; bitirmesinin hiçbir yolu yoktu. Genelde yellenmeye aldırmazdı ama bu berbat kokuyordu.

Beav kanepeden kalkıp pencereyi açtı ve içeri karla beraber iç ferahlatıcı temiz hava doldu. "Aldırma ahbap... ama bu çok berbat. Neler yedin ki? Ormantavuğu pisliği mi?"

McCarthy, "Çalı çırpı, yosun vesaire," dedi. "Tam olarak bilmiyorum. O kadar açtım ki, bir şeyler yemek zorundaydım. Ama bu işleri pek bilmem, Euell Gibbons'ın o kitaplarını hiç okumadım... ve tabii hava karanlıktı." Bu sonuncuyu sanki birdenbire esinlenmiş gibi söylemişti. Jonesy başını kaldırdı, Beaver'ın da kendisi gibi fark edip etmediğini anlamak için gözlerinin içine baktı. McCarthy yalan söylüyordu. McCarthy ormanda ne yediğini, hatta bir şeyler yiyip yemediğini bile bilmiyordu. Yalnızca o korkunç ve beklenmedik kurbağa sesini açıklamaya çalışıyordu. Ve arkasından yayılan pis kokuyu.

McCarthy sanki kurulmuş gibi öylesine ansızın öne eğildi ki, başını dizlerinin arasından sarkıttığında Jonesy peşinden neyin geleceğini anladı: *Elveda Navajo kilimi, seni tanımak güzeldi.* Beav'in de öyle düşündüğü belliydi, sıçramasın diye önüne uzattığı bacaklarını topladı.

Ama McCarthy kusmadı. Ağzından çok zorlanan bir fabrika motoru gibi alçak, uzun bir vınlama duyuldu. Gözleri bilye gibi yuvalarından uğramıştı. Yanakları öyle gergindi ki, göz kenarlarında minik gölgeler belirmişti. Guruldayan, zorlanan ses sürdü ve sonunda durduğunda sanki arka bahçedeki jeneratörün sesi fazla yüksekmiş gibi geldi.

Beav, "Oldukça iddialı geğirtiler duymuşumdur, ama bu kupayı kazanır," dedi. Sakin ve içten bir saygıyla konuşuyordu.

McCarthy kanepeye yaslandı, gözlerini kapadı, dudaklarının köşeleri Jonesy'ye göre mahcubiyet, acı ya da her ikisinin karışımıyla sarktı. Bir kez daha o muz ve eter kokusu duyuldu. Kokuşan, etkin bir kokuydu bu; sanki bir şeyler kabarıp taşmaya başlamış gibi.

McCarthy gözlerini açmadan, "Ah Tanrım, çok özür dilerim," dedi. "Gün ışıdığından beri durmadan bunu yapıyorum. Midem yine ağrıyor."

Jonesy'yle Beav birbirlerine sessiz, kaygılı bir bakış fırlattılar.

Beaver, "Biliyor musun ne düşünüyorum?" dedi. "Bence uzanıp biraz uyumalısın. Herhalde bütün gece uyumayıp o ayıya ve Tanrı bilir

başka nelere kulak kabarttın. Yorgunsun, bitkinsin ve kim bilir başka nesin. Biraz kestirmen gerek. Birkaç saat sonra eskisinden iyi olursun."

McCarthy, Beaver'a öyle dokunaklı bir minnet ifadesiyle baktı ki, Jonesy bunu gördüğüne utandı. McCarthy'nin yüzü hâlâ kül rengi olsa da, terlemeye başlamıştı; alnında ve şakaklarında boncuk boncuk terler birikmiş, şeffaf yağ gibi yanaklarından aşağı akıyordu. Odaya dolan soğuk havaya rağmen.

"Biliyor musun," dedi. "Haklısın. Yorgunum, hepsi bu. Midem ağrıyor ama sanırım strestendir. Her türlü şeyi yedim, çalılar ve... aman Tanrım, bilmiyorum... her türlü şey." Yanağını kaşıdı. "Yüzümdeki o lanet şey kötü mü? Kanıyor mu?"

"Hayır," dedi Jonesy. "Yalnızca kıpkırmızı."

McCarthy düşünceli bir şekilde, "Alerjik tepki," dedi. "Papağan fıstığı yediğimde de olur. Biraz uzanacağım. İyi gelir."

Kalktı, sonra sendeledi. Beaver'la Jonesy uzandılar, ama McCarthy ikisinin de tutmasına olanak vermeden doğruldu. Jonesy orta yaş göbeği sandığı şeyin gittiğine yemin edebilirdi. Bu mümkün müydü? Adam o kadar gaz çıkarmış olabilir miydi? Bilmiyordu. Bütün bildiği çok güçlü bir yellenme ve daha da şiddetli bir geğirti olduğuydu. *Hani eskiden her yıl avlanma mevsiminin ilk haftasında Beaver Clarendon'ın kampına giderdik ve bir kasım ayında, o büyük fırtınanın yaşandığı yılda kampa şu adam geldi,* diye söze başlayarak yirmi yıl sonra bile anlatılacak bir şeylerdi... Evet, iyi bir hikâye olurdu, insanlar kocaman yellenme ve geğirtiye gülerlerdi; insanlar zaten yellenme ve geğirti hikâyelerine hep gülerler. Tüfeğinin tetiğine basıp McCarthy'nin canını almaya yarım kiloluk basınç kadar yaklaştığı kısmınıysa hiç anlatmayacaktı. Hayır, o kısmı anlatmayacaktı. Değil mi?

Pete'le Henry aynı odayı paylaştıklarından Beaver, McCarthy'yi aşağıdaki, Jonesy'nin kaldığı diğer yatak odasına götürdü. Jonesy'ye özür dileyen bir bakış fırlattı ve Jonesy omuz silkti. Ne de olsa en makul yer orasıydı. Jonesy bu gece Beav'le yatabilirdi Tanrı bilir, çocukken sık sık birlikte yatmışlardı ve işin doğrusu, zaten McCarthy'nin merdivenlerden çıkıp çıkamayacağından da emin değildi. Adamın terli, solgun görünüşünden gittikçe kaygı duymaya başlamıştı.

Jonesy önce yatağını yapıp sonra da üstüne kitaplar, kâğıtlar, giysiler, çantalar, aksesuvarlar yığan adamlardandı. Hepsini elinden geldiğince çabuk topladı, sonra örtüyü açtı.

Beav, "Tuvalete gitmen gerekiyor mu ahbap?" diye sordu.

McCarthy başını iki yana salladı. Jonesy'nin ortaya çıkardığı tertemiz mavi çarşaflardan büyülenmiş gibiydi. Jonesy bir kez daha adamın gözlerinin ne kadar donuk olduğuna dikkat etti. Tıpkı içi doldurulmuş bir kafanın gözleri gibi. Birdenbire, durup dururken gözlerinin önüne Boston'un burnunun dibinde, şık Brookline'daki oturma odası geldi. Dokuma kilimler, eski Amerikan eşyası... ve şöminenin üstünde McCarthy'nin içi doldurulmuş kafası. Kokteyllerde konuklarına, *onu Maine'de avladım*, diyecekti. *Alçak herif, giyimi de garipti.*

Gözlerini kapadı ve yeniden açtığında Beav endişeyle ona bakıyordu.

"Kalçamda bir sızı," dedi. "Kusura bakmayın. Bay McCarthy Rick kazağınla pantolonunu çıkarmak istersin. Çizmelerini de tabii."

McCarthy sanki derin düşüncelerden uyandırılmış biri gibi çevresine bakındı. "Tabii," dedi. "Hem de nasıl."

Beaver, "Yardım ister misin?" diye sordu.

"Hayır, aman, hayır." McCarthy ya telaşlıydı, ya eğleniyordu, ya da her ikisi birden. "O kadar da kötü değilim."

"O halde işleri Jonesy'ye bırakayım."

Beaver çıktı ve McCarthy soyunmaya başladı. Önce kazağını başının üstünden çekti. Altında kırmızı-siyah avcı gömleği, onun da altında termal atlet vardı. Ve evet, o gömleğin içinden daha az göbek görünüyordu, Jonesy emindi.

Yani neredeyse emindi. Kendi kendine daha bir saat önce McCarthy'nin ceketinin bir geyik başı olduğundan emin olduğunu anımsattı.

McCarthy ayakkabılarını çıkarmak için pencerenin yanındaki iskemleye oturdu ve bunu yaptığında yine yellendi. İlki kadar uzun değil ama aynı ölçüde sesliydi. İkisi de ne o konuda, ne de o küçücük odada Jonesy'nin gözlerini sulandıracak kadar güçlü çıkan koku hakkında tek kelime ettiler.

McCarthy çizmelerini ayağından ahşap zeminde sert sesler çıkararak attı ve kalkıp kemerini çözdü. Blucinini indirip termal donu görünürken Beav elinde seramik bir oturakla yukarıdan indi. Yatağın başucuna bıraktı. "Bilirsin işte, kusman gerekirse. Ya da hemen cevaplaman gereken o ödemeli telefonlardan biri gelirse."

McCarthy ona öyle boş baktı ki, Jonesy telaşlandı; eskiden onun olan odada uzun, bol çamaşırları içinde insanı ürperten bir yabancı duruyordu. Üstelik hasta bir yabancı. Soru ne kadar hasta olduğuydu.

Beav, "Banyoya yetişemezsen," diye açıkladı. "Aklıma gelmişken, banyo çok yakında. Kapıdan çıkınca sola sap, ama duvar boyunca ikinci kapı olduğunu unutma, tamam mı? Eğer unutup da birinciye dalarsan, tuvaletini çamaşır dolabına yaparsın."

Jonesy şaşırıp güldü ama kendi gülüşünden hiç hoşlanmadı. Sesi tiz ve hafif kontrolsüz çıkıyordu.

McCarthy, "Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum," dedi, ama Jonesy adamın sesinde hiçbir samimiyet algılamadı. Tıpkı bellek devrelerinin dörtte üçü silinmiş bir robot gibi, iç çamaşırlarıyla orada öylece duruyordu. Daha önce çok hareketli olmasa bile birazcık hayat belirtisi göstermiş, ama artık yanaklarındaki renk gibi o da gitmişti.

Beaver yavaşça, "Hadi Rick," dedi. "Yat uyu biraz. Yeniden gücünü toplarsın."

"Tamam, peki." Yeni açılmış yatağa oturup pencereden baktı. Gözleri açık ve bomboştu. Jonesy odadaki kokunun dağıldığını düşündü, ama belki de tıpkı insanın hayvanat bahçesindeki maymunlar bölümünde yeterince uzun kalınca kokuya alışması gibi, buna da alışıyordu. "Vay canına, şu kara bak."

"Evet," dedi Jonesy. "Miden şimdi nasıl?"

"Daha iyi." McCarthy'nin gözleri Jonesy'nin yüzüne kaydı. Korkmuş bir çocuğun ciddi gözleriydi. "O şekilde gaz çıkardığım için özür dilerim, daha önce hiç böyle bir şey yapmadım, ordudayken hemen her gün fasulye yediğimiz günlerde bile... ama şimdi kendimi daha iyi hissediyorum."

"Yatmadan önce tuvalete gitmek istemediğinden emin misin?" Jonesy'nin dört çocuğu vardı ve bu soru dudaklarından neredeyse kendiliğinden dökülüyordu.

"Hayır. Sen beni bulmadan önce ormanda yaptım. Beni içeri aldığınız için teşekkür ederim. İkinize de."

Beaver, "Ah, boş ver," diyerek ayaklarını yere sürttü. "Kim olsa yapardı."

"Belki," dedi McCarthy. "Belki de yapmazdı. İncil'de, 'Bekleyin, kapınıza gelip vuracağım,' der." Dışarıda rüzgâr daha da şiddetli esiyor, Hole in the Wall sarsılıyordu. Jonesy, McCarthy'nin bitirmesini bekle-

di; sanki bir şeyler daha söyleyecekmiş gibiydi, ama bacaklarını yatağa uzatıp örtüyü üstüne çekti.

Jonesy'nin yatağının derinliklerinden bir yerden o uzun yellenmelerden biri daha duyuldu ve Jonesy bu kadarının yettiğine karar verdi. Tam fırtına öncesinde gelen kaybolmuş bir yabancıyı içeri almak bir şeydi, o birbiri ardına gaz bombaları atarken ortalıkta oyalanmak başka bir şey.

Beaver peşinden çıkıp kapıyı yavaşça arkasından çekti.

5

Jonesy konuşmaya başladığında Beav başını iki yana salladı, parmağıyla sus işareti yapıp onu büyük salonun ucuna, mutfağa götürdü. Dışarıdaki sundurmaya çıkmadan McCarthy'den en uzakta olabilecekleri köşe burasıydı.

Beaver, "Vay canına, o adam bir acılar dünyasında," dedi. Jonesy mutfaktaki güçlü floresan lambaların ışığında eski dostunun ne kadar kaygılı olduğunu görebiliyordu. Beav bahçıvan pantolonunun geniş ön cebini karıştırdı, bir kürdan buldu ve çiğnemeye başladı. Üç dakikada, yani sıkı bir sigara içicisinin bir sigarayı bitireceği sürede onu bir avuç dolusu incecik kıymık haline getirecekti. Jonesy, Beav'in dişlerinin (ya da midesinin) buna nasıl dayandığını bilemiyordu, ama bunu hayatı boyunca hep yapmıştı.

"Umarım yanılıyorsundur, ama..." Jonesy başını salladı. "Sen hiç o yellenmeler gibi bir koku duydun mu?"

"Yok," dedi Beaver. "Ama o adamda hasta bir mideden öte şeyler de var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Önce, kasımın on birinde olduğumuzu sanıyor."

Jonesy, Beav'in neden söz ettiğini anlayamıyordu. On bir kasım grup olarak her zamanki gibi, Henry'nin cipine doluşup geldikleri gündü.

"Beav, bugün çarşamba. Ayın on dördü."

Beaver başıyla onayladı. Elinde olmadan hafifçe gülümsüyordu. Epeyce hızlanmış olan kürdan ağzının bir yanından diğerine kayıyordu. "Ben biliyorum. Sen de biliyorsun. Ama Rick, o bilmiyor. Rick bugünü pazar sanıyor."

"Beav, sana tam olarak ne söyledi?" Her neyse, fazla bir şey olamazdı; bir çift yumurta kırıp bir kutu çorbayı ısıtmak o kadar sürmüyordu ki. Buradan hareketle düşüncelere daldı ve Beaver bir yandan konuşurken Jonesy birkaç tabağı yıkamak için suyu açtı. Kamp yapmaya aldırmıyordu, ama evlerinden ayrılıp ormana giden pek çok erkeğin yaptığı gibi sefillik içinde yaşamaya hiç razı değildi.

"Biraz avlanmak için cumartesi geldiklerini, sonra pazar gününü birkaç yerden akıtan damı tamir etmekle geçirmeyi planladığını söyledi. 'En azından pazarları çalışmamakla ilgili kutsal emre karşı gelmedim. İnsanın ormanda kaybolunca bir tek delirmemek için çaba harcaması gerekiyor,' dedi."

Jonesy, "Huh," dedi.

"Sanırım bugünün on biri olduğunu sandığına mahkemede yemin edemem ama ya bu ya da bir hafta geriye, dördüne gitmek gerekiyor, çünkü kesinlikle pazar olduğunu düşünüyor. Ve on gündür orada olduğuna inanamam."

Jonesy de inanamazdı. Ya üç güne? Ona inanabilirdi. Jonesy, "Bu bazı şeyleri açıklıyor," dedi. "O..."

Zemin gıcırdadı ve ikisi de hafifçe sıçrayıp büyük odanın karşı tarafındaki yatak odasının kapısına baktılar, ama görünürde hiçbir şey yoktu. Burada yerlerle duvarlar her zaman, rüzgâr şiddetli değilken bile gıcırdardı. Biraz utanarak bakıştılar.

Beaver, "Evet, huzursuzum," dedi. Belki Jonesy'nin yüz ifadesini, belki de aklından geçenleri okumuştu. "Ormanın ortasından öylece çıkıp gelmesinin biraz garip olduğunu kabul etmek gerekir."

"Evet, öyle."

"O yellenmede sanki kıçında dumandan boğulmakta olan bir şey sıkışmış gibiydi."

Beav komik bir şey söylediği her seferde olduğu gibi, buna biraz şaşırmış göründü. Aynı anda gülmeye başladılar, birbirlerine tutunmuş, açık ağızlarından bir dizi sert iç çekişle kahkahalarını bastırmaya çalışıyor, zavallı adam uyanıksa duymaması, duyup da kendisine güldüklerini sezmemesi için uğraşıyorlardı. Özellikle Jonesy rahatlamak ihtiyacında olduğundan gülüşünü bastırmakta çok zorlandı. İsterik bir şiddetle gülüyor, iki büklüm nefesini tutup burnunu çekiyor, gözlerinden yaşlar boşanıyordu.

Sonunda Beaver onu tutup kapıdan dışarı itekledi. Orada, şiddetlenen tipi altında paltosuz durup rüzgârın uğultusu çıkardıkları sesleri bastırırken, yüksek sesle gülebildiler.

6

İçeri döndüklerinde Jonesy'nin elleri öyle uyuşmuştu ki, sıcak bulaşık suyuna daldırdığında bile pek hissedemedi, ama gülüp içini boşaltmak iyi gelmişti. Yine Pete'le Henry'yi, nasıl olduklarını ve sağ salim dönüp dönemeyeceklerini merak etti.

Beav, "Bazı şeyleri açıkladığını söyledin," dedi. Yeni bir kürdana başlamıştı. "Hangi şeyleri?"

Jonesy, "Kar yağacağını bilmiyordu," dedi. McCarthy'nin tam olarak neler dediğini anımsamaya çalışarak ağır ağır konuşuyordu. " 'Güzel hava ve mevsim soğukları buraya kadar.' Sanırım böyle demişti. Ama eğer son dinlediği hava durumu on bir ya da on ikisindeyse, nedeni anlaşılıyor. Düne kadar hava güzeldi gerçekten, değil mi?"

Beaver, "Evet," dedi. "Lanet olası mevsim soğukları." Eviyenin yanındaki çekmeceden rengi solmuş, uğurböceği desenli bir kurulama bezi alıp tabakları kurulamaya başladı. Bir yandan da yatak odasının kapalı kapısına bakıyordu. "Başka ne söyledi?"

"Kamplarının Kineo'da olduğunu."

"Kineo'da mı? Orası buradan altmış yetmiş kilometre batıda. O..." Beaver kürdanı ağzından çıkardı, üstündeki diş izlerini inceledi ve diğer ucunu ağzına soktu. "Ah, anlıyorum."

"Evet. Tek bir gecede yapamazdı, ama üç gündür ormandaysa..."

"Dört gecedir. Eğer cumartesi öğleden sonra kaybolduysa dört gece oluyor..."

"Evet, dört gecedir. Yani bütün o sürede tam doğuya yöneldiyse..." Jonesy günde yirmi beş kilometre hesapladı. "Sanırım mümkündür."

"Ama nasıl oldu da donmadı?" Beaver fark etmeden sesini alçaltıp neredeyse fısıldamaya başlamıştı. "Kalın bir ceketi ve uzun iç çamaşırları var, ama Cadılar Bayramı'ndan bu yana geceleri hep eksi beş derece civarında. Yani dışarıda dört gece kalıp da nasıl donmadığını anlayamıyorum. Üstelik yanağındaki o yara dışında hiçbir yerini buz kesmemiş."

"Bilmiyorum. Hem bir şey daha var," dedi Jonesy. "Nasıl oluyor da sakalı uzamamış?"

"Hıh?" Beaver'ın ağzı açık kaldı. Kürdan altdudağından sarkıyordu. Sonra ağır ağır başını salladı. "Evet, yalnızca birazcık çıkmış."

"Bence bir günlükten az."

"Belki de tıraş olmuştur, ha?"

"Öyle," dedi Jonesy. Gözlerinin önünde McCarthy'nin ormanlarda kaybolmuş, üşümüş ve aç (gerçi pek öğün kaçırmış gibi görünmüyordu, bir de bu vardı), ama hâlâ her sabah bir derenin kıyısında diz çöküp, çizmeli ayağıyla buzu kırıp su çıkardığını ve güvenilir jiletini alıp... nereden, ceketinin cebinden mi?

"Ve sonra bu sabah jiletini kaybeder, o yüzden birazcık sakalı uzar," dedi Beav. Yine gülümsüyordu, ama pek de komik buluyor gibi değildi.

"Evet, Tüfeğini de kaybettiği zaman. Dişlerini gördün mü?"

Beaver, *başka ne var*, der gibi yüzünü buruşturdu.

"Dördü gitmiş. İki üstten, iki alttan. *Mad* dergisinin kapağındaki karikatüre benziyor."

"O kadar da önemli değil, ahbap. Bende de birkaç eksik var." Beaver ağzının bir köşesinden çekip tek taraflı bir sırıtışla sol dişetlerini ortaya serdi. Jonesy görmese de olurdu. "Gördün mü? Tam şurada."

Jonesy başını salladı. Aynı şey değildi. "Adam avukatmış Beav. Bütün gün insan karşısında, görünüşü geçiminin bir parçası. Ve bunlar tam öndeki dişler. Onların döküldüğünden haberi bile yoktu. Yemin ederim."

Beaver huzursuzca, "Sence radyasyona filan maruz kalmamıştır, değil mi?" diye sordu. "Lanet radyasyon zehirlenmelerinde insanın dişleri dökülürmüş, bir keresinde bir filmde görmüştüm. Hani senin seyretmeden duramadığın o canavar filmlerinden birinde. Sence o değildir, değil mi? Belki kırmızı leke de o zaman olmuştur."

Jonesy, "Evet, Mars Hill Nükleer Santrali patladığında olmuştur," dedi. Beaver'ın şaşkın bakışları karşısında şaka yaptığına pişman oldu. "Beav, radyasyon zehirlenmesinde saçların da dökülüyor sanırım."

Beav'in yüzü aydınlandı. "Evet, haklısın. Filmdeki adam sonunda şu Telly bilmem kime benzemişti, hani eskiden televizyonda polis dizisinde oynardı." Durdu. "Sonra da öldü. Filmdeki yani, Telly değil. Gerçi şimdi düşünüyorum da..."

Jonesy, "Bu adamın çok saçı var," diyerek sözünü kesti. Beaver dalıp giderse bir daha asla konuya dönemezdi. Yabancının yanında değilken ikisinin de ona ne Rick, hatta ne de McCarthy diyemediklerini fark etti. Yalnızca "adam" diyorlardı. Sanki onu bir insandan daha önemsiz bir şeye, bir örneğe dönüştürmek istermiş, sanki daha az fark edecekmiş gibi... yani eğer.

"Evet," dedi Beaver. "Öyle, değil mi? Çok saçı var."

"Hafızasını yitirmiş olmalı."

"Belki, ama kim olduğunu, kimlerle birlikte olduğunu filan hatırlıyor. Vay canına, ne öttürdü, değil mi? Ya o koku! Eter gibi!"

"Öyle," dedi Jonesy. "Aklıma antifriz geldi. Şeker hastaları da kendilerinden geçerken bir koku alırlarmış. Sanırım bir gerilim romanında okumuştum."

"Antifriz gibi miymiş?"

"Hatırlamıyorum."

Orada durup bakıştılar. Rüzgârın sesi duyuluyordu. Jonesy, Beaver'a adamın gördüğünü iddia ettiği şimşeklerden söz etmeyi düşündü, ama zahmet etmedi. Bu kadarı yeterdi.

Beav, "Öyle öne eğildiğinde kusacağını sandım," dedi. "Ya sen?"

Jonesy başıyla onayladı.

"Üstelik iyi de görünmüyor. Hem de hiç."

"Evet."

Beaver iç çekti, kürdanını çöpe attı ve pencereden baktı. Kar her zamankinden daha yoğun yağıyordu. Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Keşke Pete'le Henry de burada olsalardı. Özellikle Henry."

"Beav, Henry bir psikiyatr."

"Biliyorum, ama elimizde doktora en yakın olan o ve sanırım bu adamın bir doktora ihtiyacı var."

Henry aslında bir doktordu, psikiyatr olabilmesi için öyle olması gerekiyordu, ama Jonesy'nin bildiği kadarıyla psikiyatriden başka hiçbir şeyle uğraşmamıştı. Yine de Beaver'ın ne demek istediğini anladı.

"Sence hâlâ geri gelebilecekler mi Beav?"

Beaver iç çekti. "Yarım saat önce kesinlikle evet derdim ama tipi gerçekten şiddetlendi. Sanırım..." Jonesy'ye ciddi bir bakış fırlattı; o bakışta her zamanki tasasız Beaver Clarendon'dan eser yoktu. "Umarım," dedi.

III

HENRY'NİN CİPİ

1

Henry yoğunlaşan kar yağışı altında cipin farlarını izleyerek, sanki bir tünelin içindeymiş gibi Deep Cut Yolu'ndan Hole in the Wall'a doğru ilerlerken, o işi yapmanın yollarını düşünüyordu.

Tabii Hemingway Çözümü olasıydı. Daha Harvard'da öğrenciyken bu ismi verdiği bir tez yazmıştı. O yüzden daha o zaman bile bunu yalnızca bir ödev gereği olarak değil de, kişisel bir biçimde düşünmüş olabilirdi. Hemingway Çözümü bir tüfekti ve Henry'de de şimdi bir tane vardı... Gerçi o işi burada, diğerleriyle birlikteyken yapacak değildi. Dördü Hole in the Wall'da çok güzel günler geçirmişlerdi, ama burada yapmak haksızlık olurdu. Pete ve Jonesy için orayı kirletirdi, Beaver için de. Belki hepsinden çok Beaver için; hayır, bu doğru olmazdı. Ancak yakında olacaktı; tıpkı bir aksırık gibi, yaklaştığını hissedebiliyordu. Pek farklı bir şey de olmayacaktı zaten. Yalnızca hapşu ve sonra merhaba karanlık, eski dostum.

Hemingway Çözümü'nü uygularken ayakkabınızla çorabınızı çıkarıyordunuz. Tüfeğin kabzası yere dayanıyordu. Namlu ağzınıza giriyordu. Başparmak tetiğe dayanıyordu. Cip taze karda kayıp Henry düzeltirken kendi kendine, *kendime not*, diye düşündü. Tekerlek çukurlarının yararı oluyordu, aslında yol da bundan ibaretti; yazın kullanılan buldozerlerin açtığı tekerlek çukurları. *Eğer o şekilde yaparsan, müshil al ve son kez tuvalete çıkmadan yapma; seni bulan insanlar için ortalığı fazladan kirletmenin gereği yok.*

Pete, "Belki biraz yavaşlasan iyi olur," dedi. Bacaklarının arasında bir bira vardı ve yarısı gitmişti, ama Pete'in çakırkeyif olması için bir tane yetmezdi. Henry, *üç dört tane daha içerse*, diye düşündü, *bu yolda seksenle gidebilir ve Pete yalnızca yan koltukta oturup şarkı söyleyerek o korkunç Pink Floyd diskine eşlik edebilir.* Üstelik seksenle gitse de herhalde ön tampona yeni bir sıyrık bile eklemezdi. Kar doluyken bile Deep Cut'ın tekerlek izleri üstünde gitmek tıpkı ray üstünde gitmeye benziyordu. Kar devam ederse iş değişebilirdi ama şimdilik iyi gidiyordu.

"Üzülme Pete. Her şey yolunda."

"Bira ister misin?"

"Araba kullanırken olmaz."

"Burada, West Overshoe'da bile mi?"

"Daha sonra."

Pete sustu ve Henry'yi farların ışığında ağaçların arasındaki bembeyaz geçitte yolunu bulmaya bıraktı. Onu düşünceleriyle baş başa bırakmıştı ve Henry'nin olmak istediği yer de orasıydı zaten. İnsanın kendi ağzının içindeki pis bir yere dönüp dilinin ucuyla tekrar tekrar yoklamasına benziyordu, ama olmak istediği yer orasıydı.

Haplar vardı. Küvette kafana torba geçirme numarası vardı. Boğulmak vardı. Yüksek bir yerden atlamak vardı. Kulağa tabanca dayamak pek emin değildi, felçli uyanma şansı çok fazlaydı ve bilekleri kesmek de daha deneme aşamasında olan insanlar içindi. Ancak Japonların bulduğu yöntem Henry'nin çok ilgisini çekiyordu. *Boynuna bir ip geçir. Diğer ucunu kocaman bir taşa bağla. Taşı bir iskemleye koy, sonra devrilmemek için sırtını dayayıp otur. İskemleyi devir, taş düşsün.* Kahramanımız gittikçe derinleşen bir havasızlık komasında üç ila beş dakika daha yaşayabilir. Griler siyaha dönüşür; merhaba karanlık, eski dostum. Bu yöntemi Kinsey Milhone'un, Jonesy'nin çok sevdiği o polisiye romanlarından birinde okumuştu. Polisiye romanlarla filmler: Jonesy'nin kayığında yüzenler bunlardı işte.

Henry genelde Hemingway Çözümü'ne yatkınlık gösteriyordu.

Pete birinci birasını bitirip ikincisinin kapağını açtı. Çok daha hoşnut görünüyordu. "Ne diyorsun?" diye sordu.

Henry canlıların yaşamak istedikleri o diğer evrenden çağırıldığını hissetti. Bugünlerde hep olduğu gibi, bu onu sabırsızlandırdı. Ne var

ki, hiçbirinin kuşkulanmaması önemliydi ve Jonesy'nin daha şimdiden birazcık kuşkulandığını seziyordu. Beaver da kuşkulanmış olabilirdi. Onlar zaman zaman insanın içini görebiliyorlardı. Pete'in hiç haberi yoktu, ama ötekilerden birine yanlış bir şey söyleyebilir, Henry'nin ne kadar dalgın olduğundan, ağır bir şeyler düşündüğünden söz edebilirdi ve Henry bunu istemiyordu. Bu dördünün, eski Kansas Street çetesinin, üçüncü ve dördüncü sınıftaki Kızıl Korsanlar'ın Hole in the Wall'a son gelişleri olacaktı ve iyi bir tatil olmasını istiyordu. Duyduklarında dehşete düşmelerini istiyordu; oldum olası düşüncelerini en çok okuyan Jonesy'nin bile. Hiçbir fikirleri olmadığını söylemelerini istiyordu. Üçünün başları önde oturmalarından, kaçamak bakışlar dışında birbirleriyle göz göze gelememelerinden, tahmin etmeleri gerektiğini; belirtileri gördüklerini ve bir şeyler yapmış olmaları gerektiğini düşünmelerinden daha iyiydi. O yüzden bu evrene dönüp hiç sektirmeden, inandırıcı bir biçimde ilgileniyormuş göründü. Bunu kim bir akıl doktorundan daha iyi yapabilirdi?

"Neye ne diyorum?"

Pete gözlerini devirdi. "Gosselin'deki olaya, aptal! İhtiyar Gosselin'in anlattıklarına."

"Peter, ona boş yere ihtiyar Gosselin demiyorlar. En az seksen yaşında ve ihtiyar kadınlarla erkeklerde eksikliği görülmeyen bir şey varsa, o da isteridir." Kendisi de taze piliç sayılmayacak Scout marka cip on dört yaşındaydı ve kilometre saati ikinci turu yarılamıştı tekerlek izlerinden çıkınca dört çeker olmasına rağmen kaydı. Henry direksiyonu kaydıkları yöne doğru kırarken gülmemek için kendini tuttu. Peter birasını yere düşürmüş bağırıyordu. "Hop, vay canına, dikkat!"

Henry cipin düzeldiğini hissedene dek ayağını gazdan çekti, sonra bilinçli olarak çok hızlı ve çok sert bir şekilde gazladı. Cip bu kez birincisinden daha geniş başka bir tekerlek izine girip bir kez daha sanki raylar üstünde gidiyormuş gibi düzgün ilerlemeye başladı. Anlaşılan insanın kendi yaşamını sonlandırmaya karar vermesinin bir olumlu yanı da artık küçük şeylerden korkmamasıydı. Farlar dans eden milyarlarca kar tanesiyle dolu bembeyaz havayı aydınlattı. Eğer söylenenlere inanılacak olursa, hiçbiri diğerinin aynı değildi.

Pete birazı dökülmüş olan birasını alıp göğsüne vurdu. "Biraz hızlı gitmiyor musun?"

Henry, "Hiç de değil," dedi ve sanki hiç kaymamışlar ve düşüncelerine ara vermemiş gibi devam etti, "Grup isterisi çok yaşlı ve çok gençlerde yaygındır. Hem benim alanımda, hem de kapı komşumuz sosyolog kâfirlerin alanında iyi belgelenmiş bir olgudur."

Henry hız göstergesine göz atıp doksanla gittiğini gördü. Aslında bu koşullar için biraz hızlıydı. Yavaşladı. "Daha iyi mi?"

Pete başıyla onayladı. "Yanlış anlama, iyi bir şoförsün ama ne biçim kar yağıyor. Üstelik yiyecekleri de aldık." Başparmağıyla omzundan geriyi, arka koltuktaki iki torbayla iki koliyi gösterdi. "Sosisli sandviçlere ek olarak kalan son üç koli Kraft peynirli makarnayı da aldık. Beaver onsuz yaşayamaz, bilirsin."

"Biliyorum," dedi Henry. "Ben de seviyorum. Washington Eyaleti'nde şeytana tapanlar hakkındaki o hikâyeleri hatırlıyor musun? Doksanların ortalarında gazetelerde çıkmıştı hani? Seattle'ın güneyindeki iki küçük kasabada çocuklarıyla ve bir örnekte de torunlarıyla yaşayan birkaç ihtiyardan kaynaklandıkları anlaşıldı. Kreşlerdeki cinsel istismarla ilgili toplu raporlar da anlaşılan Delaware'yle Kaliforniya'da yarızamanlı çalışan ve aynı anda ortalığı ayağa kaldıran yeniyetme kızlardan kaynaklanıyordu. Rastlantı da olabilir ya da zaman böyle hikâyelerin inandırıcı olmasına uygundu ve bu kızlar da bir akımı yakaladılar."

Sözcükler sanki önemliymiş gibi, ağzından ne kadar düzgün çıkıyordu. Henry konuşuyor, yanındaki adam aptalca bir hayranlıkla dinliyordu ve hiç kimse (kuşkusuz Pete de dahil) onun konuşurken bir yandan da tüfeği, ipi, egzoz borusunu, hapları düşündüğünü tahmin edemezdi. Kafasının içi bantlarla doluydu, hepsi bu. Dili de kasetçalardı.

Henry, "Salem'de," diye sözlerini sürdürdü. "İhtiyarlarla genç kızlar isterilerini birleştirdiler ve *voila*, Salem Cadı Mahkemeleri yaşandı."

Pete, "O filmi Jonesy'yle birlikte görmüştük," dedi. "Vincent Price oynuyordu. Ödüm patlamıştı."

Henry, "Eminim," diyerek güldü. Bir an için Pete'in Cadı Kazanı'ndan söz ettiğini sanmıştı. "Peki isterik fikirler en çok ne zaman inandırıcılık kazanır? Ürünler kaldırılıp kötü hava bastırınca tabii, işte o zaman hikâyeler anlatıp ortalığı karıştırma zamanıdır. Washington, Wenatchee'de şeytana tapanlar ve ormanda çocuk kurban etme ayinleridir. Salem'de cadılardı. Eşi benzeri olmayan Gosselin marketinin yeri

Jefferson Tract'te ise gökyüzünde garip ışıklar, kayıp avcılar ve askeri manevralardır. Bir de ağaçlarda yetişen garip kırmızı şeyler."

"Helikopterlerle askerleri bilmem ama o ışıkları yeterince insan görmüş ki, kasabada özel toplantı yapıyorlar. Sen konserveleri alırken ihtiyar Gosselin bana kendisi söyledi. Ayrıca Kineo'daki o insanlar gerçekten kaybolmuş. O kısmı isteri değil."

"Dört nokta," dedi Henry. "Birincisi, Jefferson Tract'te kasaba toplantısı yapamazsın, çünkü bir kasaba yok; Kineo bile yalnızca ismi olan dağınık bir yerleşim yeri. İkincisi, toplantı ihtiyar Gosselin'in sobasının başında yapılacak ve katılanların yarısı naneli şnaps ya da brendili kahveden sarhoş olacaklar."

Pete güldü.

"Üçüncüsü, başka ne işleri var? Ve dördüncüsü bu avcılarla ilgili herhalde ya yorulup eve dönmüşler ya da içip içip Carrabassett'teki Kızılderili gazinosunda zengin olmaya karar vermişlerdir."

"Öyle diyorsun demek?" Pete bozulmuştu ve Henry içinde ona büyük bir sevgi hissetti. Uzanıp Pete'in dizini okşadı.

"Hiç korkma," dedi. "Dünya garip şeylerle doludur." Eğer dünya gerçekten garip şeylerle doluysa, Henry onu terk etmeye bu kadar hevesli olacağından kuşku duyuyordu, ama eğer bir psikiyatrın bildiği tek bir şey varsa (Prozac, Paxil ve Ambien için reçete yazmak dışında yani) o da yalan söylemekti.

"Dört avcının hep birden kaybolması bana çok garip geliyor."

Henry, "Hiç de değil," diyerek güldü. "Biri kaybolsa ilgi çekerdi. İkisi garip olurdu. Ya dördü? Birlikte gitmişlerdir, inan bana."

"Hole in the Wall'a ne kadar kaldı Henry?" Bunun anlamı, *bir bira daha içecek zamanım var mı*, oluyordu.

Henry, Gosselin'de cipin kilometre saatini sıfırlamıştı. Bu, Massachusetts Eyaleti hizmetinde çalışırkenki eski günlerinden kalma bir alışkanlıktı. O zamanlar toparlayabildiği bütün psikopat ihtiyarlar ve kilometre başına on iki sente anlaşmalıydı. Marketle ev arasındaki mesafeyi hatırlamak kolaydı: 22,2. Kilometre saati 12,7'yi gösteriyordu, bunun da anlamı...

Pete, *"Dikkat!"* diye bağırınca Henry bakışlarını ön cama çevirdi.

Cip tam ağaçlarla kaplı dik bir yokuşu tırmanmıştı. Burada kar her yerdekinden daha yoğundu, ama Henry uzunları yakmıştı ve kırk metre

kadar ileride yolda oturan kişiyi açıkça gördü. Kabanının üstüne gittikçe şiddetlenen rüzgârda tıpkı Süpermen'in pelerini gibi arkaya uçuşan turuncu bir yelek giymiş, başına kürk kalpak geçirmişti. Şapkaya bağlanan turuncu kurdeleler de rüzgârda geriye doğru uçuşuyor, Henry'ye bazen ikinci el otomobil parklarına asılan o uzun flamaları hatırlatıyordu. Adam tıpkı barış çubuğu tüttürmek isteyen bir Kızılderili gibi yolun tam ortasında bağdaş kurmuştu ve farların ışığını görünce de kımıldamadı. Henry bir an için oturan adamın gözlerini gördü. İri iri açılmış ama hareketsiz; son derece hareketsiz, parlak ve bomboş gözlerdi. Henry, *eğer o kadar dikkat etmesem benim gözlerim de böyle görünür*, diye düşündü.

Kar altında, duracak kadar zaman yoktu. Henry direksiyonu sağa kırdı ve cip yine tekerlek izlerinden çıkarken sarsıldılar. Bembeyaz, hareketsiz yüzü bir daha gördü. *Hay lanet, bir kadın*, diye düşündü.

Cip tekerlek izlerinden çıkar çıkmaz kaymaya başladı. Henry bu kez direksiyonu tersyöne kırdı ve bilinçli olarak tekerlekleri kara sürüp izleri derinleştirmeye çalıştı. Düşünmeden bile (düşünmeye zaman yoktu) yolda oturan kadın için tek şansın bu olduğunu biliyordu. Pek büyük bir şans da değildi üstelik.

Pete bir çığlık attı ve Henry gözucuyla ellerini yüzüne götürdüğünü, sanki savuşturmak ister gibi avuçlarının dışa dönük olduğunu gördü. Cip yana savrulmaya başladı ve Henry bu kez direksiyonu tersyönde çevirip cipin arkasının kadının yüzüne çarpmasına engel olabilecek kadar kaymayı durdurmaya çalıştı. Direksiyon eldivenli ellerinin altında yağ gibi kolaylıkla döndü. Cip kısmen Henry Devlin ve kısmen de fırtına sayesinde belki üç saniye boyunca kırk beş derecelik açıda Deep Cut Yolu'ndan hızla indi. Karlar ince bir toz bulutu halinde çevresinde uçuştu; farlar bir çift hareketli spot gibi sol taraftaki karlı çamları aydınlattı. Fazla değil, üç saniye, ama yetti. Henry sanki kendileri değil de o hareket ediyormuş gibi kadının yanlarından geçip gittiğini gördü, oysa aslında kadın cipin tamponu yüzünden belki ancak üç santim uzaktan geçerken bile hiç kımıldamamıştı.

Atlattık, diye sevindi Henry. *Atlattık, seni sürtük!* Sonra cip iyice kontrolden çıkıp yan döndü. Tekerlekler yeniden, ama bu kez çaprazlamasına tekerlek izlerine oturduğunda araç sertçe sarsıldı. Pete hâlâ önüne dönmeye çalışıyordu. Eskiden ilkokuldayken, *öndekiler arkaya*, diye bağırırlardı. Sonra cip korkunç bir sesle gömülü bir kayaya ya da belki

de küçük devrik bir ağaca çarpıp önce yolcu tarafına devrildi, camlar tuzla buz oldu, arkasından tepesi aşağı geldi. Henry'nin emniyet kemerinin bir ucu kopunca sol omzunun üstüne tavana düştü. Hayaları direksiyona çarpıp şiddetle acıdı. Sinyal kolu bacağına çarpıp kırılınca akan kanın blucinini ıslattığını hissetti. Radyodaki eski boks spikerleri *kırmızı şarap* derlerdi: *Dikkat, sayın dinleyiciler, kırmızı şarap akmaya başladı.* Pete bağırıyor, çığlıklar atıyor ya da her ikisini birden yapıyordu.

Ters dönmüş cipin motoru birkaç saniye daha çalıştı, sonra yerçekimi etkisini gösterdi ve motor sustu. Artık yalnızca yolun ortasında ters dönmüş bir enkazdı. Tekerlekleri hâlâ dönüyor, farları yolun sol tarafındaki kar yüklü ağaçları aydınlatıyordu. Bir tanesi söndü, ama diğeri yanmaya devam etti.

2

Henry, Jonesy'yle geçirdiği kazayla ilgili çok konuşmuştu (dinlemişti aslında, terapi yaratıcı dinleme demekti) ve Jonesy'nin çarpışmayı hiç hatırlamadığını biliyordu. Henry bilebildiği kadarıyla, cip takla atarken kendi bilincini hiç yitirmemişti ve her şeyi gayet net hatırlayabiliyordu. Emniyet kemerinin tokasını kurcaladığını, o kahrolası şeyden kurtulmak istediğini, Pete'inse bacağının kırıldığını haykırdığını anımsıyordu. Kahrolası bacağı kırılmıştı gerçekten. Sileceklerin düzenli fışşşpat fışşşpat sesini ve aşağıyı değil, yukarıyı aydınlatan konsol lambalarını hatırlıyordu. Kemerin tokasını buldu, kaybetti, yine buldu, bastırdı. Emniyet kemerinin kucaktaki kısmı çözüldü ve Henry tavana çarpıp tavan ışığının plastik kapağını kırdı.

Elini uzattı, kapı kolunu buldu, ama hareket ettiremedi.

"*Bacağım!* Hay lanet, *bacağım* gitti!"

Henry, "Kes sesini," dedi. "Bacağın iyi." Sanki biliyormuş gibi. Kapı kolunu yine buldu, çekti, ama hiçbir şey olmadı. Sonra nedenini anladı, baş aşağı olduklarından tersyöne çekiyordu. Öbür taraftan kavradı ve tavan ışığının çıplak ampulü gözünün içine parlarken kapı açıldı. Kapıyı elinin tersiyle iterken hiçbir sonuç alamayacağından emindi; herhalde arabanın şasisi eğrilmişti ve ancak yirmi santim kadar açabilecekti.

Ama kapı gıcırdadı ve birdenbire kendini yüzüyle ensesine vuran soğuk karların içinde buldu. Kapıyı daha sert itip omzunu yasladı ve ancak bacakları direksiyondan kurtulduğunda oraya asılmış olduğunu fark etti. Yarım takla atarken birdenbire kendini blucinli apışarasına bakar buldu. Sanki kendi hayalarını öpüp iyileştirmeye çalışır gibi. Diyaframı içe katlandı ve nefes almak güçleşti.

"Henry, yardım et! Sıkıştım! Sıkıştım burada!"

"Bir dakika." Sesi tiz çıkıyordu, hiç de kendi sesi gibi değildi. Blucininin üst kısmının kanla koyulaştığını şimdi görebiliyordu. Çamlardaki rüzgâr Tanrı'nın elektrikli süpürgesi gibi bir ses çıkarıyordu.

Kapının kenarını kavrayıp araba sürerken eldivenlerini çıkarmadığına şükrederek asıldı. Dışarı çıkmalı, diyaframını açıp nefes almalıydı.

Bir an hiçbir şey olmadı, sonra tıpkı bir şişe mantarı gibi dışarı fırladı. Bir an olduğu yerde yatıp nefes nefese, perde gibi inen karı seyretti. O sırada gökyüzünde garip hiçbir şey yoktu; mahkemede bir yığın İncil'e el koyup yemin edebilirdi. Yalnızca bulutların alçak, gri karınları ve çılgınca yağan kar vardı.

Pete gittikçe artan bir panikle tekrar tekrar ismini sesleniyordu.

Henry yuvarlandı, dizlerinin üstünde doğruldu ve her şeyin yolunda olduğunu görünce sendeleyerek kalktı. Ancak bir an durup rüzgârda sallanarak kanayan bacağının tutulup onu yeniden karlara düşürmesini bekledi. Olmayınca ters dönmüş cipin arkasından dolanıp Pete için ne yapabileceğine bakmaya gitti. Bütün bu olaylara neden olan kadına tek bir bakış fırlattı. Yolun tam ortasında bağdaş kurmuş oturuyordu, bacaklarıyla parkasının önü kar dolmuştu. Yeleği şişip uçuşuyordu. Şapkasına taktığı kurdele de. Dönüp onlara bakmamış, tıpkı yokuşu tırmanıp onu gördüklerinde olduğu gibi, gözlerini Gosselin'in Marketi yönüne dikmişti. Geniş bir tekerlek izi kıvrık sol bacağının otuz santim kadar yakınından geçiyordu ve Henry nasıl olup da onu ezmediğini hiç, ama hiç anlayamıyordu.

"Henry! *Henry, yardım et!*"

Acele etti, yolcu tarafına dolaşırken karda kaydı. Pete'in kapısı sıkışmıştı, ama Henry dizlerinin üstüne çöküp iki eliyle birden çekince yarı açıldı. İçeri uzandı, Pete'i omzundan tutup çekti. Hiçbir şey olmadı.

"Kemerini çöz Pete."

Pete eliyle arandı, ama kemer tokasını tam önünde olmasına rağmen bulamadı. Henry dikkatle uzanarak, en ufak bir sabırsızlık bile

göstermeden (herhalde şok geçiriyor olabilirdi), kemeri çözdü. Henry tavana düştü, başı yan dönmüştü. Şaşkınlık ve acı karışımıyla bağırdı. Daha sonra sürünerek yarı açık kapıya yaklaşıp dışarı çıktı. Henry onu koltuk altlarından tutup geri geri çekti. Her ikisi de karlara yuvarlandılar ve Henry birdenbire öyle güçlü bir dejavu duygusuyla sarsıldı ki, bayılacak gibi oldu. Çocukken de aynen bu şekilde oynamamışlar mıydı? Tabii ki oynamışlardı. Örneğin, Duddits'e kardan melekler yapmayı öğrettikleri gün. Birisi gülmeye başlayınca irkildi. Sonra gülenin kendisi olduğunu fark etti.

Pete kalkıp oturdu, gözlerini kocaman açıp sert bakışlar fırlattı. Sırtı kar içinde kalmıştı. "Neye gülüyorsun sen? O lanet herif bizi neredeyse gebertecekti. Gırtlaklayacağım o orospu çocuğunu!"

"Çocuğu değil, bizzat kendisi," dedi Henry. Daha da çok gülüyordu ve Pete'in ne dediğini hiç anlamadığını tahmin ediyor, özellikle rüzgâr da çok şiddetliydi ama hiç aldırmıyordu. Kendini bu kadar iyi hissettiği pek enderdi.

Pete, Henry gibi sendeleyerek kalktı ve Henry tam Pete'in kırık bacaklı birisi için çok iyi hareket edebildiği gibi akıllıca bir şeyler söyleyecekken, acıyla bağırıp yeniden yere yıkıldı. Henry yanına gidip önüne uzattığı bacağını yokladı. Kırık değil gibi görünüyordu, ama iki kat giysinin altından kim bilebilirdi?

Pete, "Neyse ki kırılmamış," dedi ama acıyla inliyordu. "Kahrolası bir kramp girdi yalnızca, tıpkı futbol oynarken olduğu gibi. Nerede o kadın? Kadın olduğundan emin misin?"

"Evet."

Pete kalktı, dizini tutup topallayarak cipin ön tarafına dolandı. Sağlam kalan far hâlâ kahramanca karları aydınlatıyordu. "Bütün diyebileceğim, umarım ya sakat ya da kördür," dedi. "Eğer değilse, onu ta Gosselin'e kadar tekmeleyeceğim."

Henry yine gülmeye başladı. Pete'in zıplayarak tekme attığı gözlerinin önüne gelmişti. Şaşkın bir revü kızı gibi. "Peter, ona zarar verme!" diye bağırdı. Bir yandan da sözlerinin ciddiyetinin çılgınca kahkahalar arasında kaybolduğunu düşünüyordu.

Pete, "Bana hava atmazsa vermem," dedi. Rüzgârın Henry'ye taşıdığı sözcüklerdeki kızmış yaşlı kadın havası onu daha da güldürdü. Bluciniyle uzun iç çamaşırını indirip donuyla dikilerek sinyal kolunun açtığı yaranın ne kadar ciddi olduğunu anlamaya çalıştı.

Baldırının iç tarafında, sekiz santim kadar boyunda yüzeysel bir yaraydı. Çok kanamıştı hâlâ kan sızıyordu ama Henry derin olduğunu sanmıyordu.

Pete devrilmiş cipin öte tarafından, "Ne yapıyorsun sen?" diye çıkıştı. Cipin silecekleri hâlâ çalışıyordu. Pete'in azarı bolca küfürle karışık olmakla birlikte (büyük bölümü Beaver'vari bir çıkıştı), Henry'ye hâlâ kızmış bir öğretmen hanım gibi geliyordu ve yeniden gülmeye başlayıp pantolonunu çekti.

"Lanet bir fırtınanın göbeğinde lanet bir yolun ortasında neden oturuyorsun? Sarhoş musun? Esrar mı çektin? Sen ne tür bir budalasın? Hey, konuş benimle! Arkadaşımla beni neredeyse öldürüyordun ve en azından... ah, *BELAMI VER FREDDY!*"

Henry cipin çevresini dolandığında Pete'in Bayan Buda'nın yanına yığıldığını gördü. Yine bacağı tutulmuş olmalıydı. Kadın başını kaldırıp bakmadı bile. Şapkasındaki turuncu kurdeleler arkasında uçuşuyordu. Yüzünü fırtınaya kaldırmış, gözlerine kar taneleri doluşup merceğin sıcaklığında erirken gözlerini bile kırpmıyordu. Henry her şeye rağmen mesleki merakının uyandığını hissetti. Bu buldukları tam olarak neydi?

3

"Ah, bin kere lanet, çok ACIDI!"

Henry, "İyi misin?" diye sordu, sonra yine gülmeye başladı. Ne aptalca bir soru.

Pete sertçe, "Sence iyi gibi mi görünüyorum, deli doktoru?" diye sordu, ama Henry üzerine eğildiğinde bir elini kaldırıp onu uzaklaştırdı. "Hayır, tamam, geçiyor. Sen şu lanet prensese bak. Orada öylece oturup duruyor."

Henry kadının önünde diz çökerken acıdan yüzünü buruşturdu. Bacakları, evet, ama omzunu tavana vurduğu yer de çok acıyor ve ensesi hızla tutuluyordu. Yine de hâlâ gülüyordu.

Bu kadın buğulu gözlü bir prenses değildi. En az kırk yaşlarında ve iri yapılıydı. Parkası kalın olmasına ve altında Tanrı bilir kaç kat giymiş olmasına rağmen, önü gözle görülür bir biçimde şişmiş, göğüs küçültme tekniğinin geliştirilmesine yol açan boyutta göğüsleri belli

oluyordu. Şapkasının arkasından ve kenarlarından uçuşan saçları belirli bir modelde kesilmemişti. O da kendileri gibi blucin giyiyordu, ama bacaklarından biri Henry'nin iki bacağı kalınlığındaydı. Aklına gelen ilk sözcük taşralı oldu; geniş karavanının penceresinden *country* tarzı şarkılar çınlarken oyuncak dolu bahçeye çamaşırlarını asan türden bir kadın... ya da belki Gosselin'den alışveriş yapan. Turuncu giysiler onun ava çıkmış olduğunu gösteriyordu ama eğer öyleyse tüfeği neredeydi? Karların altında mı kalmıştı? Gözleri kocaman, koyu mavi ve tümüyle ifadesizdi. Henry yolda izler aradı, ama bir şey göremedi. Kuşkusuz rüzgâr hepsini silmişti, ama yine de çok garipti. Kadın sanki gökten düşmüş gibiydi.

Henry eldivenini çıkarıp o boş bakan gözlerinin önünde parmaklarını şaklattı. Kadın gözlerini kırptı. Çok bir şey değildi, ama o birkaç tonluk bir aracın burnunun dibinden geçip de kadının kımıldamadığını bile düşündükçe, bu kadarını da beklemiyordu.

Kadının yüzüne, "Hey!" diye bağırdı. "Hey, geri gel! Geri gel!"

Parmaklarını tekrar şaklattı ve uyuştuklarını hissetti. Hava ne zaman bu kadar soğumuştu? *Başımız dertte*, diye düşündü.

Kadın geğirdi. Dallardaki rüzgâra rağmen insanı şaşırtacak kadar yüksek bir ses çıkardı ve havada dağılmadan önce hem acı, hem de yakıcı bir koku duyuldu. Tıbbi alkol kokusuna benziyordu. Kadın kıpırdayıp yüzünü buruşturdu, sonra yırtılan bir kumaş sesine benzer uzun bir çıtırtıyla yellendi. Henry, *belki de buralılar böyle merhaba diyorlar*, diye düşündü. Yine gülmeye başladı.

Pete neredeyse kulağının dibinde, "Vay canına," dedi. "Sanki pantolonunun arkasını yırtmış gibi. Sen ne içtin hanımefendi?" Sonra Henry'ye döndü. "Bir şey içmiş ve Tanrı aşkına, eğer antifriz değilse, ben de bir maymunum."

Henry de kokuyu alabiliyordu.

Kadının gözleri birden hareketlenip Henry'yle göz göze geldi. Henry o bakışlardaki acıyı görünce sarsıldı. Kadın, "Rick nerede?" diye sordu. "Rick'i bulmalıyım. Geriye bir tek o kaldı." Yüzünü buruşturdu, dudakları aralandığında Henry kadının dişlerinin yarısının dökülmüş olduğunu gördü. Kalanlar da yıkık bir çitteki kazıklara benziyordu. Yine geğirdi ve bu kez koku Henry'nin gözlerinin sulanmasına yol açacak denli güçlüydü.

Pete neredeyse bir çığlık attı. "Ah, Tanrı aşkına! Nesi var onun?"

Henry, "Bilmiyorum," dedi. Tek bildiği, kadının gözlerinin yine ifadesizleştiği ve burada başlarının dertte olduğuydu. Eğer tek başına olsa, kadının yanına oturup kolunu ona dolamayı deneyebilirdi. Bu, en büyük soruna Hemingway Çözümü'nden çok daha ilginç ve benzersiz bir yanıt olurdu. Ama Pete'i düşünmesi gerekiyordu; Pete daha ilk alkol tedavisini bile görmemişti ama kuşkusuz, kaçınılmaz olarak oraya doğru gidiyordu.

Üstelik merak etmişti.

4

Pete karların içinde oturmuş, eliyle dizini çalıştırıyordu, Henry'ye bakıyor, onun bir şeyler yapmasını bekliyordu. Haksız da sayılmazdı, çünkü genelde fikirler Henry'den çıkardı. Bir liderleri olmamıştı ama en yakını Henry'ydi. Daha ortaokuldayken bile bu böyleydi. Bu arada kadın hiç kimseye bakmıyor, gözlerini yine karlara dikmiş oturuyordu.

Henry, *dur*, diye düşündü. *Dur ve derin bir nefes al.*

Nefes aldı, tuttu ve verdi. *Biraz daha iyi. Pekâlâ, bu kadının nesi vardı? Nereden geldiğine, burada ne yaptığına ya da geğirdiğinde neden sulandırılmış antifriz gibi koktuğuna aldırma. Şu anda nesi vardı?*

Şoktaydı herhalde. Üstelik öyle büyük bir şoktu ki, komaya benziyordu. Cip kıl payı yanından geçerken bile kımıldamadığı düşünülürse. Yine de ancak çok büyük heyecan yaratacak bir şeyin kendisine ulaşabileceği kadar da içine çekilmemişti; Henry parmaklarını şaklattığında tepki vermiş ve konuşmuştu. Rick isimli birini sormuştu.

"Henry..."

"Sus bir dakika."

Eldivenlerini yine çıkardı, ellerini kadının yüzüne doğru uzattı ve avuçlarını sertçe birbirine vurdu. Dallarda uğuldayan rüzgâra göre çok cılız bir ses çıktığını düşündü, ama kadın yine göz kırptı.

"Ayağa kalk!"

Henry kadının eldivenli ellerini tuttu ve parmakları refleks olarak kendininkileri kavrayınca cesaretlendi. Öne doğru eğildi, yüzüne yaklaşınca o eterimsi kokuyu aldı. Öyle kokan kimse çok iyi olamazdı.

"Ayağa kalk! Ben üç deyince! Bir, iki, üç!"

Kadının ellerini tutarak ayağa kalktı. Kadın da dizlerinin üstünde doğruldu, sonra yine geğirdi. Ardından bir daha yellendi. Şapkası yamulup bir gözünün üstüne düştü. Düzeltmek için hiçbir çaba göstermeyince Henry, "Şapkasını düzelt," dedi.

"Ne?" Pete de ayağa kalkmıştı ama pek sağlam basıyor gibi görünmüyordu.

"Ben onu bırakmak istemiyorum. Şapkasını düzelt, gözünün üstünden çek."

Pete çekinerek uzandı ve kadının şapkasını düzeltti. Kadın hafifçe öne eğildi, yüzünü buruşturdu ve yellendi.

Pete kızarak, "Çok sağ ol," dedi. "Bu akşam harikaydınız. İyi geceler."

Henry kadının kendini bıraktığını hissedince onu daha da sıkı kavradı.

Yüzünü tekrar onunkine yaklaştırarak, "Yürü!" diye bağırdı. "Benimle birlikte yürü! Üç deyince! Bir, iki, üç!"

Geri geri, cipin önüne doğru yürümeye başladı. Kadın şimdi ona bakıyordu ve Henry gözlerini onunkilerden kaçırmadı. Pete'e hiç bakmadan kadını elden kaçırmayı göze alamıyordu "Kemerimden tut," dedi. "Bana yol göster."

"Nereye?"

"Cipin öbür tarafına."

"Bilemiyorum, ben..."

"Yapmalısın Pete. Yap hadi."

Bir an için hiçbir şey olmadı, sonra Pete'in elinin ceketinin altına uzandığını, biraz yokladıktan sonra kemerini tuttuğunu hissetti. Zoraki bir sıra halinde, cipin kalan tek farının ışığında dar yolu geçtiler. Takla atmış aracın öteki yanında en azından rüzgârdan kısmen korunuyorlardı ve bu daha iyiydi.

Kadın birdenbire ellerini Henry'nin ellerinden çekti ve öne doğru eğilerek ağzını açtı. Henry üstüne sıçramaması için geri çekildi... ama kadın kusmak yerine öncekilerden de yüksek sesle geğirdi. Sonra, hâlâ eğilmişken, bir daha yellendi. Henry böyle bir sesi daha önce hiç duymamıştı ve Massachusetts'in batısındaki koğuşlarda her şeyi duymuş

olduğuna yemin edebilirdi. Ancak kadın bir yandan at gibi burnundan solurken, yere yıkılmadı.

Pete, "Henry," dedi. Sesi korkuyla, şaşkınlıkla ya da her ikisiyle çatlamıştı. "Tanrım, bak!"

Ağzı bir karış açılmış, gökyüzüne bakıyordu. Henry onun bakışlarını izlediğinde gözlerine inanamadı. Alçak bulutların üstünde dokuz ya da on tane parlak ışık halkası geziyordu. Henry bir an Hollywood'daki film galaları için gökyüzünde gezdirilen spotları düşündü, ama burada, ormanlarda tabii öyle ışıklar olamazdı ve olsaydı bile, karlı havada yükselen ışık huzmelerini görürlerdi. Bu ışıkları yansıtan her neyse bulutların altında değil, içinde ya da üstündeydi. Görünürde gelişigüzel bir şekilde ileri geri hareket ediyorlardı ve Henry içgüdüsel bir korkuya kapıldığını hissetti... Bu korku içinden, kendi derinliklerinden yükseliyordu. Omuriliği birdenbire buzdan bir sütuna dönüşmüştü sanki.

Pete neredeyse sızlanarak, "Nedir bu?" diye sordu. "Tanrım, Henry, nedir bu?"

"Bilmiyorum..."

Kadın başını kaldırdı, dans eden ışıkları gördü ve çığlıklar atmaya başladı. Sesi insanı şaşırtacak derecede yüksek çıkıyordu ve öylesine korku dolu çığlıklardı ki, Henry'nin de içinden çığlık atmak geldi.

"Geri geldiler!" diye bağırıyordu. *"Geri geldiler! Geri geldiler!"*

Sonra gözlerini kapatıp başını ters dönmüş cipin tekerleğine dayadı. Bağırmayı kesti ve tıpkı kapana kısılmış da kurtulma umudu olmayan biri gibi inlemeye başladı.

5

Bilemedikleri bir süre (çok uzun gelse de herhalde beş dakikadan fazla değildi) o parlak ışıkların gökyüzünde koşuşturmasını seyrettiler. Dönüyor, kayıyor, sola ve sağa sapıyor, sanki birbirlerinin üstünden atlıyorlardı. Henry bir noktada on iki yerine yalnızca beş tane kaldığını gördü. Sonra üç tane kaldı. Yanında yüzünü tekerleğe yaslamış duran kadın yine yellendi ve Henry burada bir hiçliğin ortasında durmuş, ilginç olmakla birlikte kendilerini kuru ve sıcak bir yere atmalarına hiçbir yararı olmayacak bir gökyüzü olayını seyretmekte olduklarının farkına

vardı. Kilometre saatindeki son sayıyı çok açık anımsıyordu: 12,7. Hole in the Wall'dan hâlâ on beş kilometre uzaktaydılar ve bu en iyi koşullar altında bile uzun bir yürüyüştü. Hem tipiye dönüşmesine ramak kalmış bir fırtınanın içindeydiler. Henry, *üstelik*, diye düşündü, *tek yürüyebilen de benim.*

"Pete."

"Bir şey var, değil mi?" Pete nefes aldı. "Tıpkı *X-Files*'taki gibi, lanet UFO'lar. Sence..."

"Pete." Pete'in çenesini tutup yüzünü gökyüzünden uzağa, kendisine doğru çevirdi. Yukarıda son kalan iki ışık da soluyordu. "Bir tür elektrik olayı, hepsi bu."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Pete garip bir biçimde üzülmüş gibiydi.

"Evet, fırtınayla ilgili bir şey. Ama Alnitak gezegeninden gelen kelebek biçimli ilk uzaylılar bile olsalar, burada donmuş lolipoplara dönersek bize hiçbir yararları olmaz. Şimdi, bana yardım etmen gerek. Şu numaranı yapmanı istiyorum. Yapabilir misin?"

Pete, "Bilmiyorum," dedi. Gökyüzüne son bir bakış fırlattı. Ancak tek bir ışık kalmıştı ve öyle soluktu ki, insan özellikle aranmasa göremezdi. "Hanımefendi? Hanımefendi, gittiler. Rahatlayın, tamam mı?"

Kadın cevap vermedi, yüzünü lastiğe bastırmış oturmaya devam etti. Şapkasındaki kurdeleler uçuşuyordu. Pete iç çekip Henry'ye döndü.

"Ne istiyorsun?"

"Bu yoldaki oduncu barınaklarını biliyor musun?" Henry sekiz dokuz tane olduklarını sanıyordu. Her biri dört direk ve tepede dam yerine paslı birer teneke parçasından ibaretti. Oduncular kestikleri tomrukları ve araç gereçlerini ilkbahara kadar oralara koyarlardı."

"Tabii," dedi Pete.

"En yakın olanı nerede? Bana söyleyebilir misin?"

Pete gözlerini kapadı, bir parmağını kaldırdı ve ileri geri sallamaya başladı. Bir yandan da dilinin ucunu damağında şaklatıyordu. Pete liseden beri bunu hep yapardı. Beaver'ın kurşunkalem kemirmesi veya kürdan çiğnemesi ya da Jonesy'nin korku filmleri ve cinayet öykülerinden hoşlanması kadar eski değildi ama yine de uzun zaman öncesine dayanıyordu. Genelde de güvenilirdi. Henry şu anda da güvenebileceklerini umut ederek bekledi.

Kadın belki de rüzgârın uğultusunun üstünden o hafif şaklamaları duyup başını kaldırdı ve bakındı. Lastik alnında kocaman siyah bir iz bırakmıştı.

Pete sonunda gözlerini açtı. Hole in the Wall'un yönünü işaret ederek, "Orada," dedi. "Şu dönemecin ardında bir tepe var. Tepeyi aşıp inince yol biraz düz uzanıyor. Sonunda o barınaklardan biri var. Bir zamanlar Stevenson isimli bir adamın orada burnu kanamıştı."

"Öyle mi?"

"Ah, bilmiyorum." Pete mahcup olmuş gibi başını çevirdi.

Henry o barınağı hayal meyal hatırlıyor gibiydi... Damının kısmen yıkılmış olması da iyiydi ya da iyi olabilirdi; eğer doğru yönde yıkılmışsa, duvarsız barınağın bir tarafı kapanmış olabilirdi.

"Ne kadar uzakta?"

"Bir kilometre. Belki daha az..."

"Eminsin."

"Evet."

"Bu dizle o kadar yürüyebilir misin?"

"Sanırım. Ama ya o?"

Henry, "Yürüse iyi olur," dedi. Ellerini kadının omuzlarına koydu, şaşkın yüzünü kendisininkine doğru çevirdi ve neredeyse burun buruna gelene dek yaklaştı. Kadının nefesi berbat kokuyordu –antifriz ve altında yağlı, organik bir şey– ama o yakınlıkta kaldı ve geri çekilmedi.

Ona, "Yürümemiz gerek!" dedi. Bağırmıyor, ama yüksek sesle emrediyordu. "Şimdi, üçe kadar sayınca benimle birlikte yürümeye başla! Bir, iki, üç!"

Kadını elinden tutup cipin çevresinden yola çıkardı. Kadın bir anlık direnişin ardından yumuşak başlılıkla onu izledi. Karşıdan gelen rüzgârın gücünü hissetmiyor gibiydi. Henry sol eliyle kadının eldivenli sağ elini tutarak beş dakika kadar yürüdüler. Sonra Pete sendeledi.

"Durun," dedi. "Şu kahrolası dizim yine tutuluyor."

Eğilip ovuştururken Henry gökyüzüne baktı. Artık hiç ışık yoktu. "İyi misin? Becerebilecek misin?"

"Beceririm," dedi Pete. "Hadi, gidelim."

6

Dönemeci geçip tepeyi yarı yola kadar tırmanmışken Pete inleyerek, küfrederek ve dizini tutarak yere yıkıldı. Henry'nin ona baktığını görünce gülmekle söylenmek arası garip bir ses çıkardı. "Benim için kaygılanma," dedi. "Pete başaracak."

"Emin misin?"

"Evet." Ve Henry'nin telaşlı bakışları (gerçi bir yandan eğleniyordu da; bu karanlık eğlence artık onu hiç terk etmiyor gibiydi) karşısında, Pete yumruklarını sıkıp dizine vurmaya başladı.

"Pete..."

Pete ona hiç aldırmadan, "Çözül, seni yumru, çözül!" diye bağırdı. Bu sırada kadın omuzları çökük bir halde öylece duruyordu. Rüzgâr arkasından estiği için şapkasının kurdeleleri artık öne doğru uçuşuyor, kendisi tıpkı kapatılmış bir makine kadar sessiz, dikiliyordu.

"Pete?"

Pete, "Şimdi iyiyim," dedi. Bitkin gözlerle Henry'ye baktı... ama onlarda da eğlence yok değildi. "Başımız iyice belada, değil mi?"

"Öyle."

"Derry'ye kadar yürüyebileceğimi sanmam, ama o barınağa ulaşacağım." Elini uzattı. "Yardım et bana şef."

Henry eski dostunun elini tutup çekti. Pete resmi bir selam vermiş de kalkan biri gibi tutuk bacağıyla kalktı, bir süre kıpırdamadı, sonra, "Gidelim," dedi. "Bu rüzgârdan kurtulmak istiyorum." Durdu, ardından ekledi. "Yanımıza birkaç bira almalıydık."

Tepeyi tırmandıktan sonra öte tarafta rüzgâr daha azdı. Dipteki düz yola indiklerinde Henry kendi kendine planın en azından bu aşamasının yolunda gideceğine inanma iznini vermeye başlamıştı. Sonra, yolun yarısında, tam karşıda kerestecilerin barınağı olması gereken bir gölgeyi gördükleri zaman kadın önce diz çöktü, sonra yüzüstü yere yığıldı. Bir an öylece, başı yana dönük yattı. Hâlâ hayatta olduğunun tek belirtisi açık ağzından yükselen nefesiydi (*eğer hayatta olmasaydı her şey ne kadar daha kolay olacaktı*, diye düşündü Henry). Sonra kadın yan dönüp yine uzun uzun geğirdi.

Pete, "Ah, seni baş belası sürtük," dedi. Sesi öfkeli değil, yorgundu. Henry'ye baktı. "Şimdi ne yapacağız?" Henry kadının yanına diz çök-

tü, en yüksek sesiyle kalkmasını söyledi, parmaklarını şaklattı, ellerini çırptı ve birkaç kez üçe kadar saydı. Hiçbiri işe yaramadı.

"Burada onunla kal. Belki onu üstüne koyup çekebileceğimiz bir şey bulabilirim."

"İyi şanslar."

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

Pete yüzünü buruşturup kara oturdu. Tutuk bacağını önüne uzatmıştı. "Hayır efendim," dedi. "Yok. Fikirlerim yeni bitti."

7

Henry'nin barınağa varması beş dakika aldı. Kendi bacağı da sinyal kolunun yaraladığı yerden tutulmaya başlamıştı, ama aldırmadı. Eğer Pete'le kadını barınağa getirebilirse ve eğer Hole in the Wall'daki kar motosikleti çalışırsa, hâlâ bunu atlatabileceklerini düşündü. Ve lanet olsun, *ilginç* şeylerdi. Gökyüzündeki o ışıklar...

Barınağın paslı damı kusursuz bir biçimde yıkılmıştı. Yola bakan ön taraf açıktı ama arkası hemen hemen tümüyle kapanmıştı. İçeri yığılan ince kar tabakasının altından üstü talaş ve eskiden kalma kıymıklarla kaplı bir brandanın ucu görünüyordu.

Henry, "Tam isabet," diyerek brandaya asıldı. Branda önce yere yapıştı, ama sırtına alıp çekince kaba bir yırtılma sesiyle kurtuldu. Henry sesi duyunca aklına kadının yellenmesi geldi.

Brandayı peşinden sürükleyerek Pete'in hâlâ bacağını uzatmış, karda kadının başında oturduğu yere yürüdü.

8

Henry'nin umduğundan daha kolay oldu. Aslında kadını brandaya yatırır yatırmaz hiç sorun kalmadı. Yapılı bir kadındı, ama karın üstünde yağ gibi kaydı. Henry havanın beş derece daha sıcak olmadığına sevindi; kar yapışkan olsa her şey çok daha güçleşirdi. Ve tabii, düz yolda olmanın da yararı vardı.

Kar artık ayak bileklerine ulaşmış ve her zamankinden daha yoğun yağıyordu ama kar taneleri de daha büyüktü. Çocukken böyle kar taneleri gördüklerinde düş kırıklığı içinde birbirlerine, *bitiyor*, derlerdi.

"Hey, Henry?" Pete nefes nefese gibiydi, ama sorun yoktu; barınak hemen karşılarındaydı. Bu arada Pete dizinin yeniden tutulmasını önlemek için kırmadan yürüyordu.

"Ne var?"

"Son zamanlarda Duddits'i çok düşünür oldum... bu çok mu garip?"

Henry hemen, hiç düşünmeden, "Yanıt yok," dedi.

Pete biraz huzursuzca güldü. "Öyle. Yanıt yoksa oyun da yok. Sen de garip olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

"Eğer öyleyse, her ikimiz de garibiz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben de bir süredir Duddits'i düşünüyordum. En azından marttan bu yana. Jonesy'yle onu görmeye gidecektik..."

"Öyle mi?"

"Evet. Sonra Jonesy kaza geçirdi..."

Pete kaşlarını çatarak, "Ona çarpan o ihtiyar delinin hiç araba kullanmaması gerekirdi," dedi. "Jonesy yaşadığı için çok şanslı."

Henry, "Haklısın," dedi. "Ambulansta kalbi durmuş. Elektrik vermek zorunda kalmışlar."

Pete durdu. Gözlerini iri iri açmıştı. "Ciddi misin? O kadar mı kötüymüş? O kadar mı yakın?"

Henry gaf yaptığını fark etti. "Evet ama bu konuda hiçbir şey söylememelisin. Carla bana söyledi, ama Jonesy'nin bildiğini sanmıyorum. Ben hiç..." Kolunu öylesine salladı ve Pete de anlayışla başını salladı. *Bildiğini hiç sezmedim*, demek istemişti.

Pete, "Kendime saklarım," dedi.

"İyi olur."

"Yani Duds'ı göremediniz?"

Henry başını iki yana salladı. "Jonesy'yle ilgili telaş içinde unuttum. Sonra yaz geldi ve bilirsin işte, bir sürü iş çıktı..."

Pete başıyla onayladı.

"Ama biliyor musun? Bir süre önce onu düşünüyordum. Gosselin'in orada."

Pete, "Beavis ve Butt-head gömlekli oğlan yüzünden mi?" diye sordu. Konuşurken ağzından dumanlar çıkıyordu.

Henry başıyla onayladı. "Oğlan" on iki ya da yirmi beş yaşında olabilirdi; Down sendromlularda hiç belli olmuyordu. Kızıl saçlıydı ve herhalde babası olması gereken bir adamın yanında, loş küçük marketin koridorlarında dolaşıyordu. İkisi de aynı yeşil-siyah kareli avcı ceketi giymiş, daha da önemlisi aynı kızıl saçlara sahiptiler. Adamın saçları altından derisi görülecek kadar seyrelmişti ve onlara, *başınızı belaya sokmak istemiyorsanız çocuğum hakkında hiçbir şey söylemeyin,* dercesine bir bakış fırlattı. Tabii ikisi de hiçbir şey söylemediler. Hole in the Wall'dan otuz kilometre yolu bela değil, bira, ekmek ve sosis almak için gelmişlerdi; üstelik bir zamanlar Duddits'i tanımışlardı, bir bakıma hâlâ da tanıyorlardı, ona Noel'de armağan ve doğum günlerinde kart gönderiyorlardı. Duddits bir zamanlar kendine özgü o haliyle içlerinden birisi olmuştu. Henry'nin Pete'e söyleyemediği şey, on altı ay kadar önce kendi hayatına kıymaya niyetli olduğunu fark edeli ve yaptığı her şey ya o olaya karşı bir direniş ya da hazırlık haline büründüğünden beri, en olmadık anlarda Duds'ı düşünüyor olmasıydı. Bazen düşünde bile Duddits'i ve Beav'in, *bırak ben yapayım ahbap*, dediğini görüyordu. Duddits de, *neyi*, derdi.

Kızak bozuntusunu üstünde kadınla birlikte barınağa çekerken, "Duddits'i düşünmekte sorun yok Pete," dedi. Kendi de nefes nefese kalmıştı. "Duddits bizim kendimizi tanımlamamızdı. O bizim en güzel zamanımızdı."

"Öyle." Henry devam etmeden önce soluklanmak için yere oturdu. Saatine baktı. Neredeyse öğle olmuştu. Artık Jonesy'yle Beaver kar yüzünden geciktiklerini düşünmeyi bırakmış, bir sorun olduğundan neredeyse emin olmuş olacaklardı. Belki de biri kar motosikletini çalıştırırdı (*eğer çalışırsa*, diye hatırlattı yine kendine; *o lanet şey eğer çalışırsa*). Onları aramaya gelirdi. O durumda işler biraz kolaylaşırdı.

Brandanın üstünde yatan kadına baktı. Saçı bir gözüne düşmüş, örtüyordu. Diğeri buz gibi kayıtsızlıkla Henry'ye ve ötelere bakıyordu.

Henry tüm çocuklara ergenlik döneminin başlarında kendilerini tanımlayacak anların sunulduğuna inanıyordu. Gruplar halindeki çocuklar yalnız çocuklardan daha kararlı tepkiler gösterirlerdi. Genelde kötü davranır, sıkıntıya zalimlikle karşılık verirlerdi. Henry'yle arkadaşlarıysa her nedense iyi davranmışlardı. Bu sonuçta pek bir şey ifade

etmemişti, ama özellikle ruhunuz karardığında, bir zamanlar tüm olasılıklara karşı iyi davranmış olduğunuzu hatırlamak insana acı vermiyordu.

Pete'e ne yapacağını ve onun yapması gerekenleri anlattı, sonra kalkıp yapmaya başladı; akşam olmadan hep birlikte Hole in the Wall'un duvarlarının güvencesinde olmalarını istiyordu. Temiz, aydınlık bir yerde.

Pete, "Peki," dedi ama huzursuz gibiydi. "Umarım ölüp kalmaz. Ve o ışıklar da geri gelmez." Uzanıp gökyüzüne baktı, ama orada karanlık, alçak bulutlardan başka hiçbir şey yoktu. "Sence neydi onlar? Bir tür şimşek mi?"

"Hey, uzay uzmanı sensin." Henry kalktı. "Küçük dalları toplamaya başla, bunun için yerinden kalkman bile gerekmiyor."

"Çıra için, değil mi?"

"Evet," dedi Henry. Sonra brandada yatan kadının üstünden atlayıp ormanın kenarına, karların üstünde büyük odunların olduğu yere yürüdü. Önünde kabaca on beş kilometrelik bir yürüyüş vardı. Ama önce bir ateş yakacaklardı. Kocaman, güzel bir ateş.

IV

MCCARTHY TUVALETE GİDİYOR

1

Jonesy'yle Beaver mutfakta oturmuş, yalnızca oyun dedikleri okey oynuyorlardı. Beaver'ın babası Lamar da sanki tek oyun buymuş gibi, hep böyle derdi. Hayatı Maine'deki inşaat şirketinin çevresinde dönen Lamar Clarendon için herhalde tek oyun buydu zaten; kereste kamplarında, demiryolu barınaklarında ve tabii şantiyelerdeki treylerlerde hep bu oynanırdı. Yüz yirmi delikli bir levha, dört ayak ve eski, yağlı bir deste kâğıt; eğer bunlara sahipseniz oynayabiliyordunuz. Oyun çoğunlukla bir şeyleri beklerken oynanırdı; yağmurun dinmesi, bir sevkıyatın gelişi ya da arkadaşlarınızın marketten dönüp de yatak odasının kapalı kapısının arkasında yatan o garip adamı ne yapacağınıza karar verilmesini beklerken.

Jonesy, *ancak*, diye düşündü, *biz aslında Henry'yi bekliyoruz. Pete yalnızca onunla beraber, hepsi bu. Beaver haklıydı, ne yapılacağını Henry bilir. Bize gereken Henry.*

Ama Henry'yle Pete gecikmişlerdi. Başlarına ne geldiğini bilmek için henüz erkendi, yalnızca kara takılmış da olabilirlerdi; ama Jonesy başka bir neden de olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Beav'in de meraklandığını tahmin ediyordu. İkisi de henüz bir şey söylememişlerdi daha –hâlâ öğlen bile olmamıştı ve her şey yoluna girebilirdi– ama o düşünce hiç konuşulmadan orada, aralarında asılı duruyordu.

Jonesy bir süre tüm dikkatini kâğıtlara topluyor, sonra McCarthy'nin yattığı odanın kapısına bakıyordu. Adam büyük olasılıkla uyuyordu ama rengi ne kadar da kötüydü. İki üç kez Beav'in de o tarafa bakışlar fırlattığını gördü.

Jonesy kâğıtları karıştırdı, dağıttı, kendine bir iki kâğıt aldı ve Beav ona iki tane uzatınca tahtayı bir kenara koydu. Beaver kesti ve başlangıç yapıldı; sayıları tutma zamanı gelmişti. Lamar onlara, *sayıları tutup yine de oyunu kaybedebilirsiniz*, demişti. Chesterfield sigarası hep dudaklarının köşesinden sarkar, Clarendon İnşaat kepi her zaman sanki doğru fiyatı bulduğunda bir sırrı açıklayacak bir adam havasında, hep sol gözünün üstüne eğilmiş olurdu. Eğlenmeyi sevmeyen iş kolik Lamar Clarendon kırk sekizinde kalp krizinden ölmüştü – *ama eğer siz sayarsanız hiç ütülmezsiniz.*

Jonesy, *oyun yok*, diye düşündü. *Zıplamazsa oyun yok.* Ve sonra, hemen arkasından, hastanede o gün duyduğu o lanet titrek ses: *Lütfen durun, dayanamıyorum, bana bir iğne yapın, Marcy nerede?* Vay canına, dünya neden bu kadar acımasızdı? Neden parmaklarınıza aç bu kadar kıymık, bağırsaklarınızı deşmeye hazır bu kadar çark vardı?

"Jonesy?"

"Hı?"

"İyi misin?"

"Evet, niçin?"

"Ürperdin."

"Öyle mi?" Ürpermişti tabii, biliyordu.

"Evet."

"Belki cereyan vardır. Bir koku alıyor musun?"

"Yani... onun gibi mi?"

"Meg Ryan'ın koltuk altlarından söz etmiyordum. Evet, onun gibi."

"Hayır," dedi Beaver. "Birkaç kez sandım ki... ama yalnızca öyle sanmışım. Çünkü o yellenmeler, biliyorsun..."

"Feci kokuyordu."

"Evet. Öyle. Geğirmeler de. Paramparça olacağını sandım. Kesinlikle."

Jonesy başıyla onayladı. *Korkuyorum*, diye düşündü. *Burada, kar fırtınasında ödüm patlamış oturuyorum. Henry'yi istiyorum, lanet olsun. Ne dersiniz buna?*

"Jonesy?"

"*Ne?* Bu eli oynayacak mıyız, oynamayacak mıyız?"

"Tabii, ama... sence Henry'yle Pete iyi midirler?"

"Ben nereden bileyim?"

"İçinde bir... duygu yok mu? Belki görsen..."

"Senin suratından başka hiçbir şey görmüyorum."

Beav iç çekti. "Ama sence iyi midirler?"

"Aslını sorarsan, öyle düşünüyorum." Gözleri önce saate kaydı – artık on bir buçuk olmuştu– sonra McCarthy'nin uyuduğu odanın kapısına baktı. Odanın tam ortasında düş kapanı hafif bir hava akımının etkisiyle ağır ağır dönüyordu. "Yavaş gidiyorlardır. Birazdan gelirler. Hadi, oynayalım."

"Pekâlâ. Sekiz."

"On beşe iki."

"Lanet." Beaver ağzına bir kürdan aldı. "Yirmi beş."

"Otuz."

"Hadi."

"Bire iki."

"Lanet olsun." Jonesy köşeyi dönüp Üçüncü Cadde'ye saparken Beaver sıkıntıdan güldü. "Her dağıttığında canıma okuyorsun."

Jonesy, "Sen dağıttığında da canına okuyorum," dedi. "Gerçekler acıdır. Hadi, oyna."

"Dokuz."

"On altı."

Beav sanki zafer kazanmış gibi, "Ve bir de son kâğıt için," dedi. Ayağa kalktı. "Çıkıp bir su dökeceğim."

"Neden? Eğer bilmiyorsan söyleyeyim, içeride çok güzel bir tuvalet var."

"Biliyorum. Yalnızca karlara adımı yazmaya çalışacağım."

Jonesy güldü. "Sen hiç büyümeyecek misin?"

"Becerebildiğim sürece hayır. Hem yavaş ol. Adamı uyandırma."

Beav arka kapıya doğru yürürken Jonesy kâğıtları toplayıp karıştırmaya başladı. Çocukken bu oyunun bir türünü oynarlardı. Adına Duddits Oyunu demişlerdi ve genelde Cavell'ların oturma odasında oynanırdı. Normal okeyin aynısıydı ama tek fark, Duddits'in saymasına izin verirlerdi. Henry, *bende on var, bana on yaz Duddits*, derdi. Duddits

de Jonesy'yi her seferinde mutlu eden o çarpık gülümseyişiyle altı, on ya da iki düzine sayabilirdi. Duddits Oyunu'nu oynarken kural hiçbir zaman yakınmamak; asla, *Duddits o çok fazla* ya da *Duddits o yetmez* dememekti. Ve ne gülerlerdi. Bay ve Bayan Cavell da eğer odadaysalar, onlar da gülerlerdi. On beş on altı yaşlarındayken ve Duddits tabii kaç yaşındaysa, onun yaşı hiç değişmeyecekti ve onunla ilgili bu kadar güzel ve korkunç olan da buydu; bir seferinde Alfie Cavell şöyle diyerek ağlamaya başlamıştı: *Çocuklar bunun benim ve eşim için ne anlama geldiğini bilseydiniz, Douglas için ne demek olduğunu bilseydiniz...*

"Jonesy." Beaver'ın sesi garip bir biçimde ifadesizdi. Mutfağın açık kapısından soğuk giriyor, Jonesy'nin kollarındaki tüyler diken diken oluyordu.

"Kapat kapıyı Beav, sen ahırda mı doğdun?"

"Buraya gel. Bunu görmelisin."

Jonesy kalkıp kapıya gitti. Bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra yine kapadı. Arka bahçe bir hayvanat bahçesini dolduracak kadar hayvanla doluydu. Çoğunlukla geyiklerdi; birkaç düzine dişi ve erkek geyik vardı. Aralarında rakunlar, dağsıçanları ve karın üstünde görünürde hiç zorlanmayan bir sürü sincap dolanıyordu. Kar motosikletiyle çeşitli alet ve motor parçalarının konduğu barakanın arkasından Jonesy'nin ilk başta kurt sandığı üç iri hayvan belirdi. Sonra bir tanesinin boynundaki rengi solmuş çamaşır ipini görüp yabanileşmiş evcil köpekler olduğunu düşündü. Hepsi de doğuya gidiyor, Uçurum'dan yukarı tırmanıyorlardı. Jonesy iki küçük geyik grubunun arasında iki yabani kedi gördü ve sanki hayal görüyormuş da kovalamak istermiş gibi gözlerini ovuşturdu. Kediler hâlâ oradaydı. Geyikler, dağsıçanları, rakun ve sincaplar da. Ağır ağır yürüyor, eşikteki adamların yüzüne bile bakmıyorlardı, ama yangından kaçan yaratıkların paniği de yoktu. Yangın kokusu da duyulmuyordu. Hayvanlar yalnızca doğuya gidiyor, bölgeyi boşaltıyorlardı.

Jonesy alçak, şaşkın bir sesle, "Aman Tanrım, Beav!" dedi.

Beaver yukarı bakıyordu. Hayvanlara çabucak bir bakış fırlatıp gözlerini yine gökyüzüne çevirdi. "Evet. Şimdi de yukarı bak."

Jonesy başını kaldırdı ve yukarıda dans eden bazısı kırmızı, bazısı mavi-beyaz bir düzine kadar parlak ışık gördü. Bulutları aydınlatıyorlardı ve birdenbire McCarthy'nin kaybolduğunda neyi gördüğünü anladı. Oraya buraya koşuşuyor, birbirlerini atlatıyor ya da bazen kısa bir süre birleşip göz kamaştıran bir ışık yayıyorlardı. "Ne bunlar?" diye sordu.

Beav başını çevirmeden, "Bilmiyorum," dedi. Solgun yüzünde sakalları tüyler ürpertici bir berraklıkla göze çarpıyordu. "Ama hayvanların hoşuna gitmiyor. Bundan kaçmaya çalışıyorlar."

2

On, belki on beş dakika seyrettiler ve Jonesy tıpkı elektrikli transformatör sesine benzeyen bir uğultunun farkına vardı. Beaver'a duyup duymadığını sordu, Beav de gözlerini gökyüzünde dans eden ışıklardan hiç ayırmadan başıyla onayladı. Jonesy ışıkların artık bidon kapağı boyunda olduğunu tahmin ediyordu. Hayvanların ışıklardan değil, sesten kaçmaya çalıştıklarını tahmin etti ama bir şey söylemedi. Birdenbire konuşmak güçleşmişti; içini insanı uyuşturan bir korku kapladı. Tıpkı hafif bir grip gibi ateşli ve sürekli bir korku.

Sonunda ışıklar solmaya başladı ve Jonesy hiçbirinin söndüğünü görmese de, daha az kalmışlardı. Hayvanlar da azalmıştı. O rahatsız edici uğultu da geçiyordu.

Beaver derin uykudan uyanan birisi gibi irkildi. "Fotoğraf makinesi," dedi. "Gitmeden önce resimlerini çekmek istiyorum."

"Becerebileceğini sanmam..."

"Denemeliyim!" Beaver neredeyse bağırıyordu. Sonra daha alçak bir sesle ekledi. "Denemek zorundayım. En azından bazı geyiklerle diğerlerini..." Dönmüş mutfağa doğru gidiyor, büyük olasılıkla eski fotoğraf makinesini hangi kirli çamaşır yığınının altında bıraktığını hatırlamaya çalışıyordu. Birdenbire durdu. Dümdüz ve kendisine hiç benzemeyen bir sesle, "Ah, Jonesy," dedi. "Bence bir sorunumuz var."

Jonesy sönmekte olan (daha da küçülmüşlerdi) ışıklara son bir kez baktıktan sonra döndü. Beaver eviyenin başında durmuş, tezgâhın arkasındaki salona bakıyordu.

"Ne? Ne var?" Hafifçe titreyen o tiz, sızlanan ses... gerçekten kendisinin miydi?

Beaver gösterdi. Rick McCarthy'yi koydukları yatak odasının –Jonesy'nin odasının– kapısı açıktı. Gerekirse McCarthy görsün diye açık bıraktıkları banyo kapısıysa kapalıydı.

Beaver ciddi, sakalları uzamış yüzünü Jonesy'ye çevirdi. "Kokuyu alıyor musun?"

Jonesy kapıdan dolan temiz havaya rağmen duyuyordu. Eter ya da etil alkol, evet, o hâlâ vardı ama artık başka şeylerle karışıktı. Dışkıyla bir kere. Belki kan olabilecek bir şeyle. Ve bir milyon yıldır kapalı kalıp sonunda salınan maden gazları gibi bir şey daha. Bir başka deyişle, kamp gezilerinde çocukların kıkırdaştıkları kokulara hiç benzemiyordu. Bu daha karışık ve çok daha korkunçtu. Bunu ancak yellenmeyle kıyaslayabiliyordunuz, çünkü buna yakın başka hiçbir şey yoktu. Jonesy en geride çürümüş ve feci şekilde ölmekte olan bir şeyin kokusunun olduğunu düşündü.

"Şuraya bak."

Beaver zemini gösterdi. Açık kapıdan kapalı kapıya kadar damla damla kan izi vardı. Sanki McCarthy burnu kanayarak koşmuş gibi.

Ancak Jonesy onun kanayan yerinin burnu olduğunu hiç sanmıyordu.

3

Hayatta yapmak istemediği şeyler arasında en zoru kardeşi Mike'ı arayıp annesinin kalp krizinden öldüğünü haber vermek; Carla'ya içki konusunda bir şeyler yapması gerektiğini, yoksa onu terk edeceğini söylemek; Agawam kampındaki rehberi Big Lou'ya yatağını ıslattığını fısıldamak da dahil Hole in the Wall'un büyük salonunu geçip o kapısı kapalı banyoya varmaktı. Sanki bacaklarını ne kadar hızlı hareket ettirirse ettirsin hayal dünyasında, sualtında gider gibi bir hızla hareket edilen bir karabasanda yürümeye benziyordu.

Kötü düşlerde insan gittiği yere hiç varmaz, ama onlar odanın öbür ucuna vardılar ve Jonesy böylece bunun bir düş olmadığına karar verdi. Durup kan lekelerine baktılar. Lekeler pek büyük değildi, ancak madeni para boyundaydılar.

Jonesy fısıldayarak, "Bir dişini daha düşürdü herhalde," dedi. "Bu olmalı."

Beav bir kaşını kaldırıp ona baktı. Sonra yatak odasının kapısına gidip içeri göz attı. Bir an sonra Jonesy'ye döndü ve parmağını kıvırarak çağırdı. Jonesy kapalı banyo kapısını gözden kaçırmadan, yan yan Beaver'ın yanına gitti.

Yatak odasında McCarthy sanki birdenbire kalkmış gibi, örtüler yere atılmıştı. Adamın uzun donu ve altına giydiği kısa şortu orada, yığının ortasında duruyordu. Her ikisi de kan içindeydi. Kısa külotu özellikle kötü durumdaydı; eğer bel lastiği ve ön taraftaki pamuklu parça olmasa, parlak kırmızı renkte olduğu sanılabilirdi. *Penthouse* dergisi okurlarının sonunun yatakta biteceğini varsaydıkları buluşmalara giderken giyecekleri türden bir külota benziyordu.

Beaver, "Oturağa bak," diye fısıldadı.

"Neden banyonun kapısını vurup nasıl olduğunu sormuyoruz?"

Beaver telaşlı bir fısıltıyla, "Çünkü ne görebileceğimi bilmek istiyorum," dedi. Göğsüne vurdu, sonra en son kürdanının hırpalanmış kalıntısını tükürdü. "Tanrım, kalbim duracak."

Jonesy'nin kalbi de hızlı çarpıyor, yüzünden ter aktığını hissediyordu. Yine de odaya girdi. Arka kapıdan gelen soğuk temiz hava salonu oldukça temizlemişti, ama burada berbat bir koku vardı: dışkı, maden gazı ve eter. Jonesy yediği azıcık yiyeceğin de midesinde çalkalandığını hissetti ve kusmamak için kendini tuttu. Oturağa yaklaştı ve ilk başta içine bakmaya dayanamadı. Kafasının içinde görebilecekleri konusunda yarım düzine korku filminden kalma görüntüler uçuşuyordu. Kan çorbasında yüzen organlar. Dişler. Kopuk bir kafa.

Beaver, "Hadi!" diye fısıldadı.

Jonesy gözlerini sıkıca yumdu, başını eğdi, nefesini tuttu, sonra gözlerini açtı. Tepe lambasının ışığında görülen tek şey tertemiz porselendi. Oturak boştu. Sıktığı dişlerinin arasından nefesini bıraktı, sonra yerdeki kan lekelerine basmamaya çalışarak Beav'in yanına döndü.

"Hiçbir şey yok," dedi. "Hadi gel, oyalanmayı bırakalım."

Çamaşır dolabının kapalı kapısını geçip tuvaletin çam panelli kapısına geldiler. Beaver, Jonesy'ye baktı. Jonesy başını salladı. "Sıra sende," diye fısıldadı. "Ben o oturağa baktım."

Beaver, "Onu sen buldun," dedi. Çenesi inatla kasılmıştı. "Sen yap."

Jonesy şimdi başka bir şey duyuyordu. Aslında tam duymadan duyuyor da denebilirdi; bu ses kısmen daha bildik, ama çoğunlukla da az kalsın vuracağı McCarthy üstünde yoğunlaşmıştı. Bir *hup hup hup* sesi. Hafif, ama gittikçe şiddetleniyor. Bu tarafa geliyor.

Jonesy, "Lanet olsun!" dedi ama normal bir ses tonuyla konuşsa da, her ikisinin de sıçramasına yol açacak kadar yüksekti. Kapıyı vurdu. "Bay McCarthy! Rick! İyi misin?"

Jonesy, *yanıt vermeyecek*, diye düşündü. *Yanıt vermeyecek, çünkü ölmüş. Tıpkı Elvis gibi, ölmüş ama tahtta oturmaya devam ediyor.*

Ama McCarthy ölmemişti. Beavar tokmağı zorladı fakat çeviremedi. Ormandan gelen küçük armağan, McCarthy kapıyı içeriden kilitlemişti. "Rick!" Beav tokmağı zorladı. "Aç şunu!" Beaver sanki her şey bir şakaymış, bir kamp oyunuymuş gibi hafife almaya çalışıyor, ama daha da korkuyordu.

McCarthy, "Ben iyiyim," dedi. Nefes nefeseydi. "Yalnızca... biraz rahatlamaya ihtiyacım var." Yine yellenme sesleri geldi. Duyduklarını "gaz çıkarmak" ya da "yellenmek" olarak tanımlamak olanaksızdı. Bunlar krema kadar hafif, uçucu tanımlardı. Kapalı kapının ardından gelen seslerse tıpkı etin yarılması gibi zalim ve şiddetliydi.

Jonesy, "McCarthy!" dedi. "Bırak girelim!" Ama girmek istiyor muydu? İstemiyordu. McCarthy'nin hiç bulunmamış ya da bir başkası tarafından bulunmuş olmasını diliyordu. Daha da kötüsü, beyninin derinliklerindeki o iflah olmaz sürüngen onu vurmuş olmayı diliyordu. Carla'nın İsimsiz Narkotikler programında, "Basit olsun, aptal," derlerdi. "McCarthy!"

McCarthy zayıf bir inatla, "Gidin buradan!" dedi. "Gidip küçük bir adamı... iki numarayı yapmaya bırakamaz mısınız? Tanrım!"

Hup hup hup. Ses artık daha şiddetli ve daha yakındı.

"Rick!" Bu seferki Beav'di. Tıpkı ipine tutunmakta zorlanan bir dağcı gibi, bir tür çaresizlik içinde o hafif tonda konuşmaya devam ediyordu. "Neren kanıyor ahbap?"

"Kanamak mı?" McCarthy gerçekten şaşırmış gibiydi. "Hiçbir yerim kanamıyor."

Jonesy'yle Beaver korku içinde bakıştılar.

HUP HUP HUP!

Ses sonunda Jonesy'nin bütün dikkatini çekmişti ve içinde büyük bir rahatlama hissetti. "Bu bir helikopter," dedi. "Eminim onu arıyorlardır."

"Öyle midir sence?" Beav inanılamayacak kadar iyi bir şey duymuş biri gibi konuşuyordu.

"Evet." Jonesy helikopterdeki insanların gökyüzündeki ışıkları kovaladığını ya da hayvanların neyin peşinde olduğunu anlamaya çalıştıklarını tahmin ediyordu, ama bunları düşünmek istemiyor, bunlara aldırmıyordu. Tek düşündüğü Rick McCarthy'yi helikoptere bindirmek, başından atmak ve Machias ya da Derry'de bir hastaneye göndermekti. "Hadi çık ve onlara işaret et."

"Ama ya..."

HUP HUP HUP! Kapının arkasından yine o zorlanma sesleri geldi ve McCarthy'nin bağırdığı duyuldu.

Jonesy, "Çık oradan!" diye bağırdı. "O lanet heriflere işaret et! Ne yaparsan yap, ama onları inişe zorla!"

"Peki..." Beaver dönmeye başlamıştı. İrkilip bir çığlık attı.

Jonesy'nin düşünmemeyi başardığı pek çok şey birdenbire dörtnala karanlık köşelerinden çıkıp sırıtmaya, taklalar atmaya başladılar. Ama arkasını döndüğünde bütün gördüğü mutfağın ortasında durmuş, başını tezgâhın üstünden uzatıp güzel gözleriyle onları seyreden dişi bir geyikti. Jonesy derin, tutuk bir nefes alıp duvara yaslandı.

Beaver, "Hay lanet, lanet..." diye soludu. Sonra ellerini çırparak geyiğe yaklaştı. "Hadi defol Mabel! Hangi mevsimde olduğumuzu bilmiyor musun? Hadi git! Defol! Yok ol, git!"

Geyik bir an olduğu yerde kaldı, gözleri neredeyse insansı bir telaş ifadesiyle büyüdü. Sonra döndü, başı fırının üstünde asılı tencere ve tavaları sıyırdı. Tavalar birbirlerine çarpıp bazıları yere düşerken daha da gürültü çıktı. Hayvan küçük beyaz kuyruğunu sallayarak kapıdan çıkıp gitti.

Beaver da onu izlerken bir an durup hırsla yerdeki geyik pisliklerine baktı.

4

Karışık hayvan göçü bitmek üzereydi. Beav'in ürkütüp mutfaktan kaçırdığı geyik bir patisini kapanda koparmış bir tilkinin üstünden atlayıp ormanın içinde kayboldu. O sırada barınağın hemen arkasındaki alçak bulutların tepesinden otobüs boyunda, kocaman bir helikopter belirdi. Kahverengiydi ve yan tarafında beyaz harflerle ANG yazıyordu.

Beaver, *ANG mi*, diye düşündü. *ANG de ne?* Sonra anladı: Ulusal Hava Muhafızları, herhalde Bangor'dan geliyorlardı.

Helikopter burnu aşağıda asılı duruyordu. Beaver kollarını başının tepesinde sallayarak arka bahçeye koştu. "Hey!" diye bağırdı. "Hey, imdat! Yardım edin beyler!"

Helikopter yerden yirmi beş metre yüksekte kalana dek alçaldı, taze karları bir hortum gibi kaldırmaya başladı. Sonra kar hortumuyla beraber ona doğru yaklaştı.

"Hey! Burada yaralı biri var! Yaralı!" Nashville Network'teki o budalalar gibi zıplayıp duruyor, kendini aptal gibi hissediyor, ama yine de yapıyordu. Helikopter ona doğru yaklaştı ama alçalmadı, ineceğine dair hiçbir belirti yoktu ve Beav korkuya kapıldı. Bunun helikopterdeki adamlardan mı kaynaklandığını, yoksa yalnızca paranoya mı olduğunu bilemedi. Bütün bildiği, birdenbire kendini bir atış alanında hedefin tam ortasına tutturulmuş gibi hissettiğiydi. *Beaver*'ı vuran bir saatli radyo kazanır.

Parkalı adam megafonla konuştu. Sözleri helikopterin pervanesinin *hup hup hup*'una rağmen açıkça duyuluyor, ama kısmen amplifikasyon nedeniyle ve özellikle de maske yüzünden yine de garip geliyordu. Sanki garip bir robot ilah ona sesleniyor gibiydi.

İlah sesi, "KAÇ KİŞİSİNİZ?" diye seslendi. "PARMAKLARINLA GÖSTER."

Kafası karışan ve korkan Beaver ilk başta yalnızca kendiyle Jonesy'yi düşündü; ne de olsa Pete'le Henry daha marketten dönmemişlerdi. Barış işareti yapan biri gibi iki parmağını kaldırdı.

Helikopterden sarkan adam, robot ilah sesiyle, "OLDUĞUNUZ YERDE KALIN!" diye gürledi. "BU BÖLGE GEÇİCİ KARANTİNA ALTINA ALINMIŞTIR! TEKRAR EDİYORUM, BU BÖLGE GEÇİCİ KARANTİNA ALTINDADIR! BURAYI TERK ETMEMELİSİNİZ!"

Kar diniyordu ama rüzgâr şiddetlendi ve helikopterin pervanelerinin topladığı karı Beaver'ın yüzüne savurdu. Gözlerini kısıp kollarını salladı. Buz gibi karı emdi, boğazına kaçmasın diye çiğnemekte olduğu kürdanı tükürdü (annesi sürekli onun bu yüzden öleceğini söylüyordu; boğazına bir kürdan kaçacak ve boğulacaktı) ve bağırdı. "Ne demek istiyorsunuz? Burada hasta bir adam var, inip onu almalısınız!"

Pervanelerin sesinden onu duyamayacaklarını biliyordu, elinde megafon filan yoktu, ama yine de bağırıyordu. Hasta adam sözcükleri dudaklarından çıkarken, helikopterdeki adama parmaklarıyla yanlış sayı verdiğini fark etti. İki değil, üç kişiydiler. Parmaklarının sayısını artırmaya başladı, ama o sırada aklına Henry'yle Pete geldi. Eğer başlarına bir şey gelmediyse onlar da burada sayılırlardı, buraya geleceklerdi. Demek ki kaç kişi oluyorlardı? İki yanlış cevaptı, ama üç doğru muydu? Yoksa beş mi demeliydi? Böyle durumlarda her zaman olduğu gibi kilitlendi. Okulda olduğunda ya yanında oturan Henry'den ya da arkadaki Jonesy'den yanıtları alırdı. Burada yardım edecek hiç kimse yoktu. Yalnızca kulaklarına dolan *o hup hup hup* sesi ve boğazıyla ciğerlerine dolup onu öksürten karlar vardı.

"OLDUĞUNUZ YERDE KALIN! BU DURUM YİRMİ DÖRTLE KIRK SEKİZ SAAT ARASINDA HALLEDİLECEKTİR! YİYECEK GEREKİYORSA KOLLARINIZI BAŞINIZIN ÜSTÜNE ÇAPRAZ KALDIRIN!"

Beaver helikopterden sarkan adama, *"Daha kalabalığız!"* diye bağırdı. Öyle çok bağırıyordu ki, gözlerinin önünde kırmızı benekler dans ediyordu. *"Burada yaralı biri var! YARALI BİRİ VAR!"*

Helikopterdeki aptal megafonunu arkasındaki kabine koyup sırıttı. Sonra başparmağıyla işaretparmağını halka haline getirip Beaver'a, *tamam, anlaşıldı*, der gibi bir işaret yaptı. Beaver'ın içinden tepinmek geliyordu. Bunun yerine avucunu başının üstüne kaldırdı. Kendisiyle arkadaşları için birer parmak ve McCarthy için de başparmak. Helikopterdeki adam bunu gördü, sonra sırıttı. Beaver harika bir an için o maskeli salağa derdini anlattığını sandı. Sonra Beaver'ın el salladığını sanan budala da el salladı, arkasındaki pilota bir şeyler söyledi ve ANG helikopteri yükselmeye başladı. Beaver Clarendon hâlâ orada durmuş, savrulan karların içinden bağırıyordu. *"Beş kişiyiz ve yardım gerek! Beş kişiyiz ve YARDIM gerek!"*

Helikopter bulutların arasında gözden kayboldu.

5

Jonesy bir kısmını duymuştu –helikopterden gürleyen sesi duyması olanaksızdı– ama pek azını anladı. Bir dizi ufak ve nefessiz çığlığın arkasından suskun kalan McCarthy için kaygılanıyordu. Kapının altından gelen koku şiddetlenmeye başladı.

Beaver içeri girerken, "McCarthy!" diye bağırdı. "Aç şu kapıyı, yoksa kıracağız!"

McCarthy tiz ve dalgın bir sesle, "Gidin başımdan!" diye bağırdı. "*YALNIZCA SIÇMAM GEREK*. Bir sıçabilsem iyileşeceğim!"

TANRIM ve *VAY CANINA* gibi sözcükleri küfür kabul eden bir adamdan böyle sözler duymak Jonesy'yi kanlı çarşaf ve çamaşırlardan bile daha çok kaygılandırmıştı. Beaver'a döndü, onun karla kaplı ve neredeyse buz tutmuş olduğunu fark etmedi bile. "Hadi kapıyı kıralım," dedi. "Ona yardım etmeye çalışmalıyız."

Beaver korkmuş ve endişeli görünüyordu. Yanaklarındaki karlar eriyordu. "Bilemiyorum. Helikopterdeki adam bir karantinadan söz etti. Ya hasta filansa? Ya o yüzündeki kırmızı şey..."

McCarthy hakkındaki pek olumlu olmayan düşüncelerine rağmen, Jonesy'nin içinden eski arkadaşına vurmak geldi. Önceki mart ayında kendisi Cambridge sokaklarında kanlar içinde yatıyordu. Ya insanlar AIDS olabilir diye ona dokunmayı reddetselerdi? Yardım etmeselerdi? Lastik eldivenleri olmadığı için onu kanlar içinde ölüme terk etselerdi?

"Beav, onunla yüz yüze geldik. Eğer bulaşıcı bir şeyi varsa zaten almışızdır. Şimdi ne diyorsun?"

Beaver bir an hiçbir şey söylemedi. Sonra Jonesy kafasında o sesi hissetti. Bir an için birlikte büyüdüğü Beaver'ı, motosiklet ceketiyle, *hey, kesin şunu, kesin dedim*, diye bağıran çocuğu gördü ve her şeyin yoluna gireceğini düşündü.

Beaver bir adım attı. "Hey, Rick, şu kapıyı açsana! Biz sadece yardım etmek istiyoruz."

Kapının arkasından hiç ses gelmedi. Ne bir çığlık, ne bir nefes, ne de bir kumaş hışırtısı. Tek ses jeneratörün sürekli homurtusu ve helikopterin uzaklaşan *hup hup hup*'uydu.

Beaver, "Pekâlâ," dedi ve haç çıkardı. "Kapıyı kıralım."

Birlikte geri çekilip omuzlarını kapıya verdiler. Bilinçli olmasa da, yüzlerce filmde seyrettikleri polisleri taklit ediyorlardı.

Jonesy, "Üç deyince," dedi.

"Bacağın buna dayanır mı ahbap?"

Aslında Jonesy'nin bacağı ve kalçası çok acıyordu ama Beaver söyleyene dek fark etmemişti. "Ben iyiyim," dedi.

"Evet, ben de dünyanın kralıyım."

"Üç deyince. Hazır mısın?" Beaver başını sallayınca saymaya başladı. "Bir... iki... üç."

Birlikte atılıp kapıya yüklendiler. İki omzun arkasında neredeyse iki yüz kilo vardı. Kapı inanılmaz kolaylıkla yıkılınca sendeleyerek ve birbirlerine tutunarak banyoya yığıldılar. Ayakları yerlerdeki kanda kaydı.

Beaver, "Hay lanet!" dedi. Sağ eli bir kerelik kürdansız olan ağzını kapattı. Elinin yukarısında gözleri iri iri açılmış ve nemliydi. "Ah lanet, vay canına... içine ettiğimin..."

Jonesy hiçbir şey diyemedi.

V

DUDDITS

BİRİNCİ BÖLÜM

1

Pete, "Bayan," dedi.

Çoban gocuklu kadın hiçbir şey söylemedi. Talaş kaplı branda parçasının üstünde yatıyor ve hiç konuşmuyordu. Pete tek bir gözün ona ya da onun içine veya evrenin merkezindeki dalgametreye baktığını görebiliyordu. Kim bilir? Ürkütücü. Aralarındaki ateş çıtırdıyor, iyice harlanıp artık biraz ısı vermeye başlıyordu. Henry gideli yaklaşık on beş dakika olmuştu. Pete, *geri dönmesi üç saati bulur*, diye hesapladı. En az üç saat sürerdi ve bu, kadının ürkütücü bakışının altında geçirmek için çok uzun bir zamandı.

Yine, "Bayan," dedi. "Beni duyuyor musun?"

Hiçbir şey. Ama bir kez esnedi ve Pete dişlerinin yarısının dökülmüş olduğunu gördü. Bu ne demek oluyordu? Hem gerçekten bilmek istiyor muydu? Pete yanıtın hem evet, hem hayır olduğunu fark etti. Meraklanıyordu –herhalde insanın elinde değildi– ama bir yandan da bilmek istemiyordu. Ne kim olduğunu, ne Rick'in kim olduğunu ya da onun başına ne geldiğini, ne de "onların" kim olduklarını bilmek istiyordu. Kadın gökyüzündeki ışıkları gördüğünde, *"Geri geldiler!"* diye bağırmıştı. *"Geri geldiler!"*

Üçüncü kez, "Bayan," dedi.

Hiçbir şey.

Geride bir tek Rick'in kaldığını söylemiş, sonra herhalde gökyüzündeki ışıkları kastederek, *"Geri döndüler!"* demişti. O zamandan beri de şu tatsız geğirme ve yellenmeler dışında hiçbir şey yoktu... Bir kez esneyip tüm o eksik dişlerini göstermişti... Ve bir de gözü görünüyordu. O ürkütücü bakışı. Henry gideli daha on beş dakika olmuştu –saat on ikiyi beş geçe gitmişti– ve Pete'in saatine göre şimdi on ikiyi yirmi geçiyordu ama ona sanki bir buçuk saat gibi geliyordu. Bu çok uzun bir gün olacaktı ve eğer yıkılmadan atlatacaksa (aklına sekizinci sınıfta okudukları bir hikâye geliyordu, hikâyedeki adam babasının bakışına dayanamadığı için onu öldürmüştü; Pete o zamanlar anlamamıştı ama şimdi anlıyordu, hem de nasıl) bir şeyler gerekiyordu.

"Bayan, beni duyuyor musun?"

Yalnızca o korkunç göz.

"Cipe dönmem gerek, çünkü bir şey unuttum gibi. Sen durursun, değil mi?"

Yanıt yok, sonra o uzun, testere sesli yellenmelerden biri daha duyuldu. Kadın sanki acı çekiyor gibi yüzünü buruşturmuştu... Ve herhalde acı çekiyordu da; öyle ses çıkaran bir şeyin acı vermesi kaçınılmazdı. Pete rüzgâr altında durmamaya dikkat etse de, koku kısmen burnuna geldi. Sıcak, nemli ve insanlık dışıydı. İnek yellenmelerine de benzemiyordu. Çocukken Lionel Sylvester'ın yanında çalışmış, kendi payına bol bol inek sağmıştı ve bazen taburede otururken yüzünüze gaz çıkarırlardı. Ağır, yeşil, bataklığımsı bir kokuydu o. Bu ona hiç mi hiç benzemiyordu. Bu biraz... çocukken ilk kimya setinizi aldığınızda ve bir süre sonra kitapçıktaki sonucu belli deneylerden sıkılıp ne var ne yok birbirine karıştırıp patlayacak mı diye baktığınızda çıkan kokuya benziyordu. Onu rahatsız edenin, huzurunu kaçıranın da kısmen bu olduğunu fark etti. Ama aptalcaydı. İnsanlar öylesine *patlamazlardı*, değil mi? Yine de burada biraz yardıma ihtiyacı vardı. Kadın onu deli ediyordu.

Henry'nin topladığı odun parçalarından ikisini alıp ateşe attı, düşündü, sonra bir üçüncüyü de attı. Kıvılcımlar yükseldi, paslanmış tenekeden yıkık dama çarpıp söndüler. "Ateş sönmeden dönerim ama sen bir odun daha atmak istersen sakıncası yok, tamam mı?"

Hiçbir şey. Birdenbire içinden onu sarsmak geldi ama cipe gidip gelirken bir buçuk kilometre yürümesi gerekiyordu ve gücünü saklamak zorundaydı. Üstelik kadın herhalde tekrar yellenirdi. Ya da tam yüzüne geğirirdi.

"Peki," dedi. "Sükût ikrardan gelir, dördüncü sınıftayken Bayan White hep böyle derdi."

Dizini tutarak ayağa kalktı, yüzünü buruşturup kaydı, neredeyse düşecek gibi oldu ama sonunda kalktı, çünkü biraya ihtiyacı vardı, lanet olsun, gerekiyordu ona. Gidip getirecek kimsesi de yoktu. Herhalde alkolik olmuştu. Aslında herhaldesi de yoktu, ama şimdilik kendi başınaydı, değil mi? Evet, çünkü sürtük gitmişti; ondan geriye pis kokulu bir gazdan ve o ürkütücü çakal gözünden başka hiçbir şey kalmamıştı. Ateşe odun atmak gerekirse o yapacaktı, ama gerek kalmayacaktı; Pete çoktan dönmüş olurdu. Yalnızca bir buçuk kilometreydi. Herhalde bacağı o kadar dayanırdı.

"Döneceğim," dedi. Eğilip dizini ovuşturdu. Tutuktu, ama çok fena değildi. Gerçekten fena değildi. Birayı bir çantaya koyacak belki eli değmişken sürtük için de bir kutu bisküvi alacak ve hemen dönecekti. "Sorun yok, değil mi?"

Hiçbir şey. Yalnızca o göz.

"Susmak ikrardan gelir," diye tekrarladı ve brandanın izleriyle artık neredeyse içi dolmuş kendi ayak izlerinin üstünden Deep Cut Yolu'ndan geri yürümeye başladı. Kısa mesafeler halinde yürüyor, her on, on iki adımda bir durup dinleniyor... ve dizini ovuşturuyordu. Bir kez durdu ve dönüp ateşe baktı. Öğleüstünün gri ışığında daha şimdiden ufacık görünüyordu. Bir kez, "Bu çılgınlık," dedi, ama yürümeye devam etti.

2

Düz yolun sonuna varana ve yokuşun yarısını tırmanana dek sorun çıkmadı. Tam biraz hızlı yürümeye, dizine biraz güvenmeye başlamıştı ki –ha ha kandırdım seni aptal– yine kilitlendi, demir bir kazık gibi oldu ve Pete bağırarak, sıktığı dişlerinin arasından küfürler savurarak yere yıkıldı.

Karda oturmuş küfürler ederken garip bir şeyler olduğunu fark etti. Sol tarafta iri bir geyik başka zaman olsa kocaman, sıçrayan adımlarla kaçacağı bu insana bir bakış bile fırlatmadan koşarak geçti. Neredeyse ayaklarının dibinde bir de kırmızı sincap koşuyordu.

Pete hafifleyen karın altında orada oturdu. Düşen kocaman kar taneleri yüzünden kayıyormuş gibiydi. Bacağını önüne uzatmış, ağzı bir

karış açık kalmıştı. Yoldan başka geyikler ve yürüyen, zıplayan çeşitli hayvanlar geliyordu. Bir afetten kaçıyor gibiydiler. Ormanlarda daha da çok sayıda hayvan bir dalga halinde doğuya gidiyordu.

Kulaklarını arkaya yatırmış bir kar tavşanı hoplayarak yanından geçerken Pete, "Nereye gidiyorsunuz?" diye seslendi. "Statta büyük bir maç mı var? Yeni bir Disney filmine oyuncu mu arıyorlar? Yoksa..."

Durdu, sanki elektrik yüklü bir sisin içinde ağzı kurudu. Solundaki ikinci nesil seyrek ağaçların arasından kış uykusu öncesinde iyice yağlanmış bir kara ayı geçiyordu. Başı önünde, arkası sağa sola sallanıyordu ve Pete'e bir bakış bile fırlatmamasına rağmen, Pete'in burada, büyük Kuzey Ormanları'ndaki kendi yeri konusundaki hayalleri sıfırlandı. O hâlâ nefes alan büyük beyaz bir et yığınından başka bir şey değildi. Tüfeği olmadan geyiğin ayakları arasında koşuşturan sincaptan bile daha savunmasızdı, eğer ayı onu fark ederse sincap en azından en yakın ağaca tırmanabilir, ayının çıkamayacağı en tepedeki ince dallara kaçabilirdi. Bu ayının dönüp bakmaması Pete'in kendini daha iyi hissetmesini sağlamadı. Bir ayının olduğu yerde başkaları da olurdu ve bir dahaki belki bu kadar meşgul olmayabilirdi.

Pete ayının gittiğine emin olduktan sonra kalbi çarparak ayağa kalktı. O yellenen aptal kadını orada yalnız bırakmıştı, ama bir ayının saldırmaya karar vermesi durumunda onu zaten nasıl koruyabilirdi ki? Tüfeğini alması gerekiyordu. Eğer taşıyabilirse Henry'ninkini de. Sonraki beş dakika boyunca, yokuşun tepesine tırmanana dek önce tüfekleri, sonra birayı düşündü. Gel gelelim diğer tarafta dikkatle inmeye başladığında yine biraya dönmüştü. Bir çantaya koyup omzuna asacaktı. Dönüş yolunda da durup bir tane içmeyecekti. Ancak yeniden ateşin başına oturduğunda içecekti. Bir ödül birası olacaktı ve ödül birasından daha iyi hiçbir şey yoktu.

Sen bir alkoliksin. Biliyorsun, değil mi? Kahrolası bir alkolik.

Evet, hem bu ne anlama geliyordu? İşi berbat edemeyeceğin. Örneğin, alkol peşinde gidip de yarı komadaki bir kadını ormanda yalnız bıraktığında yakalanmayacağın. Barınağa döner dönmez boş şişeleri ağaçların arasına fırlatmayı unutmamalıydı. Gerçi Henry yine de anlayabilirdi. Birlikteyken birbirleri hakkında olan biteni bilirlerdi. Zaten zihinsel bağlantı olsun olmasın, Henry Devlin'i atlatmak için sabah çok erken kalkmak gerekirdi.

Pete yine de Henry'nin büyük olasılıkla bira konusunda onu rahat bırakacağını düşündü. Tabii Pete bu konuda konuşmanın zamanının geldiğine karar vermediği sürece. Belki Henry'den yardım isterdi. Zaman içinde yapabilirdi bunu. Kuşkusuz şu anda kendisiyle ilgili hissettiklerinden hoşlanmıyordu; o kadını orada yalnız başına bırakmak Peter Moore hakkında pek de hoş olmayan bir şeylere işaret ediyordu. Ama Henry... Henry'nin de bir sorunu vardı bu kasım. Pete, Beaver'ın sezip sezmediğini bilmiyordu, ama Jonesy'nin sezdiğinden oldukça emindi. Henry'nin kafası karışıktı. Hatta belki de...

Arkasından ıslak bir homurtu duyuldu. Pete bir çığlık atıp döndü. Dizi yine vahşice kilitlendi, ama korku içinde pek fark etmedi bile. Ayı olmalıydı; herhalde çevresinden dolanmıştı, o ayı ve bir başkası...

Ayı değildi. Bir erkek geyikti ve Pete yeniden yola yıkılırken ona bir bakış bile fırlatmadan geçip gitti. Pete içinden küfrediyor ve bacağını tutuyor, hafifçe yağan kara bakarken kendi kendini lanetliyordu. *Alkolik* bir budala.

En azından yine kalkabildi. Elinden ancak yan yan sendelemek geliyordu, ama taze bir geyik dışkısı yığınından birkaç metre ötede karların içinde yatmaktan daha iyiydi yine de. Devrilmiş cipi görebiliyordu. Tekerlekleri ve altı taze karla kaplanmıştı. Kendi kendine bu en son düşüşü tepenin arkasında olsaydı vazgeçip kadınla ateşin başına geri döneceğini, ama şimdi, cipi gördükten sonra devam etmenin daha iyi olduğunu söyledi. Asıl hedefi tüfeklerdi, bira şişeleri yalnızca ek bir hedefti. Buna neredeyse inanacaktı. Geri dönme konusunda... bir şekilde dönecekti. Buraya kadar gelmişti, değil mi?

Cipe elli metre kadar kala, hızla yaklaşan bir *hup hup hup* sesi duydu. Bir helikopter olmalıydı. Hevesle gökyüzüne baktı, kendini el sallayacak kadar bir süre ayakta durmaya hazırladı. Tanrım, gökyüzünden gelecek yardıma ihtiyacı olan birisi varsa oydu, ama helikopter bulutların arasından ortaya çıkmadı. Bir an için hemen hemen tam tepesinden geçen bir gölgeyi, çakan ışıklarını gördü ama ardından helikopterin sesi hayvanların da koşmakta olduğu doğuya doğru ilerledi. Düş kırıklığının gerisinde tatsız bir rahatlama hissedince canı sıkıldı. Eğer helikopter inseydi biraya hiç ulaşamayacaktı ve üstelik bu kadar yolu da gelmişti.

3

Beş dakika sonra dizlerinin üstüne çökmüş, dikkatle ters dönmüş cipe giriyordu. Kısa zamanda sakat dizinin kendisini uzun süre taşıyamayacağını fark etti (blucininin altında kocaman bir somun ekmek gibi şişmişti) ve karla kaplı araca neredeyse yüzerek girdi. Hoşuna gitmedi; bütün kokular çok güçlü, boyutlar çok küçük gibiydi. Sanki Henry'nin kolonyası kokan bir mezara girmeye benziyordu.

Marketten aldıkları arkaya yayılmıştı, ama Pete ekmeğe, konservelere, hardala ve kırmızı sosis paketine (ihtiyar Gosselin'de et niyetine yalnızca kırmızı sosisler bulunurdu) bakmadı bile. O biralarla ilgileniyordu ve görünüşe göre cip ters döndüğünde yalnızca bir şişe bira kırılmıştı. Ayyaş şansı. Koku çok güçlüydü tabii elindeki şişe de dökülmüştü ama o bira kokusunu severdi. Öte yandan Henry'nin kolonyası... püf, Tanrım. Bir bakıma o kadının gazı kadar kötüydü. Üstelik kolonya kokusunun ona neden tabutları, mezarları ve cenaze çelenklerini hatırlattığını da bilmiyordu, ama öyleydi.

Sözcükler ağzından beyaz bulutlar içinde dökülerek, "Ormanda neden kolonya süresin ki zaten?" diye sordu. Sorunun yanıtı tabii Henry'nin zaten sürmediğiydi; burada o koku yoktu aslında, yalnızca bira kokusu vardı. Pete uzun süredir ilk kez kendini Bridgton Eczanesi'nin önünde anahtarlarını kaybeden güzel emlakçı kadını düşünürken buldu. Onun akşam yemeğine gelmeyeceğini, kendisine on kilometre yaklaşmaya bile dayanamadığını nasıl bilmişti? Olmayan kolonyayı koklamak da öyle bir şey miydi? Bilmiyordu, ama kokunun aklında ölüm kokusuyla karışmış olmasından da hoşlanmıyordu.

Unut gitsin budala. Yalnızca kendini korkutuyorsun. Çizgiyi gerçekten görmek ve kendini korkutmak arasında büyük bir fark var. Unut gitsin ve sen ne için geldinse onu al.

Pete, "İyi fikir," dedi.

Market torbaları kâğıttan değil, naylondan ve saplıydı. İhtiyar Gosselin geleceğe doğru hiç olmazsa bu kadar ilerleyebilmişti. Pete bir tanesini tuttu ve sağ avucunda bir acı hissetti. Yalnızca tek bir lanet şişe öyle doğal kırılmıştı ki, elini kesmişti. Oldukça da derin bir kesik olduğu anlaşılıyordu. Belki bu, kadını orada yalnız bıraktığı için bir cezaydı. Eğer öyleyse bir erkek gibi katlanacak ve kendini ucuz kurtulmuş sayacaktı.

Sekiz şişe aldı, cipten çıkmaya başladı, sonra bir daha düşündü. Bu kadar yolu sekiz şişe için mi gelmişti? "Hiç sanmam..." diye mırıldanarak cipin içinde tüyleri diken diken olmasına rağmen diğer yedisini de teker teker topladı. En sonunda geri geri çıktı. Bir yandan da kocaman dişli minicik bir şeyin üstüne atılıp hayalarından kocaman bir lokma koparacağı düşüncesiyle paniğe kapılmamak için mücadele ediyordu. *Pete'in Cezası*, İkinci Bölüm.

Tam anlamıyla kaçmadı, ama içeri girdiğinden daha çabuk çıktı ve tam kurtulmuşken dizi yine kilitlendi. İnleyerek sırtüstü yuvarlandı, artık şık kadın çamaşırları kadar dantelli kocaman taneler şeklinde inen son karlara baktı. Dizini ovuşturuyor, *hadi kalk, hadi tatlım, güzelim, hadi gidelim, kalk, seni lanet sürtük*, diyordu. Tam dizinin bu kez açılmayacağını düşünürken açıldı. Dişlerinin arasından tısladı, oturdu ve üstünde kırmızı harflerle BURADAN ALIŞVERİŞ ETTİĞİNİZ İÇİN TEŞEKKÜRLER yazan torbaya baktı.

"Başka nereden alışveriş edebilirdim ki, sefil ihtiyar?" diye sordu. Kadının yanına yollanmadan önce kendi kendine bir bira içme izni vermeyi düşündü. En azından yükü hafiflerdi.

Pete biralardan birini çıkarıp, kapağını açtı ve yarısını dört büyük yudumda gırtlağına döktü. Soğuktu ve üstünde oturduğu karlar daha da soğuktu, ama yine de kendini daha iyi hissetti. Biranın sihri işte buydu. Viski, votka, cinin sihri de, ama alkole gelince, en çok birayı severdi.

Torbaya bakarken yine marketteki havuç kafayı düşündü; o şaşkın sırıtış, insanların ilk başlarda Mongol demelerine yol açan o çekik gözler. Mongol budala gibi. Aklına yine Duddits geldi. Resmi olmak gerekirse, Douglas Cavell'dı adı. Pete son zamanlarda Duds'ı neden bu kadar çok düşündüğünü bilemiyordu, ama düşünmüş ve kendi kendine bir söz vermişti: Bu işler bitince Derry'ye uğrayıp Duddits'i görecekti. Diğerlerini de birlikte götürecekti ve her nedense onları ikna etmek için fazla uğraşması gerekmeyeceğini de biliyordu. Bu kadar yıl sonra hâlâ arkadaş olmalarının nedeni büyük olasılıkla Duddits'ti. Çoğu çocuk ortaokul bir yana, üniversite ya da lisedeki arkadaşlarını bile bir daha aklına getirmezdi... Ortaokulun hâlâ aynı güvensizlikler, karışıklıklar, kokan koltuk altları, çılgın modalar ve yarım akıllı fikirler ormanı olduğundan Pete'in hiç kuşkusu yoktu. Tabii Duddits'i okuldan tanımıyorlardı, çünkü Duddits ortaokula gitmemişti. Duds, Mary M. Snowe Özel Eğitim

Okulu'na gitmişti. Mahalledeki çocuklar orayı Geriler Akademisi ya da bazen sadece Aptallar Okulu olarak bilirlerdi. Normalde yolları hiç kesişmezdi, ama Kansas Street'te boş bir arsa ve içinde metruk bir bina vardı. Sokağa bakan yüzünde eski kırmızı tuğlaların üstünde solmuş beyaz harflerle TRACKER KARDEŞLER NAKLİYAT VE DEPOLAMA yazısını hâlâ okuyabiliyordunuz. Öte tarafta, bir zamanlar kamyonların yük boşalttığı kocaman kapıda ise... başka bir yazı vardı.

Pete karların üstünde oturmuş kıçının altındaki soğuk çamuru artık hissetmez, şişeyi açtığını bile fark etmeden ikinci birasını içerken (ilk boşalan şişeyi hayvanların hâlâ doğuya gittiği ormana fırlatmıştı) Duds'la tanıştıkları günü anımsadı. Beaver'ın o çok sevdiği aptal ceketini ve bir şeyin sonunu, başka bir şeyin başlangıcını duyuran o ince, ama güçlü sesini düşündü. Anlaşılmaz ama son derece gerçek ve bilinebilir bir biçimde hep birlikte Jonesy'lerin bahçesinde ikişerli basket oynayıp sonra belki televizyonun önünde bir oyun planladıkları bir salı günü öğleden sonra hayatlarının değiştiğini duyuruyordu. Otomobil satıcısı şimdi, ormanda ters dönmüş cipin yanında oturur, Henry'nin sürmemiş olduğu kolonyanın kokusunu hâlâ alır, kanlı eldivenli bir eliyle hayatının mutlu zehrini içerken, matematikle artan sorunlarına rağmen astronot olma hayalinden vazgeçmeyen oğlanı anımsadı (önce Jonesy, sonra Henry ona yardım etmişlerdi ve sonunda, onuncu sınıfta artık yardım edilebilir olmaktan çıkmıştı) ve yeni çatlamaya başlayan sesleriyle bağırıp dünyayı altüst eden diğer oğlanları, özellikle de Beav'i düşündü. *Hey, sen, kes şunu! KES şunu!*

Pete, "Beaver," dedi ve sırtını ters dönmüş cipin kaputuna dayayıp oturduğu o kasvetli öğleden sonrada arkadaşının şerefine içti. "Çok güzeldin ahbap." Ama hepsi öyle değil miydiler?

Hepsi güzel değil miydiler?

4

Sekizinci sınıfta olduğundan ve son ders müzik de zemin katta olduğundan, Pete her zaman en iyi üç arkadaşından önce çıkar. Onlar günü ikinci katta bitirirler. Jonesy'yle Henry iyi öğrencilere yönelik bir okuma dersi olan Amerikan Edebiyatı'nda, Beaver ise yan sınıfta, aslında "Aptal Kız ve Oğlanlara Yönelik Matematik" anlamına gelen

Yaşamda Matematik dersindedirler. Pete ertesi yıl o dersi almamak için çok uğraşmaktadır, ama sonunda mücadeleyi yitireceğini düşünmektedir. Toplama, çıkarma, çarpma ve bölme yapabilir; çok zaman almakla birlikte, kesirleri de becerebilir. Ama artık yeni bir şey, şu x bilinmeyen vardır. Pete x'i anlamamakta, ondan korkmaktadır.

Kapının dışında, tellerin yanında durup sekizinci sınıfların ve küçük yedilerin önünden geçmelerini seyreder. Botlarını yere vuruyor, bir elini ağzına kapatıp diğerini altına gizleyerek sigara içiyor numarası yapıyordur. Güya gizli izmarit o sakladığı elindedir.

İşte dokuzlar ikinci kattan inmeye başlarlar ve aralarında birer şef gibi Pete böyle bir şeyi yüksek sesle söylemese de, neredeyse taçsız krallar gibi yürüyenler arkadaşları Jonesy, Beaver ve Henry'dir. Kralların kralı diye biri varsa o da Henry'dir; gözlük takmasına rağmen bütün kızlar ona bayılır. Pete böyle arkadaşları olduğu için şanslıdır ve bunu biliyordur; x olsun olmasın, herhalde Derry'nin en şanslı çocuğudur o. Dokuzuncu sınıfta arkadaşları olduğu gerçeği onu en azından sekizinci sınıfın serserilerinden dayak yemekten korumaktadır.

Üçü ağır ağır kapıdan çıkarlarken Henry, "Hey, Pete!" diye seslenir. Henry her zamanki gibi onu orada gördüğüne şaşırmış gibi yapar, ama çok sevinmiştir. "Ne var ne yok ahbap?"

"Pek bir şey yok," der Pete her zamanki gibi. "Sizden ne haber?"

"BGAT," der Henry. Gözlüğünü çıkarıp camlarını siler. Eğer bir kulüpleri olsa, parola BGAT olacaktır; sonunda Duddits'e bile bunu söylemeyi öğreteceklerdir. Bu onun dilinde kulağa başıgüayter şeklinde gelecektir ve Duddits'in söyleyip de anne babasının anlamadığı pek az şeyden biridir. Tabii bu, Pete'le arkadaşlarını çok eğlendirecektir.

Ancak şu anda Duddits daha yarım saat gelecektedir ve Pete, Henry'nin sözlerini tekrarlar. "Evet ahbap, BGAT."

Başka gün, aynı terane. Görünürde oğlanlar bu sözün yalnızca birinci kısmına inanmaktadırlar, çünkü yüreklerinin derinliklerinde günden güne, hep aynı gün olduğunu düşünürler. Yer Derry, yıl 1978'dir ve hep 1978 kalacaktır. Bir gelecek olduğunu söylerler, yaşayıp yirmi birinci yüzyılı göreceklerdir Henry avukat, Jonesy yazar, Beaver kamyon sürücüsü, Pete de omzunda NASA rozetiyle astronot olacaktır ama bu yalnızca kilisede dua okurken, ağızlarından ne çıktığını bilmeden söyledikleridir; gerçekten ilgi duydukları şeyse Maureen Chessman'ın

eteğidir. Kızın eteği zaten çok kısadır ve oturduğu yerde kıpırdanırken daha da yukarı sıyrılmıştır. Kalplerinde bir gün Maureen'in eteğinin iyice sıyrılıp külotunun rengini göreceklerine ve Derry'nin de kendileri gibi sonsuza dek süreceğine inanmaktadırlar. Her zaman ortaokul ve saat üçe çeyrek kala olacaktır, her zaman Jonesy'lerin bahçesinde basketbol oynamak için Kansas Street'te birlikte yürüyeceklerdir; Pete'lerin bahçesinde de pota vardır ama Jonesy'ninkini daha çok sevmektedirler (çünkü onun babası potayı alçağa astığından smaç yapabilmektedirler), hep aynı şeylerden söz edeceklerdir: dersler, öğretmenler ve kimin kiminle ne yaptığı, kimin kiminle ne yapacağı, filancanın falancayla bir şey yapıp yapmayacağı (aslında asla yapmazlar, çünkü filancayla falanca çok ciddidir), son zamanlarda kimin iğrenç bir şey yaptığı (Bu yılın en beğenilen girişimi yedinci sınıftan Norm Parmelau isimli birinin yaptığıdır. Kendisi artık Macaroni Parmealu olarak tanınmaktadır ve bu lakap yıllarca, hatta yeni yüzyılda bile peşini bırakmayacaktır. Oğlanlar olayı anlatmakta, ama aslında inanmamaktadırlar. Norm Parmelau bir gün elli sentlik bir iddiayı kazanmak için yemekhanede her iki burun deliğine de makarna ve peynir tıkıştırmış, sonra fırt diye içine çekip yutmuştur. Aslında Macaroni Parmelau da pek çok ortaokul öğrencisi gibi kötü tanınmakla ünlü olmayı birbirine karıştırmıştır.), kimin kiminle çıktığı (eğer bir kızla bir oğlan okuldan sonra beraber eve giderken görülseler herhalde çıkıyor oldukları varsayılırdı; eğer el ele tutuşurken ya da öpüşürken görülseler, kesin olurdu), kupayı kimin alacağı (kahrolası Patriots, kahrolası Boston Patriots, onlar hiç alamaz, onları tutmak felakettir). Bütün bu konular hep aynıdır ama yine de aynı sonsuz, beyaz ekim göğünün altında *(sonu olmayan dünyada)*, aynı *(yeryüzünü ve cenneti yaratan)* okuldan aynı sokakta aynı arkadaşlarla yürürken *(yüce Tanrım, sana inanıyorum)* ilginçliğini hiç yitirmezler *(âmin)*. Başka gün, aynı terane, kalplerindeki gerçek budur ve bu konuda K.C. ve Sunshine Band'le aynı düşüncededirler. Gerçi sorduğunuzda hepsi birden RIRDS (taş yuvarlanır, disko berbattır) diyeceklerdir, ama onlar böyle hoşlanırlar. Bu yaşta çocuklara hep olduğu gibi, değişime birdenbire ve hazırlıksız yakalanacaklardır; eğer değişimin ortaokul öğrencilerinden izin alması gerekseydi, hiç var olmazdı.

Bugün konuşacak bir de av konusu var, çünkü önümüzdeki ay Bay Clarendon onları ilk kez Hole in the Wall'a götürecek. İkisi okul günü

olmak üzere üç günlüğüne gidecekler (gezi için okuldan izin almak hiç sorun olmaz ve gezi nedeni konusunda yalan söylemeye kesinlikle gerek yoktur; Maine'in güneyi kentleşmiş olabilir, ama burada, Tanrı'nın bu topraklarında avcılık hâlâ genç bir insanın, özellikle de bir delikanlının eğitiminin bir parçası olarak kabul edilir). Arkadaşları okulda ineklerken dolu tüfeklerle ormanda sürünme düşüncesi onlara son derece inanılmaz ve harika geliyordur ve sokağın karşısındaki Geriler Akademisi'ni görmeden geçerler. Geriler de ortaokuldakilerle aynı saatte çıkıyorlardır, ama çoğu özel geriler otobüsünde anneleriyle eve giderler. Otobüs sarı değil mavidir ve tamponunda AKIL SAĞLIĞINI DESTEKLE, YOKSA SENİ GEBERTİRİM yazdığı rivayet edilmektedir. Henry, Beaver, Jonesy ve Pete karşı kaldırımdaki Mary M. Snowe'un önünden geçerlerken, kendi başlarına eve dönmelerine izin verilen birkaç hafif zekâ özürlü çocuk da o sonsuz hayret dolu gözleriyle bakınarak yürüyorlardır. Pete'le arkadaşları her zamanki gibi onları görür, ama görmezler. Onlar da dünyanın duvar kâğıdının bir parçasıdırlar.

Henry, Jonesy ve Pete dikkatle Beav'i dinlemektedirler. Beav, Hole in the Wall'a gittiklerinde mutlaka Uçurum'a inmeleri gerektiğini, çünkü en iri geyiklerin oraya gittiğini, orada sevdikleri çalılardan olduğunu anlatmaktadır. "Babamla ben orada milyonlarca geyik gördük," der. Eski motosikletli montunun fermuarları hoş bir şekilde şıngırdamaktadır.

En iri geyiği kimin vuracağı ve hayvanın acı çekmemesi için tek kurşunla en iyi neresinden vurulacağı konularını tartışırlar. ("Ama babam hayvanların yaralandığında insanlar gibi acı çekmediklerini söylüyor," der Jonesy. "Tanrı onları bizim avlayabilmemiz için daha farklı yaratmış.") Gülerler, atışırlar ve avlarının derisini yüzme zamanı geldiğinde içlerinden hangisinin yediklerini çıkaracağını tartışırlar. Geriler Akademisi'nden gittikçe daha uzaklaşırlar. Önlerinde sokağın kenarında Tracker Kardeşler'in eskiden iş yaptıkları kırmızı kâgir bina vardır.

Beaver, "Birisi kusacaksa o ben olmayacağım," diye övünür. "Geyiklerin yüzülmesini binlerce kez seyrettim ve beni hiç de rahatsız etmiyor. Bir seferinde hatırlıyorum..."

Jonesy birdenbire heyecanla sözünü keser. "Hey beyler, Tina Jean Schlossinger'in orasını görmek ister misiniz?"

Pete, "Tina Jean Schlossinger de kim?" diye sorar ama daha şimdiden ilgilenmiştir. Herhangi bir kızın orasını görmek ona harika bir

fikir gibi gelmektedir; hep babasının *Penthouse* ve *Playboy* dergilerine bakar. Babası onları atölyesinde, büyük alet çantasının arkasında saklamaktadır. Kadınların oraları çok ilginçtir. Göğüsler gibi onu tahrik etmemekte ve seksi hissettirmemektedir, ama herhalde bunun daha hâlâ çocuk olmasına bağlı olduğunu tahmin etmektedir.

Üstelik kadınların orası ilginçtir.

Jonesy gülerek, *"Schlossinger,"* der. *"Schlossinger*, Petesky. Schlossinger'ler bizden iki sokak aşağıda oturuyorlar ve..." Birdenbire durur. Aklına hemen yanıtlanması gereken önemli bir soru gelmiştir. Henry'ye döner. "Schlossinger'ler Yahudi mi, Cumhuriyetçi mi?"

Şimdi Henry, Jonesy'ye gülmektedir ama tavrında kötülük yoktur. "Teknik olarak aynı anda her *ikisi* birden olmak mümkündür... ya da ikisi de olmamak." Henry'nin ikisi sözcüğünü telaffuz şekli Pete'i etkiler. Bir küfür kadar şık söylemektedir ve Pete de kendi kendine bundan böyle bu sözcüğü o şekilde telaffuz etmeye karar verir... ama bir şekilde unutacağını da bilir.

Henry hâlâ gülerek, "Dine de, politikaya da boş ver," der. "Elinde Tina Jean Schlossinger'in orasını gösterdiği bir resmi varsa görmek isterim."

Bu arada Beav gözle görünür bir şekilde heyecanlanmıştır; yanakları kızarmış, gözleri parlamıştır ve hatta eskisini bitirmeden ağzına yeni bir kürdan atar. Dört beş yıl kadar ağabeyinin giydiği montunun fermuarları daha hızlı şıngırdamaya başlar.

Beav, "Sarışın mı?" diye sorar. "Sarışın ve liseli mi? Çok mu güzel? Şeyleri..." Ellerini göğsünün önünde uzatır ve Jonesy sırıtarak başıyla onaylar. Beav, Pete'e dönüp, "Lisede bu yılın kraliçesi, aptal!" der. "Resmi gazetede basıldı! Richie Grenadeau'yla birlikteydi hani?"

"Evet ama o kahrolası Kaplanlar son maçı kaybettiler ve Granedau'nun da burnu kırıldı," der Henry. "Güney Maine adına A Ligi'nde oynayan Derry'li ilk lise takımı ve o aptallar..."

Pete, "Kaplanlar'ı boş ver," diye sözünü keser. Lise futboluna o korkunç x'e olduğundan daha çok ilgi gösterse de, yine de pek fazla değildir. Her neyse, zaten artık kızı tanımış, gazetede yayımlanan, Kaplanlar'ın savunma oyuncusunun yanındaki resmini hatırlamıştır. Her ikisi de yaldızlı kâğıttan taçlar takmış, gülümsemekte ve kalabalığa el sallamaktadırlar. Kızın saçları iri Farrah Fawcett dalgalarıyla omuzlarına dökülmekte, elbisesi de askısız, göğüslerinin üstü görünmektedir.

Pete hayatında ilk kez şehvet hisseder; kızıl ve ağır, yoğun bir duygudur ve organını sertleştirir, ağzında salyasını kurutur, düşünmesini güçleştirir. Kadınların orası ilginçtir; hele yerli birininkini, Okul Kraliçesi'ninkini görmek düşüncesi... o çok daha fazla heyecan vericidir. Yani *Derry News* gazetesinin sinema eleştirmeninin özellikle beğendiği filmler için söylediği gibi, "Görülmesi gereklidir."

Jonesy nefes nefese, "Nerede?" diye sorar. Bu kızın, bu Tina Jean Schlossinger'in okul otobüsünün köşesinde beklediğini, orada durup kız arkadaşlarıyla kıkırdaştığını, önlerinden geçen oğlanın eteğinin ya da blucininin altındakini gördüğünü, bacaklarının arasındaki kılların saçıyla aynı renkte olduğunu bildiğinden hiç haberi olmadığını hayal eder. Pete tutuşmuştur. "Nerede?"

Jonesy, "İşte," der ve Tracker Kardeşler'in eski yükleme deposu olan kırmızı kâgir binayı gösterir. Yan duvarlarını sarmaşık sarmıştır, ama sonbahar soğuk geçtiğinden yaprakların çoğu daha şimdiden kuruyup dökülmüştür. Pencerelerden bazıları kırık, kalanları da tozludur. Pete binaya bakarken bile ürperir. Bunun nedeni kısmen binanın arkasındaki arsada liselilerle liseyi bile bitirmiş olan bazılarının beyzbol oynaması ve büyük çocukların küçük çocukları pataklamaktan hoşlanmasıdır. Kim bilir, belki de bir şeylerin tekdüzeliğini filan gideriyordur. Ama asıl sorun bu değildir, çünkü beyzbol mevsimi bitmiş ve büyük çocuklar da herhalde kar yağana dek futbol oynayacakları Strawford Park'a geçmişlerdir. (Kar yağdıktan sonra zımparalanmış eski sopalarla hokey oynarken birbirlerinin kafalarını dağıtacaklardır.) Hayır, asıl önemli olan Derry'de çocukların zaman zaman ortadan kaybolmasıdır. Derry o bakımdan garip bir yerdir ve çocuklar kaybolduğunda genelde son kez Tracker Kardeşler'in deposu gibi ıssız yerlerde görülmüş olurlar. Kimse bu tatsız gerçeği dile getirmez, ama herkes bilir.

Yine de çıplak bir kadın... *Penthouse*'taki hayali bir kadın değil de, kasabalı bir kızın gerçek bedeni... bu tabii bambaşka bir şeydir. Harika olacaktır.

Henry kulaklarına inanamayarak, "Trucker Kardeşler mi?" diye sorar. Şimdi grup halinde binanın yakınında durmakta, zekâ özürlülerin sonuncusu inleyerek ve homurdanarak karşı kaldırımdan geçmektedir. "Seni çok severim Jonesy, yanlış anlama, ama orada neden Tine Jean'in çıplak resmi olsun ki?"

Jonesy, "Bilmiyorum," der. "Ama Davey Trask görmüş ve oymuş gerçekten."

Beaver, "Oraya girmeyi istemem ahbap," der. Yani Tina Jean Slophanger'in orasını görmeyi çok isterim..."

"Schlossinger..."

"Ama o bina en az beşinci sınıftan beri boş."

"Beav..."

"Ve eminim sıçan doludur."

"Beav..."

Ama Beav sözlerini bitirmek niyetindedir. "Sıçanlar kuduz yayar," der. "İnsana kuduz bulaştırırlar."

Jonesy, "İçeri girmemiz gerekmiyor," deyince üçü de yeniden ilgiyle ona bakarlar. İşin rengi değişmiştir.

Jonesy onların ilgilendiğini görünce başını sallar ve sözlerine devam eder. "Davey bütün yapmamız gerekenin arka tarafa dolanıp üçüncü ya da dördüncü pencereden içeri bakmak olduğunu söylüyor. Eskiden Phil'le Tony Tracker'ın bürosuymuş. Duvarda hâlâ bir ilan panosu varmış. Davey panoda yalnız New England'daki bütün nakliyat hatlarını gösteren bir haritayla Tina Jean Schlossinger'in her tarafını gösteren bir resim olduğunu söylüyor."

Onu nefesleri kesilerek dinlerken Pete hepsinin aklından geçen soruyu sorar. "Dolgun muymuş?"

Jonesy, "Hayır," der. "Davey göğüslerinin görülmediğini söyledi, ama eteğini kaldırıyormuş ve külot da giymiyormuş. Gün kadar apaçık görebiliyormuşsun."

Pete bu yılki Kaplanlar Kraliçesi'nin iri göğüslü olmaması karşısında düş kırıklığına uğrar ama eteğini kaldırmış olması hepsini heyecanlandırır ve seksin gerçekte nasıl bir şey olduğu hakkında sahip oldukları bazı içgüdüsel, yarı gizli kavramları harekete geçirir.

Henry bile başka soru sormaz. Tek soru Beav'den gelir ve Jonesy'ye görmek için içeri girmelerinin gerekmediğinden emin olup olmadığını sorar. Bir yandan da tıpkı ilkbahar akıntıları kadar güçlü ve bilinçsiz bir hareketle binanın arka tarafındaki arsaya giden yola doğru yürümeye başlamışlardır bile.

5

Pete ikinci birasını bitirip şişeyi ağaçların arasına savurdu. Artık kendini daha iyi hissettiğinden, dikkatle ayağa kalkıp kıçındaki karları silkeledi. Dizi de biraz gevşemiş miydi? Belki de öyleydi. Berbat görünüyordu –tabii sanki orada kahrolası Minnesota Metrodomu'nun bir modeli varmış gibi şişti– ama kendini daha iyi hissediyordu. Yine de biraların bulunduğu naylon torbayı yanında hafif hafif sallayarak dikkatle yürüdü. Artık içindeki bir bira içmesi gerektiğini, ne olursa olsun içmek zorunda olduğunu alçak, ama güçlü ses sustuğuna göre kadını düşündü ve uzaklaştığını fark etmemiş olduğunu umdu. Ağır ağır yürüyecek, her beş dakikada bir durup dizini ovuşturacak, belki de onunla konuşup teşvik edecekti. Delice bir fikirdi ama burada tek başınaydı (ve bir zararı olmazdı) ve kadının yanına dönecekti. O zaman bir bira daha içecekti. Devrilmiş cipe dönüp bir daha bakmadığı için oturmuş 1978'deki o günü düşünürken karlara tekrar tekrar DUDDITS yazmış olduğunu da görmedi.

Bir tek Henry, Schlossinger'in resminin boş bir nakliyat deposunun boş ofisinde ne aradığını sormuştu. Pete şimdi Henry'nin bunu Grubun Kuşkucusu olarak ona düştüğü için sorduğunu düşünüyordu. Kuşkusuz yalnızca bir kez sormuştu; diğerlerine gelince, onlar öylesine inanmışlardı, değil mi? Pete on üçündeyken hâlâ Noel Baba'ya inanıyordu. Üstelik...

Pete büyük yokuşun tepesine yakın bir yerde durdu. Nefesi kesildiğinden ya da bacağına kramp girdiğinden değildi; birdenbire kafasının içinde hafif bir uğultu hissetmeye başlamıştı. Elektrikli bir transformatörün sesine benziyordu, ama sanki dönen bir şey gibiydi. Hafif bir *pat pat pat*. Ve hayır, "birdenbire başladı" derkenki gibi "birdenbire" değildi; bir süredir sesin orada olduğunu düşünmüştü, ama daha yeni farkına varıyordu. Aklına komik bazı şeyler gelmeye başladı. Örneğin, Henry'nin kolonyası... ve Marcy. Marcy isimli birisi. Marcy isimli kimseyi tanıdığını sanmıyordu, ama o isim birdenbire aklına gelmişti. *Marcy sana ihtiyacım var ve seni istiyorum Marcy* veya *Marcy, gazojeni getir* derkenki gibi.

Olduğu yerde durup kurumuş dudaklarını yaladı. Bira torbası elinde asılı, hareketsiz duruyordu. Gökyüzüne baktı, orada ışıkları görece-

ğinden emindi... Gerçekten de oradaydılar, ancak iki tane ve çok sönüktüler.

"Belki ìkisi de değil," dedi.

Karın dindiğini fark etti. Çevresindeki dünya üç renkten oluşuyordu: gökyüzünün grisi, köknarların koyu yeşili ve karın kusursuz, lekesiz beyazı. Ve suskundu.

Başını önce bir yana, sonra diğerine eğip kulak kabarttı. Evet, suskundu. Hiçbir şey yoktu. Dünyada hiçbir ses yoktu ve uğultu da kar gibi tamamen durmuştu. Başını kaldırdığında ışıkların o solgun pırıltısının da gitmiş olduğunu gördü.

Birisine seslenir gibi, "Marcy?" dedi. Aklına Marcy'nin kaza yapmalarına neden olan kadının ismi olabileceği geldi, ama buna ihtimal vermedi. Kadının adı Becky'ydi, bunu tıpkı o zamanlar emlakçı kadının adını bildiği gibi kesinlikle biliyordu. Marcy artık yalnızca bir sözcüktü ve hiçbir şekilde onu etkilemiyordu. Herhalde beyni de kramp geçirmişti. İlk kez olmuyordu.

Yokuşu tırmanıp diğer yandan inmeye başladı. Hayalinde yine 1978'e, Duddits'i tanıdıkları o güne gitti.

Neredeyse yolun düzleştiği yere varmıştı ki, dizi birdenbire çözüldü. Bu kez kilitlenmek yerine tıpkı ateşe atılmış bir çam kozalağı gibi patladı.

Pete karların içine, öne yığıldı. Torbadaki bira şişelerinin ikisi dışında hepsinin kırıldığını duymadı. Avazı çıktığı kadar haykırıyordu.

VI

DUDDITS

İKİNCİ BÖLÜM

1

Henry kampa doğru hızla yürümeye başladı. Ancak kar seyrelip rüzgâr da durmaya yüz tutunca yürüyüşü düzgün, ritmik bir koşuya dönüştü. Yıllardır koşuyor ve hızı oldukça doğal geliyordu. Bir süre durması, yürümesi, hatta dinlenmesi gerekirdi, ama emin değildi. Dokuz kilometreden uzun bir yarışa katılmışlığı vardı. Gerçi o birkaç yıl önceydi ve yerde de on santim kar yoktu. Yine de kaygılanacak ne vardı? Düşüp kalçasını kırmak mı? Belki kalp krizi geçirmek mi? Otuz yedi yaşında kalp krizi geçirmesi pek olası görünmüyordu ve eğer yatkınlığı olsaydı bile, kaygılanması çok saçma olurdu, değil mi? Planladığı şey düşünülecek olursa. O halde kaygılanacak ne vardı?

Jonesy'yle Beaver. Görünürde bu ıssız yerde kalp krizi geçirmekten korkmak kadar garip görünüyordu. Asıl sorun ileride, Hole in the Wall'da değil, Pete ve o garip, yarı komadaki kadınla gerideydi... ama Hole in the Wall'da da büyük bir sorun vardı. Bunu nasıl bildiğini bilmiyordu; ama biliyor ve bildiğini kabulleniyordu. Daha yüzüne bile bakmadan aceleyle uzaklaşan hayvanlarla karşılaşmadan önce bile biliyordu.

Bir iki kez gökyüzüne göz attı, o parlak ışıkları aradı. Ama artık görünürde hiçbiri yoktu ve daha sonra dosdoğru önüne bakıp zaman zaman zikzak yaparak hayvanların yolundan çekilmesi gerekti. Koşuş-

turmuyorlardı ama gözlerinde Henry'nin daha önce hiç görmediği garip, ürkütücü bir bakış vardı. Bir keresinde aceleyle giden bir çift tilkiye takılmamak için sıçraması gerekti.

Sekiz kilometre kaldı, dedi kendi kendine. Eskiden koşarken kafasının içinden geçenlerden farklı (en sık olanı çocuk şarkılarıydı) bir koşu parolası olmuştu bu. Gerçi o kadar da farklı değildi, aslında aynı fikir sayılırdı. *Sekiz kilometre kaldı, Banbury Cross'a sekiz kilometre kaldı.* Ancak Banbury Cross'a değil, yalnızca Bay Clarendon'ın eski kamp yerine –artık Beaver'ın kampıydı– gidiyordu ve onu oraya götürecek bir at da yoktu zaten. Hem burada neler oluyordu? Işıklar, ağır çekim kaçış (Tanrım, sol taraftaki ağaçların arasındaki o şey neydi, yoksa bir ayı mı?) dişlerinin ve beyninin çoğunu kaybetmiş yolda oturan o kadın? Ve o *yellenmeler*, Tanrı aşkına. Uzaktan yakından tanıdığı ona benzer tek koku bir zamanlar bağırsak kanserli şizofren bir hastasının nefesindeydi. Henry kokuyu betimlemeye çalıştığında dahiliyeci bir arkadaşı, *hep o koku*, demişti. *Dişlerini günde on kez de fırçalasalar, her saat başı gargara da yapsalar o koku yine de gelir. O kendi kendini yiyen bedenin kokusudur, çünkü tanısal maskeleri çıkardığında kanser aslında budur: kendi kendine yönelik bir yamyamlık.*

Yedi kilometre kaldı, yedi kilometre kaldı ve bütün hayvanlar koşuyor; bütün hayvanlar Disneyland'e koşuyor. Oraya vardıklarında peş peşe dizilip "Ne de Olsa Küçük Bir Dünya" şarkısını söyleyecekler.

Botlu ayaklarının çıkardığı düzenli, boğuk ses. Gözlüğünün burun kemiğinde zıplaması. Soluğunun soğuk buhar bulutları halinde çıkması. Ama şimdi ısınmış gibiydi, kendini iyi hissediyordu, endorfin etkisini göstermeye başlamıştı. Onda sorun her neydiyse, endorfin sıkıntısı yoktu; intihar eğilimliydi, ama hormonları eksik değildi.

Sorununun en azından kısmen sanki bembeyaz bir tipiye kapılmış gibi hissettiği fiziksel ve duygusal boşluk hormonaldi. Sorun kendisinin hastalarına da kutu kutu yazdığı haplarla tümüyle giderilemese de, ele alınabilirdi... bundan da hiç kuşkusu yoktu. Ama yakın geleceğinde tedavi ve yıllarca sürecek İsimsiz Alkolikler toplantıları olduğunu herhalde bilen Pete'in aksine, Henry düzeltilmek istemiyordu. Her nasılsa tedavinin bir yalan olacağına, onu küçülteceğine inanıyordu.

Pete'in bira almak için geri gidip gitmediğini merak etti ve yanıtın büyük olasılıkla evet olduğunu düşündü. Henry eğer akıl etseydi,

yanlarına bira almalarını önerebilir ve böylesine riskli bir geri dönüşü (Pete'in kendisi için olduğu kadar kadın için de riskliydi) gereksiz kılabilirdi, ama o da ürkmüş ve bira aklının ucundan bile geçmemişti.

Ama Pete'in aklına geldiğine iddiaya girebilirdi. Pete o diziyle gidip dönebilecek miydi? Mümkündü, ama Henry bu konuda iddiaya girmezdi.

Kadın gökyüzüne bakıp, *"Geri döndüler!"* diye bağırmıştı. *"Geri döndüler! Geri döndüler!"*

Henry başını öne eğip biraz daha hızlı koşmaya başladı.

2

Altı kilometre kaldı, Banbury Cross'a altı kilometre kaldı. Altıya inmiş miydi, yoksa fazla iyimserlik mi ediyordu? O eski endorfinleri fazla mı başıboş bırakıyordu? Öyleyse ne olmuş? Bu noktada iyimserliğin zararı olamazdı. Kar neredeyse dinmiş ve hayvan akımı da seyrelmişti, ki bu da iyiydi. İyi olmayan, kafasının içindeki düşüncelerdi. Bazıları kendi düşüncelerine gittikçe daha az benziyorlardı. Örneğin Becky. Becky de kimdi? Bu isim kafasının içinde yankılanmaya başlamış, parolaya eklenmişti. *Sen kimin küçük kızısın? Becky, ben Becky. Ben güzel Becky Shue.*

Ama güzel değildi işte, hiç de değildi. İriyarı, kokuşuk bir kadındı ve şimdi de Pete Moore'un pek güvenilmez ellerine emanet edilmişti.

Altı. Altı. Banbury Cross'a altı kilometre kaldı.

Tempolu koşuyor –arazi elverdiği ölçüde tempoyu tutturuyordu– ve kafasının içinde garip sesler duyuyordu. Yalnız, birisi gerçekten garipti ve ses değil de, ritmik bir vızıltı gibiydi.

(Kimin küçük kızı, kimin küçük kızı, güzel Becky Shue.)

Diğerleri tanıdığı seslerdi ya da arkadaşları bir zamanlar tanıyorlardı. Birisi Jonesy'nin sözünü ettiği, kazadan sonra duyup da çektiği acılarla bağdaştırdığı o sesti: *Lütfen durun, dayanamıyorum, bana bir iğne yapın, Marcy nerede?*

Beaver'ın da sesini duydu: *Git oturağa bak.*

Jonesy yanıtladı: *Neden banyonun kapısını vurup nasıl olduğunu sormuyoruz?*

Yabancı birinin sesi, eğer iki numarayı yapabilirse, iyileşeceğini söyleyen...

...ama yabancı da değildi, Rick'ti o, güzel Becky'nin arkadaşı Rick. Rick ne? McCarthy mi? McKinley mi? Henry emin değildi, ama McCarthy ağır basıyordu. Uzaydan gelen kozaların insan kılığına büründükleri o filmdeki Kevin McCarthy gibi. Jonesy'nin en sevdiği filmlerden biriydi. Birkaç içki içirip o filmden söz açtınız mı Jonesy hemen anahtar cümleyi söylerdi: *"Geldiler! Geldiler!"*

Gökyüzüne bakıp çığlığı basan kadın: *Geri döndüler! Geri döndüler!*

Tanrım, çocukluklarından beri buna benzer hiçbir şey olmamıştı ve bu çok daha beterdi. Tıpkı elektrik yerine seslerle dolu bir yüksek gerilim hattına değmiş gibi.

Yıllar boyunca kafalarının içindeki seslerden yakınan bütün o hastalar. Ve büyük psikiyatr Henry (eski günlerde devlet hastanesindeki hastalardan biri ona Genç Bay İlah demişti) sanki neden söz ettiklerini anlıyor gibi başını sallayıp durmuştu. Aslında neden söz ettiklerini bildiğini sanmıştı. Ama belki ancak şimdi gerçekten biliyordu.

Sesler. Dikkatini öylesine onlara vermişti ki, tepesinden geçen helikopterin *hup hup hup*'unu duymadı. Bulutların altına ancak gizlenmiş, hızla geçen koyu bir köpekbalığı gölgesine benziyordu. Sonra, gün doğup da atmosfer yoğunlaşmaya başladığında uzak yerlerden gelen radyo sinyallerinin zayıflaması gibi, sesler de zayıflamaya başladı. Sonunda geriye yalnızca kendi düşüncelerinin sesi kaldı. Hole in the Wall'da korkunç bir şeyler olduğunu ya da olmak üzere bulunduğunu söylüyordu. Cipin başında ya da oduncuların barınağında da aynı derecede korkunç bir şey ya olmuş veya olmak üzereydi.

Beş kilometre kaldı. Beş kilometre kaldı.

Düşüncelerini geride kalan arkadaşından, ilerideki arkadaşlarından ve çevresinde olup bitenlerden uzaklaştırma çabasıyla Pete'in düşüncelerinin çoktan gittiğini bildiği yerlere daldı. 1978'e, Tracker Kardeşler'e ve Duddits'e. Henry, Duddits Cavell'ın bu berbat işlerle ne ilgisi olabileceğini anlayamıyordu, ama hepsi de onu düşünmüşlerdi ve Henry bunu bilmek için o eski düşünce bağına bile gerek duymuyordu. Pete kadını o branda parçasının üstünde barınağa çekerlerken, Beaver da daha geçen gün birlikte ormandayken Duddits'ten söz etmişlerdi. Yani Henry'nin

geyiğini vurduğu o gün. Beav bir yıl dördünün Duddits'i nasıl Bangor'a alışverişe götürdüklerini anımsıyordu. Jonesy'nin ehliyetini almasından hemen sonraydı; Jonesy o yıl herkesi her yere götürüyordu. Beav, Duddits'in Noel Baba'nın gerçek olmadığına kaygılanmasına gülmüş, dördü birden –o zamanlar liseli delikanlılardı, dünyanın avuçlarının içinde olduğunu sanıyorlardı– Duddits'i Noel Baba'nın gerçek olduğuna ikna etmeye çalışmışlardı. Tabii ikna etmişlerdi sonunda. Jonesy daha geçen ay Henry'yi Brookline'dan aramış, sarhoşken (Jonesy özellikle kazadan bu yana Pete'e oranla çok daha ender sarhoş oluyordu ve bu, Henry'nin ondan aldığı tek kötümser telefondu), hayatında 1978'de o zavallı Duddits Cavell için yaptıkları kadar basit ve açıkça iyi hiçbir şey yapmadığını söylemişti. Jonesy telefonda, *o bizim en güzel günümüzdü*, demişti ve Henry kendisinin de Pete'e aynen böyle söylediğini düşünüp irkildi. Duddits, ahbap. Bizim Duds.

Beş kilometre kaldı... belki de dört. Beş kilometre kaldı... belki de dört.

Çıplak bir kızın resmini görmeye gidiyorlardı. Boş bir ofisin duvarındaki panoya asılı bir resimdi güya. Henry bunca yıl sonra kızın adını hatırlayamıyor, yalnızca o sinir Granedau'nun kız arkadaşı ve Derry Koleji'nin 1978 kraliçesi olduğunu biliyordu. Bunlar onun çıplak vücudunu görmeyi özellikle ilginç hale getirmişti. Ve o sırada, tam bahçe yoluna girdiklerinde, yere atılmış kırmızı beyaz bir Derry Kaplanları tişörtü gördüler. Biraz daha aşağıda başka bir şey daha vardı.

Pete, *o berbat programdan nefret ediyorum, giysilerini hiç değiştirmiyorlar*, demiş ve Henry de cevap vermek için ağzını açmıştı. Ama daha bir şey söyleyemeden...

Henry, "Çocuk bağırdı," dedi. Bir an için karda ayağı kaydı, sendeledi, sonra o bembeyaz gökyüzünün altındaki o ekim gününü anımsayıp koşmayı sürdürdü. Duddits'i hatırlamaya da devam ediyordu. Duddits nasıl bağırmış ve bütün yaşamlarını değiştirmişti. Hep iyiye doğru bir değişiklik olduğunu düşünmüşlerdi ama Henry artık emin değildi.

Şu anda emin olmadığı çok şey vardı.

3

Bahçe yoluna girdiklerinde –pek yol da sayılmazdı, taşlı tekerlek izlerinde otlar bitmişti– Beaver önden gidiyor. Beaver'ın neredeyse ağzı köpürüyor. Henry, Pete'in de o kadar heyecanlı olduğunu tahmin ediyor, ama Pete bir yaş küçük olmasına rağmen daha iyi kaldırıyor. Beaver... nasıl denir? Afallamış. Henry sözcüğün uygunluğuna neredeyse gülüyor ve sonra Beav öyle aniden duruyor ki, Pete neredeyse ona çarpıyor.

Beaver, "Hey!" diyor. "Belamı ver Freddy! Birinin gömleği!"

Gerçekten de öyle. Kırmızı beyaz, sanki bin yıldır orada kalmış gibi eski ya da yırtık da değil. Aslında neredeyse yepyeni gibi duruyor.

Jonesy, "Kime ne?" diyor. "Biz yalnızca..."

Beav, "Atlarını dizginle," diyor. "Bu güzel bir gömlek."

Ama eline aldığında öyle olmadığını görüyorlar. Yeni, evet, yepyeni bir Derry Kaplanları tişörtü, sırtında 19 var. Pete futbola hiç aldırmıyor, ama diğerleri bunun Richie Grenadeau'nun numarası olduğunu biliyorlar. Tanrım, hayır, artık değil. Yakası yırtılmış. Sanki giyen kişi kaçmaya çalışmış da, tutulup çekilmiş gibi.

Beav üzüntüyle, "Yanılmışım sanırım," diyor ve tişörtü yere bırakıyor.

Ama çok uzaklaşamadan bir başka şeye rastlıyorlar; bu sefer kırmızı değil de, sarı. Ancak bir çocuğun beğenebileceği o parlak sarı plastikten. Henry eline almak için diğerlerinin önüne geçiyor. Üstünde hep birlikte hayaletli bir evden kaçmakta olan Scooby-Doo'yla arkadaşlarının olduğu bir yemek çantası. O da bir süredir burada duran bir şey gibi değil de, tişört gibi yeni duruyor ve Henry'nin içinde kötü bir his beliriyor. Bu metruk binanın önündeki bu ıssız yola hiç sapmamış olmayı dilemeye başlıyor... ya da en azından başka bir güne bırakmış olmayı. Daha on dört yaşındayken bile bunun aptalca olduğunu fark ediyor. İş çıplak kadınlara gelince ya gidersin ya da gitmezsin, diye düşünüyor, *başka bir güne bırakmak olmaz.*

Pete, Henry'nin omzunun üstünden yemek çantasına bakarak, "O programdan nefret ederim," diyor. "Giysilerini hiç değiştirmiyorlar, hiç fark etmiş miydiniz? Her programda aynı berbat şeyleri giyiyorlar."

Jonesy, Scooby-Doo'lu yemek çantasını Henry'den alıp ucuna yapıştırılmış bir şeye bakmak için çeviriyor. Jonesy'nin gözlerindeki o

vahşi bakış gitmiş. Hafifçe kaşlarını çatıyor ve Henry onun da gidip ikişerli basketbol oynamış olmayı dilediğini düşünüyor.

Yandaki etikette şöyle yazıyor: SAHİBİM DOUGLAS CAVELL, 19 MAPLE LINE, DERRY, MAINE. SAHİBİM KAYBOLDUYSA 9491864'Ü ARAYINIZ. TEŞEKKÜRLER!

Henry tişörtle çantanın herhalde Geriler Akademisi'ndeki bir oğlana ait olduğunu söylemek için ağzını açıyor. Etiketin üstündeki, neredeyse köpeğinin tasmasında yazanlara benzeyen yazıyı okuyunca bundan emin oluyor. Ama daha bir şey söyleyemeden binanın arka tarafından, büyük çocukların yazları beyzbol oynadığı yerden bir çığlık duyuluyor. Acı dolu bir çığlık ama Henry'nin hiç düşünmeden koşmaya başlamasına yol açan o sesteki şaşkınlık. İlk kez yaralanan ya da acı çeken (veya her ikisi birden) birinin yaşadığı o korkunç şaşkınlık.

Diğerleri onu izliyor. Tek sıra halinde yolun sağından, binaya yakın taraftaki otlarla kaplı tekerlek izinden koşuyorlar: Henry, Jonesy, Beav ve Pete.

Gevrek bir erkek kahkahası duyuluyor. "Hadi, ye şunu," diyor birisi. "Yersen gidebilirsin. Belki Duncan sana pantolonunu bile geri verir."

Bir başka oğlan, herhalde Duncan, "Evet, eğer..." diye söze başlıyor ama susup Henry'yle arkadaşlarına bakıyor.

Beaver, "Hey, siz, kesin şunu!" diye bağırıyor. "Kesin dedim!"

Duncan'ın arkadaşları iki kişiler ve ikisi de Derry Koleji montu giyiyorlar. Öğleden sonra eğlencelerinin ortaya çıktığını fark edip dönüyorlar. Aralarında çakıltaşlarının üstünde diz çökmüş, üstünde yalnızca külotu ve tek ayağında lastik ayakkabısı olan bir çocuk var. Yüzü kan, pislik, kurum ve gözyaşlarıyla kirlenmiş. Henry çocuğun yaşını bilemiyor. Göğsündeki kıllardan küçük bir çocuk olmadığı anlaşılıyor, ama yine de küçük bir çocuğa benziyor. Çinli gibi çekik ve yemyeşil gözleri yaşlarla dolu.

Bu küçük grubun gerisindeki kırmızı tuğla duvarın üstüne solan ama hâlâ okunabilen bembeyaz harflerle şu mesaj yazılış: ZIPLAMAZSA OYUN YOK. Herhalde maçları ve topları binadan uzak tutup kaleye giden yolların ve atıcının alçak tepesinin hâlâ görülebildiği boş arsada oynamak anlamına geliyor, ama kim emin olabilir? İleriki yıllarda bunu sık sık söyleyecekler; gençliklerinin kesin bir anlamı olamayan sloganlarından biri haline gelecek. *Kim bilir?* Belki de en yakını. Ya da: *Elden*

ne gelir? Söylerken her zaman bir omuz silkmesi, bir gülümseme ve avuçların yukarı açılması.

Büyük oğlanlardan biri Beav'e, "Siz de kimsiniz?" diye soruyor. Sol eline bir beyzbol eldivenine ya da belki de golf eldivenine benzer bir şey giyiyor... sporla ilgili bir şey en azından. İçinde oğlana yedirmeye çalıştığı kurumuş köpek pisliği var.

Jonesy dehşet içinde, "Siz ne yapıyorsunuz?" diye soruyor. "Ona bunu mu yedirmeye çalışıyorsunuz? Neyiniz var sizin?"

Köpek pisliğini tutan oğlanın burun kemiğinin üstünde geniş beyaz bir bant var ve Henry yarı şaşkınlık, yarı kahkaha dolu bir sesle bağırıyor. *Fazla kusursuz, değil mi?* Buraya okul kraliçesinin vücuduna bakmaya geldiler ve karşılarında okul kralını buldular. Üstelik anlaşılan futbol sezonunu kırık bir burunla noktalamış ve şimdi de, takımın geri kalanı haftanın maçına hazırlanırken o da bu gibi işlerle zaman geçiriyor.

Richie Grenadeau, Henry'nin onu tanıdığını fark etmiyor; o Jonesy'ye bakıyor. Gafil avlandığı için ve Jonesy'nin sesindeki tiksinti tümüyle samimi olduğu için ilk başta bir adım geriliyor. Sonra onunla böyle azarlayan tonda konuşmaya cüret eden veledin kendinden en az üç yaş küçük ve elli kilo zayıf olduğunu fark ediyor. Sarkan eli yine kalkıyor.

"Bu boku ona yedireceğim," diyor. "Sonra gidebilir. Yarısını da sen yemek istemiyorsan defol buradan pislik."

Üçüncü oğlan da, "Evet, çekip gidin," diyor. Richie Grenadeau iriyarı biri ama bu oğlan ondan da iri. Yüzü sivilcelerden kıpkırmızı, bir doksan beşlik bir dev. "Fırsat varken..."

Henry, "Kim olduğunu biliyorum," diyor.

Richie'nin bakışları Henry'ye kayıyor. Birdenbire irkiliyor... ama aynı zamanda kızıyor. "Defol git velet. Ciddiyim."

"Sen Richie Grenadeau'sun. Gazetede resmin çıkmıştı. Bu yaptığını insanlara anlatırsak sence ne derler?"

Duncan denen çocuk, "Kimseye bir şey anlatamayacaksınız, çünkü gebermiş olacaksınız," diyor. Omuzlarına dökülen koyu sarı saçları var. "Defolun buradan. Gazlayın."

Henry ona hiç aldırış etmiyor. Richie Grenadeau'ya bakıyor. Bu üç oğlanın onu ezip geçeceğine kuşku olmamasına rağmen hiç korkmu-

yor; daha önce hiç hissetmediği, varlığından bile haberdar olmadığı bir öfkeyle yanıp tutuşuyor. Yerde diz çöken çocuk kuşkusuz zekâ özürlü, ama bu üç iri oğlanın kendisine zarar vermek istediğini anlayamayacak kadar da değil. Tişörtünü yırtmışlar ve sonra...

Henry hayatında iyi bir dayak yemeye bu kadar yaklaştığını ve bu denli umursamadığını hiç hatırlamıyor. Yumruklarını sıkıp bir adım atıyor. Yerdeki çocuk başını eğmiş hıçkırıyor ve bu ses Henry'nin kafasının içinde yankılanıp onu gazaba getiriyor.

"Söyleyeceğim," diyor. Küçük bir çocuk tehdidi olmasına rağmen, kendine hiç de çocuk sözü gibi gelmiyor. Richie'ye de gelmiyor anlaşılan, bir adım geriliyor ve kuru pisliği tutan eldivenli eli yine sarkıyor. İlk kez telaşlanıyor. "Üçe karşı bir, hem de geri zekâlı küçük bir oğlan. Ahbap, herkese anlatacağım. Anlatacağım ve kim olduğunu da biliyorum."

Duncan'la iri oğlan lise montunu giymeyen tek kişi Richie'nin yanına geliyorlar. Donlu oğlan şimdi arkalarında, ama Henry onun hıçkırıklarını hâlâ duyabiliyor. Sesi kafasının içinde yankılanıp onu çıldırtıyor.

En iri oğlan, "Pekâlâ, tamam yani," diyor. Sırıtınca bir zamanlar dişlerinin doldurduğu bir sürü boşluk görünüyor. "Şimdi öleceksiniz."

Henry gözünü Richie Grenadeau'dan hiç ayırmadan, "Pete, gelirlerken sen kaç," diyor. "Eve koş ve annene anlat." Ve Richie'ye, "Onu asla yakalayamazsınız," diyor. "Rüzgâr gibi koşar."

Pete'in sesi tiz, ama korkmuş değil. "Tamam Henry."

Jonesy, "Hem bizi ne kadar kötü döverseniz, sizin için o kadar kötü olur," diyor. Henry bunu daha önce görmüş ama Jonesy yeni anlıyor; neredeyse gülüyor. "Eğer bizi gerçekten öldürseniz bile ne işinize yarayacak? Çünkü Pete gerçekten hızlı koşar ve herkese anlatacaktır."

Richie buz gibi bir ifadeyle, "Ben de hızlı koşarım," diyor. "Onu yakalarım."

Henry önce Jonesy'ye, sonra Beav'e dönüyor. Her ikisi de sıkı duruyorlar. Aslında Beaver daha da fazlasını yapıyor. Çabucak eğiliyor, yerden birkaç taş alıyor –yumurta boyundalar ama kenarları tırtıklı– ve birbirine vurmaya başlıyor. Beav'in kısılmış gözleri bir Richie Grenadeau'ya, bir en iri oğlana dönüyor. Ağzındaki kürdan saldırgan bir ifadeyle aşağı yukarı sallanıyor.

Henry, "Geldiklerinde Grenadeau'ya saldırın," diyor. "Diğerleri Pete'e yaklaşamaz bile." Bakışlarını solgun, ama korkusuz Pete'e çeviri-

yor. Pete'in gözleri parlıyor ve neredeyse topukları üstünde dans ediyor, fırlamaya hazırlanıyor. "Annene söyle. Nerede olduğumuzu, polis göndermesini söyle." Bir savcı havasıyla parmağını Grenadeau'ya sallıyor, o da yine duraksıyor. Hayır, duraksamadan da öte. Korkmuş görünüyor.

Pete, "Richie Grenadeau," diyor ve artık dans etmeye başlıyor. "Unutmam."

Beaver, "Hadi gel sersem," diyor. Beav'in hakkını vermek gerekir, güzel bir küfür duyunca hemen kapıyor. "Burnunu bir daha kıracağım. Hem zaten kırık bir burun yüzünden futbol takımını bırakan adam nasıl bir tavuk pisliğidir ki?"

Grenadeau cevap vermiyor, belki de artık hangisine cevap vereceğini bilemiyor ve harika bir şey oluyor: Lise montlu diğer oğlan, Duncan da kuşkulu bakmaya başlıyor. Yanakları ve alnı kızarıyor. Dudaklarını yalayıp ne yapacağını bilmeden Richie'ye bakıyor. Ancak en irileri hâlâ kavgaya hazır görünüyor ve Henry de kavga etmeyi neredeyse umuyor. Kavga ederlerse Henry, Jonesy ve Beav onları iyice pataklayacaklar, iyice, çünkü o ağlama, o korkunç ağlama. insanın içine işliyor, o korkunç ses insanın kafasını zonklatıyor.

Duncan, "Hey Rich, belki de en iyisi..." diye söze başlıyor.

İri oğlan, "Onları öldürelim," diyor. "Canlarına okuyalım."

Öne doğru bir adım atıyor ve neredeyse her şey bitecek gibi oluyor. Henry genç irisinin bir adım daha atmasına izin verilirse tıpkı etten kemikten oluşan bir ok şeklinde tasmasını koparıp avının üstüne atılan bir pitbul gibi Richie Grenadeau'nun kontrolünden çıkacağını biliyor.

Ancak Richie onun şaşkın bir saldırıya dönüşecek o adımı atmasına izin vermiyor. Genç irisinin bileğini tutuyor. Çocuğun bileği Henry'nin kolundan kalın ve kızılımsı sarı tüyleri parlıyor. Richie, "Hayır Scotty, dur bir dakika," diyor.

Duncan neredeyse panik içinde, "Evet, bekle," diyor. Henry'ye daha on dört yaşında bile garip bulduğu bir bakış fırlatıyor. Kınayan bir bakış. Sanki yanlışı yapan Henry'yle arkadaşlarıymış gibi.

Richie, Henry'ye "Ne istiyorsunuz?" diye soruyor. "Buradan gitmemizi mi istiyorsunuz?"

Henry başıyla onaylıyor.

"Biz gidersek ne yapacaksınız? Kime söyleyeceksiniz?"

Henry inanılmaz bir şey keşfediyor. O da çözülmeye genç irisi Scotty kadar yakın. Bir parçası kavga çıkarmayı, *"HERKESE! AMA*

HERKESE!" diye bağırmayı istiyor. Arkadaşlarının da kendisini destekleyeceklerini, dayak yiyip hastanelik olsalar bile hiç kimseye söylemeyeceklerini biliyor.

Ama o çocuk. O zavallı küçük geri zekâlı çocuk. Büyük oğlanların Henry, Beaver ve Jonesy'yle (eğer yakalayabilirlerse Pete'le de) işleri bittiğinde o özürlü çocuğu da bitireceklerini ve büyük olasılıkla ona o kurumuş köpek pisliğini yedirmekten çok daha ileri gideceklerini biliyor.

"Kimseye," diyor. "Kimseye söylemeyiz."

Scotty, "Kahrolası yalancı," diyor. "O yalancının biri Richie. Bak şuna."

Scotty yine atılıyor ama Richie bileğini daha sıkı kavrıyor.

Jonesy son derece makul bir sesle, "Kimsenin canı yanmazsa kimsenin anlatacak bir şeyi olmaz," diyor.

Grenadeau önce ona, sonra yine Henry'ye bakıyor. "Yemin eder misin?"

Henry, "Yemin ederim," diyor.

Grenadeau, "Hepiniz yemin eder misiniz?" diye soruyor.

Jonesy, Pete ve Beav yemin ediyorlar.

Grenadeau çok uzun gelen bir dakika boyunca düşünüyor, sonra başını sallıyor. "Pekâlâ, lanet olsun. Biz gidiyoruz."

Oğlanlar harekete geçince Henry, Pete'e çabuk çabuk, "Eğer gelirlerse, binanın öteki tarafından koş," diyor. Ancak Grenadeau elini hâlâ Scotty'nin bileğinde tutuyor ve Henry bunun iyiye işaret olduğunu düşünüyor.

Richie Grenadeau kibirli bir ses tonuyla, "Zamanımı harcamam," diyor. Henry'nin içinden gülmek geliyor... ama belli etmemek için çaba gösteriyor. Bu noktada gülmek hiç de iyi olmaz. Her şey neredeyse halloldu. Bir yanı bundan nefret ediyor, ama bir yanı da rahatlıktan titriyor. Richie Grenadeau ona, "Hem sizin neyiniz var?" diye soruyor. "Bu kadar önemli olan nedir?"

Henry kendisi de bir soru sormak istiyor; Richie Grenadeau'ya bunu nasıl yapabildiğini soracak ve üstelik bu kuramsal bir soru da değil. O ağlama! Tanrım! Ama sözlerinin bu alçağı tahrik edip yeniden harekete geçirebileceğini düşünerek ses çıkarmıyor.

Burada bir tür dans yapılıyor; neredeyse birinci ve ikinci sınıfta öğrendiklerinize benziyor. Richie, Duncan ve Scott bahçe yoluna doğru

yönelirken (ortaokullu bir grup homo çocuk tarafından korkutulup kaçırılmış gibi değil de, sanki kendi istekleriyle gidiyormuş gibi sallanıyorlar), Henry'yle arkadaşları önce onların ardından bakıyor, sonra hep birlikte geri dönüp donuyla diz çökmüş ağlayan çocuğa yöneliyor, onu gidenlerin gözünden gizliyorlar.

Richie binanın köşesinde son bir kez duruma bakıyor. "Sizinle yine görüşeceğiz," diyor. "Teker teker ya da hep birlikte."

Duncan, "Evet," diyor.

Scott, "Dünyaya bir oksijen çadırının içinden bakacaksınız!" diye ekliyor ve Henry'nin içinden yine gülmek geliyor. Arkadaşlarından hiçbirinin hiçbir şey söylememesi için dua ediyor –kendi haline bırakın– ve hiçbiri söylemiyor. Neredeyse bir mucize.

Richie'den son bir tehditkâr bakış ve köşeyi dönüp gidiyorlar. Henry, Jonesy, Beaver ve Pete çocukla yalnız kalıyorlar. Oğlan kirli, kanlı, gözyaşı izleriyle dolu yüzünü tıpkı kırık bir saat gibi göğe çevirmiş, pis dizlerinin üstünde öne arkaya sallanıyor. Hepsi şimdi ne yapacaklarını düşünüyorlar. Onunla konuşmalı mı? Ona her şeyin yolunda olduğunu, kötülerin gittiğini ve tehlikenin geçtiğini mi söylemeli? Anlayamayacak ki. O ağlama öyle garip ki. O çocuklar, yani her ne kadar zalim ve aptal da olsalar, bu ağlamaya rağmen nasıl devam edebiliyorlardı? Henry bunu daha sonra anlayacak biraz ama o anda kendisi için tümüyle bir sır.

Beaver birdenbire, "Bir şey deneyeceğim," diyor.

Jonesy, "İyi, ne olursa," diyor sesi titreyerek.

Beav bir adım atıyor, sonra arkadaşlarına bakıyor. Yarı utanç, yarı kafa tutma ve evet, Henry buna yemin edebilir – yarı umut dolu, garip bir bakış.

"Eğer bunu yaptığımı birilerine anlatırsanız bir daha sizinle hiç arkadaşlık etmem," diyor.

Pete, "Boş ver bu laflara," diyor ama onun da sesi titriyor. "Onu susturabiliyorsan, yap şunu!"

Beaver bir süre Richie'nin çocuğa köpek pisliği yedirmeye çalışırken durduğu yerde duruyor, sonra diz çöküyor. Henry çocuğun donunun aslında bir body olduğunu ve tıpkı yemek çantası gibi, Scooby-Doo karakterleriyle süslü olduğunu görüyor.

Sonra Beaver yarı çıplak, ağlayan çocuğu kollarına alıp şarkı söylemeye başlıyor.

4

Banbury Cross'a dört kilometre kaldı... ya da belki yalnızca üç. Banbury Cross'a dört kilometre kaldı... ya da belki...

Henry'nin ayağı yine kaydı ve bu kez dengesini bulamadı. Anılara dalmıştı ve daha kendini toplayamadan havada uçtu.

Sırtüstü düşerken yere öyle şiddetle çarptı ki, nefesi kesildi, ağzından acı dolu bir "Uh!" çıktı. Karlar düşsel bir toz bulutu halinde yükselirken başının arkasını yıldızları görecek kadar şiddetle çarptı.

Bir an düştüğü yerde yatıp her ne olduysa anlaşılsın diye kendine zaman tanıdı. Hiçbir şey olmayınca uzanıp belini yokladı. Acıyordu, ama dayanılamayacak gibi değildi. On, on bir yaşlarındayken ve kış aylarının tamamını Strawford Park'ta kızak kayarak geçirirken bundan daha kötü düştüğü olmuş ve her seferinde gülerek kalkmıştı. Bir seferinde o aptal Pete Moore, Flexible Flyer'ını kullanır ve Henry de arkasında otururken yamacın dibindeki, bütün çocukların Ölüm Ağacı dediği o çam ağacına kafa üstü çakılmışlar ve her birinde birkaç yarayla birkaç gevşemiş dişle atlatmışlardı. Sorun şu ki, yıllardır on, on bir yaşında değildi.

"Kalk yavrum, bir şeyin yok," dedi ve dikkatle doğrulup oturdu. Sırtı sızlıyordu, ama daha kötü bir şey yoktu. Yalnızca sarsılmıştı. Eskiden dedikleri gibi, gururu dışında hiçbir yeri incinmemişti. Yine de belki bir iki dakika daha burada oturması iyi olurdu. Çok iyi koşmuştu ve biraz dinlenmeyi hak ediyordu. Üstelik o anılar sarsmıştı onu. Richie Grenadeau'nun, o Tanrı'nın belası Richie Grenadeau'nun futbol takımından atıldığı anlaşılmıştı; kırık burnu yüzünden değildi. Onlara, *sizinle tekrar görüşeceğiz*, demişti ama o yüzleşme hiç gerçekleşmemişti. Hayır, hiç. Onun yerine başka bir şey olmuştu.

Bütün bunlar uzun zaman önceydi. Şu anda Banbury Cross ya da en azından Hole in the Wall onu bekliyordu. Henry ayağa kalktı, kıçındaki karları silkelemeye başladı ve o sırada kafasının içinde biri çığlık attı.

"Of, of, of!" diye bağırdı. Sanki sesini konser salonu ölçüsünde yükseltebildiğiniz bir Walkman'den geliyor gibiydi. Geri geri sendeledi, dengesini yitirdi ve yolun sol tarafında yetişen bir çam ağacının uzanan dalları olmasaydı, kesinlikle yine düşerdi.

Kendini ağacın dallarından kurtarıp –kulakları hâlâ çınlayarak, bütün kafası çınlıyordu– bir adım attı. Hâlâ hayatta olduğuna inanamı-

yordu. Elini burnuna götürdü ve avucu kanla ıslandı. Ağzında da bir şey gevşemişti. Eliyle tuttu, bir diş tükürdü, hayretle baktı ve içinden gelen cebine koyma dürtüsünü dinlemeyerek bir yana attı. Bildiği kadarıyla hiç kimse ameliyatla diş takmıyordu ve Diş Perisi'nin bu kadar ıssız yerlere uğrayacağından da çok kuşkuluydu.

O çığlığın kime ait olduğunu kesinlikle bilemiyordu ama belki de Pete Moore'un başının büyük bir belaya girmiş olabileceğini düşündü.

Henry başka seslere, başka düşüncelere kulak kabarttı ve hiçbir şey duymadı. Harika. Gerçi sesler olmadan bile bunun hayatının av gezisi olduğunu itiraf etmek zorundaydı.

"Hadi oğlum, hadi köpekler," dedi ve yine Hole in the Wall'a doğru koşmaya başladı. Orada bir şeylerin yolunda gitmediği duygusu her zamankinden daha güçlüydü ve çok hızlı koşmamak için kendini güç tutuyordu.

Git oturağa bak.

Neden banyonun kapısını vurup ona nasıl olduğunu sormuyoruz?

O sesleri gerçekten duymuş muydu? Evet, şimdi gitmişlerdi, ama tıpkı acı dolu o korkunç çığlığı duyduğu gibi, o sesleri de duymuştu. Pete mi? Yoksa kadın mıydı? Güzel Becky Shue mu?

"Pete," dedi. İsim dudaklarından bir buhar bulutunun içinden döküldü. "Pete'ti." Şimdi bile tümüyle emin değildi, ama oldukça emindi.

İlk başta ritmini yeniden yakalayamamaktan korktu, ama sonra hâlâ kaygılanırken tutturdu. Sık nefesinin ve yere vuran ayaklarının basit uyumu çok güzeldi.

Banbury Cross'a üç kilometre kaldı, diye düşündü. *Eve gidiyorum. Tıpkı o gün Duddits'i eve götürdüğümüz gibi.*

(Eğer bunu yaptığımı birilerine anlatırsanız bir daha sizinle hiç arkadaşlık etmem.)

Henry sanki derin bir düşe döner gibi o ekim günü öğleden sonrasına döndü. Anılar kuyusuna öyle çok ve öyle hızlı daldı ki, ilk başta üstüne doğru gelen buluta bir anlam veremedi. O bulut sözcükler, düşünceler ya da çığlıklar değil; yalnızca –kırmızı-siyah– kendisiydi; yapacak işleri ve gidecek yerleri olan bir şeydi.

Beaver bir adım çıkıyor, bir an duraksıyor, sonra dizüstü çöküyor. Geri zekâlı çocuk onu görmüyor; gözlerini sımsıkı kapatmış, daracık göğsü inip çıkarak hâlâ ağlıyor. Hem iç çamaşırı, hem de Beaver'ın fermuarlı motosikletçi montu komik görünüyor, ama oğlanların hiçbiri gülmüyor. Henry yalnızca çocuğun ağlamayı kesmesini istiyor. Ağlama onu öldürüyor.

Beaver dizleri üstünde biraz yaklaşıp ağlayan oğlanı kollarına alıyor.

"Bebeğin kayığı gümüş bir rüya, uzaklara yelken açar..."

Henry daha önce belki radyoya eşlik etmek dışında Beaver'ın şarkı söylediğini hiç duymamış –Clarendon'lar kiliseye hiç gitmezler– ve arkadaşının sesinin tatlı tonu onu şaşırtıyor. Bir yıla kadar Beav'in sesi iyice değişip sıradanlaşacak ama şimdi, boş bir binanın arkasındaki otlarla kaplı arsada hepsini etkiliyor, şaşırtıyor. Geri zekâlı oğlan da iyi tepki veriyor; ağlamayı kesip hayretle Beaver'a bakıyor.

"Bebeğin odasından en yakın yıldıza gider; Git bebeğim git, bana eve gel, denizlere ve yıldızlara git, bana eve gel..."

Son nota havada süzülürken güzelliği karşısında bir an için tüm dünya nefesini tutuyor. Henry'nin içinden ağlamak geliyor. Geri zekâlı oğlan şarkının ritmine uygun olarak öne arkaya sallanan Beaver'a bakıyor. Yaşlarla kaplı yüzünde mutlu bir şaşkınlık ifadesi var. Yarılınış dudağını ve yaralı yanağını, kaybettiği giysilerini, yemek çantasını unutmuş. Beaver'a, *ooo or*, diyor, hemen her anlama gelebilecek açık heceler bunlar, ama Henry onları çok iyi anlıyor. Beaver da.

Beav, "Daha fazlasını yapamam," diyor. Kolunun hâlâ çocuğun çıplak omuzlarında olduğunu fark edip çekiyor.

O kolunu çeker çekmez çocuğun yüzü yine buruşuyor. Bu kez korkudan ya da istediğini yaptıramamanın kaprisinden değil, salt kederden. O inanılmaz yeşil gözler yaşlarla dolup pis yanaklarından temiz yollar açarak süzülüyor. Beaver'ın elini tutup kolunu yine omuzlarına koyuyor. *"Oooo or! Oooo or!"* diyor.

Beaver panik içinde onlara bakıyor. "Annemden öğrendiğim tek şarkı bu," diyor. "Her zaman hemen uyurdum."

Henry'yle Jonesy birbirlerine bakıp gülmeye başlıyorlar. İyi bir fikir değil, herhalde çocuğu korkutacak ve o korkunç ağlamaya yeniden

başlayacak ama ikisinin de ellerinde değil. Ve çocuk ağlamıyor. Bunun yerine Henry'yle Jonesy'ye gülümsüyor. Neşeli gülümsemesi bir dizi bembeyaz, sıkışık dişini ortaya çıkarıyor, sonra yine Beaver'a dönüyor. Beaver'ın kolunu sıkıca omuzlarında tutmaya devam ediyor.

"Ooo or!" diye emrediyor.

"Ah, boş ver, yine söyle," diyor Pete. "Bildiğin kısmını."

Çocuk durmasına izin verene dek Beaver şarkıyı üç kez daha söylüyor. Sonra oğlanlar ona pantolonunu ve üstünde Richie Grenadeau'nun numarası olan yırtık tişörtünü giydiriyorlar. Henry o etkileyici parçayı hiç unutmuyor ve bazen en olmadık zamanlarda aklına geliyor. UNH'deki bir öğrenci partisinde aşağıdaki hoparlörlerden bangır bangır "Smoke on the Water" çalarken bakirliğini kaybettikten sonra; ölüm ilanları sayfasını açıp da Barry Newman'ın kat kat gıdılarının üstünde gülümseyen sempatik yüzünü görünce; büyük bir haksızlık eseri elli üç yaşında Alzheimer hastalığına yakalanan babasını besleyip, babası da Henry'nin Sam isimli birisi olduğunda ısrar ederken. "Gerçek bir erkek borçlarını öder Sammy," demişti babası ve bir sonraki gevrek lokmasını aldığında süt çenesinden akmıştı. Böyle zamanlarda Beaver'ın Ninnisi olarak düşündüğü şarkıyı anımsıyor ve geçici olarak teselli buluyor. Zıplamazsa oyun yok.

Sonunda çocuğu kırmızı lastik ayakkabısının teki dışında giydiriyorlar. Ayakkabısını kendi giymeye çalışıyor, ama ters tutuyor. Kafası karmakarışık ve Henry o kocaman üç oğlanın ona nasıl kabadayılık edebildiğini anlayamıyor. Henry'nin daha önce duyduğu ağlamalara hiç benzemeyen ağlaması bir yana, insan neden bu kadar acımasız olmak ister ki?

Beaver, "Bırak ben halledeyim ahbap," diyor.

Çocuk, "Neyi?" diye soruyor. Öylesine abartılı bir şekilde şaşkın ki, Henry, Jonesy ve Pete yine gülmeye başlıyorlar. Henry geri zekâlılara gülmemek gerektiğini biliyor, ama elinde değil. Çocuğun tıpkı bir çizgi roman karakteri gibi çok komik bir yüzü var.

Beaver gülümsemekle yetiniyor. "Ayakkabını ahbap."

"Neyi?"

"Ya, o şekilde giyemezsin, imkânsız sinyor." Beaver ayakkabıyı elinden alıyor ve çocuk ilgiyle seyrederken ayağına giydiriyor, bağlarını sıkıca bağlayıp bir de fiyonk atıyor. İşi bitince çocuk bir süre fiyonga,

sonra Beaver'a bakıyor. Sonra kollarını Beaver'ın boynuna dolayıp yanağına kocaman bir öpücük konduruyor.

Beaver, "Eğer bunu yaptığını kimseye söylerseniz..." diye söze başlıyor, ama gülümsüyor ve çok memnun olduğu belli.

Jonesy sırıtarak, "Evet, evet, bir daha bizimle arkadaşlık etmezsin," diyor. Yemek kutusu elinde ve şimdi çocuğun karşısında çömelip uzatıyor. "Bu senin mi ahbap?"

Çocuk eski dostunu gören biri gibi neşeyle gülüp elinden kapıyor. "Ooobyooobydooo, where are ooo?" diye şarkı söylüyor. "Viygah sım ork oo du na!"

Oğlan yemek çantasını kirli elleriyle göğsüne bastırıyor. Tıpkı Beaver'ın yanağına kondurduğu gibi, kocaman bir öpücük konduruyor. "Ben Duddits!" diye bağırıyor.

Henry, "Güzel," diyor. Oğlanın bir elini o, diğerini Jonesy tutuyor ve ayağa kaldırıyorlar. Maple Line yalnızca üç sokak ötede ve Richie'yle arkadaşları bir yerlere sinip tuzak kurmamışlarsa, on dakikada gidebilirler. "Seni eve götürelim Duddits. Annen herhalde merak etmiştir."

Ama Henry, Pete'i köşeden bakmak için önden gönderiyor. Pete dönüp ortalıkta kimse olmadığını söyleyince, Henry oraya kadar gitmelerine izin veriyor. İnsanların onları görebileceği kaldırıma çıkınca güvende olacaklar. O zamana dek riske girmeyecek. Pete'i ikinci kez gönderiyor, ona sokağa kadar bakmasını ve her şey yolundaysa ıslık çalmasını söylüyor.

Duddits, "Gittiler," diyor.

Henry, "Belki," diyor, "Ama Pete bir baksa daha iyi olur."

Pete ortalığı kolaçan etmek üzere giderken Duddits aralarında sakin durup yemek çantasının üstündeki resimlere bakıyor. Henry onu göndermekten rahatsız olmuyor. Pete'in hızını hiç abartmadı; Richie'yle arkadaşları üstüne atlayacak olurlarsa Pete'in onlara toz yutturacağını biliyor.

Beaver yemek çantasını eline alıp, "Bu programı seviyor musun ahbap?" diyor. Yavaş yavaş konuşuyor. Henry geri zekâlı oğlanın çantasını isteyip istemeyeceğini merakla bekliyor. İstemiyor.

Geri zekâlı oğlan, "Ey ooby dooos!" diyor. Saçları altın sarısı ve kıvırcık. Henry onun yaşını hâlâ bilemiyor.

Beav sabırla, "Scooby-Doo olduklarını biliyorum," diyor. "Ama onlar giysilerini hiç değiştirmiyorlar. Pete haklı. Yani, belamı ver Freddy, değil mi?"

"O!" Oğlan ellerini yemek çantasına uzatıyor ve Beav onu geri veriyor. Geri zekâlı oğlan çantasına sarılıp onlara gülümsüyor. Henry bunun çok güzel bir gülümseme olduğunu düşünüyor ve kendisi de gülümsüyor. Bir süre okyanusta yüzdükten sonra insanın nasıl üşüdüğünü, ama çıktığında kemikli omuzlarıyla tüyleri diken diken olmuş sırtını havluya sarıp nasıl yeniden toparlandığını anımsıyor.

Jonesy de gülümsüyor. "Duddits," diyor. "Köpek hangisi?"

Geri zekâlı oğlan ona bakıyor, hâlâ gülümsüyor ama şimdi o da şaşırıyor.

Henry, "Köpek," diyor. "Hangisi köpek?"

Oğlan Henry'ye bakıyor, şaşkınlığı artıyor.

Beaver, "Hangisi Scooby, Duddits?" diye soruyor ve Duddits'in yüzü aydınlanıyor. Gösteriyor.

"Ooby! Ooby! Ooby doo! *O* köpek!"

Hep birlikte kahkahayı basıyorlar. Duddits de gülüyor ve o sırada Pete ıslık çalıyor. Harekete geçiyorlar ve yolun dörtte birini gittiklerinde Jonesy, "Durun! Durun!" diyor.

Büronun pis pencerelerinden birine koşup içeri bakıyor, yansımayı kesmek için ellerini yüzünün iki yanına koyuyor ve Henry birdenbire neden geldiklerini anımsıyor. Tina Jean adı her neysenin vücudunu görmek için. Sanki bin yıl önceymiş gibi geliyor.

Jonesy on saniye kadar sonra sesleniyor. "Henry! Beav! Buraya gelin! Çocuğu orada bırakın!"

Beaver, Jonesy'nin yanına koşuyor. Henry geri zekâlı oğlana dönüp, "Burada dur Duddits," diyor. "Yemek çantanla burada bekle, tamam mı?"

Duddits ona bakıyor, yeşil gözleri parlıyor, yemek çantasını göğsüne bastırıyor. Bir dakika sonra başını sallıyor ve Henry de pencerenin önündeki arkadaşlarının yanına koşuyor. Biraz sıkışmaları gerekiyor ve Beaver homurdanarak birinin ayaklarına bastığından şikâyet ediyor, ama idare ediyorlar. Bir dakika sonra Pete de neden kaldırıma çıkmadıklarını merak edip yanlarına geliyor ve Henry'yle Jonesy'nin omuzlarının arasından kafasını uzatıyor. Pis bir büro penceresinin önünde dört

oğlan birikmiş, üçü yansımayı kesmek için ellerini yüzlerinin yanına açmış, beşinci de otlarla kaplı yolda arkalarında durmuş, yemek çantasını daracık göğsüne bastırıyor ve güneşin bulutların arasından kurtulmaya çalıştığı bembeyaz gökyüzüne bakıyor. Kirli camın gerisinde (alınlarını dayadıkları yerlerde temiz izler oluşuyor) boş bir oda var. Tozlu zemine Henry'nin prezervatif olarak tanıdığı bir sürü beyaz baloncuk atılmış. Pencerenin tam karşısındaki duvarda bir ilan panosu var. Üstüne Kuzey New England haritasıyla eteğini kaldırmış bir kadının polaroit fotoğrafı asılmış. Ama kadının orası görünmüyor; yalnızca beyaz külotu görünüyor. Üstelik liseli de değil. Yaşlı. En azından otuzunda olmalı.

Pete sonunda Jonesy'ye tiksinti dolu bir bakış fırlatarak, "Aman Tanrım!" diyor. "Bu kadar yolu bunun için mi geldik?"

Jonesy bir an kendini savunacak gibi oluyor, sonra sırıtıp başparmağıyla omzunun üstünden işaret ediyor. "Hayır," diyor. "Onun için geldik."

6

Hiç beklenmedik bir şeyi fark etmesi Henry'yi anılarından kopardı. Çok korkuyordu, bir süredir dehşet içindeydi. Bilincinin eşiğinde yeni bir şey geziniyor, Duddits'le karşılaşmasının capcanlı anısı tarafından bastırılıyordu. Şimdiyse korkmuş bir çığlıkla ileri fırlayıp tanınmayı istedi.

Henry yolun ortasında kayarak durdu, bir daha karlara yuvarlanmamak için kollarını sallayarak dengesini korudu, sonra nefes nefese, gözlerini iri iri açarak bekledi. Şimdi ne olacaktı? Hole in the Wall'a yalnızca iki buçuk kilometre kalmıştı, neredeyse varmıştı, o halde şimdi ne olacaktı?

Bir bulut var, diye düşündü. *Bir tür bulut işte. Ne olduğunu söyleyemem ama hissedebiliyorum, daha önce hayatımda hiçbir şeyi bu kadar açık hissetmemiştim. Ondan kaçmam gerek. Filmden kaçmalıyım. Bulutun içinde bir film var. Jonesy'nin sevdiği türden. Bir korku filmi.*

"Çok aptalca," diye mırıldandı. Oysa öyle olmadığını biliyordu.

Bir motorun yaklaşan homurtusunu duyabiliyordu. Hole in the Wall yönünden hızla geliyordu. Bir kar motosikleti, kuşkusuz kampta duran

Arctic Cat... ama o aynı zamanda içinde filmin oynadığı kırmızı-siyah buluttu ve korkunç bir siyah *enerji* hızla üstüne geliyordu.

Henry bir an yüzlerce çocuksu dehşetin içinde, yatakların altındaki canavarların ve tabutların içindeki yaratıkların, ters çevrilen taşların altındaki kımıl kımıl böceklerin ve bir keresinde babasının prizi kontrol etmek için fırını duvardan çektiğinde arkasında gördükleri, uzun zaman önce pişmiş bir farenin tüylü jölemsi kalıntılarının anılarıyla donakaldı. Ve hiç de çocuksu olmayan korkular: kendi yatak odasında kaybolmuş, korkuyla haykıran babası; kabul etmeyeceği, belki de edemeyeceği bir şeyle yüzleşmesi istendiği için o dehşet dolu bakışlarla Henry'nin muayenehanesinden kaçan Barry Newman; elinde bir bardak viskiyle sabahın dördünde bir başına oturması, bütün dünyanın ölü bir prizden ibaret olması ve vay canına, şafağa bin yıl var ve bütün ninnilerin de iptal edilmiş olması. Bütün bunlar ve daha fazlası İncil'deki mahşerin beyaz atlısı gibi dörtnala üstüne gelen kırmızı-siyah bulutta vardı. Ölüm değil de, ölümden de beter bir şey. O Bay Gri'ydi.

Aklı ona, *yoldan çekil*, diye bağırdı. *Hemen çekil yoldan! Saklan!*

Bir an hareket edemedi, sanki ayakları tutulmuştu. Sinyal kolunun baldırında açtığı yara tıpkı dağlanmış gibi yanıyordu. Farlardan gözü kamaşan geyiklerin ya da üstüne gelen bir çim biçicinin önünde sağa sola zıplayan bir sincabın neler hissettiğini şimdi anlıyordu. Bulut onun kendi başına hareket etme yeteneğini alıp götürmüştü. Onun yolunun üstünde donakalmıştı.

Garip bir biçimde, sonunda harekete geçmesini sağlayan da o intihar düşünceleri oldu. Beş yüz uykusuz gece boyunca acılar çekerek o karara bir tür kamaşmayla elinden alınıversin diye mi varmıştı? Hayır, Tanrı aşkına, hayır, olamazdı. Acı çekmek yeterince kötüydü; iblisin biri onu ezip geçerken kendi korkmuş bedeninin tutulup orada öylece duruvermesine izin vermek... hayır, bunu yapmayacaktı.

Böylece hareket etti, ama bir karabasanın içinde gibiydi. Sanki ağda gibi yoğunlaşmış bir havayla mücadele ediyordu. Bacakları su balesi yapıyormuşçasına yavaşlığıyla kalkıp iniyordu. O bu yoldan mı koşmuştu? Gerçekten koşmuş muydu? Belleği ne kadar güçlü olursa olsun, artık düşüncesi bile olanaksız geliyordu.

Yine de yaklaşan motorun uğultusu şiddetlenirken hareket etmeye devam etti ve sonunda kendini yolun güney tarafındaki ağaçların ara-

sına atmayı başardı. Belki beş metre kadar gidip kokulu turuncu-kahverengi çam iğnelerinin karlarla değil de, incecik bir kar tozuyla kaplı olduğu yere ulaştı. Henry orada dizlerinin üstüne yıkıldı. Korkuyla hıçkırıyor, sesi çıkmasın diye eldivenli ellerini ağzına bastırıyordu. Ya duyarsa? Bay Gri'ydi, o bulut Bay Gri'ydi ve ya duyarsa?

Sürünerek bir ladin ağacının yosun kaplı gövdesinin arkasına sığındı, sonra karmakarışık bir perde gibi gözlerine inen terli saçlarının arasından baktı. Karanlık akşamüstünde bir ışık gördü. Titriyor, dalgalanıyor ve dönüyordu. Bir fara dönüştü.

Karanlık yaklaşırken Henry çaresizce inledi. Bir güneş tutulması gibi zihninin tepesinde duruyor, düşünceleri ortadan kaldırıp yerine korkunç görüntüler getiriyordu: babasının çenesindeki süt, Barry Newman'ın gözlerindeki panik, dikenli tellerin gerisinde sıska bedenlerle kıpırdamadan bakan gözler, derisi yüzülmüş kadınlar ve asılmış erkekler. Bir an için dünya anlayışı bir cep gibi tersyüz oldu ve *her şeye* bulaşmış olduğunu anladı... ya da bulaşabileceğini. *Her şeye.* Üstüne gelen bu şeyin karşısında kendi intihar gerekçeleri saçma kalıyordu.

Çığlık atmamak için ağzını ağaca bastırdı, dudaklarının ince yosunlar üstünde dövme gibi bir iz bıraktığını hissetti. En altta, ta yosunların ıslak olup da ağaç kabuğu koktuğu yere kadar. O anda kar motosikleti hızla yanından geçti ve Henry üstünde oturanı, tıpkı bir humma gibi aklını dolduran o kırmızı-siyah bulutu yayan kişiyi tanıdı.

Yosunu ısırdı, ağzını ağaca bastırıp bağırdı, fark etmeden yosun parçacıklarını içine çekti ve bir daha bağırdı. Sonra, kar motosikletinin sesi batıya doğru kaybolurken ağaca tutunup titreyerek orada diz çöküp kaldı. Ses yeniden rahatsız edici bir vızıltıya dönüştüğünde de, tümüyle duyulmaz olduğunda da hâlâ oradaydı.

Pete oralarda bir yerlerde, diye düşündü. *O kadına rastlayacak.*

Henry sendeleyerek yola çıktı. Burnunun yine kanamaya başladığının ve ağladığının farkında değildi. Yeniden Hole in the Wall'a doğru yollandı ama artık ancak topallayarak yürüyebiliyordu. Aslında belki de iyiydi, çünkü kampta her şey bitmişti.

Hissettiği o korkunç şey her neyse, olup bitmişti. Arkadaşlarından biri ölmüştü, diğeri ölüyordu ve üçüncüsü de, Tanrı yardımcısı olsun, bir film yıldızı olmuştu.

VII

JONESY VE BEAV

1

Beav tekrar söyledi. Artık Beav'ce sözler yoktu; yalnızca duvara toslayıp da gördüğünüz dehşeti başka türlü ifade edemediğinizde dudaklarınızdan dökülen o çıplak sözcük vardı: "Lanet ahbap, hay lanet."

McCarthy'nin çektiği acı ne kadar büyük olursa olsun, banyo kapısının hemen içindeki düğmelerin ikisini birden açacak zamanı bulmuş; hem ecza dolabı aynasının iki yanındaki floresanları, hem de tepedeki floresan halkayı yakmıştı. Bunların parlak, çıplak ışığı banyoyu suç mahallinde çekilmiş bir fotoğrafa benzetiyordu... Öte yandan ışık, elektriğin Derry ve Bangor Hidroelektrik Santrali'nden değil de bir jeneratörden geldiğini belli edecek kadar hafifçe titrediğinden, sinsi bir gerçeküstülük de vardı.

Yerler bebek mavisi fayans döşeliydi. Kapıya yakın kısımda ancak birkaç damla kan olmakla beraber, küvetin yanındaki tuvalete yaklaşırken lekeler birleşip bir yılan oluvermişti. Bundan kıpkırmızı damarlar ayrılıyordu. Beaver'ın da, Jonesy'nin de çıkarmadıkları botlarının izleri fayanslarda kaldı. Mavi naylon duş perdesinin üstünde dört dağınık parmak izi vardı ve Jonesy, *oturmak üzere döndüğünde düşmemek için uzanıp duş perdesini tutmuş olmalı*, diye düşündü.

Evet ama işin en korkunç yanı o değildi. İşin en korkunç yanı Jonesy'nin aklından geçenlerdi: McCarthy'nin bir eli arkasında bebek mavisi fayansların üstünde yürümesi, kendini sıkması, bir şeyi içinde tutmaya çalışması...

Beaver yine, "Ah, lanet olsun!" dedi. Neredeyse hıçkırıyordu. "Bunu görmek istemiyorum Jonesy, buna bakamam ahbap."

"Bakmalıyız." Kendi sesi sanki çok uzaktan geliyordu. "Bunu yapabiliriz Beav. Eğer o gün Richie Grenadeau'yla arkadaşlarına kafa tuttuysak, bunu da yapabiliriz."

"Bilmiyorum ahbap, bilmiyorum..."

Jonesy de bilmiyordu –gerçekten değil– ama uzanıp Beaver'ın elini tuttu. Beav'in parmakları panik içinde elini kavradı ve birlikte bir adım daha attılar. Jonesy kana basmamaya çalıştı, ama kolay değildi. Her yer kan içindeydi. Üstelik hepsi kan da değildi.

Beaver neredeyse tekdüze bir fısıltıyla, "Jonesy," dedi. "Duş perdesindeki o pıhtıyı görüyor musun?"

"Evet." Parmak izlerinin üstünde kırağı gibi, kırmızımsı sarı küfler büyüyordu. Yerde de, yılan gibi kan birikintisinde değil de, fayansların aralarında vardı.

"Nedir bu?"

Jonesy, "Bilmiyorum," dedi. "Yüzündeki her neyse ondan sanırım. Sus bir dakika." Sonra, "McCarthy? Rick?" diye seslendi.

Tuvalette oturan McCarthy cevap vermedi. Her nedense turuncu şapkasını giymiş, siperliği çarpık, hafif sarhoş bir açıda kıvrılmıştı. Onun dışında çıplaktı. Derin düşüncelere dalmış gibi çenesini göğsüne sarkıtmıştı – belki de gerçekten düşünüyordu, kim bilir? Gözleri kapalı gibiydi. Elleriyle apışarasını örtmüştü. Tuvaletin kenarından kocaman bir fırça izi gibi kan akıyordu, ama en azından Jonesy'nin görebildiği kadarıyla, McCarthy'nin kendi üstünde kan yoktu.

Jonesy, McCarthy'nin karnının iki boş kat halinde sarktığını da gördü. Bu ona bir şey çağrıştırdı ve bir an sonra hatırladı. Dört çocuklarının her birinin doğumundan sonra Carla'nın karnı da öyle görünüyordu. McCarthy'nin kalçasının üstünde küçük bir ben vardı ve cildi yalnızca kızarmıştı. Yalnız karnında minicik yaralar açılmıştı. McCarthy gebeydiyse karnındaki bir parazit, bir solucan ya da kancalı kurt olmalıydı. Bir de, dökülen kanlarının üstünde büyüyen o parazit vardı ve battaniyeleri çenesine çekmiş Jonesy'nin yatağında yatarken ne demişti? *Durun, kapıda durup vuruyorum.* Jonesy kapıyı hiç açmamış olmayı diledi. Aslında keşke onu vursaydı. Evet. Şimdi daha iyi görebiliyordu. Dehşet içindeki zihinlere zaman zaman gelen berraklığın etkisindeydi

ve o durumda daha turuncu şapkayla turuncu avcı yeleğini görmeden önce McCarthy'ye bir kurşun sıkmış olmayı diliyordu. Hiç zararı olmaz, belki yararı olurdu.

Jonesy, "Kapıda durup vuruyorsun ha," diye mırıldandı.

"Jonesy? Hâlâ yaşıyor mu?"

"Bilmiyorum."

Jonesy bir adım daha attı ve Beaver'ın parmaklarının elinden kaydığını hissetti. Anlaşılan Beav, McCarthy'ye elinden geldiği kadar yaklaşmıştı.

Jonesy hafif bir sesle, "Rick?" diye sordu. Bebeği uyandırmayalım sesi. Cesede bakma sesi. "Rick, sen..."

Tuvalette oturan adamın altından yüksek bir yellenme sesi geldi ve oda anında dışkıyla uçak tutkalının göz yaşartan kokusuyla doldu. Jonesy duş perdesinin erimemesine hayret etti.

Tuvaletin içinden bir şapırtı geldi. Düşen bir dışkının sesi değildi, en azından Jonesy öyle sanmıyordu. Daha çok gölcükte zıplayan bir balığın sesine benziyordu.

Beaver, "Tanrı aşkına, ne koku!" diye bağırdı. Elini ağzıyla burnuna bastırdığından sözleri boğuk çıkıyordu. "Ama yellenebiliyorsa hayatta olmalı. Değil mi Jonesy? Hâlâ..."

Jonesy alçak sesle, "Şışşt..." dedi. Kendi dayanıklılığına şaşıyordu. "Yalnızca sus, tamam mı?" Beav sustu.

Jonesy yaklaştı. Her şeyi görebiliyordu. McCarthy'nin sağ kaşının üstündeki ufacık kan lekesi, yanağındaki kırmızı ben, mavi naylon perdedeki kanlar, kimyasal türden tuvalet kullanıldığı ve duşa girmeden önce pompalamanın gerektiği günlerden kalma, LAMAR'IN DÜŞÜNME YERİ yazan şaka tabelası. McCarthy'nin gözkapaklarının arasından beliren küçük pırıltıyı ve bu ışıkta karaciğer gibi morumsu görünen dudaklarındaki çatlakları görebiliyordu. Çıkardığı gazın berbat kokusunu alabiliyor ve onun da tıpkı hardal gazı gibi, pis sarı dumanlar halinde yükseldiğini neredeyse görebiliyordu.

"McCarthy? Rick? Beni duyabiliyor musun?"

Parmaklarını o yarı kapalı gözlerin önünde şaklattı. Hiçbir şey. Bileğinin tersini yalayıp önce McCarthy'nin burun deliklerine, sonra dudaklarına tuttu. Hiçbir şey.

Geri çekilip, "Ölmüş, Beav," dedi.

Beav, "Hiç de değil," diye cevap verdi. Sesi çatlak, sanki McCarthy bütün konukseverlik kurallarını bozmuş gibi, garip bir biçimde alıngandı. "Daha demin tuvaletini yaptı, duydum onu."

"Bence değildi..."

Beav yanından geçerken Jonesy'nin ağrıyan kalçası lavaboya çarpıp acıdı. Beaver, "Bu kadarı yeter ahbap!" diye bağırdı. McCarthy'nin yuvarlak, çilli ve çelimsiz omzunu kavrayıp sarstı. "Uyan artık! Uyan..."

McCarthy ağır ağır küvete doğru kaykıldı ve Jonesy bir an için Beaver'ın haklı olduğunu, adamın hâlâ yaşayıp ayağa kalkmaya çalıştığını düşündü. Sonra McCarthy tahtından aşağı, küvetin içine düştü ve duş perdesini de ince mavi bir dalga gibi altına aldı. Turuncu şapkası düştü. Kafatası porselene çarptığında bir çatırtı duyulurken Jonesy'yle Beaver çığlıklar atarak birbirlerine sarıldılar. Duydukları dehşetin sesi fayans kaplı o küçücük tuvalette kulakları sağır edici bir şekilde yankılandı. McCarthy'nin poposu ortasında korkunç bir darbenin eseri kocaman, kanlı bir krater bulunan çarpık bir dolunay gibiydi. McCarthy yüzükoyun küvete yıkılıp perde de üstüne düşerek onu sakladı, ama Jonesy daha önce bir saniye için o deliğin otuz santim genişliğinde olduğunu gördü. Bu mümkün müydü? Otuz santim? Kesinlikle olamazdı.

Tuvaletin içinde bir şey yine şapırdadı ve kenarına kanlı sular sıçradı. Beaver tam eğilip içine bakacakken Jonesy hiç düşünmeden klozetin kapağını kapadı. "Olmaz," dedi.

"Olmaz mı?"

"Olmaz."

Beaver bahçıvan pantolonunun ön cebinden bir kürdan almaya çalıştı, yarım düzine kadar çıkarıp yere düşürdü. Kürdanlar kanlı fayansların üstüne saçıldı. Beav önce onlara, sonra Jonesy'ye baktı. Gözleri yaşlıydı. "Tıpkı Duddits gibi ahbap," dedi.

"Sen neden söz ediyorsun?"

"Hatırlamıyor musun? O da neredeyse çıplaktı. O lanet herifler gömleğiyle pantolonunu çıkarıp don paça bırakmışlardı onu. Ama biz onu kurtardık." Sanki Jonesy ya da kendisinin derin ve kuşkulu bir yanı bu düşünceye karşı çıkmış gibi, hızla başını sallıyordu.

Jonesy hiçbir şeye karşı çıkmadı, ama McCarthy ona hiç de Duddits'i hatırlatmıyordu. McCarthy'nin küvete yıkılışı, turuncu şapkasının düşüşü, göğsündeki yağ tabakalarının (Henry ne zaman biri-

nin tişörtünün altında bunları görse, *rahat yaşamın memeleri*, derdi) sarsılması gözlerinin önünden gitmiyordu. Sonra poposunun o hiçbir sırrı saklamayan, mızmız bir yavanlıkla her şeyi ortalığa döken floresan ışığında açılması. O kusursuz, tüysüz, yeni yeni yağlanıp bacaklarının arkasına sarkmaya başlamış beyaz adam poposu. Jonesy giyinip duş yaptığı çeşitli soyunma odalarında onun gibi binlercesini görmüştü (kendisininki de o yoldaydı ya da adam onu ezip de arkasının şeklini sonsuza dek değiştirene dek o yolda olmuştu) ama McCarthy'ninkinin o anki haline benzeyenini hiç görmemişti. Sanki içeriden bir top mermisi atılmış gibiydi. Niçin?

Tuvaletten boğuk bir ses daha duyuldu. Kapak sıçradı. Bu son derece açık bir yanıttı.

Dışarı çıkmak için tabii.

Jonesy, Beaver'a, "Üstüne otur," dedi.

"Ne?"

"Üstüne otur!" Jonesy bu kez neredeyse bağırdı ve Beaver şaşırmış bir halde, alelacele kapalı kapağın üstüne oturdu. Floresanların hiçbir sır tutmayan çıplak ışığında Beaver'ın cildi yeni çıkarılmış kil gibi beyaz görünüyordu. Her kıl kökü bir bene dönüşmüştü sanki. Kafasının tepesinde o şaka tabelası duruyordu: LAMAR'IN DÜŞÜNME YERİ. Beav'in mavi gözleri korkudan büyümüştü.

"Oturuyorum Jonesy... bak."

"Evet, kusura bakma Beav. Ama orada otur, tamam mı? İçindeki her neyse orada kaldı. Fosseptik çukurundan başka gidebileceği hiçbir yer yok. Hemen dönerim..."

"Nereye gidiyorsun? Beni bu tuvalette bir ölünün başında oturur halde bırakmanı istemiyorum Jonesy. İkimiz de koşsak..."

Jonesy ciddi ciddi, "Kaçmayacağız," dedi. "Burası bizim yerimiz ve hiçbir yere kaçmıyoruz." Soylu sözlerdi, ama en azından bir şeyi gözden kaçırıyordu: Şu anda tuvalette olan şeyin onlardan daha hızlı koşabileceğinden korkuyordu. Ya da daha hızlı sürünebileceğinden. Yüzlerce korku filminden sahneler *–Parazit*, *Yaratık*, *İçeriden Geldiler–* son hızla aklından geçiyordu. O filmlerden biri oynarken Carla onunla sinemaya gelmez, eve videosunu getirdiğinde de aşağı inip çalışma odasındaki televizyonda seyretmesini isterdi. Ama o filmlerden biri birinde gördüğü bir şey hayatlarını kurtarabilirdi. Jonesy, McCarthy'nin kanlı el

izinin üstünde büyüyen kızılımsı sarı küflü nesneye baktı. En azından tuvaletteki şeyden canlarını kurtarabilirlerdi. O küflü şey... ne olduğunu kim bilebilirdi?

Tuvaletteki şey yine zıplayıp kapağın altına vurdu ama Beaver kapağı tutmakta zorlanmadı. Bu iyiydi. Belki oradaki her neyse, McCarthy'nin içinde yaşıyordu, değil mi? Gerçi Jonesy buna güvenemezdi. Epeyce bir zamandır, belki de ormanda kaybolduğu dört gün boyunca Bay Bakınkapıdadurupvuruyorum'un içinde yaşamıştı. Anlaşılan McCarthy'nin sakalının uzamasını yavaşlatmış ve birkaç dişinin dökülmesine neden olmuş; aynı zamanda adamın en nezih bir toplulukta bile duymazdan gelinemeyecek şekilde yellenmesine yol açmıştı. Açıkça söylemek gerekirse, sanki zehirli gazlar çıkartıyordu ama anlaşılan o şeyin kendisi iyiydi... canlıydı... büyüyordu...

Jonesy birdenbire kıpkırmızı etlerin içinden kıvrıla kıvrıla yükselen bembeyaz bir solucan düşündü. Sulu bir öğürtüyle midesi ağzına geldi.

"Jonesy?" Beaver kalkmaya çalıştı. Her zamankinden daha telaşlı görünüyordu.

"Beaver, otur hemen!"

Beaver tam zamanında oturdu. Tuvaletteki şey sıçrayıp sertçe kapağın altına vurdu. *Bakın, kapıda durmuş vuruyorum.*

Beaver, "Şu *Cehennem Silahı* filmini hatırlıyor musun?" dedi. "Hani Mel Gibson'ın ortağı tuvaletten kalkamıyordu?" Gülümsedi, ama sesi ifadesiz ve gözleri korku doluydu. "Bu da ona benziyor, değil mi?"

Jonesy, "Hayır," dedi. "Çünkü hiçbir şey patlamayacak. Üstelik ben Mel Gibson değilim ve sen de Danny Glover olamayacak kadar beyazsın. Dinle Beav. Bahçe kulübesine gidip..."

"I ıh. İmkânı yok. Beni burada yalnız başıma bırakma..."

"Sus ve dinle. Orada koli bandı vardır, değil mi?"

"Evet, bir çiviye asılı. En azından öyle sanıyorum..."

"Evet, bir çiviye asılı. Boya kutularının orada sanırım. Kocaman bir rulo. Onu alıp geleceğim ve kapağı bantlayacağız. Sonra..."

Sanki anlarmış gibi yeniden sıçradı. *Anlamadığını nereden biliyoruz*, diye düşündü Jonesy. Sertçe kapağın altına vurduğunda Beav yüzünü buruşturdu.

Jonesy, "Sonra buradan gideriz," diye sözlerini bitirdi.

"Kar motosikletiyle mi?"

Jonesy onu tümüyle unutmuş olmasına rağmen, başını salladı. "Evet, onunla. Henry'yle Pete'e de bakarız..."

Beav başını iki yana sallıyordu. "Helikopterdeki adam karantina dedi. O yüzden dönmemiş olmalılar, sence de öyle değil mi? Herhalde yollar tutulmuştur..."

Tak!

Beaver yüzünü buruşturdu. Jonesy de.

"Karantina yüzünden."

Jonesy, "Olabilir," dedi. "Ama dinle Beav, burada... burada olmaktansa Pete ve Henry'yle karantina altına alınmayı tercih ederim. Sence de öyle değil mi?"

Beaver, "Sifonu çekelim gitsin," dedi. "Ne dersin?"

Jonesy başını iki yana salladı.

"Neden olmasın?"

"Çünkü çıkarken açtığı deliği gördüm. Sen de gördün. Ne olduğunu bilmiyorum ama ondan yalnızca bir kolu çekerek kurtulamayacağız. Çok büyük."

"Lanet." Beav elini alnına vurdu.

Jonesy başını salladı.

"Pekâlâ Jonesy. Bandı al."

Jonesy eşikte durup baktı. "Beaver..."

Beav kaşlarını kaldırdı.

"Sıkı dur ahbap."

Beaver kıkırdamaya başladı. Jonesy de. Jonesy eşikte, Beav tuvaletin kapalı kapağının üstünde, bakışıp gülüştüler. Sonra Jonesy aceleyle büyük odayı geçip mutfağa yöneldi (hâlâ gülüyordu, sıkı dur, düşündükçe daha da komik geliyordu). Sıcak basmıştı. Hem korkuyordu, hem de neşeliydi. Sıkı dur. Aman Tanrım.

2

Beav, Jonesy'nin gülerek odayı geçtiğini, hâlâ gülerek kapıdan çıktığını duyabiliyordu. Her şeye rağmen o sesi duyduğuna sevinmişti. Jonesy için kötü bir yıl olmuş, o arabanın altında kalmıştı. İlk başta bir süre öleceğini düşünmüşlerdi ve çok korkunç bir şeydi; zavallı Jonesy

daha otuz sekizinde bile değildi. Çok fazla içen Pete için de, zaman zaman Beav'in anlayamadığı ve hoşlanmadığı bir dalgınlığa kapılan Henry için de kötü bir yıldı... ve artık Beaver Clarendon için de kötü bir yıl olduğunu söyleyebilirdiniz. Tabii bu, üç yüz altmış beş günden biriydi yalnızca, ama insan sabah kalkarken öğleden sonra küvette çıplak bir ölünün yatacağını ve hiç görmediği bir şeyi içeride tutmak için klozetin kapalı kapağının üstünde oturacağını bilemezdi ki...

Beaver, "Yok," dedi. "Ben oraya gitmiyorum, tamam mı? Oraya gitmiyorum."

Gitmesi de gerekmiyordu. Jonesy bir iki, en fazla üç dakika içinde koli bandıyla dönecekti. Asıl soru Jonesy dönene dek nereye gitmek istediğiydi. Kendini iyi hissetmek için nereye gidebilirdi ki?

Duddits'e. Duddits'i düşünmek her zaman kendini iyi hissetmesini sağlardı. Ve Roberta; onu düşünmek de güzeldi. Kuşkusuz.

Beav o gün Maple Lane'de kaldırımın kenarında duran sarı elbiseli minyon kadını hatırlayıp gülümsedi. Onları gördüğünde gülmeye başlamıştı. Oğluna da öyle sesleniyordu. Ona demişti ki...

3

Çiçekli basmadan elbise giymiş ufak tefek, yaşlanmakta olan bir kadın, *"Duddits!"* diye sesleniyor ve kaldırımda onlara doğru koşuyor.

Duddits yeni arkadaşlarıyla mutlu mesut yürüyor, durmadan bir şeyler anlatıyor, Scooby-Doo'lu yemek çantasını sol elinde tutuyor, sağ eliyle tuttuğu Jonesy'nin elini neşeyle ileri geri sallıyor. Sözcükleri yalnızca sesli harflerden oluşuyor gibi. Beaver'ı en çok şaşırtan şey de, söylediklerinin çoğunu anlıyor olması.

Duddits o yaşlıca kuşkadını görünce Jonesy'nin elini bırakıp ona doğru koşuyor. Her ikisi de koşmaya başlıyorlar. Beaver bir grup şarkıcıyla ilgili bir müzikali anımsıyor; *Von Cripp'ler*, *Von Crapp'lar* ya da öyle bir şey. Duddits neşeyle, "Ahmee, Ahmee!" diye bağırıyor. *Anne! Anne!*

"Nerelerdeydin? Nerelerdeydin seni haylaz oğlan, haylaz Duddits!"

Kavuşuyorlar ve Duddits o kadar daha iri ki –beş on santim de daha boylu– Beaver kuşkadının tıpkı çizgi filmlerdeki Coyote'nin ezildiği gibi ezilip yamyassı olacağını düşünerek gözlerini kapıyor. Ama

kadın çocuğu kucaklayıp çeviriyor, Duddits'in lastik ayakkabılı ayakları arkasında savruluyor, büyük bir mutluluk içinde neredeyse ağzı kulaklarına varıyor.

"Tam da gidip polisi aramak üzereydim, seni haylaz, geç kalan haylaz D..."

Beaver'la arkadaşlarını görüp oğlunu yere indiriyor. O rahat gülümsemesi kayboluyor; küçük bir kızın bıraktığı seksek çiziminin üstünden yürüyüp yanlarına gelirken çok ciddi. Beav sekseğin ne kadar basit de olsa, Duddits'i aşacağını düşünüyor. Kadının yanaklarındaki yaşlar sonunda bulutların arkasından çıkan güneşin ışığında parlıyor.

Pete, "Eyvah," diyor. "Yandık."

Henry alçak sesle ve çabucak, "Sakin olun," diyor. "Bırakın söylensin, ben durumu açıklarım."

Ama Roberta Cavell'ı yanlış değerlendirmiş, kendi yaşlarındaki oğlanları masumiyetleri kanıtlanana dek suçlu gören diğer yetişkinler gibi sanmışlar. Ne Roberta Cavell, ne de kocası öyleler. Cavell'lar farklı. Duddits onları farklı yapmış.

Kadın yine, "Çocuklar," diyor. "Dolanıyor muydu? Yolunu mu kaybetmişti? Onu yalnız bırakmaya çok korktum ama gerçek bir çocuk olmayı öyle çok istiyor ki..."

Bir eliyle Beaver'ın, diğeriyle Pete'in parmaklarını sıkıyor. Sonra Jonesy'yle Henry'nin ellerini tutup aynını onlara da yapıyor.

Henry, "Hanımefendi..." diye söze başlıyor.

Bayan Cavell aklından geçenleri okumak istermiş gibi dikkatle Henry'ye bakıyor. "Kaybolmamış," diyor. "Yolunu kaybetmemişti."

Henry yine, "Hanımefendi..." diye deniyor ve yalan söylemeyi aklından çıkarıyor. Kadın aynı Duddits'in gözleriyle bakıyor. Yalnız, onunkiler daha zeki ve uyanık, akıllı ve meraklı. "Hayır, hanımefendi," diyerek iç çekiyor Henry. "Yolunu kaybetmemişti."

"Çünkü genelde doğruca eve gelir. Çizgiyi gördüğü için kaybolmayacağını söyler. Kaç kişiydiler?"

Jonesy, "Birkaç," diyor ve Henry'ye bir bakış fırlatıyor. Duddits komşunun bahçesinde tohuma kaçmış birkaç karahindiba görüp karnının üstüne uzanıyor, tüyleri üfleyip rüzgârda uçuşmalarını seyrediyor. "Birkaç oğlan onu rahatsız ediyordu hanımefendi."

Pete, "Büyük oğlanlar," diyor.

Kadının gözleri yine Jonesy'den Pete'e, Pete'ten Beaver'a, sonra yine Henry'ye dönüyor, sorguluyor. "Bizimle eve gelin," diyor. "Her şeyi duymak istiyorum. Duddits her akşamüstü kocaman bir bardak Za-Rex içer onun özel içeceğidir ama eminim sizler güzel bir buzlu çayı tercih edersiniz. Öyle değil mi?"

Üçü birden Henry'ye bakıyorlar, o düşünüp başıyla onaylıyor. "Evet hanımefendi, buzlu çay iyi gelir."

Böylece kadın onları sonraki yıllarda çok zaman geçirecekleri eve, Maple Line 19 numaradaki eve götürüyor. Ama asıl yolu gösteren Duddits. Hopluyor, sıçrıyor, sarı Scooby-Doo çantasını bazen başının üstüne koyuyor; Beaver onun kaldırımın üstünde hep aynı noktadan yürüdüğüne dikkat ediyor. Kaldırımla sokak arasındaki çimenlerden hemen hemen otuz santim uzaktan yürüyor. Yıllar sonra, Rinkenhauer denen kızla yaşanan olayın ardından, Bayan Cavell'ın söylediklerini düşünecek. Hepsi düşünecekler. Duddits *çizgiyi görüyor*.

4

Beaver, "Jonesy?" diye seslendi.

Yanıt yoktu. Tanrım, Jonesy gideli çok zaman olmuştu sanki. Herhalde öyle değildi, ama Beaver bilemiyordu; o sabah saatini takmayı unutmuştu. Aptallık işte, ama o hep aptallık ederdi, artık buna alışmış olması gerekiyordu. Jonesy'yle Henry'nin yanında Pete de, o da aptal kalıyorlardı. Gerçi Jonesy ya da Henry onlara hiç öyle davranmazdı, en güzel yanlarından biri de buydu ya.

"Jonesy?"

Yine bir şey yok. Herhalde bandı bulmakta zorlanıyordu yalnızca, hepsi bu.

Beaver'ın kafasının gerisinde uğursuz, küçük bir ses bunun bantla hiçbir ilgisinin olmadığını, Jonesy'nin gidip onu Danny Glover gibi tuvaletin üstünde oturmaya bıraktığını söylüyordu, ama o sesi dinlemiyordu, çünkü Jonesy hiçbir zaman böyle bir şey yapmazdı. Onlar sonuna kadar arkadaştılar, hep öyle olmuşlardı.

Tamam, diye uğursuz ses kabul etti. *Siz arkadaşsınız. Ve nokta.*

"Jonesy? Orada mısın ahbap?"

Hâlâ ses yok. Belki de bant çivisinden düşmüştü.

Altında da hareket yoktu. Hem hey, McCarthy'nin gerçekten de tuvalete bir tür canavar çıkarmış olması olanaksızdı, değil mi? Klozetteki Canavar'ı doğurmuş olması? Hafta sonundaki eğlence programından alınma bir korku filmi parodisi gibi geliyordu. Hem eğer öyle olmuşsa bile, Klozetteki Canavar şimdiye kadar herhalde boğulmuştu. Boğulmuş ya da derinlere gitmişti. Birdenbire aklına Duddits'e okudukları bir masaldan bir satır geldi; sırayla okurlardı ve neyse ki dört kişiydiler, çünkü Duddits bir şeyi beğendi mi, ondan asla bıkmazdı.

Duddits o ilk gün yemek çantasını eve götürdüğü gibi, kitabı da başının tepesinde tutarak içlerinden birine doğru koşup, "Eeee doool!" diye bağırırdı. "Pooo kuuu, pooo kuuu!" Bu, "Pool'u oku! Pool'u oku!" anlamına geliyordu. Kitap Dr. Seuss'un yazdığı *McElligot's Pool*'du ve unutulmaz ilk dizeleri şöyleydi: "Delikanlı," diye güldü çiftçi/ "Sen aptalsın/ Asla balık tutamazsın/ McElligot'un Havuzu'nda." Ama balıklar vardı, en azından hikâyedeki küçük oğlanın hayalinde. Bir sürü balık. Büyük balıklar.

Ama altından hiç şapırtı gelmiyordu. Kapağın altına da vurulmuyordu. Bir süredir. Belki şöyle bir bakabilir, kapağı azıcık kaldırıp bir şey olursa hemen kapatabilirdi...

Ama Jonesy'nin ona söylediği son söz *sıkı dur ahbap* olmuştu ve en iyisi öyle yapmaktı.

İçindeki uğursuz ses, *Jonesy şimdiye herhalde yolu yarılamıştır*, dedi. *Yarılamış ve gittikçe de hızlanıyordur.*

Beaver, "Hayır, yapmaz," dedi. "Jonesy yapmaz," dedi.

Kapalı kapağın üstünde biraz kıpırdandı, altındaki şeyin sıçramasını bekledi, ama o sıçramadı. Artık altmış metre uzakta, fosseptik çukurunda dışkılarla beraber yüzüyor olabilirdi. Jonesy onun aşağı gidemeyecek kadar büyük olduğunu söylemişti, ama ikisi de gözleriyle görmediklerine göre bundan emin olamazlardı, değil mi? Her neyse, Mösyö Beaver Clarendon bu noktada oturacaktı. Çünkü oturacağını söylemişti. Çünkü insan kaygılandığında ya da korktuğunda zaman hep yavaş geçerdi. Ve çünkü Jonesy'ye güveniyordu. Jonesy'yle Henry ona hiçbir zaman kazık atmamış ve onunla alay etmemişlerdi. Ne onunla, ne de Pete'le. Duddits'le de hiçbiri ne alay etmiş, ne de bir zarar vermişti.

Beav güldü. Duddits'le Scooby-Doo yemek çantası. Karnının üstüne yatmış, karahindibaları üfleyen Duddits. Ağaçtaki bir kuş kadar

mutlu, arka bahçede koşuşturan Duddits. Onun gibi çocuklara özel diyen insanlar yarısını bile bilmiyorlardı. O özeldi, evet, genelde insana hiç değer vermeyen, berbat bir dünyanın onlara sunduğu bir armağandı o. Duddits kendi özel şeyleriydi ve onu seviyorlardı.

5

Mutfağın güneşli köşesinde oturuyorlar –bulutlar sanki sihir eseri yok olmuş– ve Duddits'i seyrederek buzlu çaylarını yudumluyorlar. Duddits Za-Rex'ini (berbat görünüşlü turuncu bir içecek) üç dört kocaman yudumda içip yine oynamaya dışarı koşuyor.

Çoğunlukla Henry konuşuyor ve Bayan Cavell'a oğlanların onu "biraz itip kaktıklarını" anlatıyor. Biraz sert davranıp tişörtünü yırttıklarını, bunun da Duddits'i korkutup ağlattığını söylüyor. Richie Grenadeau'yla arkadaşlarının nasıl çocuğun pantolonunu çıkardığından, Duddits'e yedirmek istedikleri akşam kahvaltısından hiç söz etmiyor. Bayan Cavell bu büyük oğlanların kim olduğunu bilip bilmediklerini sorduğunda Henry biraz duraksayıp, *hayır*, diyor, *liseden birileri sadece.* Hiçbirini ismen tanımıyor. Kadın Beaver'a, Jonesy'ye ve Pete'e bakıyor; hepsi de başlarını iki yana sallıyorlar. Belki yanlış yapıyorlar –uzun dönemde Duddits için tehlikeli bile olabilir– ama hayatlarını yöneten kuralların o kadar da dışına çıkamıyorlar. Beaver ne cüretle araya girdiklerini daha şimdiden merak ediyor ve diğerleri de daha sonra aynını yapacak. Kendi cesaretlerine ve bir de hastanede olmamalarına şaşıyorlar.

Kadın bir an için üzgün üzgün onlara bakıyor ve Beaver söylemediklerinin büyük kısmını onun zaten bildiğini, büyük olasılıkla gece uyku tutmayacağını fark ediyor. Sonra Bayan Cavell gülümsüyor. Doğruca Beaver'a bakıp gülümsüyor. Beaver ayak parmaklarına kadar ürperiyor. Kadın, "Montunda ne çok fermuar var senin!" diyor.

Beaver gülümsüyor. "Evet hanımefendi. Fonzie ceketim. Eskiden ağabeyimindi. Bu çocuklar alay ediyorlar, ama ben onu yine de seviyorum."

Bayan Cavell, *"Happy Days,"* diyor. "Biz de severiz. Duddits seviyor. Belki bir akşam gelip bizimle birlikte seyredersin. Onunla birlikte." Sanki böyle bir şeyin hiçbir zaman olmayacağını biliyormuş gibi, gülümsemesi kederli bir ifadeye bürünüyor.

Beav, "Fena olmaz," diyor.

Pete, "Olur aslında," diye katılıyor.

Bir süre konuşmadan oturuyor, Duddits'in arka bahçede oynamasını seyrediyorlar. İki tane salıncak var. Duddits arkalarına koşuyor, itiyor, salıncakları sallıyor. Bazen duruyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor, akrepsiz ve yelkovansız bir saat kadranına benzeyen yüzünü gökyüzüne çevirip gülüyor.

Jonesy, "Şimdi iyi görünüyor," deyip çayını bitiriyor. "Herhalde hepsini unuttu."

Bayan Cavell ayağa kalkmaya davranmıştı. Yeniden oturuyor ve ona neredeyse şaşkın bir bakış fırlatıyor. "Ah hayır, hiç de değil," diyor. "Hatırlıyor. Seninle ben gibi değil belki ama her şeyi hatırlıyor. Herhalde bu gece karabasan görür ama odasına gittiğimizde babasıyla bana ne olduğunu anlatamaz. Onun için en kötüsü de bu; gördüklerini, düşündüklerini ve hissettiklerini anlatamıyor. Gereken sözcük dağarcığı yok."

İç çekiyor.

"Her neyse, o oğlanlar onu unutmazlar. Ya ona pusu kurmuş bekliyorlarsa? Ya size pusu kurdularsa?"

Jonesy, "Biz başımızın çaresine bakarız," diyor, ama sesi yeterince sakin olsa da, bakışları huzursuz.

Bayan Cavell, "Belki," diyor. "Ama ya Duddits? Onu okula ben götürebilirim, eskiden de götürürdüm ve sanırım yine götürmem gerekecek, en azından bir süre, ama kendi başına yürümeyi öyle seviyor ki."

Pete, "Kendini büyümüş gibi hissediyor," diyor.

Bayan Cavell masanın üstünden uzanıp Pete'in eline dokunuyor, yüzünün kızarmasına neden oluyor. "Öyle, kendini büyümüş hissediyor."

Henry, "Biliyor musunuz," diyor. "Biz onunla yürüyebiliriz. Biz hepimiz ortaokula gidiyoruz ve Kansas Street'ten buraya inmek zor değil."

Roberta Cavell hiçbir şey söylemeden oturuyor. Basma entarili küçük kuşkadın tıpkı bir fıkranın sonunu bekler gibi, dikkatle Henry'ye bakıyor.

Beaver, "Bu uygun olur mu Bayan Cavell?" diye soruyor. "Kolaylıkla yapabiliriz. Ama belki de bunu yapmamızı istemezsiniz."

Bayan Cavell'ın yüzünde karmaşık bir şeyler oluyor, çoğu derinin altında küçük küçük seğirmeler. Bir gözünü neredeyse kırpacak gibi

oluyor, sonra diğerini gerçekten kırpıyor. Cebinden bir mendil çıkarıp burnunu siliyor. Beaver, *bize gülmemeye çalışıyor*, diye düşünüyor. Eve yürürlerken Jonesy'yle Pete ayrıldıktan sonra bunu Henry'ye söylediğinde, Henry ona hayretle bakıyor. *O ağlamamaya çalışıyordu*, diyecek ve sonra, biraz durduktan sonra sevgiyle: *Aptal*.

Bayan Cavell, "Bunu yapar mısınız?" diye soruyor ve Henry herkes için başıyla onaylayınca soruyu hafifçe değiştiriyor. "Bunu neden yapasınız ki?"

Pete, "Onu sevdik hanımefendi," diyor.

Jonesy başıyla onaylıyor. "Yemek çantası başının üstünde, sokaklarda sürtmesinden hoşlandım..."

Pete, "Evet, çok hoş," diyor. Henry masanın altından bir tekme atıyor. Pete az önce ne dediğini düşünüyor –bunu yaptığını görebiliyorsunuz– ve kızarıyor.

Bayan Cavell anlamazdan geliyor. Sabit bir dikkatle Henry'ye bakıyor. "Sekize çeyrek kala gitmesi gerekiyor," diyor.

Henry, "O sırada biz hep buralarda oluruz," diye cevap veriyor. "Öyle değil mi çocuklar?"

Yedi kırk beş onlar için biraz erken olmasına rağmen, hep birlikte başlarını sallayıp onaylıyorlar.

Kadın bir kez daha, "Bunu yapar mısınız?" diye soruyor ve Beaver bu kez sesinin tonunu anlamakta zorlanmıyor; o kulaklarına inanamıyor.

Henry, "Tabii," diyor. "Tabii eğer Duddits istemezse... bilirsiniz..."

Jonesy, "Bizi istemezse," diye sözlerini tamamlıyor.

Bayan Cavell, "Siz deli misiniz?" diye soruyor. Beaver onun kendi kendine konuştuğunu; bu oğlanların gerçekten mutfağında olduğuna, bütün bunların gerçekten olduğuna kendini inandırmaya çalıştığını düşünüyor. "Okula büyüklerle mi gidecek? Duddits'in *gerçek okul* dediği okula giden çocuklarla mı? Cennette olduğunu düşünecektir."

Henry, "Pekâlâ," diyor. "Sekize çeyrek kala gelir, onunla okuluna kadar yürürüz. Eve de beraber döneriz."

"Çıkış saati..."

"Ah, Geriler Akademisi'nin kaçta bittiğini biliyoruz." Beaver bunu neşeyle söylüyor ve diğerlerinin acı dolu yüzlerini görmeden bir saniye önce sokakta sürtmekten çok daha kötü bir şey söylediğinin farkına

varıyor. Ellerini ağzına kapatıyor. Gözleri kocaman açılıyor. Jonesy masanın altından bacağına öyle sert bir tekme atıyor ki, Beav neredeyse sırtüstü devriliyor.

Henry, "Ona aldırmayın hanımefendi," diyor. Ancak mahcup olduğunda yaptığı gibi, hızlı hızlı konuşuyor. "O yalnızca..."

"Aldırmam," diyor kadın. "İnsanların o okula ne isim taktığını biliyorum. Alfie'yle ben de bazen öyle diyoruz." Anlaşılması güç biçimde, görünürde bu konu onu pek ilgilendirmiyor. Bir kez daha, "Neden?" diyor.

Henry'ye bakıyor olmasına rağmen, al al yanaklarıyla Beaver yanıt veriyor. "Çünkü o havalı," diyor. Diğerleri başlarını sallıyorlar.

Sonraki beş yıl boyunca Duddits'in hasta olmadığı ve kendilerinin Hole in the Wall'da olmadıkları günlerde onu okula götürüp getiriyorlar. Sonunda Duddits artık Mary M. Snowe'a, yani Geriler Akademisi'ne değil de, Derry Vocational'a gidiyor; orada kurabiye pişirmeyi, otomobil akülerini değiştirmeyi, para bozmayı ve kendi kravatını bağlamayı (düğümü zaman zaman gömleğinin ortasına gelse de, her zaman kusursuz oluyor) öğreniyor. O sırada Josie Rinkenhauer işi de olup bitmiş. Josie'nin anne babasının dışında herkesin unuttuğu dokuz günlük bir mucize. Duddits'le birlikte okula gidip geldikleri yıllarda Duddits boy atıp hepsinden daha çok uzuyor, olağanüstü güzel bir çocuk yüzüne sahip uzun bir delikanlı oluyor. O zamanlar ona Parcheesi ve basit bir tür Monopoly oynamayı da öğretmiş oluyorlar. Duddits Oyunu'nu da bulup sürekli oynuyorlar. Bazen öyle çok gülüyorlar ki, Alfie Cavell (o çiftin daha uzun boylu olanıydı ama o da bir kuşu andırıyordu) oyun odasına inen mutfaktaki merdivenlerin başına gelip sesleniyor, bu kadar komik ne olduğunu, neler olup bittiğini soruyor. Bazen Duddits'in Henry'ye ikili bir elde on dört ya da Pete'e eksi on beş koz verdiğini açıklamaya çalışıyorlar, ama Alfie hiçbir zaman anlamıyor; elinde gazetesiyle merdivenlerin başında durup şaşkın şaşkın gülümsüyor ve her zaman aynı şeyi söylüyor. *Gürültüyü kesin çocuklar*, diyor ve kapıyı kapatıp onları kendi hallerine bırakıyor... ve o hallerin içinde en iyisi Duddits Oyunu, Pete'in dediği gibi tamamen şaklabanlık. Beaver zaman zaman gülmekten patlayacağını düşünüyor. Duddits ise sürekli kocaman eski oyun tahtasının başında, yere bağdaş kuruyor ve bir Buda gibi gülümsüyor. Ne eğlence! Bütün bunlar önlerinde ama şimdi yalnızca şu mutfak ve şaşır-

tıcı güneş var; dışarıda Duddits salıncakları itiyor. Hayatlarına girerek onlara büyük bir iyilik yapan Duddits. Tanıdıkları başka hiç kimseye daha en başından biliyorlar bunu benzemeyen Duddits.

Pete birdenbire, "Nasıl yaptılar anlayamıyorum," diyor. "Nasıl ağlıyordu. Onu taciz etmeyi nasıl sürdürdüler anlayamıyorum."

Roberta Cavell ona üzgün üzgün bakıyor. "Büyükler onu aynı şekilde görmüyorlar," diyor. "Umarım sizler hiçbir zaman anlamazsınız."

6

Beaver, *"Jonesy!"* diye bağırdı. *"Hey, Jonesy!"*

Bu kez hafif ama tartışılmaz bir yanıt geldi. Kar motosikletinin durduğu baraka bir tür zemin kat tavan arasıydı ve orada duran şeylerden biri de yirmili ya da otuzlu yıllarda bisikletli postacıların gidonlarına taktıkları türden bir havalı kornaydı. Beaver onun sesini duydu. *"OOOkah! Huuuukah!"* Duddits olsa kuşkusuz gözlerinden yaşlar gelene dek gülerdi; yüksek, çınlayan seslere bayılırdı Duds.

İnce mavi duş perdesi hışırdadı ve Beav'in kollarındaki tüyler diken diken oldu. Bir an McCarthy'nin yaptığını sanıp neredeyse sıçrayacakken, kendi dirseğiyle yaptığını fark etti –burası çok sıkışık bir yerdi tabii– ve yeniden oturdu. Ama altında hâlâ hiçbir şey olmuyordu; o şey her neyse, ya ölmüş ya da gitmişti. Kesinlikle.

Yani... neredeyse kesinlikle.

Sonra Beav arkasına uzandı, bir an için sifon kolunu tuttu, sonra elini indirdi. Jonesy, *sıkı dur*, demişti ve Beaver da öyle yapacaktı, ama Jonesy neden geri dönmüyordu? Eğer o bandı bulamadıysa, neden onsuz gelmiyordu? Artık en azından on dakika geçmiş olmalıydı, değil mi? Lanet bir saat gibi gelmişti. Bu arada, yanındaki küvette bir ölüyle klozetin üstünde oturuyordu. Adamın poposu sanki dinamitle açılmıştı, tuvaletini yapmak derken...

Beaver, "En azından kornaya bir daha bas," diye mırıldandı. "O berbat şeyi öttür, hâlâ orada olduğunu bileyim." Ama Jonesy yapmadı.

7

Jonesy bandı bulamadı.

Her yere bakmış, hiçbir yerde bulamamıştı. Orada olması gerektiğini biliyordu, ama çivilerden hiçbirine takılı değildi ve aletlerle dolu çalışma tezgâhının üstünde de yoktu. Ne boya kutularının arkasında, ne sararmış lastiklerinden badana maskelerinin arasında vardı. Tezgâhın altına, dip duvarın önüne yığılmış kolilerin içine, sonra kar motosikletinin yolcu koltuğunun altındaki bagajına baktı. Orada hâlâ kutusunda duran yedek bir el feneri ve yarım paket eski sigara vardı, ama lanet olası bant yoktu. Beav'in ona seslendiğinden emin olunca bandı almadan gitmek istemedi ve yerde duran eski kornaya basıp çatlamış lastiğini öttürerek Duddits olsa herhalde bayılacağı o *uuuukahuuuukah* sesini çıkardı.

Bandı ne kadar arayıp bulamasa, o kadar önemli olduğunu düşündü. Bir rulo tel vardı, ama bir klozet kapağını telle nasıl bağlayabilirdiniz ki? Mutfak çekmecelerinden birinde bir de seloteyp vardı, hemen hemen emindi, ama tuvaletteki o şey oldukça güçlü gibiydi. İrice bir balık gibi. Seloteyp yeterli olmazdı.

Jonesy kar motosikletinin yanında durup iri iri açtığı gözleriyle çevresine bakındı, ellerini saçlarında dolaştırdı (eldivenlerini giymemişti ve burada henüz parmaklarını uyuşturacak kadar uzun süre kalmamıştı). Nefes verirken ağzından koca koca buharlar çıkıyordu.

"Nerede lanet olası?" diye sorarak tezgâha yumruğunu indirdi. Çivi ve vidalarla dolu küçük bir kutu düştü. Koca bir rulo koli bandı tam arkasında duruyordu. En az on kez önünden geçmiş olmalıydı.

Hemen alıp cebine tıkıştırdı –en azından montunu giymeyi akıl etmiş, ama fermuarı çekmeye zahmet etmemişti– ve gitmek üzere döndü. İşte o zaman Beaver bağırmaya başladı. Seslenirken sesi pek duyulmuyordu ama Jonesy çığlıklarını duymakta hiç zorlanmadı. Şiddetli, içten gelen, acı dolu haykırışlardı.

Jonesy kapıya koştu.

8

Beaver'ın annesi her zaman şu kürdanlar yüzünden öleceğini söylerdi, ama böyle bir şeyi hiçbir zaman aklına getirmemişti.

Beaver klozetin kapalı kapağının üstünde otururken bahçıvan pantolonunun cebinde çiğneyecek bir şeyler arandı, ama hiç kalmamıştı. Hepsi yerlere dağılmıştı. İki üç tanesine kan bulaşmamıştı, ama alabilmek için kapağın üstünden birazcık kalkması, kalkıp öne eğilmesi gerekecekti.

Beaver düşündü. Jonesy, *sıkı dur*, demişti, ama tuvaletteki şey kuşkusuz gitmişti; denizaltı savaş filmlerinde dedikleri gibi: *dal, dal dal.* Eğer dalmadıysa bile, poposunu ancak bir iki saniyeliğine kaldıracaktı. Eğer o şey sıçrarsa Beaver hemen geri oturabilir, belki de o şeyin pis boynunu (varsa tabii) kırabilirdi.

Kürdanlara özlemle baktı. Üç dört tanesi uzanıp alabileceği kadar yakındı, ama o kanlı kürdanları ağzına koymayacaktı. Özellikle de kanın nereden geldiği düşünülürse. Başka bir şey daha vardı. Kanın üstünde o garip şeyler ürüyor, fayansların arasındaki harçta da çoğalıyordu. Şimdi çok daha iyi görüyordu. Kürdanların bazılarının üstünde de vardı... ama kana bulaşmamış olanlarda değil. Onlar tertemiz ve beyazdı. Hayatta ağzında tutacağı bir şeyin, çiğneyecek küçük bir tahta parçasının rahatlığını aradığı bir an varsa, işte o şimdiydi.

Beav, "Lanet olsun!" diye mırıldandı, eğilip uzandı. Baldır kaslarını kasınca poposu kapaktan kalktı. Parmakları kürdanı kavradı *–ah, yakaladım–* ve tam o anda bir şey korkunç bir güçle klozet kapağına vurup korunmasız hayalarına çarparak onu ileri itti. Beav dengesini korumak için son bir çabayla duş perdesine tutundu, ama o da metalik bir halka tıkırtısıyla borusundan çıktı. Beav'in botları yerdeki kanlarda kayıp koltuğundan fırlatılmış bir adam gibi boylu boyunca yere serildi. Arkasında tuvalet kapağının porselen sifon tankını çatlatacak bir güçle açıldığını duydu.

Islak ve ağır bir şey Beaver'ın sırtına bindi. Kuyruk gibi veya solucan ya da kaslı, halka halka kol gibi bir şey bacaklarının arasından kıvrılıp zaten ağrıyan hayalarını bir piton gibi sardı. Beaver çenesini kanlı fayanslardan kaldırıp (çenesine hafif bir kırmızı kare deseni çıkmıştı) bağırdı. Gözleri yuvalarından uğrayacakmış gibiydi. Yaratık rulo

yapılmış, nefes alan bir halı gibi ıslak, soğuk ve ağır, ensesinden bel çukuruna dek üstünde yatıyordu. Şimdi de kuduz bir maymun gibi tiz, titreşen bir ses çıkarmaya başlamıştı.

Beaver yine çığlık attı ve karnının üstünde kapıya doğru süründü. Sonra elleriyle dizlerinin üstünde kalkıp yaratığı silkelemeye çalıştı. Bacaklarının arasındaki kanlı ip yine sıktı ve karnındaki sıvı acı sisinin içinde bir yerlerden bir pırtlama sesi geldi.

Ah Tanrım, diye düşündü. *Tanrı aşkına, sanırım hayalarımdan biriydi o.*

Beaver bağırarak, inleyerek, dilini çılgın bir parti oyuncağı gibi ağzına çekip uzatarak aklına gelen tek şeyi yaptı. Sırtüstü yuvarlanıp sırtındaki her neyse belkemiğiyle taşların arasında ezmeye çalıştı. Bacaklarının arasına dolanan kuyruğu kavradı. Tepesi düzgün ve tüysüz, altı –sanki kıtık saçlardan yapılma kancalarla kaplıymış gibi– dikenliydi. Ve ıslaktı. Su mu? Kan mı? Her ikisi de mi?

"*Ah! Ah! Tanrım bırak beni! Lanet şey, bırak beni! Tanrım! Kahrolası hayalarım! Tanrım!*"

Elini kuyruğun altına sokamadan bir ağız dolusu iğne ensesine saplandı. Böğürerek başını kaldırdı ve o şey kayboldu. Beaver ayağa kalkmaya çalıştı. Bacaklarında derman kalmadığından elleriyle itmesi gerekiyor, elleri de durmadan kayıyordu. Yerler artık McCarthy'nin kanının üstüne bir de çatlayan klozetten akan bulanık sularla kaplanmış ve fayans kaplı zemin bir paten pistine dönüşmüştü.

Sonunda kalkmayı başardığında bir şeyin kapının pervazının ortasına tutunduğunu gördü. Başı öne uzanmış, tüysüz kuyruğu kapı koluna dolanmış yaratık bir yılan gibi üstüne atıldı. Beaver bir çığlık atıp elini yüzüne götürdü. Küçük parmağı hariç dört parmağından üçü yok olmuştu. Ya hiç acı yoktu ya da patlayan hayasının acısı onu da yutmuştu. Uzaklaşmaya çalıştı, ama dizlerinin gerisi kırık klozete dayandı. Gidecek hiçbir yer yoktu.

O şey onun içinde miydi, diye düşündü; bu kadarına zamanı vardı. *Onun içinde miydi?*

O sırada yaratık kuyruğunu, kolunu ya da her nesiyse açıp Beaver'ın üstüne atladı. Aptalca kızgın siyah gözleri sözde kafasının üst tarafını, bir sürü kemik iğne de alt tarafını kaplıyordu. Uzaklarda, normal yaşamın hâlâ sürüyor olabileceği bir başka evrende Jonesy adını sesleniyordu ama geç kalmıştı, Jonesy çok geç kalmıştı.

McCarthy'nin içinden çıkan şey bir şapırtıyla Beaver'ın göğsüne yapıştı. Tıpkı McCarthy'nin yellenmesi gibi kokuyordu; ağır bir petrol, eter ve metan gazı kokusu vardı. Bedeninin alt kısmı olan kaslı kırbaç Beaver'ın beline dolandı. Başı öne uzanıp dişleri Beaver'ın burnuna kenetlendi.

Beaver çığlıklar atarak, yumruklarını savurarak geriye, klozetin üstüne düştü. Yaratık çıkarken klozetin tahtasıyla kapağı açılıp sifon tankına dayanmış, kapak açık kalırken tahta geri düşmüştü. Beaver ona yaslandı, kırdı ve kıç üstü tuvalete oturdu. Yaratık beline dolanmış, yüzünü kemiriyordu.

"Beaver! Beav, ne..."

Beaver üstündeki yaratığın kasıldığını hissetti. Tıpkı sertleşen bir organ gibi, tam anlamıyla kasıldı. Belindeki kol daha sıkı dolandı, sonra gevşedi. Kara gözlü aptal suratı Jonesy'nin sesine doğru döndü ve Beav solan gözleriyle bir kan perdesinin ardından, eski arkadaşını gördü. Jonesy ağzı bir karış açık eşikte durmuş, elinde bir rulo koli bandı (*artık gerek kalmadı*, diye düşündü Beaver) sallanıyordu. Jonesy dehşetten donakalmış, tümüyle savunmasız, orada duruyordu. Yaratığın bir sonraki yemeği.

Beav, "Jonesy, kaç buradan!" diye bağırdı. Kanla dolu ağzından sesi ıslak, zorla çıkıyordu. Yaratığın sıçramaya hazırlandığını hissedip kollarını sanki sevgilisiymiş gibi onun titreyen gövdesine doladı. "Çık dışarı! Kapıyı kapat! Ya..." *Yak onu*, demek istemişti. *Kilitle, ikimizi de kilitle, onu diri diri yak, ben onu kollarımla sarıp bu lanet tuvalette oturacağım ve eğer ölürken onun da kızardığının kokusunu alırsam, mutlu giderim.* Ama yaratık çok güçlü mücadele ediyordu ve budala Jonesy elinde koli bandı, ağzı bir karış açık orada öylece duruyor, tıpkı Duddits'e benziyordu. Taş kadar aptal ve hiç de düzelmeyecekmiş gibi. Sonra yaratık Beaver'a döndü, kulaksız ve burunsuz kafa çıkıntısı geri çekildi ve o kafa ileri atılıp da dünyası son kez patlamadan önce Beav'in aklından son bir düşüncenin yarısı geçti: *O kahrolası kürdanlar, annem hep derdi...*

Sonra kırmızı patlama kapkara yayıldı ve uzaklardan bir yerden kendi çığlıklarının, son çığlıklarının sesi geldi.

9

Jonesy, Beav'in kızıl-sarı renkte dev bir solucana benzer bir şeye dolanmış halde klozette oturduğunu gördü. Seslenince yaratık ona doğru döndü. Kafası yoktu; yalnızca köpekbalığı gibi kapkara gözleri ve dişlerle dolu bir ağzı vardı. O dişlerin içinde bir şey; Beaver Clarendon'ın burnunun çiğnenmiş kalıntıları olamayacak, ama herhalde öyle olan bir şey duruyordu.

Kendi kendine, *kaç*, diye bağırdı, sonra: *Kurtar onu! Beaver'ı kurtar!*

Her iki komut da eşit güçteydi ve sonuçta sanki bin kilo çekiyormuş gibi eşikte donakaldı. Beaver'ın kollarındaki şey bir ses çıkarıyordu. Beynine işleyen bu çılgın ses aklına bir şey getirdi. Uzun zaman öncesinden bir şeydi, ama ne olduğunu bilemiyordu.

Sonra Beaver tuvalette oturduğu yerden ona bağırmaya çalıştı, kaçmasını, kapıyı kapatmasını söyledi ve yaratık sesini duyunca sanki geçici olarak unuttuğu bir işi hatırlamış gibi ona dönüp bu kez Beaver'ın gözlerine atıldı. Yaratık öterken Beaver kıvranıyor, bağırıyor ve tutmaya çalışıyordu. Yaratık Beaver'ın beline dolayıp sıktığı kuyruğu mu her nesiyse onunla bahçıvan pantolonunun içinden gömleğini sıyırdı ve çıplak teninden içeri kaydı. Beaver'ın ayakları fayansların üstünde kayıyor, botlarının topuklarından ince tabakalar halinde kanlı sular sıçrıyor, duvarda gölgesi çırpınıyor ve o küfler her yere yayılmış, hızla çoğalıyordu...

Jonesy, Beaver'ın son bir çırpınışla geri çekildiğini; yaratığın gevşeyip tuvaletten yuvarlanarak üst tarafının küvete, Bay Kapıdadurmuşvuruyorum'un üstüne düştüğünü gördü. Yere yuvarlanıp sürünerek –Tanrım çok hızlıydı– ona doğru yaklaşmaya başladı. Jonesy bir adım gerileyip yaratık tam ona ulaşmak üzereyken banyo kapısını kapattı. Yaratık kapıya çarpınca aynen tuvaletin kapağına çarparkenki gibi bir ses çıktı. Çarpmanın şiddetinden kapı sarsılmıştı. Taşların üstünde dolanırken kapının altından gölgesi vuruyordu. Sonra yine kapıya yüklendi. Jonesy ilkönce koşup bir iskemle alarak kapı kolunun altına sıkıştırmayı düşündü, ama çocuklarının dediği gibi, ne aptalca bir düşünceydi; kapı dışarı değil, içeri açılıyordu. Asıl soru yaratığın kapı kolunun ne işe yaradığını bilip bilmediği ve ona uzanıp uzanamayacağıydı.

Sanki aklını okumuş gibi bunun olanaksız olduğunu kim söyleyebilirdi ki? Kapının gerisinden bir sürünme sesi geldi ve Jonesy kapı kolunun dönmeye başladığını hissetti. O şey her neyse, inanılmaz derecede güçlüydü. Jonesy kapının kolunu sağ eliyle tutarken solunu da ekledi. Koldaki basınç sürekli arttı ve Jonesy iki eliyle asılmasına rağmen içerideki şeyin kapıyı açabileceğini düşünüp paniğe kapıldı. Az daha kaçacaktı.

Onu engelleyen, yaratığın ne kadar hızlı olduğunu hatırlaması oldu. *Ben daha odanın yarısına varamadan yakalar*, diye düşündü. Aklının gerisinden odanın zaten neden bu kadar büyük olduğunu merak ediyordu. *Beni yakalar, bacağıma dolanır, sonra çıkıp...*

Jonesy kapının koluna daha büyük güçle asıldı. Kollarındaki ve ensesindeki damarlar kabarmış, dudakları gerilip dişleri ortaya çıkmıştı. Kalçası da ağrıyordu. Eğer kaçacak olsa, o emekli profesör yüzünden şu lanet kalçası onu daha da yavaşlatacaktı. Kahrolası herif, zaten araba kullanmaması gerekirdi, sağ ol profesör, çok sağ ol. Eğer kapıyı kapalı tutamazsa ve kaçamazsa, o halde ne olacaktı?

Beaver'a olanlar tabii. Şiş kebap gibi canavarın dişine takılmış o şey, Beaver'ın burnuydu.

Jonesy inleyerek kapı koluna asıldı. Bir an için basınç daha da arttı, sonra durdu. Kapının incecik ahşabının arkasında yaratık öfkeyle homurdandı. Jonesy antifriz sıvısının geniz yakan kokusunu alabiliyordu.

Oraya nasıl asılıyordu? Jonesy'nin görebildiği kadarıyla kolu bacağı yoktu, yalnızca o kırmızımsı kuyruk gibi şey, o halde nasıl...

Kapının öte tarafından tahtanın çıtırdayıp kırıldığını duydu. Sesten anlaşıldığı kadarıyla tam başının hizasındaydı ve hemen durumu anladı. Yaratık dişleriyle tutunuyordu. Bu düşünce Jonesy'yi inanılmaz bir dehşete sürükledi. O şey McCarthy'nin içindeydi; bundan hiç kuşkusu yoktu. McCarthy'nin içine girmiş ve korku filminden çıkma dev bir solucan gibi içinde büyümüştü. Dişli bir kanser gibi. Yeterince büyüdüğünde, daha büyük ve daha iyi işler yapmaya hazır olduğunda da, kemirip kendine yol açmış ve çıkmıştı.

Jonesy sulu, neredeyse ağlayan bir sesle, "Olamaz ahbap, olamaz," dedi.

Banyo kapısının kolu ters tarafa dönmeye başladı. Jonesy onu orada, kapının kendi tarafında gözlerinin önüne getirebiliyordu. Tıpkı bir

sülük gibi dişleriyle kapıya yapışmış, kuyruğu ya da tek kolu cellat ilmeği gibi kapının koluna yapışmış çekiyor...

Jonesy nefes nefese, "Hayır, hayır, hayır..." diye inledi. Bütün gücüyle kapıya asılıyordu. Kapının kolu elinden kaymak üzereydi. Yüzünün ve avuçlarının terlediğini hissediyordu.

Korkmuş, yuvalarından uğramış gözlerinin önünde tahtada bir dizi kabartı belirdi. Bunlar yaratığın dişleriydi. Tahtaya geçirmiş, gittikçe daha derine batırıyordu. Çok geçmeden (yani daha önce kapı kolu elinden kaymazsa) dişlerinin uçları belirecek ve arkadaşının burnunu koparan o dişlerle karşı karşıya kalacaktı.

Bu aklına getirdi. Beaver ölmüştü. Eski dostu.

Jonesy kapının arkasındaki şeye, "Onu sen öldürdün!" diye bağırdı. Sesi üzüntü ve dehşetle titriyordu. "Beav'i öldürdün!"

Yanakları sıcak, gözlerinden süzülmeye başlayan yaşlar daha da sıcaktı. Siyah deri ceketiyle Beaver (tanıştıkları gün Duddits'in annesi, *ne çok fermuar var*, demişti) mezuniyet balosunda aptal suratıyla kollarını kavuşturup ayaklarını savurarak bir Kazak gibi dans eden Beaver, Carla'yla düğünlerinde Jonesy'yi kucaklayıp kulağına, "Mutlu olmalısın ahbap. Hepimizin yerine mutlu olmalısın..." diye fısıldayan Beaver. Tabii Beaver'ın mutlu olmadığını ilk o zaman anlamıştı. Henry'yle Peter tabii, onlar için hiç kuşku yoktu, ama Beav? İşte artık Beaver ölmüştü. Küvetin yarı içinde, yarı dışında, Bay Richard Kapıdadurmuşvuruyorum McCarthy'nin üstünde burunsuz yatıyordu.

Kapıdaki kabartılara, *"Onu öldürdün, seni melun!"* diye bağırdı. Önceden altı olan kabartıların sayısı dokuza, on ikiye çıkmıştı.

Sanki bu öfkeye şaşırmış gibi, kapının kolundaki baskı yeniden azaldı. Jonesy telaşla bakınıp işe yarayacak bir şey aradı, bulamadı, sonra önüne baktı. Koli bandı orada duruyordu. Eğilip alabilirdi ama ya sonra? Bandı açmak için iki eline de gerek duyacaktı, her iki elini ve koparmak için de dişlerini kullanması gerekecekti ve bu ona zaman kazandırsa bile, kapı kolunu zorlukla tutabilirken neye yarardı ki?

Kol yine dönmeye başlamıştı. Jonesy kendi tarafından asıldı, ama artık yoruluyordu. Kaslarındaki adrenalin bozulup kurşuna dönüşmeye, avuçları her zamankinden daha kayganlaşmaya başlamıştı. O koku, o yakıcı koku artık daha belirgin ve McCarthy'nin bedenindeki gazlarla atıklardan uzakta daha saftı. Kapının bu yanında nasıl bu kadar güçlü duyulabiliyordu? Yoksa...

Banyo kapısının içinde ve dışındaki kapı kollarını bağlayan parçanın kırılmasından önceki yarım saniye süresince Jonesy üstüne bir gölgenin düştüğünü hissetti. Sanki birisi arkasından sokulmuş, onunla ışık arasında, onunla arka kapının arasında duruyormuş gibi...

Kapı kolu kırıldı. Jonesy'nin elindeki kol kurtuldu ve kapı öte taraftan asılan yılanımsı şeyin ağırlığıyla biraz aralandı. Jonesy bir çığlık atıp kapı kolunu elinden düşürdü. Kol koli bandına çarpıp bir yana yuvarlandı.

Jonesy kaçmak için dönünce gri bir adam gördü.

O bir yabancıydı, ama bir bakıma hiç de yabancı değildi. Jonesy yüz tane "inanılmaz olaylar" programında, bin tane gazetenin baş sayfasında (süpermarket kuyruklarında tutsak beklerken insanın yüzüne yarı komik korku dizileri haykıran türden gazetelerdi) *E.T.*, *Üçüncü Türden Yakınlaşmalar* ve *Gökteki Ateş* türünden filmlerde onun resimlerini görmüştü. Bay Gri, *X-Files* programından da hiç eksik olmazdı.

Bütün görüntülerinde en azından o gözler doğru verilmişti. McCarthy'nin poposunu kemirip çıkan o yaratığın gözlerine benzeyen kocaman, kara gözler. Ağzı da yakındı –yatay bir kesikten ibaretti yalnızca– ama gri derisi tıpkı yaşlılıktan ölmekte olan bir filin derisi gibi gevşek katmanlar halinde dökülüyordu. Kırışıkların arasından yol yol ince sarı iltihaplı bir madde akıyordu. Halsiz gözlerinden sızan maddeyle aynıydı. Kocaman odanın zemininde, düş kapanının altındaki Navajo kiliminin üstünde, girdiği mutfak kapısının önünde pıhtılar halinde birikmişti. Bay Gri ne kadar zamandır oradaydı? Dışarıda durmuş, Jonesy'nin elinde işe yaramaz koli bandıyla kar motosikletinin durduğu barınaktan arka kapıya koşmasını mı seyretmişti?

Bilmiyordu. Tek bildiği Bay Gri'nin ölmekte olduğuydu ve Jonesy onun yanından geçmek zorundaydı, çünkü banyodaki yaratık tok bir sesle yere düşmüştü. Üstüne atılacaktı.

Bay Gri, *Marcy*, dedi.

Ağzı hiç kıpırdamasa da oldukça belirgin konuşmuştu. Jonesy sözcüğü kafasının içinde, hep Duddits'in ağladığını duyduğu o yerde duymuştu.

"Ne istiyorsun?"

Banyodaki şey ayaklarının üstünden kaydı, ama Jonesy pek fark etmedi bile. Gri adamın çıplak, parmaksız ayaklarının arasında kıvrıldığını da görmedi.

Bay Gri, Jonesy'nin başının içinde, *lütfen dur,* dedi. *Tıkırt* buydu işte. Dahası, çizgi de buydu. Çizgiyi bazen görür, bazen duyardınız. Tıpkı o seferinde Defuniak'ın suçlu düşüncelerini duyduğu gibi. *Dayanamıyorum, bana bir iğne yapın. Marcy nerede?*

Jonesy, *ölüm o gün beni arıyordu,* diye düşündü. *Sokakta beni ıskaladı, hastanede bir iki oda farkla da olsa ıskaladı, o zamandan beri beni arıyor. Sonunda buldu beni.*

Sonra yaratığın kafası patladı, yarıldı ve içinden bulut halinde eter kokulu parçacıklar saçıldı.

Jonesy onları soludu.

VIII

ROBERTA

1

Elli sekiz yaşındaki Duddits'in dul kalmış annesi artık kırlaşmış saçlarıyla (ama hâlâ çiçekli basma elbiseler giyen kuş gibi bir kadındı, onlar değişmemişti) West Derry Acres'ta oğluyla paylaştığı zemin kattaki apartman dairesinde televizyonun karşısında oturuyordu. Alfie öldükten sonra Maple Lane'deki evi satmıştı. Aslında tutabilirdi; Alfie yeterince para bırakmış, yaşam sigortası daha da çok vermişti –bir de 1975'te kurduğu oto yedek parçası ithalat şirketindeki hisseleri vardı– ama ev çok büyüktü ve hem yukarıda, hem de aşağıda, Duddits'le zamanlarının çoğunu geçirdikleri oturma odasında çok fazla anıları vardı. Yukarıda Alfie'yle uyudukları ve konuştukları, planlar yapıp seviştikleri yatak odası vardı. Aşağıdaysa Duddits'le arkadaşlarının sayısız öğleden sonrayı ve akşamı geçirdikleri oturma odası. Roberta'ya göre onlar bozuk ağızları ve iyi kalpleriyle cennetten gönderilmiş birer melektiler. Duddits de *fut* demeye başladığında büyük bir açıksözlülükle Pete'in yeni köpeği Elmer Fudd'ın, yani kısaca Fudd'ın adını söylemeye çalıştığını açıklamışlardı. Ve tabii Roberta buna inanmış gibi yapmıştı.

Çok fazla anı, mutlu zamanlardan kalma çok fazla hayal. Ve bir de tabii, Duddits hastalanmıştı. Hastalığı iki yıl sürmüştü; eski dostlarından hiçbiri bilmiyordu, çünkü artık uğramıyorlardı ve o da telefonu açıp Beaver'ı aramayı, onun diğerlerine haber vermesini göze alamamıştı.

Şimdi televizyonun önünde oturuyordu. Yerel haberciler ikide birde öğleden sonraki dizileri bölüp son haberleri vermek yerine sürekli

yayına geçmişlerdi. Roberta kuzeyde olup bitenleri biraz ürkerek, ama büyülenmiş gibi seyrediyordu. En korkuncu da, neler olup bittiğini ya da gerçekte ne büyük bir haber olduğunu hiç kimsenin bilmemesiydi. Derry'nin yüz elli kilometre kadar kuzeyindeki ıssız bir bölgede bir düzine kadar avcı kaybolmuştu. Bu kadarı açıktı. Roberta emin değildi, ama habercilerin Jefferson Tract'ten söz ettiklerini sanıyordu. Oğlanlar eskiden oraya ava giderler ve Duddits'i hem eğlendiren, hem de korkutan hikâyelerle dönerlerdi.

O avcılarla bağlantının kesilmesinin nedeni bölgeden geçip on, on beş santim kalınlığında kar yağışına neden olan Alberta fırtınası mıydı? Belki. Kimse emin değildi ama Kineo bölgesinde avlanan dört kişilik bir ekip gerçekten kaybolmuş gibiydi. Ekrana resimleri geliyor, ciddi bir ifadeyle isimleri sayılıyordu: Otis, Roper, McCarthy, Shue. Sonuncusu bir kadındı.

Kayıp avcılar öğleden sonraki pembe dizilere ara verilecek kadar büyük bir haber olamazdı, ama başka şeyler de vardı. İnsanlar gökyüzünde garip, rengârenk ışıklar görmüşlerdi. Kineo yöresinde avlanan Millinocket'lı iki avcı iki gün önce ormanda enerji hatlarının kopuk olduğu bir bölgenin tepesinde asılı duran puro benzeri bir cisim görmüşlerdi. Söylediklerine göre aracın ne pervanesi, ne de gözle görünür bir itme mekanizması vardı. Enerji hatlarının üç metre tepesinde öylece asılı duruyor, insanın kemiklerinde ve anlaşılan bir de dişlerinde hissedilen bir vınlama sesi çıkarıyordu. Her iki avcı da dişlerinin döküldüğünü öne sürmüşlerdi ama boş yerleri göstermek üzere ağızlarını açtıklarında Roberta diğer dişlerinin de dökülmek üzere olduğunu gördü. Avcılar eski bir Chevy kamyonet kullanıyorlardı ve daha iyi görebilmek için yaklaşmaya çalıştıklarında motor durmuştu. (Adamlardan birinin pilli kol saati olayın ardından üç saat kadar geri gitmiş, diğerinin eski türden kurgulu saatine bir şey olmamıştı.) Haberciye göre bir dizi avcı ve bölgenin yerlileri de son bir haftadır bazıları puro biçiminde, bazıları daha geleneksel uçan daireye benzeyen, tanımlanamayan uçan nesneler görmüşlerdi. Haberci askerlerin böylesi gözlem salgınları için kullandıkları bir sözcük olduğunu bildiriyordu: "Flap."

Kayıp avcılar, UFO'lar. Heyecanlı ve kuşkusuz *Altı Haberleri*'nde verilmeye değerdi. ("Yerel! Flaş! Sizin Kasabanız ve Sizin Eyaletinizde!") Ama dahası da vardı. Daha beteri. Tabii hâlâ söylentiydi ve Rober-

ta doğru olmaması için dua ediyordu, ama onu iki saattir buraya mıhlayacak, fazlasıyla kahve içip gittikçe huzursuzlanarak seyretmesine yol açacak kadar garipti.

En korkunç söylentiler, avcıların enerji hattının üstünde asılı duran puro biçimli nesneyi gördükleri yerin yakınında bir şeyin ormana düştüğü yolundaydı. Daha da kötüsü, Aroostook bölgesinin oldukça büyük bir kesimi, çoğunlukla kâğıt şirketlerine ve devlete ait araziden oluşan belki iki yüz kilometrekarelik bir bölge karantina altına alınmıştı.

Bangor'daki Ulusal Hava Muhafızları Üssü'nde uzun boylu, içerlek gözlü, solgun bir adam gazetecilerle konuştu (MANYAKLARIN EVİ diye bir tabelanın önünde duruyordu) ve söylentilerde hiçbir gerçek payının bulunmadığını, ama "birbiriyle çelişen bir dizi haberin" araştırıldığını söyledi. Ekrandaki bantta ABRAHAM KURTZ yazıyordu. Roberta onun rütbesinin ne olduğunu ya da gerçekten asker olup olmadığını bilemiyordu. Üstünde yalnızca bir fermuar bulunan basit yeşil bir tulum giymişti. Eğer üşüyorsa da o tulumdan başka bir şey giymediğine göre herhalde öyle sanırdınız – hiç belli etmiyordu. İri ve beyaz kirpiklerle çevrelenmiş gözlerinde Roberta'nın pek hoşuna gitmeyen bir şey vardı. Bir yalancının gözlerine benziyordu.

Bir haberci, "En azından düşen hava aracının ne yabancı, ne de... ne de uzaydan gelme olduğunu teyit edemez misiniz?" diye sordu. Sesinden genç birine benziyordu.

Kurtz, "E.T. evi ara," dedi ve güldü. Diğer haberciler de gülüştüler ve burada, West Derry Acres'taki evinden seyreden Roberta'nın dışında hiç kimse soruya yanıt verilmediğini fark etmemiş gibiydi.

Bir başka haberci, "Jefferson Tract bölgesinde karantina olmadığını doğrulayabilir misiniz?" diye sordu.

Kurtz, "Bu aşamada ne doğrulayabilirim, ne de yalanlayabilirim," dedi. "Konuyu çok ciddiye alıyoruz. Bayanlar baylar, hükümete verdiğiniz dolarlar bugün çok işe yaramaktadır." Sonra pervanesi ağır ağır dönen, yan tarafında büyük beyaz harflerle ANG yazılı bir helikoptere doğru yürüdü.

Haber spikerine göre bu görüntü sabah 9.45'te alınmıştı. Bir sonraki görüntü elle tutulan bir video kamerayla çekilmiş sarsak görüntülerdi – Kanal 9 Haberler tarafından Jefferson Tract üstünde uçmak üzere kiralanmış bir Cessna'dan çekilmişti. Hava rüzgârlıydı ve çok kar vardı,

ama kocaman birer peygamberdevesi gibi Cessna'nın iki yanını kuşatan helikopterler görülebiliyordu. Bir telsiz konuşması verildi ama öylesine cızırtılıydı ki, Roberta televizyon ekranının altında sarı harflerle verilen bandı okumak zorunda kaldı. *"Burası yasak bölgedir. Hemen havalandığınız yere geri dönmeniz emredilmektedir. Tekrar ediyorum, burası yasak bölgedir. Geri dönün."*

Yasak demek aynı zamanda karantina altında demek mi oluyordu? Roberta Cavell herhalde öyle olduğunu düşündü, ama o Kurtz denen adam gibileri buna karşı çıkabilirdi. Sağ ve soldaki helikopterlerin üstündeki harfler açıkça görülüyordu: ANG. Bir tanesi Abraham Kurtz'u kuzeye götüren helikopter olabilirdi.

Cessna pilotu: *"Bu harekât kimin komutasında yürütülüyor?"*

Telsiz: *"Geri dönün Cessna, yoksa geri dönmeye zorlanacaksınız."*

Cessna geri dönmüştü. Haber spikeri uçağın zaten yakıtının azaldığını söylemişti. Sanki bu her şeyi açıklarmış gibi. O zamandan beri son haberler diye tekrar tekrar aynı şeyleri söylüyorlardı. En büyük kanallar güya bölgeye haberciler göndermişlerdi.

Televizyonu kapatmak için kalkarken –seyretmek artık onu huzursuz ediyordu– Duddits bir çığlık attı. Roberta'nın kalbi göğsünde bir an durdu, sonra hızla çarpmaya başladı. Çabucak döndü, Alfie'den ona kalan televizyon koltuğunun yanındaki sehpaya çarptı, kahve fincanını devirdi. Sehpanın üstündeki *TV Guide* dergisi ıslanıp kapağındaki *Soprano* dizisinin karakterleri lekelendi.

Çığlığın arkasından yüksek sesli, isterik hıçkırıklar duyuldu. Tıpkı bir çocuğun hıçkırıklarıydı bunlar. Ama Duddits böyleydi işte, artık otuzlu yaşlarındaydı ama kırkına varmadan çok önce, hâlâ bir çocuk olarak ölecekti.

Roberta bir an için öylece kalakaldı. Sonra kıpırdadı. Alfie'nin ya da daha da iyisi, oğlanlardan birinin yanında olmasını diledi. Artık hiçbiri oğlan değildi tabii; yalnızca Duddits hâlâ küçük bir çocuktu. Down sendromu onu Peter Pan'a dönüştürmüştü ve çok geçmeden Bitmeyen Çocukluk Ülkesi'nde ölecekti.

"Geliyorum Duddie!" diye seslendi. Gidiyordu da, ama koridordan aşağı, arka odaya koşarken kendi kendine yaşlandığını hissetti. Kalbi kaburgalarına çarpacakmış gibi atıyor, romatizma kalçalarını dağlıyordu. Bitmeyen Çocukluk Ülkesi'nde ona yer yoktu.

"Geliyor, anne geliyor!"

Sanki kalbi kırılmış gibi hıçkırıyordu. Dişlerini fırçaladıktan sonra dişetlerinin kanadığını ilk gördüğünde de bağırmıştı, ama hiçbir zaman çığlık atmamıştı ve yıllardır böyle ağlamamıştı. İnsanın yüreğine işleyen ve kalbini parçalayan hıçkırıklardı bunlar.

"Duddie, ne oldu?"

Annesi odaya dalıp iri iri açılmış gözlerle ona baktı. Kanama geçirdiğinden öyle emindi ki, önce gerçekten kanı gördü. Ama karşısında arkası dikleştirilmiş hastane yatağında öne arkaya sallanan, yanakları gözyaşlarından sırılsıklam olmuş Duddits'ten başka hiçbir şey yoktu. Gözleri her zamanki gibi yemyeşildi, onun dışında beti benzi atmıştı. Annesine genç Art Garfunkel'ı anımsatan o güzelim sarı saçları da dökülmüştü. Pencereden giren solgun kış ışığı başucu sehpasında dizili şişelere (enfeksiyona karşı haplar, acıya karşı haplar, ama ona olanları durdurabilecek, hatta yavaşlatabilecek hiçbir hap yoktu) sehpanın önünde duran serum ayaklığına vurup parlıyordu.

Görebildiği kadarıyla hiçbir sorun yoktu. Çocuğun yüzündeki büyük acı ifadesini açıklayabilecek hiçbir neden göremiyordu.

Yanına oturdu, huzursuzca çırpınan başını tutup göğsüne bastırdı. Şu rahatsız anında bile teni soğuktu; yorgun, ölmekte olan kanı yüzünü ısıtamıyordu. Roberta uzun zaman önce, lisedeyken okuduğu *Drakula*'yı, ışıklar kapanıp yatağa yattıktan ve oda gölgelere boğulduktan sonra artık hiç de o kadar zevkli gelmeyen o korkuyu anımsadı. Vampirlerin gerçekten yaşamadığına memnun olduğunu anımsıyordu, ama artık aksini biliyordu. En azından bir tane vardı ve Transilvanyalı o konttan çok daha korkunçtu. Adı Drakula değil de lösemiydi ve kalbine saplayabileceğiniz bir kazık da bulunmuyordu.

"Duddits, Duddie, tatlım ne oldu?"

Göğsünde yatarken öyle bir çığlık attı ki, Roberta, Jefferson Tract'te neler olup bittiğini unuttu, kafasının derisi buz kesip kafatasına yapıştı, dehşetten cildi karıncalandı. "*Eeyereh! Eeyereh! Ah amma, eeyereh!*" Bir daha söylemesini ya da daha açık söylemesini istemeye gerek yoktu; Roberta bütün yaşamı boyunca onu dinlemişti ve iyi anlıyordu.

Beaver öldü! Beaver öldü! Ah anne, Beaver öldü!

IX

PETE VE BECKY

1

Pete düştüğü karlarla kaplı hendeğin içinde çığlıklar atarak yattı, sonra artık bağıramaz hale gelince bir süre öylece uzanıp acıyla başa çıkmaya, bir yolunu bulup dayanmaya çalıştı. Yapamadı. Bu dayanılabilecek bir acı değil, art arda düşen yıldırım gibi bir işkenceydi. Dünyada böylesi bir acının var olduğunu bilmiyordu; eğer bilseydi, kuşkusuz kadının, yani Marcy'nin yanında kalırdı, gerçi adı Marcy değildi. Adını az daha bilecekti, ama ne önemi vardı? Burada başı dertte olan kendisiydi, korkunç acı alev alev spazmlar halinde dizinden geliyordu.

Yanında naylon torbayla titreyerek yolda yattı. MARKETİMİZDEN ALIŞVERİŞ ETTİĞİNİZ İÇİN TEŞEKKÜR EDERİZ! Pete torbaya uzandı, kırılmadan kalmış bir iki şişe bira olup olmadığına baktı, ama bacağını kıpırdatınca dizinden yukarı acı dolu bir şimşek çaktı. Diğer ağrılar bunun yanında sızı gibi kaldı. Pete tekrar bir çığlık atıp bayıldı.

2

Kendine geldiğinde ne kadar baygın yattığını bilmiyordu; ışığın durumuna bakılırsa pek uzun bir süre değildi, ama ayakları uyuşmuştu ve eldivenlere rağmen elleri de hissizleşiyordu.

Pete yarı yan dönmüş yatıyor, yanında bira torbası amber renkli, donmakta olan bir birikintinin ortasında duruyordu. Dizindeki acı biraz

azalmıştı –herhalde orası da uyuşuyordu– ve yeniden düşünebildiğini fark etti. Bu iyiydi, çünkü başı iyice dertteydi. Barınağa ve ateşin başına geri dönmesi ve bunu tek başına yapması gerekiyordu. Eğer orada yatıp Henry'yle kar motosikletini bekleyecek olursa, o vardığında bir Pete dondurması haline dönüşmüş olması işten bile değildi. Üstelik yanında bir torba dolusu kırık bira şişesiyle yatan bir Pete dondurması. Marketimizden alışveriş ettiğiniz için teşekkürler, seni baş belası alkolik, çok teşekkürler. Bir de kadını düşünmesi gerekiyordu. O da ölebilirdi ve bütün bunların nedeni Pete Moore'un bira içmek zorunda olmasıydı.

Torbaya tiksintiyle baktı. Ormana fırlatamaz, dizini yeniden incitme riskini göze alamazdı. Tıpkı pisliğini örten bir köpek gibi torbayı karla örttü ve sürünmeye başladı.

Anlaşılan dizi pek o kadar da uyuşmamıştı. Pete dizlerinin üstünde sürünüp sağlam ayağıyla itiyordu. Dişleri kenetlenmiş, saçları gözlerine düşüyordu. Artık ortada hiç hayvan kalmamış, akın bitmişti ve geride bir tek o vardı; kesik kesik nefesi ve dizini her vuruşunda acı dolu iniltileri duyuluyordu. Kollarından ve sırtından aşağı ter aktığını hissediyordu, ama ayakları da, elleri de hâlâ uyuşuktu.

Vazgeçebilirdi, ama düz yolun yarısında Henry'yle yaktıkları ateşi gördü. Sönmeye yüz tutmuştu, ama hâlâ yanıyordu. Pete ona doğru sürünmeye başladı ve bacağını her vurup canı yandığında, acısını turuncu bir kıvılcıma dönüştürmeye çalıştı. Oraya varmak istiyordu. Hareket edince canı çok yanıyordu, ama ah, oraya varmayı nasıl da istiyordu. Karların içinde donarak ölmeyi istemiyordu.

"Başaracağım Becky," diye mırıldandı. "Başaracağım, Becky." Kendi kendini duymadan önce kadının ismini en az on kez söyledi.

Ateşe yaklaşırken durup saatine bir göz atınca kaşlarını çattı. On bir kırkı gösteriyordu ama bunun hiçbir anlamı yoktu; cipe doğru yola çıkmadan önce de bakmış ve on ikiyi yirmi geçtiğini görmüştü. Biraz daha dikkatli bakınca tersliğin nedenini anladı. Saati geri gidiyordu. Yelkovan düzensiz, titrek hareketlerle tersyönde dönüyordu. Bunu görünce pek şaşırmadı. Bu kadar ufak bir şeyi gariplik olarak algılayabilme yetisini yitirmişti. Artık bacağı bile onu pek kaygılandırmıyordu. Çok üşümüştü ve dirsekleri üstünde sürünüp kendini sağlam bacağıyla iterek sönmekte olan ateşe doğru son elli metreyi aşarken şiddetle titremeye başladı.

Kadın artık brandanın üstünde değildi. Sanki kalan odunlara doğru sürünmüş de sonra kendinden geçmiş gibi, ateşin öteki tarafında yatıyordu.

Pete nefes nefese, "Selam tatlım, ben geldim," dedi. "Dizimde biraz sorun çıktı, ama artık döndüm. Zaten bu lanet dizim senin yüzünden oldu Becky, o yüzden hiç şikâyet etme, tamam mı? Becky, adın bu mu?"

Belki, ama hiç yanıt vermedi. Orada öylece yatıp baktı. Pete hâlâ onun tek gözünü görebiliyordu, ama o gözü müydü, diğeri miydi, bilmiyordu. Artık o kadar da ürkütücü gelmiyordu, belki de nedeni şimdi başka kaygılarının olmasıydı. Ateş gibi. Sönmeye yüz tutmuştu, ama altındaki korlar iyi durumdaydı ve tam vaktinde gelmişti. Ateşe biraz odun atalım, iyice bir canlandıralım, sonra kız arkadaşım Becky'yle uzanıp yatayım (ama rüzgâra karşı değil, Tanrı aşkına, o yellenmeler gerçekten feci). Henry'nin görünmesini bekleyelim. Bu Henry'nin beni ateşten ilk kurtarışı olmayacak.

Pete kadına ve arkasındaki küçük çalı çırpı yığınına doğru süründü. Yaklaşınca o keskin kimyasal kokuyu duyabilecek kadar yaklaşmıştı bakışlarının onu artık neden rahatsız etmediğini anladı. O ürkütücü çakal bakışı gitmişti. Her şey gitmişti. Kadın ateşin çevresini dolanmış ve ölmüştü. Beliyle kalçalarının çevresindeki kar yığınları kızıla boyanmıştı.

Pete bir an durup ağrıyan kollarının üstünde yükseldi ve kadına baktı, ama ölü ya da diri ona yönelik ilgisi ters işleyen saatine gösterdiği ilgiden fazla değildi. Asıl istediği o ateşe biraz odun atıp ısınmaktı. Kadın sorununu daha sonra düşünecekti. Belki bir dahaki ay, dizinde alçı ve elinde sıcak bir fincan kahveyle kendi oturma odasında otururken.

Sonunda odunlara ulaştı. Ancak dört parça kalmıştı, ama büyük parçalardı. Onlar yanıp bitmeden önce Henry dönebilirdi ve yardım aramaya gitmeden önce birkaç parça daha toplardı. Sevgili Henry. Hâlâ bağa çerçeveli o komik gözlüğünü takıyordu. Bu yumuşak lensler ve lazerli ameliyatlar çağında bile ondan bunu bekleyebilirdiniz.

Pete yine cipi, sürünerek cipin içine girip de Henry'nin kullanmadığı kolonyanın kokusunu aldığını düşünmeye çalıştı. Çocukken olsa, *oraya gitmeyelim*, derlerdi. Sanki anılar bir hedefmiş gibi. Artık ne hayalet-kolonyalar, ne de Duddits'in anıları vardı. Zıplamazsa oyun yok. Payına yeteri kadarı düşmüştü zaten.

Odunları teker teker ateşe attı, dizindeki acıdan irkiliyor, ama kıvılcımların bir bulut halinde yükselip çılgın birer ateşböceği gibi barınağın eğri teneke tavanına çarpıp sönmelerinden keyif alıyordu.

Henry çok geçmeden gelirdi. Bunu düşünmeliydi. Yalnızca alevleri seyredip bu düşünceye asılmalıydı.

Hayır, gelmeyecek. Çünkü Hole in the Wall'da işler ters gitti. Bir şeyle ilgili...

Alevlerin yeni odunun tadına bakmasını seyrederken, "Rick," dedi. Çok geçmeden beslenip uzayacaklardı.

Dişleriyle eldivenlerini çıkardı ve ellerini ateşin sıcaklığına tuttu. Kırık şişenin sağ elinin ayasında açtığı kesik uzun ve derindi. İz bırakacaktı ama ne olmuş? Arkadaşlar arasında bir iki yara izinin lafı mı olurdu? Arkadaştılar, değil mi? Evet. Eski Kansas Street çetesi, plastik kılıçları ve pilli *Star Wars* ışın tabancalarıyla *Kızıl Korsanlar*. Bir kez kahramanca bir iş yapmışlardı, Rickenhauer denen o kızı da sayarsanız iki kez. O seferinde gazetede resimleri bile çıkmıştı, o halde birkaç yara izinden ne çıkardı? Ya da belki yalnızca belki bir kez birini öldürmüşlerse? Çünkü eğer öldürülmeyi hak eden biri vardıysa...

Oraya girmeyecekti. *Hiç yolu yok yavrum.*

Ama çizgiyi görmüştü. Beğen ya da beğenme, çizgiyi yıllardır olduğundan çok daha net görmüştü. Öncelikle Beaver'ı gördü... ve duydu da. Kafasının tam ortasında.

Jonesy? Orada mısın ahbap?

Pete alevlerin çıtırdayıp tırmanmasını seyrederken, "Beav, kalkma," dedi. Ateş artık sıcacıktı, yüzünü ısıtıp uykusunu getiriyordu. "Olduğun yerde kal. Yalnızca... biliyorsun işte, sıkı dur."

Bütün bunlar ne demek oluyordu? *Bu falan filan neydi?* Çocukken Beav'in kendisinin söylediği gibi, hiçbir anlamı olmayan bir cümleydi, ama yine de onları güldürürdü. Pete istese öğreneceğini hissetti, çizgi o kadar parlaktı. Mavi fayansları, ince mavi duş perdesini, parlak turuncu bir başlığı –Rick'in başlığı, McCarthy'nin başlığı, Bay Kapıdadurmuşvuruyorum'un başlığı– gördü ve istese geri kalanını da görebileceğini sezdi. Bunun gelecek mi, geçmiş mi, yoksa şu anda yaşananlar mı olduğunu bilmiyordu ama istese görebilirdi, istese...

"İstemiyorum," dedi ve her şeyi itti.

Yerde birkaç dal kalmıştı. Pete onları da ateşe atıp kadına baktı. Artık açık gözünde hiçbir tehdit yoktu. Tıpkı bir geyiği vurduktan sonra

gözünün bulanması gibi bulanmıştı. Çevresindeki kanlar... Herhalde kanama geçirmişti. İçinde bir şey patlamıştı. Çok zor. Belki de başına geleceklerİ sezdiğini ve birisi geçerse görülmekten emin olmak için yolun ortasına oturduğunu düşündü. Birisi gelmişti, ama işte neler olmuştu. Zavallı karı. Zavallı talihsiz karı.

Pete ağır ağır sola döndü, brandayı tutup yine öne doğru gitmeye başladı. Branda kadının uyduruk kızağıydı ve artık onun uyduruk kefeni olabilirdi. "Üzgünüm," dedi. "Becky ya da adın her neyse, gerçekten üzgünüm. Ama kalsam da sana faydam olmazdı biliyorsun; ben doktor değilim, yalnızca kahrolası bir otomobil satıcısıyım. Sen..."

...daha başından beri berbat haldeydin, diye bitirecekti, ama kadının sırtını görünce sözcükler boğazında düğümlenip kaldı. Yaklaşana dek görmemişti, çünkü kadın ateşe dönük yatıyordu. Sanki sonunda gaz çıkarmayı bırakıp dinamit çıkarmış gibi, blucininin arkası patlamıştı. Yırtık kumaş parçaları rüzgârda dalgalanıyordu. Altına giydiği çamaşırların parçaları da uçuşuyordu. En az iki kat uzun donu vardı; birisi kalın beyaz pamuklu, diğeri pembe ipekti. Blucininin her iki bacağında ve parkasının sırtında da bir şey büyüyordu. Küf ya da bir tür mantara benziyordu. Kızıl altın renkteydi ya da belki de yalnızca alevlerin yansımasıydı.

İçinden bir şey çıkmıştı. Bir şey...

Evet. Bir şey. Ve şu anda beni seyrediyor.

Pete ormana baktı. Hiçbir şey yoktu. Hayvanların akını bitmişti. Yalnızdı.

Ama değilim.

Hayır, değildi. Orada bir şey, soğukla başı hoş olmayan, sıcak ve ıslak yerleri tercih eden bir şey vardı. Yalnız...

Yalnız fazla büyümüştü. Ve yiyeceği tükenmişti.

"Orada mısın?"

Pete böyle seslenirken kendini aptal gibi hissedeceğini düşündü, ama öyle olmadı. Yalnızca her zamankinden daha çok korktu.

Gözleri o küflü nesnenin bulaştığı bir ize takıldı. Becky'den uzaklaşıyor... evet, o Becky'ydi, ne kadar Becky olunabilirse o kadar Becky'ydi... ve barınağın köşesine doğru gidiyordu. Pete bir an sonra sanki teneke damda pürtüklü bir şey kaymış gibi bir tırmalama sesi duydu. Başını uzatıp gözleriyle sesi izledi.

"Git buradan," diye fısıldadı. "Git ve beni yalnız bırak. Ben... berbat haldeyim."

Yaratık tenekenin üstünde ilerlerken kısa bir sürtünme sesi daha duyuldu. Evet, berbat haldeydi. Ne yazık ki, aynı zamanda yiyecek maddesiydi. Yukarıdaki şey yine süründü. Pete onun uzun süre beklemeyeceğini, belki de orada bekleyemeyeceğini düşündü. Buzdolabındaki bir kertenkele gibiydi. Üstüne düşecekti. Ve şimdi de felaket bir şeyi fark etti. Biralara o kadar dalmıştı ki, kahrolası tüfekleri unutmuştu.

İlk dürtü barınağın daha gerilerine sürünmek oldu ama bu çıkmaz bir sokağa dalmak gibi bir hata olabilirdi. Onun yerine daha yeni ateşe attığı dallardan birinin ucunu tuttu. Henüz ateşten almadı ama hafifçe kavradı. Dalın diğer ucu yanıyordu. Teneke dama doğru, "Hadi gel," dedi. "Sıcak mı seviyorsun? Sana sıcak bir şey vereceğim. Hadi gel de al. *Yumyum.*"

Hiçbir şey. En azından damdan ses yoktu. Arkasındaki çamlardan birinin alt dalları yükünden kurtulurken hafif bir plof sesi duyuldu. Pete'in eli uyduruk meşalesini daha sıkı kavrayıp ateşten yarı yarıya çekti. Sonra yine kıvılcımların arasına bıraktı. "Hadi gel baş belası. Çok lezzetliyim ve seni bekliyorum."

Hiçbir şey. Ama oradaydı. Pete uzun süre beklemeyeceğinden emindi. Çok geçmeden gelecekti.

3

Zaman geçti. Pete ne kadar olduğundan emin değildi; saati bütünüyle durmuştu. Bazen düşünceleri sanki Duddits'le beraber takılırken olduğu gibi yoğunlaşıyordu (gerçi onlar büyür ve Duddits aynı kalırken gittikçe azalmıştı, sanki değişen beyinleri ve bedenleri Duddits'ten gelen garip sinyalleri alma yeteneğini yitirmiş gibiydi). Bu da ona benziyordu ama tam olarak onun gibi değildi. Belki yeni bir şeydi. Belki de gökyüzündeki ışıklarla bir ilgisi vardı. Beaver'ın öldüğünü ve Jonesy'nin başına da korkunç bir şey gelmiş olabileceğini biliyordu. Ama ne olduğunu bilmiyordu.

Pete her ne olmuşsa Henry'nin de bildiğini düşündü. Gerçi açıkça bilemezdi. Henry kendi kafasının içinde, derinliklerindeydi ve *Banbury Cross, Banbury Cross, Banbury Cross'a gidiyorum*, diye düşünüyordu.

Dal daha da yandı, alevler eline yaklaştı; Pete kullanamayacağı kadar yanarsa ve tepedeki o şey beklerse ne yapacağını düşündü. Sonra aklına gündüz kadar aydınlık, ama panikten kıpkırmızı yeni bir düşünce geldi. Kafasının içini doldurdu ve Pete yüksek sesle bağırmaya başlayınca eğimli tenekeden hızla aşağı kayan yukarıdaki şeyin sesini bastırdı.

"Lütfen bize zarar vermeyin! *Ne nous blessez pas!*"

Ama vereceklerdi, vereceklerdi çünkü... ne?

Çünkü onlar çaresiz küçük E.T.'ler değil, birisinin onlara New England Tel telefon kartı vermesini ve evlerine telefon edebilmeyi bekleyen çocuklar değil. Onlar bir hastalık. Onlar kanser Tanrı aşkına ve biz de kocaman, sıcak bir doz kemoterapiyiz. Beni duydunuz mu çocuklar?

Pete sesin seslendiği çocukların duyup duymadıklarını bilmiyordu, ama o duymuştu. Geliyorlardı, çocuklar geliyorlardı, Kızıl Korsanlar geliyorlardı ve dünyanın bütün yakarışları onları durduramayacaktı. Yine de yalvarıyorlardı ve Pete de onlarla birlikte yalvardı.

"Lütfen bize zarar vermeyin! *Lütfen! S'il vous plaît! Ne nous blessez pas! Ne nous faitez mal, nous sommes sans défense!*" Artık ağlıyordu. "Lütfen! Tanrı aşkına, çaresiziz!"

Aklından o el, köpek pisliği, ağlayan yarı çıplak oğlan geçti. Ve o sırada damdaki şey sürünüyor, çaresiz ama ölmüyor, aptal ama bütünüyle aptal da değil; Pete bağırırken, ölü kadının yanında yan dönmüş mahşeri bir katliamın başlangıcına kulak verirken arkasından dolanıyordu.

"Kanser," dedi beyaz kirpikli adam.

"Lütfen!" diye bağırdı Pete. *"Lütfen, çaresiziz!"*

Ama yalan ya da gerçek, artık çok geçti.

4

Kar motosikleti Henry'nin saklandığı yerden yavaşlamadan geçti. Sesi batıya doğru uzaklaşıyordu. Artık çıkmak güvenliydi, ama Henry çıkmadı. Çıkamadı. Jonesy'nin bilincini alan varlık onu sezmemişti. Çünkü ya dikkati dağınıktı ya da Jonesy her nasılsa... belki bir şekilde hâlâ...

Ama hayır. O korkunç bulutun içinde hâlâ Jonesy'den bir parça kalmış olabileceğini düşünmek hayaldi.

Şimdi o şey gitmişti –en azından uzaklaşıyordu– ve sesler duyuldu. Henry'nin kafasını doldurup konuşmalarıyla onu neredeyse çıldırtıyorlardı. Duddits'in ağlaması da onu hep neredeyse çıldırtırdı. En azından ergenlik o saçmalıklara büyük ölçüde son verene dek. Seslerden biri bir küf hakkında bir şeyler söyleyen bir adama aitti.

(Canlı bir hayvanın içine girmezse kolayca ölür.)

...ve sonra New England Tel telefon kartıyla ilgili bir şey ve... kemoterapi mi? Evet, kocaman radyoaktif bir doz. Henry bunun bir delinin sesi olduğunu düşündü. Tanrı biliyor ya, bunu bilebilecek sayıda deliyi tedavi etmişti.

Diğer sesler de kendi bilincini sorgulamasına yol açtı. Hepsini değil, ama bazılarını tanıyordu: Walter Cronkite, Bugs Bunny, Jack Webb, Jimmy Carter, Margaret Thatcher olduğunu sandığı bir kadın. Sesler bazen İngilizce, bazen Fransızca konuşuyordu.

Henry, *"Il n'y a pas d'infection ici,"* dedi ve ağlamaya başladı. Yüreğinde hâlâ gözyaşları olduğunu görünce hem şaşırdı, hem heyecanlandı. Yüreğindeki bütün gözyaşlarının ve kahkahaların –gerçek kahkahaların– gittiğini sanmıştı. Dehşet gözyaşları, merhamet gözyaşları, kendine yönelik saplantının taşlı zeminini açıp içindeki kayayı patlatan gözyaşları. "Burada enfeksiyon yok, lütfen, ah Tanrım *durdur* şunu, yapma, yapma, *nous sommes sans défense, NOUS SOMMES SANS...*"

Sonra batıda insan gök gürültüsü başladı ve Henry ellerini başına götürdü, oradaki çığlıkların ve acının başını çatlatacağını düşündü. Alçaklar...

5

Alçaklar onları katlediyordu.

Pete çıkmış dizinden gelen acı böğürtülerine aldırmadan ateşin başında oturmuş, yanan dalı şakağının yanında tuttuğunun farkında değildi. Kafasının içindeki çığlıklar batıdaki makineli tüfeklerin, büyük makineli tüfeklerin sesini bastıramıyordu. "Lütfen bize zarar vermeyin, biz savunmasızız, enfeksiyon yok!" çığlıkları paniğe dönüşmeye başladı; işe yaramıyordu, hiçbir şey işe yarayamazdı, olan olmuştu.

Pete'in gözüne bir hareket ilişti ve tam dönerken damdaki şey ona çarptı. Gözucuyla bacaklardan çok, kaslı bir kuyrukla hareket edebilen ince bir beden gördü ve dişleri ayak bileğine kenetlendi. Pete bağırıp sağlam bacağını öylesine sertçe çekti ki, kendi dizini çenesine vurdu. Yaratık da bir sülük gibi yapışarak bacağıyla geldi. Merhamet dilenen şeyler bunlar mıydı? Öyleyse beter olsunlar. Beter olsunlar!

Bira şişesiyle kestiği sağ elini hiç düşünmeden uzattı. Meşaleyi sağlam eliyle sol şakağı hizasında tutmaya devam ediyordu. Eline serin, kürk kaplı jöle gibi bir şey geldi. Yaratık hemen ayak bileğini bıraktı ve Pete onun ifadesiz kara gözlerini –köpekbalığı gözleri, kartal gözleri– şöyle bir gördü. Yaratığın iğne gibi keskin dişleri uzanan eline saplandı ve önceki kesik boyunca iyice yardı.

Acı dünyanın sonu gibiydi. Yaratığın kafası –kafaysa– eline gömülmüş, yırtıp deşiyor, daha derine gömülüyordu. Pete onu silkelemeye çalışırken etrafa kanlar saçılıyor, karlara, talaşlı brandaya ve ölü kadının parkasına sıçrıyordu. Ateşe gelen damlacıklar sıcak bir tavadaki yağ gibi tıslıyordu. Yaratık artık şiddetli çatırtıya benzer bir ses çıkarmaya başlamıştı. Müren balığı kadar kalın kuyruğu Pete'in koluna dolanmış, kıpırdamadan tutmaya çalışıyordu.

Pete meşaleyi unuttuğu için onu kullanmaya bilinçli olarak karar vermedi; tek düşüncesi sol eliyle sağ elini ısıran bu korkunç şeyden kurtulmaktı. İlk başta, yaratık bir gazete kâğıdı rulosu kadar parlak ve sıcak halde tutuşunca, Pete neler olup bittiğini anlamadı. Sonra kısmen acıyla, kısmen zaferle bağırdı. Ayağa fırladı –en azından o anda çıkık dizi hiç acımıyordu– ve sağ kolunu barınağı ayakta tutan direklerden birine doğru savurdu. Bir çarpma sesi duyuldu, ardından çatırtının yerini boğuk inlemeler aldı. Sonsuz bir an boyunca elindeki dişler her zamankinden derine gömüldü. Sonra gevşediler ve yanan yaratık buzlu yere düştü. Pete onu çiğnedi, topuğunun altında kıvrandığını hissederken saf ve vahşi bir zafer anı yaşadı; o sırada dizi tümden boşalıp tendonlar koparak bacağı tersine kıvrıldı.

Sertçe yan düşüp Becky'nin ölümcül otostopçusuyla yüz yüze geldi. Koluyla çarptığı direğin ağır ağır dışarı doğru eğilip barakanın sallanmaya başladığının farkında değildi. Bir an için yaratığın ilkel kafası Pete'in on santim ötesindeydi. Yanan bedeni ceketine çarpıyordu. Kara gözleri kaynıyordu. Ağız gibi gelişmiş bir organı yoktu, ama bedeninin

tepesindeki kabartı kopup dişleri ortaya çıkınca Pete, *"Hayır! Hayır! Hayır!"* diye bağırdı ve yaratığı ateşe fırlattı. Yaratık alevlerin arasında kıvranıp maymuna benzer sesler çıkardı.

Pete sol ayağını hafifçe kıvırıp yaratığı iyice ateşin içine itti. Botunun burnu bir süre daha ayakta kalmaya karar vermiş olan eğik direğe çarptı. Direk bu kez kırıldı ve teneke damın yarısı devrildi. Bir iki saniye sonra diğer direk de kırıldı. Damın kalanı ateşin üstüne düşünce her tarafa kıvılcımlar saçıldı.

Bir an için hepsi bu kadardı. Sonra düşen teneke tabakası sanki nefes alırmış gibi inip kalkmaya başladı. Biraz sonra Pete sürünerek altından çıktı. Gözleri donuktu. Cildi şoktan bembeyaz kesilmişti. Ceketinin sol kolu tutuşmuştu. Bacakları dizden aşağı hâlâ tenekenin altındayken bir an durup baktı, sonra kolunu yüzünün önüne kaldırıp derin bir nefes aldı ve dev bir doğum günü pastası mumunu üfler gibi ceketindeki alevleri üfledi.

Doğudan kar motosikletinin sesi yaklaşıyordu. Jonesy... ya da ondan geriye kalanlar. Bulut. Pete ona hiç merhamet göstereceğini sanmıyordu. Bugün Jefferson Tract'te merhamet gösterme günü değildi. Saklanmalıydı. Ama ona bunu salık veren ses uzak, önemsizdi. Bir şey iyiydi: Sonunda içkiyi bıraktığını düşünüyordu.

Hırpalanmış sağ elini kaldırdı. Bir parmağı gitmişti. Herhalde yaratığın boğazında olmalıydı. Diğer ikisinin tendonları kopmuştu. Canavarın ve bira içtikten sonra sürünerek cipe girerken kendisinin açtığı en derin kesiklerin içinde o kızılımsı altın maddenin çoğalmaya başladığını görebiliyordu. O nesne her neyse kendi etinden ve kanından beslenirken, Pete bir tür sarhoşluk içindeydi.

Pete birdenbire yeterince çabuk ölemeyeceğini fark etti.

Batıda makineli tüfek sesleri kesilmiş, ama daha işler bitmemişti. Sanki bu düşünce tetiklemiş gibi, şiddetli bir patlama duyuldu ve yaklaşan kar motosikletinin vızıltısıyla başka her şeyi bastırdı. Elindeki o sızı dışında her şeyi yani. Tıpkı babasını öldüren kanserin adamın midesiyle akciğerlerini yediği gibi, elindeki küfler de onu yiyordu.

Pete dilini dişlerinin üstünde gezdirdi, bazılarının düştüğü yerdeki boşlukları hissetti.

Gözlerini kapatıp bekledi.

İKİNCİ BÖLÜM

GRİLER

Bilinçsiz zihinden bir hayalet yükselir
Pervazımı kavrar: Yeniden doğmak için inler!
Arkamdaki şekil dostum değildir
Omzumdaki el boynuza dönüşür.

– Theodore Roethke

X

KURTZ VE UNDERHILL

1

Harekât alanındaki tek şey Gosselin'in Marketi denen küçük bir dükkândı. Kurtz'un temizleyicileri oraya kar başladıktan az sonra vardılar. On buçukta Kurtz'un kendisi de geldiğinde, destek belirmeye başlıyordu. Duruma hâkim olmaya başlamışlardı.

Dükkân Mavi Karargâh olarak belirlendi. Ambar, yanındaki ahır (viran, ama hâlâ ayaktaydı) ve ağıl Tecrit Alanı yapıldı. İlk tutsaklar oraya konmuştu bile.

Kurtz'un yeni yaveri Archie Perlmutter'in (eskisi Calvert iki hafta kadar önce kalp krizinden ölmüştü; çok kötü bir zamanlamaydı) elindeki bloknotta bir düzine kadar isim yazılıydı. Perlmutter hem bir dizüstü bilgisayarı, hem de bir avuçiçi bilgisayarı getirmiş, ama Jefferson Tract'te elektronik aygıtların henüz çalışmadığını öğrenmişti. Anlaşılmayacak kadar karışıyorlardı. Bloknotun en tepesindeki iki isim Gosselin'lerdi: dükkânı işleten ihtiyarla karısı.

Perlmutter, "Daha gelecekler var," dedi.

Kurtz bloknottaki isimlere şöyle bir göz atıp uzattı. Arkalarında büyük treylerler park ediliyor, kocaman karavanlara takoz konuyor, elektrik direkleri dikiliyordu. Gece olduğunda ortalık şampiyonluk maçları sırasındaki Yankee Stadyumu kadar aydınlık olacaktı.

Perlmutter, "İki adamı ucu ucuna kaçırdık," dedi. İki parmağını birbirine bir santim yaklaştırarak gösteriyordu bunu. "Erzak almaya gelmişler. Özellikle de birayla sosis." Perlmutter'in yüzü solgun, her iki

yanağı da gül pembesiydi. Gittikçe artan gürültü düzeyine karşı sesini yükselterek konuşuyordu. Helikopterler ikişer ikişer gelip sonunda bir yerlerde 95. Otoyol'a bağlanan yola iniyorlardı. O yoldan kuzeyde sıkıcı bir kasabaya (Presque Isle) ya da güneyde bir sürü sıkıcı kasabaya (başlangıç olarak Bangor ile Derry) gidebilirdiniz. Pilotlar devre dışı kalan gelişmiş seyir aygıtlarına bağlı kalmak zorunda olmadıkları sürece helikopterler işe yarıyordu.

Kurtz, "O adamlar içeri mi girmişler, dışarı mı çıkmışlar?" diye sordu.

"İçeri," dedi Perlmutter. Kurtz'un gözleri dışında başka her yere bakıyordu. "Ormanda bir yol var. Gosselin oraya Deep Cut Yolu dendiğini söylüyor. Standart haritalarda yer almıyor, ama Diamond International Paper haritasında görülüyor..."

"Güzel. Zaten ya çıkıp gelirler ya da içeride kalırlar. İki halde de sorun yok."

Başka helikopterler geldi ve yanlış gözlerden uzakta, makineli tüfekleri indirmeye başladılar. Bu harekât sonuçta Çöl Fırtınası kadar büyüyebilirdi. Belki daha da büyük olabilirdi.

"Buradaki görevini anlıyorsun, değil mi Pearly?"

Perlmutter kesinlikle anlıyordu. Yeniydi, iyi bir etki bırakmak istiyordu, neredeyse yukarı aşağı sıçrayacaktı. Kurtz, *tıpkı yemek kokusu alan bir köpek gibi*, diye düşündü. Ve bütün bunları gözlerinin içine bakmadan yapıyordu. "Efendim, benim işim doğada üçleme."

Üçleme, diye düşündü Kurtz. *Buna ne demeli?*

"A, yol keseceğim, B, yolu kesilen kişileri tıbbi ekiplere teslim edeceğim ve C, yeni emirler gelene dek kendilerini gözaltına alıp başkalarından ayıracağım."

"Aynen. Bu..."

"Ama efendim, özür dilerim efendim, ama henüz buraya hiç doktor gelmedi, yalnızca birkaç asker ve..."

"Kes sesini," dedi Kurtz. Sesini yükseltmemişti, ama rütbesiz yeşil tulum giyen altı kadar adam (Kurtz dahil hepsi rütbesiz yeşil tulumlar giyiyorlardı) duraksayıp sonra alelacele kendi işlerine gittiler. Kurtz'la Perlmutter'in durduğu yere bir göz atıp devam ettiler. Hızla. Perlmutter'e gelince, yanaklarındaki pembelik hemen soldu. Geriye doğru bir adım atıp Kurtz'dan yarım metre daha uzaklaştı.

"Eğer bir daha sözümü kesecek olursan Pearly, seni yere yıkarım. İkinci kez sözümü kes ve hastanelik ederim. Anladın mı?"

Perlmutter büyük bir çabayla bakışlarını Kurtz'un yüzüne çevirdi. Kurtz'un gözlerine. Öyle sert bir selam çaktı ki, neredeyse statik elektriğin çatırtısı duyulacaktı. "Efendim, evet efendim!"

"Bunu da kesebilirsin artık." Perlmutter'in bakışları inmeye başlayınca da, "Seninle konuşurken yüzüme bak delikanlı," diye ekledi.

Perlmutter istemeyerek öyle yaptı. Yüzü artık kül rengini almıştı. Kurtz kendine özgü bir hava boşluğunda yaşıyormuş gibi, yola dizilmiş helikopterlerden büyük bir gürültü gelmesine karşın burası çok sessizdi sanki. Perlmutter herkesin kendisini seyrettiğinden ve hepsinin de ne kadar korktuğunu gördüğünden emindi. Bir kısmı yeni komutanının gözlerinden kaynaklanıyordu; gözlerinde sanki gerisinde bir beyin yokmuş gibi durgun bir boşluk vardı. Perlmutter bin metrelik bakışı duymuştu ama Kurtz'unki belki bir milyon metre, belki bir ışık yılı gidiyordu.

Yine de Perlmutter bir şekilde Kurtz'dan gözlerini kaçırmadı. O boşluğa baktı. İyi bir başlangıç olmamıştı. Bu kaymanın bir çığa dönüşmeden önce durdurulması önemli, hatta zorunluydu.

"Pekâlâ, güzel. En azından daha iyi." Kurtz alçak sesle konuşuyordu ama Perlmutter helikopterlerin gürültüsüne rağmen onu duymakta hiç zorlanmadı. "Bunu sana yalnızca bir kez söyleyeceğim. O da sırf hizmetimde yeni olduğun, neyin ne olduğunu bilmediğin için. Burada bir phooka harekâtı yürütmem istendi. Phooka nedir biliyor musun?"

Perlmutter, "Hayır," dedi. *Hayır efendim* diyememek ona neredeyse fiziksel bir acı veriyordu.

"Irk olarak analarının kendilerini doğurduğu batıl inanç havuzundan hiç çıkamamış olan İrlandalılara göre, phooka yolcuları kaçırıp sırtında taşıyan hayalet bir attır. Bunu hem gizli, hem de apaçık bir harekâtı nitelemek için kullanıyorum. Bir çelişki, Perlmutter! İyi haber şu ki, Hava Kuvvetleri'nin 1947'de bugün el feneri olarak bilinen dünya-dışı ilk nesneyi ortaya çıkardığı günden bu yana bu tür bir bela için planlar geliştirmekteyiz. Kötü haberse, geleceğin şimdi olması ve destek olarak da senin gibi adamlara güvenmek zorunda kalmamdır. Anlıyor musun delikanlı?"

"Evet, e... evet."

"Umarım. Burada yapmamız gereken Perlmutter, hızla, sertçe ve tümüyle phooka gibi bastırmaktır. Yapmamız gerektiği kadar pis iş ya-

pacağız ve olabildiğince temiz çıkacağız. Tanrım, evet... temiz... ve gülümseyerek..."

Kurtz bir an dişlerini öyle zalimce bir alaycı gülümsemeyle sergiledi ki, Perlmutter'in içinden bağırmak geldi. Kurtz uzun boylu, düşük omuzluydu, tıpkı bir bürokrata benziyordu. Yine de onda korkunç olan bir şey vardı. Bir kısmını gözlerinde, bir kısmını da hareketsiz, ciddi bir biçimde önünde tuttuğu ellerinde görebiliyordunuz... ama onu ürkütücü yapan, adamların ona Korkunç Kurtz demesine yol açan bunlar değildi. Perlmutter asıl korkunç şeyin ne olduğunu tam olarak bilmiyor ve bilmek de istemiyordu. Şu anda istediği tek şey bu konuşmadan paçayı kurtarmaktı. Uzaydan gelen yaratıklarla bağlantı kurmak için yirmi otuz kilometre batıya gitmeye ne gerek vardı ki? Bir tanesi zaten Perlmutter'in hemen karşısında duruyordu.

Kurtz'un dudakları dişlerini örttü. "Aynı saftayız, değil mi?"

"Evet."

"Aynı bayrağı mı selamlıyoruz? Aynı kaba mı işiyoruz?"

"Evet."

"Buradan nasıl çıkacağız Pearly?"

"Temiz."

"Aferin. Başka?"

Korkunç bir saniye boyunca bilemedi. Sonra aklına geldi. "Gülümseyerek, efendim."

"Bana bir daha efendim de, seni mahvederim."

Perlmutter, "Özür dilerim," diye fısıldadı. Gerçekten üzgündü.

Yokuş yukarı gelen bir okul otobüsü göründü. Sağ tekerlekleri hendeğin içinde, helikopterlerin yanından geçebilmek için neredeyse devrilme noktasına kadar eğilmişti. Yanında, sarı üstüne kocaman siyah harflerle MILLINOCKET EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ yazıyordu. El konmuş bir otobüstü. İçinde Owen Underhill'le adamları vardı. A-Takımı. Perlmutter onları görünce kendini daha iyi hissetti. Her iki adam da farklı zamanlarda Underhill'le çalışmışlardı.

Kurtz, "Gece olmadan doktorlar gelecek," dedi. "İhtiyaç duyacağın tüm doktorlar. Tamam mı?"

"Tamam."

Kurtz, Gosselin'in tek benzin pompasının önünde duran otobüse doğru yürürken saatine baktı. Neredeyse on bir olmuştu. Tanrım, eğ-

lenirken zaman ne çabuk geçiyordu. Perlmutter de yanında yürüyordu, ama o neşeli köpek havası tümüyle geçmişti.

"Şimdilik onları süz, kokla, palavralarını dinle ve gördüğün Ripley'leri belgele Archie. Ripley'in ne olduğunu biliyorsun herhalde?"

"Evet."

"Güzel. Dokunma."

Perlmutter, "Tanrı korusun, hayır," dedi, sonra yüzü kızardı.

Kurtz hafifçe gülümsedi. Bu seferki de bir köpekbalığının gülümseyişinden daha gerçek değildi. "Harika fikir Perlmutter! Oksijen var mı?"

"Yeni geldiler. On iki koli ve dahası da var..."

"Güzel. Ripley'in polaroitlerini istiyoruz. Çok belge gerek. Kanıt A, Kanıt B vesaire vesaire. Anladın mı?"

"Evet."

"Ve... konuklarımızdan hiçbiri kaçmayacak, tamam mı?"

"Kesinlikle kaçmayacaklar." Purlmutter düşüncesiyle bile dehşete düşmüştü ve bunu da gösteriyordu.

Kurtz'un dudakları gerildi. İnce gülümseme büyüdü, büyüdü ve bir kez daha köpekbalığı sırıtışına dönüştü. Boş bakışlar Perlmutter'i delip geçiyor, bilebildiği kadarıyla dünyanın merkezine dek iniyordu. Bu iş bitince Mavi Karargâh'tan kimsenin sağ çıkıp çıkamayacağını düşünmeye başladı. Kurtz dışında yani.

"Devam et, Vatandaş Perlmutter. Sana devlet adına devam etmeni emrediyorum."

Archie Perlmutter, Kurtz'un otobüse doğru gitmesini seyretti. Underhill tıkız bir adamdı – otobüsten iniyordu. Hayatında bir adamın sırtını gördüğüne hiç bu kadar sevinmemişti.

2

Underhill, "Selam patron," dedi. O da diğerleri gibi düz yeşil tulum giyiyordu ama Kurtz'un aksine bir de tabancası vardı. Otobüsteki kabaca iki düzine adamın çoğu yemeklerini bitirmek üzereydiler.

Kurtz, "Orada ne var ahbap?" diye sordu. Bir doksan sekizlik boyuyla Underhill'e tepeden bakıyordu, ama Underhill herhalde otuz beş kilo daha ağırdı.

"Burger King. Geçerken aldık. Otobüs önüne sığmaz sandım ama Yoder sığar dedi ve haklı da çıktı. Bir hamburger ister misin? Biraz soğumuşlardır herhalde ama buralarda bir yerde bir mikrodalga olmalı." Underhill başıyla dükkânı işaret etti.

"Boş ver. Bugünlerde kolesterolüm iyi değil."

"Karnın iyi mi?" Kurtz altı yıl önce tenis oynarken karnından ciddi bir rahatsızlık geçirmişti. Bu olay dolaylı yoldan aralarında anlaşmazlığa yol açmıştı. Owen Underhill ciddi bir anlaşmazlık olmadığını sanıyordu, ama Kurtz'la hiç bilinmezdi. Adamın ifadesiz suratının gerisinde düşünceler ışık hızıyla gelir gider, gündemler sürekli baştan yazılır ve duygular on kuruşa satılırdı. Kurtz'un deli olduğunu düşünen çokça insan vardı. Owen Underhill öyle olup olmadığını bilmiyordu, ama yanında dikkatli olmak gerektiğini biliyordu. Hem de çok.

Kurtz, "İrlandalıların diyeceği gibi, karnım iyi," dedi. Apışarasına uzandı. dramatik bir hareketle hayalarını çekiştirdi ve dişlerini ortaya çıkararak Owen'a gülümsedi.

"İyi."

"Ya sen? İyi misin?"

Owen, "Karnım iyi," dedi ve Kurtz güldü.

Yoldan yukarı ağır ağır, ama otobüs kadar zorlanmadan gelen yepyeni bir Lincoln Navigator belirdi. İçinde turuncu giysili üç avcı vardı. Üçü de iriyarı tiplerdi ve helikopterlerle yeşil tulumlu askerlere bakakaldılar. Çoğunlukla da silahlara. Vietnam, Maine'in kuzeyine geldi, Tanrıya şükür. Çok geçmeden onlar da tecrit alanındaki diğerlerine katılacaklardı.

Navigator otobüsün arkasında dururken altı adam yaklaştı. İçindekiler kendi kolesterol sorunları ve kabarık hisse portföyleri olan avukat ya da bankacılar, iyi dostmuş numarası yapan avukat ya da bankacılardı ve Amerika'nın hâlâ huzur içinde olduğu izlenimini taşıyorlardı (çok geçmeden bunu unutacaklardı). Az sonra kendilerini Visa kartlarının geçmediği ahırda (ya da açık havayı tercih ederlerse ağılda) bulacaklardı. Cep telefonlarını taşımalarına izin verilecekti. Telefonlar bu kadar yüksekte çalışmıyordu ama yeniden çevir tuşuna basmak onları oyalayabilirdi.

Kurtz, "İyice tıkadın mı?" diye sordu.

"Sanırım, evet."

"Hâlâ hızlı anlıyorsun, değil mi?"

Owen omuz silkti.

"Mavi Bölge'de toplam kaç kişi var Owen?"

"Sekiz yüz diye tahmin ediyoruz. Bir-A ve Bir-B bölgelerinde yüzü geçmez."

Kimsenin aradan sızmayacağı varsayılırsa, bu iyiydi. Olası kirlenme açısından birkaç sızıntının önemi yoktu, o açıdan haberler en azından şimdilik iyiydi. Ancak bilgi yönetimi açısından hiç de iyi olmayacaktı. Bugünlerde phooka atına binmek zordu. Video kameralı çok fazla insan vardı. Çok fazla televizyon kanalı helikopteri. Çok fazla seyirci.

Kurtz, "Dükkâna gel," dedi. "Bana bir karargâh kuruyorlar ama henüz tamamlanmadı."

Underhill, *"Un momento,"* dedi ve otobüsün basamaklarından yukarı koştu. Geri geldiğinde elinde yağlı bir Burger King torbası, omzunda da bir teyp askısı vardı.

Kurtz başıyla torbayı işaret etti. "Bunlar seni öldürecek."

"*Dünyalar Savaşı*'nda başrol oynuyoruz ve sen yüksek kolesterolden mi endişe ediyorsun?"

Arkalarında yeni gelen havalı avcılardan biri avukatını aramak istediğini söylüyordu. Bu herhalde kendisinin bankacı olduğu anlamına geliyordu. Kurtz, Underhill'i dükkâna götürdü. Tepelerinde yanıp sönen ışıklar geri gelmiş, bulutların altını aydınlatıyor, tıpkı bir Disney çizgi filmindeki karakterler gibi hoplayıp zıplıyorlardı.

3

İhtiyar Gosselin'in yeri salam, puro, bira ve kükürt kokuyordu Kurtz ya yellenenlerden ya da çürük yumurtalardan diye düşündü. Belki her ikisi de. Bir de hafif ama belirgin bir etil alkol kokusu vardı. Onların kokusu. Artık her yerdeydi. Başkası olsa o kokuyu aşırı heyecana ve hayal gücüne bağlardı, ama Kurtz'da ikisi de hiç olmamıştı. Her ne halse, zaten Gosselin'in Marketi çevresindeki yüz küsur kilometrekare ormanın yaşanabilir bir ekosistem olarak geleceği bulunduğuna inanmıyordu. Bazen bir parça mobilyayı yeniden tahta olarak kabul edip baştan başlamanız gerekirdi.

Kurtz masanın başına oturup çekmecelerden birini açtı. İçinde CHEM/U.S./10-UNITS yazılı bir mukavva kutu vardı. Aferin Perlmutter. Kurtz kutuyu çıkarıp açtı. İçinde ağızla burnu örten türden bir dizi şeffaf plastik maske duruyordu. Birini Underhill'e attı, birini de kendi takıp elastik bağlarını çabucak ayarladı.

Owen, "Bunlar gerekli mi?" diye sordu.

"Bilmiyoruz. Kendini ayrıcalıklı sanma; bir saate kadar herkes bunlardan takıyor olacak. Tecrit alanındakiler dışında yani."

Underhill bir şey söylemeden maskesini takıp bağlarını ayarladı. Kurtz masanın başında oturup başını arkasındaki duvara asılmış en yeni duyuruya (as ya da öl) dayadı.

"İşe yarıyorlar mı?" Underhill'in sesi hiç de boğuk çıkmıyordu. Şeffaf plastik nefesiyle buğulanmıyordu. Görünürde hiçbir gözeneği ya da filtresi yoktu, ama kolayca nefes alabiliyordu.

"Ebola'da yarıyor, şarbonda yarıyor, yeni süper-kolerada yarıyor. Ripley'de yarıyor mu? Herhalde. Yoksa işimiz bitti asker. Aslında daha şimdiden işimiz bitmiş olabilir. Ama saat çalışıyor ve oyun başladı. Omzundaki şu şeyin içinde bulunan bandı dinlemeliyim herhalde?"

"Hepsini dinlemene hiç gerek yok ama sanırım bir tadına bakmalısın."

Kurtz başıyla onayladı, işaretparmağıyla havada bir çevir işareti yaptı ve Gosselin'in koltuğunda arkasına yaslandı.

Underhill teybi omzundan indirdi, masada Kurtz'un önüne koyup PLAY'e bastı. İfadesiz bir robot sesi konuştu: "NSA radyo sinyali. Çok dalgalı. 62914A44. Bu malzeme çok gizlidir. Kayıt zamanı 0627, 14 Kasım, 2-0-0-1. Kayıt sinyal sesinden sonra başlar. Eğer Birinci Derece Güvenlik İzni'ne sahip değilseniz lütfen şimdi STOP'a basınız."

Kurtz başını sallayarak, "Lütfen," dedi. "Güzel. Bu yetkisi olmayan personeli durdurur, sence de öyle değil mi?"

Bir duraksama oldu, iki saniyelik bir bip, ardından genç bir kadın sesi: "Bir. İki. Üç. Lütfen bize zarar vermeyin. *Ne nous blessez pas.*" İki saniyelik bir sessizlik, sonra genç bir erkek sesi: "Beş. Yedi. On bir. Çaresiziz. *Nous sommes sans défense.* Lütfen bize zarar vermeyin, çaresiziz. *Ne nous faites...*"

Kurtz, "Tanrım, sanki öte taraftan gelen bir Berlitz dil kursuna benziyor," dedi.

Underhill, "Sesleri tanıdın mı?" diye sordu.

Kurtz başını iki yana sallayıp parmağını dudaklarına götürdü.

Bir sonraki ses Bill Clinton'ındı. "On üç. On yedi. On dokuz." Arkansas aksanıyla konuşuyordu. "Burada enfeksiyon yok. *Il n'y a pas d'infection ici.*" İki saniyelik bir duraksama daha, sonra Tom Brokaw'un sesi: "Yirmi üç. Yirmi yedi. Yirmi dokuz. Ölüyoruz. *On se meurt, on créve.* Ölüyoruz."

Underhill STOP'a bastı. "Merak ediyorsan, birinci ses Sarah Jessica Parker'ındı. Oyuncu. İkincisi Brad Pitt."

"O kim?"

"Bir aktör."

"..."

"Her duraksamanın ardından yeni bir ses geliyor. Bütün sesler bu bölgedeki insanların hepsi ya da çoğunluğu için tanıdık. Alfred Hitchcock, Paul Harvey, Garth Brooks, Tim Sample Maine tarzı bir komik, burada çok tutuluyor ve başka yüzlercesi var. Bazılarını tanımlayamadık."

"Yüzlercesi mi? Bu sinyal ne kadar sürdü?"

"Açıkça söylemek gerekirse bu bir sinyal değil de, 0800'den beri perdelemekte olduğumuz bir yayın. Yani epeyce bir kısmı yayınlandı ama dinleyen birileri varsa da pek bir anlam verebildiklerinden kuşkuluyuz. Verseler bile..." Underhill *ne yapacaksınız* dercesine omuz silkti. "Hâlâ devam ediyor. Sesler de gerçek görünüyor. Yapabildiğimiz pek az ses izi karşılaşması eş çıktı. Bu tipler her şey bir yana, Rich Little'ı işsiz bırakabilirler."

Helikopterlerin *hup hup hup* sesi duvarlardan açıkça duyuluyordu. Kurtz duymanın yanı sıra hissediyordu da. Tahtaların arasından, posterlerin arkasından, oradan çoğunlukla sudan oluşan gri maddeye, ona hadi hadi hadi, acele et acele et acele et diyordu. Kanı tepki veriyordu ama Owen Underhill'e bakıp sakince oturdu. Owen Underhill'i düşünüyordu. Ağır ağır acele et; bu da yararlı bir deyişti. Özellikle Owen gibi insanlarla uğraşırken. Karnın nasıl demek.

Kurtz, *bir kez canıma okudun,* diye düşündü. *Belki çizgimi geçmedin ama ayaklarını sürüdün, değil mi? Evet, öyle sanırım. Ve sanırım seyretmeye değeceksin.*

Underhill, "Tekrar tekrar aynı dört mesaj," dedi ve sol elinin parmaklarıyla saydı. "Bize zarar vermeyin. Çaresiziz. Burada enfeksiyon yok. Sonuncusu..."

"Enfeksiyon yokmuş," diye dalga geçti Kurtz. "Hıh. Ne cüret, değil mi?"

Blue Boy çevresindeki bütün ağaçlarda büyüyen kızılımsı altın renkli küfün resimlerini görmüştü. İnsanlarda da. Henüz çoğunlukla cesetlerde. Teknisyenler o uzay filmlerinde oynayan dişli Sigourney Waver cadısının anısına buna Ripley adını vermişlerdi. Çoğu gazetelerdeki "İster İnan İster İnanma" köşesini hazırlayan öteki Ripley'i hatırlamayacak kadar gençti. "İster İnan İster İnanma" artık iyiden iyiye bitmişti; politik doğruluğa önem veren yirmi birinci yüzyıl için fazlaca sıra dışıydı. Ama Kurtz bu duruma uyduğunu düşündü. Ah evet, tıpkı bir eldiven gibi. Buna oranla ihtiyar Bay Ripley'in Siyam ikizleri ve iki başlı inekleri normal kalırdı.

Underhill, "Sonuncusu da *ölüyoruz*," dedi. "Bu, İngilizcenin yanındaki iki farklı Fransızca versiyonu açısından ilginç. Birincisi dosdoğru. İkincisi *on créve* argomsu. Bizim *suyumuz kaynadı* dememiz gibi." Dosdoğru Kurtz'un gözlerinin içine baktı. Kurtz, *keşke Perlmutter burada olsa da evet, yapılabileceğini görse*, diye düşündü. "Kaynamış mı peki? Yani eğer biz yardım etmezsek?"

"Neden Fransızca, Owen?"

Underhill omuz silkti. "Çünkü oralarda hâlâ ikinci dil."

"Ah. Ya asal sayılar? Karşımızdakilerin zeki yaratıklar olduğunu göstermek için mi? Sanki herhangi bir diğer tür başka bir yıldız sisteminden, başka boyuttan ya da her nereden geldilerse oradan buraya gelebilirlermiş gibi?"

"Sanırım. Ya yanıp sönen ışıklar patron?"

"Çoğu ormana indi. Enerjileri bittikten sonra oldukça çabuk dağılıyorlar. Ele geçirebildiklerimiz etiketi sökülmüş çorba konservelerine benziyor. Boyutlarını düşünecek olursak büyük bir gösteri yapıyorlar, değil mi? Yerlilerin ödünü patlattılar."

Işıklar dağılınca geride parça parça o küflerden bırakıyorlardı. Bu uzaylıların kendileri için de geçerliydi. Geride bırakılanlar bozuk bir otobüsün çevresinde bekleşen yolcular gibi gemilerinin çevresinde duruyor, mikroplu olmadıklarını haykırıyorlardı. *Il n'y a pas d'infection*

ici. Tanrı'ya şükret ve ekmeği uzat. Ve o nesne bir kez üzerinize bulaştıktan sonra, Owen ne demişti? Suyunuz kaynıyordu. Daha bunu tam olarak bilmiyorlardı tabii, henüz erkendi, ama bu varsayımda bulunmak zorundaydılar.

Owen, "Orada hâlâ kaç E.T. var?" diye sordu.

"Belki yüz kadar."

"Ne kadarını bilmiyoruz? Kimsenin bir fikri var mı?"

Kurtz bunu geçiştirdi. O bilen biri değildi; bilmek başkasının işiydi ve o tiplerden hiçbiri de bu özel Şükran Günü öncesi partisine davet edilmemişti.

Underhill, "Hayatta kalanlar," diye üsteledi. "Mürettebat mı?"

"Bilmiyorum. Herhalde değil. Mürettebat için çok kalabalık; koloni kurmak için çok az; baskın için yeterli değil."

"Orada başka neler oluyor patron? Bir şeyler olduğu kesin."

"Çok eminsin, değil mi?"

"Evet."

"Neden?"

Underhill, omuz silkti. "Önsezi mi?"

Kurtz neredeyse şefkatle, "Önsezi değil," dedi. "Telepati."

"Ne dedin?"

"Düşük düzeyde, ama hiç kuşku yok. Adamlar bir şeyler seziyorlar, ama henüz adını koyamadılar. Birkaç saat sonra koyarlar. Gri dostlarımız telepati gücüne sahipler ve anlaşılan bu da küf gibi yayılıyor."

Owen, Underhill, "Vay canına..." diye fısıldadı.

Kurtz sakin sakin oturup onun düşünmesini seyrediyordu. Eğer iyi beceriyorlarsa insanların düşünmesini seyretmeyi severdi ve dahası da vardı: Owen'ın düşündüğünü duyabiliyordu. Tıpkı deniz minaresinin içinden okyanusun sesinin duyulduğu gibi.

Owen, "Küf bu ortamda güçlü değil," dedi. "Onlar da. Ya duyuötesi algılama?"

"Bilmek için çok erken. Ama eğer sürerse ve eğer bu içinde bulunduğumuz çamlı lağımdan dışarı çıkarsa, her şey değişir. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Underhill biliyordu. "İnanamıyorum," dedi.

Kurtz, "Bir otomobili düşünüyorum," dedi. "Hangi otomobili düşünüyorum?"

Owen ona baktı. Kurtz'un ciddi olup olmadığını anlamaya çalışır gibiydi. Öyle olduğunu görünce başını salladı. "Ben nereden..." Durdu. "Fiat."

"Ferrari aslında. Bir dondurma çeşidi düşünüyorum. Hangisi..."

"Fıstıklı," dedi Owen.

"İşte bak."

Owen bir dakika oturdu, sonra Kurtz'a çekinerek ona kardeşinin adını söyleyip söyleyemeyeceğini sordu.

"Kellogg," dedi Kurtz. "Tanrım, Owen, bu ne biçim bir çocuk ismi?"

"Annemin kızlık adı. Tanrım. *Telepati.*"

Kurtz, "*Kim Milyoner Olmak İster*'in reytinglerini altüst edeceği kesin," dedi. Sonra ekledi. "Eğer ortalığa yayılırsa."

Binanın dışından bir silah sesi ve bir çığlık duyuldu. Birisi öfke ve korku dolu bir sesle, "Bunu yapmak zorunda değildin!" diye bağırdı. "Bunu yapmak zorunda değildin!"

Beklediler, ama arkası gelmedi.

Kurtz, "Grilerin doğrulanan sayısı seksen bir," dedi. "Büyük olasılıkla başkaları da vardır. Bir kez indiler mi, oldukça çabuk çözünüyorlar. Geride çamurdan başka bir şey kalmıyor... bir de küf."

"Bölgenin her tarafında mı?"

Kurtz başını iki yana salladı. "Doğuya dönük bir bıçak ucunu düşün. Kalın tarafı Blue Boy. Biz bıçağın aşağı yukarı ortalarındayız. Doğuda grilere yatkın birkaç kaçak göçmen daha var. Yanıp sönen ışıklar çoğunlukla bıçak bölgesinde kaldılar. E.T. Otoyol Devriyesi."

Owen, "Çok kolay değil mi?" diye sordu. "Yalnızca griler, gemi ve ışıklar değil, coğrafyanın tamamı."

Kurtz, "Henüz bunu konuşmaya hazır değilim," dedi.

Hayır, diye düşündü Owen, *değilsin tabii.* Hemen Kurtz'un bu düşüncesini okuyup okuyamadığını merak etti. Bunu anlamanın hiçbir yolu yoktu, hele o soluk gözlerden.

"Grilerin kalanını da ele geçireceğiz, sana bu kadarını söyleyebilirim. Silahları yalnızca senin adamların kullanacak. Sen mavilerin liderisin. Anlaşıldı mı?"

"Evet efendim."

Kurtz düzeltmedi. Bu bağlamda ve Underhill'in göreve yönelik belirgin tiksintisi karşısında, efendim demesi iyiydi herhalde. "Ben Mavi Bir'im."

Owen başıyla onayladı.

Kurtz kalkıp cep saatini çıkardı. Öğlen olmuştu.

Underhill, "Bu duyulur," dedi. "Bölgede bir sürü Amerikan vatandaşı var. Onları sessiz tutmanın hiçbir yolu yok. O... onlardan kaç kişi var?"

Kurtz az daha gülümseyecekti. Gelincikler, evet. Burada epeyce var, yıllar içinde birkaç tane daha. Underhill bilmiyordu, ama Kurtz biliyordu. Tatsız adamlardı. Patron olmanın bir iyi yanı da yanıtlamak istemediğiniz soruları yanıtlamamanızdı.

"Daha sonra olacaklar halkla ilişkilercilerin sorunu," dedi. "Bizim işimiz bazılarının –içlerinden birinin sesi herhalde bandında vardır– Birleşik Devletler halkına karşı açık ve belirgin bir tehlike oluşturduğuna karar verildiği duruma tepki göstermektir. Anlaşıldı mı?"

Underhill o soluk gözlere baktı ve sonunda başını çevirdi.

Kurtz, "Bir şey daha," dedi. "Phooka'yı hatırlıyor musun?"

"İrlandalı hayalet at."

"Yaklaştın. İhtiyar atlara gelince, o benim. Hep benimdi. Bosna'da bazıları seni benim phooka'ma binerken görmüşler. Değil mi?"

Owen yanıt vermedi. Kurtz buna aldırmadan dikkatle baktı.

"Tekrar ediyorum Owen. Sükût altındır. Phooka atına binerken görünmez olmalıyız. Anlıyor musun?"

"Evet."

"Çok iyi mi?"

"Evet," dedi Owen. Bir kez daha Kurtz'un düşüncelerinin ne kadarını okuyabildiğini merak etti. Kendisinin şu anda Kurtz'un aklındaki ismi okuyabildiği kesindi ve Kurtz'un da zaten bunu istediğini düşündü. Bosanski Novi.

4

Tam gitmek üzereydiler. Dört manga askerle Owen Underhill'in otobüsteki adamları CH-47'leri buraya kadar getiren ANG askerlerinin yerini almış, motorlar çalışmış, pervanelerin gürültüsü havayı dolduruyordu. Sonra Kurtz'dan harekâtı erteleme emri geldi.

Owen emri aktardı, sonra çenesini sola çevirdi. Kurtz'un özel iletişim hattına girmişti.

"Özür dilerim, ama ne oldu?" diye sordu. Eğer bu işi yapacaklarsa, bir an önce bitirip kurtulmak istiyordu. Bu durum Bosanski Novi'den çok daha kötüydü. Grilerin insan olmadığını söyleyip geçiştirmek kolay olmuyordu. En azından onun için. Blue Boy gibi bir şeyi yapabilen ya da en azından uçabilen varlıklar insandan öteydi.

Kurtz, "Benden değil delikanlı," dedi. "Bangor'daki meteorologlar bu baş belasının çok hızlı hareket ettiğini söylüyorlar. Alberta Clipper dedikleri bir fırtına. Otuz, bilemedin kırk beş dakika sonra yola çıkarız. Seyir aygıtlarımızın çalışmadığı durumda mümkünse beklemek en iyisi... mümkün de. Sonunda bana teşekkür edeceksin."

Bundan emin değilim.

"Tamam, anlaşıldı." Başını sağa çevirdi. "Conklin," dedi. Bu görevde hiçbir rütbe kullanılmayacaktı. Özellikle de telsizde.

"Buradayım ko... buradayım."

"Adamlara otuzla kırk beş arası beklemede olduğumuzu bildir. Tekrar ediyorum, otuzla kırk beş."

"Anlaşıldı. Otuzla kırk beş."

"Biraz müzik dinleyelim."

"Tamam. İstek var mı?"

"Ne istersen çal, Takım Marşı hariç."

"Anlaşıldı, Takım Marşı iptal." Conk'un sesinde gülümseme yoktu. Bu işten Owen kadar hoşlanmayan birisi daha vardı en azından. Tabii Conklin de 95'te Bosanski Novi harekâtına katılmış, Pearl Jam'i Owen'ın tenekelerinde karıştırmışlardı. Sonra onları alıp tasma gibi boynuna dizmişti. Pearl Jam'e bayılmıyordu, ama bu grup içinde azınlıktaydı.

Archie Perlmutter'le adamları kafası kesilmiş tavuklar gibi koşuşturuyorlardı. Selamlar verilirken yarıda kesildi ve selam verenlerin çoğu Kurtz'un oturduğu küçük yeşil keşif helikopterine gördü mü acaba bakışları fırlattılar. Kurtz teneke kutularını yerleştirmiş, *Derry News* gazetesini okuyordu. Görünürde gazeteye iyice dalmıştı ama Owen onun her yarı selamı, durumu unutup eski alışkanlıklarına dönen her askeri not ettiğini düşündü. Kurtz'un yanında, sol koltukta Freddy Johnson vardı. Johnson kabaca Nuh'un gemisi Ağrı Dağı'na ineli beri Kurtz'laydı. O da

Bosanski'de bulunmuş ve kuşkusuz Kurtz rahatsızlığı yüzünden arkada kalıp da sevgili phooka atına binemeyince ona tam bir rapor vermişti.

95 haziranında Hava Kuvvetleri Hırvat sınırı yakınlarında, NATO'nun uçuş yasağı koyduğu bölgede bir keşif pilotunun izini kaybetti. Sırplar Yüzbaşı Tommy Callahan'ın uçağı için büyük sorun çıkardılar ve eğer Callahan'ın kendini yakalayabilselerdi, daha da büyük sorun çıkaracaklardı. Komutanlar Kuzey Vietnamlıların beyni yıkanan pilotları neşeyle uluslararası basının karşısına çıkardığı günleri düşünüp Tommy Callahan'ı kurtarmaya öncelik verdiler.

Arayanlar tam umudu kesmek üzereyken Tommy Callahan düşük frekanslı banttan bağlantı kurdu. Liseden kız arkadaşı onlara kimlik tespiti için iyi bir ipucu vermişti ve yerdeki adam sorgulanınca onu doğruladı. Birinci sınıftayken gerçekten unutulmaz bir içki âlemi sonrasında arkadaşlarının kendisine "Pukester" demeye başladıklarını söyledi.

Kurtz'un adamları bugün kullanılanlardan çok daha küçük bir çift helikopterle Callahan'ı almaya gittiler. Komuta, çoğu kimse tarafından (kendisi de dahildi) daha o zamandan Kurtz'un yerine geçecek kişi olarak görülen Owen Underhill'deydi. Callahan'ın işi kuşları gördüğünde biraz duman çıkarıp beklemekti. Underhill'in işi de phooka kısmı Callahan'ı görünmeden çekip almaktı. Owen'ın görebildiği kadarıyla bu o kadar da gerekli değildi, ama Kurtz bundan hoşlanıyordu: Adamları görünmezdi, adamları İrlanda atına biniyorlardı.

Kurtarma operasyonu kusursuz işledi. Birkaç füze ateşlendi, ama hiçbiri hedefe yaklaşamadı bile; Miloseviç avucunu yaladı. Owen, Callahan'ı helikoptere alırken hayatta tek gördüğü Bosnalılarla yüz yüze geldi. En büyüğü on yaşlarında beş altı çocuk ciddi yüzlerle onları seyrediyorlardı. Kurtz'un hiçbir tanık bırakılmaması yolundaki emrinin kirli yüzlü bir grup çocuk için de geçerli olabileceği Owen'ın hiç aklına gelmedi. Kurtz da bu konuda hiçbir şey söylemedi.

Yani bugüne dek.

Owen, Kurtz'un korkunç bir adam olduğundan hiç kuşku duymuyordu. Yine de, orduda pek çok korkunç adam vardı, şeytanların sayısı kesinlikle azizlerden çoktu ve çoğu da gizliliğe âşıktı. Owen, Kurtz'un farkının nereden kaynaklandığını hiç bilmiyordu; Kurtz beyaz kirpikli ve donuk bakışlı, uzun boylu, melankolik bir adamdı. O bakışlarla kar-

şılaşmak çok zordu, çünkü bomboştular – hiçbir sevgi, kahkaha ya da merak taşımıyorlardı. Her nedense en kötüsü de bu meraksızlıktı.

Dükkâna eski püskü bir Subaru yanaştı, içinden iki yaşlı adam indi. Birisi hava şartlarının yıprattığı elinde siyah bir baston tutuyordu. İkisi de siyah-kırmızı kareli avcı gömleği giyiyorlardı. İkisinin de solgun kepleri vardı; birininkinde CASE, diğerininkinde DEERE yazıyordu. Başlarına toplanan askerlere merakla baktılar. Gosselin'in yerinde askerlerin ne işi vardı? Görünüşlerine bakılırsa seksen yaşlarındaydılar, ama Kurtz'da olmayan merak onlarda vardı. Bedenlerinin duruşunda, başlarının eğiminde görülüyordu.

Kurtz'un dile getirmediği tüm sorular: *Ne istiyorlarmış? Bize zarar verecekler mi? Bunu yapmak zarar verir mi? Rüzgâr ekip fırtına biçecek olmayalım? Önceki bütün karşılaşmalarda kapaklar, yanıp sönen ışıklar, melek saçı yağmurları ve kızıl kumlar, altmışların sonunda başlayan adam kaçırmalar... Büyükleri bu kadar korkutan ne vardı? Bu yaratıklarla iletişim kurmak için hiç çaba gösterildi mi?*

Ve son soru, en önemlisi: Griler de bizim gibi mi? İnsan tanımına uyuyorlar mı? Bu açıkça cinayet mi?

Kurtz'un gözlerinde o konuda da hiç kuşku yoktu.

5

Kar dindi, hava aydınlandı. Kalkışın iptalinden tam otuz üç dakika sonra Kurtz havalanma emrini verdi. Owen emri Conklin'e aktardı ve pervaneler yeniden çalışıp yerden tül gibi kar bulutları havalandırarak geçici birer hayalete dönüştüler. Sonra ağaçların tepesine kadar yükseldiler, liderleri Underhill'e göre sıralandılar ve batıya, Kineo yönüne uçtular. Kurtz'un Kiowa 58'i arkalarından ve biraz sol tarafında uçuyordu. Owen bir an için bir John Wayne filmindeki askerleri düşündü: maviler taburu ve eyersiz atının üstünde bir kenarda yürüyen tek bir Kızılderili kılavuz. Göremiyordu, ama Kurtz'un hâlâ gazetesini okuduğunu tahmin etti. Belki de yıldız falına bakıyordu. "Balık. Bu rezillik günün. Yataktan hiç çıkma."

Aşağıdaki çam ve ladinler beyaz bulutların arasında bir görünüp bir kayboluyorlardı. Chinook'un ön camlarına kar vuruyor, dans ederek, gözden kayboluyordu. Tıpkı bir çamaşır makinesinin içindeymiş gibi

sarsılıyorlardı, ama Owen başka türlüsünü istemezdi. Tenekeleri yeniden başına taktı. Başka bir grup, belki Matchbox Twenty. Çok iyi değilse de Pearl Jam'den daha iyi. Owen en çok Takım Marşı'ndan korkuyordu. Ama dinleyecekti. Evet, dinleyecekti.

Alçak bulutların içinden ve dışından geçtiler, ara ara uçsuz bucaksız ormanı gördüler ve batıya, batıya, hep batıya gittiler.

"Blue Boy Lideri, burası Blue İki."

"Anlaşıldı İki."

"Blue Boy'u gördüm. Tamam."

Owen bir an içi teyit edemedi, sonra etti. Gördüğü manzara nefesini kesti. Bir fotoğraf, sınırlar içinde bir görüntü, elinizde tutabildiğiniz bir şey başkaydı, bu ise bambaşka.

"Tamam, İki. Mavi Grup, Blue Boy Lideri konuşuyor. Şimdiki konumunuzda kalın. Tekrar ediyorum, şimdiki konumunuzda kalın."

Diğer helikopterler birer birer onayladılar. Bir tek Kurtz'dan ses çıkmadı, ama o da olduğu yerde kaldı. Chinook'larla Kiowa düşmüş uzay gemisinden belki üç çeyrek kilometre uzakta, havada asılı durdular. Bir yanda çok geniş bir yolda ağaçlar eğik bir biçimde budanmıştı. Sanki birisi dev bir çit makasıyla geçmiş gibiydi. Bu yolun sonunda bir bataklık alan vardı. Ölü ağaçlar bulutları yırtmak istermiş gibi beyaz gökyüzüne uzanıyorlardı. Eriyen karlar üstünde zikzaklar vardı ve eriyip ıslak toprağa karıştıkları yerlerde sararmışlardı. Başka yerlerde donmamış siyah sular kılcal damarlar gibi uzanıyordu.

Yaklaşık dört yüz metre çapında, kocaman gri bir tabağa benzeyen uzay gemisi bataklığın ortasındaki ölü ağaçları yarmış, patlatmış ve parçalarını her tarafa saçmıştı. Blue Boy (hiç de mavi değildi, yalnızca azıcık maviydi) bataklığın öteki ucunda, dimdik kayalık bir yarın yükseldiği yerde durmuştu. Eğik tarafının uzun bir bölümü sulu, kaygan topraklara batmıştı. Geminin pürüzsüz gövdesinin üstü toprak ve kırık ağaç parçacıklarıyla doluydu.

Hayatta kalan griler çevresinde duruyorlardı. Çoğu geminin baş kasarasının altında, karla kaplı hamaklardaydı; eğer güneş olsaydı, düşen geminin gölgesine sığınacaklardı. Bunun düşen bir gemiden çok Truva Atı'na benzediğini düşünen en az birinin olduğu kesindi. Ama hayatta kalan griler çıplak ve silahsız halde pek tehlikeli görünmüyorlardı. Kurtz, *yüz kadar*, demişti ama artık daha azdılar; Owen altmış

kişi olduklarını tahmin etti. Karla kaplı hamaklarda yatan, çürürken kızılımsı renge bürünmüş en az bir düzine ceset gördü. Şurada burada karların önünde insanı şaşırtan derecede parlak lekeler halinde Ripley küfü vardı... ama lekelerin hepsi de parlak değildi. Owen dürbününü alıp bakarken fark etti. Pek çoğu soğuğun, atmosferin ya da her ikisinin birden etkisiyle grileşmeye başlamıştı. Hayır, burada yaşayamayacaklardı; ne griler, ne de beraberlerinde getirdikleri küfler.

Bu madde yayılabilir miydi? İnanamıyordu.

Conk, "Blue Boy Lideri?" diye sordu. "Orada mısın?"

"Buradayım, sus bir dakika."

Owen öne eğildi, pilotun (Tony Edwards iyi bir adamdı) dirseğinin altından uzanıp telsiz düğmesini ortak kanala getirdi. Kurtz'un Bosanski Novi'yle ilgili sözleri hiç aklına gelmedi; korkunç bir hata yapıyor olabileceğini hiç düşünmedi; Kurtz'un ne derece çılgın olduğunu yeterince anlayamamış olabileceğini aklından bile geçirmedi. Aslında yaptığını hiç düşünmeden yaptı. Daha sonra olayı aklında tekrar tekrar incelerken böyle görecekti. Sadece düğmeyi açtı. İnsanın hayatının akışını değiştirmek için bu kadarı yeterliydi anlaşılan.

İşte oradaydı, yüksek ve berrak, Kurtz'un adamlarının hiçbirinin tanımayacağı bir ses. Eddie Vedder olsa tanırlardı ama Walter Cronkite çok farklıydı. "Burada. *Il n'y a pas d'infection ici.*" İki saniye, sonra Barbra Streisand'a benzeyen bir ses: "Yüz on üç. Yüz on yedi. Yüz on dokuz."

Owen bir noktada asal sayıları yeniden saymaya başlamış olduklarını fark etti. Otobüsle Gosselin'e giderken çeşitli sesler binli sayılara ulaşmıştı.

Barbra Streisand'ın sesi, "Ölüyoruz," dedi. *"On se meurt, on créve."* Bir duraksama, sonra David Letterman: "Yüz yirmi yedi. Yüz..."

Kurtz, "İptal et!" diye bağırdı. Owen'ın onu tanımasından bu yana geçen bunca yılda ilk kez sesi rahatsız çıkıyordu. Neredeyse şaşkındı. "Owen, adamlarıma neden bu pisliği dinletiyorsun? Hemen çık ve söyle bana, hemen şimdi."

Owen, "Yalnızca değişen bir şey olup olmadığını duymak istedim patron," dedi. Yalandı ve tabii Kurtz da biliyordu. Bir noktada kuşkusuz ödetecekti ona. Sanki yeni baştan çocukları vurmayı ihmal etmiş gibiydi, hatta daha da beterdi. Owen aldırmadı. Phooka atının canı cehenne-

me. Eğer bunu yapacaklarsa, Kurtz'un adamlarının (Bosna'da Atmaca, bu kez Mavi Grup, bir dahaki sefere başka bir isim, ama hep aynı genç yüzlerdi) grileri çabucak bir kez duymalarını istiyordu. Bir başka yıldız sisteminden, belki bir başka evrenden ya da zaman diliminden gelen yolcular, ev sahiplerinin asla bilemeyecekleri şeyleri biliyorlardı – gerçi Kurtz'un hiç umurunda değildi. Bırakalım son kez Pearl Jam ya da Jar of Flies veya Rage Against the Machine yerine grileri duysunlar; insanların merhamet duygularına seslendiklerini sanan grileri.

Kurtz'un sesi çıtırdadı. "Peki değişmiş mi?" Yeşil Kiowa hâlâ aşağılarda, büyük helikopterlerin hemen altında asılı duruyor, pervanesi hemen altındaki çam ağacının yarılmış tepesini dövüyor, sarsıp dalgalandırıyordu. "Değişmiş mi Owen?"

"Hayır," dedi. "Hiç değişmemiş patron."

"O halde gevezeliği kes. Gün ışığı ziyan oluyor."

Owen durdu, sonra özellikle ağır ağır konuştu. "Evet efendim."

6

Kurtz, Kiowa'nın sağ koltuğunda, kitaplarda ve filmlerde hep "baston gibi" diye tanımladıkları şekilde dimdik oturuyordu. Hava kapalı olmasına rağmen güneş gözlüğünü takmıştı fakat pilotu Freddy ona yine de ancak göz ucuyla bakabiliyordu. Güneş gözlüğü kenarları uzun, şakaklara doğru kıvrılan tiptendi ve taktığı zaman patronun ne tarafa baktığı belli olmuyordu. Başını çevirdiği yöne güvenemezdiniz kesinlikle.

Derry News gazetesi Kurtz'un kucağında duruyordu (manşette GÖKYÜZÜNDE GİZEMLİ IŞIKLAR, KAYIP AVCILAR JEFFERSON TRACT'TE PANİĞE YOL AÇTI diyordu). Gazeteyi alıp dikkatle katladı. Bunda çok becerikliydi ve Owen Underhill'in kariyeri de çok geçmeden tıpkı *Derry News* gibi katlanıp kaldırılacaktı. Underhill bir tür ceza göreceğinden hiç kuşku duymuyordu bu –en azından şimdilik– gizli bir operasyon olduğundan, Kurtz'un vereceği bir ceza olacaktı ama arkasından ikinci bir fırsat verilecekti. Asıl fark etmediği (bu herhalde iyiydi; uyarılmamış olmak genellikle silahsız olmak demekti) ikinci şansının bu olduğuydu. Kurtz başka kimseye vermediği bu ikinci şanstan da artık pişmanlık duyuyordu. *Acı* bir pişmanlık. Bürodaki ve

dükkândaki konuşmalarından sonra Owen'ın gidip de böyle bir numara yapması... özellikle uyarıldıktan sonra...

Kurtz'un özel kanalında Underhill'in sesi çıtırdadı. "Emri kim verecek?"

Kurtz hissettiği öfkenin büyüklüğüne şaşırdı ve biraz da rahatsız oldu. Kaynağı büyük ölçüde en basit duygu olan, bebeklerin her şeyden önce duydukları şaşkınlıktı. Owen grileri askerlerin kanalından duyurarak ona iyi bir darbe indirmişti. Değişmiş mi diye duymak istemişmiş güya, bu sözleri alıp bir tarafına sokabilirdi. Owen herhalde Kurtz'un yetmişlerin başında Kamboçya'ya kadar uzanan uzun kariyerinde sahip olduğu en iyi yardımcıydı, ama yine de onu ezecekti. Telsizle yaptığı o numara yüzünden; çünkü Owen ders almamıştı. Konu Bosanski Novi'deki çocuklar ya da şimdiki saçmalayan sesler değildi. Konu çizgiydi. *Onun* çizgisi. Kurtz çizgisi.

Bir de, şu *efendim* vardı.

O kahrolası aşağılık *efendim.*

"Patron?" Owen'ın sesi artık biraz huzursuz çıkıyordu ve huzursuz olmakta da haklıydı. Tanrı onu korusun. "Emri kim..."

Kurtz, "Ortak kanal Freddy," dedi. "Bağla beni."

Silahlı helikopterlerden çok daha hafif olan Kiowa bir rüzgâra kapılıp sarsıldı. Kurtz'la Freddy aldırış etmediler. Freddy kanalı açtı.

Kurtz, "Dinleyin çocuklar," dedi. Bir sırada asılı duran dört silahlı helikoptere bakıyordu. Bulutların altında, ağaçların tepesinde camdan peygamberdeveleri gibi duruyorlardı. Tam karşılarında bataklık ve çarpık duran kocaman parlak daire vardı. Dairenin hayatta kalan mürettebatı ya da her neyseler havaya kalkan ucunun altında duruyorlardı.

"Dinleyin çocuklar, babanız vaaz verecek. Dinliyor musunuz? Cevap verin."

Evet, evet, olumlu, anlaşıldı (arada bir efendim de deniyordu ama bu kadarında sorun yoktu; unutkanlıkla küstahlık arasında bir fark vardı).

"Ben pek konuşkan biri değilim çocuklar, işim konuşmak değil, ama bu durumun gördüğünüz gibi olmadığını, tekrar ediyorum, gördüğünüz gibi olmadığını bilmenizi istiyorum. Karşınızda gördüğünüz altı düzine kadar gri, sevecen bir Tanrı'nın yarattığı haliyle çırılçıplak, görünürde cinsiyeti olmayan insansılar ve diyorsunuz ki, en azından

bazılarınız diyor ki, 'Şu zavallılar çırılçıplak ve silahsız, aralarında paylaşacak bir cinsel organları bile olmadan, düşmüş galaksi-içi trenlerinin yanı başında merhamet dileniyorlar. Ne tür bir köpek, nasıl bir canavar bu yalvaran sesleri duyup da aldırmayabilir?' Size şunu söylemem gerek çocuklar, o köpek, o canavar, postendüstriyel, postmodern kriptofaşist, politik özürlü o erkek savaş domuzu benim, Tanrıya şükür. Dinleyen herkes bilsin ki, ben Abraham Peter Kurtz, Amerikan Hava Kuvvetleri'nden emekli, seri numaram 241771699 ve bu saldırının komutanıyım. Bu seferki Alice's Restoran katliamının kumandanı Teğmen Calley benim."

Gözlerini havada asılı duran helikopterlerden ayırmadan derin bir nefes aldı.

"Ama çocuklar, size bu grilerin dokuz yüz kırkların sonundan beri bizimle uğraştıklarını ve benim de yetmişlerden beri onlarla uğraştığımı söylemek istiyorum. Adamın birinin ellerini kaldırıp teslim oluyorum diye yanınıza gelmesinin kıçında gizli bir litre nitrogliserin olmadığı anlamına gelmediğini de söylemeliyim. Düşünce tanklarında yüzüp duran büyük, akıllı kırmızı süs balıkları, grilerin bizler atom ve hidrojen bombalarını patlatmaya başladıktan sonra geldiklerini, tıpkı pervanelerin ışığa üşüşmesi gibi başımıza üşüştüklerini söylüyorlar. Ben bunu bilmem, ben düşünür değilim, düşünme işini başkalarına bırakırım, lahanalara bırakırım, dedikleri gibi lahanaların da kafası vardır. Ama benim gözlerimde bir sorun yok, çocuklar ve sizlere bu gri alçakların ancak kümesteki bir tilki kadar zararsız olduklarını söyleyebilirim. Yıllar içinde epeycesini ele geçirdik, ama hiçbiri yaşamadı. Öldüklerinde cesetleri hemen çözünüp aşağıda gördüğünüz maddeye dönüşüyor. Sizler buna Ripley küfü diyorsunuz. Bazen de patlıyorlar. Anladınız mı? Patlıyorlar. İçlerindeki küf ya da belki asıl dümende olan küftür, düşünce tankındaki bazı süs balıkları böyle olabileceğini düşünüyorlar –canlı bir konağa geçmezse hemencecik ölüyor. Tekrar ediyorum, canlı bir konağa geçmesi gerekiyor ve görünürde en sevdiği konak da çocuklar, Tanrı onları korusun, bizim *homo sap*'lar. Küçük parmağınızın tırnağının içine bile girse kapıyı kapatıp eve koşmaktan başka yapacak bir şey kalmıyor."

Bu tam olarak gerçek değildi –aslında gerçekle uzaktan yakından ilgisi yoktu– ama kimse korkmuş bir asker kadar vahşice dövüşemez. Kurtz bunu deneyimlerinden biliyordu.

"Çocuklar, bizim gri dostlarımızda telepati gücü var ve anlaşılan bu beceriyi havadan bizlere de geçiriyorlar. Küfü almasak bile bunu alıyoruz. Biraz düşünce okumanın eğlenceli olabileceğini, partilerin en popüler kişileri olacağınızı düşünebilirsiniz. Ama sizi biraz ileride nelerin beklediğini söyleyeyim: şizofreni, paranoya, gerçekten kopma ve tam, tekrar ediyorum, *tam bir delilik.* Tanrı onları korusun, düşünür çocuklar bu telepatinin şimdiye dek kısa süreli olduğuna inanıyor, ama grilerin buraya yerleşip rahat etmelerine izin verilirse o açıdan nelerin olabileceğini sizlere söylememe gerek yok. Bütün hayatınız buna bağlıymış gibi dinlemenizi istiyorum, tamam mı? Onlar bizi ele geçirdiklerinde, çocuklar, tekrar ediyorum, onlar bizi *ele geçirdiklerinde...* adam kaçırma vakalarını hepiniz biliyorsunuz, uzaylılar tarafından kaçırıldıklarını iddia edenlerin çoğu düpedüz yalan söyleseler de hepsi değil... Serbest bırakılanlarda genelde *implant*'lar var. Bazıları yalnızca aygıtlardan ibaret belki vericiler, belki bir tür monitörler ama bazıları da içinde bulundukları canlıyı yiyen, şişmanlayan, sonra da parçalayan yaratıklar. Bu *implant*'lar orada gördüğünüz çıplak ve masum dolaşan yaratıklar tarafından yerleştiriliyor. Her taraflarının enfekte olduğunu bilmemize rağmen, kendilerinde enfeksiyon olmadığını iddia ediyorlar. Yirmi beş yıldan fazla süredir bunları işbaşında gördüm ve size söylüyorum, bu işgaldir, bu şampiyonaların şampiyonasıdır ve sizler de savunmadasınız. Onlar çaresiz birer E.T. değil, çocuklar, birilerinin kendilerine New England Tel kartı verip de eve telefon etmeyi beklemiyorlar; onlar bir *hastalık.* Onlar kanser ve Tanrı aşkına çocuklar, biz de kocaman, sıcak bir doz kemoterapiyiz. Beni duyuyor musunuz?"

Bu kez kimse onaylamadı. Anlaşıldı, tamam'lar duyulmadı. Yalnızca hevesli, sinirli ve nevrotik bağrışmalar yankılandı. Telsiz hattı onlarla doldu.

"Kanser, çocuklar. *Bunlar kanser.* Bildiğiniz gibi, iyi konuşan biri olmamama rağmen onları en iyi böyle tanımlayabilirim. Owen, duyuyor musun?"

"Duydum patron." Dosdoğru. Dosdoğru ve sakin, kahrolası. Eh, havasını atsın bakalım. Daha hâlâ atabiliyorken atsın havasını. Owen Underhill'in işi bitmişti. Kurtz gazeteyi kaldırıp hayranlıkla baktı. Owen Underhill bitmişti.

"Orada ne var Owen? O geminin çevresinde dolaşan ne? Bu sabah evden çıkmadan önce donunu ve ayakkabısını giymeyi unutan kim?"

"Kanser patron."

"Doğru. Şimdi, emri ver ve girelim. Şakı bakalım Owen." Ve büyük bir kararlılıkla, silahlı helikopterlerdeki adamların kendisini seyredeceklerini bilerek (daha önce hiçbir zaman, asla böyle bir vaaz vermemişti ve tek bir sözcüğü bile önceden planlanmamıştı – düşleri dışında tabii) kepini ters çevirdi.

7

Owen, Tony Edwards'ın Mets kepini ters çevirip siperliği ensesine getirmesini seyretti. Bryson'la Bertinelli'nin makinelileri salladıklarını duydu ve bunun gerçekten olduğunu anladı. Kızışıyorlardı. Arabaya binip gidebilir ya da yolda durup ezilebilirdi. Kurtz ona yalnızca bu iki seçeneği bırakmıştı.

Bir şey daha vardı; uzun zaman önceden hatırlanan kötü bir şey... Kaç yaşından? Sekiz? Yedi? Belki daha da küçüktü. Paducah'taki evin önündeki çimenlerdeydi. Babası hâlâ işte, annesi bir yerlerde, herhalde kilisede, bitmez tükenmez poğaça satışlarından birine hazırlanıyordu (Randi Underhill Tanrıya şükür dediğinde Kurtz'un aksine, samimiydi). Yan taraftaki Rapeloew'lerin evine bir ambulans yanaşmıştı. Sirenini ötmüyor ama ışıkları yanıp sönüyordu. İçinden Owen'ın şimdi giydiği tuluma çok benzeyen tulumlar giymiş iki adam atlayıp parlak bir sedyeyi açarak Rapeloew'lerin evine koştular. Sedyeyi açarken adımlarını bile yavaşlatmamışlardı. Bir sihirbazlık numarasına benziyordu.

On dakika geçmeden sedyenin üzerinde Bayan Rapeloew'le çıktılar. Gözleri kapalıydı. Bay Rapeloew de arkasından geliyordu. Kapıyı kapamaya bile zahmet etmedi. Owen'ın babasının yaşındaki Bay Rapeloew birdenbire büyükbabası kadar yaşlı görünüyordu. Bu da bir başka sihirbazlık numarasıydı. Adamlar karısını ambulansa koyarken Bay Rapeloew sağ tarafına baktı ve kısa pantolonuyla bahçede diz çökmüş, topuyla oynayan Owen'ı gördü. *"İnme indiğini söylüyorlar!"* diye seslendi. *"St. Mary's Memorial! Annene söyle Owen!"* Sonra ambulansa bindi ve ambulans çekip gitti. Owen beş dakika kadar topuyla oynamaya devam etti, atıp tuttu, ama atıp tutarken gözleri Bay Rapeloew'in açık

bıraktığı kapıya takılıyor, kapaması gerektiğini düşünüyordu. O kapıyı kapatmak annesinin deyişiyle bir Hıristiyan iyiliği olacaktı.

Sonunda kalkıp Rapeloew'lerin bahçesine geçti. Rapeloew'ler ona iyi davranırdı. Özel bir şey yoktu (annesi olsa, "Gece kalkıp eve mektup yazmaya değecek bir şey değil," derdi) ama Bayan Rapeloew sık sık kurabiye pişirir ve ona birkaç tane ayırmayı hiç unutmazdı; tombul, neşeli Bayan Rapeloew'in mutfağında çok şeker ve hamur kabı sıyırmıştı. Yani Rapeloew'ler iyiliği hak ediyorlardı. Bay Rapeloew de ona –gerçekten uçan– kâğıttan uçaklar yapmayı göstermişti. Üç farklı tipte. Kısacası Rapeloew'ler iyiliğe, Hıristiyan iyiliğine layıktılar, ama evlerinin açık kapısından içeri adım attığında orada bulunma nedeninin Hıristiyanca iyilik yapmakla hiçbir ilgisi olmadığını biliyordu. Hıristiyan iyiliği insanın kuşunu sertleştirmezdi.

Owen beş dakika boyunca –belki de on beş dakika ya da yarım saatti, zaman tıpkı bir düşte gibi geçiyordu– hiçbir şey yapmadan Rapeloew'lerin evinde dolandı, ama tüm bu süre zarfında kuşu taş gibi sertti. Öyle sertti ki, sanki ikinci bir kalp atışı gibi atıyordu ve insan öyle bir şeyin acı vereceğini düşünürdü, ama vermiyordu, kendini iyi hissediyordu, onca yıl sonra o sessiz merakın gerçekten ne olduğunu anladı: ön sevişmeydi. Rapeloew'lere karşı hiçbir duygusunun olmaması, hatta onları sevmesi her nedense daha da iyiydi. Yakalanacak olursa (hiç yakalanmamıştı) neden yaptığı sorulunca *bilmem* der ve doğruyu söylüyor olurdu.

Pek bir şey de yapmamıştı. Aşağıdaki banyoda üstünde DICK yazan bir diş fırçası buldu. Dick, Bay Rapeloew'in adıydı. Owen, Bay Rapeloew'in diş fırçasının kıllarının üstüne işemeye çalıştı, istediği oydu, ama organı çok sertti ve tek bir damla bile çiş gelmedi. O da kılların üstüne tükürdü, sonra tükürüğü ovuşturup fırçayı yerine geri koydu. Mutfakta elektrikli fırının üstüne bir bardak su döktü. Sonra büfeden büyükçe bir porselen tabak aldı. Tabağı başının üstünde tutarak, "Leylek olduğunu söylemişlerdi," dedi. "Bebek olmalı, çünkü o inme dedi, leylek indi herhalde." Sonra tabağı köşeye fırlattı, tabak tuzla buz oldu. O iş bittikten sonra evden çıktı. İçindeki her neyse, organını sertleştiren ve gözlerini yuvalarından uğrayacakmış gibi büyüten her neyse, tabağın parçalanma sesi onu kırmış, bir sivilce gibi patlatmıştı. Eğer anne babası Bayan Rapeloew için o kadar çok kaygılanmasalardı, Owen'ın

bir sorunu olduğunu kesinlikle fark ederlerdi. Ama onlar da çocuğun Bayan R için üzüldüğünü varsaydılar. Ertesi hafta pek az uyudu ve uykuları da kötü düşlerle bölündü. O düşlerden birinde Bayan Rapeloew elinde leyleğin getirdiği bebekle hastaneden eve dönüyordu, ama bebek siyah ve ölüydü. Owen suçluluk ve utanç duyuyordu ama asla itiraf etme noktasında değil (dindar annesi bunu neden yaptığını soracak olursa, Tanrı aşkına, ne derdi?) ama yine de banyoda şortunu dizlerine kadar indirip Bay Rapeloew'in diş fırçasına işemeye çalışırken hissettiği kör hazzı ve servis tabağı parçalandığında duyduğu heyecanı hiç unutmadı. Eğer daha büyük olsaydı herhalde pantolonuna gelirdi. Saflık duygusuzluktaydı; neşe parçalanmanın sesinde; sonraki keyifse onları yapmış olmaktan duyduğu ağır ve zevkli pişmanlıkla yakalanma korkusuydu. Bay Rapeloew leylek demişti, ama Owen'ın babası o gece geldiğinde inme olduğunu söyledi. Bayan Rapeloew'in beynindeki bir damar çatlamıştı ve bu da inme demekti.

İşte şimdi hepsini yeniden yaşıyordu.

Belki bu kez gelirim, diye düşündü. *Kuşkusuz Bay Rapeloew'in diş fırçasına işemeye çalışmaktan daha görkemli olacak.* Ve sonra kendi kepini ters çevirdi. *Ama temelde kavram aynı.*

"Owen?" Kurtz'un sesi. "Orada mısın evlat? Eğer hemen şimdi onaylamazsan, yapmayacağını ya da yapamayacağını varsayacağım..."

"Patron, buradayım." Ses düzgün. Aklından porselen tabağı başının üstünde tutan terli bir küçük el geçiyordu. "Çocuklar, biraz uzaylı tepelemeye hazır mısınız?"

Kükreyen seslerin arasında bir tane *hem de nasıl* ve bir de *parçalayalım onları* vardı.

"Önce ne istiyorsunuz çocuklar?"

Takım Marşı, marş ve lanet olası Stones, hemen şimdi.

"Çıkmak isteyen varsa ötsün."

Telsizde sessizlik. Owen'ın bir daha asla girmeyeceği bir başka frekansta griler ünlülerin sesleriyle yalvarıyorlardı. Sancak tarafında ve aşağıda küçük Kiowa OH58 görünüyordu. Owen'ın kendi kepini ters çevirmiş Kurtz'u görmek için dürbüne ihtiyacı yoktu. Kurtz onu seyrediyordu. Gazete hâlâ kucağında, her nedense üçgen şeklinde katlanmıştı. Owen Underhill altı yıldır ikinci şansa gerek duymamıştı, bu da iyiydi, çünkü Kurtz kimseye ikinci bir şans tanımazdı. Owen yüreğinde bunu

hep bildiğini sanıyordu. Ama daha sonra düşünecekti. Eğer gerekirse. Aklından son bir tutarlı düşünce geçti *–kanser sensin Kurtz, sen–* ve öldü. Yerine güzel ve kusursuz bir karanlık geldi.

"Mavi Grup, ben Blue Boy Lideri. Dinleyin. İki yüz metreden ateşe başlayın. Mümkünse Blue Boy'u vurmaktan kaçının ama o baş belalarını temizleyeceğiz. Conk, Marşı çal."

Gene Conklin bir düğmeye basıp Blue Boy İki'nin zemininde duran bir CD'yi Discman'e taktı. Artık kendinde olmayan Owen öne doğru eğilip sesi açtı.

Kulaklıklarını Rolling Stones'un solisti Mick Jagger'ın sesi doldurdu. Owen elini kaldırdı, Kurtz'un bir selam çaktığını gördü –alaycı mı sinsi mi bilmiyor ve de aldırmıyordu– sonra Owen kolunu indirdi. Jagger ateş açarken hep çaldıkları marşı söylerken helikopterler alçaldı, gerildi ve hedefe uçtu.

8

Griler –geri kalanlar– gemilerinin gölgesinde duruyorlardı. Gemileri de son inişinde yıktığı paramparça ağaçlar koridorunun ucundaydı. İlk başta kaçmaya ya da saklanmaya hiç kalkışmadılar; hatta yarısı parmaksız ayaklarıyla erimiş karlara, balçığa ve her yere dağılmış o kızılımsı altın yosunlara basarak öne çıktılar. Üstlerine gelen silahlı helikopterlerin karşısına dikilip uzun parmaklı ellerini kaldırarak boş olduğunu gösterdiler. Donuk gün ışığında kocaman siyah gözleri parlıyordu.

Silahlı helikopterler yavaşlamadılar ama son yayınlarını hepsi de kafalarının içinde duydular: *Lütfen bize zarar vermeyin, çaresiziz, ölüyoruz.* Bunun yanı sıra, bu sesleri bir domuzun kuyruğu gibi delip geçen Mick Jagger'ın sesi duyuldu: *"Lütfen kendimi tanıtmama izin verin, ben zengin ve zevkli bir adamım; uzun yıllardır buradaydım, pek çok adamın ruhunu ve inancını çaldım..."*

Silahlı helikopterler Rose Bowl Stadyumu'nun elli metre çizgisinde dönüş yapan bir bando gibi seri ilerleyerek döndüler ve makineliler ateş açtı. Mermiler karlara saplandı, ölü ağaçların dallarını kopardı, büyük geminin bordasından kıvılcımlar çaktırdı. Kolları havada duran grileri paramparça etti. İlkel bedenlerden kollar koptu, gemilerinin ve arkadaş-

larının üstüne kırmızımsı siyah bir sıvı saçıldı; kan değil, o küfümsü maddeydi. Sanki kafaları onunla doluymuş gibi, kafaları değil de aslında o korkunç ürün sepetleri. Birkaç tanesi tam ortadan ikiye bölünüp elleri hâlâ havadayken yıkıldılar. Yere düşerken gri bedenleri kirli beyaza dönüşüyor ve sanki kaynıyordu.

Mick Jagger açıkladı: *"Hazreti İsa kuşku duyar ve acı çekerken de buradaydım..."*

Hâlâ geminin uzantısı altında duran birkaç gri koşmak ister gibi döndüler, ama gidecekleri hiçbir yer yoktu. Çoğu oracıkta vuruldular. Geriye kalan son birkaç tanesi –belki dört kişiydiler– gölgelere çekildiler. Sanki bir şeyler yapıyor, bir şeyi kurcalıyorlardı ve Owen birdenbire korkunç bir önseziye kapıldı.

Telsizden, "Onları vurabiliyorum!" diye bir ses geldi. Blue Boy Dört'ten Deforest'ti ve heyecandan neredeyse nefes nefeseydi. Chinook, Owen'ın ilerle emrini beklerken neredeyse toprak hizasına indi. Pervanesi karlarla çamurlu suları pis bir tipi halinde savuruyor, çalıları dümdüz ediyordu.

Owen, "Hayır, olumsuz, iptal et, geri çekil, artı elliye geç!" diye bağırıp Tony'nin omzuna vurdu. Ağzıyla burnunu örten saydam maskenin gerisinde biraz garip bir görünüşü olan Tony dümene asıldı ve Blue Boy Lideri rüzgârlı havada yükseldi. Owen müziğe rağmen –çılgın bongolar, *hoohoo* diyen koro, "Şeytana Sempati" daha bir tek kez bile sonuna dek çalınamamıştı– adamlarının homurdanmalarını duyabiliyordu. Kiowa'nın daha şimdiden uzakta küçüldüğünü gördü. Zihinsel gariplikleri ne olursa olsun, Kurtz aptal değildi. Ve içgüdüleri de harikaydı.

"Ah, patron..." Deforest'in sesi yalnızca düş kırıklığına uğramış gibi değil, tutuşmuş gibiydi.

"Tekrar ediyorum, tekrar ediyorum, geri dönün, Mavi Grup, geri..."

Patlama onu koltuğunda arkaya yapıştırırken Chinook'u da bir oyuncak gibi havaya fırlattı. Uğultunun içinde Tony Edwards'ın küfrettiğini ve dümenle boğuştuğunu duyabiliyordu. Arkadan çığlıklar geliyordu ama mürettebatın çoğu yaralanmış olmasına rağmen, yalnızca Pinky Bryson'u kaybetmişlerdi. Pinky daha iyi görebilmek için dışarı yaslanmış ve şok dalgası çarptığında aşağı düşmüştü.

Tony, "Tuttum, tuttum," diye söylendi, ama Owen, Tony'nin kontrolü ele almadan en az otuz saniye geçtiğini düşündü. Saniyeler saatler

gibi geliyordu. Ses sisteminde marş kesilmişti. Bu da Conk ve Blue Boy İki'deki çocuklar açısından iyi haber değildi.

Tony, Blue Boy Lideri'ni çevirdi ve Owen ön camın iki yerden çatladığını gördü. Arkalarında biri hâlâ çığlıklar atıyordu. Mac Cavanaugh her nasılsa iki parmağını kaybetmeyi becermişti.

Tony, "Vay canına!" dedi. "Postumuzu kurtardın patron. Sağ ol."

Owen onu duymadı bile. En azından üç parçaya ayrılan geminin kalıntılarına bakıyordu. Anlaması çok zordu, çünkü parçalar uçuşuyordu ve hava kırmızımsı bir turuncuya dönüşmüştü. Deforest'in helikopterinin kalıntılarını görmekse biraz daha kolaydı. Balçığın içinde yan yatıyor, çevresinde baloncuklar kabarıyordu. Sol tarafında patlayan pervanenin uzun bir parçası tıpkı bir devin küreği gibi suda yüzüyordu. Elli metre kadar ötede, sarı-beyaz bir ateş topunun içinde pervanenin simsiyah ve çarpık başka parçaları görülüyordu. Conklin'le Blue Boy İki işte bu haldeydi.

Telsizden çatırtı ve biplemeler duyuldu. Blue Boy Üç'ten Blakey'di. "Patron, hey patron, ben..."

"Üç, bu Lider. Senden istediğim..."

"Lider, ben Üç, kurtulanlar görüyorum. Tekrar ediyorum, *Blue Boy Dört'ten kurtulanları görüyorum*, en az üç kişi... hayır, dört... aşağı inip..."

"Olumsuz Blue Boy Üç, hiç de değil. Konumunuzu elli yükseltin iptal, konumunuzu yüz elli yükseltin, 1-5-0, hemen!"

"Ah, ama efendim... patron, yani... Friedman'ı görüyorum, yanıyor..."

"Joe Blakey, dinle beni."

Kurtz'un sesi kimseye benzemezdi. Tam zamanında uzaklaşmıştı. Owen, *ucu ucuna*, diye düşündü. *Sanki neler olacağını biliyormuş gibi.*

"Oradan hemen uzaklaş, yoksa inan bana, haftaya içkinin yasak olduğu bir ülkede deve boku kürüyor olursun. Tamam."

Blue Boy Üç'ten başka ses çıkmadı. Geri kalan iki silahlı helikopter ilk konumlarının yüz elli metre yukarısına çekildiler. Owen durup Ripley küfünün çılgınca savrulmasını seyretti. Kurtz'un bildiğini mi, yoksa sezdiğini mi düşünüyor, Blakey'le zamanında uzaklaşıp uzaklaşmadıklarını merak ediyordu. Çünkü bunlar bulaşıcıydı tabii; griler her ne derse desin, bulaşıcıydı. Owen yaptıklarında haklı olup olmadıkları-

nı bilmiyordu, ama Ray Deforest'ın Blue Boy Dört'ünden kurtulanların aslında yürüyen birer ölü olduklarını düşünüyordu. Tanrı bilir neye dönüşüyorlardı.

"Owen." Telsiz.

Tony kaşlarını kaldırıp ona baktı.

"Owen."

Owen iç çekip Kurtz'un kapalı kanalına geçen düğmeyi çevirdi. "Buradayım patron."

9

Kurtz gazetesi hâlâ kucağında, Kiowa'da oturuyordu. O ve Freddy de saldırı grubundaki diğerleri gibi maskelerini takıyorlardı. Hatta şu anda yerde olan zavallıların da maskeleri yüzlerindeydi. Maskeler büyük olasılıkla gereksizdi ama eğer becerebilirse Ripley kapmaya hiç de niyeti olmayan Kurtz işin başıydı. Diğerlerine örnek olması gerekiyordu. Üstelik büyük risk almıştı. Freddy Johnson'a gelince... Freddy için planları vardı.

Underhill mikrofonuna, "Buradayım patron..." dedi.

"İyi atış, daha da iyi uçuş ve büyük uyanıklıktı. Birilerinin hayatını kurtardın. Sen ve ben eski yerimize geldik. Birinci kareye. Anladın mı?"

"Anladım patron. Anladım ve memnun oldum."

Kurtz, *eğer buna inanıyorsan*, diye düşündü, *göründüğünden de aptalsın demektir.*

10

Owen'ın arkasında Cavanaugh hâlâ sesler çıkarıyordu, ama artık gücü azalıyordu. Joe Blakey'den hiç ses yoktu. Belki de o kırmızımsı hortumun ne anlama geldiğini anlamıştı. Ondan belki kaçmış, belki de kaçamamışlardı.

Kurtz, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Owen, "Yaralılar var," dedi. "Ama genelde iyi. Çöpçülere iş çıkardık gerçi, orası darmadağın oldu."

Owen'ın kulaklığında Kurtz'un kahkahaları çınladı.

11

"Freddy."

"Evet patron."

"Owen Underhill'i gözümüzden kaçırmamalıyız."

"Tamam."

"Eğer aniden gitmemiz gerekirse –Imperial Valley işi– Underhill burada kalır."

Freddy Johnson hiçbir şey demedi, yalnızca başını sallayıp helikopteri kullandı. Aferin. Bazılarının aksine, hangi tarafta olduğunu biliyordu.

Kurtz yine ona döndü.

"Freddy, bizi o dağ başındaki küçük dükkâna götür ve çabuk ol. Oraya Owen'la Joe Blakey'den en az on beş dakika önce gitmek istiyorum. Mümkünse yirmi."

"Evet patron."

"Bir de Cheyenne Dağı'na güvenli bir uydu bağlantısı istiyorum."

"Tamam. Beş dakika sürer."

"Üç yap delikanlı. Üç yap."

Kurtz arkasına yaslanıp altlarında çam ormanının akışını seyretti. Bu kadar orman, bu kadar yabani yaşam ve pek de az olmayan sayıda insan. Çoğu bu mevsimde turuncu giyerdi. Bir hafta sonra –belki de yetmiş iki saat– her yer Ay'daki dağlar kadar ölü olacaktı. Çok yazık, ama Maine'de sıkıntısı çekilmeyen tek bir şey varsa, o da ormanlardı.

Kurtz parmağıyla kepini düzeltti. Mümkünse Owen Underhill nefes almaz olduktan sonra hâlâ onu giydiğini görmek istiyordu.

Kurtz yavaşça, "Yalnızca değişip değişmediğini görmek istemiş," dedi.

Çıkarının nerede olduğunu çok iyi bilen Freddy Johnson hiçbir şey söylemedi.

12

Gosselin'e dönüş yolunu yarılamış ve Kurtz'un Kiowa'sı hâlâ orada olup olmadığı bile belli olmayan bir benek haline gelmişken, Owen gözlerini Tony Edwards'ın sağ eline dikti. Chinook'un dümeninin bir ucunu

tutuyordu. Sağ başparmağının tırnağının dibinde bir fiske kum kadar ince, kırmızımsı altın renkli kıvrılan bir çizgi vardı. Owen kendi ellerine bakıp yıllar önce, Rapeloew'lerle komşu oldukları o eski günlerde Bayan Jankowski'nin kişisel temizlik dersinde yaptığı gibi, yakından inceledi. Henüz hiçbir şey göremiyordu, ama Tony'nin işareti belliydi ve Owen kendisininkinin de zaman içinde belireceğini tahmin etti.

Underhill'ler dindardı ve Owen da Habil ile Kabil'in hikâyesini iyi bilirdi. *Kardeşinin kanı topraktan bana sesleniyor*, demişti Tanrı ve Kabil'i Cennet'in doğusuna, Nod diyarına yaşamaya göndermişti. Ama Kabil ortalığa salınmadan önce Tanrı onu işaretlemişti. Böylece Nod'un en aşağılık insanları bile onun ne olduğunu bileceklerdi. Ve şimdi, Eddie'nin başparmağındaki o kızıl-altın çizgiyi görür ve kendi elleriyle bileklerini incelerken, Owen, Kabil'in işaretinin ne renk olduğunu bildiğini tahmin etti.

XI

YUMURTACININ YOLCULUĞU

1

Henry intiharın bir sesi olduğunu keşfetti. Kendini açıklamak istiyordu. Sorun pek İngilizce bilmemesiydi; çoğunlukla kendi karışık diline geri dönüyordu. Ama fark etmezdi, yalnızca konuşmak bile yeterli görünüyordu. Henry intiharın sesine bir kez izin verdikten sonra hayatı çok gelişti. Bazı geceler yeniden uyumaya bile başladı (çok değildi, ama yeterliydi) ve hiçbir zaman gerçekten kötü bir gün geçirmedi.

Bugüne dek.

Kar motosikletinin üstündeki Jonesy'nin bedeniydi, ama artık eski dostunun içinde olan şey yabancı görüntülere ve yabancı bir amaca sahipti. Jonesy hâlâ içeride olabilirdi –Henry olduğunu düşünüyordu– ama öyleyse, artık işe yaramayacak kadar derinde, çok küçük ve âcizdi. Çok geçmeden tümüyle gitmiş olacaktı ve bu da bir kurtuluştu.

Henry, Jonesy'nin içindeki şeyin onu sezebileceğinden korkmuştu, ama o hiç yavaşlamadan geçti gitti. Pete'e doğru. Peki sonra ne? Sonra nerede? Henry ne düşünmek, ne de aldırmak istiyordu.

Sonunda yeniden kampa doğru yollandı. Artık Hole in the Wall'da bir şey kaldığından değil, gidecek başka bir yeri olmadığı için. Üstünde tek sözcük –CLARENDON– yazılı kapıya ulaştığında eldivenli eline bir dişini daha tükürdü, baktı, sonra attı. Kar dinmişti, ama gökyüzü hâlâ karanlıktı ve rüzgâr şiddetleniyordu. Radyo iki evreli bir fırtınadan mı söz etmişti? Anımsayamıyordu ve önemi olmadığından da emindi.

Batıda bir yerlerden muazzam bir patlama duyuldu. Henry o yöne doğru baktı, ama hiçbir şey göremedi. Bir şey ya düşmüş ya da patla-

mıştı. Olanların birbiriyle ilgisi olup olmadığını veya aldırması gerekip gerekmediğini bilmiyordu. Açık bahçe kapısından girdi, kar motosikletinin izleriyle dolu basılmış karların üstünden yürüdü ve Hole in the Wall'a yaklaştı.

Jeneratör düzenli bir biçimde uğulduyordu ve paspas işlevini gören granit eşik taşının üstünde kapı açıktı. Henry bir an dışarıda durup taşı inceledi. Önce üstünde kan olduğunu düşündü, ama kan ne tazeyken, ne de kurumuşken o benzersiz kızıl-altın renkte olurdu. Hayır, karşısındaki bir tür organik maddeydi. Yosun ya da belki de mantar. Ve başka bir şey...

Henry başını arkaya attı, burun deliklerini açıp hafifçe kokladı; aklına hem belirgin, hem de saçma bir şey geldi. Bir ay önce eski eşiyle Maurice'in yerinde *sommelier*'in koyduğu şarabı koklarken karşısında Rhonda'yı görüp şöyle düşünmüştü: *Bir şarabı koklarız, köpekler birbirlerinin gerilerini koklarlar ve hepsi de aynı kapıya çıkar.* Sonra aklına babasının çenesinden akan sütler geldi. Rhonda'ya gülümsemiş, o da ona gülümsemiş, sonunun gelmesinin ne büyük rahatlık olacağını ve eğer yapılacaksa en iyisi kısa zamanda yapmak gerektiğini düşünmüştü.

Şimdi burnuna gelen koku şarap değil, kükürdümsü bir bataklık kokusuydu. Bir an için daha önce nerede duyduğunu bulamadı, sonra anımsadı. Kazayı yaptıran kadın. Onun bağırsaklarının kokusu da buradaydı.

Henry granit taşa bastı. Buraya son kez geldiğinin bilincindeydi. Bütün o yılların yükünü, kahkahaları, sohbetleri, biraları, ara sıra atılan tencere kapaklarını, 96'daki (belki de 97'ydi) yemek savaşını, silah atışlarını, geyik mevsimini simgeleyen acıyla karışık barut ve kan kokusunu; ölümün, arkadaşlığın ve çocukluğun parlaklığının kokusunu hissetti.

Orada dururken yine havayı kokladı. Koku artık çok daha güçlü, organik olmaktan çok kimyasaldı ve şiddetlenmişti. İçeri baktı. Yerlerde o kabarık, küfümsü nesneden bolca vardı ama tahtalar hâlâ görülüyordu. Ancak Navajo kiliminin üstünde öyle yoğunlaşmıştı ki, desen seçilemiyordu. Her neyse sıcakta daha iyi yaşadığı kuşkusuzdu, ama yine de korkutucu bir büyüme hızına sahipti.

Henry içeri adım atmaya hazırlanırken vazgeçti. Onun yerine eşikten geriye iki üç adım atıp karların içinde durdu. Burnunun kanadığının

ve ağzındaki daha sabah dişlerle dolu olan boşlukların farkındaydı. Eğer o küflü nesne Ebola ya da Hanta gibi havadan bulaşan bir tür virüs üretiyorsa herhalde daha şimdiden suyu kaynamıştı ve yapacağı hiçbir şey at çalındıktan sonra ahırın kapısını kapatmaktan öte gitmeyecekti. Öte yandan, gereksiz risklere girmenin de anlamı yoktu, değil mi?

2

Bahçe kulübesinin de kapısı açıktı. Henry, Jonesy'nin içeri girip kar motosikletini almadan önce kapıda durakladığını apaçık görebiliyordu. Elini öylesine kapının kenarına dayamış olan Jonesy. Kulak kabartmış... neye?

Hiçbir şeye. Kargalar gaklamıyor, ispinozlar şakımıyor, ağaçkakanlar kakmıyor, sincaplar koşuşturmuyordu. Yalnızca rüzgâr ve ara sıra bir çamın ya da ladinin dallarından dökülen karların yere çarparken çıkardığı *pılop* sesi duyuluyordu. Çevredeki yaban hayatı gitmiş, tıpkı bir Gary Larson çizgi filmindeki komik hayvanlar gibi göç etmişti.

Bir an olduğu yerde durdu, kulübenin içini hatırlamaya çalıştı. Pete olsa daha iyisini becerirdi. Pete orada durup gözlerini kapatır, başparmağını öne arkaya sallar ve en küçük vida kavanozuna dek her şeyin yerini söylerdi ama Henry bu kez Pete'in özel becerisi olmadan da yapabileceğini düşündü. Daha dün buraya gelmiş, şişip kapanmış bir mutfak dolabının kapağını açmak için bir şeyler aranmıştı. Şimdi istediği şeyi de o zaman görmüştü.

Henry birkaç kez soluk alıp verdi, ciğerlerini iyice temizledi, sonra eldivenli sağ elini ağzıyla burnuna bastırıp içeri girdi. Bir an öylece durup gözlerinin loşluğa alışmasını bekledi. Becerebildiği kadarıyla gafil avlanmak istemiyordu.

Yeniden görebilmeye başladığında kar motosikletinin durduğu boş alanı geçti. Şimdi yerde üst üste damlamış yağ lekelerinden başka bir şey yoktu, ama motosikletin üstünden alınıp bir kenara atılmış yeşil brandanın üstünde yine o kızılımsı altın küfler yetişiyordu.

Tezgâhın üstü karmakarışıktı; bir vida ve çivi kavanozu ters çevrilmiş, eskiden ayrı saklanan malzemeler karışmıştı. Lamar Clarendon'a ait olan eski bir pipo ayağı da yere düşüp kırılmıştı. Masanın kalın ke-

narındaki bütün çekmeceler çekilip öylece bırakılmıştı. İçlerinden biri, Beaver ya da Jonesy bir kasırga gibi burayı dolanmış, bir şey aramıştı.

Jonesy'ydi.

Evet. Henry aradığının ne olduğunu belki asla bilemeyecekti, ama Jonesy olduğunu biliyordu ve onun veya belki her ikisi için de çok önemli olduğu belliydi. Jonesy'nin aradığı şeyi bulup bulamadığını merak etti. Herhalde bunu da hiç bilemeyecekti. Bu arada onun istediği şey odanın dip köşesinde, bir yığın boya kutusunun ve püskürtme aletinin üstündeki bir çivide asılı duruyordu.

Ağzını ve burnunu hâlâ eliyle kapatıp nefesini tutarak karşı köşeye gitti. Çivide artık sertleşmiş lastikleriyle asılı en az dört boyacı maskesi vardı. Hepsini alıp döndüğünde bir şeyin kapıya doğru hareket ettiğini gördü. Nefes almamayı başardı, ama kalbi hop etti ve birdenbire o ana dek idare eden soluğu fazla sıcak, fazla ağır gelmeye başladı. Orada bir şey yoktu, yalnızca öyle sanmıştı. Sonra gördü, evet, bir şey vardı. Açık kapıdan içeri ışık doluyor, kirli tek pencereden de biraz aydınlık giriyordu ve Henry kelimenin tam anlamıyla kendi gölgesinden korkmuştu.

Boyacı maskeleri sağ elinde, dört büyük adımda kulübeden çıktı. Kar motosikletinin geçtiği yolda dört adım daha atana dek soluğunu tuttu, sonra birdenbire bıraktı. Eğildi, ellerini dizlerinin üstüne dayadı, gözlerinin önünde uçuşan siyah noktacıkların dağılmasını bekledi.

Doğudan silah sesleri geliyordu. Tüfek değildi, fazla yüksek ve hızlı seslerdi. Otomatik silahlar olmalıydı. Henry'nin aklına tıpkı babasının çenesinden akan sütler ya da muayenehanesinden alelacele kaçan Barry Newman kadar berrak bir görüntü geldi. Artık bir veba bölgesi olduğu açıkça belli olan yöreden kaçmaya çalışan düzinelerce, yüzlerce geyik, rakun, köstebek, vahşi köpek ve tavşan öldürülüyor, karlar onların (masum ama belki de mikroplu) kanlarıyla kızıla boyanıyordu. Bu görüntü ölü değil de, uyumakta olan bir yerine işlerken, onu hiç beklemediği bir biçimde rahatsız etti. Orası Duddits'in insanın başını çatlatacak gibi bir sesle ağlamasına tepki veren yerdi.

Henry doğruldu, sol eldiveninin içinde taze kan gördü ve gökyüzüne hem öfkeli, hem de eğlenen bir sesle, "Ah, lanet olsun!" diye bağırdı. Ağzıyla burnunu kapamış, maskeleri almıştı. Hole in the Wall'a girerken en az iki tanesini giymeye niyetliydi ama cip devrildiğinde baldırında açılan yarayı tamamen unutmuştu. Eğer kulübede küfler tarafından sa-

lınan bir mikrop vardıysa, herhalde artık içine girmiş olmalıydı. Aldığı önlemler pek de ciddi sayılmazdı ya. Henry gözlerinin önüne kocaman harflerle yazılmış bir tabela getirdi: BİYOLOJİK TEHLİKE BÖLGESİ! LÜTFEN NEFESİNİZİ TUTUNUZ VE HERHANGİ BİR YARANIZ VARSA ELİNİZLE ÖRTÜNÜZ!

Homurdanarak güldü ve yeniden eve yollandı. Aman Tanrım Maude, zaten sonsuza kadar yaşamayı düşünmüyordu ki.

Doğuda silah sesleri kesilmek bilmiyordu.

3

Henry bir kez daha Hole in the Wall'un açık kapısında durup pek bulma umudu olmasa da, bir mendil için elini arka cebine attı ve... bulamadı. Ormanda kalmanın pek duyurulmayan çekici yönlerinden ikisi istediğiniz yere işeyebilmek ve burnunuzu silmek gerektiğinde mendilsiz sümkürmekti. Çişle sümüğü öylece salmakta ilkelce tatmin edici bir şey vardı... erkekler için en azından. Düşünülecek olursa, kadınların bırak hepsini, bunların en iyilerini bile sevmelerine şaşmamak elde değildi.

Montunu, içindeki gömleğini ve onun içindeki termal atletini çıkardı. En içteki giysisi sırtında GARCIAPARRA 5 yazan solmuş bir Boston Red Sox tişörtüydü. Henry bunu çıkardı, büktü ve blucinin sol bacağındaki kanı kurumuş yaraya bağladı. Bir kez daha at çalındıktan sonra ahırın kapısını kilitlediğini düşünüyordu. Yine de, boşlukları doldurmak gerekiyordu, öyle değil mi? Evet, boşlukları doldurur, temiz ve okunaklı yazardınız. Hayatın temelindeki ilkeler bunlardı. Anlaşılan hayat tükenirken bile.

Giysilerini tüyleri diken diken olmuş bedenine yeniden giydi, sonra damla biçimli boyacı maskelerinden ikisini birden taktı. Diğer ikisini de kulaklarına geçirmeyi düşündü, o dar lastiklerin omuz askısı gibi kafasının arkasından geçtiklerini gözlerinin önüne getirip gülmeye başladı. Başka? Son maskeyle de tek gözünü mü örtseydi?

"Bana bulaşırsa bulaşır," dedi ve bir yandan da kendi kendine dikkatli olmaktan zarar gelmeyeceğini; Lamar'ın eskiden dediği gibi, biraz dikkatin yaşlı bir adama zarar vermeyeceğini hatırlattı.

Hole in the Wall'un içindeki küf ya da mantar (ya da her neyse) Henry'nin kulübede kaldığı kısa sürede bile gözle görülür biçimde art-

mıştı. Navajo kilimi artık bir uçtan bir uca örtülmüş, en ufak bir desen bile görünmüyordu. Kanepede, mutfakla yemek bölümü arasındaki tezgâhın üstünde ve tezgâhın oturma odasına bakan yanında duran üç tabureden ikisinde yamalar halinde küf görülüyordu. Sanki bir lekenin üstünde, yemek masasının bir bacağından yukarı pişmiş bir damar gibi tırmanıyordu. Henry karıncaların en hafif bir şeker izinin üstüne bile nasıl üşüştüklerini düşündü. Belki de en sıkıcı olanı, Navajo kiliminin tepesinde asılı kızılımsı altın örümcek ağıydı. Henry onun ne olduğunu ancak birkaç saniye dikkatle baktıktan sonra anlayabildi. Lamar Clarendon'ın düş kapanıydı. Henry burada neler olduğunu hiçbir zaman tümüyle öğreneceğini sanmıyordu, ama bir şeyden emindi: Düş kapanı bu kez gerçek bir karabasan tutmuştu.

Burada gerçekten daha öteye gitmiyorsun, değil mi? Ne kadar hızlı büyüdüğünü gördüğüne göre? Jonesy yanından geçerken iyi gibi görünüyordu, ama iyi değildi ve sen de biliyorsun. Hissettin. Yani... içeri girmeyeceksin, değil mi?

"Sanmam," dedi Henry. Konuşurken yüzündeki çift kat maske inip kalkıyordu. "Eğer bana bulaşırsa... yalnızca kendimi öldürmek zorunda kalırım."

Moby Dick'teki Stubb gibi kahkahalar atarak evin içine girdi.

4

Küf tek bir istisna dışında ince tabakalar ve öbekler halinde büyüyordu. İstisna da banyo kapısının önünde bir tepe oluşturmuş olmasıydı. Yumak halinde kapıya tırmanmış, her iki tarafını da en az bir metre yüksekliğe kadar örtmüştü. Bu tepemsi küf yığını grimsi, süngersi bir ortam üstünde yetişiyor gibiydi. Gri madde oturma odasına bakan tarafta ikiye ayrılıyor, Henry'ye tatsız bir biçimde açılmış bacakları andıran bir V harfi şekline bürünüyordu. Sanki eşikte birisi ölmüş de cesedi küfle kaplanmış gibi. Henry tıp fakültesinde başka bir bilgiyi ararken çabucak gözden geçirdiği bir makaleyi anımsadı. Fotoğraflar da vardı ve bir tanesi adli tabip tarafından çekilmiş, hiç unutamadığı bir resimdi. Ormana atılmış ve dört gün sonra bulunmuş bir cesedi gösteriyordu. Ensede, dizlerin arkasında ve kalçaların arasında mantarlar yetişmişti.

Dört günde hem de. Burasıysa daha sabah temizdi, ancak...

Henry saatine baktı ve on ikiye yirmi kala durmuş olduğunu gördü. Artık saat, Doğu Standart Hiçbir Saat değildi.

Dönüp kapının arkasına baktı. Birdenbire orada bir şeyin saklandığı hissine kapılmıştı.

Yok. Jonesy'nin duvara dayalı Garand tüfeğinden başka hiçbir şey.

Henry dönerken durdu. Tüfeğin üstünde küf yok gibiydi. Eline aldı. Doluydu ve emniyeti kapalıydı. Güzel. Henry onu omzuna takıp yine banyo kapısının içinde yetişen tatsız kırmızı yığına döndü. Kükürtlü ve daha da tatsız bir şeyle karışık eter kokusu burada çok güçlüydü. Ağır ağır banyoya doğru yaklaştı, kırmızı yığınla bacağa benzer uzantıların arkadaşı Beaver'dan geriye kalanlar olduğu korkusuyla (gittikçe emin oluyordu) kendini yavaş yavaş adım atmaya zorladı. Bir an sonra Beaver'ın "lezbiyenlerle dayanışma belirtisi" olarak nitelediği Doc Marten ayakkabılarının üstünde uzun siyah saçlarından teller gördü. Beav, Doc Marten'lerin lezbiyenlerin birbirlerini tanımakta kullandıkları gizli bir işaret olduğuna inanırdı. Kimse onu aksine ikna edemezdi. Benzer biçimde dünyayı belki Colorado'da kayalıklara oyulmuş bir sığınağın içinden Rothschild ile Goldfarb isimli insanların yönettiğinden de emindi. Şaşkınlık ifadesi "Belamı ver Freddy" olan Beaver.

Ama kapıdaki yığının bir zamanlar Beav ya da başka herhangi birisi olduğunu anlamanın hiçbir yolu yoktu. Yalnızca şekli öyleye benziyordu. Süngerimsi yığının içinde bir şey parlıyordu ve Henry ona doğru eğilirken mikroskobik küf parçacıklarının gözlerinin korunmasız ıslak yüzeyinde bile yetişmekte olup olmadıklarını merak etti. Gördüğü şey banyo kapısının koluydu. Bir yanda, kendi küf tabakasının altında bir rulo koli bandı duruyordu. Dışarıda, tezgâhın üstündeki dağınıklığı, çekilip bırakılmış çekmeceleri hatırladı. Jonesy oraya bunu aramaya mı gitmişti? Kahrolası bir koli bandını mı? Kafasının içinde bir şey –belki *tıkırt*'tı, belki değildi– öyle olduğunu söylüyordu. Ama neden? Tanrı aşkına, neden?

Son beş aydır intihar düşünceleri gittikçe daha sık geliyor, daha uzun sürelerle kalıyor, kendi karma dillerinde konuşuyorlardı. Henry'nin merakı hemen hemen hiç kalmamıştı. Şimdiyse sanki aç uyanmışçasına, deli gibi merak ediyordu. Merakını besleyecek hiçbir şey de bulamıyordu. Jonesy kapıyı bantla kapatmak mı istemişti? Öyle mi? Neye karşı? Kuşkusuz Beav küfe karşı işe yaramayacağını, küfün parmaklarını kapının altından uzatacağını bilirdi.

Henry banyoya bir göz atıp inledi. Evde nasıl bir müstehcen çılgınlık yaşanmışsa, orada başlayıp bitmişti, hiç kuşku yoktu. Oda kırmızı bir mağaraydı, mavi fayanslar hemen hemen tümüyle örtülmüştü. Küfler lavaboyla klozetin tabanında yerleşmişti. Klozetin kapağı sifona dayanmıştı ve emin olamasa da iyice görmesini engelleyecek kadar çok küf vardı – halkanın kendisinin içe doğru kırıldığını düşündü. Duş perdesi artık ince mavi değil, koyu bir kızıl-altındı; büyük bölümü (kendi bitkisel sakallarını uzatan) halkalarından kurtulmuş, küvetin içine yığılmıştı.

Küvetin kenarından yine küfle kaplı, botlu bir ayak uzanıyordu. Henry botun Doc Marten olduğundan emindi. Sonunda Beaver'ı bulmuşa benziyordu. Birdenbire aklına Duddits'i kurtardıkları günün anıları geldi. Öylesine parlak ve berraktı ki, sanki dün bile olabilirdi. O eski deri ceketini giymiş Beaver, Duddits'in yemek çantasını alıp, *"Bu programdan hoşlanıyor musun? Ama hiç üstlerini değiştirmiyorlar!"* diyen Beaver. Sonra...

Henry küfle kaplı eve, "Belamı ver Freddy," dedi. Jonesy'nin tüfeği elindeydi. Küf ona da sıçrayabilirdi, ama sıra tatlıya gelmeden çok önce kendini öldürecekti. Eğer iş oraya gelirse.

Herhalde gelecekti.

5

Kulübenin bir tarafına yığılmış birkaç kilim kalıntısı gördüğünden emindi. Henry çıkıp onları almayı düşündü. Banyoda yere serebilir, üstlerine basıp küvetin içine bakabilirdi. Ama ne için? Onun Beaver olduğunu biliyordu ve eski arkadaşını, *tamponumu öp* gibi vecizelerin yaratıcısını, kendi mantarlarını yetiştiren o eski tıbbi makale resmi gibi küflerle kaplı olarak görmeyi hiç arzu etmiyordu. Eğer olan bitenler hakkındaki sorularından bazılarını yanıtlayabilecek olsa, belki. Ama Henry bunun pek mümkün olduğunu sanmıyordu.

En çok buradan çıkmayı istiyordu. Küf insanı ürkütüyordu, ama bir şey daha vardı. Yalnız olmadığı konusunda daha da ürkütücü bir sezgi.

Henry geri geri banyo kapısından çekildi. Yemek masasının üstünde bir kitap duruyordu. Kapağında ellerinde tırmıklarıyla dans eden

şeytanlar vardı. Herhalde Jonesy'nin olacaktı ve onun da artık üstünde kendi küf kolonisi yetişiyordu.

Batıdan önce kesik kesik bir ses duyuldu, çabucak gök gürültüsüne dönüştü. Bu kez helikopterlerdi ve bir tane de değildi. Pek çok. Kocaman. Damın tepesinden geçecek gibiydiler ve Henry farkında olmadan eğildi. Aklından bir düzine kadar Vietnam filminden görüntüler geçti ve bir an için makineli tüfekleriyle ateş açıp evi tarayacaklarını sandı. Ya da belki napalmla yakarlardı.

İkisini de yapmadan geçtiler, ama mutfak raflarındaki tabak çanak neredeyse sarsılacaktı. Gök gürültüsü azalıp önce bir takırtıya, sonra da zararsız bir vızıltıya dönüşürken Henry doğruldu. Belki de Jefferson Tract'in doğusundaki hayvan katliamına katılmaya gidiyorlardı. Bırakın gitsinler. O da buradan çıkıp...

Ne? Tam olarak ne?

Bu soruyu düşünürken aşağıdaki iki yatak odasının birinden bir ses geldi. Bir hışırtı. Arkasından bir anlık sessizlik. Henry hayal gücünün fazlaca çalıştığını düşündü. Sonra hafif bir dizi tıkırtı ve çıtırtı, neredeyse bozulmak üzere olan mekanik bir oyuncak, belki teneke bir maymun ya da papağan sesi. Henry'nin tüyleri diken diken oldu. Ağzı kurudu. Ensesindeki tüyler öbek öbek dikildiler.

Çık buradan, kaç!

O sese kulak verip dediğine uymadan tüfeği omzundan aldı ve uzun adımlarla yatak odasının kapısına gitti. Adrenalin kanına karışıyor, dünya pırıl pırıl görünüyordu. Güvende ve rahat olanlara özgü o seçerek algılama armağanı unutuldu ve her bir ayrıntıyı gördü: yatak odasından banyoya giden kan izleri, atılmış bir terlik, duvarda bir el izi şeklinde büyüyen o garip küf. Sonra kapıdan girdi.

Her neyse, yataktaydı; Henry onu bir gelinciğe ya da bacakları kesilmiş bir dağsıçanına benzetti. Uzun, kanlı kuyruğu tıpkı doğum sonrası bir parça gibi arkasında uzanıyordu. Belki Boston'daki deniz akvaryumunda gördüğü yılanbalığı dışında, bildiği hiçbir hayvanın bu kadar kocaman siyah gözleri yoktu. Bir başka benzerlik: Esneyip de ağzı yerine geçen ilkel çizgiyi açtığında, şapka iğnesi kadar uzun ve ince bir sürü dişini gösterdi.

Arkasında, kanlı çarşafın üstünde en az yüz turuncu ve kahverengi yumurta titreşiyordu. Büyük birer bilye boyunda ve bulanık, sümü-

ğümsü bir maddeyle kaplıydılar. Henry her birinin içinde hareketli, saça benzer birer gölge görebiliyordu.

Gelinciğimsi hayvan tıpkı yılan oynatıcının sepetinden yükselen bir yılan gibi kalkıp öttü. Yatakta –Jonesy'nin yatağında– kıvranıyor, ama anlaşılan pek kıpırdayamıyordu. Parlak siyah gözleri kötü kötü bakıyordu. Kuyruğu (Henry onun aslında bir kavrama dokungacı olabileceğini düşündü) ileri geri sallanıyor, sanki korumak istermiş gibi uzanabildiği kadar yumurtaların üstüne yatıyordu.

Henry tıpkı Thorazine yüklenmiş çaresiz bir nevrotik gibi, tekdüze bir mırıltıyla tekrar tekrar aynı sözcüğü söylediğini fark etti: *Olmaz.* Tüfeği omuzladı, nişan aldı, yaratık eğilip bükülürken iğrenç kafasını izledi. *Bunun ne olduğunu biliyor, en azından o kadarını biliyor*, diye düşünüp tetiği çekti.

Mesafe çok yakındı ve yaratık da pek kaçacak gibi değildi; ya yumurtlamaktan yorgun düşmüştü ya da soğukla başı pek hoş değildi. Sokak kapısı açık kalınca Hole in the Wall oldukça soğumuştu. Silah sesi kapalı odada çok yüksek sesle yankılandı ve yaratığın kaldırdığı kafası sıvı bir foşurtuyla patlayıp pıhtılar ve uzantılar halinde duvarlara yapıştı. Kanı aynı küf gibi kızıl-sarıydı. Kopan kafası yataktan yuvarlanıp Henry'nin tanımadığı giysilerden oluşan bir yığının içine düştü: kahverengi bir mont, turuncu bir avcı yeleği, paçası katlanmış blucinler (içlerinden hiçbiri paçası katlanmış blucin giymemişti; ortaokulda onları belalılar giyerdi). Yumurtalardan birkaçı da leşle birlikte giysi yığınının ya da Jonesy'nin kitaplarının üstüne yuvarlandı ve birkaç tanesi kırılıp açıldı. Her bir yumurtadan yaklaşık bir kaşık yumurta akına benzer, koyu bir madde aktı. İçlerinden kıvranan, bükülen ve iğne başı büyüklüğünde gözlerle sanki Henry'ye bakan o kıllar çıktı. Henry onlara bakınca içinden bağırmak geldi.

Dönüp tıpkı bir masa ayağı kadar duygusuz bacaklarıyla sendeleyerek çıktı. Kendini iyi niyetli, ama sanatını daha yeni yeni öğrenmeye başlamış bir kuklacı tarafından yönlendiriliyor gibi hissediyordu. Nereye gideceği hakkında hiçbir fikri olmadan mutfağa yönelip eviyenin altındaki dolaba eğildi.

"Ben yumurtacıyım, ben yumurtacıyım, ben deniz filiyim!"

Bunu şarkı gibi söylemiyor, repertuvarında olduğunu bilmediği yüksek sesle öğüt verir gibi belirtiyordu. On dokuzuncu yüzyıldan

kalma bir oyuncunun sesiydi. Bu düşünce aklına Tanrı bilir nedense d'Artagnan kılığındaki Edwin Booth'u getirdi. Tüylü şapkasıyla John Lennon'ın şarkı sözlerinden alıntılar yapıyordu ve yüksek sesle *"Hah-ha!"* dedi.

Deliriyorum, diye düşündü... ama sorun değildi. O yaratığın kanlarının duvara sıçrayışını ya da küvetten taşan küf kaplı Doc Marten'leri veya en kötüsü kırılıp içlerindeki bir sürü gözlü kılı ortaya döken yumurtaları görmektense d'Artagnan'ın "I Am the Walrus"ı söylemesi daha iyiydi. Ona bakan tüm o gözler.

Bulaşık deterjanıyla yer kovasını yana itince sarı teneke ızgara benzinini gördü. Onu ele geçiren beceriksiz kuklacı, Henry'nin kollarını bir dizi sert hareketle uzatıp sağ eliyle tenekeyi tutturdu. Tenekeyi oturma odasına getirdi ve şöminenin üstünden kibriti aldı.

"Ben oyum ve sen bensin ve hepimiz birlikteyiz!" diye bağırdı, başının içindeki korkmuş kişi kontrolü ele geçirip dönmesini ve kaçmasını sağlamadan önce hemen Jonesy'nin yatak odasına döndü. O kişi kendinden geçene dek koşmasını istiyordu. Ya da ölene dek.

Yatağın üstündeki yumurtalar da kırılıyordu. O kıllardan iki düzine kadarı daha kanlı çarşafın üstünde ve Jonesy'nin yastığında kıvrılıp dolaşıyordu. Birisi minicik kafasını kaldırıp Henry'ye öttü. Neredeyse duyulamayacak kadar ince ve tiz bir sesti.

Henry hâlâ kendi kendine durma izni vermiyordu. Eğer durursa bir daha asla başlayamayacağını biliyordu (yani kapıdan başka yönde). Yatağın ayakucuna doğru iki adım attı. Kıllardan biri mikroskop altındaki tekhücreliler gibi kendini kuyruğuyla iterek yerde ona doğru geldi.

Henry onun üstüne bastı ve bir yandan da tenekenin kırmızı plastik kapağını açtı. Ağzını yatağa çevirip bileğini ileri geri oynatarak yatağa ve yere bolca benzin fışkırttı. Benzin kılımsı yaratıkların üstüne geldiğinde yeni doğmuş kedi yavruları gibi tiz miyavlama sesleri çıkarıyorlardı.

"Eggman... eggman... *walrus!*"

Kıllardan birinin daha üstüne bastı ve üçüncünün blucininin bacağına asılmış olduğunu gördü. Kuyruğuyla tutunmuş, yumuşak dişleriyle bacağını ısırmaya çalışıyordu.

Henry, "Eggman," diye mırıldanıp yaratığı diğer botunun topuğuyla attı. Kıvranıp kaçmaya çalışırken de üstüne bastı. Birdenbire ter

içinde kaldığının, tepeden tırnağa sırılsıklam olduğunun farkına vardı. Bu halde soğuğa çıkacak olsa (öyle de gerekiyordu; burada kalamazdı) herhalde ölürdü.

Henry yeni tok sesiyle, "Burada kalamam, *dinlenemem!*" diye bağırdı.

Kibrit kutusunu açtı, ama elleri öyle kötü titriyordu ki, kibritlerin yarısı yerlere saçıldı. Kılımsı solucanlardan bir sürü ona doğru sürünüyordu. Pek bir şey bilmiyor olabilirlerdi ama onun düşman olduğunu pekâlâ biliyorlardı.

Henry bir kibriti tuttu, başparmağını ucuna dayadı. Pete'in çok eskiden öğrettiği bir numaraydı bu. İnsan güzel şeyleri hep arkadaşlarından öğrenirdi, değil mi? Eski dostun Beaver'a bir Viking cenazesi düzenleyip aynı zamanda o can sıkıcı küçük yılancıklardan da kurtulmak gibi.

"Eggman!"

Kibritin ucunu tırnaklayınca parladı. Yanan kükürt kokusu eve girdiğinde onu karşılayan kokuya benziyordu. Tıpkı iriyarı kadının yellenmeleri gibi.

"Walrus!"

Kibriti yatağın ayakucuna fırlattı. Oraya yığılmış olan yorgan benzinle ıslanmıştı. Alevler bir an için küçük çöpün üstünde mavi mavi parladı ve Henry söneceğini sandı. Sonra hafif bir pof sesi çıktı ve yorgan sarı alevlerden bir taç giydi.

"Googoojob!"

Alevler çarşafı yalayıp üstündeki kanları simsiyah yaptı. Jöle kaplı yumurtalara geldi, tadına baktı ve beğendi. Yumurtalar patlamaya başlarken bir dizi tok ses duyuldu. Solucanlar yanarken miyavladılar. Patlayan yumurtalardan akan sıvı çıtırdadı.

Henry sağa sola benzin saçarak geri geri odadan çıktı. Teneke boşaldığında Navajo kiliminin yarısına kadar gelmişti. Tenekeyi bir yana fırlattı, bir kibrit daha çakıp attı. Bu kez pof sesi hemen duyuldu ve turuncu alevler fışkırdı. Isı terden parlayan yüzünü pişiriyordu ve birdenbire içinden –hem güçlü, hem de sevinçli bir dürtüydü– boyacı maskelerini bir yana atıp ateşin içine yürümek geldi. Merhaba sıcak, merhaba yaz, merhaba karanlık eski dostum.

Onu durduran şey güçlü olduğu kadar da basitti. Eğer pimi şimdi çekecek olursa, uyuyan bütün duygularını tatsız bir biçimde ve yok yere uyandırmış olacaktı. Burada olan bitenin ayrıntılarını hiçbir zaman öğrenemeyecekti, oysa helikopterleri uçuran ve hayvanları vuranlar her kimse, en azından onlardan bazı yanıtlar alabilirdi. Eğer onu da çekip vurmazlarsa tabii.

Henry kapıda öylesine berrak bir anıyı hatırladı ki, içi sızladı. Beaver ayakkabısını ters giymeye çalışan Duddits'in önünde diz çökmüştü. *Bırak ben düzelteyim ahbap*, diyordu ve Duddits de ona insanın elinde olmadan sevdiği o şaşkın gözleriyle bakıyordu. *Düzelteyim?*

Henry yine ağlamaya başladı. "Elveda Beav," dedi. "Seni seviyorum ahbap... ta yürekten."

Sonra soğuğa çıktı.

6

Hole in the Wall'un öteki ucuna, odun yığınının bulunduğu yere yürüdü. Yığının yanında çok eski bir branda daha vardı. Rengi siyahtan griye dönüşmüştü. Donup yere yapışmıştı ve kurtarmak için Henry'nin iki eliyle tutup sertçe çekmesi gerekti. Altında bir yığın kar ayakkabısı, paten ve kayaklar vardı. Bir de çok eski bir buz keskisi.

Uzun zamandır unutulmuş bu kış donanımı yığınına bakarken birdenbire ne kadar yorgun olduğunu fark etti... gerçi yorgun sözcüğü hafif kalıyordu. Büyük bölümünü koşarak on kilometre yol gelmişti. Üstelik bir trafik kazası geçirmiş ve eski bir arkadaşının cesedini bulmuştu. Diğer iki çocukluk arkadaşını da yitirdiğine inanıyordu.

Eğer zaten intihar eğilimli olmasaydım, şimdiye dek çıldırmış olurdum, diye düşündü, sonra güldü. Gülmek iyi geliyordu, ama onu daha az yorgun yapmıyordu. Yine de oradan uzaklaşması gerekiyordu. Yetkili birini bulup olan biteni anlatmalıydı. Belki zaten biliyorlardı halledış biçimleri Henry'yi huzursuz etse de, seslerden anlaşıldığı kadarıyla bir şeylerden haberdardılar ama gelincikleri bilmiyor olabilirlerdi. Ve yumurtaları. O, Henry Devlin, onlara anlatabilirdi. Daha iyi kim vardı ki? Ne de olsa, o yumurtacıydı.

Kar ayakkabılarının deri bağcıkları öyle çok fare tarafından kemirilmişti ki, ayakkabılar boş birer çerçeveden ibaret kalmıştı. Ancak

biraz arandıktan sonra sanki 1950'li yıllarda son model olabilecek bir çift yürüyüş kayağı buldu. Kelepçeleri paslanmıştı, ama her iki başparmağıyla birden itince botlarını ucundan tutacak kadar kapatabildi.

Evin içinden sürekli çıtırtılar geliyordu. Henry bir elini ahşaba koyup sıcaklığı hissetti. Saçağın altında dayalı duran çeşit çeşit kayak sopaları vardı ve tutacak yerleri pis örümcek ağlarıyla kaplanmıştı. Henry dokunmaya tiksindi yumurtalarla gelinciğe benzer o yaratığın kımıl kımıl yavrularının anısı hâlâ pek tazeydi ama en azından eldivenleri vardı. Örümcek ağlarını bir yana itip hızla sopaları karıştırdı. Artık başının üstündeki pencerede dans eden kıvılcımları görebiliyordu.

Uzun boyuna bir çift sopa bulup beceriksizce binanın köşesine kaydı. Ayaklarında eski kayaklar ve omzunda Jonesy'nin tüfeğiyle kendini Alistair MacLean'in bir filmindeki Nazi kar komandosu gibi hissediyordu. Tam dönerken az önce yanında durduğu pencere şaşırtıcı bir sesle patladı. Birisi ikinci kattan cam bir kâse düşürmüş gibiydi. Henry omuzlarını kaldırdı ve cam parçalarının montuna sıçradığını hissetti. Birkaç tanesi saçlarına karıştı. Kayaklarla sopaları ayırırken yirmi ya da otuz saniye daha harcasa, o patlayan camın yüzünün büyük bölümünü alıp götüreceğini fark etti.

Başını göğe kaldırdı. Al Jolson gibi avuçlarını açıp iki yanağının yanında tuttu ve, "Orada biri beni seviyor," dedi. "Yaşasın!"

Alevler artık pencereden fışkırıyor, saçakların altını yalıyordu ve ısı yükseldikçe içeriden çatırtılar geliyordu. Lamar Clarendon'ın babasının kamp evi İkinci Dünya Savaşı'ndan hemen sonra yapılmıştı ve şimdi cehennem gibi yanıyordu. Bir düştü bu, kuşkusuz.

Henry evin çevresinde kaydı, açıktan dolaşırken bacadan fışkıran kıvılcımların alçak bulutlara doğru yükselmesini seyretti. Doğudan hâlâ sürekli silah sesleri geliyordu. Birileri av kotalarını dolduruyorlardı. Kotalarından da çok ötesini. Sonra, bir de batıdaki patlama vardı. Tanrı adına o neydi? Hiç bilemiyordu. Eğer tek parça halinde insanların yanına dönebilirse belki ona anlatırlardı.

"Eğer beni de öldürmeye karar vermezlerse," dedi. Sesi kuru bir hışırtı gibi çıkıyordu ve susuzluktan ölmek üzere olduğunu fark etti. Dikkatle eğildi (en az on yıldır bu tip kayak kullanmamıştı), iki avuç kar alıp ağzına doldurdu. Karların eriyip boğazından aşağı kaydı. Harika bir duyguydu. Henry Devlin, psikiyatr ve Hemingway Çözümü'yle ilgili bir

makalenin yazarı, bir zamanlar bakir oğlan dedikleri, artık uzun boylu, entel görünüşlü, gözlüğü hep burnuna kayan, saçları kırlaşmakta olan, arkadaşları ya ölmüş ya da değişmiş olan bu adam bir daha asla gelmeyeceği bir yerin bahçe kapısında kayaklarıyla durmuş, sirkte dondurma yiyen bir çocuk gibi kar yiyor, hayatındaki son güzel yerin yanışını seyrediyordu. Sedir kerestelerin arasından alevler fışkırıyordu. Eriyen karlar su olup kaynıyor, tıslayarak paslanan oluklardan aşağı akıyordu. Alevler açık kapıdan yeni gelen konukları karşılayan hevesli ev sahipleri gibi uzanıyor, çabuk, çabuk, ev yanıp bitmeden içeri girin, diyorlardı. Granit taşın üstünde yetişen kızıl-altın küf tabakası pişti, rengini yitirdi ve grileşti. Henry, "Güzel," diye mırıldandı. Kayak sopalarını tutan ellerini farkında olmadan ritmik biçimde sıkıp açıyordu. "Güzel, çok güzel."

On beş dakika daha öylece durdu, sonra artık dayanamaz hale gelip alevlere sırtını döndü ve geldiği yoldan gitmeye koyuldu.

7

İçinde acele etme isteği kalmamıştı hiç. Önünde yirmi kilometre yol vardı (kendi kendine, *tam olarak 22,2*, dedi) ve eğer hızını ayarlamazsa hiç başaramazdı. Kar motosikletinin sıkışmış izine çıkıp gelirken olduğundan daha sık durarak dinlendi.

Hafif bir alaycılıkla, *ah, ama o zaman daha gençtim*, diye düşündü.

Artık Jefferson Tract'te Doğu Standart Hiç Zamanı'nda olduğunu unutup iki kez saatine baktı. Tepedeki bulut tabakası hiç kımıldamadığından, bütün bildiği hâlâ gündüz olduğuydu. Öğleyi geçmişti tabii, ama öğleden sonra mı, akşamüstü mü, bilemiyordu. Bir başka akşamüstünde olsa iştahından anlardı, ama bugün değil. Jonesy'nin yatağındaki yaratıktan, yumurtalardan ve patlak gözlü o kıllardan sonra değil. Banyo küvetinden çıkan o ayaktan sonra değil. Kendini bir daha asla yemek yiyemeyecekmiş gibi hissediyordu... eğer yese de, hafifçe kırmızımsı bile olan hiçbir şeyi yiyemeyecekti. Ya mantarlar? İstemez, teşekkürler.

En azından bunlar gibi yürüyüş kayaklarıyla kaymak bisiklete binmeye benzerdi. İnsan nasıl yapacağını asla unutmazdı. İlk tepeyi tırmanırken bir kez düştü, kayaklar altından kaydı, ama başı dönerek ve yalnızca birkaç kez yalpalayarak diğer taraftan kaydı. O papağan fıstıkçısı

başkan olalı beri kayakların hiç cilalanmadığını tahmin ediyordu, ama eğer kar motosikletinin düzleştirdiği izde kalırsa sorun çıkmazdı. Deep Cut Yolu'ndaki hayvan izlerine şaşkınlıkla baktı, daha önce bunun on misli azını bile hiç görmemişti. Birkaç kemirgen yol boyunca gitmişti, ama çoğu iz batıdan doğuya yolu geçiyordu. Deep Cut hafifçe kuzeybatıya giderdi ve yerli hayvan nüfusunun kaçınmak istediği yönün batı olduğu açıkça belliydi.

Bir yolculuktayım, dedi kendi kendine. *Belki günün birinde birisi bu konuda destansı bir şiir yazar: "Henry'nin Yolculuğu."*

"Evet," dedi. *"Zaman yavaşladı ve gerçekten eğildi; yumurtacı yürümeye devam etti."* Buna güldü ve kahkahaları kurumuş boğazında sert öksürüklere dönüştü. Kar motosikletinin izinin kenarına kayıp iki avuç daha kar alarak yedi.

"Güzel... ve yararlı!" dedi. "Kar! Artık yalnızca kahvaltılarda değil!"

Gökyüzüne baktı ama bu bir hataydı. Bir an için başı döndü, sırtüstü düşeceğini sandı. Sonra baş dönmesi geçti. Tepedeki bulutlar biraz daha karanlık görünüyordu. Kar mı geliyordu? Akşam mı oluyordu? Her ikisi de birden mi yaklaşıyordu? Dizleriyle bilekleri kayakları sürümekten ağrıyordu ve kolları sopaları kullanmaktan daha da beter sızlıyordu. En kötüsü de göğsündeki kaslardı. Karanlıktan önce Gosselin'e varamayacağından artık emindi; şimdi orada durmuş biraz daha kar yerken, oraya hiçbir zaman varamayacağını düşünmeye başladı.

Bacağına bağladığı Red Sox tişörtünü gevşetti ve blucininin üstünde koyu kırmızı parlak bir iplik görünce ödü koptu. Kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki, gözlerinin önünde beyaz benekler uçuşuyordu. Titreyen parmaklarıyla kırmızıya uzandı.

Kendi kendine, *ne yapıyorsun*, diye kızdı. *İplik ya da bir parça tüymüş gibi alacak mısın onu?*

Aynen öyle yaptı, çünkü gerçekten de bir iplikti: Tişörtün basılmış markasından gelme kırmızı bir iplik. Elinden atıp karların üstünde süzülmesini seyretti. Sonra tişörtünü blucinindeki yırtığın üzerine yeniden bağladı. Daha dört saat önce her türlü seçeneği iple ilmeği, torbayla küveti, köprüden atlamayı ve bazı çevrelerde polisin vedası olarak bilinen, her zaman popüler Hemingway Çözümü'nü gözden geçiren bir adam olarak bir iki saniyeliğine de olsa ödü kopmuştu.

Çünkü öyle gitmek istemiyorum, dedi kendi kendine. *Canlı canlı yem olarak...*

"X Gezegeni'nden gelen zehirli mantarlara," diye ekledi.

Yumurtacı yine yola koyuldu.

8

İnsanın daha işi bitmeden, bitirmek söz konusu bile olmadan bitkin düşünce hep olduğu gibi, dünya küçüldü. Henry'nin yaşamı, yinelenen dört basit harekete indirgendi: kollarıyla sopaları pompalamak ve karda kayakları itmek. Başka bir alana girerken ağrılarıyla sızıları en azından şimdilik geçti. Buna uzaktan yakından benzeyen bir durumu ancak bir kez, lisede Derry Kaplanları basketbol takımında pivot olduğunda hatırlıyordu. Play-Off'lar öncesi çok önemli bir maçta üçüncü devre başlayalı üç dakika geçmeden her nasılsa en iyi dört oyuncularının üçü birden faulden atılmıştı. Koç Henry'yi maç bitene dek oynattı. Molalar ve faul çizgisine gidiş gelişler dışında tek bir saniye bile dinlenemedi. Başardı, ama son düdük çalıp da maç sona erdiğinde (Kaplanlar ağır bir yenilgiye uğramıştı) bir tür mutlu düş içinde geziniyor gibiydi. Oğlanların soyunma odasına giden koridorun yarısında bacakları tutmaz oldu ve yüzünde o aptalca gülümsemeyle yere yıkıldı. Takım arkadaşlarıysa kırmızı eşofmanları içinde gülüyor, alkışlıyor ve ıslık çalıyorlardı.

Burada alkışlayacak ya da ıslık çalacak kimse yoktu; yalnızca doğudan sürekli silah sesleri geliyordu. Artık belki biraz azalıyor gibiydi ama yine de yoğundu.

Ara sıra ileriden duyulan tüfek sesleri belki daha tehlikeliydi. Gosselin'in oradan mı geliyordu? Bilmek olanaksızdı.

Kendi kendini Rolling Stones'un en az sevdiği şarkısını söylerken buldu: "Şeytana Sempati." (*Pilatus'un ellerini yıkayıp kaderini mühürlemesini sağladım*, çok teşekkürler, çok iyi dinlediniz, iyi geceler.) Ancak şarkının Jonesy'nin hastanede olduğu günlerin anılarıyla karıştığını fark edince kendi kendini susturdu. Geçen marttaki haliyle Jonesy yalnızca sıska değil, ayrıca küçülmüş, sanki özüne çekilip şaşkın ve öfkeli bedeninin etrafında koruyucu bir kalkan oluşturmuştu. Jonesy, Henry'ye sanki ölmek üzere olan birisi gibi görünmüştü ve ölmese de, Henry şimdi kendi intihar düşüncelerinin o sırada ciddiye bindiğini

fark ediyordu. Gecenin bir yarısında kendini rahatsız eden görüntüler galerisine babasının çenesinden akan mavimsi beyaz süt, muayenehaneden kaçan Barry Newman'ın sallanan dev kalçaları, ağlayan ve yarı çıplak Duddits Cavell'a köpek pisliği uzatarak yemesini, yemek zorunda olduğunu söyleyen Richie Grenadeau bir de Jonesy'nin aşırı sıska yüzü ve şaşkın gözleri eklenmişti. Sokakta tek bir neden bile olmadan çiğnenen, lastik ayakkabılarını giyip kentten çıkmaya pek hevesli görünen Jonesy'nin. Durumunun kontrol altına alındığını söylemişlerdi, ama Henry eski dostunun gözlerinde kritik durumda olduğunu görmüştü. Şeytana sempati mi? Lütfen. Tanrı da, şeytan da, sempati de yoktu. Bunu bir kez fark ettiniz mi, başınız dertte demekti. Amerikan Kültürü denen kocaman lunaparktaki değerli, para ödeyen bir müşteri olarak günleriniz sayılıydı.

Yine aynı şarkıyı söylediğini duydu *Ama sizi şaşırtan benim oyunumun yapısı.* Ve kendini susturdu. O halde ne? Gerçekten düşüncesiz bir şey. Düşüncesiz, anlamsız ve tatlı, Amerikan Kültürü kokan bir şey. Ya Pointer Sisters'ın o şarkısı? O iyiydi.

Sürüklenen kayaklarına ve kar motosikletinin bıraktığı enine çizgilere bakarken onu söylemeye başladı. Çok geçmeden, gömleği terden sırılsıklam olmuş ve burnundan akan sümük üstdudağında donarken, fısıltılı, melodisiz, tekdüze biçimde tekrar tekrar o şarkıyı mırıldanıyordu: *"Başarabileceğimizi biliyorum, başarabiliriz, becerebiliriz, evet yapabiliriz evet yapabiliriz evet yapabiliriz..."*

Daha iyi. Çok daha iyi. Bütün o *evet yapabiliriz*'ler tıpkı bir bovling salonunun önüne park edilmiş bir Ford pikap kadar, JC-Penney'deki çamaşır ucuzluğu kadar ya da bir banyo küvetindeki ölü rock yıldızı kadar Amerikan Kültürü'ydü.

9

Ve sonunda Pete'le kadını bıraktığı barınağa ulaştı. Pete gitmişti. Ondan hiç iz yoktu.

Barınağın paslı tenekeden damı devrilmişti. Henry onu metal bir çarşaf gibi kaldırıp Pete'in altında olmadığından emin olmak istedi. Pete yoktu ama kadın oradaydı. Henry, Hole in the Wall'a doğru yola çıkarken yattığı yerden taşınmış ya da sürünmüş ve bir noktada çok kötü

bir ölüm vakasıyla yıkılmıştı. Giysileriyle yüzü evi dolduran pas renkli küfle kaplıydı ama Henry ilginç bir şeye dikkat etti: Üstündeki küfler oldukça iyi durumda olmasına rağmen (özellikle burun deliklerinden ve görünen gözünden bir orman fışkırmıştı) etrafa yayılıp bir patlama gibi bedenini kuşatanların başı dertteydi. Arkasında, ateşten uzak tarafındaki küfler grileşmiş ve yayılmamıştı. Önündekiler biraz daha iyiydi – sıcak kalmışlar ve üstünde yetiştikleri toprakta karlar erimişti ama onların da uçları volkan külü gibi toz griye dönüşmeye başlamıştı.

Henry küfün ölmekte olduğundan oldukça emindi.

Gün ışığı da öyle, artık hiç kuşku yoktu. Henry paslı teneke parçasını Becky Shue'nun bedeninin ve ateşten kalma korların üstüne bıraktı. Sonra yine motosiklet izini aradı. Tıpkı evde olduğu gibi, bu gördüklerini açıklaması için Natty Bumppo'nun yanında olmasını diliyordu. Ya da belki Jonesy'nin iyi arkadaşı, gri hücreli adam Hercule Poirot'nun.

İz barınağın çökmüş damına yanaştıktan sonra kuzeybatı yönünde, Gosselin'e doğru devam ediyordu. Karda neredeyse insan bedeninin şeklini andıran basık bir kısım vardı. Her iki yanında da, karların içinde yuvarlak bir delik görülüyordu.

Henry, "Ne diyorsun Hercule?" diye sordu. "Bu ne anlama geliyor *mon ami?*" Ama Hercule ses çıkarmadı.

Henry yine içinden şarkı söylemeye başladı ve yuvarlak deliklerden birine doğru eğildi. Pointer Sisters'ı bırakıp yine Rolling Stones'a döndüğünün farkında değildi.

Beden izinin sol tarafındaki üç gamzeyi görmesine yetecek kadar ışık vardı. Pete'in kabanının sağ dirseğindeki yamayı hatırladı. Pete anlaşılmaz bir gururla ona yamayı kız arkadaşının yaptığını, yırtık kabanla ava gitmesinin doğru olmadığını söylediğini anlatmıştı. Henry bunun hem hazin, hem de komik olduğunu düşündüğünü anımsıyordu. Pete tek bir nazik davranışa dayanarak nasıl mutlu bir geleceğe yönelik hüzünlü hayaller kurmuştu... Kızın davranışı eninde sonunda herhalde biracı arkadaşına beslediği duygulardan çok, yetiştiriliş tarzıyla ilgiliydi.

Önemli de değildi. Önemli olan Henry'nin sonunda gerçek bir bilgi edinebileceğini düşünmesiydi. Pete sürünerek yıkılan damın altından çıkmıştı. Jonesy ya da şimdi Jonesy'nin içindeki her neyse gelmiş, barınağın kalıntılarına yanaşmış ve Pete'i almıştı.

Neden?

Henry bilmiyordu.

Dirsekleri üstünde sürünerek yıkılan damın ardından çıkan arkadaşının bıraktığı izin üstündeki bütün lekeler o küflerden oluşmuyordu. Bir kısmı kurumuş kandı. Pete yaralanmıştı. Dam devrildiğinde bir yeri mi kesilmişti? Hepsi bu muydu?

Henry, Pete'in bedeninin durduğu yerden uzaklaşan dalgalı bir iz gördü. Ucundakini önce ateşte yanmış bir dal sandı. Daha yakından inceleyince fikir değiştirdi. O gelinciğimsi yaratıklardan biriydi. Yanarak ölmüş, tutuşmayan yerleri griye dönüşmüştü. Henry onu botunun ucuyla yan çevirdi. Altında küçük, donmuş bir kitle vardı. Yumurtalar. Ölürken bile onları yumurtlamış olmalıydı.

Henry ürpererek ayaklarıyla hem yumurtaların hem de küçük canavarın leşinin üstüne kar attı. Uyduruk sargıyı açıp bacağındaki yaraya bir daha baktı ve bir yandan da dudaklarından yine o şarkının döküldüğünü fark etti. Sustu. Tane tane kar yağmaya başladı.

"Neden bunu söyleyip duruyorum?" diye sordu. "O lanet şarkı neden hep aklıma geliyor?"

Yanıt beklemiyordu; bunlar büyük ölçüde kendi sesini duymanın rahatlığı için yüksek sesle sorulmuş sorulardı (burası ölüm yeriydi, belki de hayaletli bir yerdi) ama yine de yanıt geldi.

"Çünkü o *bizim* şarkımız. Takım Marşı, işe girerken söylediğimiz şarkı. Biz Cruise'un adamlarıyız." Cruise mu? Öyle mi? Tom Cruise gibi mi? Belki de pek değil.

Doğudaki silah sesleri artık iyice azalmıştı. Hayvan katliamı neredeyse bitmişti. Ama turuncu yerine yeşil ya da siyah giyen uzun bir avcılar dizisi vardı ve işlerini yapıp inanılmaz bir kasap faturası çıkarırken tekrar tekrar o şarkıyı dinliyorlardı: *Bir tanka bindim, generalim dedim, yıldırım savaşı sürer ve cesetler kokuşurken... Tanıştığımıza sevindim, umarım adımı tahmin edersiniz.*

Orada tam olarak neler oluyordu? Vahşi, harika, inanılmaz Dış Dünya'da değil ama kendi kafasının içinde? Bütün yaşamını en azından Duddits'le olalı beri aydınlatan şimşekler çakmıştı, ama buna hiç benzemiyordu. Bu neydi? Çizgiyi görmenin bu yeni ve güçlü yolunu incelemenin sırası mıydı?

Hayır. Hayır, hayır, hayır.

Ve sanki onunla alay eder gibi, kafasının içindeki şarkı: *Generalim dedim, cesetler kokuşurken.*

Solan akşam ışığında, *"Duddits!"* diye bağırdı. Kar taneleri delinmiş bir yastıktan dağılan tüyler gibi tembel tembel iniyorlardı. Bir düşünce doğmak için mücadele ediyordu, ama çok büyüktü, çok büyük.

Yine o sert yumurtacı sesiyle, *"Duddits!"* diye bağırdı ve bir şeyi anladı: İntihar lüksü ona tanınmamıştı. En korkuncu da buydu, çünkü tüm bu garip düşünceler *–Kennedy'leri kim öldürdü diye bağırdım–* onu paramparça ediyordu. Ormanda yapayalnız, şaşkın ve korkmuş, yine ağlamaya başladı. Jonesy dışındaki bütün dostları ölmüştü ve Jonesy de hastanedeydi. Bay Gri'yle hastanede yatan bir film yıldızı.

"Bunun *anlamı* ne?" diye inledi. (Ellerini şakaklarına götürdü, başı çatlayacak gibiydi.) Eski paslı kayak sopaları bilek bağlarının ucunda kırık birer pervane kanadı gibi boşa sallanıyorlardı. *"Tanrım, bunun ANLAMI ne?"*

Yanıt olarak sadece şarkı geldi: *Tanıştığımıza sevindim! Umarım ismimi tahmin edersiniz!*

Yalnızca kar: Katledilen hayvanların kanıyla kıpkırmızıydı ve hayvanlar her tarafta yatıyorlardı. Bir Dachau dolusu geyik, tavşan, gelincik, ayı, orman köpeği ve...

Henry bir çığlık daha attı, başını tutup öyle yüksek sesle bağırdı ki, bir an için bayılacağını sandı. Sonra o baygınlık hissi geçti ve zihni en azından şimdilik açılır gibi oldu. Geriye ilk karşılaştıkları haliyle Duddits'in canlı bir görüntüsü kalmıştı. O Stones şarkısında olduğu gibi yıldırım savaşının ışığı altında değil de, bulutlu bir ekim ayının öğleden sonrasının sakin ışığında o çekik, bilgece Çinli gözleriyle onlara bakan Duddits. Pete'e, *Duddits bizim en güzel günlerimizdi*, demişti.

Henry şimdi, "Neyi?" dedi. "Neyi düzeltecek?"

Evet, neyi. Çevir, düz giydir, düzelt.

Şimdi hafifçe gülümseyerek (yanakları hâlâ artık donmaya başlayan yaşlardan sırılsıklamdı) yeniden kar motosikletinin bıraktığı izden kaymaya başladı.

10

On dakika sonra takla atmış cipin yanına ulaştı. Birdenbire iki şeyi fark etti. Olan bitenlerden sonra kurt gibi acıkmıştı ve içeride yiyecek vardı. Hem gelen hem de giden izler görmüştü ve Pete'in kadını

bırakıp cipin yanına geldiğini söylemesi için Natty Bumppo'ya ihtiyaç yoktu. Dükkândan aldıkları yiyeceklerin en azından çoğunun hâlâ içeride olduğunu söylemek için de Hercule Poirot'nun gelmesi gerekmezdi. Pete'in niçin geri geldiğini biliyordu.

Pete'in izlerini izleyerek yolcu tarafına dolandı, sonra tam kayaklarının bağlarını çözerken donup kaldı. Bu taraf rüzgârdan korunuyordu ve Pete'in oturup iki bira içerken yazdığı harfler hâlâ duruyordu: Tekrar tekrar DUDDITS yazmıştı. Henry kardaki isme bakarken ürpermeye başladı. Bu, sevilen birinin mezarına gelip de toprağın altından sesini duymak gibiydi.

11

Cipin içinde kırık camlar vardı. Kan da. Kanın çoğu arka koltukta olduğundan Henry bunun ilk kazada akmadığını, Pete'in ikinci gelişte bir yerini kestiğini düşündü. Henry'ye göre asıl ilginç olan o kızıl-altın küften hiç olmamasıydı. Çok hızlı yayıldığı için bundan varılacak mantıklı sonuç, Pete'in bira almaya geldiğinde daha küfü kapmamış olmasıydı. Sonra belki, ama o zaman değil.

Ekmeği, fıstık yağını, sütü ve kutu portakal suyunu aldı. Sonra cipten geri geri çıkıp omuzlarını aracın ters dönmüş arka kısmına dayayarak oturdu, yağan karı seyrederken ekmekle fıstık yağını olabildiğince çabuk yemeye başladı. İşaretparmağını bıçak gibi kullanıyor, yağı sürdükçe yalıyordu. Fıstık yağı güzeldi ve portakal suyunu iki uzun yudumda içti, ama yeterli gelmedi.

Kararan havaya, "O düşündüğün şey," dedi. "Çok garip. Kırmızı oluşu bir yana. Kırmızı yiyecek."

Kırmızı olsun olmasın, Henry onu düşünüyordu ve kuşkusuz o kadar da garip değildi. Ne de olsa o uzun geceler boyunca tabancaları, urganları ve naylon torbaları düşünmüş biriydi. Bütün bunlar şimdi biraz çocuksu geliyordu, ama o kendisiydi tabii. Ve böylece...

"Ve böylece, Amerikan Psikiyatri Birliği'nin sayın üyeleri, konuşmamı Joseph Beaver Clarendon'dan bir alıntıyla sona erdirmeme izin verin: *Onu becer ve Hayır Derneği'nin kumbarasına bir onluk at*. Çok teşekkür ederim."

Henry Amerikan Psikiyatri Birliği'ne bu konuşmayı yaptıktan sonra yeniden sürünerek cipe girdi, bir kez daha kırık camlardan kaçınmayı başarıp kasap kâğıdına sarılı paketi aldı (üstünde ihtiyar Gosselin'in titrek yazısıyla 2,79 yazıyordu). Paketi cebine koyup cipten yine geri geri çıktı, sonra cebinden çıkarıp ipini kopardı. İçinde dokuz tane tombul sosis vardı. Kırmızı sosislerden.

Bir an için zihni ona Jonesy'nin yatağında kıvranan ve bomboş kara gözleriyle ona bakan o sürüngeni göstermeye çalıştı, ama Henry hayatta kalma içgüdüsü hiçbir zaman teklememiş birinin hızı ve kolaylığıyla o görüntüyü ışık hızıyla kovdu.

Sosisler iyice pişmişti, ama o her birini birazcık ısınana dek benzinli çakmağının alevine tuttu, sonra ekmeğin içine koyup yedi. Bunu yaparken gülümsüyor, seyreden biri olsa ne kadar komik geleceğini düşünüyordu. Psikiyatrların eninde sonunda en az hastaları kadar delirdiklerini söylemezler miydi?

Önemli olan sonunda doymuş olmasıydı. Daha da önemlisi, bütün o kopuk kopuk düşünce ve paramparça fikirler aklından çıkmıştı. Şarkı da. O saçmalığın bir daha hiç geri gelmemesini umuyordu. Hiç, lütfen Tanrım.

Biraz daha süt içti, geğirdi, sonra başını cipe yaslayıp gözlerini kapadı. Ama uyumayacaktı; bu ormanlar çok güzel, sık ve karanlıktı ve uyumadan önce gidecek daha on iki virgül yedi kilometre yolu vardı.

Pete'in Gosselin'deki dedikodulardan –kayıp avcılar, gökyüzündeki ışıklar– söz ettiğini anımsadı. Büyük Amerikan psikiyatrı onları ne kadar neşeyle savuşturmuş, Washington Eyaleti'ndeki satanizm isterisinden, Delaware'deki istismar isterisinden söz etmişti. Ağzı ve zihninin ön kısmıyla Bay Ukala Psikiyatrı oynarken, zihninin arka kısmı banyoda ayak parmaklarını keşfeden bir bebek gibi intiharla oynuyordu. Sözleri tümüyle inanılırdı, bilinçaltıyla bilinmeyen arasındaki bağlantı konusunda altmış dakika harcamak isteyen herhangi bir televizyon programı için hazırdı, ama artık işler değişmişti. Artık o kayıp avcılardan biri olmuştu. Aynı zamanda, arama motorunuz ne kadar büyük olursa olsun, internette bulamayacağınız şeyler görmüştü.

Başını arkaya atıp gözlerini kapadı ve orada öylece oturdu. Jonesy'nin tüfeği cipin tekerleklerinden birine dayalıydı. Kar alnına ve yanaklarına yavru bir kedinin patilerinin dokunuşu kadar hafif hafif de-

ğiyordu. "İşte bütün ineklerin bekleyip durdukları bu," dedi. "Üçüncü türden yakınlaşmalar. Hatta belki dördüncü ya da beşinci türden. Seninle alay ettiğim için üzgünüm Pete. Sen haklıydın ve ben yanıldım. Daha da beter. İhtiyar Gosselin haklıydı ve ben yanıldım. Harvard eğitimi işte buraya kadar."

Bunları yüksek sesle söyledikten sonra her şey bir anlam ifade etmeye başladı. Bir şey ya inmiş ya da düşmüştü. ABD hükümetinden silahlı bir tepki gelmişti. Olan biteni dış dünyaya anlatıyorlar mıydı? Herhalde hayır, onların tarzı bu değildi. Henry çok geçmeden anlatmak zorunda kalacaklarını düşündü. Jefferson Tract'in tamamını 57 numaralı hangara tıkamazdınız.

Başka bir şey biliyor muydu? Belki, belki bildikleri helikopterleri kullanan ve idam mangalarını yönetenlerden biraz daha fazlaydı. Onlar bir bulaşmayla karşı karşıya olduklarına inanıyorlardı, ama Henry bu işin göründüğü kadar tehlikeli olduğunu düşünmüyordu. Madde bulaşıyor, gelişiyor... ama sonra ölüyordu. Kadının içindeki asalak bile ölmüştü. Eğer durum buysa, yıldızlar arası yolculuk için kötü bir mevsim ve kötü bir yerdi. Bütün olanlar bir aracın düştüğü olasılığını işaret ediyordu... ama ya gökyüzündeki ışıklar? Ya insanların bedenlerine takılan aygıtlar? İnsanlar yıllardır E.T.'ler tarafından kaçırılıp soyulduklarını... muayene edildiklerini... zorla ameliyat edildiklerini iddia ediyorlardı. Bunlar öylesine Freudyen fikirlerdi ki, neredeyse gülünçtü.

Henry daldığını fark edip öyle sertçe uyandı ki, kucağındaki açık sosis paketi karlara düştü. Hayır, dalmamış, kestirmişti. Hava iyice kararmış, dünya koyu gri bir renge bürünmüştü. Pantolonunun üstü karla doluydu. Eğer daha da derin dalsaydı, horlayacaktı.

Üstünü silkeleyip kalktı, kasları direnirken yüzünü buruşturdu. Karlarda yatan sosislere biraz tiksinerek baktı, sonra eğildi, alıp kâğıda sardı ve montunun cebine tıkıştırdı. Daha sonra gözüne yine güzel görünebilirlerdi. İçtenlikle aksini umuyordu, ama insan hiç bilemezdi.

Birdenbire, "Jonesy hastanede," dedi. Ne demek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Jonesy Bay Gri'yle hastanede. Orada kalması gerek."

Çılgınlık. Basbayağı çılgınlık. Eğilmişken sırtının tutulmaması için dua ederek kayakları yine botlarına taktı ve bir kez daha yola koyuldu. Kar yoğunlaşmaya başlamış, hava gittikçe kararıyordu.

Sosisleri alıp da Jonesy'nin tüfeğini unuttuğunu fark ettiğinde (kendisininkini de) artık geri dönemeyecek kadar uzaklaşmıştı.

12

Belki üç çeyrek saat sonra durup aptal aptal kar motosikletinin izlerine baktı. Işık artık çok azalmıştı, ama geriye kalan tekerlek izinin birdenbire sağa sapıp ormana girdiğini görebiliyordu.

Kahrolası ormana. Jonesy (ve eğer onunla birlikteyse Pete) neden ormana girmişti? Deep Cut Yolu kararan ağaçların arasında bembeyaz ve apaçık uzanırken, ormana girmenin ne anlamı vardı?

Kayaklarıyla sapan yapmış, gevşek sardığı sosis paketinin ucu cebinden taşmış dururken, "Deep Cut kuzeybatıya gidiyor," dedi. "Gosselin'e giden yol üç kilometreden ötede olamaz. Jonesy bunu bilir. Pete de bunu bilir. Yine de... kar motosikletleri..." Kollarını akreple yelkovan gibi tutup tahmin yürüttü. "Kar motosikleti doğruca kuzeye gidiyor. Neden?"

Belki de biliyordu. Gosselin'in yönünde gökyüzü daha parlaktı. Sanki oralara ışıklar yerleştirilmişti. Hep aynı yönden gelip giden helikopterlerin sesleri duyuluyordu. Yaklaştıkça diğer ağır makineleri de duymayı bekledi. Taşıma araçları, belki jeneratörler. Doğudan hâlâ tek tük silah sesleri geliyordu ama asıl hareketin gittiği yönde olduğu belliydi.

Henry, "Gosselin'in orada üs kurmuşlar," dedi. "Jonesy de oraya gitmeyi istemedi."

Henry'ye çok doğru geldi. Yalnız... artık Jonesy yoktu, değil mi? Yalnızca o kızıl-siyah bulut vardı.

Yağan kara baktı (en azından şimdilik önceki yağış kadar yoğun değildi, ama birikmeye başlıyordu). Sanki yukarılarda bir yerde bir Tanrı olduğuna, kıvranan bir terliksi hayvanı seyreden bir bilimadamının kayıtsız ilgisiyle kendisini seyrettiğine inanıyor gibiydi. "Ben neden söz ediyorum? Bir önerin var mı?"

Yanıt gelmedi, ama garip bir şey anımsadı. O, Pete, Beaver ve Jonesy'nin karısı geçen mart aralarında bir sır saklamışlardı. Carla, Jonesy kalbinin iki kez durduğunu bilmese de olabileceğini düşünmüştü. Kalbi bir kez onu ambulansa koyduklarında ve bir kez de Mass Şehir Hastanesi'ne vardıktan az sonra durmuştu. Jonesy ölüme çok yaklaştığını biliyordu ama en azından (Henry'nin bildiği kadarıyla) ne kadar yakın olduğundan haberi yoktu. Ve eğer Jonesy, Kübler-Ross usulü ışığa

girme deneyimleri yaşadıysa bile ya kendine saklamış ya da tekrar tekrar verilen anestezi ve ağrıkesiciler sayesinde unutup gitmişti.

Güneyden korkunç bir gümbürtü duyuldu ve Henry eğilip elleriyle kulaklarını kapadı. Sanki tepedeki bulutlardan bir savaş jeti filosu geçiyor gibiydi. Hiçbir şey görmedi, ama jetlerin uğultusu başladığı kadar çabuk bitti. Doğruldu, kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. Vay canına! Çöl Fırtınası Harekâtı öncesinde Irak çevresindeki hava üslerinin bu tip seslerle yankılanmış olacağını düşündü.

O büyük patlama. Acaba ABD başka bir dünyadan gelen varlıklarla savaşa mı girmişti? Artık bir H.G. Wells romanını mı yaşıyordu? Henry iman tahtasının altında sert bir sıkışma hissetti. Eğer öyleyse, bu düşmanda Sam Amca'ya fırlatacak birkaç yüz paslı Scud füzesinden fazlası vardı.

Bırak gitsin. Bu konuda hiçbir şey yapamazsın. Sana ne olacak, sorun bu. Sana ne olacak?

Jetlerin gümbürtüsü bir mırıltıya dönüşmüştü bile. Ama geri döneceklerini tahmin etti. Belki de dostlarla beraber.

"Karlı bir ormanda iki yol ayrıldı, öyle miydi? Onun gibi bir şeydi en azından."

Ama artık kar motosikletinin izini sürme seçeneği söz konusu değildi. Yarım saat sonra karanlıkta kaybedecekti ve zaten bu yeni yağan kar da izleri silecekti. Ormanda kaybolacaktı... Jonesy'nin büyük olasılıkla şimdi olduğu gibi.

Henry iç çekerek kar motosikletinin izine arkasını dönüp yolda yürümeye devam etti.

13

Henry, Deep Cut'ın Swanny Pond Yolu olarak bilinen iki şeritli yola kavuştuğu yere yaklaştığında kaymak bir yana, neredeyse ayakta duramayacak kadar yorulmuştu. Baldırlarındaki kaslar eski ve ıslak çay poşetlerine dönmüştü. Kuzeybatı ufkundaki çok daha parlak görünen ışıklar ve helikopter motorlarının sesi bile onu artık pek rahatlatmıyordu. Önünde uzun ve dik bir yokuş vardı. Öte yandan Deep Cut sona eriyor ve Swanny Pond başlıyordu. Özellikle de asker taşıyorlarsa, orada trafikle karşılaşabilirdi.

"Hadi," dedi. "Hadi, hadi, hadi." Yine de bir süre daha öylece durdu. O tepeyi aşmak istemiyordu. "Tepenin üstünden geçmektense altından geçmek daha iyi." Aptalca ve anlamsız bir söz gibiydi. Üstelik gidecek başka bir yer de yoktu.

Eğildi, biraz daha kar aldı, karanlıkta iki avuç kar küçük bir yastık kılıfı gibi duruyordu. İstediğinden değil de, yeniden yürümeyi hiç istemediği için biraz emdi. Gosselin'den gelen ışıklar Pete'le birlikte gökyüzünde gördükleri ışıklardan daha anlaşılırdı –Becky o eski Steven Spielberg filminde televizyonun karşısında oturan küçük kız gibi, *"Geri döndüler!"* diye bağırmıştı– ama Henry her nedense onlardan hiç hoşlanmamıştı. Bütün o motorların ve jeneratörlerin sesi biraz... aç gibi geliyordu.

"Haklısın tavşan," dedi. Ve sonra, gerçekten başka seçeneği olmadığı için, kendisiyle gerçek bir yol arasındaki son yokuşu tırmanmaya başladı.

14

Tepede durdu, kayak sopalarına dayanıp eğilerek soluklandı. Rüzgâr burada daha şiddetliydi ve giysilerinin içine işliyordu. Sol bacağında sinyal kolunun açtığı yara zonkluyordu ve üstünkörü pansumanın altında küçük bir kızıl-altın küf kolonisi yetiştirip yetiştirmediğini merak etti. Görmek için çok karanlıktı ve en iyi haber hiçbir haberin olmaması olduğuna göre, belki bu da iyiydi.

"Zaman ağırlaştı, gerçek eğildi ve yumurtacı yoluna devam etti." Söyleyecek hiçbir şey kalmamıştı; o da yokuş aşağı, Deep Cut Yolu'nun sona erdiği kavşağa doğru yürümeye başladı.

Tepenin bu yamacı daha dikti ve çok geçmeden yürümekten çok kaymaya başladı. İçindeki duygunun dehşet mi, heyecan mı, yoksa ikisinin sağlıksız bir karışımı mı olduğunu bilmeden hızlandı. Kuşkusuz hemen hemen sıfır olan görüş mesafesine ve kayaklarını botlarına tutturan kelepçeler gibi paslanmış becerisine göre çok hızlı gidiyordu. Her iki yanda ağaçlar hızla akıyordu ve birdenbire tek bir hamleyle bütün sorunlarını çözebileceğini fark etti. Hemingway Çözümü değildi sonuçta. Buna da Bono Çözümü denebilirdi.

Şapkası başından uçtu. Düşünmeden ona uzandı, sopalarından biri karanlıkta önünde sallandı ve birdenbire dengesini yitirdi. Belki lanet

bacağını kırmadığı sürece fena da olmadı. En azından düşerse dururdu. Sonra kalkar ve...

Kamyonlara takılı dev spotlar parladı ve Henry gözleri kamaşmadan önce Deep Cut Yolu'nun sonuna çekilmiş bir kar dozerini görür gibi oldu. Işıklar herhalde harekete duyarlıydı ve önünde bir sıra adam dikilmiş duruyordu.

Ürkütücü bir ses megafonda, "DUR!" diye emretti. Tanrı'nın sesi olabilirdi. "DUR, YOKSA ATEŞ EDERİZ!"

Henry beceriksizce ve sertçe düştü. Kayakları ayaklarından fırladı. Bir bileği bükülünce acıdan bağırdı. Kayak sopalarından birini kaybetti, diğeri ortasından kırıldı. Kocaman, buz gibi bir nefesten sonra soluğu kesildi. Açık bacaklarıyla kar sapanı yaparak kaydı, sonra kollarıyla bacakları kıvrılmış olarak durdu.

Üç metre kadar aşağısında altı adam duruyordu. Elmas gibi parlayan taze kar tanecikleri arasında gölgeleri inanılmayacak derecede uzun ve netti. Hepsi de parka giyiyorlardı. Ağızlarıyla burunlarının üstünde şeffaf plastik maskeler vardı ve Henry'nin kar motosikletinin durduğu kulübede bulduğu boyacı maskelerinden daha etkili görünseler de, temelde işlevlerinin aynı olduğunu düşündü.

Adamların ellerinde otomatik silahlar da vardı ve hepsi ona çevrilmişti. Henry kendi tüfeğini ve Jonesy'ninkini cipte bıraktığı için şanslı olduğunu düşündü. Eğer elinde bir tüfek olsaydı, şimdiye dek üstünde bir düzine kadar delik açmış olabilirlerdi.

Çatlak bir sesle, "Bende olduğunu sanmıyorum," dedi. "Sizi kaygılandıran her neyse, bende..."

Yine Tanrı'nın sesi, "AYAĞA KALK!" dedi. Kamyondan geliyordu. Önündeki adamlar neyse ki ışığın bir kısmını kesiyorlardı ve Henry aşağıda, kavşakta başka adamların da olduğunu görebiliyordu. Megafonu tutan dışında hepsinin de silahları vardı.

"Bilemiyorum kal..."

Tanrı, "AYAĞA KALK, HEMEN!" diye emretti. Önündeki adamlardan biri tüfeğinin namlusuyla işaret etti.

Henry sallanarak kalktı. Bacakları titriyor ve burktuğu bileği çok ağrıyordu ama en azından şimdilik hepsi tutuyordu. *Yumurtacının yolculuğu böylece sona erer*, diye düşündü ve gülmeye başladı. Önündeki adamlar huzursuzca bakıştılar ve tüfeklerini yine üstüne doğrultmak-

la beraber, Henry bu küçücük duygu ifadesini bile gördüğüne memnun oldu.

Dozerin tepesine takılmış spotların ışığında Henry karda bir şeyin yattığını gördü. Düştüğünde cebinden fırlamıştı. Ağır ağır, onu yine de vurabileceklerini bilerek eğildi.

"DOKUNMA ONA!" Tanrı dozerin tepesindeki megafonundan bağırıyordu. Aşağıdaki adamlar da silahlarını doğrulttular. Her birinin namlusundan karanlık bir *merhaba eski dostum* bakıyordu.

Henry, "Bok yiyin ve geberin," dedi Beav'in başarılı çabalarından biriydi ve eğilip paketi aldı. Karşısındaki silahlı ve maskeli adamlara uzatarak gülümsedi. "Bütün insanlığa barış getirmeye geldim," dedi. "Kim sosis ister?"

XII

JONESY HASTANEDE

1

Bir düştü bu.

Düş gibi gelmiyordu, ama öyle olmalıydı. Öncelikle, 15 Mart'ı zaten iki kez yaşamıştı ve bir daha yaşamak zorunda kalması son derece büyük bir haksızlıktı. İkincisi, mart ortasından kasım ortasına kadar geçen sekiz ay boyunca olan her türlü şeyi hatırlıyordu: çocukların ev ödevlerine yardım ettiğini, Carla'nın telefonda arkadaşlarıyla (çoğu İsimsiz Uyuşturucu Bağımlıları programındandı) konuştuğunu, Harvard'da ders verdiğini... ve tabii aylar süren fizik tedaviyi. O sonsuz eğilmeleri, eklemleri zorla yeniden gerilirken attığı çığlıkları. Terapisti Jeannie Morin'e yapamayacağını söylediğini. Onun yapabilirsin dediğini. Kendi yüzündeki yaşlar, onunkindeki gülümseme (o nefretlik, sabit küçük hanımefendi gülümsemesi) ve sonunda o haklı çıkmıştı. Yapabilirdi, o yapabilen bir küçük makineydi, ama o makine ne bedel ödemişti.

Bütün bunları ve daha da fazlasını anımsayabiliyordu: ilk kez yataktan kalkışını, ilk kez kıçını silişini, yatağa yatarken ilk kez, *bunu atlatacağım,* diye düşündüğü mayıs başındaki o geceyi, mayıs sonunda Carla'yla kazadan beri ilk kez sevişmelerini ve sonra karısının ona eski bir fıkrayı anlatmasını: *Kirpiler nasıl sevişir? Çok dikkatli.* Anma Günü'nde havai fişekleri seyrettiğini, kalçasıyla bacağının üst kısmının deli gibi ağrıdığını; 4 Temmuz'da karpuz yiyip çekirdeklerini otlara tükürdüğünü ve Carla'nın kız kardeşleriyle badminton oynamasını seyrettiğini, kalçasıyla bacağının hâlâ, ama artık daha az ağrıdığını; Henry'nin

eylülde aradığını –"Yalnızca hatır sormak için," demişti– ve kasım ayındaki yıllık Hole in the Wall av gezisi de dahil, çeşitli şeylerden söz ettiğini. Jonesy, "Tabii ki geliyorum," demişti. O zamanlar elinde tüfek tutmaktan ne kadar az zevk alacağını daha bilmiyordu. İşlerinden (Jonesy yaz döneminin son üç haftasında ders vermişti, o zaman artık koltuk değnekleriyle sekiyordu), ailelerinden, okudukları kitaplardan ve seyrettikleri filmlerden söz etmişler; Henry ocakta olduğu gibi yine Pete'in çok fazla içtiğini söylemişti. Karısıyla daha yeni bir bağımlılık tartışmasından çıkmış olan Jonesy o konuda konuşmak istememişti, ama Henry, Beaver'ın Derry'ye uğrayıp Duddits Cavell'ı görme önerisini ilettiğinde heyecanla kabul etmişti. Uzun zaman olmuştu ve insanı neşelendirmek için bir doz Duddits'ten iyisi yoktu. Ayrıca...

"Henry?" diye sormuştu. "Duddits'i görmeyi planlamıştık, değil mi? Aziz Patrick Yortusu'nda gidecektik. Hatırlamıyorum, ama ofisimdeki takvimde yazıyor."

"Öyle," demişti Henry. "Gidecektik aslında."

Jonesy bu tip anılar nedeniyle 15 Mart'ın yaşandığından emindi. Bu tezi destekleyen her türlü kanıt vardı ve bir numaralısı da ofisteki takvimiydi. Yine de işte buradaydı o tatsız yortu... ve şimdi, lanet olsun, bu ne haksızlıktı, bu 15 Mart her zamankinden uzun gibiydi.

Eskiden o günle ilgili anıları sabahın onundan itibaren bitiyordu. Ofisine gitmiş, kahve içip Tarih Bölümü sekreterliğine götüreceği kitapları toplamıştı. Orada ÖĞRENCİ KİMLİĞİYLE BEDAVA masası vardı. Martın on yedisinde Duddits'i görmeye gitmek için sözleştiklerini gördüğü aynı takvimde bir de on beşinde David Defuniak isimli bir öğrenciyle görüşme görülüyordu. Jonesy konunun ne olduğunu anımsayamıyordu ama sonradan asistanlarının Defuniak'ın yazdığı bir tez hakkındaki Norman Fethi'nin kısa dönemdeki sonuçları notunu almış ve konunun o olduğunu varsaymıştı. Yine de, sonradan verilen bir tez ödevinde Doçent Gary Jones'u mutsuz edecek ne vardı ki?

Mutsuz olsun olmasın, bir şeyler mırıldanıyordu. Mırıldanıyor ve saçmalamaya yakın bazı sözler söylüyordu: *Evet yapabiliriz, evet yapabiliriz, ulu Tanrım, evet yapabiliriz.* Daha sonra pek az parça vardı –bölüm sekreteri Colleen'e mutlu bir Aziz Patrick Yortusu dilemesi, binanın dışındaki gazete kutusundan bir *Boston Phoenix* alması, köprünün Cambridge tarafında oturan bir dazlağın saksofon kutusuna bir çeyrek

atması, Charles'tan keskin bir rüzgâr esmesine rağmen üstünde hafif bir kazak olduğu için adama üzülmesi– ama o kitap yığınını verdikten sonra hatırladığı büyük ölçüde karanlıktı. Bilinci hastanede, yan odadan gelen o tekdüze sesle yerine gelmişti: *Lütfen durun, dayanamıyorum, bana bir iğne yapın, Marcy nerede, Marcy'yi istiyorum.* Ya da belki, *Jonesy nerede, Jonesy'yi istiyorum*, şeklindeydi. Sinsi ölüm. Hasta kılığına girmiş ölüm. Ölüm onun izini kaybetmişti –tabii mümkündü, orası acıyla dolu, her tarafından ıstırap terleyen büyük bir hastaneydi– ve şimdi o eski sinsi ölüm yine onu bulmaya çalışıyordu. Onu aldatmayı deniyordu. Kendini açığa vurmasını sağlamayı.

Ancak bu kez ortadaki bütün o karanlık gitmiş. Bu kez yalnızca Colleen'e mutlu bir Aziz Patrick Yortusu dilemekle kalmıyor, ona bir de fıkra anlatıyor: *Jamaikalı bir proktoloğa ne denir? Bir Pokémon.* Çıkıyor, gelecekteki kendisi –kasım ayındaki kendisi– marttaki zihninde kaçak yolcu gibi gizleniyor. Cambridge'de kaderle randevusuna doğru yürürken, *hava ne güzel açtı*, diye düşünüyor. Mart ayındaki benliğine bunun kötü bir fikir olduğunu, son derece kötü bir fikir olduğunu; bir taksi çevirse ya da tramvaya binse aylarca acı çekmekten kurtulacağını söylemeye çalışıyor, ama ona ulaşamıyor. Belki de gençken zamanda yolculukla ilgili okuduğu bütün o bilimkurgu hikâyeleri haklıydı: Ne kadar uğraşırsanız uğraşın, geçmişi değiştiremiyorsunuz.

Köprüyü geçiyor, rüzgâr biraz serin esmesine rağmen yine de güneşin yüzüne vurmasından ve Charles Nehri'nin üstünde binlerce parçaya bölünmesinden keyif alıyor. "Here Comes the Sun"dan bir bölüm söylüyor, sonra Pointer Sisters'a geçiyor: *Evet, yapabiliriz ulu Tanrım.* Evrak çantasını ritme uygun olarak sallıyor. İçinde sandvici var. Yumurta salatalı. *M*ımmm, demişti Henry. *BGAT*, demişti Henry.

İşte saksofoncu ve şaşırtıcı bir durum: Mass Ave Köprüsü'nün başında değil, daha yukarıda, MIT Kampusu'nun orada, o şirin küçük Hint lokantalarının birinin önünde. Soğuktan titriyor, dazlak kafasındaki kesikler onun berber olmak için doğmadığını anlatıyor. "These Foolish Things"i çalış biçimi saksofoncu olarak da doğmadığını gösteriyor ve Jonesy ona gidip marangoz, oyuncu, terörist ya da müzisyen dışında herhangi bir şey olmasını söylemek istiyor. Bunun yerine kutusuna (kırışık mor kadife astarlı) eskiden hatırladığı gibi bir çeyrek değil, bir avuç dolusu bozukluk atarak onu teşvik ediyor. Bunlar gerçekten aptal-

ca şeyler. Bunu uzun ve soğuk bir kışın ardından çıkan ilk sıcak güneşe; Defuniak'la işlerin ne kadar iyi gittiğine bağlıyor.

Saksofoncu Jonesy'ye gözlerini devirerek teşekkür ediyor ve çalmaya devam ediyor. Jonesy'nin aklına başka bir fıkra geliyor: *Kredi kartı olan bir saksofoncuya ne denir? Bir optimist.*

Çantasını sallayarak yürüyor, zaman içinde yolculuk yapan bir somonbalığı gibi akıntı yukarı yüzüp kasımdan gelmiş olan içindeki Jonesy'ye hiç kulak vermiyor. *"Hey Jonesy, dur. Birkaç saniye yeter. Ayakkabını filan bağla.* (İşe yaramaz, mokasen giyiyor. Çok geçmeden bir de alçı takmaya başlayacak.) *Şuradaki kavşakta olacak, kırmızı hattın durduğu yerde, Mass Ave ile Prospect. Yaşlı biri, koyu mavi bir Lincoln Town'ın içinde, kaçık bir tarih profesörü gelip bir ev gibi tozunu attıracak."*

Ama işe yaramıyor. Telefon hatları kopmuş. Geriye gidemezsin, kendi büyükbabanı öldüremezsin, Teksas Okul Kitapları Deposu'nun altıncı kat penceresinde diz çökmüş, yanında kâğıt tabak içindeki soğuyan kızarmış tavuğu, katalogdan postayla getirttiği tüfeğiyle nişan almış bekleyen Lee Harvey Oswald'ı vuramazsın; bir elinde çantan, kolunun altında hiçbir zaman okuyamayacağın *Boston Phoenix* gazetesiyle Mass Ave ile Prospect'in köşesinden geçmeni engelleyemezsin. *Özür dileriz efendim, Jefferson Tract'te bir yerde hatlar kopmuş, orada gerçek bir kargaşa var, sizi bağlayamıyoruz...*

Ve sonra, ah Tanrım, yeni hat bağlanıyor! Köşeye gelip kaldırımda durmuş, tam ayağını atmak üzereyken hat bağlanıyor!

"Ne?" diyor ve yanında duran adam, artık neyse ki iptal edilebilecek bir geçmişte üstüne ilk eğilen kişi ona kuşkuyla bakıp sanki yanlarında üçüncü bir kişi varmış gibi, "Ben bir şey demedim," diyor. Jonesy onu ancak duyuyor, çünkü üçüncü bir kişi var, içinde bir ses var ve kendisininkine fazlasıyla benziyor ve ona kaldırımda durmasını, sokağa inmemesini söylüyor bağırarak.

Sonra birisinin ağladığını duyuyor. Prospect'in karşı tarafına bakıyor ve aman Tanrım, Duddits orada, Duddits Cavell donundan başka hiçbir şey giymiyor ve ağzının çevresine kahverengi bir şey bulaşmış. Çikolataya benziyor ama Jonesy bunun ne olduğunu biliyor. Köpek pisliği, o alçak Richie ona yedirmiş sonunda ve oradaki insanlar hiç aldırmadan gelip geçiyorlar, sanki Duddits orada değilmiş gibi görmezden geliyorlar.

Jonesy, "Duddits!" diye sesleniyor. "Duddits, dayan ahbap, geliyorum!"

Ve sağa sola bakmadan caddeye dalıyor, içindeki yolcu çaresiz, en sonunda kazanın neden ve nasıl olduğunu anlıyor; ihtiyar, evet, Alzheimer'in ilk aşamasındaki ihtiyarın zaten direksiyona geçmemesi gerekirdi ama o işin yalnızca bir kısmıydı. Bugüne dek kazayı çevreleyen karanlığın içinde gizlenen diğer kısmıysa şuydu: Duddits'i görmüş ve yola bakmayı unutup fırlamıştı.

Bir şey daha görüyor: kocaman bir plan, 1978'de Duddits Cavell'la ilk tanıştıkları günden beri geçen yılları birbirine bağlayan, geleceği de bağlayan düş kapanı gibi bir şey.

Güneş ışığı ön camdan yansıyor; bunu sol gözünün ucuyla görüyor. Bir otomobil, hem de çok hızlı geliyor. Kaldırımda yanında duran adam, Bay Benbirşeydemedim bağırıyor: "Dikkat ahbap, dikkat et!" ama Jonesy onu duymuyor bile. Duddits'in yanında, kaldırımda bir geyik var. Neredeyse bir adam boyunda güzel, iri bir geyik. Sonra, tam otomobil ona vuracakken Jonesy geyiğin bir insan olduğunu, turuncu keple turuncu avcı yeleği giymiş bir adam olduğunu görüyor. Omzunda korkunç bir maskot gibi kocaman kara gözlü, bacaksız, gelinciğimsi bir yaratık var. Kuyruğu ya da belki de kolu adamın boynuna dolanmış. Jonesy, *Tanrı aşkına bunu nasıl geyik sanabildim*, diye düşünüyor ve o sırada araba çarpıyor, yere yuvarlanıyor. Kalçası kırılırken acı, boğuk bir ses duyuyor.

2

Bu kez karanlık yok; iyi ya da kötü, Anılar Caddesi'ne kocaman spotlar yerleştirilmiş. Yine de film karışık. Sanki editör öğlen içkiyi fazla kaçırmış da, hikâyenin nasıl akması gerektiğini unutmuş gibi. Bu kısmen zamanın garip bir biçimde bükülmesinden kaynaklanıyor: Aynı anda sanki hem geçmişte, hem şimdide, hem de gelecekte yaşıyor gibi.

Bir ses, *biz böyle yolculuk yaparız*, diyor ve Jonesy onun Marcy için ağlayan ses olduğunu fark ediyor. *İvme bir noktayı aşınca bütün yolculuklar zamanda yolculuk haline gelir. Her yolculuğun temeli bellektir.*

Köşedeki adam, Bay Benbirşeydemedim üstüne eğiliyor, iyi olup olmadığını soruyor, sonra başını kaldırıp, "Kimde cep telefonu var? Bu

adama ambulans gerek," diyor. Jonesy başını kaldırdığında adamın çenesinin altında küçük bir kesik görüyor. Bay Benbirşeydemedim herhalde onu sabah yaptı ama fark etmedi bile. Jonesy, *çok tatlı*, diye düşünüyor, sonra film atlıyor ve siyah paltolu, fötr şapkalı yaşlı bir tip beliriyor – bu ihtiyara Bay Benneyaptım diyecek. Ortalıkta dolanıp insanlara bunu soruyor. Bir an için başını çevirdiğini ve bir ses duyduğunu söylüyor Benneyaptım. Büyük otomobilleri hiç sevmediğini söylüyor Benneyaptım. Sigorta şirketinin adını hatırlayamadığını, ama kendilerine İyi Eller Grubu dediklerini söylüyor Benneyaptım. Pantolonunun ağında bir leke var ve Jonesy sokakta yatarken elinde olmadan ihtiyara acıyor; keşke ona şöyle diyebilse: *Ne yaptığını bilmek istiyorsan pantolonuna bak. Bir numarayı yaptın, işte o kadar.*

Film yine atlıyor. Şimdi çevresinde daha da çok insan toplanmış. Çok uzun boylu görünüyorlar ve Jonesy tabuttan cenazenin böyle göründüğünü düşünüyor. Buradan Ray Bradbury'nin bir öyküsünü hatırlıyor, adı "Kalabalık". İnsanlar kaza yerlerinde toplanıp –hep aynı yerler– söyledikleriyle kaderinizi belirliyorlar. Eğer durup o kadar kötü olmadığını, neyse ki otomobilin son anda direksiyon kırdığını söylerlerse iyileşiyorsunuz. Öte yandan, eğer kalabalığı oluşturan insanlar *kötü görünüyor* ya da *bence yaşamaz* gibi şeyler söylerse ölüyorsunuz. Hep aynı insanlar. Hep aynı boş, aç yüzler. Kan görmeye ve yaralıların iniltilerini duymaya meraklı seyirciler.

Jonesy başına toplanan kalabalığın içinde, Bay Benbirşeydemedim'in hemen arkasında Duddits Cavell'ı görüyor. Giyinmiş ve iyi görünüyor; bir başka deyişle, köpek pisliğinden bıyığı yok. McCarthy de orada. Jonesy, *ona da Bay Kapıdadurmuşvuruyorum demeli*, diye düşünüyor. Birisi daha var. Gri bir adam. Ama adam değil aslında; Jonesy banyo kapısında dururken arkasında bekleyen uzaylı. Hemen hemen hiçbir hattı olmayan yüzünde kocaman siyah gözleri var. Buruşuk ve sarkık fil derisi burada daha gergin; Bay E.T.EviAra henüz ortamdan etkilenmeye başlamamış ama etkilenecek. Bu dünya eninde sonunda onu asit gibi çözündürecek.

Jonesy gri adama, *kafan patladı*, demeye çalışıyor, ama hiçbir sözcük çıkmıyor, ağzı açılmıyor. Yine de Bay E.T.EviAra onu duyuyor gibi, çünkü gri kafasını hafifçe eğiyor.

Kendinden geçiyor, diyor birisi ve film yine atlamadan önce Bay Benneyaptım'ı duyuyor. Ona vurup kalçasını atış poligonundaki porselen tabak gibi tuzla buz eden adam birisine, *insanlar eskiden beni Lawrence Welk'e benzetirlerdi*, diyor.

3

Bir ambulansın arkasında bilinçsiz, ama kendini seyrediyor. Bir beden dışı deneyim yaşıyor ve burada yeni bir şey var. Sonradan kimsenin ona söylemeye zahmet etmediği bir şey: Pantolonunu kesip çıkartır ve birisi altına iki kocaman ve biçimsiz kapı tokmağı dikmiş gibi görünen kalçasını ortaya çıkarırlarken, kalbi duruyor. Bunun ne demek olduğunu tam olarak biliyor, çünkü Carla *ER* dizisinin tek bir bölümünü bile kaçırmaz ve TNT'deki tekrarları bile seyrederler. İşte tutacaklar geliyor, işte jöle ve teknisyenlerden birinin boynunda takılı olan altın haç adam ölünün üstüne eğilirken Jonesy'nin burnunu yalıyor. *Hay lanet, ambulansta öldü!* Neden kimse ona o lanet ambulansta öldüğünü söylemedi? Belki ilgilenmeyeceğini, belki de ne yapalım, gittik, yaptık, tişörtünü aldık işte, diyeceğini mi sandılar?

Diğer teknisyen, "Tamam!" diye bağırıyor ve şoku vermeden önce sürücü başını çeviriyor, Jonesy, Duddits'in annesini görüyor. Ona elektrik veriyorlar ve bütün bedeni sıçrıyor. Pete olsa diyeceği gibi, bütün o beyaz etler kemiklerin üstünde titriyor ve seyreden Jonesy'nin bedeni olmasa da, yine de elektriği hissediyor, bir roket gibi sinirlerinin ağacını ışıklandırıyor. Tanrıya şükür ve yaşasın.

Sedyedeki bedeni sudan çıkmış balık gibi sıçrıyor, sonra hareketsiz yatıyor. Roberta Cavell'ın arkasında eğilen teknisyen konsola bakıp, "Ah, olmadı, düz çizgi, bir daha," diyor. Diğeri bir daha elektrik verince film atlıyor ve Jonesy ameliyathanede.

Hayır, dur, bu pek doğru değil. Bir kısmı ameliyathanede, ama geri kalanı bir camın ardından içeriyi seyrediyor. Başka iki doktor daha var, ama ameliyat ekibinin Jonesy Dumpty'yi yeniden birleştirme çabalarına hiç ilgi göstermiyorlar. Kâğıt oynuyorlar. Kafalarının tepesinde, bir havalandırmadan gelen akımda Hole in the Wall'daki düş kapanı dalgalanıyor.

Camın gerisinde olup bitenleri seyretmek Jonesy'nin içinden gelmiyor, ne bir zamanlar kalçasının olduğu yerdeki kanlı krater, ne de içinden fırlayan paramparça kemik hoşuna gidiyor. Bu beden dışı halinde bulanacak midesi olmamasına rağmen, yine de kusacak gibi oluyor.

Arkasında kâğıt oynayan doktorlardan biri, *Duddits bizim kendimizi tanımlama biçimimizdi*, diyor. *Duddits bizim en güzel günlerimizdi.* Diğeri de, *öyle mi sence*, diye cevap veriyor. Jonesy doktorların Henry'yle Pete olduğunu fark ediyor.

Onlara doğru dönüyor ve anlaşılan bedeninden dışarıda değil, çünkü ameliyathaneye bakan pencerede bir yansıma görüyor. O artık Jonesy değil. Artık insan da değil. Derisi gri, gözleri de burunsuz yüzünden bakan siyah ampullere benziyor. Onlardan biri olmuş...

Grilerden biri, diye düşünüyor. *Bizlere öyle diyorlar, griler. Bazıları da bize uzay zencileri diyor.*

Bunun bir kısmını söylemek veya belki de eski dostlarından yardım istemek için ağzını açıyor –ellerinden geldiğince birbirlerine hep yardım ettiler– ama o sırada film yine atlıyor (kahrolasıca editör işbaşında içiyor) ve yatakta yatıyor. Bir hastane odasında hastane yatağında ve birisi, *Jonesy nerede, ben Jonesy'yi istiyorum*, diyor.

İşte, diyor acı bir keyifle. *Marcy değil, Jonesy olduğunu hep biliyordum. Ölüm çağırıyor; ondan kaçacaksam çok sessiz olmalıyım, kalabalıkta beni görmedi, ambulansta hamle yaptı ama yakalayamadı ve şimdi hastaneye gelmiş, hasta numarası yapıyor.*

İhtiyar Bay Ölüm o iğrenç ve davetkâr sesiyle, *lütfen durun*, diyor. *Dayanamıyorum, bir iğne yapın bana, Jonesy nerede, Jonesy'yi istiyorum.*

Jonesy, *o susana dek burada yatacağım*, diye düşünüyor. *Zaten kalkamıyorum, kalçama daha yeni bir kilo metal koydular ve kalkmam günler alır. Belki de bir hafta.*

Ama dehşet içinde kalktığını, örtüleri bir yana atıp yataktan çıktığını ve kalçasıyla karnındaki dikişlerin gerilip açıldığını, kuşkusuz başkalarından alınma kanın bacağından aşağı ve kasıklarındaki kıllara boşaldığını hissetmesine rağmen topallamadan odayı aşıyor, yere kısa, ama son derece insansı bir gölge düşüren güneşli bir noktadan (artık bir gri değil, en azından ona sevinebilir, çünkü griler alay konusu) geçip kapıya gidiyor. Görünmeden koridordan aşağı, üstünde ördek duran

bir sedyenin, birtakım fotoğrafları elden ele geçirerek bakıp konuşan ve gülüşen iki hemşirenin yanından o sese doğru gidiyor. Durmak elinde değil ve bulutun içinde olduğunu fark ediyor. Ama hem Pete'in, hem de Henry'nin algıladığı gibi kızıl-siyah değil de, gri bir bulut. Bulutun elektrik yükünü almayan benzersiz bir parçacık olarak içinde yüzüyor ve düşünüyor: *Aradıkları benim. Nasıl olduğunu bilmiyorum, ama ben tam aradıkları şeyim. Çünkü... bulut beni değiştirmiyor mu?*

Evet, bir bakıma.

Üç açık kapıdan geçiyor. Dördüncüsü kapalı. Üstündeki tabelada şöyle yazıyor: İÇERİ GİRİN, BURADA ENFEKSİYON YOK, IL N'Y A PAS D'INFECTION ICI.

Yalan söylüyorsunuz, diye düşünüyor Jonesy. *Cruise, Curtis ya da adı her neyse delinin biri olabilir, ama bir konuda haklı: Enfeksiyon var.*

Bacaklarından aşağı kan akıyor. Pijamasının altı parlak kırmızı oluyor (eski boks spikerleri, *şarap akmaya başladı*, derlerdi) ama o hiç acı hissetmiyor. Enfeksiyondan da korkmuyor. O benzersiz ve bulut onu yalnız taşıyabiliyor; değiştirmiyor. Kapıyı açıp içeri giriyor.

4

Jonesy kocaman kara gözlü gri adamı hastane yatağında görünce şaşırıyor mu? Hiç değil. Hole in the Wall'da dönüp de bu tipi arkasında durur görünce alçağın kafası patlamıştı. Her şey düşünülürse, o korkunç bir baş ağrısıydı. Kimi olsa hastaneye düşürürdü. Ama adamın kafası şimdi iyi görünüyor; modern tıp bir harika.

Oda kızıl-sarı büyüyen küflerle dolu. Yerde, pencere pervazlarında, jaluzilerin arasında büyüyor; tepedeki lambayı ve yatağın başındaki ayaklığa takılı glikoz şişesini kaplıyor (Jonesy glikoz olduğunu varsayıyor); banyo kapısının kolundan ve yatağın ayakucundaki çevirme kolundan kızılımsı sarı sakallar sarkıyor.

Jonesy örtüyü daracık ve tüysüz göğsüne çekmiş yatan gri yaratığa yaklaşırken başucu sehpasında tek bir geçmiş olsun kartı görüyor. Kabuğuna plaster yapıştırılmış, kederli görünüşlü bir kaplumbağa resminin üstünde GEÇMİŞ OLSUN yazıyor. Resmin altında da: STEVEN SPIELBERG'LE HOLLYWOOD'LU DOSTLARINDAN cümlesi var.

Bu bir düş, düşlerde olan tuzaklarla ve esprilerle dolu, diye düşünüyor, ama biliyor. Aklı her şeyi karıştırıyor, püre yapıyor, yutulması kolay hale getiriyor, düşler böyle: geçmiş, şimdi ve gelecek karışıyor, düşlerde olduğu gibi, ama Jonesy bunu bilinçaltından çıkma bir peri masalı olarak geçiştirmekle yanılacağını biliyor. En azından bir kısmı gerçekten oluyor.

Patlak kara gözler onu seyrediyor. Ve şimdi yataktaki yaratığın yanında çarşaf kımıldayıp dalgalanıyor. Altından Beav'i ele geçiren kırmızı gelinciğimsi yaratık çıkıyor. O aynı donuk kara gözleriyle bakarken kendini kuyruğuyla yastığa doğru itiyor ve daracık gri kafanın yanı başında kıvrılıyor. Jonesy, *McCarthy'nin kendini biraz rahatsız hissetmesine şaşmamalı*, diye düşünüyor.

Jonesy'nin bacaklarından aşağı kan akmaya devam ediyor. Bal kadar yapışkan ve ateş kadar sıcak. Yere damlıyor ve çok geçmeden üstünde o kızılımsı sarı küf ya da her neyse, ondan bir koloni yetişeceğini sanıyorsunuz. Balta girmemiş bir orman olacak, ama Jonesy biliyor. O benzersiz. Bulut onu taşıyabilir, ama onu değiştiremez.

Zıplamazsa oyun yok, diye düşünüyor ve hemencecik: *Şışşt, şışşt, onu kendine sakla.*

Gri yaratık elini kaldırıp yorgun bir selam veriyor. Gül pembesi tırnaklı üç parmağı var. Altlarından koyu sarı cerahat akıyor. Adamın derisinin katlarında o madde parlıyor ve gözlerinin köşelerinden sızıyor.

Jonesy, *haklısın, bir iğneye ihtiyacın var*, diyor. *Belki biraz Drano ya da lizol, öyle bir şey. Acını dindi...*

O sırada aklına korkunç bir fikir geliyor; bir an için öyle güçlü ki, onu yatağa doğru iten güce karşı koyamıyor. Sonra ayakları yeniden hareket ediyor ve geride kızıl izler bırakıyor.

Kanımı içmeyeceksin, değil mi? Vampir gibi?

Yataktaki şey gülümsemeden gülümsüyor. *Sizin terimlerinizle ifade edebileceğim kadarıyla, biz vejetaryeniz.*

Evet, ama ya şu Bowser? Jonesy bacaksız gelinciği işaret ediyor, o da çarpık bir gülümseyişle iğne dişleriyle dolu ağzını gösteriyor. *Bowser da vejetaryen mi?*

Gri yaratık, *olmadığını biliyorsun*, diyor. Çizgi gibi ağzı kımıldamıyor; bu adam muhteşem bir karnından konuşmacı, hakkını vermek gerek; Catskills'te olsa ona bayılırlardı. *Ama ondan korkman için hiçbir neden olmadığını da biliyorsun.*

Neden? Benim farkım ne?

Ölmekte olan gri yaratık (tabii ki ölüyor, bedeni çözülüyor, içi dışı çürüyor) yanıt vermiyor ve Jonesy, *bir kez daha zıplamazsa oyun yok*, diye düşünüyor. Bunun gri yaratığın okumayı çok isteyeceği bir düşünce olduğunu sanıyor, ama hiç olanağı yok; onu farklı, benzersiz yapan düşüncelerini perdeleme becerisi ve Jonesy'nin tüm söyleyebileceği *vive la difference* (ama söylemiyor).

Benim farkım ne?

Gri yaratık, *Duddits kim*, diye soruyor ve Jonesy yanıt vermeyince yine ağzını kıpırdatmadan gülümsüyor. *İşte*, diyor. *İkimizin de diğerinin yanıtlamadığı soruları var. Onları bir yana bırakalım, tamam mı? Onlar... nasıl diyorsunuz? Oyunda ne diyorsunuz?*

Okey, diyor Jonesy. Artık yaratığın çürüme kokusunu alabiliyor. McCarthy'nin kampa getirdiği eter spreyin kokusu. Bir kez daha o orospu çocuğunu sıcak bir yere girmeden öldürmesi gerektiğini düşünüyor. Bedeni soğurken içindeki koloniyi eski meşenin altındaki geyik askısında ölmeye bırakmalıydı.

Gri yaratık, *evet, okey*, diyor. Düş kapanı şimdi burada, tavandan sarkıyor ve gri yaratığın başının tepesinde ağır ağır sallanıyor. *Birbirimizin bilmesini istemediğimiz bu şeyleri bir yana bırakıp sonra sayacağız. Onları okeye koyacağız.*

Benden ne istiyorsun?

Gri yaratık gözlerini kırpmadan Jonesy'ye bakıyor. Jonesy'nin görebildiği kadarıyla, göz kırpamaz; ne gözkapağı, ne de kirpiği var.

Ne gözkapakları, ne kirpikler, diyor ama Jonesy'nin duyduğu Pete'in sesi. *Duddits kim?*

Jonesy, Pete'in sesini duyduğuna öyle şaşırıyor ki, neredeyse ona söylüyor... tabii, asıl niyet de buydu. Onu şaşırtıp ağzından almak. Ölüyor olsun olmasın, bu yaratık çok kurnaz. Tetikte olması gerek. Gri yaratığa boynunda bir tabela asılı kocaman kahverengi bir ineğin resmini gösteriyor. Tabelada İNEK DUDDITS yazıyor.

Gri yaratık bir kez daha gülümsemeden gülümsüyor, Jonesy'nin başının içinde gülümsüyor. *İnek Duddits*, diyor. *Sanmam.*

Jonesy, *nereden geliyorsunuz*, diye soruyor.

X Gezegeni'nden. Ölmekte olan bir gezegenden Domino's pizza yemek için geldik, krediyle kolayca alacaktık ve yol üstünde de Berlitz

yöntemiyle kolay İtalyanca öğrenecektik. Bu kez Henry'nin sesi. Sonra Bay E.T.EviAra kendi sesine dönüyor... ancak Jonesy bezginlikle onun sesinin kendi, Jonesy'nin sesi olduğunu fark ediyor. Ve Henry olsa ne derdi, biliyor: Beaver'ın ölümünün ardından müthiş bir sanrı görüyor.

Jonesy, *artık değil, demezdi*, diye düşünüyor. *Artık değil. Şimdi o yumurtacı ve yumurtacı daha iyi bilir.*

Gri yaratık kayıtsız bir biçimde, *Henry mi, o yakında ölecek*, diyor. Eli yatağın başucuna gidiyor. Üç uzun parmak Jonesy'nin elini kavrıyor. Ortaya atacak bir kâğıt daha, Jonesy de elindeki başka bir kâğıdı oynuyor: *Beni neden buraya çağırdın?*

Gri yaratık şaşırıyor ama yüzü hâlâ kıpırdamıyor. *Kimse yalnız ölmek istemez*, diyor. *Yanımda biri olsun istedim. Biliyorum, televizyon seyredeceğiz.*

İstemem...

Özellikle görmek istediğim bir film var. Sen de beğeneceksin. Adı Grilere Sempati. Bowser! Uzaktan kumanda!

Bowser, Jonesy'ye özellikle kötü bir bakış fırlatıyor, sonra yastıktan aşağı kayıyor. Esnek kuyruğu bir taşın üstünden sürünen yılan gibi sesler çıkarıyor. Sehpanın üstünde bir uzaktan kumanda aleti var. O da küfle kaplanmış. Bowser onu kavrıyor, dönüyor ve kumandayı dişlerinin arasında tutarak gri yaratığın yanına sürünüyor. Gri yaratık Jonesy'nin elini bırakıp (dokunuşu tiksindirici değil, ama yine de bırakması rahatlatıyor) kumandayı alıyor, televizyona doğrultuyor ve ON tuşuna basıyor. Beliren görüntüde ekrandaki küfler yüzünden hafif bulanık ama yine de görülüyor evin arkasındaki kulübe var. Ekranın ortasında yeşil brandayla örtülmüş bir şekil duruyor. Jonesy bunların ne olduğunu anlıyor. *Grilere Sempati*'nin yıldızı Gary Jones.

Yatakta ölmek üzere olan yaratık beyninin ortasındaki rahat yerinden, *jeneriği kaçırdık ama aslında film daha yeni başlıyor*, diyor.

Jonesy de işte bundan korkuyor.

5

Kulübenin kapısı açılıyor ve Jonesy içeri giriyor. Oldukça karışık giyinmiş; üstünde kendi montu, Beav'in eldivenleri ve Lamar'ın eski turuncu şapkalarından biri var. Hastane odasında seyreden Jonesy (bir

konuk iskemlesi çekmiş, Bay Gri'nin yatağının yanında oturuyor) Hole in the Wall'da kar motosikletinin durduğu kulübedeki Jonesy'nin de mikroplandığını, her tarafında kızıl küfün yetiştiğini düşünüyor bir an için. Sonra Bay Gri'nin tam önünde patladığını –en azından başı patlamıştı– ve kalanları da Jonesy'nin giydiğini hatırlıyor.

Ama sen patlamadın, diyor. *Sen... sen ne yaptın? Tohuma mı kaçtın?*

Şışşt, diyor Bay Gri. Ve Bowser sanki Jonesy'ye kibar olmasını söylemek ister gibi o korkunç dişlerini gösteriyor. *Ben bu şarkıyı severim, ya sen?*

Rolling Stones'tan "Şeytana Sempati" çalıyor. *Neredeyse filmimin de adı olduğu için pek uygun* (Jonesy, *ekrana ilk adım atışım*, diyor. *Carla'yla çocuklar bir görseler*) ama aslında Jonesy bu şarkıyı sevmiyor; her nedense onu hüzünlendiriyor.

Bowser'ın gösterdiği dişlerini görmezden gelerek, *nasıl sevebilirsin*, diye soruyor. Bowser onun için bir tehlike oluşturmuyor ve bunu ikisi de biliyorlar. *Nasıl? Seni katlederken çaldıkları şarkı bu.*

Bay Gri, *bizi hep katlederler*, diyor. *Şimdi sus ve filmi izle. Burası yavaş ama sonradan çok düzeliyor.*

Jonesy ellerini kırmızı kucağında kavuşturuyor en azından kanama durmuş gibi ve *Grilere Sempati*'yi seyrediyor. Başrolde tek ve eşsiz Gary Jones.

6

Tek ve eşsiz Gary Jones kar motosikletinin üstünden brandayı çekiyor, tezgâhın üstünde, bir karton kutunun içinde duran aküyü görüyor, takıyor ve kabloları dikkatle doğru kutuplara bağlıyor. Bu onun mekanik bilgisini neredeyse aşıyor, o bir tarih öğretmeni, tamirci değil ve evde yaptığı işler de çocuklara ara sıra *Xena* yerine Tarih Kanalı'nı seyrettirmekle sınırlı. Kontak anahtarı takılı ve çevirince paneldeki ışıklar yanıyor –en azından aküyü doğru takmış– ama motor çalışmıyor. Ses bile çıkarmıyor. Yalnızca marş motorundan *tuttut* diye bir ses geliyor, hepsi o.

Tekdüze bir sesle, "Ah Tanrım, vay canına!" diye söyleniyor. Artık eğer istese bile duygularını pek ifade edebileceğini sanmıyor. O korku

filmleri hayranı, uzaylıların insanların bedenlerini ele geçirdikleri filmi yirmi kez seyretmiş (Donald Sutherland'in oynadığı berbat yeni versiyonunu bile görmüş) ve burada neler olup bittiğini biliyor. Bedeni tümüyle çalınmış durumda. Ama bir hortlaklar ordusu olmayacak, bir kasaba dolusu hortlak bile olmayacak. Pete, Henry ve Beav'in de eşsiz olduklarını sanıyor (Beav açısından, *eşsizdi* demeli) ama en eşsizi o. Aslında bunu söyleyememesi gerekir Dell'deki çiftçinin peyniri gibi, eşsizin eşi olmaz; ama bu, bu kuralın geçerli olmadığı ender bir durum. Pete'le Beaver eşsizdiler, Henry daha da eşsiz ve Jonesy, o en eşsiz. Bakın, kendi filminde bile başrolü oynuyor! Büyük oğlu olsa, *bu ne eşsizlik*, derdi.

Hastane yatağındaki gri yaratık Jonesy I'in motosikletin üstünde oturduğu televizyon ekranından Jonesy II'nin kanlı pijamasıyla iskemlede oturduğu yere bakıyor.

Bay Gri, *ne saklıyorsun*, diye soruyor.

Hiçbir şey.

Neden hep bir tuğla duvar görüyorsun? 19 asal bir sayı olmanın ötesinde nedir? "Kaplanları siktirin" diyen kim? Bu ne demek ve neden durmadan bunu görüyorsun?

Bay Gri'nin kendisiyle oynadığını hissediyor, ama şimdilik o tek çekirdek güvenli. Taşınabilir, ama değiştirilemez. Anlaşılan bütünüyle açılamıyor da. Şimdilik, en azından.

Jonesy parmağını dudağına götürüp gri yaratığa kendi sözleriyle yanıt veriyor: *Sus, filmi izle.*

Yaratık kara patlak gözleriyle onu inceliyor (*böceksi gözler*, diye düşünüyor Jonesy, *peygamberdevesinin gözleri*) ve Jonesy onun bir iki dakika daha araştırdığını hissediyor. Sonra o duygu geçiyor. Acelesi yok; er geç saf katıksız Jonesy'nin sakladığı o son çekirdeğin üstündeki kabuk da kaybolacak ve yaratık o zaman bilmek istediği her şeyi bilecek.

Bu arada filmi seyrediyorlar. Bowser, Jonesy'nin kucağına süründüğünde –keskin dişli ve eterli antifriz kokulu Bowser– Jonesy fark etmiyor bile.

Jonesy I'e, yani kulübedeki Jonesy'ye (aslında o artık Bay Gri) uzanıyor. Uzanacak pek çok zihin var, geç saatlerdeki radyo yayınları gibi birbirlerinin üstünden atlıyorlar ve o da istediği bilgiye sahip olan birini kolaylıkla buluyor. Sanki kişisel bilgisayarınızda bir dosya açıp da

içinde sözcükler yerine son derece ayrıntılı, üçboyutlu bir film bulmaya benziyor.

Bay Gri'nin kaynağı New Jersey, Menlo Park'tan Emil "Dawg" Brodsky. Brodsky orduda teknisyen çavuş, bir motosiklet dehası. Ama buradaki Kurtz'un Taktik Tepki Ekibi'nin bir üyesi olarak hiçbir rütbesi yok. Başkalarının da yok. O üstlerine patron ve altındakilere de (bu seferki barbeküde onlardan pek fazla yok) hey sen diyor. Eğer kimin kim olduğunu bilmiyorsa, ahbap yeterli oluyor.

Bölge üstünde uçan jetler var, ama pek fazla değil (bulutlar açılırsa istedikleri tüm resimleri alçak yörüngeden alabilecekler) ve zaten o da Brodsky'nin işi değil. Jetler Bangor'daki Ulusal Hava Muhafızları Üssü'nden havalanıyorlar ve o burada, Jefferson Tract'te. Brodsky'nin işi hızla büyüyen taşıt filosundaki helikopterler ve kamyonlarla ilgilenmek (öğleden beri eyaletin bu kesimindeki bütün yollar kapatıldı ve trafik yalnızca numaraları örtülmüş zeytin yeşili kamyonlardan oluşuyor). O aynı zamanda Gosselin'in Marketi çevresindeki büyüyen üsse elektrik sağlamak üzere en az dört jeneratör kurmakla da görevli. Bu çerçevede hareket algılayıcıları, direklerdeki lambalar, çevre ışıkları ve bir Windstar karavanın içinde alelacele kurulan ameliyathane de var.

Kurtz ışıkların çok önemli olduğunu özellikle belirtti, sabaha kadar burayı gündüz gibi aydınlık istiyor. En çok sayıda lamba direği eskiden atların barındığı ahırla arkasındaki ağılın etrafında dikiliyor. Bir zamanlar ihtiyar Reggie Gosselin'in kırk besi ineğinin otladığı arsada iki çadır kurulmuş. Büyük olanının yeşil damında bir tabela var: KOMİSERLİK. Diğer çadır beyaz ve tabelasız. İçinde büyük çadırda olan kerosen sobalarından yok, onlara ihtiyaç da yok. Jonesy buranın geçici morg olduğunu anlıyor. Orada şimdilik yalnızca üç ceset var (birisi kaçmaya çalışan bankacının, aptal adam) ama çok geçmeden fazlası gelebilir. Cesetleri toplamayı güçleştiren ya da olanaksız kılan bir kaza olmadığı sürece tabii. Patron Kurtz açısından böyle bir kaza tüm sorunları çözerdi.

Bütün bunlar bir yana. Jonesy I'in işi Menlo Park'lı Emil Brodsky.

Brodsky helikopter iniş alanıyla Ripley-pozitiflerin tutulacağı ahır arasındaki karlı, çamurlu, balçık alanı hızlı adımlarla geçiyor (orada şimdiden çok kişi var, dünyanın her yanında yeni hapse atılan tutsak-

ların takındığı şaşkın ifadelerle dolanıp bekçilere sesleniyor, sigara ve bilgi istiyor, boş tehditler savuruyorlar). Emil Brodsky tıknaz ve saçları asker kesimli, buldoğa benzer yüzü sanki uzun sigaralar için yapılmış gibi (aslında Jonesy, Brodsky'nin hiç sigara içmemiş koyu bir Katolik olduğunu biliyor). Şu anda tek kollu bir duvar kâğıtçısı kadar meşgul. Kulağında kulaklıklar, dudaklarının önünde de bir mikrofon var. I-95 otoyolundan gelen yakıt ikmal konvoyuyla konuşuyor –o adamlar çok önemli, çünkü göreve çıkan helikopterler bir eksikle dönecekler– ama aynı zamanda yanında yürüyen Cambry'yle de Kurtz'un saat dokuzda kurulmuş görmek istediği kontrol ve gözetim merkezini tartışıyor. Bu görev kırk sekiz saatte bitecek, söylenen bu, ama kim bilir? Patrona göre ana hedefleri olan Blue Boy halledilmiş bile ama Brodsky büyük saldırı helikopterleri henüz geri dönmediğinden bundan nasıl emin olunabileceğini bilmiyor. Yine de görevleri çok basit: bütün aletleri on bire getir ve düğmelerini kopar.

Ve birdenbire üç Jonesy oluveriyor: küfle kaplı hastane odasında televizyon seyreden, kar motosikletinin kulübesindeki... ve birdenbire Emil Brodsky'nin asker tıraşlı Katolik kafasının içinde beliriveren Jonesy III. Brodsky durup bembeyaz gökyüzüne bakıyor.

Cambry Dawg'ın çamurlu inek otlağının tam orta yerinde öylece duruverdiğini fark edene dek kendi başına üç dört adım daha gidiyor. Dawg bütün patırtının ortasında –koşan adamlar, dolaşan helikopterler, çalışan motorlar– pili bitmiş bir robot gibi öylece duruyor.

Cambry, "Patron?" diyor. "Her şey yolunda mı?"

Brodsky yanıt vermiyor... en azından Cambry'ye değil. Jonesy I'e –kulübedeki Jonesy'ye– şöyle diyor: *Motor kapağını aç ve bana bujileri göster.*

Jonesy kapağı açan düğmeyi bulmakta zorlanıyor, ama Brodsky ona yol gösteriyor. Sonra Jonesy küçük motorun üstüne eğiliyor ve kendisi için bakmak yerine, gözlerini yüksek çözünürlükte birer kameraya çevirip görüntüyü Brodsky'ye gönderiyor.

Cambry gitgide telaşlanarak, "Patron?" diyor. "Patron ne oldu? Sorun ne?"

Brodsky ağır ağır ve açıkça, "Bir şey yok," diyor. Kulaklığı boynuna indiriyor, çünkü oradaki konuşmalar dikkatini dağıtıyor. "Bırak bir an düşüneyim."

Ve Jonesy'ye: *Birisi bujileri almış. Etrafa bakın... evet, işte oradalar. Tezgâhın ucunda.*

Tezgâhın ucunda yarısı benzin dolu bir mayonez kavanozu duruyor. Gazların birikmemesi için kapağı delinmiş, bir tornavidanın ucuyla iki delik açılmış. İçinde formaldehite konmuş örnekler gibi iki Champion buji duruyor.

Brodsky yüksek sesle, "Onları iyice kurula," diyor. Cambry, "Neyi iyice kurula?" diye sorduğunda dalgın dalgın çenesini kapatmasını söylüyor.

Jonesy bujileri alıyor, kuruluyor, sonra Brodsky'nin söylediği gibi yerleştirip bağlıyor. Brodsky bu kez dudaklarını kımıldatmadan, *şimdi dene*, diyor ve kar motosikleti homurdanarak çalışıyor. *Gaza da bak.*

Jonesy bakıyor ve teşekkür ediyor.

Brodsky, "Sorun değil patron," diyor ve yine hızlı hızlı yürümeye başlıyor. Cambry'nin yetişmek için koşturması gerekiyor. Dawg kulaklıklarının boynuna asılı olduğunu görünce yüzündeki şaşkın ifade gözünden kaçmıyor.

Cambry, "O neydi?" diye soruyor.

"Hiçbir şey," diyor Brodsky, ama bir şey olduğunu biliyor; kesinlikle bir şeydi. Konuşma. Bir sohbet. Bir... danışma? Evet, öyle. Ama konunun ne olduğunu tam olarak anımsayamıyor. Anımsayabildiği şey bu sabah gün ağarmadan önceki brifingde ekibin kızıştırılması. Doğruca Kurtz'dan gelen emirlerin biri de olağandışı her şeyi bildirmek. Bu olağandışı mıydı? Tam olarak neydi?

Brodsky, "Sanırım bir beyin krampı geçirdim," diyor. "Yapacak çok fazla şey var ve yeterince zaman yok. Hadi evlat, yetiş bana."

Cambry yetişiyor. Brodsky ikili konuşmasına yine başlıyor –orada konvoy, burada Cambry– ama bir şey daha; şimdi biten üçüncü bir konuşmayı daha hatırlıyor. Olağandışı mıydı, değil miydi? Herhalde değil, diye karar veriyor. Kuşkusuz o beceriksiz Perlmutter alçağına söyleyebileceği bir şey değildi. Pearly açısından her zaman elinde olan bloknotunda yazmayan bir şey var olamaz. Ya Kurtz? Asla. O herife saygı duyuyor ama daha da çok korkuyor. Hepsi öyle. Kurtz akıllı, Kurtz cesur, ama Kurtz aynı zamanda ormandaki en çılgın maymun. Brodsky, Kurtz'un gölgesinin değdiği yerlerde yürümekten bile hoşlanmıyor.

Ya Underhill? Owen Underhill'e söyleyebilir mi?

Belki... ama belki de olmaz. Bunun gibi bir işte nedenini bilmeden güme gidebilirsiniz. Bir iki dakika sesler duydu –en azından bir ses duydu– ama şimdi kendini iyi hissediyor. Yine de...

Hole in the Wall'da Jonesy kulübeden fırlıyor ve Deep Cut Yolu'na yöneliyor. Henry'nin yanından geçerken onu seziyor – Henry bir ağacın arkasına saklanmış, bağırmamak için yosunları ısırıyor ama bildiklerini o son bilinç çekirdeğini kuşatan buluttan saklamayı başarıyor. Bu kuşkusuz bu ormanlardan hiçbir zaman sağ çıkamayacak olan sevgili dostunun son kez yakınında oluşu.

Jonesy veda edebilmiş olmayı diliyor.

7

Jonesy, *bu filmi kim çevirmiş bilmiyorum ama Oscar'lar için smokinlerini ütülemeye zahmet etmeleri gerektiğini sanmıyorum*, diyor. *Aslında...*

Etrafa bakınıyor ve yalnızca karla kaplı ağaçları görüyor. Yine önüne baktığında uzayıp giden Deep Cut Yolu'yla bacaklarının arasında titreşen kar motosikletinden başka hiçbir şey görmüyor. Hastane de, Bay Gri de hiç olmadı. Hepsi bir düştü.

Ama değildi. Ve bir oda var. Hastane odası değil ama. Yatak yok, televizyon yok, serum ayaklığı yok. Aslında pek bir şey yok; yalnızca bir ilan panosu var. Üstünde iki şey asılı: bazı yolları –Tracker Kardeşler'in kullandığı yollar– işaretlenmiş bir Kuzey New England haritası ve bir de eteğini kaldırmış, altın sarısı kılları görünen yeniyetme bir genç kızın polaroit fotoğrafı. Pencereden Deep Cut Yolu'na bakıyor. Jonesy bunun eskiden hastane odasındaki pencere olduğundan emin. Ama hastane odası iyi değildi. O odadan çıkması gerekiyordu, çünkü...

Jonesy, *hastane odası güvenli değildi*, diye düşünüyor... sanki burası güvenliymiş, sanki herhangi bir yer güvenliymiş gibi. Ama yine de... belki burası biraz daha güvenlidir. Burası onun son sığınağı ve burayı 1978'de o bahçeye saptıklarında hep birlikte görmeyi umut ettikleri resimle süsledi. Tina Jean Sloppinger ya da adı her neydiyse.

Gördüklerimin bir kısmı gerçekti... Henry olsa, geçerli, hatırlanan

anılar, derdi. O gün gerçekten Duddits' i gördüğümü sandım. Bay Gri' ye gelince... ben şimdi oyum. Değil mi? Yerde kullanılmış prezervatifler ve panoda kızın fotoğrafıyla bu tozlu, boş, ilginç olmayan odada bulunan kısmım hariç. Ben Bay Gri' yim, gerçek bu değil mi?

Yanıt yok. Gerek duyduğu tüm yanıt da bu aslında.

Ama nasıl oldu? Ben nasıl buraya geldim? Ve neden? Niçin?

Yine yanıt yok ve bu sorulara kendisi de yanıt bulamıyor. Yalnızca hâlâ kendisi olabileceği bir yerde bulunmaktan memnun ve hayatının geri kalanının bu kadar kolaylıkla kaçırılmış olmasına da üzgün. Bir kez daha büyük ve acı bir içtenlikle McCarthy'yi vurmuş olmayı diliyor.

8

Muazzam bir patlama duyuldu ve kaynağı kilometrelerce ötede olmasına rağmen, yine de karların ağaçlardan dökülmesine yol açacak kadar şiddetliydi. Kar motosikletindeki tip dönüp bakmadı bile. Gemi olmalıydı. Askerler gemiyi havaya uçurmuşlardı. Byrum... gitmişti.

Birkaç dakika sonra sağ tarafta yıkılmış barınak görüldü. Önünde, karlar içinde, bir botu hâlâ damın altında kalmış olarak Pete yatıyordu. Ölü gibi görünüyordu, ama değildi. Ölü rolü yapmak bu oyunda bir seçenek değildi; Pete'in düşündüğünü duyabiliyordu. Kar motosikletini yanaştırıp vitesi boşa alırken Pete başını kaldırdı ve kalan dişlerini neşesiz bir gülümsemeyle ortaya serdi. Parkasının sol kolu kararıp erimişti. Sağ elinde işleyen yalnızca tek bir parmak kalmış gibiydi. Görülebilen cildinin tamamı byrus'la beneklenmişti.

Pete, "Sen Jonesy değilsin," dedi. "Jonesy'ye ne yaptın?"

Bay Gri, "Bin Pete," dedi.

"Seninle hiçbir yere gitmek istemiyorum." Pete sağ elini kaldırdı kopan parmaklar, kızıl-sarı küf topakları ve alnını sildi. "Defol buradan. Atına bin ve git."

Bay Gri bir zamanlar Jonesy'nin olan başını eğdi (Jonesy bütün bunları metruk Tracker Kardeşler deposundaki sığınağının penceresinden seyrediyor, yardım etmek ya da bir şeyi değiştirmek elinden gelmiyordu) ve Pete'e baktı. Bedeninin her tarafında yetişen küfler gerilip kökleri kaslarıyla sinirlerine dalarken Pete bir çığlık attı. Devrilmiş da-

mın altında kalan botunu kurtardı ve hâlâ bağırarak ana karnındaki gibi kıvrıldı. Ağzından burnundan taze kan boşandı. Bir daha bağırdığında ağzından iki diş daha fırladı.

"Bin, Pete."

Pete ağlayarak, hırpalanmış elini göğsünde tutarak ayağa kalkmaya çalıştı. İlk çabası başarısızlıkla sonuçlandı, yine karlara serildi. Bay Gri hiçbir şey söylemeden kar motosikletinin üstünde oturup seyretti.

Jonesy, Pete'in acısını, çaresizliğini ve büyük korkusunu hissetti. En kötüsü de korkuydu ve bir riske girmeye karar verdi.

Pete.

Yalnızca bir fısıltı, ama Pete duydu. Bitkin ve Bay Gri'nin byrus dediği küflerle kaplı yüzünü kaldırdı. Pete dudaklarını yalayınca Jonesy küflerin dilinde de yetiştiğini gördü. Uzaydan gelme küfler. Pete Moore bir zamanlar astronot olmak isterdi. Bir zamanlar daha küçük ve zayıf birisi için büyük oğlanlara kafa tutmuştu. Bundan iyisine layıktı.

Zıplamazsa oyun yok.

Pete gülümseyecek gibi oldu. Hem güzel, hem de acıklıydı. Bu kez ayağa kalkıp kar motosikletine doğru ağır ağır yürüdü.

Jonesy sürgün edildiği boş odada kapı kolunun sağa sola çevrildiğini gördü. *Bu ne demek oluyor*, diye sordu Bay Gri. *Zıplamazsa oyun yok nedir? Sen orada ne yapıyorsun? Hastaneye gelip benimle televizyon seyretmez misin? Zaten oraya nasıl girdin?*

Cevap vermeme sırası Jonesy'deydi ve bunu büyük bir zevkle yaptı.

Bay Gri, *içeri gireceğim*, dedi. *Hazır olduğumda içeri gireceğim. Kapıyı yüzüme kapatabileceğini sanabilirsin, ama yanılıyorsun.*

Jonesy ses çıkarmadı –halen bedenini ele geçirmiş olan yaratığı tahrik etmeye gerek yoktu– ama yanıldığını sanmıyordu. Öte yandan, çıkmaya da cesaret edemiyordu; denerse yutulacaktı. O yalnızca bulutun içinde bir çekirdek, uzaylı bir bağırsakta sindirilmemiş bir parçacıktı.

En iyisi ortalarda hiç görünmemekti.

9

Pete, Bay Gri'nin arkasına binip kollarını Jonesy'nin beline doladı. On dakika sonra ters dönmüş cipin yanından geçtiler ve Jonesy, Pete'le Henry'nin dükkândan dönmekte neden bu kadar geciktiklerini anladı. İkisinin de canlı çıkması şaşırtıcıydı. Daha çok bakmak isterdi, ama Bay Gri yavaşlamadı ve motosikletin paleti karla kaplı iki tekerlek izinin arasında zıplamaya devam etti.

Cipten üç kilometre ötede bir yokuşun tepesine çıktıklarında Jonesy yolun otuz santim kadar üstünde parlak sarı-beyaz bir ışığın asılmış onları beklediğini gördü. Sanki bir kaynakçı alevi kadar sıcak görünüyordu ama değildi; birkaç santim altındaki karlar erimemişti. Kuşkusuz Beaver'la Uçurum'dan kaçan hayvanların tepesinde, bulutlarda oynaşırken gördükleri ışıklardandı.

Doğru, dedi Bay Gri. *Sizinkiler çakan ışık derler. Bu sonunculardan biri. Belki de en sonuncusu.*

Jonesy hiçbir şey söylemedi, yalnızca hücresinin penceresinden dışarı baktı. Pete'in kollarını belinde hissedebiliyordu. Pete artık tıpkı neredeyse yenilmiş bir dövüşçünün yere düşmemek için rakibine sarılması gibi, büyük ölçüde içgüdüsüyle tutunuyordu. Sırtına yaslanan başı bir taş kadar ağırdı. Pete artık byrus için bir kültür ortamı haline gelmişti ve byrus da onu pek seviyordu; dünya soğuk ve Pete sıcaktı. Bay Gri anlaşılan onu bir şey için istiyordu. Ne olduğu konusunda Jonesy'nin hiçbir fikri yoktu.

Işık yolda onları yarım kilometre kadar götürdü, sonra ormana saptı. İki büyük çamın arasından geçip karların tam üstünde dönerek onları bekledi. Jonesy, Bay Gri'nin Pete'e olabildiğince sıkı tutunmasını söylediğini duydu. Kar motosikleti zıplayıp homurdanarak yokuşu tırmanıyor, paletleri kara saplanıp yana atıyordu. Ormanın içine girdikten sonra kar azaldı ve bazı yerlerde hiç kalmadı. O noktalarda kar motosikletinin paletleri donmuş toprağın üstünde öfkeyle takırdıyordu. İnce bir toprak tabakasıyla dökülen iğnelerin altındaki zemin kayaydı. Artık kuzeye yönelmişlerdi.

On dakika sonra granit bir çıkıntının üstünde sertçe zıpladılar ve Pete hafif bir çığlıkla arkadan yuvarlandı. Bay Gri kar motosikletinin

gazını bıraktı. Işık da durup karların üstünde dönmeye başladı. Jonesy onun artık daha solgun göründüğünü düşündü.

Bay Gri, "Kalk," dedi. Selede dönmüş, Pete'e bakıyordu.

Pete, "Kalkamam..." dedi. "İşim bitti ahbap, ben..."

Sonra Pete yerde yine bağırıp çırpınmaya başladı. Ayaklarıyla tekmeler atıyor, biri yanmış, diğeri parçalanmış elleri titriyordu.

Jonesy, *kes şunu*, diye bağırdı. *Onu öldürüyorsun.*

Bay Gri ona hiç aldırış etmeden olduğu yerde kaldı. Belinden dönmüş, byrus sertleşip Pete'in derisini çekiştirirken ölümcül, duygusuz bir sessizlikle seyrediyordu. Jonesy sonunda Bay Gri'nin biraz gevşediğini hissetti. Pete sallanarak ayağa kalktı. Bir yanağında yeni bir yara açılmış ve daha şimdiden byrus kaynıyordu. Gözleri donuk, yorgun ve yaşlarla doluydu. Yeniden kar motosikletine bindi ve bir kez daha ellerini Jonesy'nin beline doladı.

Jonesy, *montuma tutun*, diye fısıldadı ve Bay Gri önüne dönüp kar motosikletini yeniden vitese takarken, Pete'in tutunduğunu hissetti. *Zıplamazsa oyun yok, tamam mı?*

Bay Gri bu kez aldırış etmedi. Işık daha soluk ama hâlâ hızlı bir şekilde yeniden kuzeye yollandı... en azından Jonesy o yönün kuzey olduğunu tahmin ediyordu. Kar motosikleti ağaçların, çalı kümelerinin ve kayalıkların çevresinden dolanırken yön duygusunu neredeyse kaybetti. Arkalarından sürekli silah sesleri geliyordu. Sanki birisi hindi avına çıkmış gibiydi.

10

Bir saat kadar sonra Jonesy Bay Gri'nin Pete'le neden ilgilendiğini sonunda keşfetti. Artık ilk halinin cansız bir gölgesine dönüşmüş olan ışık sonunda sönmüştü. Sanki birisi bir kesekâğıdını patlatmış gibi, hafif bir patlama sesiyle gözden kayboldu. Bir parça kalıntı yere döküldü.

Dağ başında, ağaçlıklı bir yamacın ortasındaydılar. Önlerinde karlı, ormanlık bir vadi uzanıyor; öte ucunda tek bir ışığın bile parlamadığı erozyona uğramış tepelerle çalı kümeleri görülüyordu. Üstelik hava hızla kararıyordu.

Jonesy, *başımızı yine belaya soktun*, diye düşündü ama Bay Gri'nin üzüldüğünü algılamıyordu. Bay Gri gazı kesip kar motosikletini durdurdu, sonra orada oturdu.

Kuzey, dedi Bay Gri. Jonesy'ye değil.

Pete yüksek sesle cevap verdi. Sesi yorgundu ve ağır konuşuyordu. "Ben nereden bileyim? Tanrı aşkına. güneşin battığını bile göremiyorum. Tek gözüm de berbat halde."

Bay Gri, Jonesy'nin başını çevirdi ve Jonesy, Pete'in sol gözünün gitmiş olduğunu gördü. Kapak iyice yukarı itilmiş, neredeyse şaşkın bir görüntüsü vardı. Göz çukurunda küçük bir byrus ormanı yetişiyordu. En uzun tutamlar aşağı sarkıyor, Pete'in tombul yanaklarını gıdıklıyordu. Küf tutam tutam azalan saçlarına da dolanmıştı.

Biliyorsun.

Pete, "Belki," dedi. "Belki de seni oraya götürmek istemiyorum."

Neden o?

"Çünkü istediğin şeyin bizler için sağlıklı olduğundan kuşkuluyum, pis surat," dedi Pete ve Jonesy anlamsız bir şekilde gurur duydu.

Jonesy, Pete'in göz çukurundaki küflerin titrediğini gördü. Pete bir çığlık atıp ellerini yüzüne götürdü. Bir an için kısa ama fazlaca uzundu Jonesy kızılımsı sarı kolların kapanmış gözden Pete'in beynine uzandıklarını, gri süngeri avuçlayan güçlü parmaklar gibi orada yayıldıklarını hayal etti.

Jonesy, *hadi Pete, söyle ona*, diye bağırdı. *Tanrı aşkına. söyle ona!*

Byrus yine sakinleşti ve Pete'in eli yüzünden düştü. Yüzünün kızılımsı sarı olmayan yerleri artık ölümcül bir beyazdı. "Neredesin Jonesy?" diye sordu. "Orada iki kişiye yer var mı?"

Tabii kısa yanıt hayırdı. Jonesy ona ne olduğunu bilmiyordu, ama hayatta kalabilmesinin o son özerklik çekirdeğinin her nasılsa olduğu yerde kalmasına bağlı olduğunu biliyordu. Eğer kapıyı bile açacak olsa işi biterdi.

Pete başını salladı. "Sanmıyorum," dedi, sonra diğeriyle konuştu. "Artık canımı acıtma ahbap."

Bay Gri sadece oturdu, Jonesy'nin gözleriyle Pete'e bakıp hiçbir söz vermedi.

Pete iç çekti, sonra yanmış sol elini kaldırıp bir parmağını uzattı. Gözlerini kapatıp parmağını ileri geri sallamaya başladı. Bunu yaparken Jonesy her şeyi anlamaya başladı. O küçük kızın adı neydi? Rinkenhauer, değil mi? Evet. İlk adını hatırlayamıyordu, ama Rinkenhauer gibi şapşal bir ismi unutmak kolay değildi. O da Mary M. Snowe'a, yani Geriler Akademisi'ne gidiyordu ama o sıralar Duddits artık meslek okuluna geçmişti. Ya Pete? Pete'in her zaman bir şeyleri hatırlamak için komik bir numarası vardı, ama Duddits'ten sonra...

Jonesy pis küçük hücresinde diz çöker, dışarıda kendinden çalınan dünyayı seyrederken sözcükleri anımsadı... ancak, aslında sözcük de değildiler, yalnızca açık seslilerdi ve garip bir biçimde güzeldiler.

Ooo eee aaa Ete? Çizgiyi görüyor musun Pete?

Yüzü dalgın, şaşkın bir hayretle dolu olan Pete, *evet*, demişti, görüyordu. Ve o zaman da parmağıyla o tik tak işaretini yapıyordu. Şimdi olduğu gibi.

Parmak durdu, ucu çatal bir su bulma sopasının ucu gibi hafifçe titriyordu. Sonra Pete kar motosikletinin gittiği yönün hafifçe sancak tarafında kalan çizgideki bir tepeyi gösterdi.

"Orada," dedi ve elini indirdi. "Kuzeyde. O kaya yüzünde. Ortasından çam büyüyen. Görüyor musun?"

Evet, görüyorum. Bay Gri önüne dönüp kar motosikletini vitese taktı. Jonesy bir an için depoda ne kadar benzin kaldığını merak etti.

"Artık inebilir miyim?" Tabii artık ölebilir miydi demekti.

Hayır.

Ve yine yola koyuldular. Pete güçsüzce Jonesy'nin montuna tutunuyordu.

11

Kayalığın önünden geçip arkasındaki en yüksek tepeye tırmandılar ve Bay Gri orada durup yedek ışığının yine yol göstermesini bekledi. Pete isteneni yaptı ve devam edip hafif kuzeybatıya yöneldiler. Hava gittikçe kararıyordu. Bir keresinde üstlerine doğru gelen helikopterlerin –en az iki, belki dört taneydiler– sesini duydular. Bay Gri, Jonesy'nin yüzüne çarpan, alnını ve yanaklarını kanatan dallara aldırmadan kar

motosikletini yoğun çalı kümelerinin arasına sürdü. Pete yine arkadan düştü. Bay Gri motosikletin motorunu kapattı, sonra inleyen ve yarı kendinden geçmiş Pete'i sürükleyerek en sık çalı kümesinin altına çekti. Helikopterler geçene dek orada beklediler. Jonesy, Bay Gri'nin mürettebattan birine uzanıp çabucak aklını taradığını hissetti. Belki de adamın bildiklerine karşı Pete'in ona söylediklerini kontrol ediyordu. Helikopterler herhalde üslerine doğru, güneydoğu yönünde geçip gidince Bay Gri kar motosikletini yeniden çalıştırdı ve yollarına devam ettiler. Yine kar yağmaya başlamıştı.

Bir saat sonra başka bir tepede durdular ve Pete yine motosikletten düşüp bu kez yana yuvarlandı. Yüzünü kaldırdı, ama yüzünün büyük bölümü gitmiş, bitkisel bir sakalın altına gömülmüştü. Yüksek sesle konuşmaya çalıştıysa da beceremedi; ağzı dolmuş, dili sık bir byrus halısıyla örtülmüştü.

Yapamam, ahbap. Daha fazla yapamam, lütfen, bırak beni.

"Evet," dedi Bay Gri. "Sanırım üzerine düşeni yaptın."

Jonesy, *Pete*, diye bağırdı. Sonra Bay Gri'ye: *Hayır, hayır, yapma!*

Bay Gri tabii ki hiç aldırış etmedi. Jonesy bir an için Pete'in kalan gözünde sessiz bir anlayış gördü. Ve rahatlama. O an için hâlâ Pete'in zihnine değebiliyordu: çocukluk arkadaşı, lisede her zaman bir elini ağzına kapatıp orada olmayan bir sigarayı tutarak kapının önünde bekleyen, astronot olmayı ve yörüngeden bütün dünyayı görmek isteyen, Duddits'i büyük oğlanların elinden kurtarmaya yardım eden dörtlüden biri olan Pete'in.

Bir an için. Sonra Bay Gri'nin zihninden bir şeyin sıçradığını ve Pete'in üstünde yetişen nesnelerin yalnızca gerilmekle kalmayıp, kasıldığını hissetti. Pete'in kafatası bir düzine yerden çatlarken ürpertici bir ses duyuldu. Yüzünden geri kalanlar sanki çekilip içeri gömüldü ve yüzü birden yaşlı bir görünüm aldı. Sonra öne doğru yığıldı ve kar parkasının sırtını örtmeye başladı.

Seni alçak.

Bay Gri, Jonesy'nin küfrünü ve öfkesini hiç umursamadı, yanıt da vermedi. Yine öne döndü. O anda rüzgâr bir anlığına durdu ve karda bir perde açıldı. Jonesy bulundukları yerin yaklaşık beş kilometre kuzeyinde hareket eden ışıklar gördü. Bunlar uzaylı ışıklar değil, araba

farlarıydı. Pek çok. Otoyolda kamyonlar ilerliyordu. Görüldüğü kadarıyla kamyonlardan başka bir şey de yoktu. Maine'in bu bölgesi artık askeriyeye aitti.

Kar motosikleti yeniden hareket ederken, *hepsi de seni arıyorlar, aşağılık yaratık*, dedi. Kar yeniden bastırıp kamyonların görüntüsünü gizledi, ama Jonesy, Bay Gri'nin yolu bulmakta hiç zorlanmayacağını biliyordu. Pete onu buraya, karantina bölgesinin herhalde pek sorun çıkacağı beklenmeyen bu kesimine kadar getirmişti. Yolun geri kalanı için Jonesy'ye güveniyordu, çünkü Jonesy farklıydı. Öncelikle byrus'a yakalanmamıştı. Her nedense byrus ondan hoşlanmamıştı.

Jonesy, *buradan asla çıkamayacaksın*, dedi.

Çıkacağım, dedi Bay Gri. *Biz hep ölür ve hep yaşarız. Hep kaybeder ve hep kazanırız. İster beğen ister beğenme Jonesy, gelecek biziz.*

Jonesy, *eğer bu doğruysa, geçmişte yaşamak için duyduğum en güzel neden*, diye cevap verdi, ama Bay Gri'den ses çıkmadı. Bir varlık, bir bilinç olarak Bay Gri gitmiş, buluta geri karışmıştı. Ondan geriye ancak Jonesy'nin motor becerilerini çalıştıracak ve kar motosikletinin burnunu yola yönelik tutacak kadar bir şey kalmıştı. Bu varlığın görevi her neyse, onu çaresizce yürüten Jonesy de iki şeyden teselli buluyordu. Birincisi, Bay Gri'nin onu; belleğinin Tracker Kardeşler bürosunda saklanan minicik parçasını nasıl son lokmasına kadar yutacağını bilmemesiydi. Diğeri de Duddits'i ve "zıplamazsa oyun yok"u bilmemesi.

Jonesy, Bay Gri'nin bunları öğrenmemesini sağlamaya niyetliydi.

En azından şimdilik.

XIII

GOSSELIN'İN YERİNDE

1

Lisede sınıf birincisi (konuşma konusu: "Demokrasinin Zevkleri ve Sorumlulukları"), bir zamanların izcisi, dindar ve West Point mezunu Archie Perlmutter'e göre Gosselin'in Marketi artık gerçek gibi görünmüyordu. Küçük bir kenti aydınlatmaya yetecek güçte ışıklarla donatılmış haliyle daha çok bir film setini andırıyordu. Hem herhangi bir film de değil; yalnızca yemek giderlerinin Haiti halkını iki yıl besleyebilecek rakamlara ulaştığı türden bir James Cameron yapımının. Sürekli artan kar bile ışıkların parlaklığını pek engellemiyor; yıkık dökük duvarlardan, damdan çıkmış bir çift çarpık soba borusuna ve arkadaki tek gaz pompasına kadar her şeyin set aksesuvarları olduğu izlenimini yok edemiyordu.

Pearly kolunun altında bloknotu (Archie Perlmutter hep sanatsal yönü olan... ve aynı zamanda ticari biri olduğuna inanırdı) hızla yürürken, *bu birinci Perde olmalı*, diye düşündü. *Issız bir kır marketini görüyoruz. Yerliler odun sobasının başında otururken Gosselin'in odasındaki küçük sobanın değil, dükkânın kendisindeki büyük sobanın dışarıda kar yağıyor. Gökyüzündeki ışıklardan söz ediyorlar... kayıp avcılardan... ormanlarda dolanan küçük gri adamlardan. Dükkân sahibi –ona İhtiyar Rossiter diyelim– homurdanıyor. "Siz hepiniz bir grup sıçandan başka bir şey değilsiniz!" diyor ve tam o sırada bir UFO yere inerken ortalık bu parlak ışıklara gömülüyor. (*Üçüncü Türd*en Yakınlaşmalar gibi!) İçinden kana susamış uzaylılar fırlayıp ölüm ışınlarını ateşliyorlar! (Tıpkı Bağımsızlık Günü gibi, ama bu kez ormanlarda!)*

Yanında aşçı yamağı (resmi bir rütbeye en yakın tanımdı bu) bu küçük serüvende ona yetişmeye çalışıyordu. Ayağında bot ya da postal yerine lastik ayakkabılar vardı – Perlmutter onu adamların aşçı çadırına verdiği isimle Spago'dan çıkarmıştı ve durmadan kayıyordu. Dört bir yanlarından çoğu aceleyle (bir sürü adam ve birkaç kadın) geçiyordu. Pek çoğu ya ağızlarındaki mikrofonlara ya da telsizlere konuşuyorlardı. Treylerler, boş helikopterler (kötüleşen hava hepsini geri dönmeye zorlamıştı) ve motorlarla jeneratörlerin bitmez tükenmez gürültüsü bunun gerçek bir yer değil de bir film seti olduğu izlenimi pekiştiriyordu.

Melrose tekrar, "Beni neden görmek istiyor?" diye sordu. Nefessiz kalmıştı ve her zamankinden çok sızlanıyordu. Şimdi ağılın yanından, ahırın bir duvarının önünden geçiyorlardı. Eski ve yıkık çitler (buralarda at beslendiğinden bu yana) dikenli ve dikensiz tellerle onarılmıştı. Dikensiz tele elektrik akımı verilmişti. Herhalde öldürücü güçte olmasa bile, insanı kasılarak yere yıkacak kadardı... ve içeridekiler huzursuzlanmaya başlarsa öldürücü düzeye de yükseltilebilirdi. Bu telin gerisinde ihtiyar Gosselin'in de aralarında bulunduğu yirmi otuz kadar adam onları seyrediyordu (James Cameron'un filminde Gosselin'i Bruce Dern gibi eskilerden biri oynayabilirdi). Daha önceden olsa telin gerisindekiler seslenir, tehditler ve öfkeli talepler yağdırırlardı, ama Massachusetts'li banker kaçmaya çalıştığında olanları görmüş ve oldukça sinmişlerdi zavallılar. Birinin kafasından vurulduğunu görmek insanın erkekliğini büyük ölçüde söndürürdü. Sonra bir de artık bütün askerlerin ağız ve burunlarına maske takmaları vardı. Bu insanın içinde geriye kalan kabadayılığı da bitirmeye yetiyordu.

"Patron?" Sözde sızlanma yerini gerçek sızlanmaya bırakmıştı. Dikenli tellerin gerisinde duran Amerikan vatandaşlarının görüntüsü de herhalde Melrose'un huzursuzluğunu artırmıştı. "Patron, hadi... koca oğlan beni neden görmek istiyor? Koca oğlan bir aşçının üçüncü yamağının varlığını bile bilmez."

"Bilmiyorum," dedi Pearly. Doğruydu.

İleride, Yumurta Çırpıcısı Sokağı dedikleri yerin başında Owen Underhill'le tamirci tiplerden biri duruyordu. Tamirci boş helikopterlerin gürültüsü üstünden sesini duyurabilmek için neredeyse Underhill'in kulağına haykırıyordu. Perlmutter, kuşkusuz çok geçmeden helikopterleri durdururlar, diye düşündü; bu pisliğin, Kurtz'un "bize Tanrı'nın

armağanı" dediği bu mevsimine göre erken tipinin içinde hiçbir şey uçamazdı. Kurtz böyle şeyler söylediğinde ciddi mi olduğunu, alay mı ettiğini anlayamazdınız. Her zaman ciddiymiş gibi görünürdü... ama bazen de gülerdi. Archie Perlmutter'i huzursuz eden türden bir gülüşle. Filmde Kurtz'u James Woods oynayacaktı. Ya da belki Christopher Walken. İkisi de Kurtz'a benzemiyorlardı, ama George C. Scott, Patton'a benziyor muydu ki? Dava kapanmıştır.

Perlmutter birden Underhill'e doğru saptı. Melrose onu takip etmeye çalışırken popo üstü düşüp küfretti. Perlmutter, Underhill'in omzuna dokundu, sonra diğeri dönünce maskesinin hissettiği şaşkınlığı en az kısmen gizlemesi için dua etti. Owen Underhill, Millinocket okul otobüsünden ineli beri on yıl yaşlanmış gibiydi.

Pearly öne doğru eğilip seslendi. "Kurtz on beşte! Unutma!"

Underhill unutmayacağını belirtmek için sabırsızca elini salladı ve yine tamirciye döndü. Perlmutter onu şimdi hatırlıyordu. Adı Brodsky'ydi. Adamlar ona Dawg diyorlardı.

Kurtz'un karargâhı olan dev Winnebago (eğer bu bir film seti olsaydı yıldızın ya da belki James Cameron'un geçici evi burası olurdu) hemen önündeydi. Pearly hızlandı, gözünü kırpmadan karlara daldı. Melrose tulumundaki karları silkeleyerek yetişmek için koşuşturdu.

"Hadi kaptan," diye yalvardı. "Hiçbir fikrin yok mu?"

"Yok," dedi Perlmutter. Her şey tam gaz ilerlerken Kurtz'un neden bir aşçının üçüncü yamağını görmek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama iyi bir nedenden dolayı olamayacağını ikisinin de bildiğini sanıyordu.

2

Owen, Emil Brodsky'nin başını çevirdi, maskesinin şişkin yerini adamın kulağına dayadı ve, "Bir daha anlat," dedi. "Hepsini değil, yalnızca zihnini becerme dediğin kısmını."

Brodsky karşı çıkmadı ama düşüncelerini düzene sokması on saniye kadar sürdü. Owen ona bu vakti tanıdı. Kurtz'la randevusu ve ardından brifing vardı – çokça mürettebat, bir sürü kırtasiye ve Tanrı bilir arkadan hangi berbat görevler gelecekti? Ama bunun önemli olduğunu sezmişti.

Kurtz'a anlatıp anlatmayacağını görecekti.

Brodsky sonunda Owen'ın başını çevirdi, kendi maskesinin şişkin yerini Owen'ın kulağına dayadı ve konuşmaya başladı. Öykü bu kez biraz daha ayrıntılı, ama özünde aynıydı. Dükkânın yanındaki arsada yürür, aynı anda hem yanındaki Cambry'yle, hem de yaklaşan tedarik konvoyuyla konuşurken birdenbire sanki aklını kaçırdığını hissetmişti. Pek göremediği biriyle dağınık eski bir kulübeye gitmişti. Adam bir kar motosikletini çalıştırmaya çalışıyor ve beceremiyordu. Sorunun ne olduğunu söylemesi için Dawg'a ihtiyacı vardı.

Brodsky, Owen'ın kulağına, "Kapağı açmasını söyledim!" diye bağırdı. "Açtı, sonra sanki onun gözlerinden bakıyormuşum gibi oldum... ama kendi aklımla, anlıyor musunuz?"

Owen başıyla onayladı.

"Sorunun nerede olduğunu hemen gördüm, biri bujileri çıkarmıştı. Adama etrafa bakınmasını söyledim, o da bakındı. İkimiz de bakındık. Ve orada, tezgâhın üstünde bir kavanoz benzinin içindeydiler. Eskiden babam da soğuklar başlayınca çim biçme makinesinin bujilerini öyle kaldırırdı."

Brodsky durdu, söylediği şeyden de, nasıl bir izlenim uyandıracağından da hiç utanmadığı belliydi. Owen büyülenmiş gibi devam etmesini işaret etti.

"Başka pek bir şey yok. Ona bujileri çıkarmasını, kurulamasını ve takmasını söyledim. Milyarlarca kez birinin bir şeyi yapmasına yardım edişim gibiydi... yalnız, ben orada değil, buradaydım. Ben buradaydım. Onların hiçbiri olmuyordu."

Owen, "Sonra?" dedi. Motorlara rağmen sesini duyurmak için böğürüyordu, ama yine de ikisi kilisede günah çıkartan rahiple müşterisi kadar mahrem konuşuyorlardı.

"İlk denemede çalıştı. Ona gazı da kontrol etmesini söyledim ve depo da doluydu. Teşekkür etti." Brodsky merakla başını salladı. "Ben de, sorun değil patron dedim. Sonra sanki kendi kafamın içine geri düştüm. Yürümeye devam ediyordum. Sence delirdim mi?"

"Hayır. Ama bunu şimdilik kendine saklamanı istiyorum."

Brodsky'nin dudakları maskenin altında sırıttı. "Ah ahbap, orası hiç sorun değil. Ben yalnız... olağandışı her şeyi bildirmemiz gerekiyor ve düşündüm ki..."

Owen çabucak, Brodsky'ye düşünme fırsatı vermeden, "Adı neydi?" diye sordu.

Dawg, "Jonesy Üç," dedi, sonra gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Vay canına! Bunu bildiğimi bilmiyordum."

"Sence bu bir Kızılderili adı mı? Sonny Altı Katil ya da Ron Dokuz Ay gibi?"

"Olabilir, ama..." Brodsky durup, düşündü, sonra, "Korkunçtu!" dedi. "Olurken değil de, daha sonra... onu düşünmek... sanki..." Sesini alçalttı. "Sanki tecavüze uğramak gibiydi efendim."

Owen, "Boş ver," dedi. "Yapacak işlerin olmalı?"

Brodsky gülümsedi. "Yalnızca birkaç bin tane."

"O halde başla bakalım."

"Tamam." Brodsky bir adım gitti, sonra döndü. Owen bir zamanlar atların, şimdi de insanların konduğu yere doğru bakıyordu. Tutsakların çoğu ahırdaydı ve buradaki iki düzine kadarından biri dışında çoğu ısınmak için birbirlerine sokulmuşlardı. Ayrı duran uzun boylu, sıska bir adamdı ve kocaman gözlüğü yüzünden biraz baykuşa benziyordu. Brodsky bakışlarını kadersiz baykuştan Underhill'e çevirdi. "Bu yüzden başımı belaya sokmayacaksın, değil mi? Beni psikiyatra filan göndermeyeceksin?" İkisi de eski moda gözlüklü sıska adamın psikiyatr olduğundan tabii habersizdiler.

Owen, "Mümkün de..." diye başladı. Sözlerini bitiremeden Kurtz'un Winnebago'sundan bir silah sesi geldi ve birisi bağırmaya başladı.

Brodsky, "Patron?" diye fısıldadı. Owen motorların sesinden onu duyamıyordu; sözcüğü Brodsky'nin dudaklarından okudu. "Ah, lanet olsun."

"Hadi Dawg," dedi Owen. "İşine bak."

Brodsky maskesinin içinde dudaklarını ıslatıp bir an daha ona baktı. Owen kendinden emin olduğu, kumandanın elinde olduğu, her şeyin kontrol altında olduğu havasını vermeye çalışarak ona başıyla selam verdi. Belki de işe yaradı, çünkü Brodsky de başıyla selam verip uzaklaştı.

Kapısında elyazısıyla GEYİK BURADA DURUR tabelası asılı olan Winnebago'da çığlıklar devam ediyordu. Owen o tarafa yollanırken ağılın içinde yalnız duran adam ona seslendi. "Hey! Hey, sen! Dur bir dakika, seninle konuşmam gerek!"

Eminim, diye düşündü Owen adımlarını yavaşlatmadan. *Eminim anlatacak uzun bir hikâyen ve hemen buradan çıkarılmak için bin tane nedenin vardır.*

"Overhill? Hayır, *Underhill.* İsmin bu, değil mi? Tabii ki öyle. Seninle konuşmalıyım. Her ikimiz için de önemli."

Owen, Winnebago'dan gelen ve artık acı dolu hıçkırıklara dönüşen çığlıklara rağmen durdu. Durum iyi görünmüyordu ama en azından, anlaşılan kimse öldürülmemişti. Gözlüklü adama daha dikkatli baktı. Sopa gibi sıskaydı ve üstündeki kaz tüyü parkaya rağmen titriyordu.

Sıska adam motorların gürültüsünün üstünden, "Rita için önemli," diye seslendi. "Katrina için de." Bu isimleri söylemek uzun adamı sanki onları taş gibi çok derin bir kuyudan çekmişçesine tüketmişe benziyordu. Ancak Owen bu yabancının ağzından karısıyla kızının isimlerini duymanın şaşkınlığıyla pek fark etmedi. Adama gidip o isimleri nereden bildiğini sorma dürtüsü çok güçlüydü, ama şimdi zamanı yoktu... bir randevusu vardı. Hem henüz kimsenin öldürülmemiş olması kimsenin öldürülmeyeceği anlamına da gelmiyordu.

Owen tellerin gerisindeki adama son bir bakış fırlattı, yüzünü aklına kazıdı, sonra aceleyle kapısında tabela bulunan Winnebago'ya yollandı.

3

Perlmutter *Karanlığın Kalbi*'ni okumuş, *Kıyamet*'i izlemiş ve Kurtz isminin biraz fazlaca uygun olduğunu pek çok kez düşünmüştü. Bunun patronun gerçek adı olmadığına yüz dolarına (kendisi gibi kumarbaz olmayan, sanatçı biri için büyük bir paraydı) bahse girerdi. Patronun ismi herhalde Arthur Holsapple ya da Dagwood Elgart, hatta belki Paddy Maloney bile olabilirdi. Hemen hemen kesinlikle takma bir isim, George Patton'ın sedef kabzalı 45'liği kadar sahteydi. Bazıları Çöl Fırtınası'ndan beri Kurtz'la beraber olan adamlar (Archie Perlmutter o kadar eskiye dayanmıyordu) onun delinin biri olduğunu düşünüyorlardı. Perlmutter de... Patton gibi çılgın olduğuna inanıyordu. Bir başka deyişle, tilki kadar çılgın. Belki de sabahları ayna karşısında tıraş olurken görüntüsüne bakıyor ve kendi kendine tıpkı Marlon Brando'nun fısıltısıyla, "Dehşet, dehşet," diyordu.

Pearly aşçı yamağı Melrose'a aşırı sıcak kumandan treylerine kadar eşlik ederken bu yüzden kendini huzursuz hissediyordu ama olağanüstü huzursuz da değildi. Kurtz da oldukça normal görünüyordu. Kaptan oturma odası bölümünde sallanan bir bambu koltukta oturuyordu. Tulumunu çıkarmıştı – Perlmutter'le Melrose'un girdikleri kapının arkasında asılıydı ve onları uzun içdonuyla karşıladı. Sallanan koltuğun bir ucunda tabancası asılıydı: sedef kabzalı bir 45'lik değil de, dokuz milimetrelik otomatik.

Bütün elektronik aygıtlar çalışıyordu. Kurtz'un masasında faks sürekli homurdanıyor, kâğıtlar yığılıyordu. Bilgisayarı neredeyse her on beş saniyede bir neşeli robot sesiyle, "Mesajınız var!" diye sesleniyordu. Hepsi kısılmış üç telsiz hışırdayıp çıtırdıyordu. Masanın arkasındaki yalancı çam lambrinin üstüne iki çerçeveli fotoğraf asılmıştı. Bu fotoğraflar da kapıdaki tabela gibi her yere Kurtz'la birlikte gidiyorlardı. Soldaki, YATIRIM başlıklı olanda izci üniforması giymiş melek yüzlü bir genç sağ elini kaldırmış, üç parmaklı izci selamı veriyordu. Sağdaki FAİZ isimli olan da Berlin'in 1945 ilkbaharında çekilmiş bir fotoğrafıydı. İki üç bina hâlâ ayaktaydı, ama objektiften görünenlerin çoğu oraya buraya tuğlaların saçıldığı yıkıntılardı.

Kurtz elini masaya doğru salladı. "Onlara aldırmayın çocuklar, yalnızca kuru gürültü. Freddy Johnson'ın halletmesi gerekiyor, ama onu bir şeyler yemeye gönderdim. Acele etmemesini, çorbadan fıstığa, balıktan soteye dört çeşidi de yemesini söyledim, çünkü buradaki durum... çocuklar, buradaki durum neredeyse... KONTROL ALTINDA!" Vahşice sırıtıp koltuğunda sallanmaya başladı. Yanında tabancası kuşağın ucundaki kılıfında sarkaç gibi sallanıyordu.

Melrose çekinerek, Perlmutter daha rahat gülümsedi. Kurtz'un numarasını anlamıştı; patron varoluşçuluk iddiasındaydı... ve bunun şans olduğuna inanmak istiyordunuz. Büyük bir şans. Sanat eğitiminin askeri kariyerde fazla olmasa da, birkaç yararı vardı. Cümle kurmak onlardan biriydi.

"Teğmen Johnson'a tek emrim –hop, rütbe yok, yani dostum Freddy Johnson'a demek istedim– yemeğe başlamadan önce dua etmesiydi. Siz dua eder misiniz, çocuklar?"

Melrose gülümsediği gibi çekingenlikle başını salladı; Perlmutter rahatça onayladı. Kurtz'un adı gibi, sık sık ifade ettiği inancının da gösteriş olduğundan emindi.

Kurtz mutlu bir ifadeyle ikisine baktı. Adamların ayaklarındaki karlar eriyip yerde birikintiler oluşturuyordu. "En iyi dualar çocukların dualarıdır," dedi. "Basitliği yani. 'Tanrı uludur, Tanrı iyidir, yiyeceğimiz için O'na şükredelim.' Basit değil mi? Güzel değil mi?"

Pearly, "Evet p..." diye söze başladı.

Kurtz neşeyle, "Kes sesini, seni köpek," dedi. Hâlâ sallanıyordu. Tabanca hâlâ kemerin ucunda ileri geri gidip geliyordu. Bakışlarını Pearly'den Melrose'a çevirdi. "Ya sen ne düşünüyorsun delikanlı? Güzel bir küçük dua mı, yoksa güzel bir küçük dua mı?"

"Evet, ef..."

"Ya da *Allahüekber*, Arap dostlarımızın dediği gibi, 'Tanrı'dan başka Tanrı yoktur' mu? Bundan daha basit ne olabilir? Pizzayı tam ortadan kesiyor, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Cevap vermediler. Kurtz şimdi daha hızlı sallanıyor, tabanca da daha hızlı gidip geliyordu. Perlmutter daha önce, Underhill gelip de Kurtz'u sakinleştirmeden önce olduğu gibi kendini huzursuz hissetmeye başladı. Bu da herhalde gösterişti ama...

Kurtz, "Ya da yanan çalının önünde Musa!" diye bağırdı. İnce ve ata benzeyen suratı saf bir gülümsemeyle aydınlandı. "Musa, 'Kiminle konuşuyorum?' diye sorar ve Tanrı ona, 'Ben Ben'im ve Ben buyum, vesaire vesaire vesaire...' der. Ne şakacı şu Tanrı, eh, Bay Melrose, siz öteden gelen konuklarımıza 'uzay zencileri' dediniz mi gerçekten?"

Melrose'un ağzı açık kaldı.

"Cevap ver bana delikanlı."

"Efendim, ben..."

"Bana bir daha efendim dersen, Bay Melrose, bir dahaki iki doğum gününü hapiste geçirirsin, anlıyor musun? Beni duydun mu?"

"Evet patron." Melrose hazır ola geçmişti. Soğuğun kızarttığı yanakları dışında yüzü bembeyazdı. Maskesinin askıları yanaklarındaki kırmızı lekeleri tam ortadan bölüyordu.

"Şimdi, konuklarımıza 'uzay zencileri' dedin mi, demedin mi?"

"Efendim, öylesine bir şey demiş olabilirim..."

Kurtz, Perlmutter'in inanmakta güçlük çektiği bir hızla hareket ederek (neredeyse bir James Cameron filmindeki özel efektler gibiydi) sallanan kılıfındaki dokuz milimetreliği çekti, nişan almadan doğrulttu ve ateş etti. Melrose'un sol ayakkabısının tepesi patladı. Kumaş parça-

cıkları uçuştu. Kan ve et parçacıkları Perlmutter'in pantolonunun bacağına sıçradı.

Ben bunu görmedim, diye düşündü Pearly. *Bu olmadı.*

Ama Melrose haykırıyor, acı içinde, gözlerine inanamayarak paramparça sol ayağına bakıyor ve kendini yırtıyordu. Perlmutter kemiği gördü ve midesinin ağzına geldiğini hissetti.

Kurtz'un koltuğundan kalkışı tabancayı kılıfından çekişi kadar hızlı değildi –Perlmutter en azından bunu görmüştü– ama yine de çabuktu. İnanılmayacak kadar çabuk.

Melrose bağırmaya devam ediyordu. Ayağından kan boşanıyor, parmaklarının bulunduğu kısım topuk kısmından kopacakmış gibi görünüyordu. Pearly'nin dünyası karardı ve gözleri bulanmaya başladı. Tüm iradesini kullanarak o griliği geçirmeye çalıştı. Eğer şu anda bayılacak olursa, Kurtz'un ona ne yapacağını ancak Tanrı bilirdi. Perlmutter hikâyeler duymuş ve yüzde doksanına inanmamış; ya birer abartı ya da Kurtz'un delilik havasını desteklemek için kendi başlattığı propaganda olarak düşünmüştü.

Ama şimdi biliyorum, diye düşündü. *Bu efsane yaratmak değil, efsanenin ta kendisi bu.*

Kurtz titiz, neredeyse bir cerrah kesinliğiyle hareket ederek tabancasının namlusunu Melrose'un peynir beyazı alnının tam ortasına dayadı.

"Şu kadınsı ağlamayı kes delikanlı, yoksa ben keserim. Sanırım senin kadar aptal bir Amerikalının bile bileceği gibi, bunun içi boş."

Melrose nasılsa çığlıklarını bastırdı ve gırtlağının içinden hafif hafif hıçkırmaya başladı. Bu Kurtz'u memnun etti.

"Beni iyice dinle delikanlı. Beni dinlemen gerek, çünkü sözlerimi yayacaksın. Tanrıya şükür ayağının, yani ayağından kalanın temel kavramı ifade edeceğine inanıyorum, ama ayrıntıları anlatacak olan o kutsal ağzındır. Dinliyor musun koçum? Ayrıntıları dinliyor musun?"

Hâlâ hıçkıran, gözleri mavi cam bilyeler gibi yuvalarından uğrayan Melrose başını sallamayı becerdi.

Kurtz'un başı bir yılan gibi çabucak döndü ve Perlmutter adamın yüzünü açıkça gördü. İfadesine damgasını vuran delilik tıpkı bir savaşçının dövmeleri kadar belirgindi. O anda Perlmutter'in komutanı hakkında inandığı her şey yıkıldı.

"Ya sen koçum? Dinliyor musun? Çünkü sen de bir habercisin. Hepimiz birer haberciyiz."

Pearly başını salladı. Kapı açıldı ve gelenin Owen Underhill olduğunu görüp inanılmaz ölçüde içi rahatladı. Kurtz'un bakışları ona döndü.

"Owen! Aslanım benim! Bir tanık daha! Tanrıya şükür, yeni bir haberci! Dinliyor musun? Sen de bu mutlu yerden haberleri iletecek misin?"

Underhill büyük oynayan bir poker oyuncusu kadar ifadesiz bir yüzle başını salladı.

"Güzel! Güzel!"

Kurtz dikkatini yeniden Melrose'a yöneltti.

"Yönetim Kılavuzu'ndan aktarıyorum, Aşçı Yamağı Melrose, Kısım 16, Bölüm 4, Paragraf 3: 'Irkçı, etnik ya da cinsiyete dayalı uygunsuz sözcüklerin kullanımı moral açısından olumsuzdur ve silahlı kuvvetler protokolüne aykırıdır. Bunların kullanıldığı kanıtlanırsa, kullanan ya divanı harp tarafından ya da sahada uygun komuta personeli tarafından hemen cezalandırılacaktır.' Uygun komuta personeli benim, uygunsuz sözcükler kullanan da sensin. Anlıyor musun Melrose? Olayı kavradın mı?"

Melrose bir şeyler söylemeye çalıştı, ama Kurtz onun sözünü kesti. Owen Underhill kapıda hiç kıpırdamadan duruyor, saçlarındaki karlar eriyip ter gibi şeffaf maskesinin üstünden akıyordu. Gözlerini Kurtz'dan hiç ayırmıyordu.

"Şimdi, Aşçı Yamağı Melrose, sana Tanrı önünde ve bu tanıklar karşısında tekrarladığım cümlelere 'davranış kodu' denir. Bu, kimseyle alay etmemek anlamına gelir. Aynı zamanda, bugünkü içinde bulunduğumuz durumda, uzay zencilerinden de söz etmemeyi gerektirir, anlıyor musun?"

Melrose başını salladı, sonra bayılacak gibi olup sendeledi. Perlmutter onu omzundan kavrayıp yeniden doğrulttu. Bu iş bitmeden kendinden geçmemesi için dua ediyordu. Kurtz onunla işini bitirmeden Melrose ışıkları söndürme cüretini gösterirse Kurtz'un ona neler yapabileceğini ancak Tanrı bilirdi.

"Bu işgalci alçakları tepeleyeceğiz dostum ve eğer Terra Firma'ya geri dönecek olurlarsa, topluca gri kafalarını koparıp topluca gri boyun-

larının içine edeceğiz; eğer ısrar ederlerse kavramak yolunda olduğumuz kendi teknolojilerini onlara karşı kullanacağız ve onların gemisiyle ya da General Electric'le Dupont'un ve Tanrıya şükür, Microsoft'un yaptığı benzer gemilerle geldikleri yere gidip kentlerini, kovanlarını, lanet olası karınca yuvalarını ya da her nerede yaşıyorlarsa oraları yakıp sarı buğday tarlalarına napalm atacak ve mor dağlarının haşmetinde atom bombası patlatacağız. Tanrıya şükür, *Allahüekber*, Amerika'nın ateşten çişini gölleriyle okyanuslarına dökecek... ama bunu son derece düzgün ve uygun bir biçimde; ırka ya da cinsiyete veya etnik kökene ve dini inanca hiç bakmadan yapacağız. Bunu yapacağız, çünkü onlar yanlış mahalleye gelip yanlış kapıyı çaldılar. Burası 1938 Almanya'sı ya da 1963'teki Oxford, Mississippi değil. Şimdi, Bay Melrose, sence bu mesajı yayabilir misin?"

Melrose'un gözleri devrilip akları göründü ve dizlerinin bağı çözüldü. Perlmutter bir kez daha onu tutmak için omzunu kavradı, ama bu kez boşunaydı; Melrose yere yıkıldı.

Kurtz, "Pearly," diye fısıldadı. Perlmutter o alev alev yanan mavi gözler kendisine dönünce hayatında hiç bu kadar korkmadığını düşündü. İdrar torbası içinde sımsıcak ve ağır bir taş gibi yanıyor, tulumunun içine boşalmak istiyordu. Kurtz yaverinin apışarasında genişleyen koyu bir leke görecek olursa şu anki havasında onu hemen vuracağını düşündü... ama bunun pek yararı yok gibiydi. Aslında işleri daha da beter yapıyordu.

"Evet, ef... patron?"

"Olanları anlatacak mı? İyi bir haberci olacak mı? Sence bunları anladı mı, yoksa o lanet ayağıyla mı ilgiliydi?"

"Ben... ben..." Eşikte Underhill'in neredeyse fark edilmeyecek bir biçimde başını salladığını görüp cesaretlendi. "Evet patron, sanırım sizi iyice duydu."

Kurtz, Perlmutter'in ateşli onayına önce şaşırdı, sonra memnun oldu. Underhill'e döndü. "Ya sen Owen? Sence de söylediklerimi anlatacak mı?"

"Hı hı," dedi Underhill. "Eğer kilimin üstünde kanamadan ölmeden önce revire yetiştirebilirsen."

Kurtz'un dudaklarının köşeleri kıvrıldı ve haykırdı. "Bunu sen yap Pearly, tamam mı?"

Perlmutter, "Hemen," diyerek kapıya yöneldi. Kurtz'un yanından geçtikten sonra Underhill'e minnet dolu bir bakış fırlattı. Underhill bunu ya görmedi ya da görmezden geldi.

"Çabuk Perlmutter. Owen, İrlandalıların dediği gibi, seninle *mano a mano*, yani baş başa konuşmak istiyorum."

Owen Underhill, "Kahve iyi gider," dedi. "Sen koy, ben de şu çocuğun kanamasını durdurmaya çalışayım."

Kurtz masanın üstündeki kahve makinesinin yanına gidip Underhill'e kuşku dolu karanlık bir bakış fırlattı. "Sence bu gerçekten gerekli mi?"

Perlmutter o noktada dışarı çıktı. Bir fırtınanın içine dalmasına rağmen hayatında hiçbir zaman böylesine bir rahatlama hissetmemişti.

4

Henry çitlerin önünde durup (tellere dokunmuyordu; dokununca neler olduğunu görmüştü) Underhill'in –adı oydu tabii– kumanda odasından çıkıp gelmesini bekledi, ama kapı açıldığında içeri girerken gördüğü adamlardan biri alelacele çıktı. Basamakları indikten sonra koşmaya başladı. Uzun boyluydu ve Henry'nin orta yönetim kademeleriyle bağdaştırdığı o içten ifadeli yüzlerden birine sahipti. Şimdi yüzü dehşet içinde görünüyordu ve koşuyu tutturana dek az kalsın düşecekti. Henry düşmesini bekledi.

Orta yönetici ilk kayışından sonra dengeyi tutturmaya çalıştı, ama yan yana itilmiş bir çift treylere doğru giderken yarı yolda ayakları altından uçtu ve popo üstü yere oturdu. Elindeki bloknot bir cüce kızağı gibi kayıp gitti.

Henry ellerini uzatıp elinden geldiği kadar yüksek sesle alkışladı. Herhalde motorların gürültüsünden duyulmazdı ama ellerini ağzına siper edip bağırdı. *"Aferin sarsak! Videoya bakalım!"*

Orta yönetici ona bakmadan kalktı, bloknotunu aldı ve treylerlere doğru koştu.

Henry'den yirmi metre kadar ötede, çitlerin önünde sekiz dokuz kadar adam duruyordu. İçlerinden reklamlardaki uncu çocuğa benzemesine yol açan turuncu kaz tüyü parkalı şişman bir tip yaklaştı.

"Bence böyle iyi yapmasan iyi olur ahbap." Durdu, sonra sesini alçalttı. "Kayınbiraderimi vurdular."

Evet. Henry bunu adamın zihninde gördü. Şişman adamın kayınbiraderi de şişman biriydi ve avukatından, haklarından, Boston'da bir yatırım şirketindeki işinden söz etmişti. Askerler bir yandan iki tane iriyarı, güçlü avcıyı ahıra doğru iteklerken başlarını sallayıp ona bunun geçici bir durum olduğunu, durumun normale döndüğünü ve şafağa kadar biteceğini söylemişlerdi. Ahırda epeyce tutsak birikmişti ve kayınbirader birdenbire gruptan kopmuş, araçlara doğru koşmaya başlamış ve bum bum, ışıklar sönüvermişti.

Şişman adam yeni dikilen ışıkların altında yüzünde içten bir ifadeyle bunlardan söz ederken Henry sözünü kesti.

"Sence geri kalanlara ne yapacaklar?"

Şişman adam şaşkınlıkla Henry'ye baktı, sonra sanki onda bulaşıcı bir şey olabilirmiş gibi bir adım geriledi. Düşününce çok komikti aslında, çünkü hepsinde bulaşıcı bir şeyler vardı ya da en azından hükümet destekli bu temizlikçiler öyle sanıyordu ve sonunda hepsi aynı kapıya çıkacaktı.

Şişman adam, "Ciddi olamazsın," dedi. Sonra neredeyse şefkatle ekledi. "Burası Amerika, biliyorsun."

"Öyle mi? Sen bunları çok yaşadın herhalde?"

"Onlar yalnızca... eminim ki yalnızca..." Henry ilgiyle bekledi, ama gerisi gelmedi. Şişman adam, "Duyduğumuz silah sesiydi, değil mi?" diye sordu. "Sanırım birinin bağırdığını duydum."

Birbirine yapışık iki treylerden sedye taşıyan iki adam çıktı. Orta yönetici son derece isteksiz bir şekilde arkalarından geliyordu. Bloknotunu kolunun altına sıkıştırmıştı.

"Sanırım haklısın." Henry'yle şişman adam sedyecilerin telaşla Winnebago'nun basamaklarını tırmanmasını seyrettiler. Bay Orta Yönetici çitin önünden geçerken Henry ona seslendi. "Nasıl gidiyor sarsak? Eğleniyor musun?"

Şişman adam yüzünü buruşturdu. Bloknotlu tip Henry'ye tatsız bir bakış fırlatıp Winnebago'ya doğru yürüdü.

Şişman adam, "Bu yalnızca... bir tür acil durum," dedi. "Yarın sabaha hallolacağından eminim."

Henry, "Kayınbiraderin için değil," dedi.

Şişman adam ağzını büzüp hafifçe titreyerek ona baktı. Sonra diğerlerine döndü. Kuşkusuz onların görüşleri kendisininkilerle daha uyumluydu. Henry de Winnebago'ya döndü ve Underhill'in çıkmasını beklemeye devam etti. Onun tek umudu olduğunu düşünüyordu... ama Underhill'in bu harekâtla ilgili kuşkuları her neyse, bu umut da çok cılızdı. Henry'nin elinde tek bir kozu vardı. O koz da Jonesy'ydi. Jonesy'den haberleri yoktu.

Soru, Underhill'e söyleyip söylememekti. Henry adama söylemenin hiç işe yaramayacağından çok korkuyordu.

5

Beş dakika kadar sonra Bay Orta Yönetici sedyecilerin peşinden Winnebago'dan çıktı. Bu kez sedyenin üstünde bir dördüncü vardı. Parlak ışıkların altında Henry onun Underhill olmadığını görerek rahatladı, çünkü Underhill bu manyakların hepsinden farklıydı.

On dakika geçti. Underhill hâlâ komuta odasından çıkmamıştı. Henry yoğunlaşan kar altında bekledi. Bazı askerler mahkûmları gözlüyorlardı (evet, onlar birer mahkûmdular, açıkça söylemek yerinde olacaktı) ve sonunda biri yaklaştı. Deep Cut'la Swanny Pond yollarının kavşağında konuşlandırılmış adamlar ışıklarıyla Henry'nin gözlerini iyice kamaştırdıklarından, bu adamın yüzünü tanımadı. Henry zihinlerin de tıpkı güzel bir ağız, kırık bir burun veya çarpık bir göz gibi belirgin özellikleri olduğunu öğrendiğine hem sevinmiş, hem de çok rahatsız olmuştu. Bu oradaki adamlardan biriydi ve Henry'nin kamyona doğru yeterince hızlı yürümediğine karar verince dipçiğini poposuna indirmişti. Henry'nin aklı karışmıştı, bu adamın adını bilemiyordu, ama kardeşinin adının Frankie olduğunu, lisede tecavüzden yargılanıp beraat ettiğini biliyordu. Dahası da vardı, tıpkı bir çöp sepetinin içindekiler gibi bir sürü birbiriyle ilintisiz karmaşık şeyler algılıyordu. Henry bir bilinç akışına ve o nehrin taşıdığı süprüntülerle atıkların geçişine bakmakta olduğunu fark etti. İnsanı asıl etkileyen, çoğunun ne kadar donuk, hayal gücünden ne kadar yoksun olmasıydı.

Asker yeterince yumuşak bir ifadeyle, "Hey sen," dedi. "Bizim ukala. Bir sosisli ister misin ukala?" Güldü.

Henry de gülümseyerek, "Bende var zaten," dedi. Beaver'ın kendine özgü havasıyla dudaklarından döküldü: "Siktir git Freddy."

Asker ciddileşti. "Bizim ukala on iki saat sonra nasıl olacak, göreceğiz," dedi. Adamın iki kulağının arasındaki nehirde yüzüp giden görüntü bembeyaz kollarıyla bacakları birbirine karışmış bir kamyon dolusu cesede aitti. "Henüz Ripley'e tutulmadın mı ukala?"

Byrus, diye düşündü Henry. *Byrus demek istiyor. Onun asıl adı byrus. Jonesy biliyor.*

Henry yanıt vermedi ve asker uzaklaşmaya başladı. Gol atmış birinin rahat ifadesini takınmıştı. Henry merak edip bütün dikkatini topladı ve gözlerinin önüne bir tüfek geldi. Jonesy'nin Garand tüfeğiydi bu. *Bir silahım var*, diye düşündü. *Bana sırtını döndüğün an seni onunla öldüreceğim pislik herif.*

Asker yine döndü, o rahat görünüşü de sırıtması ve kahkahaları gibi geçmişti. "Ne dedin ukala? Bir şey mi dedin?"

"Yalnızca sen de o kızdan payını aldın mı, merak ediyordum. Bilirsin işte, hani şu Frankie'nin becerdiği. Artığını sana mı bıraktı?"

Askerin yüzü bir an için şaşkınlıktan aptallaştı. Sonra kapkara bir gazaba geldi. Tüfeğini doğrulttu. Tüfeğin namlusu Henry'ye bir gülümseme gibi göründü. "Hadi," dedi. "Hadi Rambo, işini yap."

Frankie'nin kardeşi tüfeği bir süre daha Henry'ye doğrulttu, sonra Henry adamın öfkesinin geçtiğini hissetti. Çok yaklaşmıştı –askerin ne söyleyeceğini düşündüğünü, uygun bir hikâye uydurmaya çalıştığını görmüştü– ama bir dakika uzatmış ve bilinci kızıl canavarı yeniden dizginlemişti. Hepsi çok bildikti. Richie Grenadeau'lar hiç ölmezlerdi. Onlar bu dünyanın canavar dişleriydiler.

Asker, "Yarın," dedi. "Yarın sonun gelecek ukala."

Henry bu kez onu gitmeye bıraktı, kızıl canavarı artık tahrik etmedi. Tanrı bilir, yeterince kolay olurdu. Ama bir şeyler de öğrenmişti... ya da zaten bildiğini doğrulatmıştı. Asker düşüncelerini duymuştu ama açıkça değil. Eğer açıkça duysaydı, çok daha çabuk geri dönerdi. Henry'ye kardeşi Frankie'yi nereden bildiğini de sormamıştı. Çünkü asker de bir düzeyde Henry'nin bildiğini biliyordu: Hepsine telepati bulaşmış, can sıkıcı zayıf bir virüs gibi yakalanmışlardı ona.

"Ama benimki daha beter," dedi ve montunun fermuarını çekti. Pete, Beaver ve Jonesy de öyleydiler. Ama Pete de, Beaver da şimdi ölmüşlerdi ve Jonesy... Jonesy...

Henry, "En kötüsü Jonesy," dedi. Hem o şimdi neredeydi?

Güney... Jonesy güneye yönelmişti. Bu adamların değerli karantinası delinmişti. Henry bunun olabileceğini öngördüklerini tahmin etti. Bir iki sızıntının önemli olmayacağını düşünmüşlerdi.

Henry yanıldıklarını düşündü.

6

Owen elinde bir fincan kahveyle durmuş, revirden gelen askerlerin yüklerini alıp gitmelerini bekliyordu. Melrose'un hıçkırıkları morfin sayesinde neyse ki mırıltı ve iniltiye dönüşmüştü. Pearly de onların peşinden çıktı ve Owen, Kurtz'la yalnız kaldı.

Kurtz sallanan koltuğunda oturmuş, alaycı bir ifadeyle başını eğmiş, meraklı gözlerle Owen'a bakıyordu. O zırdeli yine gitmiş, tıpkı bir Cadılar Bayramı maskesi gibi çıkarılıp kaldırılmıştı.

Kurtz, "Aklımda bir numara var," dedi. "Kaç?"

"On yedi," dedi Owen. "Kırmızı renkte görüyorsun. Yangın pompasının kenarındaki gibi."

Kurtz başını salladı, memnun olmuştu. "Sen bana bir tane göndermeyi dene."

Owen bir hız sınırı tabelası düşündü: 60 MPH.

Kurtz bir an sonra, "Altı," dedi. "Beyaz üstünde siyah."

"Yaklaştın patron."

Kurtz biraz kahve içti. Elindeki fincanın bir yanında DEDEMİ SEVİYORUM yazıyordu. Owen kahvesini içten bir keyifle yudumladı. Pis bir akşam ve pis bir işti ama Freddy'nin kahvesi hiç de fena değildi.

Kurtz tulumunu giymeye zaman bulmuştu. İçcebine uzanıp kocaman bir mendil çıkardı. Bir an baktı, sonra yüzünü buruşturup diz çöktü (adamın romatizması olduğu sır değildi) ve Melrose'un sıçrayan kanını silmeye başladı. Bu aşamada artık hiçbir şeye şaşırmayacağını düşünen Owen bile donakaldı.

"Efendim..." Ah, lanet. "Patron..."

Kurtz başını kaldırmadan, "Kapa çeneni," dedi. Tıpkı temizlikçi bir kadın kadar titizlikle bir noktadan diğerine gidiyordu. "Babam hep insanın kendi dağınıklığını kendisinin toparlaması gerektiğini söylerdi.

Bir dahaki sefere belki durup biraz düşünmesi için. Babamın adı neydi aslanım?"

Owen aradı ve gözucuyla yakaladı. Tıpkı bir kadının elbisesinin altındaki kombinezonu görür gibi. "Paul mü?"

"Patrick'ti aslında... ama yaklaştın. Anderson bunun bir dalga olduğuna ve artık gücünü tükettiğine inanıyor. Telepati dalgası. Sence de bu müthiş bir kavram değil mi Owen?"

"Öyle."

Kurtz silip temizlerken başını kaldırmadan onayladı. "Aslında kavram olarak daha da müthiş, sence de öyle değil mi?"

Owen güldü. Yaşlı adam insanı şaşırtma gücünden hiçbir şey kaybetmemişti. İnsanlar bazen anlayamadıkları kişiler için *bütün kartlarını açmıyor* derlerdi. Owen, Kurtz'un sorununun bir desteden fazla kartla oynaması olduğunu düşündü. Fazladan bir iki ası vardı. Birkaç da fazla ikilisi vardı ve ikililerin ne yapacağının belli olmadığını herkes bilirdi.

"Otur Owen. Kahveni normal insanlar gibi poponun üstüne oturup iç ve bu işi de bana bırak. Yapmam gerek."

Owen belki de öyle olduğunu düşündü. Oturup kahvesini içti. Bu şekilde beş dakika geçtikten sonra Kurtz acıyla kalktı. Mendili titizlikle bir köşesinden tutup mutfağa götürdü, çöpe attı ve koltuğuna döndü. Kahvesinden bir yudum aldı, yüzünü buruşturdu, bir yana koydu. "Soğumuş."

Owen kalktı. "Tazeleyeyim..."

"Hayır. Otur. Konuşmamız gerek."

Owen oturdu.

"Helikopterde seninle ben... ufak bir çatışmamız oldu, değil mi?"

"Öyle demezdim..."

"Hayır, demeyeceğini biliyorum, ama neler olduğunu ben de biliyorum, sen de. Durum kızışınca sinirler de gerilir. Ama biz artık bunları aştık. Aşmamız gerek, çünkü komutan benim, sen de yardımcımsın ve hâlâ bu işi bitirmemiz gerek. Bunun için beraber çalışabilir miyiz?"

"Evet efendim." Hay lanet, yine ağzından kaçırmıştı. "Yani patron demek istiyorum."

Kurtz onu buz gibi bir gülümsemeyle ödüllendirdi.

"Kontrolümü kaybettim." Hoş, içten ve dürüsttü. Owen yıllarca buna aldanmıştı. Artık kanmıyordu. "Rolümü oynuyor, her zamanki ka-

rikatürü çiziyordum: iki ölçü Patton, bir ölçü Rasputin, su ekle, karıştır ve ben... püf! Kaçırıverdim. Deli olduğumu düşünüyorsun, değil mi?"

Dikkat, dikkat. Bu odada telepati vardı, katıksız bir telepati ve Owen, Kurtz'un düşüncelerinin ne kadarını okuyabildiğinden emin değildi.

"Evet efendim. Biraz efendim."

Kurtz doğal karşılayarak başını salladı. "Evet. Biraz. Çok iyi anlattın. Bunu uzun süredir yapıyorum. Benim gibiler gereklidir ama zor bulunurlar, bu işi yapıp da hepten dozunu kaçırmamak için biraz çılgın olmak gerekir. Oturdukları yerden ahkâm kesen psikologların sözünü etmeye bayıldıkları o ünlü ince çizgiyi diyorum ve dünya tarihinde böylesi bir temizlik hiç olmadı... tabii Herkül'ün Augeas'ın ahırlarını temizleme işini bir mit olarak kabul edersek. Senden sempati değil, anlayış bekliyorum. Eğer birbirimizi anlarsak, bunu atlatırız. Yaptığım en güç iş. Eğer anlamazsak..." Kurtz omuz silkti. "Eğer anlamazsak, sensiz yapmak zorunda kalırım. Beni anlıyor musun?"

Owen anladığından kuşkuluydu, ama Kurtz'un onu nereye götürmek istediğini anlayıp başını salladı. Timsahların ağzında yaşayan bir kuş türü olduğunu okumuştu. Timsah izin verdiği sürece tabii. Şimdi kendini öyle bir kuş olarak görüyordu. Kurtz uzaylıların yayınını ortak kanala verdiği için bağışlandığına inanmasını istiyordu, o anki düşüncesi buydu. Tıpkı o anki düşünceyle Melrose'un ayağını havaya uçurduğu gibi. Belki de doğruydu. Ve belki de timsah kuşun sürekli gagalamasından bıkıp çenelerini kapatmaya hazırlanıyordu. Owen, Kurtz'un aklından hiçbir gerçeklik algısı alamıyor ve bu her iki olasılıkta da dikkatli olmasını gerektiriyordu. Dikkatli ve uçmaya hazır.

Kurtz yeniden tulumunun cebine dalıp kararmış bir cep saati çıkardı. "Bu büyükbabamındı ve hâlâ iyi çalışıyor," dedi. "Kurmalı olduğundan sanırım, elektrikli değil. Öte yandan, kol saatim hâlâ bozuk."

"Benimki de."

Kurtz'un dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Fırsat bulursan, miden de kaldırırsa Perlmutter'i bul. Bir sürü işi arasında bu akşamüstü üç yüz tane kurmalı Timex getirtmeye de fırsat buldu. Yani hava trafiği kar yüzünden durmadan tam önce. Pearly çok becerikli biri. Keşke bir de hayatın bir film olduğu fikrinden kurtulsa."

"Bu gece o yönde birkaç adım daha atmış olabilir patron."

"Belki de."

Kurtz düşündü. Underhill bekledi.

"Delikanlı, viski içmeliyiz. Bu gece İrlandalılar gibi ölüm nöbeti tutuyoruz."

"Öyle mi?"

"Evet. Sevgili phooka yıkılıp ölmek üzere."

Owen kaşlarını kaldırdı.

"Evet. O noktada bu sihirli görünmezlik örtüsü de kalkacak. Sonra halkın dövebileceği ölü bir at oluverecek. Özellikle de politikacıların. Onlar bu tür işlerde çok iyidirler."

"Seni anlayamıyorum."

Kurtz kararmış cep saatine bir bakış daha fırlattı. Herhalde bir rehinciden... ya da bir cesedin üstünden almış olmalıydı. Underhill her ikisinden de kuşku duymazdı.

"Saat yedi. Kırk saat kadar sonra başkan BM Genel Kurulu'nda bir konuşma yapacak. O konuşmayı tarihte gelmiş geçmiş en çok sayıda insan izleyecek. İnsanlık tarihinin en büyük hikâyesinin bir parçası olacak... ve ulu Tanrı'nın evreni yaratıp parmağının ucuyla gezegenleri döndürmeye başladığından bu yana en büyük kurgunun."

"Kurgu ne?"

"Çok güzel bir öykü Owen. En güzel yalanlar gibi, büyük ölçüde gerçek de içeriyor. Başkan büyülenmiş bir dünyaya, boğazındaki her nefesi büyük bir dikkatle izleyen bir dünyaya bu yıl kasım ayının altısı ya da yedisinde bir başka dünyadan gelen varlıklarla dolu bir geminin Maine'in kuzeyine düştüğünü söyleyecek. Bu doğru. Pek şaşırmadığımızı, çünkü bizimle BM Güvenlik Konseyi'ni oluşturan diğer ülke başkanlarının uzaylıların bizi ziyaret ettiğini en az on yıldır bildiklerini söyleyecek. Bu da doğru, sadece Amerika'daki bazılarımız boşluktan gelen dostlarımızı dokuz yüz kırkların sonundan beri biliyoruz. Rus savaş uçaklarının 1974'te Sibirya'da bir griler gemisini havaya uçurduğunu da biliyoruz... Gerçi Ruslar bugüne dek bizim bildiğimizi bilmiyorlar. O herhalde bir duba, bir deneme uçuşuydu. Onlardan çok oldu. Griler ilk bağlantılarını öyle bir özenle yürüttüler ki, bu da onları çok korkuttuğumuzu gösteriyor."

Owen yüzünden ya da Kurtz'un hâlâ ulaşabileceği, düşüncelerinin en üst katmanından okunmayacağını umduğu, tiksinmiş bir büyülenmeyle dinledi.

Kurtz içcebinden buruşmuş bir paket Marlboro çıkardı. Uzattı, Owen önce başını iki yana salladıktan sonra kalan dört sigaradan birini aldı. Kurtz da bir tane alıp ikisini de yaktı.

Kurtz derin bir nefes çekip verdikten sonra, "Gerçekle kurguyu birbirine karıştırıyorum," dedi. "Bu şekilde fazla ilerleyemeyebiliriz. Kurguyla yetinelim, tamam mı?"

Owen bir şey demedi. Bugünlerde pek az konuşuyordu ve çektiği ilk nefes başını döndürse de, tadı harikaydı.

"Başkan ABD hükümetinin uzay aracının düştüğü bölgeyi üç nedenden dolayı karantina altına aldığını duyuracak. Birincisi tümüyle lojistik. Jefferson Tract'in ıssızlığı ve nüfusun az olması nedeniyle karantina altına alabildik. Eğer griler Brooklyn'e ya da hatta Long Island'a inselerdi böyle olamazdı. İkinci neden, uzaylıların niyetlerini açıkça bilmememiz. Üçüncü ve en ikna edici neden de, uzaylıların olay yerindeki personelin 'Ripley küfü' olarak adlandırdığı bulaşıcı bir madde taşımaları. Bizleri bulaşıcı olmadıklarına dair inandırmaya çalıştıysalar da, beraberlerinde son derece bulaşıcı bir maddeyi getirdiler. Başkan dehşet içindeki bir dünyaya küfün aslında yönetici zekâ, grilerinse yetişme ortamı olabileceğini de söyleyecek. Bir grinin sözcüğün tam anlamıyla bir Ripley bulutu şeklinde patlamasının videosunu gösterecek. Netliği artırmak için görüntülerle biraz oynanmış, ama temelde gerçek."

Owen, *yalan söylüyorsun*, diye düşündü. *Video başından sonuna sahte. Tıpkı o Uzaylı Otopsisi saçmalığı gibi. Neden yalan söylüyorsun? Çünkü söyleyebiliyorsun. Bu kadar basit, değil mi? Çünkü sana yalan gerçekten daha kolay geliyor.*

Kurtz hiç istifini bozmadan, "Peki, yalan söylüyorum," dedi. Owen'a bir bakış fırlatıp gözlerini yine sigarasına indirdi. "Ama gerçekler doğru ve kanıtlanabilir. Bazıları gerçekten kırmızı bir kara hindiba bulutu halinde patlıyorlar. O bulut da Ripley. İçine yeterince çekiyorsun ve henüz belirleyemediğimiz bir süre sonra –bir saat ya da iki gün olabilir– ciğerlerinle beynin Ripley salatasına dönüşüyor. Yürüyen zehirli bir sumak tarlasına benziyorsun. Sonra da ölüyorsun. Bu sabahki küçük harekâtımızdan hiç söz edilmeyecek. Başkana göre düştüğünde büyük hasar gördüğü anlaşılan gemi ya mürettebatı tarafından havaya uçurulmuş ya da kendi kendine patlamış olacak. Ripley de ilk başta yayıldıktan sonra soğuğa hiç dayanamadığından ölüyor olacak. Bu arada, Ruslar

da bunu doğruluyor. Enfeksiyon taşıdıkları için büyük bir de hayvan katliamı yapıldı."

"Ya Jefferson Tract'teki insan nüfusu?"

"Başkan halen yaklaşık üç yüz kişinin yetmiş kadar yerliyle iki yüz otuz kadar avcı Ripley küfü yüzünden gözetim altında olduğunu söyleyecek. Bazılarının görünürde küfü almış olmakla beraber, Ceftin ve Augmentin gibi standart antibiyotikler aracılığıyla enfeksiyonu yenmekte olduklarını bildirecek."

Owen, "Şimdi reklamlar," dedi. Kurtz neşeyle güldü.

"İleride Ripley'in antibiyotiklere karşı ilk başta sanıldığından daha dirençli çıktığı ve bir dizi hastanın öldüğü bildirilecek. Açıklayacağımız isimler ya Ripley ya da insanın içine yerleşen o korkunç yaratıklar yüzünden gerçekten ölmüş olan kişilerin isimleri olacak. Adamların yaratıklara ne dediklerini biliyor musun?"

"Evet. Lağım gelincikleri. Başkan onlardan söz edecek mi?"

"Olanaksız. Yetkililer bunların halkı fazla huzursuz edeceğini düşünüyorlar. Tabii o rüstik güzellikler mekânı Gosselin'in Marketi'nde uyguladığımız çözümle ilgili gerçeklerin de."

Owen, "Son çözüm diyebilirsin," dedi. Sigarasını filtresine kadar içmişti ve boş fincanının kenarına bastırıp söndürdü.

Kurtz bakışlarını kaldırdı, Owen da dosdoğru onun gözlerinin içine baktı. "Evet, öyle de diyebilirsin. Yaklaşık üç yüz elli kişiyi temizleyeceğiz. Çoğunluğu erkek ama birkaç kadınla çocuğun da dahil olmayacağını söyleyemem. İşin iyi yanıysa, tabii insan ırkını salgın bir hastalığa ve büyük olasılıkla zapt edilmeye karşı güvenceye almamız. Pek göz ardı edilir gibi değil."

Owen düşüncesini *–eminim Hitler de bu kurgudan hoşlanırdı–* engelleyemedi, ama elinden geldiğince örtbas etti ve Kurtz'un bunu duyduğunu ya da algıladığını sezmedi. Kesin bilmek olanaksızdı tabii; Kurtz sinsi biriydi.

Kurtz, "Şu anda elimizde kaç kişi var?" diye sordu.

"Yetmiş kadar. Kineo'dan gelmekte olanlar da iki misli; eğer hava daha da kötülemezse dokuz sularında burada olurlar." Kötüleyecekti, ama gece yarısından önce değil.

Kurtz başını sallıyordu. "Artı kuzeyden sanırım elli kişi daha, St. Cap's'ten ve güneydeki o küçük köylerden yetmiş kişi kadar... ve bizim

askerler. Onları da unutma. Maskeler işe yarıyor gibi ama tıbbi araştırmalarda dört Ripley vakası yakaladık bile. Askerler bilmiyorlar tabii."

"Öyle mi?"

Kurtz, "Şöyle söyleyeyim," dedi. "Davranışlarına bakılacak olursa, adamların bildiklerini sanmam için hiçbir neden yok. Tamam mı?"

Owen omuz silkti.

Kurtz, "Tutsakları kuzeydeki son derece gizli bir tıp merkezine, bir tür 51. Bölge'ye götürdüğümüz ve orada ayrıntılı muayenelere tabi tutulup gerekirse uzun dönemli tedavi görecekleri hikâyesini anlatacağız. Onlarla ilgili başka hiçbir resmi açıklama yapılmayacak –eğer her şey plana uygun giderse tabii– ama önümüzdeki iki yıl içinde belirli sürelerde bazı bilgiler sızdırılacak. Elden gelen tüm tıbbi çabalara rağmen enfeksiyonun yayılmasının engellenememesi... çılgınlık... en iyisi hiç sözü edilmeyecek garip fiziksel değişimler... ve son olarak da bir kurtuluş olan ölüm. Kamuoyu gazaba gelmek bir yana, rahatlayacak."

"Oysa gerçekte..."

Kurtz'un ağzından duymak istiyordu, ama onu daha iyi tanıyor olmalıydı. Burada gizli mikrofon yoktu belki (Kurtz'un kulaklarının arasında gizli olanlar dışında) ama temkinli olmak patronun içine işlemişti bir kez. Bir elini kaldırdı, başparmağı ve işaretparmağıyla tabanca gibi yaptı ve başparmağını üç kez düşürdü. Bunu yaparken gözlerini Owen'ın gözlerinden hiç ayırmadı. Owen, *timsah gözleri*, diye düşündü.

Owen, "Hepsini mi?" diye sordu. "Ripley-pozitif olanlarla birlikte olmayanları da mı? Ya bu bizi nereye götürür? Negatif olan askerleri de mi?"

Kurtz, "Bugün temiz olan delikanlılar temiz kalacaklar," dedi. "Ripley'i olanlar dikkatsizlik ettiler. İçlerinden biri... orada dört yaşlarında küçük bir kız var. Şeytan çekici. Neredeyse ahırda dans edip şarkı söylemeye başlayacakmış gibi geliyor insana."

Kurtz herhalde çok esprili olduğunu sanıyordu ve Owen bir bakıma da öyle olduğunu düşündü, ama aynı anda içini bir dehşet dalgası sardı. *Orada dört yaşında bir kız var*, diye düşündü. *Daha ancak dört yaşında, buna ne buyrulur?*

Kurtz, "Çok şirin, çok akıllı," diyordu. "Bir bileğinin içinde Ripley görünüyor. Saç çizgisinde ve bir gözünün köşesinde. Her neyse askerin biri çıkıp o sanki açlıktan ölen Kosovalı bir çocukmuş gibi şeker uzat-

mış. Kız da ona bir öpücük vermiş. Çok tatlı, tam fotoğraflık bir an, ama şimdi adamın yanağında bir ruj lekesi büyüyor. Yalnız, ruj değil." Kurtz yüzünü buruşturdu. "Tıraş ederken kendini gözle görünmez bir biçimde kesmiş ve işte golü oradan yedi. Diğerleri de benzer durumda. Kurallar hiç değişmez, Owen; dikkatsizlik insanı öldürür. Bir süre şansın yardım edebilir, ama sonunda hiç değişmez. Dikkatsizlik seni öldürür. Şunu sevinerek söyleyebilirim ki, askerlerimizin çoğu bu işten paçayı kurtaracaklar. Hayatımızın geri kalanında programlı muayenelerden geçeceğiz, ara sıra da beklenmedik anlarda muayene edileceğiz, ama bir de işin iyi yanına bak, popondaki kanseri çok erken yakalayacaklar."

"Ya temiz görünen siviller? Onlara ne olacak?"

Kurtz en sevimli, en ikna edici ve akıllı havasıyla öne doğru eğildi. Bunu iltifat kabul etmeli, Kurtz'u maskesiz gören ("iki ölçü Patton, bir ölçü Rasputin, su ekle ve karıştır") pek az insandan biri olarak kendinizi şanslı saymalıydınız. Owen'da daha önce işe yaramıştı, ama şimdi değil. Maske olan Rasputin değil, maske buydu.

Ama şimdi bile –işin kötüsü de buydu– tümüyle emin değildi.

"Owen, Owen, Owen! Kafanı kullan, Tanrı'nın sana verdiği o kafayı! Kuşku uyandırmadan ya da dünya çapında bir paniğe yol açmadan kendi topraklarımızı denetleyebiliriz; hem kıl payı seçilen başkanımız phooka atını öldürünce zaten panik olacak. Bunu üç yüz siville yapamazdık. Onları gerçekten New Mexico'ya götürürsek ve vergi verenlerin parasıyla elliyle yetmiş yıl boyunca model bir köye yerleştirsek? Ya biri veya daha fazlası kaçsa? Ya da –ve bence asıl bundan korkuluyor– zaman içinde Ripley evrim geçirse? Ölmek yerine çok daha bulaşıcı ve burada, Maine'de ölümüne yol açan çevresel etkenlere karşı çok daha dirençli bir hale dönüşse? Eğer Ripley akıllıysa, çok tehlikeli demektir. Akıllı değilse bile, ya grilere bir tür deniz feneri işlevi görüyor, dünyamıza dikkat çeken bir tür yıldızlar arası yol işareti gibi davranıyorsa? Yumyum, gel ve al, bu insanlar çok lezzetli... ve sayıları da çok bol."

"Yani üzülmektense önlem alalım diyorsun?"

Kurtz arkasına yaslanıp sırıttı. "Evet. Tam üstüne bastın."

Owen, *işin özü böyle olabilir ama*, diye düşündü, *yöntemi hiç tartışmıyoruz. Biz kendi adamlarımızı gözetiyoruz. Gerekirse acımasız oluyoruz ama Kurtz bile kendi aslanlarını gözetiyor. Öte yandan siviller sivil işte. Onları yakmak gerekirse kolaycacık tutuşuveriyorlar.*

Kurtz, "Eğer bir Tanrı'nın varlığından ve zamanının en az bir bölümünü bizim *Homo sap*'ları gözeterek geçirdiğinden kuşku duyuyorsan, bu işten nasıl kurtulduğumuza bakabilirsin," dedi. "Yanıp sönen ışıklar erkenden geldi ve hemen bildirildi. İhbarlardan biri bizzat dükkân sahibi Reginald Gosselin tarafından yapıldı. Sonra griler bu ıssız ormanlarda insanların bulunduğu tek dönemde geldiler ve bu insanlardan ikisi de geminin düştüğünü gördü."

"Büyük şans."

"Tanrı'nın lütfu daha doğrusu. Gemi düştü, varlıkları öğrenildi, soğuk hem onları, hem de beraberlerinde getirdikleri galaktik kepeği öldürüyor." Uzun parmaklarının ucunda hızla sayıyor, beyaz kirpiklerini kırpıştırıyordu. "Ama hepsi bu değil. İnsanlara bazı yaratıklar soktular ve o lanet şeyler işlemiyor, konaklarıyla uyumlu bir ilişki kurmak bir yana, yamyama dönüşüp onları öldürüyorlar."

"Hayvan katliamı iyi gitti. Yüz bin kadar kemirgen saydık ve Castle sınırlarında muazzam bir mangal partisi hâlâ devam ediyor. İlkbahar ya da yaz olsa böceklerin Ripley'i bölgeden dışarı taşımaları konusunda kaygılanabilirdik ama şimdi, kasımda değil."

"Bazı hayvanlar dışarı sızmış olmalı."

"Hem hayvanlar, hem de insanlar sızmış olabilir. Ama Ripley yavaş yayılıyor. Bu konuda sorun çıkmayacak, çünkü enfeksiyonu kapan konakların büyük bölümünü yakaladık, gemiyi yok ettik ve onlar da zaten bize alev değil, kor halinde ateş getirmişlerdi. Onlara basit bir mesaj gönderdik: İster barış içinde, ister ışın tabancalarınızı çekip gelin ama bir daha bu yöntemi denemeyin, çünkü işe yaramıyor. En azından bir süreliğine de olsa bir daha geleceklerini sanmıyoruz. İş buraya gelmeden önce yarım yüzyıl oyun oynadılar. Pişman olduğumuz tek konu bilimadamları için gemiyi kurtaramamak... ama zaten fazlasıyla Ripley dolu olabilirdi. En büyük korkumuz neydi, biliyor musun? Ya grilerin veya Ripley'in ünlü Tifolu Mary gibi, hastalığa kendi yakalanmadan yayacak birini bulabilmesi."

"Böyle birinin olmadığından emin misiniz?"

"Hemen hemen. Eğer varsa... eh, kordon da bu iş için." Kurtz gülümsedi. "Şansımızı kullandık asker. Olasılıklar Tifolu Mary'ye karşı, griler öldü ve Ripley de Jefferson Tract'te sınırlandı. Şans ya da Tanrı. Hangisini istersen."

Kurtz başını eğip sinüzit çeken biri gibi burun kemerinin tepesini çimdikledi. Başını tekrar kaldırdığında gözleri dolu doluydu. Owen, *timsah gözyaşları*, diye düşündü, ama doğrusu emin değildi. Kurtz'un zihnine de giremiyordu. Ya telepati dalgası bunun için çok gerilemişti ya da Kurtz kapıyı kapatmanın bir yolunu bulmuştu. Yine de, bir daha konuştuğunda, Owen gerçek Kurtz'u; Timsah Tic-Toc'u değil de, bir insanı duyduğundan neredeyse emindi.

"Benim işim buraya kadar Owen. Bu iş biter bitmez gün saymaya başlayacağım. Sanırım dört günlük işimiz daha olacak, fırtına dedikleri kadar şiddetliyse belki bir haftayı bulur. Tatsız olacak, ama asıl kâbus yarın sabah. Ben üstüme düşeni yapabilirim sanırım, ya daha sonra... emekliliğim geldi ve onlara iki seçenek sunacağım: paramı verin ya da beni öldürün. Sanırım paramı verecekler, çünkü çok fazla cesedin gömülü olduğu yeri biliyorum, bu da J. Edgar Hoover'dan aldığım bir ders ama neredeyse artık aldırmama noktasına geldim. Bu rol aldıklarımın en büyüğü olmayacak, Haiti'de bir saat içinde sekiz yüz kişiyi öldürmüştük 1989'daydı ve hâlâ rüyalarıma girer ama bu ondan daha kötü. Hem de çok. Çünkü orada, o ahırdaki zavallılar... onlar Amerikalı. Chevy süren, Kmart'ta alışverişe giden, *ER* dizisini hiç kaçırmayan insanlar. Amerikalıları vurmak, Amerikalıları katletmek düşüncesi... midemi bulandırıyor. Bunu yapacak olmamın tek nedeni bu işe bir son vermek ve zaten pek çoğunun da çok daha kötü bir biçimde ölecek olmaları. Anladın mı?"

Owen Underhill hiçbir şey söylemedi. Yüzünde hiçbir ifade olmadığını düşünüyordu, söyleyebileceği herhangi bir şey hissettiği dehşeti eleverebilirdi. Bunun olacağını biliyordu, ama kulaklarıyla duymak...

Kurtz onu dikkatle seyrediyordu.

"Bu akşamüstü yaptığın o aptalca hata konusunda her şeyin bağışlandığını söylemiyorum, köprünün altından sular geçti, ama bana bir borcun var koçum. Sana söylediklerim konusunda neler hissettiğini anlamak için telepati gerekmez ve sana büyüyüp gerçekleri görmeni söyleyerek nefesimi harcamayacağım. Bütün söyleyebileceğim, sana ihtiyacım olduğu. Bu kez bana yardım etmelisin."

Dolu dolu gözler. Ağzının kenarında belli belirsiz bir tik. Onun on dakika önce bir adamın ayağını uçurduğunu unutmak kolaydı.

Owen şöyle düşündü: *Eğer bunu yapmasına yardım edersem, tetiği çekip çekmemem fark etmez, Yahudileri Bergen-Belsen'deki duşlara itekleyen adamlar gibi lanetlenirim.*

Kurtz, "Eğer on birde başlarsak on bir buçukta bitiririz," dedi. "En kötü ihtimalle öğlende. Sonra arkamızda bırakırız."

"Düşler dışında."

"Evet. Onlar dışında. Bana yardım edecek misin Owen?"

Owen başını evet anlamında salladı. Buraya kadar gelmişti ve lanetlensin ya da lanetlenmesin, şu anda ipi elden bırakmayacaktı. En azından merhametli olmasına yardım edebilirdi... toplu bir katliam ne kadar merhametli olabilirse tabii. Daha sonra bu düşüncenin ölümcül saçmalığının farkına varacaktı ama insan Kurtz'un yanındayken, gözleri gözlerinizin içine bakarken, bakış açısı bir şakaydı. Kurtz'un deliliği eninde sonunda herhalde Ripley'den daha bulaşıcıydı.

"Güzel." Kurtz koltuğunda arkasına yaslandı. İçi rahatlamış ve yorgun görünüyordu. Yine sigarasını çıkardı, baktı ve paketi uzattı. "İki tane kalmış. Bana katılır mısın?"

Owen başını iki yana salladı. "Bu kez olmaz patron."

"O halde git buradan. Gerekirse revire uğra ve biraz hap al."

Owen, "Gerekeceğini sanmam," dedi. Tabii daha şimdiden gerekiyordu, ama almayacaktı. Uyanık yatmak daha iyiydi.

"Peki, o halde. Güle güle." Kurtz onu kapıya kadar geçirdi. "Owen?"

Owen parkasının fermuarını kapatırken döndü. Dışarıdaki rüzgârı duyabiliyordu. O sabah esen Alberta fırtınasının aksine, artık ciddi ölçüde şiddetlenmeye başlamıştı.

Kurtz, "Sağ ol," dedi. Sol gözünden kocaman ve garip bir yaş damlayıp yanağından aşağı aktı. Kurtz fark etmemiş gibiydi. Owen o anda onu hem sevdi, hem de acıdı. Daha iyi bilmesine, her şeye rağmen. "Sağ ol koçum."

7

Henry bastıran kar altında durdu, rüzgâra sırtını verip sol omzunun üstünde Winnebago'ya bakarak Underhill'in dışarı çıkmasını bekledi. Artık yalnızdı, fırtına diğerlerini de ahırın içine sürmüştü. İçeride soba vardı. Sıcakta dedikodular şimdiden yayılmaya başlamış olacaktı her-

halde. Tam karşılarındaki gerçeğe bakmaktansa, dedikoduyla uğraşmaları daha iyiydi.

Bacağını kaşıdı, ne yaptığını fark etti ve tam bir tur atıp çevresine bakındı. Ne bir tutsak, ne de nöbetçi vardı. Kamp şiddetlenen tipi altında bile gündüz kadar aydınlıktı ve her yönü çok iyi görebiliyordu. En azından şimdilik yalnızdı.

Henry eğilip sinyal kolunun bacağını kestiği yere bağladığı gömleği çözdü. Sonra blucinindeki yırtığı genişletti. Onu gözaltına alan adamlar başka beş kişinin (Gosselin'e kadar üç kişi daha toplamışlardı) bulunduğu kamyonun arkasında da bu muayeneyi yapmışlardı. O aşamada temiz çıkmıştı.

Artık temiz değildi. Yaranın kabuk bağlamış orta yerinde incecik kırmızı bir dantel ipliği büyüyordu. Eğer ne aradığını bilmeseydi, kan sızıntısı sanabilirdi.

Byrus, diye düşündü. *Ah, lanet olsun, iyi geceler Bay Calabash, her neredeyseniz.*

Görüş alanının tepesinde bir ışık çaktı. Henry doğruldu ve Underhill'in Winnebago'nun kapısını çektiğini gördü. Çabucak gömleği yeniden blucinindeki yırtığın üstüne bağlayıp çitlere yaklaştı. Kafasının içindeki bir ses Underhill'e seslense ve adam yürüyüp gitse ne yapacağını soruyordu. Bir yandan da, Henry'nin gerçekten Jonesy'yi eleverip vermeyeceğini öğrenmek istiyordu.

Güvenlik ışıklarının altında Underhill'in kendisine doğru yaklaşmasını seyretti. Şiddetlenen rüzgârın altında tipiye karşı başını eğmişti.

8

Kapı kapandı. Kurtz ağır ağır sallanıp sigarasını içerek kapıya bakmaya devam etti. Owen bu hikâyenin ne kadarına inanmıştı? Owen akıllıydı, Owen hayatta kalmasını bilirdi, Owen idealistti... ve Kurtz, Owen'ın hepsine kandığını düşünüyordu. Çünkü eninde sonunda çoğu insan inanmak istedikleri şeylere inanırlardı. John Dillinger da ayakta kalmayı bilen biriydi, otuzlu yıllardaki desperadoların en kurnazıydı, ama yine de Anna Sage'i koluna takıp Biograph Tiyatrosu'na gitmişti. *Manhattan Melodrama* oynuyordu ve bittiğinde federal polisler tiyatronun yanındaki çıkmaz sokakta Dillinger'ı bir köpek gibi vurmuşlardı.

Anna Sage de inanmak istediğine inanmış, ama yine de onu Polonya'ya geri postalamışlardı.

Yarın Gosselin'in Marketi'nden seçilmiş kadro dışında hiç kimse ayrılmayacaktı. Imperial Valley kadrosunu oluşturan on iki erkek ve iki kadın. Owen Underhill –gerçi olabilirdi ama– onların arasında değildi. Owen grileri komuta kanalına sokana dek Kurtz onun da aralarında olacağından emindi. Ama işler değişmişti. Buda'nın dediği gibi. Çinli kâfirin o sözü doğruydu en azından.

Kurtz, "Beni yarı yolda bıraktın aslanım," dedi. Sigara içmek için maskesini indirmiş ve konuşurken boğazının önünde inip kalkıyordu. "Beni yarı yolda bıraktın." Kurtz, Owen Underhill'in onu bir kez yarı yolda bırakmasına göz yummuştu. Ama iki kez?

"Asla," dedi Kurtz. "Hayatta olmaz."

XIV

GÜNEYE GİDİŞ

1

Bay Gri kar motosikletini dibinde küçük, donmuş bir derenin bulunduğu uçurumdan aşağı sürdü. Kuzeyde I-95'e kadar kalan bir kilometrelik yolu dere boyunca gitti. Askeri araçların (artık birkaç tane kalmıştı ve tipi yüzünden çok ağır gidiyorlardı) ışıklarından iki üç yüz metre ötede Jonesy'nin aklının erişebildiği kısmına danışmak için durdu. Jonesy'nin küçük odacığına sığmayacak bir sürü dosya vardı ve Bay Gri aradığını kolayca buldu. Kar motosikletinin farlarını kapatan bir düğme yoktu. Bay Gri, Jonesy'nin bacaklarını motosikletten indirdi, bir taş arandı, Jonesy'nin sağ eliyle aldı ve farı kırdı. Sonra yine binip yola devam etti. Motosikletin yakıtı neredeyse bitmek üzereydi, ama sakıncası yoktu; araç görevini yerine getirmişti.

Dereyi otoyolun altından geçiren boru kar motosikletini alacak kadar büyüktü, ama sürücüsüyle beraber olmazdı. Bay Gri tekrar indi. Motosikletin yanında durup gaza bastı ve aracı sarsılarak borunun içine gönderdi. Araç üç metre kadar gittikten sonra durdu, bu kadarı yeterliydi. Kar azalır ve helikopterlerin alçaktan uçup tarama yapmaları mümkün olursa da görülmesi olanaksızdı.

Bay Gri, Jonesy'yi bankete tırmandırmaya başladı. Tam korkuluğun kenarında durup sırtüstü uzandı. Burada rüzgârın şiddetinden kısmen korunuyordu. Tırmanma sırasında geri kalan son bir endorfin stoku da kana karışmıştı ve Jonesy saldırganın tıpkı kendisinin bir kokteylin ya da serin bir ekim öğleden sonrası futbol maçı seyrettikten sonra sıcak bir içeceğin keyfini sürmesi gibi, onun keyfini sürdüğünü hissediyordu.

Bay Gri'den nefret ettiğini fark etmek onu şaşırtmadı.

Sonra bir varlık olarak nefret edilebilecek bir şey olarak Bay Gri yine gitti ve yerine Jonesy'nin evde, yaratığın başı patladığında algıladığı o bulut geldi. Tıpkı Emil Dawg'ı ararken olduğu gibi, dışarı çıkıyordu. Brodsky'ye ihtiyaç duymuştu, çünkü motosikleti çalıştırmak için gereken bilgileri Jonesy'nin dosyalarında bulamamıştı. Şimdi başka bir şeye ihtiyacı vardı. Mantıklı varsayım olarak bir yere götürülmesi gerekiyordu.

Ya burada ne kalmıştı? Tıpkı cepten silkelenen bir iplik parçası gibi kendi bedeninden atılıveren Jonesy'nin son kalıntısının sindiği bu odacığı koruyan neydi? Bulut tabii; Jonesy'nin içine soluduğu nesne. Onu öldürmesi gereken, ama her nedense öldürmeyen şey.

Bulut Bay Gri gibi düşünemiyordu. Evin sahibi artık (Bay Jonesy değil, Bay Gri'ydi) gitmiş, evin idaresini termostatlara, buzdolabına ve fırına bırakmıştı. Sorun çıkarsa duman alıcısı ve hırsız alarmı otomatik olarak polis çağıracaktı.

Yine de, Bay Gri gitmişken odadan çıkabilirdi. Kontrolü yeniden ele almak için değil; bunu deneyecek olursa kızıl-siyah bulut haber verir ve Bay Gri hemen seferden geri dönerdi. Jonesy ilan panosu, tozlu zemini ve dünyaya açılan tek bir kirli penceresiyle Tracker Kardeşler'in ofisine sığınacak zamanı bile bulamazdı... O pencerede hilal biçimli dört temiz iz vardı, değil mi? Bir zamanlar dört oğlanın alınlarını dayayıp şimdi panoda asılı olan resmi görmeyi umdukları yerlerdeki izler. Eteğini kaldırmış Tina Jean Schlossinger.

Hayır, kontrolü geri almak yapabileceği bir şey değildi ve ne kadar acı olsa da, en iyisi bunu kabullenmekti.

Ama dosyalarına ulaşabilirdi.

Bu riske girmeye değer bir neden var mıydı? Herhangi bir avantaj? Eğer Bay Gri'nin ne istediğini bilse, olabilirdi. Bir arabaya binmekten öte yani. Ve söz açılmışken, nereye gidecekti?

Yanıt çok şaşırtıcıydı, çünkü Duddits'in sesiyle gelmişti: *Ba Gi günniye gimek isstiyo.*

Bay Gri güneye gitmek istiyor.

Jonesy dünyaya açılan kirli pencerenin önünden çekildi. Zaten şu anda orada görülecek pek bir şey yoktu; kar, karanlık ve ağaçların gölgelerinden başka. Bu sabahki kar yalnızca bir açılıştı; ana yemek şimdi başlamıştı.

Bay Gri güneye gitmek istiyor.

Nereye kadar? Ve neden? Plan neydi?

Jonesy arkasını dönüp haritayla kızın resmini panoda göremeyince çok şaşırdı. Onların yerine dört oğlanın renkli birer resmi vardı. Hepsi de aynı kökenden, Derry Ortaokulu'ndan geliyorlar, fotoğrafların altında da aynı yazı yazıyordu: OKUL GÜNLERİ, 1978. Jonesy kendisi en solda, şimdi kalbini parçalayan o kocaman gülümsemesiyle gülümsüyordu. Yanında Beav, gülümserken öndeki eksik dişi görünüyordu. Dişini bir paten kazasında kaybetmiş, yıllar sonra yerine takma diş yaptırmıştı... liseden önce en azından. Geniş, zeytuni yüzü ve babasının zoruyla kestirdiği utanılacak denli kısa saçlarıyla Pete. Babası Kore'de savaşmıştı ve oğlunun hippi gibi görünmesini hiç istemiyordu. Öbür kenarda da Jonesy'nin aklına çocukken okuduğu polisiyelerdeki Dedektif Danny Dunn'ı getiren kalın çerçeveli gözlüğüyle Henry.

Beaver, Pete, Henry. Onları nasıl sevmiş, uzun dostlukları ne kadar acımasızca ve aniden son bulmuştu. Hayır, bu haksızlıktı...

Birdenbire Beaver Clarendon'ın resmi canlanıp Jonesy'nin ödünü patlattı. Beav'in gözleri iri iri açıldı ve alçak sesle konuştu. "Kafası kopmuştu, hatırladın mı? Hendekte yatıyordu ve gözleri çamur doluydu. Ne iş!"

Jonesy hatırladıkça, *ah Tanrım*, diye düşündü. Hole in the Wall'a o ilk gidişleriyle ilgili unuttuğu... ya da bastırdığı tek şey. Hepsi de bastırmışlar mıydı? Belki. Herhalde. Çünkü aradan geçen yıllar boyunca, çocukluklarındaki her şeyi konuşmuşlar, bütün o ortak anılardan söz etmişlerdi... bir tek o hariç.

Kafası kopmuştu... gözleri çamur doluydu.

O zaman onlara bir şey olmuştu, şimdi ona olanlarla ilgili bir şey.

Jonesy, *ne olduğunu bilebilseydim*, diye düşündü. *Keşke bilebilseydim.*

2

Andy Janas küçük filosundaki diğer üç kamyonu kaybetmişti. Onlar böyle bir felakette sürmeye alışık olmadıklarından ve kendi de alışık olduğundan, önlerine geçmişti. O Minnesota'nın kuzeyinde büyümüştü ve bu işlere hem de nasıl alışıktı. Chevrolet'nin en iyi askeri araçların-

dan biri olan dört çekerli modifiye bir kamyonette yalnız başınaydı ve bu akşam arazi vitesini kullanıyordu. Babası aptal çocuklar yetiştirmemişti.

Yine de otoyol çoğunlukla açıktı; bir saat kadar önce orduya ait bir çift kar makinesi geçmiş (herhalde çok geçmeden onlara yetişecek ve hızını kesip uslu bir çocuk gibi peşlerine düşecekti) ve o zamandan beri betonun üstünde ancak beş on santim kar birikmişti. Asıl sorun rüzgârdı; karları tozutup yolu hayalete çeviriyordu. Neyse ki yol gösteren yansıtıcılar vardı. Yansıtıcıları gözden kaçırmamak diğerlerinin bilmediği bir numaraydı... ya da belki cemselerle Humvee'lerde farlar öyle yüksekteydi ki, yansıtıcılar iyi görünmüyordu. Rüzgâr gerçekten estiğinde yansıtıcılar bile gözden kayboluyor, dünya bembeyaz kesiliyor ve hava yine durulana dek ayağınızı gazdan çekip o arada yoldan çıkmamaya çalışıyordunuz. Her şey yolundaydı ve bir şey olsa bile telsiz bağlantısı açıktı. Arkadan başka dozerler gelip otoyolun güney yönünü Presque Isle'dan Millinocket'a kadar açık tutacaklardı.

Kamyonun arkasında üç kat sarılı iki paket duruyordu. Birinde Ripley'den ölen iki geyiğin leşi vardı. Diğerindeyse –Janas bunu ortayla ileri derecede korkunç buluyordu– ağır ağır bir tür kızılımsı turuncu çorbaya dönüşen bir gri leşi vardı. Her ikisi de mavilerin üssündeki doktorlara gidiyordu. Yerin adı...

Janas sürücü tarafındaki vizöre baktı. Bir parça lastikle bir not kâğıdı ve tükenmezkalem takılmıştı. Kâğıdın üstünde GOSSELİN'İN MARKETİ, 16. ÇIKIŞ'TAN ÇIK, SOLA DÖN yazıyordu.

Bir saate kalmaz varırdı. Belki daha da çabuk. Doktorlar ona kuşkusuz gerek duydukları kadar leşe sahip olduklarını söyleyecekler ve geyikler yakılacaktı ama griyi isteyebilirlerdi. Eğer ufaklık tümüyle erimemişse tabii. Soğuk süreci biraz geciktirebilirdi fakat, zaten Andy Janas'ın pek umurunda da değildi. O oraya varacak, örnekleri teslim edecek, sonra karantina bölgesinin kuzey ve en sakin tarafından her kim sorumluysa ondan gelecek emirleri bekleyecekti. Beklerken de sıcak bir fincan kahveyle kocaman bir tabak yumurta yiyecekti. Eğer etrafta birileri varsa kahvesini tatlandıracak bir şeyler bile bulabilirdi. O iyi olurdu. Biraz hareketlenip...

(kenara çek)

Janas kaşlarını çattı, başını salladı, sanki bir şey belki bir pire ısırmış gibi kulağını kaşıdı. Lanet rüzgâr kamyonu sarsacak kadar şiddet-

li esiyordu. Yol da, yansıtıcılar da gözden kaybolmuştu. Yine tümüyle beyazlığa gömülmüştü ve bunun diğerlerinin ödünü patlattığından hiç kuşkusu yoktu. Ama bir Minnesota'lı olarak o sadece ayağını gazdan çekti (freni boş ver, tipide giderken frene basmak iyi bir yolculuğu berbat etmenin en iyi yoluydu), yavaşlayıp bekleyerek...

(kenara çek)

"Ha?" Telsize baktı, ama statikten başka bir şey yoktu.

(kenara çek)

Janas, *"Of!"* diye bağırıp birdenbire çok acıyan başını tuttu. Zeytin yeşili kamyon yalpaladı, kaydı, sonra eller hiç düşünmeden direksiyonu kaydığı yöne çevirince yine kontrol altına alındı. Ayağını hâlâ gazdan çekmiş durumdaydı ve Chevy'nin hız gösterge ibresi hızla düşüyordu.

Dozerler güneye giden iki şeridin ortasında dar bir yol açmıştı. Janas kamyonu sağdaki daha bol karın içine çekti. Rüzgâr kamyonun tekerleklerinden kalkan karları hemencecik savurdu. Korkuluktaki yansıtıcılar karanlıkta kedi gözü gibi parlıyorlardı.

(burada kenara çek)

Janas acıyla haykırdı. Uzaktan kendi bağırışını duydu. "Tamam, tamam çekiyorum! Kes şunu! Çekiştirmeyi bırak!" Sulanan gözleriyle on beş metre kadar ileride karanlık bir gölgenin korkulukları aştığını fark etti. Farlar gölgeye vurduğunda parka giyen bir adam olduğunu gördü.

Janas'ın elleri artık kendine ait gibi değildi. İçinde bir başkasının elleri olan eldivenler gibiydi. Bu garip ve son derece tatsız bir duyguydu. Direksiyonu iyice sola kırdılar ve kamyonet parkalı adamın tam önünde durdu.

3

Bu tam fırsatıydı, Bay Gri'nin dikkati tümüyle başka yerdeydi. Jonesy düşünecek olursa cesaretini yitireceğini sezdiği için düşünmedi. Harekete geçti, kapının sürgüsünü elinin tersiyle itip kapıyı açtı.

Çocukken Tracker Kardeşler'in binasına hiç girmemişti (zaten 85'teki büyük fırtınada yıkılmıştı) ama şimdi karşısında gördüğüne hiç benzemediğinden oldukça emindi. Eski ofis öyle büyük bir salona açılıyordu ki, Jonesy ucunu göremiyordu. Tepede sonsuz bir dizi floresan lamba yanıyordu. Lambaların altında bitmez tükenmez sütunlar halinde yığılmış milyonlarca karton koli vardı.

Hayır, diye düşündü Jonesy. *Milyonlarca değil, trilyonlarca.*

Evet, herhalde trilyonlar demek daha doğru olacaktı. Aralarında binlerce dar geçit uzanıyordu. Jonesy sonsuzluk deposunun kenarında duruyordu ve burada herhangi bir şey bulma fikri bile çok saçmaydı. Eğer sığınağı olan ofisin kapısından uzaklaşacak olursa, göz açıp kapayana dek kaybolacaktı. Bay Gri'nin onunla uğraşmasına gerek kalmayacaktı; Jonesy akıl almaz bir koli çöplüğünün içinde ölene dek dolanıp duracaktı.

Bu doğru değil. Nasıl kendi yatak odamda kaybolmazsam, burada da kaybolamam. İstediğimi aramam da gerekmez. Burası benim yerim. Kendi kafanın içine hoş geldin, koca oğlan.

Bu öyle müthiş bir fikirdi ki, dizlerinin titrediğini hissetti... ancak şu anda ne zayıf düşmeye, ne de duraksamaya gelirdi. Karanlıkların ötesinden gelen en tanınmış işgalci Bay Gri kamyon şoförüyle uzun süre uğraşmayacaktı. Eğer Jonesy bu dosyaların bir kısmını güvenli bir yere götürmek istiyorsa, hemen şimdi yapması gerekiyordu. Asıl soru hangilerini saklaması gerektiğiydi.

Aklı, *Duddits*, diye fısıldadı. *Bunun Duddits'le bir ilgisi var. Öyle olduğunu biliyorsun. Onu son zamanlarda çok sık düşündün. Diğerleri de onu düşünüyorlardı. Henry'yi, Pete'i, Beaver'ı ve seni bir arada tutan Duddits'ti, bunu hep biliyordun, ama şimdi başka bir şeyi daha biliyorsun değil mi?*

Evet. Mart ayında geçirdiği kazanın nedeni Duddits'in bir kez daha Richie Grenadeau'yla arkadaşları tarafından rahatsız edildiğini gördüğünü sanmasıydı. Yalnız, "rahatsız edilmek" o gün Tracker Kardeşler'in arka bahçesinde olup bitenler için biraz fazla hafif kalmıyor muydu? *İşkence* daha uygun bir sözcüktü. O işkencenin tekrarlandığını gördüğünde sağa sola bakmadan caddeye dalmış ve...

Kafası kopmuştu. Beaver deponun hoparlörlerinden birdenbire konuştu. Sesi öyle yüksekti ki, Jonesy yüzünü buruşturdu. *Hendekte yatıyordu ve gözleri çamur doluydu. Bütün katiller er geç bedelini öder. Ne iş!*

Richie'nin kafası. Richie Grenadeau'nun kafası. Jonesy'nin buna vakti yoktu. O şimdi *kendi* kafasının içinde bir yabancıydı ve hızlı hareket etse iyi olacaktı.

Bu uçsuz bucaksız depoyu ilk gördüğünde bütün koliler düz ve işaretsizdi. Şimdi, en yakınındaki sıranın başındakilerin üstünde karaka-

lemle DUDDITS yazdığını gördü. Bu şaşırtıcı mıydı? Rastlantı mı? Hiç de değil. Bunlar onun anılarıydı ne de olsa. Düzgün katlanıp trilyonlarca kolinin içine kaldırılmıştı ve sıra belleğe geldiğinde sağlıklı bir zihin onlara istediğinde ulaşabiliyordu.

Jonesy, *onları taşımak için bir şey gerek*, diye düşündü ve çevresine bakındığında parlak kırmızı bir el arabası gördüğüne pek şaşırmadı. Burası sihirli bir yerdi, *sorunları yaşarken hallettiğin bir yer* ve en güzeli de, herkeste bundan bir tane vardı.

Çabuk hareket etti ve DUDDITS yazılı kolilerin bazılarını el arabasına yükleyip koşarak Tracker Kardeşler'in ofisine götürdü. Arabayı öne doğru eğip boşalttı, koliler yere saçıldı. Dağınıktı, ama sonradan düzenleyebilirdi.

Koşarak geri çıktı, Bay Gri'yi yokladı, ama Bay Gri hâlâ kamyon sürücüsünün yanındaydı... Janas'tı adı. Bulut oradaydı ama bulut onu sezmedi. Tıpkı... tıpkı küf kadar aptaldı.

Jonesy DUDDITS kolilerinin geri kalanını da aldı ve bir sonraki sıranın da siyah kalemle yazılmış adlar edindiğini gördü. Bunlarda DERRY diyordu, ama taşıyamayacak kadar çoktular. Sorun herhangi birini almasının gerekip gerekmediğiydi.

İkinci parti anı kolilerini ofise taşırken bunu düşündü. Tabii ki Derry kolilerinin Duddits kolilerine yakın olması gerekirdi; bellek çağrıştırma eylemi ve sanatı demekti. Derry anılarının önemi olup olmadığı sorusu kalıyordu. Bay Gri'nin ne istediğini bilmezken bunu nasıl bilebilirdi ki?

Ama *biliyordu.*

Bay Gri güneye gitmek istiyor.

Derry güneydi.

Jonesy elinde araba, anılar deposuna koştu. DERRY kolilerinden elinden geldiği kadar çoğunu aldı ve bunların doğru koliler olduğunu umdu. Bir yandan Bay Gri'nin geri dönüşünü zamanında sezmeyi de umuyordu. Çünkü eğer burada yakalanırsa bir sinek gibi ezilecekti.

4

Janas sol elinin uzanıp sürücü tarafındaki kapıyı kara, soğuğa ve amansız rüzgâra açmasını dehşet içinde seyretti. "Artık canımı acıtma

bayım, lütfen yapma, binmek istiyorsan binebilirsin, yalnız artık canımı yakma, *başım...*"

Birdenbire Andy Janas'ın aklından bir şey geçti. Gözleri olan bir kasırgaya benziyordu. Aldığı emirleri, Mavi Üs'e tahmini ulaşma süresini araştırdığını sezdi... ve Derry hakkında bildiklerini, ki hiçbir şeydi. Aldığı emirler Bangor'dan başlamıştı, Derry'ye hayatında gitmemişti.

Kasırganın geri çekildiğini hissetti ve bir an için çok büyük bir rahatlama hissetti *–istediğini yaptım, beni bırakacak–* ama sonra zihnindeki şeyin onu bırakmaya hiç niyetinin olmadığını anladı. Öncelikle kamyona ihtiyacı vardı. Ayrıca çenesini kapatması gerekiyordu.

Janas kısa ama son derece şiddetli bir mücadeleye girişti. Jonesy'ye DERRY etiketli en az bir dizi koliyi kaçırma fırsatını tanıyan da işte bu oldu. Sonra Bay Gri bir kez daha Janas'ın motor kontrollerini ele geçirdi.

Janas elinin sürücü tarafındaki vizöre uzandığını gördü. Eli tükenmezkalemi tutup aldı, onu tutan lastik bandı kopardı.

Janas, *hayır*, diye bağırdı, ama artık çok geçti. Tükenmezkalemi tıpkı bir hançer gibi tutan elinde bir pırıltı gördü, sonra kalemi açık gözüne sapladı. Kötü hareket ettirilen bir kukla gibi direksiyonun arkasında öne arkaya sallanırken bir pırtlama duyuldu, yumruğu kalemi gittikçe daha derine batırdı, yarım işaretini geçti, sonra dörtte üç işaretini geçti, patlayan gözü garip bir gözyaşı gibi yanağından aşağı akmaya başladı. Kalemin ucu ince yağ tabakası gibi bir şeye dayandı, bir an durdu, sonra beyninin etine daldı.

Seni alçak, diye düşündü. *Nesin sen, alçak...*

Kafasının içinde son bir ışık patlaması oldu ve ardından her şey karardı. Janas direksiyonun üstüne yığıldı. Kamyonetin kornası çalmaya başladı.

5

Bay Gri, Janas'tan pek bir şey alamamıştı –yalnızca sonundaki o beklenmeyen mücadele olmuştu– ama açıkça anladığı bir şey Janas'ın tek başına olmadığıydı. Bir parçası olduğu taşıt konvoyu fırtınaya takılmıştı, ama hepsi de aynı yere gidiyordu. Janas burayı aklında hem Mavi Üs, hem de Gosselin'in yeri diye adlandırıyordu. Orada Janas'ın korktuğu bir adam vardı, komuta ondaydı, ama Korkunç Kurtz/patron/Çılgın

Abe, Bay Gri'nin hiç umurunda değildi. Umursaması da gerekmiyordu, çünkü Gosselin'in dükkânının yakınına gitmeye hiç niyeti yoktu. Burası farklı bir yerdi. Yarı akıllı ve çoğunlukla duygulardan oluşsa da, bu tür de farklıydı. Savaşıyorlardı. Bay Gri nedenini bilmiyordu, ama öyleydi.

En iyisi çabucak bitirmekti. Bu uğurda, kusursuz bir nakliye sistemi keşfetti.

Bay Gri, Jonesy'nin ellerini kullanarak Janas'ı direksiyon başından çekip korkuluklara taşıdı. Cesedi kenardan aşağı attı ve donmuş dere yatağından aşağı yuvarlanırken seyretmek zahmetine girmedi. Kamyona döndü, arkadaki naylona sarılı iki pakete sabit bir şekilde bakıp başını salladı. Hayvan leşleri hiçbir işe yaramazdı. Ama öteki... o yararlı olabilirdi. Ona gerekenden bolca vardı.

Birdenbire başını kaldırdı, uçuşan karlar altında Jonesy'nin gözleri irileşti. Bedeninin sahibi saklandığı yerden çıkmıştı. Zayıftı. İyi, çünkü bilinci onu rahatsız etmeye başlamıştı. Düşünce sürecinin alt düzeyinde sürekli mırıldanıyor, bazen de panik içinde bağırıyordu.

Bay Gri bir süre daha bekledi, zihnini boşaltmaya çalıştı. Jonesy'ye en küçük bir uyarı bile göndermek istemiyordu... sonra atladı.

Ne bekleyeceğini bilmiyordu, ama bu değildi.

Göz kamaştıran bu ışık değildi.

6

Jonesy az daha yakalanıyordu. Eğer akıl deposunu aydınlatan floresanlar olmasaydı, yakalanacaktı. Burası gerçekten var olmayabilirdi, ama onun için yeterince gerçekti ve bu da Bay Gri geldiğinde onun için de yeterince gerçek olmasını sağladı.

DERRY etiketli kolilerle dolu arabayı itmekte olan Jonesy, Bay Gri'nin sihir gibi yüksek koli yığınlarının arasındaki bir koridorun başında beliriverdiğini gördü. Hole in the Wall'dayken arkasında duran, hastanede ziyaret ettiği o ilkel insansıydı. Donuk siyah gözler sonunda canlanmıştı – *açtı.* Sinsice gelmiş, onu sığınağının dışında yakalamış, işini bitirmek niyetindeydi.

Ama o sırada kafa yumrusu geri çekildi, Jonesy onun üç parmaklı elleriyle gözlerini kapatmadan önce (ne gözkapağı, ne de kirpiği vardı) gri yüzünde şaşkınlık olması gereken bir ifade gördü. Hatta belki acı.

Orada, karanlıkta sürücünün cesedinden kurtulma peşindeydi. Buraya bu ucuzcu dükkân aydınlığına hazırlıksız gelmişti. Bir başka şeyi daha gördü: İşgalci şaşırma ifadesini ev sahibinden almıştı. Bay Gri bir an için bizzat Jonesy'nin korkunç bir karikatürüne benzemişti.

Yaratığın şaşkınlığı Jonesy'ye zaman kazandırdı. Arabayı neredeyse fark etmeden önünden itip kendini berbat bir peri masalındaki tutsak prenses gibi hissederek ofise koştu. Bay Gri'nin üç parmaklı elleriyle kendine uzandığını görmekten çok sezdi (gri derisinin görünüşü bozulmuş çiğ ete benziyordu) ve tam o yakalamak üzereyken ofisin kapısını çarptı. Dönerken yaralı kalçasıyla arabaya çarptı –kendi kafasının içinde olduğunu kabul ediyordu– ama yine de bütün bunlar çok gerçekti ve tam Bay Gri tokmağı döndürüp zorla içeri girmek üzereyken kapıyı sürgüledi. Üstüne kapı tokmağının ortasındaki kilide de bastı. O kilit önceden de orada mıydı, yoksa o mu eklemişti? Anımsayamıyordu.

Jonesy ter içinde geri çekildi ve bu kez poposuyla arabanın tutacağına çarptı. Önünde kapı tokmağı ileri geri dönüyordu. Bay Gri dışarıda, aklının geri kalanını ve bedenini de ele geçirmiş, ama buraya giremiyordu. Kapıyı açamıyordu, kıracak cüssesi yoktu ve kilidi açacak zekâya da sahip değildi.

Neden? Bu nasıl olabilirdi?

"Duddits..." diye fısıldadı. "Zıplamazsa oyun yok."

Kapı tokmağı sarsıldı. Bay Gri homurdandı ve ses Jonesy'ye bir başka galaksiden gelen bir elçiye değil de, istediğini alamayıp kızan herhangi birine aitmiş gibi geldi. Bunun nedeni Bay Gri'nin davranışlarını kendi anladığı şekilde yorumlaması mıydı? Yaratığı insanlaştırıyor muydu? Onu tercüme mi ediyordu?

"Bırak... GİREYİM!"

Jonesy düşünmeden yanıt verdi. "Kesinlikle olmaz." Şöyle düşündü: *"O zaman üflerim... püflerim... ve evini başına yıkarım!"*

Ama Bay Gri tokmağı her zamankinden sert sarstı. Bu şekilde (ya da Jonesy'nin tahminine göre herhangi bir şekilde) engellenmeye alışkın değildi. Janas'ın anlık direnişi de onu şaşırtmıştı, ama bu tümüyle başka düzeyde bir direnişti.

Bay Gri öfkeyle, "Neredesin?" diye seslendi. "Nasıl orada olabilirsin? Çık dışarı!"

Jonesy yanıt vermedi, yalnızca devrilmiş kolilerin arasında durup dinledi. Bay Gri'nin içeri giremeyeceğinden hemen hemen emindi, ama yine de onu tahrik etmemek iyi olurdu.

Tokmak bir süre daha zorlandıktan sonra Bay Gri'nin onu terk ettiğini sezdi.

Jonesy DUDDITS ve DERRY etiketli kolilerin üstünden atlayarak pencereye gitti ve karlı geceye baktı.

7

Bay Gri, Jonesy'nin bedenini tekrar kamyona bindirip kapıyı çarptı ve gaza bastı. Kamyon ileri atıldı, sonra kaymaya başladı. Dört tekerleğin dördü birden patinaj yaparak gürültüyle korkuluklara bindirdi.

Bay Gri, "Lanet olsun!" diye bağırdı. Farkında olmadan Jonesy'nin küfürlerini kullanıyordu. "Tanrı aşkına! Tamponumu öp! Kahrolsun! Popomu ısır!"

Sonra durup yeniden Jonesy'nin sürücülük becerilerine uzandı. Jonesy'nin böyle havalarda araba kullanmak konusunda biraz bilgisi vardı ama Janas'ınki kadar değildi. Ama Janas gitmiş, dosyaları silinmişti. Jonesy'nin bildikleriyle yetinmek zorunda kalacaktı. Önemli olan Janas'ın "K-bölgesi" olarak bildiği bölgenin dışına çıkmaktı. K-bölgesinin dışında güvende olacaktı. Janas bunu açıkça belirtmişti.

Jonesy'nin ayağı yine gaz pedalına uzandı, bu kez daha hafifçe bastı. Kamyon hareket etti. Jonesy'nin elleri Chevrolet'yi yeniden kar makinesinin açtığı hafif ize soktu.

Ön paneldeki telsizden sesler geldi. "Tubby Bir, burası Tubby Dört. Yoldan çıkıp ortadan ters döndüm, tamam."

Bay Gri dosyalara baktı. Jonesy'nin askeri haberleşme konusunda bilgisi pek kıttı ve çoğunlukla kitaplarla film denen bir şeylerden edinilmeydi, ama idare edecekti. Mikrofonu aldı, Jonesy'nin kenarda olacağını düşündüğü düğmeyi yokladı, buldu ve bastı. "Tamam," dedi. Tubby Dört, Tubby Bir'in artık Andy Janas olmadığını anlayabilecek miydi? Bay Gri, Jonesy'nin dosyalarına bakarak bundan kuşku duyuyordu.

"Bir grup durup onu çekmeye, yeniden yola çıkarmaya çalışacağız. Lanet olası yiyecekler onda, tamam."

Bay Gri düğmeye bastı. "Lanet olası yiyecekler onda, tamam."

Daha uzun bir duraksama oldu ve Bay Gri yanlış bir şey yapıp yapmadığını, bir tür tuzağa düşüp düşmediğini merak etti. Sonra telsizden ses duyuldu. "Sanırım bir sonraki kar makinelerini beklememiz gerekecek. Sen yoluna devam edersin, tamam." Tubby Dört'ün sesi pek keyifsizdi. Jonesy'nin dosyaları bunun nedeninin Janas'ın sürücülükteki ustalığıyla onlara yardım edemeyecek kadar ilerlemiş olmasından kaynaklanabileceğini gösteriyordu. Bütün bunlar çok iyiydi. Zaten yoluna devam ederdi, ama Tubby Dört'ün resmi onayını almak da iyi olmuştu. Eğer bu onaysa tabii.

Jonesy'nin dosyalarına baktı (artık o da onları Jonesy'nin gördüğü gibi, kocaman bir odadaki koliler olarak görüyordu) ve, "Tamam," dedi. "Tubby Bir, anlaşıldı, tamam." Ve sonradan ekledi. "İyi geceler."

Şu beyaz nesne korkunçtu. Belirsiz. Bay Gri yine de biraz daha hızlı gitme riskine girdi. Korkunç Kurtz'un silahlı güçlerinin koruması altındaki bölgede olduğu sürece gafil avlanabilirdi. Ancak bir kez ağdan kurtuldu mu işini çabucak tamamlayabilecekti.

İstediği şeyin Derry diye bir yerle ilgisi vardı ve Bay Gri yeniden büyük depoya girdiğinde inanılmaz bir şey keşfetti: Gönülsüz ev sahibi bunu ya görmüş ya da sezmişti, çünkü Bay Gri geri dönüp de onu neredeyse yakaladığında Jonesy'nin taşımakta olduğu koliler Derry dosyalarıydı.

Bay Gri birdenbire endişeye kapılıp geri kalan kolileri araştırdı, sonra rahatladı.

İhtiyacı olanlar hâlâ oradaydı.

En önemli bilgileri taşıyan kolinin yanında küçük ve tozlu bir başka koli yan devrilmişti. Yan tarafında siyah kurşunkalemle DUDDITS yazıyordu. Eğer başka Duddits kolileri varsa bile, kaldırılmışlardı. Yalnız bu atlanmıştı.

Bay Gri her şeyden çok meraktan (merak duygusunu da Jonesy'den almıştı) onu açtı. İçinde parlak sarı plastik bir kap vardı. Üstündeki garip tiplerin resimleri Jonesy'nin dosyalarında çizgi filmler ve Scooby-Doo'lar olarak geçiyordu. Bir yanındaki etikette şöyle yazıyordu: SAHİBİM DUDDITS CAVELL, 19 MAPLE LANE, DERRY, MAINE. EĞER SAHİBİM OLAN OĞLAN KAYBOLDUYSA LÜTFEN ARAYINIZ.

Arkasında okunamayacak kadar silik ve karışık birtakım numaralar vardı. Herhalde Jonesy'nin artık hatırlamadığı bir iletişim kodu

olacaktı. Bay Gri yiyecek taşıma amaçlı sarı plastik kabı fırlatıp bir yana attı. Hiçbir anlamı yoktu... ama eğer böyleyse, Jonesy neden diğer DUDDITS kolileriyle DERRY etiketli bazılarını da güvenceye almak için hayatını tehlikeye atmıştı?

DUDDITS=ÇOCUKLUK ARKADAŞI. Bay Gri bunu Jonesy'yle "hastanedeki" ilk karşılaşmasından biliyordu... ve eğer Jonesy'nin nasıl bir baş belası olacağını bilseydi, ev sahibinin bilincini hemen oracıkta siliverirdi. Ne ÇOCUKLUK, ne de ARKADAŞLIK sözcükleri Bay Gri'de duygusal bir çağrışım uyandırıyordu, ama ne anlama geldiklerini biliyordu. Asıl anlamadığı, Jonesy'nin çocukluk arkadaşının bu gece olup bitenlerle ne ilgisinin olabileceğiydi.

Aklına bir olasılık geldi: Ev sahibi delirmişti. Kendi bedeninden kovulmak onu çıldırtmış, o anlaşılmaz kalesinin kapısına en yakın kolileri fazlasıyla önemsemişti.

Bay Gri, Jonesy'nin ses tellerini kullanarak, "Jonesy," dedi. Bu yaratıklar mekanik birer deha olsalar da (böyle soğuk bir dünyada yaşayabilmek için öyle olmaları gerekiyordu tabii) düşünce süreçleri garip ve tutuktu: aşındırıcı duygu havuzlarına batmış paslı düşünceler. Telepati güçleri çok eksikti; byrus ve kim (onlar "çakan ışıklar" diyorlardı) sayesinde edindikleri geçici telepati gücü onları hem şaşırtıyor, hem de korkutuyordu. Bay Gri nasıl olup da kendi türlerini tümüyle öldürmemiş olmalarını anlamakta zorlanıyordu. Gerçek düşünce yürütemeyen yaratıklar manyak olurdu, bunun tartışılacak yanı yoktu elbette.

Bu arada, o garip, girilmez odadaki yaratıktan hiç yanıt gelmedi.

"Jonesy."

Hiçbir şey. Ama Jonesy dinliyordu. Bay Gri bundan emindi.

"Bu acıya hiç gerek yok Jonesy. Bizi olduğumuz gibi gör... işgalci değil, kurtarıcıyız. Biz dostuz."

Bay Gri çeşitli kolileri değerlendirdi. Jonesy'nin pek düşünemeyen bir yaratık için muazzam bir saklama kapasitesi vardı. Bir başka soru da, bu kadar kötü düşünen yaratıkların neden bu kadar büyük bir hatırlama gücü oluyordu? Acaba abartılmış duygusal yapılarıyla mı ilgiliydi? Üstelik duygular rahatsız ediciydi. Jonesy'nin duygularını çok rahatsız edici buluyordu. Hep vardılar. Hep hazırdılar. Ve çoktular.

"Savaş... açlık... etnik temizlik... barış için öldürmek... İsa aşkına dinsizleri katletmek... homoseksüellerin dövülerek öldürülmesi... şişe-

lere böcekler doldurup dünyanın bütün kentlerini hedef alan füzelerin tepesine oturtmak... hadi Jonesy, dördüncü tip şarbonla kıyaslanırsa arkadaşlar arasında birazcık byrus'un lafı mı olur? Aman Tanrım, elli yıl geçmeden zaten hepiniz ölmüş olacaksınız! Bu çok güzel! Rahatla ve keyfine bak!"

"O adamın gözüne kalem saplattırdın."

Keyifsiz, ama hiç yoktan iyidir. Rüzgâr esti, pikap kaydı ve Bay Gri, Jonesy'nin becerilerini kullanarak aracı sürdü. Görüş mesafesi hemen hemen sıfırdı; hızını saatte yirmi kilometreye düşürmüştü ve Kurtz'un ağından kurtulur kurtulmaz kenara çekip durması iyi olurdu. Bu arada, ev sahibiyle sohbet edebilirdi. Bay Gri konuşarak Jonesy'yi odasından çıkartabileceğinden kuşku duyuyordu, ama en azından vakit geçiyordu.

"Yapmak zorundaydım ahbap. Kamyonete ihtiyacım vardı. Ben sonuncuyum."

"Ve hiç kaybetmezsin."

"Doğru," dedi Bay Gri.

"Ama daha önce hiç böyle bir duruma düşmemiştin, değil mi? Yakalayamadığın biri hiç olmamıştı?"

Jonesy onunla dalga mı geçiyordu? Bay Gri öfkelendiğini hissetti. Sonra Jonesy, Bay Gri'nin kendisinin de düşündüğü bir şey söyledi.

"Belki de beni hastanede öldürmeliydin. Yoksa o yalnızca bir düş müydü?"

Bir düşün ne olduğundan emin olmayan Bay Gri yanıt vermeye zahmet etmedi. Salt Bay Gri'nin olması gereken bu zihnin içinde direnişe geçen bu asi artık can sıkmaya başlamıştı. Öncelikle kendisini "Bay Gri" olarak düşünmekten hoşlanmıyordu; bu ne kendisinin, ne de bir parçası olduğu tür-aklının kavramıydı. Kendini "bay" olarak da düşünmekten hoşlanmıyordu, çünkü o hem erkek, hem dişi, hem de hiçbiriydi. Ama şimdi bu kavramların tutsağı olmuştu, Jonesy'nin varlığının özü hayatta kaldığı sürece de bunlardan kurtulamayacaktı. Bay Gri'nin aklına korkunç bir düşünce geldi: Ya kendi kavramlarının hiçbir anlamı yoksa?

Bu durumda olmaktan nefret ediyordu.

"Duddits kim Jonesy?"

Yanıt yok.

"Richie kim? Ve neden bir baş belasıydı? Onu neden öldürdünüz?"

"Biz öldürmedik!"

Akıldaki seste ufak bir titreme. Ah, o atış hedefini bulmuştu. Ve ilginç bir şey daha: Bay Gri "sen" demek istemiş, ama Jonesy "siz" anlamıştı.

"Öldürdünüz ama. Ya da öldürdüğünüzü sandınız."

"Yalan bu."

"Böyle söylemen ne aptallık. Anılar burada, kolilerden birinin içinde. Kolide karlar da var. Karlar ve bir mokasen. Kahverengi süet. Gel de bak."

Jonesy bir an için bunu yapabileceğini düşündü. Eğer yapsaydı Bay Gri onu hemen hastaneye götürecek, Jonesy televizyonda kendi ölümünü seyredebilecekti. Seyrettikleri filme mutlu son. Ve sonra Bay Gri bitecekti. Yalnız Jonesy'nin "bulut" olarak tanıdığı şey kalacaktı.

Bay Gri hevesle kapı tokmağına baktı, dönmesini diledi. Ama dönmedi.

"Hadi çık."

Hiçbir şey.

"Richie'yi öldürdün, seni korkak! Sen ve arkadaşların. Sen... sen onu hayal ederek öldürdün." Bay Gri hayalin ne demek olduğunu bilmese de, sözlerinin doğru olduğunu biliyordu. Ya da Jonesy'nin buna inandığını.

Hiçbir şey.

"Çık dışarı! Çık dışarı ve..." Jonesy'nin anılarını araştırdı. Çoğu FİLMLER yazılı bir kolinin içindeydi; anlaşılan Jonesy filmleri her şeyden çok seviyordu ve Bay Gri bunların birinden özellikle etkili olduğunu düşündüğü bir cümleyi aldı: "... ve bir erkek gibi dövüş!"

Hiçbir şey.

Bay Gri bir kez daha ev sahibinin ilginç duygular havuzuna dalarak, *seni alçak*, diye düşündü. *Seni orospu çocuğu. Seni inatçı keçi. Tamponumu öp, seni inatçı keçi.*

Jonesy, Jonesy olduğu günlerde çoğu zaman öfkesini yumruğunu bir yere indirerek gösterirdi. Şimdi Bay Gri böyle yaptı ve Jonesy'nin yumruğunu sertçe kamyonetin direksiyonunun ortasına indirip kornayı öttürdü. "Anlat bana! Richie'yi değil, Duddits'i değil, seni! Seni farklı kılan bir şey var. Ne olduğunu bilmek istiyorum."

Yanıt yok.

"O oyunda, değil mi?"

Hâlâ yanıt yoktu, ama Bay Gri kapının arkasında Jonesy'nin ayak seslerini duydu. Belki de hafifçe nefesini tuttuğunu. Bay Gri, Jonesy'nin ağzıyla gülümsedi.

"Konuş benimle Jonesy... oyun oynayalım, vakit geçirelim. Richie 19 Numara olmanın ötesinde kimdi? Ona neden kızıyordunuz? Kaplanlar'dan olduğu için mi? Derry Kaplanları'ndan mı? Onlar neydi? Duddits kim?"

Hiçbir şey.

Kamyonet fırtınanın içinde gittikçe yavaş ilerliyor, farlar beyaz bir duvar gibi savrulan karlara karşı etkisiz kalıyordu. Bay Gri'nin sesi alçak, davetkârdı.

"Duddits kolilerinden birini unutmuşsun ahbap, biliyor muydun? İçinde bir kutu var, sarı bir kutu. Üstünde Scooby-Doo'lar var. Scooby-Doo'lar nedir? Gerçek insanlar değil, değil mi? Filmler mi? Televizyonlar mı? Kutuyu istiyor musun? Hadi çık Jonesy. Çık da sana kutuyu vereyim."

Bay Gri ayağını gaz pedalından çekti ve kamyoneti sola, daha karlı kesime kaydırdı. Burada bir şeyler oluyordu ve ilgisini ona vermek istiyordu. Jonesy'yi kalesinden güç kullanarak çıkaramamıştı... ama bir savaşımı ya da savaşı kazanmanın tek yolu güç kullanmak değildi.

Kamyon şiddetli tipinin içinde korkulukların yanında durdu. Bay Gri gözlerini kapadı. Anında Jonesy'nin aydınlık deposuna girdi. Arkasında floresan lambaların altında kilometrelerce uzanan koli yığınları vardı. Önünde pis, eski ve her nedense çok, çok dayanıklı olan kapalı kapı duruyordu. Bay Gri üç parmaklı ellerini kapıya koyup hem samimi, hem de telaşlı bir sesle yavaşça konuşmaya başladı.

"Duddits kim? Richie'yi öldürdükten sonra neden onu aradın? Bırak içeri geleyim, konuşmamız gerek. Neden Derry kolilerinden bazılarını aldın? Benim görmemi istemediğin nedir? Ama fark etmez, bana gereken her şeyi aldım zaten, bırak gireyim Jonesy, ne kadar erken, o kadar iyi."

İşe yarayacaktı. Jonesy'nin boş bakışlarını seziyor, elinin kapı tokmağına ve kilide uzandığını görebiliyordu.

Bay Gri, "Biz hep kazanırız," dedi. Jonesy'nin gözlerini kapatıp direksiyon başında oturdu. Bir başka evrende rüzgâr çığlık çığlığa kamyonetin amortisörlerini sallıyordu. "Kapıyı aç Jonesy, kapıyı aç hemen."

Sessizlik. Ve sonra, on santim ötesinde ve sıcak tene atılmış bir kova soğuk su kadar etkili bir yanıt: "Bok ye ve geber!"

Bay Gri öyle şiddetle irkildi ki, Jonesy'nin kafasını dikiz aynasına çarptı. Ani ve yıkıcı bir acı duydu. Bu da ikinci tatsız sürprizdi.

Yeniden yumruğunu indirdi, sonra ötekini, sonra yine ilkini; direksiyonu yumrukluyor, korna mors alfabesinde öfkesini haykırıyordu. Çoğunlukla duygusuz bir yaratıktı ve çoğunlukla duygusuz bir türün üyesiydi. Ev sahibinin duygularına kapılmış, bu kez elini daldırmakla yetinmeyip içinde yıkanıyordu. Bir kez daha bunun tek nedeninin Jonesy'nin hâlâ orada olması, sakin ve odaklanmış bir bilincin içinde tümör gibi durması olduğunu sezdi.

Bay Gri direksiyonu yumrukluyor, bu duygusal boşalmadan hem nefret ediyor Jonesy'nin aklı buna sinir krizi diyordu hem de seviyordu. Jonesy'nin yumruklarıyla vurduğu kornanın sesinden, Jonesy'nin şakaklarında atan damarından, Jonesy'nin kalbinin çarpmasından ve kısılmış sesiyle tekrar tekrar, "Seni alçak! Seni alçak!" demekten keyif alıyordu.

Bu öfkenin tam ortasında bile bir parçası gerçek tehlikenin ne olduğunu gördü. Hep gelirler, ziyaret ettikleri dünyaları mutlaka kendilerine uydururlardı. Hep böyle olmuştu ve hep böyle olmalıydı.

Ama şimdi...

Bana bir şeyler oluyor, diye düşündü. Bir yandan da bunun özünde bir "Jonesy" düşüncesi olduğunun farkındaydı. *İnsanlaşmaya başladım.*

Bu fikrin de çekici yanlarının olması gerçeği Bay Gri'yi dehşete düşürdü.

8

Jonesy uyandığında duyduğu tek ses Bay Gri'nin sesinin yatıştırıcı, uyutucu ritmiydi. Ellerinin ofisin kapısında olduğunu, tokmağı çevirip sürgüyü çekmeye hazırlandığını gördü. Alçak yaratık onu hipnotize etmeye çalışıyor ve iyi de beceriyordu.

Kapının arkasındaki ses, "Biz hep kazanırız," dedi. Yatıştırıcı bir sesti ve böylesine yorucu bir günden sonra iyi geliyordu, ama aynı zamanda hain bir sakinliği de vardı. Gaspçı her şeyi ele geçirene dek rahat etmeyecekti... her şeyi almanın şart olduğunu düşünüyordu. "Kapıyı aç Jonesy, hemen şimdi."

Bir an az daha açacaktı. Hemen hemen uyanmıştı, ama yine de yapacaktı. Sonra aklına iki ses geldi: Kırmızı nesneler sertleşirken Pete'in kafatasının ürpertici çıtırtısı ve kalem girdiğinde Janas'ın gözünün ıslak ıslak akması.

Jonesy aslında hiç de uyanık olmadığını fark etti. Ama şimdi uyanmıştı.

Artık uyanmıştı.

Ellerini kilitten çekti, dudaklarını kapıya yanaştırdı ve en berrak sesiyle, "Bok ye ve geber!" dedi. Bay Gri'nin irkildiğini hissetti. Cama çarptığında hissettiği acıyı bile sezdi. Hem neden olmasındı? Ne de olsa sinirler onundu. Kafa da. Dünyada pek az şey ona Bay Gri'nin öfkeli şaşkınlığı kadar zevk verebilirdi ve onun zaten bildiği bir şeyi fark etti: Kafasının içindeki uzaylı artık daha insansıydı.

Fiziksel bir varlık olarak geri gelebilseydin yine Bay Gri mi olurdun? Jonesy merak etti. Sanmıyordu. Bay Pembe belki, ama Bay Gri değil.

Adamın yine uyuşturma numarasını deneyip denemeyeceğini bilmiyordu ama riske girmemeye karar verdi. Dönüp ofisin penceresine gitti, kolilerden birine takılıp diğerlerinin üstünden atladı. Tanrım, kalçası çok ağrıyordu. Kendi kafanızın içinde tutsakken böyle ağrı çekmek çılgıncaydı (Henry insanın kafasının içindeki gri maddede sinir olmadığını söylemişti) ama acıyı duyuyordu işte. Bacakları kesilenlerin zaman zaman artık olmayan uzuvlarının kaşındığını ya da ağrıdığını hissettiklerini okumuştu; herhalde bu da öyle bir şeydi.

Pencereden 1978'de Tracker Kardeşler deposu boyunca uzanan, otlarla kaplı, iki tekerlek iziyle uzanan yol görünüyordu. Gökyüzü beyaz ve bulutluydu; anlaşılan bu pencereden geçmişe bakarken zaman öğleden sonrada donmuştu. Manzaradan anlayabildiği tek şey, orada durmuş seyrederken Jonesy'nin Bay Gri'den olabildiğince uzak oluşuydu.

Eğer gerçekten isterse manzarayı değiştirebileceğini sezdi; dışarı bakıp Bay Gri'nin Gary Jones'un gözleriyle gördüklerini görebilirdi. Ama içinden gelmedi. Tipiden başka bakacak bir şey, Bay Gri'nin öfkesinden başka hissedecek bir şey yoktu.

Kendi kendine, *başka bir şey düşün*, dedi.

Ne?

Bilmiyorum... herhangi bir şey. Neden...

Masadaki telefon çaldı ve bu da tıpkı *Alice Harikalar Diyarında*'ya yakışacak ölçüde bir gariplikti, çünkü birkaç dakika öncesine kadar odada ne telefon, ne de üstünde duracağı bir masa vardı. Eski kullanılmış lastikler gitmişti. Yerler hâlâ pisti, ama taş döşemelerdeki toz temizlenmişti. Anlaşılan kafasının içinde bir tür hademe, Jonesy'nin bir süre burada kalacağına karar verip buranın en azından dayanılabilir ölçüde temiz olmasını isteyen birisi vardı. Bu kavramı şaşırtıcı, ne anlama gelebileceğini üzücü buldu.

Masanın üstündeki telefon yine çaldı. Jonesy ahizeyi kaldırıp, "Alo?" dedi.

Beaver'ın sesi belinden aşağı korkunç bir ürperti gönderdi. Telefon ölü bir adamdan geliyordu, tıpkı o bayıldığı filmlerde olduğu gibi. Eskiden bayılırdı en azından.

"Kafası kopmuştu Jonesy. Hendekte yatıyordu ve gözleri çamur doluydu."

Bir *tıkırt*, sonra ölüm sessizliği. Jonesy telefonu kapatıp pencereye döndü. Yol gitmişti. Derry de gitmişti. Hole in the Wall'da sabah erkenden solgun bir gökyüzüne bakıyordu. Dam yeşil değil siyahtı ve bu da 1982'den önceki Hole in the Wall olduğu anlamına geliyordu. O zamanlar dördü, dört gürbüz liseli (gerçi Henry'ye hiçbir zaman gürbüz denemezdi) Beav'in babasının kampta hâlâ duran kiremitleri döşemesine yardım etmişlerdi.

Yalnız, Jonesy hangi zamanda olduğunu bilmek için böyle bir işarete gerek duymuyordu. Artık yeşil kiremitlerin de, Hole in the Wall'un da olmadığını birisinden duymasına da gerek yoktu. Henry evi yakmıştı. Bir an sonra kapı açılacak ve Beaver dışarı koşacaktı. 1978 her şeyin başladığı o yıldı ve bir an sonra Beaver üstünde yalnız paçalı donu ve bol fermuarlı deri ceketiyle, turuncu eşarbı uçuşarak fırlayacaktı. 1978'di ve gençtiler... ve değişmişlerdi. Artık her gün aynı terane değildi. Ne kadar değiştiklerini anlamaya başladıkları gündü o.

Jonesy büyülenmiş gibi pencereden dışarısını seyretti.

Kapı açıldı.

On dört yaşındaki Beaver Clarendon dışarı fırladı.

XV

HENRY VE OWEN

1

Henry, Underhill'in güvenlik ışıklarının aydınlığında yaklaşmasını seyretti. Tipiye ve şiddetlenen rüzgâra karşı başını eğmişti. Henry seslenmek için ağzını açtı, ama daha bağıramadan Jonesy'yi hissedip her şeyi unuttu. Sonra bir anı gelip Underhill'i ve bu aydınlık, karlı dünyayı tümüyle gözden sildi. Birdenbire yıllardan 1978, ekim değil kasımdı ve her yerde kan vardı. Sazların üstünde kan, bataklık sularında cam kırıkları ve sonra kapının çarpılması.

2

Henry çarpan kapının sesi ve buz gibi bir esintiyle karmakarışık, korkunç bir düşten uyanıyor: kan, cam kırıkları ve benzinle yanan lastik kokusu. Kalkıp oturuyor ve Pete'in de yanında oturduğunu görüyor. Pete'in tüysüz göğsü diken diken olmuş. Henry'yle Pete uyku tulumlarının içinde yerdeler, çünkü dörtlü yazı turayı kaybettiler. Yatağı Beav'le Jonesy aldılar (ileride Hole in the Wall'da üçüncü bir yatak odası daha olacak ama şimdilik yalnızca iki tane var ve Lamar yetişkinlerin ilahi hakları gereği birini kendine aldı) ama şu anda Jonesy de yatakta yalnız, kalkıp oturmuş, kafası karışmış ve korkmuş görünüyor.

Henry pencerenin denizliğindeki gözlüğüne uzanırken belirli bir sebep olmadan, *Scooby-Dooby-Doo neredesin*, diye düşünüyor. Bur-

nuna hâlâ benzin ve yanan lastik kokusu geliyor. *Şimdi yapılacak bazı işlerimiz var...*

Jonesy boğuk bir sesle, "Ezildi," diyor ve yorganı atıyor. Göğsü çıplak ama o da Henry'yle Pete gibi çorapları ve uzun donuyla yatmış.

Pete, "Evet, suya düştü," diyor ama neden söz ettiği hakkında hiçbir fikri olmadığı yüzünden anlaşılıyor. "Henry, ayakkabısı sende..."

"Mokasen..." diyor Henry, ama o da neden söz ettiğini bilmiyor. Bilmek de istemiyor.

Jonesy, "Beav," diyor ve sarsak bir atılışla yataktan kalkıyor. Çoraplı ayaklarından biriyle Pete'in eline basıyor.

Pete, "Ah!" diye bağırıyor. "Üstüme bastın, seni aptal, baksana..."

Henry, Pete'in omzundan tutup sarsarak, "Susun, susun," diyor. "Bay Clarendon'ı uyandırmayın!"

Bu zor değil, çünkü oğlanların yatak odasının kapısı açık. Büyük salonun karşı tarafındaki sokak kapısı da. Kurander yapmasına, üşümelerine şaşmamalı. Henry (gözlerini takınca o böyle düşünüyor) açık kapıdan giren soğuk kasım rüzgârında düş kapanının dans ettiğini görüyor.

Jonesy uyuşuk, hâlâ rüyadayım sesiyle, "Duddits nerede?" diyor. "Beaver'la mı çıktı?"

Henry, "O Derry'de aptal," diyor. Kalkıp termal fanilasını giyiyor. Jonesy'nin aptal olduğunu da düşünmüyor aslında; o da sanki Duddits'in yanlarında olduğunu hissediyor.

O düş yüzünden, diye düşünüyor. *Duddits düşteydi. Bankta oturuyordu. Ağlıyordu. Üzgündü. İstemiyordu. İsteyen biri varsa, bizdik.*

Ve hâlâ ağlama sürüyor. Ön kapıdan giren rüzgârda duyabiliyor. Ağlayan Duddits değil, Beav.

Tek sıra halinde odadan çıkıp bir yandan üstlerini giyiyorlar. Ayakkabılarıyla uğraşmıyorlar, çok sürer.

İyi olan tek şey mutfak masasının üstündeki bira kutularından (ve de sehpanın üstündeki yığından) anlaşıldığı kadarıyla Beaver'ın babasını uyandırmak için birkaç açık kapı ve fısıldaşan çocuklardan fazlası gerek.

Büyük granit eşik Henry'nin çoraplı ayaklarının altında buz gibi. Tıpkı ölümün olması gerektiği gibi. düşüncesiz bir biçimde soğuk ama Henry fark etmiyor bile.

Beaver'ı hemen görüyor. Geyik askılı akçaağacın altında dua eder gibi diz çökmüş. Henry bacaklarıyla ayaklarının çıplak olduğunu görüyor. Üstünde motosiklet ceketi var ve kollarında tıpkı korsan süsü gibi turuncu eşarplar uçuşuyor. Beaver'ın babası oğlu ormanda bu ceket kadar aptalca bir şeyi giymekte ısrar edince onu bu eşarpları bağlamaya zorlamıştı. Giysi oldukça komik görünüyor, ama akçaağacın çıplak dallarına çevrilmiş acı dolu yüzde komik hiçbir şey yok. Beav'in yanakları yaş içinde.

Henry koşmaya başlıyor. Pete'le Jonesy de peşine takılıyorlar, soğuk sabah havasında nefesleri buhar gibi çıkıyor. Henry'nin ayaklarının altındaki çam iğneleriyle dolu toprak neredeyse granit eşik kadar sert ve soğuk.

Beaver'ın yanında diz çöküyor, onun gözyaşlarından hem korkuyor, hem şaşırıyor. Beaver köpeği ya da kız arkadaşı öldüğünde erkekçe birkaç damla gözyaşı dökmesine izin verilen bir film kahramanı gibi numara yapmıyor, Niagara Şelalesi gibi boşalıyor. Burnunun iki deliğinden berrak sümük akıyor. Filmlerde böyle şeyler hiç görülmez.

Pete, "İğrenç," diyor.

Henry ona sabırsız bir bakış fırlatıp Pete'in Beaver'a değil de arkasına, buharı tüten bir kusmuk birikintisine baktığını görüyor. İçinde dün gece yedikleri mısırın (Lamar Clarendon kampta yemek pişirme konusunda konserve yiyeceklerin erdemine inanıyor) son taneleriyle kızarmış tavuktan parçalar var. Henry'nin midesi bulanıyor. Tam yatışırken Jonesy öğürüyor. Kocaman bir geğirti gibi. Kahverengi kusuyor.

"İğrenç!" Pete bu kez neredeyse bağırıyor.

Beaver fark etmiyor gibi. "Henry!" diyor. Gözyaşlarıyla kaplı gözleri kocaman ve ürkmüş. Sanki Henry'nin yüzünden içeri, alnının gerisindeki güya özel odalara bakıyor gibi.

"Beav, bir şey yok. Kötü bir rüya gördün."

"Evet, kötü bir rüya." Jonesy'nin sesi kalın, boğazına hâlâ kusmuk takılmış. Biraz öncekinden daha beter bir gürültüyle genzini temizliyor, sonra eğilip tükürüyor. Ellerini bacaklarına dayamış, çıplak sırtı sivilcelerle kaplı.

Beav ne Jonesy'ye, ne de Beav'in öbür yanına diz çöküp omuzlarına elini dolayan Pete'e aldırıyor. Beav yalnızca Henry'ye bakmaya devam ediyor.

"Kafası kopmuştu," diye fısıldıyor.

Jonesy de diz çöküyor ve şimdi Henry'yle Pete birer yanında, Jonesy önünde, üçü Beav'i kuşatıyorlar. Jonesy'nin çenesinde kusmuk var. Silmek için uzanıyor ama daha silemeden Beav elini yakalıyor. Oğlanlar akçaağacın altında diz çöküp sanki tek vücut oluyorlar. Bu birlik duygusu kısa sürüyor, ama gördükleri düş kadar canlı hissediyorlar. Düşün kendisi aslında ama artık uyanıklar, duyguları akla uygun ve inanmazlık edemiyorlar.

Beav şimdi o yaşlı gözleriyle Jonesy'ye bakıyor. Onun elini tutuyor. "Hendekte yatıyordu ve gözleri çamur doluydu."

Jonesy şaşkın ve titrek bir sesle, "Evet," diyor. "Ah evet, öyleydi."

Pete, "Bir daha görüşeceğimizi söylemişti, hatırladınız mı?" diye soruyor. "Teker teker ya da hep birlikte. Öyle demişti."

Henry bunları uzaktan duyuyor, çünkü rüyaya geri dönmüş. Kaza yerine. Çöplerle kaplı bir hendeğin dibinde tıkalı bir drenaj kanalının yol açtığı bataklık bir yer var. Orayı biliyor, 7 numaralı otoyol üstünde. Eski Derry-Newport yolu. Çamurların içinde ters dönmüş bir araba yanıyor. Havada benzin ve yanan lastik kokusu var. Duddits ağlıyor. Duddits çöp dolu banketin ortasında oturmuş, sarı Scooby-Doo yemek çantasını göğsüne bastırmış, iki gözü iki çeşme ağlıyor.

Ters dönmüş arabanın camlarının birinden bir el çıkmış. İnce bir el ve tırnakları elmaşekeri kırmızısı. Arabada bulunan diğer iki kişi dışarı fırlamış, birisi neredeyse on metre ötede. Yüzükoyun yatıyor ama Henry onu kana bulanmış gür sarı saçlarından tanıyor. *Kimseye bir şey anlatamayacaksın, çünkü ölmüş olacaksın*, diyen Duncan o. Ama sonunda ölen de Duncan.

Suda yüzen bir şey Henry'nin bacağına değiyor. Pete hemen, "Onu alma!" diye bağırıyor, ama Henry alıyor. Kahverengi süet bir mokasen. Tam buna bakarken Beaver'la Jonesy bir ağızdan korkunç bir şekilde bağırıyorlar. Her ikisi de avcı giysileri içinde, bileklerine kadar balçığa batmış yan yana duruyorlar. Jonesy yeni parlak turuncu parkasını giyiyor. Bu gezi için Sears'tan özellikle alınmış (ve Bayan Jones gözyaşları içinde hâlâ oğlunun ormanda bir avcı kurşununa kurban gideceğine, hayatının baharında öleceğine inanıyor). Beaver da koluna turuncu eşarplar bağlanmış eski motosiklet ceketini (Duddie'nin annesi hayranlıkla, *ne çok fermuarı var*, demiş ve sonsuza dek Beaver'ın sevgisiyle takdirini kazanmıştı) giyiyor. Onlar sürücü kapısının hemen önünde yatan

üçüncü cesede bakmıyorlar ama Henry bir an göz atıyor, mokaseni suya batmış küçük bir kano gibi hâlâ elinde tutuyor, çünkü onda korkunç, büyük bir yanlış var. Öyle büyük bir yanlış ki, bir an için ne olabileceğini bilemiyor. Sonra cesedin lise montunun yakasının üstünde hiçbir şey olmadığını fark ediyor. Beaver'la Jonesy onun üstünde olması gerekeni gördükleri için bağırıyorlar. Richie Grenadeau'nun kafasını kanla lekelenmiş sazların arasında gökyüzüne bakarken görmüşler. Henry onun Richie olduğunu hemen anlıyor. Artık burnunun üstündeki bant olmasa da, o gün Tracker'ların arka bahçesinde Duddits'e köpek pisliği yedirmeye çalışan adam konusunda yanılmak olanaksız.

Duds bankette ağlıyor da ağlıyor, ağlaması sinüzit ağrısı gibi insanın beynini oyuyor. Eğer böyle sürüp giderse Henry çıldıracak. Mokaseni bırakıp yanan otomobilin arkasından dolanıyor ve Beaver'la Jonesy'nin birbirlerine sarılmış durdukları yere gidiyor.

Henry, "Beaver! Beav!" diye bağırıyor ama uzanıp Beaver'ı sertçe sarsana dek Beaver sanki hipnotize olmuş gibi kopuk kafaya bakmaya devam ediyor.

Sonunda Beaver ona bakıyor. Sanki belli değilmiş gibi, "Kafası kopmuş," diyor. "Henry, kafası..."

"Kafasını boş ver, sen Duddits'e bak! Şu lanet ağlamasını kes!"

Pete, "Evet," diyor. Richie'nin kafasına, o son ölü bakışına bakıp ağzı seğirerek başını çeviriyor. "Beni çıldırtıyor."

Jonesy, "Tahtaya sürtülen tebeşir gibi," diye mırıldanıyor. Yeni turuncu parkasının üstünden görünen derisi kurumuş peynir renginde. "Durdur onu Beav."

"He... He... He..."

Henry, "Aptallık etme, ona şu lanet *şarkıyı* söyle!" diye bağırıyor. Çamurlu suların ayak parmaklarının arasına dolduğunu hissediyor. "Ninniyi, şu kahrolası *ninniyi*!"

Beav bir an için hâlâ anlamamış gibi görünüyor, sonra bakışları berraklaşıyor ve, "Ah!" diyor. Bata çıka Duddits'in sapsarı yemek çantasına sarılmış, tıpkı onlarla tanıştığı günde olduğu gibi ağlayarak oturduğu bankete doğru gidiyor. Henry ancak fark edebildiği bir şey görüyor. Duddits'in burun deliklerinin kenarında kurumuş kanlar var ve sol omzu sarılı. İçinden beyaz plastiğe benzer bir şey görünüyor.

Beav bankete tırmanıp, "Duddits," diyor. "Duddie tatlım, yapma. Artık ağlama, artık bakma, sen bakmamalısın. Öyle iğrenç..."

Duddits önce aldırmıyor, ağlamaya devam ediyor. Henry, *ağlaya ağlaya burnunu kanatmış, kan ondan, ama omzundan çıkan o beyaz şey de ne*, diye düşünüyor.

Jonesy elleriyle kulaklarını kapatmış. Pete bir elini sanki patlamasın diye kafasının tepesine koymuş. Sonra Beaver tıpkı birkaç hafta önce yaptığı gibi Duddits'i kollarına alıyor ve Beav gibi pasaklı birinden hiç ummayacağınız o berrak sesiyle şarkı söylemeye başlıyor.

"Bebeğin kayığı gümüş bir rüya, uzaklara gidiyor..."

Ve ah, mucizeler mucizesi, Duddits sakinleşmeye başlıyor.

Pete ağzının kenarından, "Neredeyiz Henry?" diyor. "Biz neredeyiz?"

Henry, "Bir düşte," diyor ve aniden dördü birden Hole in the Wall'daki akçaağacın dibine dönüyor, iç çamaşırlarıyla soğuktan titriyorlar.

Jonesy, "Ne?" diyor. Elini çekip ağzını siliyor, sonra aralarındaki temas kopunca gerçek geri geliyor. "Ne dedin, Henry?"

Henry zihinlerinin uzaklaştığını hissediyor ve, *hiçbirimiz böyle olmayacaktık*, diye düşünüyor. *Bazen yalnız olmak daha iyidir.*

Evet, yalnız. Düşüncelerinizle baş başa.

Beaver, "Kötü bir düş gördüm," diyor. Bunu diğerlerinden çok, kendi kendine açıklıyor gibi. Ağır ağır, sanki hâlâ düşteymiş gibi, ceketinin ceplerinden birinin fermuarını açıyor, içini karıştırıyor ve bir lolipop çıkarıyor. Kâğıdını açmak yerine sapını ağzına sokup ileri geri yuvarlamaya, hafifçe dişlemeye başlıyor. "Düşümde..."

Henry, "Boş ver," diyor ve gözlüğünü burnunun tepesine itiyor. "Düş gördüğünü hepimiz biliyoruz." Dudaklarının ucuna, *biliriz tabii, biz de oradaydık* cümlesi geliyor ama kendine saklıyor. Daha on dört yaşında ama neyin söylenip neyin söylenmeyeceğini bilecek kadar akıllı. Çılgın Sekizli oynarken birisi aptalca bir kâğıt attığında, *atıldıysa oynanmıştır*, diyorlar. Eğer söylerse, uğraşmaları gerekecek. Eğer söylemezse, o halde belki... belki unuturlar.

Pete, "Zaten senin düşün olduğunu sanmıyorum," diyor. "Bence Duddits'in gördüğü bir düştü ve biz hepimiz..."

Jonesy, "Senin ne düşündüğün umurumda bile değil," diyor. Sesi öyle sert ki, hepsini şaşırtıyor. "Bir düştü ve ben unutacağım. Hepimiz unutacağız, öyle değil mi Henry?"

Henry hemen başıyla onaylıyor.

Pete, "İçeri girelim," diyor. Çok rahatlamış görünüyor. "Ayaklarım..."

Henry, "Bir şey var," diyor ve hepsi huzursuzluk içinde ona bakıyorlar. Bir lidere ihtiyaç duyduklarında o Henry oluyor. *Ve eğer benim usulümden hoşlanmıyorsanız*, diye düşünüyor, *başkası yapabilir. Çünkü bu uyduruk bir iş değil, inanın bana.*

Beaver, "Ne?" diye soruyor. *Şimdi ne var*, demek istiyor.

"Gosselin'e gittiğimizde birinin Duds'ı araması gerek. Eğer üzüldüyse diye."

Buna kimse yanıt vermiyor, yeni geri zekâlı arkadaşlarına telefon etme fikri karşısında hep birlikte sessizliğe gömülüyorlar. Henry, Duddits'e hayatında herhalde hiç telefon eden olmadığını, bunun ilk olacağını düşünüyor.

Pete, "Herhalde haklısın, biliyor musun?" diye katılıyor... sonra kötü bir şey söylemiş gibi eliyle ağzını kapatıyor.

Uyduruk şortu ve daha da uyduruk ceketi dışında çıplak olan Beaver şiddetle titriyor. Lolipop kemirilmiş sopasının ucunda titriyor.

Henry ona, "Günün birinde bunlardan biri boğazına kaçacak," diyor.

"Evet, annem de öyle söylüyor. İçeri girelim mi? Donuyorum."

Beaver, "Sizce Richie Grenadeau gerçekten ölmüş müdür?" diye şaşkınlıkla soruyor.

Jonesy, "Bilmiyorum ve umurumda da değil," diyor. Henry'ye bakıyor. "Tamam, Duddits'i ararız. Bende telefon var ve ücretini benim numarama yazdırabiliriz."

Pete, "Kendi telefonun," diyor. "Seni şanslı ördek. Ailen seni çok şımartıyor Gary."

Ona Gary denmesine genelde sinir olur ama bu sabah değil; Jonesy fazlasıyla düşünceli. "Doğum günümde aldılar ve şehirlerarası konuşmaları harçlığımdan ödemem gerek, o yüzden kısa keselim. Ondan sonra, bu iş hiç olmamıştır, *hiç olmadı*, tamam mı?"

Hep birlikte başlarını sallıyorlar. Hiç olmadı. Asla ol...

3

Bir esinti Henry'yi ileri, neredeyse elektrikli tellerin içine itti. Kendine gelmiş, anıları ağır bir palto gibi üstünden atıyordu. Daha uygunsuz bir zamanda gelemezlerdi (tabii bazı anılar için hiçbir zaman uygun değildi). Underhill'i bekliyor, donuyor, buradan çıkabilmek için tek fırsatı kolluyordu ve o orada durup hayal kurarken Underhill yanından geçip gidebilir, onu lağım deresinin ortasında küreksiz bırakabilirdi.

Ama Underhill geçip gitmemişti. Tellerin diğer tarafında bekliyor, ellerini cebine sokmuş Henry'ye bakıyordu. Taktığı maskenin saydam bombesine karlar düşüyor, nefesinin sıcaklığıyla eriyip yüzünden aşağı akıyordu...

Henry, *o gün Beaver'ın gözyaşları gibi*, diye düşündü.

Underhill, "Diğerleriyle birlikte ahıra girmelisin," dedi. "Burada kardan adama döneceksin."

Henry'nin dili damağına yapışmıştı. Bütün hayatı sözcüğün tam anlamıyla bu adama neler söyleyeceğine bağlıydı ve nasıl başlayacağı aklına gelmiyordu. Dilini bile çözemiyordu.

İçindeki ses, *neden uğraşıyorsun ki*, diye sordu. Karanlığın sesi, eski dostu. *Gerçekten, neden uğraşıyorsun ki? Neden onları zaten kendin yapacağın şeyi yapmaya bırakmıyorsun?*

Çünkü artık öyle değildi. Yine de hâlâ konuşamıyordu.

Underhill bir dakika daha durup onu seyretti. Elleri ceplerindeydi. Kapüşonunu arkaya atmış, kısa kumral saçları görünüyordu. Askerlerin takıp tutsakların takmadığı maskesinin üstünde karlar eriyordu. Tutsakların o maskeye ihtiyaçları yoktu; griler için olduğu gibi, onlar için de son bir çözüm söz konusuydu.

Henry konuşmaya çalıştı ama yapamadı. Ah Tanrım, onun yerine Jonesy olmalıydı; Jonesy her zaman dilini ustaca kullanırdı. Underhill yürüyüp gidecek, onu bir sürü *olabilirdi* ve *olsaydı* ile baş başa bırakacaktı.

Ama Underhill biraz daha kaldı.

"İsmimi bilmenize şaşırmadım Bay... Henreid? İsminiz Henreid mi?"

"Devlin. İlk adımı algılıyorsunuz. Ben Henry Devlin." Henry çok dikkatli hareket ederek dikenli tellerle elektrikli düz tel arasındaki bir

boşluktan elini uzattı. Underhill beş saniye kadar boş boş bakıp hiçbir şey yapmayınca elini yeni çizilen dünyasına geri çekti. Bir kokteylde aşağılanmışçasına kendini bir aptal gibi hissediyor, kendi kendine böyle budalaca işler yapmaması gerektiğini söylüyordu.

Bunun üstüne Underhill sanki burada, yeni takılan güvenlik ışıklarının altında ve çığlık çığlığa bir fırtınanın tam ortasında değilmiş de, gerçekten bir kokteyldeymişler gibi tatlı tatlı gülümsedi.

"İsmimi bilmenizin nedeni Jefferson Tract'teki uzaylıların düşük düzeyde telepatik etki uyandırmaları." Underhill yine gülümsedi. "Böyle söyleyince aptalca geliyor, değil mi? Ama doğru. Geçici bir etki, zararsız ve parti oyunları dışında bir işe yarayamayacak kadar sığ. Zaten biz de o işler için biraz fazla meşgulüz."

Henry'nin dili sonunda neyse çözüldü. "Kar fırtınasında buraya adını bildiğim için gelmedin," dedi. "Geldin, çünkü ben karının da adını bildim. Kızınınkini de."

Underhill tebessümünü bozmadı. "Belki öyle," dedi. "Her neyse, sanırım ikimizin de başımızı bir yere sokup biraz dinlenme zamanımız geldi. Uzun bir gün oldu."

Underhill yürümeye başladı ama diğer treylerlere doğru yolu çitlerin yanından geçiyordu. Henry biraz zorlansa da onu izledi; yerde artık neredeyse otuz santim kar vardı, savruluyordu ve burada, ölü adamın tarafındaki karları kimse çiğnememişti.

"Bay Underhill, Owen. Bir dakika durup beni dinle. Sana önemli bir şey söyleyeceğim."

Underhill çitlerin kendi tarafındaki patikada yürümeye devam etti. (Orası da ölü adamın tarafıydı, Underhill biliyor muydu?) Rüzgâra karşı başını eğmiş, hâlâ hafifçe gülümsüyordu. Ve Henry en korkuncunun Underhill'in durmayı istemesi olduğunu biliyordu. Ama şu ana dek Henry ona bunun için bir neden sunmamıştı.

Henry, "Kurtz delinin biri," dedi. Hâlâ yürüyordu ama artık nefes nefeseydi ve bitkin bacakları isyan ediyordu. "Ama tilki gibi bir deli."

Underhill başı önde, o aptalca maskesinin altında gülümseyerek yürümeye devam etti. Üstelik daha da hızlandı. Çok geçmeden Henry geri kalmamak için kendi tarafında koşmak zorunda kalacaktı. Eğer koşması hâlâ mümkünse.

Soluk soluğa, "Üstümüze makinelileri tutacaksınız," dedi. "Cesetler ahıra gidecek... Ahıra benzin dökülecek... Herhalde ihtiyar Gosselin'in

kendi pompasından, neden devlet benzini kullanılsın ki? Ve sonra puf... yanıp bitecek... İki yüz... dört yüz... cehennemde bir mangal partisi gibi kokacak..."

Underhill'in tebessümü kayboldu ve daha da hızlı yürümeye başladı. Henry her nasılsa koşturacak gücü buldu. Güçlükle nefes alıyor ve diz boyu karlarla mücadele ediyordu. Rüzgâr zonklayan yüzüne çarpıyordu. Tıpkı bir bıçak gibi.

"Ama Owen... bu sensin, değil mi? Owen? O eski şarkıyı hatırla... *Büyük pirelerin...* küçük pireleri vardır... *onları ısıracak... ve öylece gider... sonsuza dek.* O burası ve sensin... çünkü Kurtz'un kendi kadrosu var... altındaki adam, sanırım adı Johnson..."

Underhill ona sert bir bakış fırlatıp iyice hızlandı. Henry yine de geri kalmadı, ama bu hızı uzun süre sürdürebileceğini sanmıyordu. Yan tarafında bir sancı vardı. Gittikçe yanıyordu. "Bu aslında... senin işin olmalıydı... temizliğin ikinci kısmı... Imperial Valley, bu... kod adı... Sana bir anlam ifade ediyor mu?"

Henry etmediğini gördü. Kurtz, Underhill'e Mavi Grup'un çoğunu yok edecek operasyondan hiç söz etmemiş olmalıydı. Imperial Valley, Owen Underhill için hiçbir anlam taşımıyordu ve şimdi Henry sancıya ek olarak göğsünün demir bir çemberle kıstırıldığını, gittikçe sıkıştığını hissediyordu.

"Dur, Tanrı aşkına Underhill... lütfen..."

Underhill yürümeye devam etti. Son birkaç hayalini korumak istiyordu. Kim onu suçlayabilirdi ki?

"Johnson... başka birkaç kişi... en az biri kadın... eğer işleri berbat etmeseydin sen de aralarında olabilirdin... çizgiyi geçtin, öyle düşünüyor... İlk kez de değil üstelik... daha önce de yapmıştın, Bossa Nova gibi bir yerde..."

Henry sert bir bakışla ödüllendirildi. İlerleme mi? Belki.

"Sonunda sanırım... Johnson bile gidecek... bir tek Kurtz buradan canlı çıkacak... gerisi... bir kül ve kemik yığını olacak... lanet telepati gücün sana bunu... söylemiyor, değil mi? Akıl okuma numaran... buna... dokunamaz bile..."

Yan tarafındaki sancı şiddetlenip bir pençe gibi sağ koltuk altına yapıştı. Aynı zamanda ayakları kaydı ve kafa üstü karlara çakıldı. Ciğerleri deli gibi hava istiyordu ama yerine bir avuç toz kar çekti.

Henry öksürerek, nefesi kesilerek dizüstü kalktı ve Underhill'in sırtının esen karlardan oluşan bir duvarın içinde kaybolduğunu gördü. Ne diyeceğini bilmeyerek, son bir tek şansı olduğunun bilinciyle haykırdı. "Bay Rapeloew'in diş fırçasının üstüne işemeye kalktın ama yapamayınca tabaklarını kırdın! Tabaklarını kırıp kaçtın! Tıpkı şimdi kaçtığın gibi, seni ödlek!"

İleride, karların içinde ancak seçilebilen Owen Underhill durdu.

4

Bir an orada, sırtı Henry'ye dönük durdu. Henry karların içinde diz çökmüş, bir köpek gibi nefes nefese, yanan yüzünde eriyen sular buz gibi aşağı akıyordu. Henry hem uzak, hem de ivedi bir şekilde bacağındaki sıyrıkta büyüyen byrus'un arttığının ve kaşınmaya başladığının farkındaydı.

Underhill sonunda dönüp geri geldi. "Rapeloew'leri nereden biliyorsun? Telepati geçiyor. O kadar derine inememen gerek."

Henry, "Ben çok şey biliyorum," dedi. Ayağa kalkıp orada durdu. Nefes nefeseydi ve öksürüyordu. "Çünkü benim içimde. Ben farklıyım. Arkadaşlarım ve ben, hepimiz farklıyız. Dört kişiydik. İkisi öldü. Ben buradayım. Dördüncüsü... Bay Underhill, dördüncüsü herhalde sizin sorununuz. Ne benim, ne ahırdaki ya da hâlâ toplayıp getirdiğiniz insanların, ne Mavi Grup'unuzun ya da Kurtz'un Imperial Valley kadrosunun değil. Bir tek onun." İsmi vermemek için mücadele etti, en yakın olduğu kişi Jonesy'ydi. Pete'le Beaver da harikaydılar, ama ancak Jonesy onunla akıl akıla, kitap kitaba, fikir fikire yarışabilirdi; ancak Jonesy çizgiyi görmenin yanı sıra çizgi dışı da düşünebilirdi. Ama Jonesy gitmişti, değil mi? Henry bundan oldukça emindi. Oradaydı, kızıl-siyah bulut Henry'nin yanından geçtiğinde ufacık bir parçası hâlâ oradaydı, ama artık diri diri yenmiş olmalıydı. Kalbi hâlâ atabilir ve gözleri hâlâ görebilirdi, ama özü Pete'le Beav kadar ölüydü.

"Jonesy sizin sorununuz Bay Underhill. Brookline, Massachusetts'li Gary Jones."

Underhill rüzgâra rağmen duyulamayacak kadar alçak bir sesle, "Kurtz da bir sorun," dedi ama Henry onu yine de aklından duydu.

Underhill çevresine bakındı. Henry onun baktığı yeri izleyip treylerlerin arasındaki dar yoldan koşmakta olan birkaç kişi gördü. Yakında kimse yoktu. Yine de dükkânla ahır arasındaki alan acımasızca aydınlıktı ve rüzgâra rağmen motorlar, jeneratörler, hatta insanların bağırışları duyulabiliyordu. Koşan adamlar dans eden kar tabakalarının içinde kayboldukça birer hayalete benziyordu.

Underhill, "Burada konuşamayız," dedi. "Beni dinle ve tek bir sözcüğü bile tekrarlatma aslanım."

Henry'nin artık fazla girdiden karman çorman ve anlaşılmaz bir çorbaya dönen kafasının içinde birdenbire Owen Underhill'in aklından bir düşünce açıkça yükseldi: *Aslanım. Onun sözcüğü. Onun sözcüğünü kullandığıma inanamıyorum.*

Henry, "Dinliyorum," dedi.

5

Kampın öbür ucundaki baraka ahırdan olabildiğince uzaktı ve dışı bu toplama kampının her tarafı kadar aydınlık olmakla beraber içerisi hem karanlıktı, hem de tatlı tatlı saman kokuyordu. Ve bir şey daha, daha keskin bir koku.

Barakanın karşı duvarına sırtlarını vermiş oturan dört erkek ve bir kadın vardı. Hepsi de turuncu av montları giymiş, esrarlı bir sigarayı elden ele geçiriyorlardı. Barakanın yalnızca iki penceresi vardı. Biri ağıla, diğeri çevreyi kuşatan çitlere ve arkadaki ormana bakıyordu. Camlar kirliydi ve sodyum lambalarının acımasız aydınlığını biraz kesiyorlardı. Loş ortamda esrar çeken tutsakların yüzleri griydi, daha şimdiden ölüye benziyorlardı.

Elinde sigara olanı, "Bir nefes ister misin?" diye sordu. Zoraki, keyifsiz bir sesle konuşuyor ve dumanı içinde tutuyordu ama sigarayı isteyerek uzattı. Henry kocaman bir sigara olduğunu gördü.

"Hayır. Hepinizin buradan çıkmanızı istiyorum."

Anlamadan ona baktılar. Kadın sigarayı elinde tutan adamla evliydi. Solundaki adam kayınbiraderiydi. Diğer ikisi öylesine gelmişlerdi.

Henry, "Ahıra dönün," dedi.

Diğer adamlardan biri, "İmkânı yok," dedi. "Orası çok kalabalık. Biz daha ayrıcalıklı olmayı tercih ediyoruz. Ve buraya ilk biz geldiğimiz için, eğer ahbaplık etmek istemiyorsan sen gide..."

"Anladım," dedi Henry. Elini bacağına sardığı tişörte attı. "Byrus. Onlar Ripley diyor. İçinizden bazılarında olabilir... Sende vardır sanırım Charles..." Parkasının içinde surat asıp oturan, hafif saçları dökülmüş adamı işaret etti.

Charles, "Hayır!" diye bağırdı ama diğerleri ondan uzaklaştılar. Elinde Kamboçya sigarasını tutan (adı Darren Chiles'tı ve Newton, Massachusetts'ten geliyordu) dumanını üflememeye özen gösterdi.

"Evet, sende var," dedi Henry. "Hem de çok. Sende de Mona. Mona? Hayır, Marsha. Marsha."

Kadın, "Yok!" dedi. Kalktı, sırtını barakanın duvarına dayayıp kocaman korkmuş gözlerle Henry'ye baktı. Ceylan gözlü. Çok geçmeden buradaki bütün ceylanlar ve Marsha da ölecekti. Henry kadının aklından o düşünceyi okuyamamasını diledi. "Ben temizim bayım, sen hariç hepimiz temiziz!"

Kocasına baktı. Çok iri değildi, ama Henry'den daha iriydi. Hepsi öyleydi aslında. Daha uzun boylu değillerdi belki ama daha iriydiler.

"Onu dışarı at Dare."

Henry yalnızca inandığı şeyi bir gerçek gibi sunarak, "İki tür Ripley var," dedi. Gerçi düşündükçe daha makul geliyordu. "Birinci Ripley ve İkinci Ripley diyelim. Eğer sıcak bir doz almazsanız yediğiniz ya da içinize çektiğiniz veya açık bir yarada yaşayan bir şeyden iyileşebilirsiniz. Onu yenebilirsiniz."

Şimdi hep birlikte o kocaman ceylan gözlerle ona bakıyorlardı ve Henry bir an için büyük bir çaresizlik hissetti. Neden sessizce intihar etmemişti ki?

"Bende Birinci Ripley var," dedi. Tişörtü çözdü. Hepsi Henry'nin karlı blucinindeki yırtığa şöyle bir bakıp geçtiler ama Henry onlar adına uzun uzun baktı. Sinyal kolunun açtığı yara artık byrus'la dolmuştu. Bazı iplikler on santim uzunluğunda, uçları akıntıya kapılmış yosunlar gibi dalgalanıyordu. Küfün köklerinin sürekli daha derine işlediğini, kaşındırıp köpürüp yaktığını hissediyordu. En kötüsü de buydu: düşünmeye çalışmak.

Artık barakanın kapısına doğru gitmeye başlamışlardı ve Henry soğuk havaya çıkar çıkmaz koşmaya başlamalarını bekliyordu. Ama durdular.

Marsha titrek bir çocuk sesiyle, "Bayım, bize yardım edebilir misin?" diye sordu. Kocası Darren kolunu omzuna doladı.

Henry, "Bilmiyorum," dedi. "Herhalde hayır... ama belki. Hadi, gidin. Yarım saat sonra, belki daha da çabuk buradan çıkacağım. Herhalde en iyisi diğerleriyle ahırda kalın."

Newton'lu Darren Chiles, "Neden?" diye sordu.

Kafasında ancak belirsiz bir düşünce –bir plana benzemiyordu– olan Henry, "Bilmiyorum," dedi. "Yalnızca öyle olduğunu düşünüyorum."

Çıktılar ve barakayı Henry'ye bıraktılar.

6

Çevredeki çitlere bakan pencerenin altında çok eski bir saman balyası duruyordu. Henry içeri girdiğinde Darren Chiles orada oturuyordu (esrarın sahibi olarak en rahat koltuk onun hakkıydı) ve şimdi Henry onun yerini aldı. Elleri dizlerinde oturdu, kafasının içinde konuşan seslere ve sol bacağında yayılan şiddetli kaşıntıya rağmen hemen uykusu geldi (kaşıntı ağzında, dişlerinden birinin boşluğunda da başlıyordu).

Daha Underhill pencerenin dışından konuşmadan onun geldiğini, aklının yaklaştığını duydu.

Underhill, "Rüzgâr altında ve büyük ölçüde binanın gölgesindeyim," dedi. "Sigara içiyorum. Eğer birisi gelirse sen orada değilsin."

"Tamam."

"Bana yalan söylersen yürüyüp giderim ve kısacık ömründe bir daha asla benimle konuşamazsın. Yüksek sesle... veya başka türlü."

"Tamam."

"Oradaki insanlardan nasıl kurtuldun?"

Henry kızamayacak kadar yorgun olmasaydı, "Neden?" diye sorardı, ama durum öyle değildi. "Bir tür sınav mıydı?"

"Aptal olma."

"Onlara bende Birinci Ripley olduğunu söyledim, ki bu gerçek. Alelacele dağıldılar." Henry durdu. "Sende de var, değil mi?"

"Nereden çıkarıyorsun?" Henry, Underhill'in sesinde hiçbir gerilim algılamıyordu ve bir psikiyatr olarak belirtileri iyi bilirdi. Underhill başka her ne olursa olsun, Henry onun son derece soğukkanlı biri olduğunu düşündü ve bu da doğru yolda bir adımdı. *Üstelik*, diye düşündü, *eğer aslında kaybedecek hiçbir şeyi olmadığını anlarsa zararı olmaz.*

"Tırnaklarının çevresinde, değil mi? Küçük bir parça da bir kulağının içinde."

"Vegas'ta olsan insanları hayran bırakırdın ahbap." Henry, Underhill'in elinin kalktığını, eldivenli parmaklarının arasında bir sigara tuttuğunu gördü. Herhalde çoğunu rüzgâr tüttürecekti.

"Birinciyi doğrudan kaynağından alıyorsun. İkincinin onun bulaştığı bir yere dokunmaktan geldiğinden eminim: ağaç, yosun, geyik, köpek, bir başka kişi. O türe tıpkı zehirli sarmaşık gibi yakalanıyorsun. Bu sizin tıp teknisyenlerinizin bilmediği bir şey değil. Bildiğim kadarıyla, ben de bu bilgiyi onlardan aldım. Kafamın içi lanet olası bir uydu çanağına benziyor ve her şey bedavadan gelip hiçbir şey engellenmiyor. Yarısının nereden geldiğini bilmiyorum ama önemi yok. Şimdi, sizin tıpçıların bilmediği bir şeye gelelim. Griler bu kızıl nesneye byrus diyorlar. 'Hayatın özü' anlamına gelen bir sözcük. Bazı koşullar altında birinci türünden bedene yerleşen yaratıklar yetişiyor."

"O pis gelincikleri demek istiyorsun."

"Güzel, beğendim. Onlar byrus'tan çıkıyor, sonra yumurtlayarak çoğalıyorlar. Yayılıyorlar, yine yumurtluyorlar, yine yayılıyorlar. En azından böyle olması gerekiyor. Burada yumurtaların çoğu ölüyor. Soğuktan mı, havadan mı, yoksa başka bir şeyden mi bilmiyorum. Ama bizim ortamımızda, Underhill, her şey byrus'a bağlı. Onlar için işe yarayan bir o var."

"Hayatın özü."

"Evet, ama dinle: Griler burada büyük sorunlar yaşıyorlar. Herhalde bu yüzden bu kadar zamandır, yarım yüzyıldan beri buralarda oyalandılar. Gelincikler, örneğin. Birer saprophyte olmaları gerekir... ne demek biliyor musun?"

"Henry... bu sensin, değil mi? Henry? Henry bunun bir ilgisi var mı şimdiki..."

"Şimdiki durumumuzla çok ilgisi var. Ve *Dünya* isimli uzay gemisindeki hayatın sona ermesi sorumluluğunun büyük bölümünü üstlenmek istemiyorsan, susup dinlemeni öneririm."

Bir duraksama. Sonra: "Dinliyorum."

"Saprophyte'ler yararlı parazitlerdir. Bağırsaklarımızda vardır ve bazı süt ürünleriyle de bile bile yutarız. Örneğin tatlı, asitli süt ve yoğurtta var. Biz onlara yaşayacak bir yer veriyoruz ve karşılığında onlar

da bize bir şeyler veriyorlar. Süt ürünlerindeki bakteriler sindirime yardımcı olur. Gelincikler normal koşullar altında –sanırım bir başka dünyada ekolojinin tahmin edemeyeceğimiz kadar farklı normal koşulları demek istiyorum– belki bir çay kaşığından daha büyük olmuyorlar. Belki dişilerde üremeyi engelliyorlar, ama öldürmüyorlar. Normalde değil. Yalnızca bağırsaklarda yaşıyorlar. Biz onlara gıda sağlıyoruz, onlar da bize telepati veriyorlar. Alışveriş böyle olmalı. Ama onlar bizleri birer televizyona çeviriyor. Biz grilerin televizyonuyuz."

"Ve bütün bunları bilmenin nedeni bir tanesinin içinde yaşaması mı?" Underhill'in sesinde tiksinti yoktu ama Henry adamın aklında bir damar gibi atan duyguyu sezdi. "*Normal* gelinciklerden biri mi?"

"Hayır." *En azından, sanmıyorum*, diye düşündü.

"O halde bunları nereden biliyorsun? Yoksa bir yandan uyduruyor musun? Kendine buradan kurtulmanın bir yolunu mu bulmaya çalışıyorsun?"

"Nasıl bildiğim hiç önemli değil Owen, ama yalan söylemediğimi biliyorsun. Beni okuyabilirsin."

"Yalan söylemediğini sandığını biliyorum. Bu akıl okuma belasından daha fazla ne bekleyebilirim ki?"

"Bilmiyorum. Byrus yayılırsa daha çok şey bekleyebilirsin herhalde, ama benim konum değil."

"Çünkü sen farklısın." Underhill'in hem sesinde, hem düşüncelerinde kuşku vardı.

"Ahbap, bugüne dek farklı olduğumu bilmiyordum. Ama bir an için buna boş ver. Şimdilik yalnızca grilerin burada bir lağıma düştüklerini anlamanı istiyorum. Belki de tarihlerinde ilk kez kontrolü ele almak için gerçek bir savaşa girdiler. Öncelikle, çünkü gelincikler insanların içine girdiklerinde yararlı değil, şiddetle asalak oluyorlar. Durmadan yiyor ve büyüyorlar. Kanser oluyorlar Underhill."

"Hop, hop." Underhill rüzgârın tüttürmesi için bir sigara daha yakarken kısa bir alev çaktı. "Tıpçılardan söz etmiyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Grilerle bağlantıda olduğunu sanıyorsun. Telepatik olarak."

"Sanırım... biriyle. Bir bağlantı aracılığıyla."

"Sözünü ettiğin şu Jonesy mi?"

"Owen, bilmiyorum. Kesin değil. Konu şu ki, kaybediyorlar. Ben, sen, bugün seninle Blue Boy'a gidenler, bizler Noel'i kutlamak için buralarda olamayabiliriz. Ciddi olalım. Yüksek, yoğun dozlar aldık. Ama..."

Underhill, "Ben aldım, evet," dedi. "Edwards da... üstünde sihir gibi belirdi."

"Ama eğer seni gerçekten ele geçirse bile onu çok yayabileceğini sanmam. O kadar da bulaşıcı değil. O ahırda ne kadar byrus'lu insanla karışırlarsa karışsınlar, onu hiçbir zaman almayacak olanlar var. Üstelik yakalananlar da ikinci derecedeki byrus'u alıyorlar... ya da öyle demeyi tercih ediyorsan Ripley'i."

"Byrus diyelim."

"Tamam. Birkaç kişiye daha bulaştırabilirler, onlar da üçüncü byrus diye çok zayıf bir türünü geçirirler. Ondan öteye de iletilebilir, ama sanırım dördüncü byrus'a gelindiğinde anlamak için ya bir mikroskop ya da kan testi gerekir. Sonra bitiyor. Şimdi özetliyorum. Dikkatle dinle."

"Bir. Griler herhalde byrus için iletim sistemlerinden başka bir şey değiller, gittiler bile. *Dünyalar Savaşı*'nda mikropların Marslıları öldürmesi gibi, ortamın öldüremediklerini sizin helikopterler temizledi. Biri dışında –yani öyle olmalı– ben de bu bilgileri ondan alıyorum. Ve fiziksel açıdan o da gitti.

"İki. Gelincikler işe yaramıyor. Bütün kanserler gibi, sonunda çok yemekten kendilerini öldürüyorlar. İnce ya da kalın bağırsaklardan kaçabilen gelincikler çevre koşullarında ölüyorlar.

"Üç. Byrus da işe yaramıyor, pek iyi değil, ama fırsat bulur, yetişip büyümesine zaman verilirse evrim geçirebilir. Uyum sağlamayı öğrenebilir. Belki yönetmeyi de."

Underhill, "Kökünü kurutacağız," dedi. "Jefferson Tract'in tamamını yakacağız."

Henry, "Burada ne yaptığınızın önemi yok," dedi. "Tutukladığınız insanlar onu yayamaz, gelincikler yayamaz ve byrus da kendi kendine yayılamaz. Eğer askerleriniz şu dakika çadırlarını toplayıp gitseler, çevre bu saçmalığı kötü bir denklem gibi kendi kendine siler atar. Sanırım grilerin öyle gelmesinin nedeni buna inanamamaları. Herhalde sizin Kurtz efendinin gri versiyonunun komutasındaki bir intihar seferiydi. Başarısızlık diye bir kavramı algılayamıyorlar. Biz hep kazanırız diye düşünüyorlar."

"Sen nasıl..."

"Sonra, son dakikada, Underhill belki de son saniyede içlerinden biri grilerin, gelinciklerin ve byrus'un temas ettiği herkesten çok farklı birini buluyor. Klasik bir Tifolu Mary. Ve karantina bölgesinden çıktı bile. Yani burada yapacağınız hiçbir şeyin anlamı kalmadı."

"Gary Jones."

"Evet Jonesy."

"Onu farklı kılan ne?"

Henry işin bu kısmına girmeyi hiç istemese de, Underhill'e bir şeyler vermesi gerektiğini düşündü.

"O, ben ve diğer iki arkadaşımız –ölenler– bir zamanlar çok farklı birini tanıdık. Byrus'a gerek kalmadan, gerçek telepati gücüne sahipti. O bize bir şey yaptı. Eğer onu biraz daha büyükken tanısaydık bu mümkün olmayabilirdi, ama onu özellikle... ondaki güce açık... olduğumuz bir dönemde tanıdık. Yıllar sonra Jonesy'ye bir şey daha oldu... bu ilginç oğlanla hiç ilgisi olmayan bir şey."

Ama Henry gerçeğin böyle olmadığından kuşkulanıyordu; Jonesy'nin Cambridge'de kaza geçirip neredeyse ölmesine ve Henry'nin bildiği kadarıyla Duddits'in hayatında Derry'nin güneyine inmemiş olmasına rağmen, Jonesy'deki son ve önemli değişimin arkasında yine de Duds vardı. Onun da bir parçasıydı. Biliyordu.

"Ya ben ne yapayım? Bütün bunlara inanmalı mıyım? Öksürük şurubu gibi içeyim mi?"

Barakanın tatlı kokulu loşluğunda Henry acı acı sırıttı. "Owen," dedi. "İnanıyorsun zaten. Bende telepati gücü var, unuttun mu? Ormandakilerin en kötüsü. Ama soru şu... soru şu ki..."

Henry soruyu aklında sordu.

7

Owen eski barakanın arka duvarının yanındaki çitlerin önünde durmuş, istemediği bir dizi sigarayı içmek için (PX'ten yeni paket almıştı) filtre maskesini boynuna indirmiş, poposu donarken hayatında gülmekten hiç bu kadar uzak olmadığını düşündü... ama barakadaki adam son derece makul sorusuna o ölçüde sabırsız bir açıklıkla yanıt verince *–inanıyorsun... bende telepati gücü var, unuttun mu–* şaşırıp

yine de güldü. Kurtz telepati gücü kalıcı olup yayılırsa bilinen haliyle toplumun çökeceğini söylemişti. Owen kavram olarak anlamıştı ama şimdi buna içinden de inanıyordu.

"Ama soru şu ki... soru şu ki..."

Ne yapacağız?

Owen yorgun olmasına rağmen bu sorunun ancak tek bir yanıtı olduğunu görebiliyordu. "Jones'un peşinden gitmeliyiz sanırım. İşe yarar mı? Zamanımız var mı?"

"Sanırım yapabiliriz. Ucu ucuna."

Owen kendi yetersiz gücüyle Henry'nin yanıtının gerisinde neler yattığını okumaya çalıştı ama yapamadı. Yine de onun anlattıklarının çoğunun doğru olduğundan emindi. *Ya öyle ya da o doğru olduğuna inanıyor*, diye düşündü. *Tanrı bilir, ben de inanmak istiyorum. Katliam başlamadan buradan gitmek için her bahaneye varım.*

Henry, "Hayır," dedi ve Owen onun ilk kez huzursuz olduğunu, kendinden emin olmadığını hissetti. "Katliam olmayacak. Kurtz iki yüzle sekiz yüz insanı öldürmeyecek. Zaten eninde sonunda bu iş üzerinde hiçbir etkisi olmayan insanlar. Onlar yalnızca, Tanrım, masum birer seyirci!"

Owen yeni arkadaşının rahatsız olduğunu görünce pek şaşırmamıştı; Tanrı biliyor, Henry de onu rahatsız etmişti. "Peki ne öneriyorsun? Önemli olan tek şeyin arkadaşın Jonesy olduğunu sen kendin söyledin."

"Evet, ama..."

Kekeliyordu. Henry'nin akıl sesi biraz daha emindi, ama çok değil. *Çekip giderek onları ölüme terk edeceğiz demek istemedim.*

Owen, "Hiçbir yere çekip gitmeyeceğiz," dedi. "Mısır deposundaki fareler gibi koşuşturacağız." Son bir göstermelik nefesin ardından üçüncü sigarasını attı ve rüzgârın alıp götürmesini seyretti. Barakanın arkasındaki boş ağılda kar perdeler halinde savruluyor, ahırın kenarında tepecikler oluşturuyordu. Bu havada herhangi bir yere gitmeye çalışmak çılgınlıktı. Owen, *en azından başlangıçta bir kar motosikletine ihtiyacımız var*, diye düşündü. *Gece yarısı dört çekerli bir araç bile işe yaramayabilir. Bu havada değil.*

Henry, "Kurtz'u öldür," dedi. "Yanıt bu. Emir verecek kimse olmayınca uzaklaşmamız daha kolay olur ve hem de... biyolojik temizlik durdurulur."

Owen alaycı bir tavırla gülerek, "Çok kolaymış gibi söylüyorsun," dedi. "002 Underhill, öldürme ruhsatlı."

Çakmakla sigarayı avucunun içine alıp dördüncüyü yaktı. Parmakları eldivenlerine rağmen uyuşmuştu. *Hemen bir sonuca varsak iyi olacak*, diye düşündü. *Yoksa donacağım.*

Henry, "Sorun ne?" diye sordu ama sorunun ne olduğunu pekâlâ biliyordu; Owen onun görmezlikten gelmeye çalıştığını, işlerin olduğundan da beter olmasını istemediğini seziyordu (yarı-duyuyordu). "İçeri gir ve onu hallet."

"İşe yaramaz." Owen, Henry'ye kısa bir görüntü gönderdi: Freddy Johnson ve Imperial Valley kadrosunun diğer üyeleri Kurtz'un Winnebago'sunu gözaltında tutuyorlardı. "Üstelik, her yere mikrofon taktırdı. bir şey olursa askerler koşa koşa gelir. Belki onu öldürebilirim. Herhalde hayır, çünkü özellikle aktif görevdeyken kendini Kolombiyalı bir kokain baronu gibi korur, ama belki. Ben de pek fena olmadığımı düşünüyorum. Ama intihar seferi olurdu. Eğer Freddy Johnson'ı almışsa, herhalde Kate Gallagher'la Marvell Richardson'ı... Carl Friedman'ı... Jocelyn McAvoy'u da almıştır. Hepsi sert çocuklar Henry. Ben Kurtz'u öldürürüm, onlar beni öldürür, Cheyenne Dağı'nın altından bu gösteriyi yöneten ağır toplar yeni bir temizlikçi gönderirler ve Kurtz'un bir kopyası onun kaldığı yerden devam eder. Ya da belki yerine Kate'i seçerler. Tanrı biliyor, yeterince delidir. Ahırdaki insanlar on iki saat daha kazanırlar, ama sonunda yine yanarlar. Tek fark yakışıklı, sen de tipinin içinde benimle saldırıya geçme fırsatı yerine, diğerleriyle birlikte yanarsın. Bu arada arkadaşın şu Jonesy o da... nereye gider?"

"Onu şimdilik kendime saklamam daha doğru olabilir."

Owen yine de elindeki telepati gücüyle araştırdı. Bir an için bulanık ve şaşırtıcı bir görüntü yakaladı –karların içinde buğday silosu gibi yüksek, yuvarlak bir binaydı– ve sonra yerine bir tabelanın yanından koşarak geçen tekboynuza benzer bir atın görüntüsü geldi. Tabelanın üstünde bir ok, altında BANBURY CROSS yazıyordu.

Biraz eğlenmiş, biraz sabırsızlanmıştı. "Beni engelliyorsun."

"Öyle düşünebilirsin. Ya da sana eğer konuşmamızı gizli tutmak istiyorsan öğrenmen gereken bir tekniği öğretme olarak da algılayabilirsin."

"Hımmm..." Owen olanlardan tümüyle rahatsız değildi. Öncelikle, bir perdeleme tekniği öğrense çok iyi olurdu. İkincisi, Henry arkadaşı-

nın –Tifolu Jonesy diyelim– nereye gittiğini biliyordu. Owen, Henry'nin aklında onun bir resmini şöyle bir görmüştü.

"Henry, şimdi beni dinlemeni istiyorum."

"Peki.

"Seninle yapabileceğimiz en basit ve en güvenli şey şu: Önce, zaman çok önemli bir etken değilse, ikimizin de biraz uyumamız gerek."

"Olabilir. Neredeyse ölüyorum."

"Sonra, saat üç sularında harekete geçebilirim. Burası artık burada hiçbir şey kalmayana dek alarmda olacak ama eğer Büyük Birader'in gözü biraz uyuşursa, saat dörtle altı arasıdır. Bir patırtı çıkaracağım ve tellere de kısa devre yaptırabilirim, aslında o işin en kolay kısmı. Ortalık karıştıktan beş dakika sonra bir kar motosikletiyle burada olabilirim..."

Owen telepatinin sözlü iletişimden üstün bazı yanları olduğunu görüyordu. Bir yandan konuşurken bir yandan da Henry'ye yanan bir MH-6 Little Bird helikopterinin ve koşuşan askerlerin görüntüsünü gönderdi.

"...ve gideriz."

"Kurtz'u kızartmayı planladığı bir ahır dolusu masum siville bırakarak. Mavi Grup bir yana. O ne ediyor, birkaç yüz kişi daha mı?"

On dokuzundan beri asker olan ve son sekiz yılını Kurtz'un silgilerinden biri olarak geçiren Owen aralarında kurdukları zihinsel hattan üç sert sözcük gönderdi: *Göze alınan kayıplar.*

Kirli pencerenin arkasında Henry Devlin'in belirsiz silueti kıpırdandı, sonra anladı.

Olmaz, dedi.

8

Olmaz mı? Ne demek istiyorsun, olmaz diye?

Olmaz. Öyle demek istiyorum.

Daha iyi bir fikrin var mı?

Ve Owen dehşet içinde Henry'nin öyle düşündüğünü anladı. O fikrin parçaları –bir plan demek bile fazlasıyla cömertlik olurdu– bir kuyrukluyıldızın parçalanan kuyruğu gibi Owen'ın aklına düştü. Nefesi kesildi. Farkında olmadan sigarası parmaklarının arasından kayıp rüzgârda savruldu.

Sen delisin.

Hayır, değilim. Kaçmak için bir patırtıya ihtiyacımız var, biliyorsun. Patırtı bu işte.

Yine de öldürülecekler!

Bazıları. Belki çoğu. Ama bu bir şans. Bir ahırda yanarken şansları ne olacak?

Henry yüksek sesle, "Bir de Kurtz var," dedi. "Eğer birkaç yüz kaçak için kaygılanması gerekirse ki çoğu rastladıkları ilk gazeteciye Amerikan hükümetinin burada, Amerikan topraklarında bir My Lai katliamı emri verdiğini anlatmaktan memnuniyet duyacaklardır bize o kadar aldırmaz."

Owen, *sen Abe Kurtz'u tanımıyorsun*, diye düşündü. *Kurtz Çizgisi'ni bilmiyorsun.* Tabii o da bilmiyordu. Pek değil. Bugüne dek.

Yine de Henry'nin önerisinde çılgınca bir mantık vardı. En azından bir ölçüde intikam da içeriyordu. Bu sonsuz 14 Kasım gece yarısına doğru ilerler ve hafta sonuna dek yaşama olasılığı artarken, Owen intikam fikrinin de çekici yanları olduğunu görüp şaşırdı.

"Henry."

"Evet Owen. Buradayım."

"O gün Rapeloew'lerde yaptıklarım için kendimi hep kötü hissettim."

"Biliyorum."

"Yine de tekrar tekrar yaptım. Bu nasıl bir delilik?"

Düşünceleri intihara yöneldikten sonra bile çok iyi bir psikiyatr olan Henry hiçbir şey söylemedi. İnsanların normal davranışları deliceydi. Üzücü, ama gerçek.

Owen sonunda, "Pekâlâ," dedi. "Evi sen al, ben döşerim. Anlaştık mı?"

Henry hemen, "Anlaştık," dedi.

"Bana o perdeleme tekniğini gerçekten öğretebilir misin? Çünkü ihtiyacım olabileceğini sanıyorum."

"Öğretebileceğimden eminim."

"Peki. Dinle." Owen üç dakika kadar bazen yüksek sesle, bazen akıldan akıla konuştu. İkisi artık iletişim yöntemleri arasında fark gözetmedikleri bir noktaya geldiler. Düşüncelerle sözcükler bir olmuştu.

XVI

DERRY

1

Gosselin'in orası sıcak... çok sıcak! Jonesy'nin yüzünden hemen ter boşanıyor ve dördü telefonun yanına vardıklarında (odun sobasının yanında hem de) terler yanaklarından aşağı iniyor, koltuk altları şiddetli bir yağmur yemiş orman gibi oluyor... Hoş henüz orman gibi falan değil, daha on dört yaşında. Pete'in dediği gibi, olmasını hem de nasıl isterdin.

Sıcak ve o hâlâ kısmen rüyanın etkisinde. Rüya karabasanların genelde olduğu gibi unutulup gitmemiş (benzinle yanan lastiğin kokusunu hâlâ duyabiliyor, Henry'yi elinde o mokasenle hâlâ görüyor... ve kafa, Richie Grenadeau'nun o korkunç kopuk kafası gözlerinin önünden gitmiyor). Sonra, santral gıcıklık ederek her şeyi daha da beter ediyor. Eve gelip gelemeyeceklerini sormak için Cavell'ları sık sık ararlar (Roberta'yla Alfie hep evet derler, ama yine de izin almak kibarlıktır, evde bunu öğrenmişlerdir). Jonesy santrale Cavell'ların numarasını verdiğinde kadın, "Annen baban şehirlerarası aradığını biliyorlar mı?" diye soruyor. Sözcükler Yankee aksanıyla değil, Letourneau'yla Bissonette'in Smith ya da Jones'tan daha sık görüldüğü bu yörede büyümüş birinin aksanıyla çıkıyor. Pete'in babası onlara uyduruk Fransızlar diyor. Şimdi de telefonda bir tanesine rastladı, Tanrı yardımcısı olsun.

Jonesy, "Kendim ödemem koşuluyla aramama izin verirler," diyor. Sonunda telefonu edecek olanın kendisi olacağını bilmesi gerekirdi. Ceketinin fermuarını açıyor. Tanrım, burası kaynıyor! Bu ihtiyarlar nasıl böyle sobanın etrafında oturabiliyorlar, anlayamıyor. Kendi arkadaşları

çevresine doluşmuşlar, bu anlaşılabilir işlerin nasıl gittiğini öğrenmek istiyorlar ama Jonesy yine de biraz açılmalarını diliyor. O kadar üstüne gelmeleri sıcağı daha da çok hissettiriyor.

"Eğer onları ararsak, *mon fils*, annenle babanı yani, onlar da böyle mi derler?"

Jonesy, "Tabii," diyor. Ter gözlerinden birinin içine akıp yakıyor ve gözyaşı gibi siliyor. "Babam işte ama annem evdedir. 9-4-9-6-6-5-8. Ama lütfen çabuk olun, çünkü..."

Kadın düş kırıklığı içinde, "Numaranı çeviriyorum," diyor. Jonesy ceketini çıkarıyor, bunu yapabilmek için ahizeyi bir kulağından diğerine alıyor ve ceketi ayaklarının dibine düşürüyor. Diğerlerinin ceketleri üstlerinde; Hatta Beav, Fonzie ceketinin fermuarını bile açmamış. Jonesy buna nasıl dayanabildiklerini anlamıyor. Kokular bile onu rahatsız ediyor: fasulye, yağ, kahve ve turşu fıçısındaki tuzlu su. Genelde Gosselin'deki kokuları sever ama bugün kusacak gibi oluyor.

Bağlantılar kulağında tıklıyor. Çok yavaş. Arkadaşları arka duvara takılı telefona fazla sokulup onu sıkıştırıyorlar. İki üç koridor ileride Lamar sabit bakışlarla gevreklerin durduğu rafa bakıp başı çok ağrıyan birisi gibi alnını ovuşturuyor. Jonesy dün gece ne kadar bira içtiği düşünülecek olursa, başının ağrımasını doğal kabul ediyor. Kendisinin de başı ağrımaya başlıyor, biranın bununla ilgisi yok, ortalık öyle sıcak ki...

Biraz doğruluyor. Arkadaşlarına, "Çalıyor," diyor ve anında çenesini tutmuş olmayı diliyor, çünkü her zamankinden daha çok sokuluyorlar. Pete'in nefesi feci ve Jonesy, *sen ne yapıyorsun Petesky*, diye düşünüyor. *Gereksin gerekmesin, dişlerini yılda bir kez mi fırçalıyorsun?*

Telefon üçüncü çalışta açılıyor. "Alo?" Roberta'nın sesi genelde olduğu gibi neşeli değil, biraz sıkıntılı, dikkati dağılmış gibi. Nedenini anlamak pek güç değil; arkadan Duddits'in ulumaları geliyor. Jonesy, Alfie'yle Roberta'nın Dudds'ın ağlamaları konusunda kendisiyle arkadaşları gibi hissetmediklerini biliyor, ne de olsa onlar yetişkin. Ama onlar da çocuğun anne babası, en azından birazını hissediyorlar ve Jonesy bunun Bayan Cavell için pek keyifli bir sabah olduğundan kuşku duyuyor.

Tanrım, burası nasıl bu kadar *sıcak* olabilir? Bu sabah şu lanet odun sobasına ne koymuşlar ki? Plütonyum mu?

"Hadi, konuşun?" Sabırsızlık Bayan Cavell'a hiç yakışmıyor. Eğer Duddits gibi özel birinin annesi olmak insana bir şey öğretiyorsa, o da sabır. Ara sıra çocuklara böyle diyor. Akıl alacak gibi değil ama bu sabah bir şeye sinirlenmişe benziyor. "Eğer bir şey satıyorsanız sizinle konuşamam. Çok meşgulüm ve..."

Arkadan bağırıp ağlayan Duddits'in sesi geliyor. Jonesy, *meşgulsünüz tabii*, diye düşünüyor. *Duddits şafaktan beri böyle ve artık sabrınız iyice taşmış olmalı.*

Henry, Jonesy'yi dirsekleyip elini sallıyor: *Hadi! Çabuk!* Ve canını acıtsa da, aslında fena olmuyor, çünkü Roberta suratına kapatırsa yine o santral memuresiyle uğraşması gerekecek.

"Bayan Cavell, Roberta? Benim, Jonesy."

"Jonesy?" Sesinde büyük bir rahatlama seziliyor; Duddits'in arkadaşlarının telefon etmelerini öyle istiyordu ki, şimdi yarı hayal gördüğünü sanıyor. "Gerçekten sen misin?"

"Evet. Ben ve diğerleri." Telefonu uzatıyor.

Henry, "Selam Bayan Cavell," diyor.

Pete'in katkısı, "Hey, nasıl gidiyor?" şeklinde.

Beaver aptalca bir sırıtışla, "Selam güzelim," diyor. Roberta'yı tanıdığı günden beri az çok âşık ona.

Lamar Clarendon oğlunun sesini duyunca bakıyor, yüzünü buruşturuyor, sonra yine kahvaltılık gevrekleri seyretmeye başlıyor. Beav, Duddits'i aramak istediklerini söylediğinde Lamar, *arayın bakalım*, demişti. *O muhallebi kafalıyla ne konuşmak istediğinizi bilemem ama para senin.*

Jonesy ahizeyi yeniden kulağına götürdüğünde Roberta Cavell, "... Derry'ye mi döndünüz?" diyor. "Kineo'nun oralarda bir yere ava gittiğinizi sanıyordum."

Jonesy, "Hâlâ buradayız," diyor. Arkadaşlarına bakıyor ve hiçbirinin terlemediğini görünce şaşırıyor, yalnızca Henry'nin alnında hafif bir pırıltı, Pete'in üstdudağında birkaç boncuk ter var, hepsi bu. Çok garip. "Biz, şey... arasak iyi olur diye düşündük."

"Biliyordunuz." Sesi ifadesiz, kırgın da değil, ama sorgulamıyor.

"Hımmm..." Jonesy flanel gömleğini çekiştirip göğsünü yelpazeliyor. "Evet."

Bu noktada insanların aklına binlerce soru gelir. Başta: *Nereden bildiniz?* Ya da: *Tanrı aşkına, onun nesi var?* Ama Roberta çoğu insana benzemez ve zaten bir aya yakın bir süredir oğluna nasıl davrandıklarını gördü. Tek söylediği şu: "Bekle Jonesy, onu çağırayım."

Jonesy bekliyor. Uzaktan Duddits'in hâlâ ağladığını ve Roberta'nın yumuşak sesle bir şeyler söylediğini duyuyor. Onunla konuşuyor. Telefona çağırıyor. Artık Cavell'ların evinde sihirli sözcükler yerine geçen isimleri kullanıyor: *Jonesy*, *Beaver*, *Pete*, *Henry*. Ağlama sesi yaklaşıyor ve Jonesy telefonda bile insanı kesmek yerine deşen kör bir bıçak gibi kafasının içine işlediğini hissediyor. Ah. Duddits'in ağlamasının yanında Henry'nin dirseği sevgi dolu bir okşayış gibi kalıyor. Bu arada, ter boynundan aşağı nehirler halinde akıyor. Gözlerini telefonun üstündeki iki tabelaya dikiyor. Birinde LÜTFEN BÜTÜN KONUŞMALARINIZI BEŞ DAKİKAYLA SINIRLAYINIZ diyor. Diğerindeyse KÜFÜRLÜ KONUŞMALAR KABUL EDİLMEZ yazıyor. Bunun altına birisi "KİM DEMİŞ?" diye yazmış. Sonra Duddits telefona geliyor, korkunç ağlaması hemen oracıkta, kulağının dibinde. Jonesy yüzünü buruşturuyor, ama acıya rağmen Duddits'e kızmak olanaksız. Burada dört kişi, hep bir aradalar. O orada tek başına, yalnız ve ne garip bir çocuk. Tanrı ona aynı zamanda hem acı vermiş, hem de lütuf göstermiş, düşünmek bile Jonesy'nin başını döndürüyor.

"Duddits," diyor. "Duddits, biziz. Jonesy..."

Telefonu Henry'ye uzatıyor. "Selam Duddits, ben Henry..."

Henry telefonu Pete'e veriyor. "Selam Duds, ben Pete, kes şimdi ağlamayı, bir şey yok..."

Pete, Beaver'a uzatıyor, o çevresine bakınıyor, sonra telefonu kablosunun yettiği kadar köşeye çekiyor. Sobanın başındaki ihtiyarlar duyamasın diye eliyle ağzını kapatıp ninninin ilk iki dizesini söylüyor. Sonra susup dinliyor. Bir süre sonra diğerlerine eliyle tamam işareti yapıyor. Sonra telefonu Henry'ye geri veriyor.

"Duds? Yine Henry. Yalnızca bir düştü Duds. Gerçek değildi. Tamam mı? Gerçek değildi ve bitti. Yalnızca..." Henry dinliyor. Jonesy fırsattan yararlanarak flanel gömleğini çıkarıyor. Altında tişört sırılsıklam olmuş.

Jonesy'nin bilmediği milyarlarca şey var dünyada –o ve arkadaşlarının Duddits'le aralarında nasıl bir bağ bulunduğu örneğin– ama bu-

rada, Gosselin'in Marketi'nde artık daha fazla kalamayacağını biliyor. Kendini sobanın karşısında değil, içinde hissediyor. Sobanın başında oturan o ihtiyarların kemikleri buz tutmuş olmalı.

Henry başını sallıyor. "Doğru, korku filmi gibi." Dinliyor, kaşlarını çatıyor. "Hayır, yapmadın. Hiçbirimiz yapmadık. Biz ona zarar vermedik. Hiçbirine zarar vermedik."

Ve o sırada bingo – Jonesy zarar verdiklerini anlıyor. Tam olarak istemediler, ama verdiler. Richie'nin gelip onları bulma tehdidini gerçekleştireceğinden korktular... ve önce onlar ateş ettiler.

Pete elini uzatıyor ve Henry, "Pete seninle konuşmak istiyor Dud," diyor.

Telefonu Pete'e uzatıyor ve Pete, Duddits'e unutmasını, soğukkanlı olmasını, yakında eve dönüp hep birlikte oyun oynayacaklarını, eğleneceklerini, çok eğleneceklerini söylüyor. Ama bu arada...

Jonesy bakışlarını kaldırıyor ve telefonun üstündeki tabelalardan biri değişmiş. Soldakinde hâlâ LÜTFEN BÜTÜN KONUŞMALARINIZI BEŞ DAKİKAYLA SINIRLAYINIZ diyor ama sağdakinde NEDEN DIŞARI ÇIKMIYORSUN, ORASI DAHA SERİN yazıyor. Bu çok ama çok güzel bir fikir. Yapmamak için de bir neden yok üstelik, Duddits durumu kontrol altında.

Ama daha harekete geçemeden Pete telefonu ona uzatıyor ve, "Seninle konuşmak istiyor Jonesy," diyor.

Bir an için Duddits'in canı cehenneme diyerek yine de kaçmayı düşünüyor. Hepsinin canları cehenneme. Ama bunlar onun dostları, hep birlikte aynı karabasana kapılmışlar, istemeden bir şey yapmışlar...

(yalancı pis yalancı istedin hem de nasıl)

...ve onların gözleri artık göğsünü sıkıştırmaya başlayan sıcağa rağmen onu olduğu yerde tutuyor. Gözleri onun da bunun bir parçası olduğunda ve Duddits hâlâ telefondayken gitmemesi gerektiğinde ısrar ediyor. Oyun böyle oynanıyor.

Bu bizim düşümüz ve henüz bitmedi, diyor o gözler – en çok da Henry'ninki. *Onu Tracker Kardeşler'in arkasında diz çökmüş, yarı çıplak bulduğumuz günden beri devam ediyor. O çizgiyi görüyor ve artık biz de görüyoruz. Ve farklı biçimlerde algılasak da, bir kısmımız çizgiyi her zaman görecek. Öleceğimiz güne dek.*

O gözlerde başka bir şey daha var; ölene dek hiçbirinin peşini bırakmayacak, en mutlu günlerine bile gölge düşürecek bir şey. Yaptıklarının korkusu. Ortak düşlerinin hatırlamadıkları bölümünde yaptıkları.

Onu olduğu yerde tutan ve pişmesine, patlamasına, erimesine rağmen telefonu almasını sağlayan da bu işte.

"Duddits," diyor." Sesi bile sıcak. "Bir şey yok. Seni yine Henry'ye vereceğim. Burası çok sıcak ve biraz nefes almam..."

Duddits sözünü kesiyor. Sesi çok güçlü ve telaşlı çıkıyor. "*Ohohov! Oheeohohov! Ay! Ay! Isser Ay!*"

Daha ilk başından beri onun sözlerini anlamışlardır ve Jonesy şimdi de anlıyor: *Dışarı çıkma! Jonesy, dışarı çıkma! Gri! Gri! Bay GRİ!*

Jonesy'nin ağzı bir karış açılıyor. Tüten sobanın arkasında Beaver'ın akşamdan kalma babasının halsiz bir şekilde fasulye konservelerini incelediği koridorun ucuna, eski kasanın başındaki Bay Gosselin'den öteye, vitrinden dışarı bakıyor. Vitrin kirli ve Winston sigaralarından Moosehead birasına, kilise yemeklerinden o fıstıkçının başkan olduğu dönemdeki 4 Temmuz pikniklerine kadar bin bir reklam ve duyuruyla dolu... ama yine de kalan camdan bakıp dışarıda kendisini bekleyeni görüyor. Banyonun kapısını kapalı tutmaya çalışırken arkasından sokulan, bedenini çalan o şey. Parmaksız ayaklarıyla Citgo pompasının yanında duran çıplak gri bir tip. Kara gözleriyle ona bakıyor. Jonesy, *onlar gerçekte böyle değil; biz onları böyle görüyoruz*, diye düşünüyor.

Bay Gri sanki bunu vurgulamak ister gibi bir elini kaldırıp indiriyor. Üç parmağının uçlarından kırmızımsı sarı benekler uçuşuyor.

Byrus, diye düşünüyor Jonesy.

Sanki masaldaki sihirli sözcük buymuş gibi, her şey donakalıyor. Gosselin'in Marketi bir tablo gibi oluyor. Rengi çekiliyor ve siyah beyaz fotoğrafa dönüşüyor. Arkadaşları gözlerinin önünde saydamlaşıp soluyorlar. Yalnız iki şey gerçek görünüyor: telefonun ağır siyah ahizesi ve sıcaklık. O boğucu sıcaklık.

Duddits kulağına, "*Ay uh!*" diye bağırıyor. Jonesy çok iyi hatırladığı uzun, boğucu bir hıçkırık duyuyor. Duddits olabildiğince anlaşılır biçimde konuşmaya hazırlanıyor. "*Ownzy! Ownzy, ake UH! Ake UH! Ake...*"

2

Uyan! Uyan! Jonesy, uyan!

Jonesy başını kaldırdı ve bir an hiçbir şey göremedi. Ağır ve terli saçları gözlerine düşmüştü. Saçlarını eliyle itti ve Hole in the Wall'da, ya da daha da iyisi, Brookline'daki evde kendi odasında uyanmayı diledi, ama şansı yoktu. Hâlâ Tracker Kardeşler'in bürosundaydı. Masanın başında uyuyakalmış ve düşünde yıllar önce Duddits'i nasıl aradıklarını görmüştü. O yeterince gerçekti, ama boğucu sıcak değildi. İhtiyar Gosselin aslında marketi pek ısıtmazdı. Sıcaklığın düşüne girmesinin nedeni burasının çok sıcak olmasıydı, Tanrım, kırk derece filan olmalıydı.

Kazan tutuşmuş olmalı, diye düşünerek kalktı. *Ya da belki de yangın çıkmıştır. Her neyse, dışarı çıkmalıyım. Yoksa pişeceğim.*

Jonesy masanın etrafından dolandı, masanın değiştiğini, kapıya doğru koştururken bir şeyin başının tepesini sıyırttığını fark etmedi. Tam bir eliyle kapının tokmağına, diğeriyle de kilide uzanırken Duddits'in düşünde ona çıkmamasını söylediğini hatırladı. Bay Gri dışarıda bekliyordu.

Gerçekten de öyleydi. Tam kapının önünde. Artık her yerine girebildiği anılar deposunda.

Jonesy terli parmaklarını kapının ahşabına dayadı. Saçları yine gözlerine düştü, ama farkında olmadı bile. "Bay Gri..." diye fısıldadı. "Orada mısın? Oradasın, değil mi?"

Yanıt gelmedi, ama Bay Gri oradaydı. Saçsız başını eğmiş, cam gibi kara gözlerini kapının tokmağına dikmiş, dönmesini bekliyordu. Jonesy'nin dışarı fırlamasını. Ve sonra?

Elveda, rahatsız edici insan düşünceleri. Elveda, dikkat dağıtan ve huzur bozan insan duyguları.

Elveda Jonesy.

"Bay Gri, beni dışarı kaçırmak mı istiyorsun?"

Hâlâ yanıt yoktu, ama Jonesy'nin ihtiyacı da kalmamıştı. Bay Gri bütün kontrolleri kullanabiliyordu, değil mi? Vücut ısısınınkiler de dahil. Jonesy bilmiyordu, ama ısı hâlâ yükseliyordu. Göğsündeki mengene daha da sıkışmıştı ve güçlükle nefes alabiliyordu. Şakakları zonkluyordu.

Pencere. Ya pencere?

Jonesy umutla kapıya sırtını verdi ve o yöne döndü. Pencere şimdi karanlıktı o sonsuz Ekim 1978 öğleden sonrası bitmişti ve Tracker Kardeşler'in yanındaki yol karlar altındaydı. Çocukken bile Jonesy'ye kar hiç bu kadar çekici gelmemişti. Kendini eski filmlerdeki Errol Flynn gibi pencereden dışarı atlar, karlara saldırırken görebiliyordu. Yanan yüzünü o hoş serinliğe gömecek...

Evet ve Bay Gri'nin ellerinin boğazını sıktığını hissedecekti. O ellerde yalnızca üçer parmak vardı, ama güçlüydüler; onu çabucak boğacaklardı. Bay Gri bir vampir gibi tepesine çökecekti. Çünkü Jonesy Dünyası'nın o kısmı güvenli değildi. O kısım işgal edilmiş topraktı.

Hobson'ın seçimi. İki halde de bela.

Bay Gri sonunda kapının öte tarafından, Jonesy'nin sesiyle konuştu. "Çık dışarı. Uzatmayacağım. Orada pişmek istemezsin... değil mi?"

Jonesy birdenbire pencerenin önünde duran masayı gördü. Bu odaya ilk geldiğinde o masa orada değildi. Uyuyakalmadan önce düz ahşap bir masaydı. Kısıtlı paranızla yapı marketlerinde bulabileceğiniz türden. Bir noktada –ne zaman tam anımsayamıyordu– bir telefon edinmişti. Masanın kendisi kadar sade ve basit, siyah bir telefon.

Şimdi masanın meşe kapaklı, Brookline'daki evde duranın eşi olduğunu gördü. Telefon da Jay'deki ofisinde bulunan mavi Trimline'dı. Alnındaki sıcacık terleri sildi ve o sırada kafasının tepesine neyin değdiğini gördü.

Düş kapanıydı.

Hole in the Wall'daki düş kapanı.

"Aman Tanrım..." diye fısıldadı. "Burayı *süslüyorum.*"

Tabii öyleydi, neden olmasındı? İdamlıklar koğuşundaki mahkûmlar bile hücrelerini süslemiyorlar mıydı? Ve uykusunda bir masa, bir düş kapanı ve Trimline bir telefon ekleyebiliyorsa, o zaman belki...

Jonesy gözlerini kapatıp dikkatini topladı. Brookline'daki çalışma odasını gözlerinin önüne getirmeye çalıştı. Bir an için sorun çıktı, çünkü aklına şu soru geliyordu: Eğer anıları dışarıdaysa, hâlâ nasıl ulaşabiliyordu? Yanıtın herhalde basit olduğunu fark etti. Anıları her zamanki gibi hâlâ kafasının içindeydi. Depodaki koliler Henry'nin deyişiyle onun bir dışsallaştırma; Bay Gri'nin ulaşabildiği her şeyi somutlaştırma yöntemiydi.

Boş ver. İşine bak. Brookline'daki çalışma odası. Brookline'daki çalışma odasını gör.

Bay Gri, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Sesindeki o küstahça özgüven kaybolmuştu. "Sen ne yapıyorsun?"

Jonesy elinde olmadan biraz gülümsedi, ama dikkatini dağıtmadı. Yalnızca çalışma odası değil, çalışma odasının bir duvarı... orada, küçük banyoya açılan kapının yanında... evet, işte oradaydı. Honeywell termostat. Peki ne demesi gerekiyordu? Abrakadabra gibi sihirli bir sözcük var mıydı?

Evet.

Gözleri hâlâ kapalı ve terli yüzünde hâlâ hafif bir gülümsemeyle fısıldadı. "Duddits."

Gözlerini açıp tozlu, boş duvara baktı.

Termostat oradaydı.

3

Bay Gri, "Dur!" diye bağırdı ve Jonesy bir yandan odayı geçerken bir yandan da o sesin tanıdıklığına şaşırdı. Sanki sık sık kapıldığı öfke nöbetlerinden birini (çocukların odalarının dağınıklığı sıkça görülen bir nedendi) banttan dinlemeye benziyordu. "Dur! Kes şunu!"

Jonesy, "Tamponumu öp güzelim," deyip sırıttı. Söylenmeye başladığında çocukları kaç kez ona böyle bir şey söylemek istemişlerdi? Sonra aklına kötü bir şey geldi. Herhalde Brookline'daki dubleks dairenin içini bir daha hiç göremeyecekti, ama eğer görürse şu anda Bay Gri'ye ait olan gözlerle olacaktı. Çocukların öptüğü yanak ("Ay, battı baba!" derdi Misha) artık Bay Gri'nin yanağı olacaktı. Carla'nın öptüğü dudaklar da Bay Gri'nin olacaktı. Ve yatakta, Carla ona sarıldığında...

Jonesy ürperip termostata uzandı... ve 50'ye ayarlanmış olduğunu gördü. Kuşkusuz dünyada bu kadar ısınan tek termostattı. Ne bekleyeceğini bilemeden sola çevirdi ve yanaklarıyla alnında hemen bir serinlik hissedip sevindi. Büyük bir minnetle yüzünü hava akımına çevirince duvarın tepesinde bir ısıtma/soğutma mazgalı gördü. Yeni bir ekleme daha.

Bay Gri kapının arkasından, "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye bağırdı. "Bedenin byrus'u neden özümsemiyor? Sen nasıl orada olabiliyorsun?"

Jonesy gülmeye başladı. Bastırmasının hiç yolu yoktu.

Bay Gri buz gibi bir sesle, "Kes şunu," dedi. Bu, Jonesy'nin Carla'ya ültimatom verirken kullandığı ses tonuydu; tedavi ya da boşanma tatlım, sen seç. "Yalnızca ısıyı artırmaktan fazlasını yapabilirim, biliyorsun. Seni yakabilirim. Ya da kendi ellerinle kör edebilirim."

Jonesy, Andy Janas'ın gözüne batan kalemi ve o korkunç pırtlama sesini düşünüp yüzünü buruşturdu. Yine de blöf olduğunu anlayabiliyordu. *Sen sonuncusun ve ben de senin taşıma sisteminim*, diye düşündü. *Makineyi fazla zorlamayacaksın. En azından görevini tamamlayana dek.*

Ağır ağır kapıya doğru yürüdü. Kendi kendine uyanık olmayı anımsattı... çünkü Gollum'un Bilbo Baggins için söylediği gibi, çok kurnaz, tehlikeli ve evet, çok kurnazdı.

Yavaşça, "Bay Gri?" diye sordu.

Yanıt yok.

"Bay Gri, şimdi neye benziyorsun? Kendin olunca neye benziyorsun? Biraz daha az gri ve daha çok pembe mi? Kafanda birazcık saç var mı? Bir iki ayak parmağı ve haya ediniyor musun?"

Yanıt yok.

"Bana benzemeye mi başladın Bay Gri? Benim gibi düşünmeye? Bu hoşuna gitmiyor, değil mi? Yoksa gidiyor mu?"

Yine yanıt yoktu ve Jonesy, Bay Gri'nin gittiğini fark etti. Dönüp pencereye koşturdu, bu arada yeni değişikliklerin farkına vardı: bir duvarda bir Currier and Ives tahta oyma, bir başkasında bir Van Gogh resmi –papatyalar Henry'nin Noel armağanıydı– ve masanın üstünde de evdeki masasında bulunan Sihirli 8-Top. Bay Gri'nin neyle uğraştığını, şu anda neyle ilgilendiğini görmek istiyordu.

4

Öncelikle kamyonun içi değişmişti. Andy Janas'ın devlet malı kamyonunun haki sadeliği yerine (yolcu tarafında bir kâğıtlık, ön panelin altında telsiz) şimdi lüks bir Dodge Ram'in içindeydi. Gri kadife koltuklar ve neredeyse bir Lear Jet kadar çok düğme vardı. Torpido gözünün üstüne bir çıkartma yapıştırılmıştı: ♥ÇOBANIMI SEVİYORUM♥ Söz konusu çoban da orada, sürücü tarafında yerde kıvrılmış uyuyordu. Lad isimli erkek bir köpekti. Jonesy, Lad'in sahibinin ismini ve kaderini öğ-

renebileceğini seziyordu ama bunu neden istesindi? Janas'ın kamyoneti şimdiki konumlarının biraz kuzeyinde yoldan çıkmıştı ve bu aracın sürücüsü de yakında bir yerlerde yatıyor olmalıydı. Jonesy köpeğin neden esirgendiğini bilemiyordu.

Lad kuyruğunu kaldırıp yellendi ve Jonesy anladı.

5

Tracker Kardeşler'in büro penceresinden bakıp dikkatini toplayarak etrafı kendi gözlerinden görebildiğini keşfetti. Kar her zamankinden yoğun yağıyordu ama kamyonet gibi Dodge da dört çekerdi ve yeterince rahat ilerliyordu. Karşı yönde, Jefferson Tract'e doğru bir dizi far ilerliyordu: ordu cemseleri. Bu tarafta ise karların arasından yeşil fonda beyaz harflerle yansıtıcılı bir tabela görüldü: DERRY SONRAKİ 5 NUMARALI ÇIKIŞ.

Belediyenin kar makineleri çıkmıştı –pek trafik olmamasına rağmen açık havada bile gecenin bu saatinde pek trafik olmazdı– ve yol geçilebilir durumdaydı. Bay Gri, Ram'in hızını artırdı. Jonesy'nin çocukluğundan iyi bildiği üç çıkışı geçtiler (KANSAS STREET, AIRPORT, UPMILE HILL/STRAWFORD PARK) ve sonra yavaşladılar.

Jonesy birdenbire anladığını düşündü.

Buraya sürüklediği kolilere baktı. Çoğunun etiketinde DUDDITS, birkaçında DERRY yazıyordu. Bu sonuncuları sonradan düşünüp almıştı. Bay Gri hâlâ gereken anılara gereken bilgiye sahip olduğuna inanıyordu ama Jonesy nereye gittikleri konusunda haklıysa (ve çok mantıklıydı) Bay Gri'yi bir sürpriz bekliyordu. Jonesy sevinsin mi, korksun mu bilemiyordu, ama her iki duyguyu da hissettiğini fark etti.

Karşıda 25 NUMARALI ÇIKIŞ WITCHAM SOKAĞI yazılı yeşil bir tabela vardı. Eli Ram'in sinyal kolunu çalıştırdı.

Yokuşun başında sola, Witcham'a saptı, beş yüz metre kadar sonra yine sola sapıp Carter Sokağı'na girdi. Carter dik bir açıyla dönüp bir zamanlar ağaçlarla kaplı dik bir tepeciğin arkasında, bir Micmac Kızılderili köyünün bulunduğu yerdeki Upmile Hill'le Kansas Street'e doğru devam ediyordu. Sokaktaki karlar saatlerdir kürenmemiş olmasına rağmen dört çeker zorlanmıyordu. Ram yolun iki yanındaki kar te-

peciklerinin arasından belediyenin acil kar önlemlerine rağmen –yolun kenarına park etmiş araçlardı bunlar– yoluna devam etti.

Yarı yolda Bay Gri bu kez Carter Lookout denen daha da dar bir sokağa saptı. Ram kaydı, arkası savruldu. Lad başını kaldırarak, inledi, sonra tekerlekler tutunup Ram'i yokuş yukarı çekmeye başlayınca yeniden burnunu paspasa gömdü.

Jonesy dünyaya açılan penceresinin önünde durmuş, büyülenmiş bir halde Bay Gri'nin... keşfetmesini bekliyordu.

Bay Gri ilk başta Ram'in uzun farlarının tepede savrulan karlardan başka hiçbir şey göstermemesine üzülmedi. Birkaç saniye sonra göreceğinden emindi. Tabii ki görecekti... birkaç saniye sonra orada, Kansas Street'in tepesinde yükselen beyaz kuleyi görecekti. Çevresinde yükselen bir sarmal halinde pencereleri olan beyaz kuleyi. Birkaç saniye sonra...

Ama artık saniye kalmamıştı. Ram bir zamanlar su deposunun bulunduğu, Standpipe Hill denen yokuşun en tepesine tırmanmıştı. Carter Lookout ve onun gibi iki üç küçük sokak daha burada kocaman bir meydanda son buluyordu. Derry'nin en yüksek, en açık noktasına gelmişlerdi. Rüzgâr deli gibi ötüyor, saatte yetmiş, hatta seksen kilometreye varan hızla esiyordu. Ram'in uzun farlarının ışığında karlar hançerlerden oluşan bir fırtına gibi enine savruluyordu.

Bay Gri kıpırdamadan durdu. Jonesy'nin elleri direksiyondan inip gökten düşmüş kuşlar gibi bedeninin iki yanına sarktı. Bir bacağını dışarı attı, sonra gürleyen rüzgâr kapıyı elinden kurtarınca tipinin içinde Jonesy'nin dizlerinin üstüne çöktü. Tekrar kalkıp sendeleyerek cipin önüne dolandı. Ceketi ve blucini kasırgada yelkenler gibi şişiyordu. Rüzgâr faktörü sıfırın altındaydı (Tracker Kardeşler'in bürosunda sıcaklık birkaç saniye içinde serinden soğuğa düşmüştü) ama artık Jonesy'nin beyninin büyük kısmını kaplayan ve bedenini hareket ettiren kızıl-siyah bulutun umurunda bile değildi.

Bay Gri fırtınanın gürleyen ağzına, *"Nerede?"* diye haykırdı. *"Lanet SU DEPOSU nerede?"*

Jonesy'nin bağırmasına hiç gerek yoktu; fırtına olsun olmasın, Bay Gri bir fısıltıyı bile duyabilirdi.

"Hahha, Bay Gri," dedi. "Çok komik. Anlaşılan faka bastın. Su deposu 1985'ten beri yok."

6

Jonesy, Bay Gri'nin yuva öğrencisi gibi öfke nöbeti geçireceğini, belki karlarda yuvarlanıp havaya tekmeler bile atacağını düşündü. Bay Gri bütün çabalarına rağmen Jonesy'nin duygusal kimya takımını yutuyordu ve artık barın anahtarını ele geçirmiş bir alkolik kadar çaresizdi.

Nöbet geçirmek yerine Jonesy'nin bedenini çorak tepenin üstünden kentin yedi yüz bin galonluk içme suyu deposunun bulunduğunu sandığı yerdeki taş kaideye fırlattı. Karların içine düştü, sendeleyerek kalktı, Jonesy'nin yaralı kalçasıyla topalladı, yine düştü, yine kalktı ve bir yandan da Beaver'ın çocuksu küfürlerini etmeyi sürdürdü. Bunlar Beaver'ın (ya da Henry'nin veya Pete'in) ağzından duyulduğunda hep eğlenceli olurdu. Burada, bu ıssız tepede, insana benzeyen bu canavarın ağzından fırtınaya haykırıldığındaysa korkunç geliyorlardı.

O kişi, nesne ya da Bay Gri her neyse en sonunda Ram'in farlarının ışığında açıkça görülen kaideye ulaştı. Yaklaşık bir çocuk boyu yüksekliğinde ve New England'daki taş duvarların çoğu gibi kayadan oyulmuştu. Tepesindeki iki bronz döküm heykelde dua eder ya da acı çeker gibi el ele durmuş bir kızla bir oğlan temsil ediliyordu.

Kaidenin büyük bölümü karla kaplanmıştı, ama ön tarafına takılmış levha hâlâ görülüyordu. Bay Gri, Jonesy'nin dizlerine çöktü, karları sildi ve okudu.

31 MAYIS 1985'TEKİ
FIRTINADA YİTİRİLENLERİN
VE ÇOCUKLARIN,
BÜTÜN ÇOCUKLARIN ANISINA
BILL, BEN, BEV, EDDIE, RICHIE,
STAN VE MIKE'TAN SEVGİLERLE
KAYBEDENLER KULÜBÜ

Üstüne sprey boyayla ve titrek kırmızı harflerle yazılan yazı da farların yardımıyla açıkça okunabiliyordu:

PENNYWISE YAŞIYOR

7

Bay Gri diz çöküp yaklaşık beş dakika kadar bunu seyretti, Jonesy'nin kol ve bacaklarının uyuşmasına hiç aldırmadı. (Neden aldırsındı ki? Jonesy basit bir kiralık araçtı; istediğin kadar hırpalar ve paspasında sigaralarını söndürürdün.) Bir anlam vermeye çalışıyordu. Fırtına? Çocuklar? Kaybedenler? Pennywise neydi ya da kimdi? En önemlisi, Jonesy'nin anılarına göre burada olması gereken su deposu neredeydi?

Sonunda kalktı, topallayarak cipe gitti, bindi ve kaloriferi açtı. Isınırken bedeni titremeye başladı. Çok geçmeden Bay Gri büronun kilitli kapısına gelmiş, açıklama istiyordu.

Jonesy yavaşça, "Neden böyle öfkelisin?" diye sordu, ama gülümsüyordu. Bay Gri bunu algılayabilir miydi? "Sana yardım etmemi mi bekliyorsun? Hadi ahbap, ayrıntıları bilmiyorum ama genel plandan haberim var: Yirmi yıl sonra bütün gezegen kocaman kırmızı bir top haline gelecek, değil mi? Ozon deliği kalmayacak ama insan filan da olmayacak."

"Bana ukalalık etme! Ne cüretle..."

Jonesy, Bay Gri'yi yeni bir öfke krizine sürüklememek için kendini tuttu. İstenmeyen konuğu ne kadar öfkelenirse öfkelensin, aralarındaki kapıyı kırabileceğini sanmıyordu ama bunu sınamanın ne âlemi vardı? Üstelik Jonesy duygusal açıdan çok yorulmuştu, sinirleri ayaktaydı ve ağzında yanık bakır tadı vardı.

"Nasıl burada olmayabilir?"

Bay Gri bir elini direksiyonun ortasına indirdi. Korna çaldı. Lad başını kaldırıp kocaman, huzursuz gözlerle direksiyondaki adama baktı. "Bana yalan söyleyemezsin! Senin anılarına sahibim!"

"Eh... birkaçını kaçırdım. Unuttun mu?"

"Hangilerini? Söyle bana."

"Neden söyleyecekmişim?" dedi Jonesy. "Ya sen benim için ne yapacaksın?"

Bay Gri sustu. Jonesy onun çeşitli dosyalara baktığını sezdi. Sonra birdenbire kapının ardından ve ısıtıcıdan odaya kokular dolmaya başladı. En sevdiği kokular: patlamış mısır, kahve, annesinin balık köftesi. Karnı guruldamaya başladı.

Bay Gri, "Tabii sana annenin balık köftesinin sözünü veremem," dedi. "Ama seni beslerim. Acıktın, değil mi?"

Jonesy, "Sen bedenimi kullanır ve duygularımı tüketirken acıkmasam şaşardım," dedi.

"Güneyde bir yer var, Dysart's. Sana bakılacak olursa yirmi dört saat açıkmış. Bu da her zaman demenin bir başka yolu. Yoksa o konuda da mı yalan söylüyorsun?"

Jonesy, "Ben hiç yalan söylemedim," dedi. "Dediğin gibi, söyleyemem. Kontroller sende, bellek bankaları sende, buradakiler dışında her şey senin elinde."

"Orası neresi? Orası diye bir yer nasıl olabilir?"

Jonesy içtenlikle, "Bilmiyorum," dedi. "Beni besleyeceğini nereden bileyim?"

Bay Gri kapının kendi tarafından, "Çünkü beslemem gerek," dedi ve Jonesy, Bay Gri'nin de doğru söylediğini anladı. Zaman zaman makineye benzin koymazsa makine dururdu. "Ama merakımı giderirsen sana sevdiğin şeyleri yediririm. Aksi halde..."

Kapının altından gelen kokular değişti ve brokoliyle brüksellahanasının keskin yeşil kokusu duyuldu.

Jonesy, "Pekâlâ," dedi. "Sana elimden geleni söyleyeceğim, sen de bana Dysart's'ta jambonlu krep yedir. Günde yirmi dört saat kahvaltı, biliyorsun. Anlaştık mı?"

"Anlaştık. Kapıyı aç da el sıkışalım."

Jonesy şaşırıp gülümsedi; bu, Bay Gri'nin ilk mizah denemesiydi ve aslında pek de fena değildi. Dikiz aynasına bir göz atınca artık kendisinin olmayan dudaklarda da aynı gülümsemeyi gördü. Bu biraz garipti.

"Belki el sıkışma kısmını atlarız," dedi.

"Anlat."

"Evet, ama bir uyarı, sözünden dönersen bir daha asla söz veremezsin."

Cip Standpipe Hill'in tepesinde amortisörleri üstünde hafifçe yaylanarak durdu, farlarından karla dolu ışık huzmeleri yayılırken Jonesy, Bay Gri'ye bildiklerini anlattı. Tam da korkunç hikâye anlatılacak bir yerdi.

8

1984 ve 85 yılları Derry'de kötü geçti. 1984 yazında kasabalı üç genç eşcinsel bir adamı kanala atıp öldürdüler. Sonraki on ay içinde yarım düzine kadar çocuk zaman zaman palyaço kılığına giren bir psikopat tarafından öldürüldü.

Bay Gri, "Şu John Wayne Gacey de kim?" diye sordu. "Çocukları öldüren o muydu?"

"Hayır, o yalnızca aynı yöntemlerle çalışan, orta-batıdan gelmiş biriydi. Benim aklımdaki bağlantıların çoğunu anlamıyorsun, değil mi? Herhalde senin geldiğin yerde çok şair yoktur."

Bay Gri buna karşılık vermedi. Jonesy onun şairin ne demek olduğunu bildiğini de, aldırdığını da sanmıyordu.

"Her neyse," dedi. "Son felaket görülmemiş bir tür kasırgaydı. 31 Mayıs 1985'te vurdu. Altmıştan fazla insan öldü. Su deposu yıkıldı. O tepeden aşağı, Kansas Street'e yuvarlandı." Cipin sağ tarafında, arazinin sert bir eğimle karanlığın içinde kaybolduğu yeri gösterdi.

"Neredeyse dörtte üç milyon galon su Upmile Hill'den aşağı, kasabanın içine aktı ve kasaba az da olsa yıkıldı. Ben o sırada üniversitedeydim. Fırtına finaller haftasında oldu. Babam arayıp anlattı ama tabii biliyordum, haberlerde vermişlerdi."

Jonesy durdu, düşündü, artık çıplak ve pis değil de güzel döşenmiş (bilinçaltı evdeki bir kanepeyle Modern Sanat Müzesi'nin kataloğunda gördüğü güzel ama ona göre çok pahalı bir Eames koltuğu da eklemişti) ve çok hoş bir yer olan büroya göz gezdirdi... Burasının işgalcinin debelendiği karlı dünyadan çok daha güzel bir yer olduğu kuşkusuzdu.

"Henry de okuldaydı. Harvard'da. Pete Batı Kıyısı'nda dolanıyor, hippilik dönemini geçiriyordu. Beaver güneyde üniversiteye hazırlanıyordu. Sonradan haşhaş ve video oyunları konusunda uzmanlaştığını söyledi." Büyük kasırga estiğinde bir tek Duddits buradaydı... ama Jonesy, Duddits'in ismini söylemek istemediğini fark etti.

Bay Gri hiçbir şey söylemedi fakat Jonesy onun sabırsızlandığını açıkça sezdi. Bay Gri bir tek depoyla ilgileniyordu. Ve Jonesy'nin onu nasıl kandırdığıyla.

"Dinle, Bay Gri, eğer bir kandırma söz konusuysa, onu da sen kendine yaptın. Bende yalnızca birkaç DERRY kolisi var ve onları da sen o zavallı askeri öldürmekle meşgulken buraya getirdim."

"O zavallı askerler gökten gemilerle gelip türümden bulabildikleri herkesi öldürdüler."

"Kusura bakma ama sizler de buraya bizi Galaksi Kitap Kulübü'ne davet etmeye gelmemiştiniz."

"Öyle olsa fark eder miydi?"

"Lütfen varsayımlarını kendine sakla," dedi Jonesy. "Pete'le o askere yaptıklarından sonra, seninle entelektüel bir tartışmaya girmek hiç ilgimi çekmiyor."

"Yapmamız gerekeni yaparız."

"Olabilir, ama sana yardım etmemi bekliyorsan, delirmişsin."

Köpek herhalde kendi kendine hararetli konuşmalar yapan sahiplere pek alışık olmayacak ki, Jonesy'ye garip garip bakıyordu.

"Depo 1985'te on altı yıl önce yıkıldı ama sen bu anıyı mı çaldın?"

"Temelde öyle, ama anılar zaten benim olduğundan, mahkemeye gidersen bir şey kazanacağını sanmam."

"Başka ne çaldın?"

"Onu ben bilirim. Sen düşün."

Kapıya sert ve öfkeli bir darbe indi. Jonesy bir kez daha Üç Küçük Domuz masalını anımsadı. Ofla ve pufla Bay Gri, gazabın keyfini çıkar.

Ama anlaşılan Bay Gri kapıdan ayrılmıştı.

Jonesy, "Bay Gri?" diye seslendi. "Hey, öfkeyle gitme, tamam mı?"

Bay Gri'nin yeni bir bilgi arayışına çıktığını tahmin etti. Depo gitmişti ama Derry hâlâ buradaydı; demek ki, kasabanın içme suyu bir yerden geliyordu. Jonesy o bir yerin yerini biliyor muydu?

Jonesy bilmiyordu. O yaz üniversiteden geldiğinde bolca şişe suyu içtiğini hayal meyal hatırlıyordu, ama hepsi buydu. Sonunda musluklardan yine su akmaya başlamıştı, gel gelelim hayatta en büyük kaygısı Mary Shratt'ın donuna girmek olan bir delikanlı için bunun ne anlamı vardı ki? Su akardı, siz içerdiniz. Sizi hasta etmediği sürece de nereden geldiğine hiç aldırmazdınız.

Bay Gri sinirlenmiş miydi? Yoksa Jonesy hayal mi kuruyordu? İçtenlikle aksini diledi.

Bu güzeldi... dördünün boşa harcanmış gençliklerinde kuşkusuz "lanet bir fiyasko" olarak niteleyecekleri türdendi.

9

Roberta Cavell tatsız bir düşten uyanıp sağ tarafına baktı. Neredeyse yalnızca karanlık görmeyi bekliyordu ama başucundaki saatin iç rahatlatıcı mavi rakamları hâlâ parlıyordu. Demek ki, elektrikler kesilmemişti. Rüzgârın nasıl estiğine bakılırsa, bu pek şaşırtıcıydı.

Mavi rakamlar 01.04'ü gösteriyordu. Roberta başucu lambasını yaktı –elektrik varken kullanmakta yarar vardı– ve bardağından bir yudum su içti. Onu uyandıran rüzgâr mıydı? Kötü düş mü? Evet, kötüydü; uzaylılar, ölüm ışınları ve kaçışan insanlar görmüştü ama asıl nedenin o olduğunu da sanmıyordu.

Sonra rüzgâr dindi ve kendisini uyandıran şeyi duydu. Aşağıdan Duddits'in sesi geliyordu. Duddits... *şarkı* mı söylüyordu? Bu mümkün müydü? İkisinin ne kadar kötü bir gün ve akşam geçirdikleri düşünülecek olursa, bunun nasıl olabileceğini anlayamıyordu.

Saat ikiyle beş arasında, *"Eeyereh! Beaver öldü!"* diye ağlamıştı. Duddits teselli edilemiyordu ve sonunda burnu kanamıştı. Roberta bunlardan korkuyordu. Duddits kanamaya başladığında bazen hastaneye kaldırmadan durdurmak mümkün olamıyordu. Bu kez burun deliklerine pamuk tıkayıp burun köprüsünü sıkarak durdurmayı başarmıştı. Dr. Briscoe'yu arayıp sarı Valium haplarından birini vermesinin gerekip gerekmediğini sormak istemişti ama Dr. Briscoe, Nassau'ya gitmişti. Başka bir doktor, Duddits'i hayatında görmemiş başka bir beyaz gömlekli nöbetteydi ve Roberta onu aramaya bile zahmet etmedi. Duddits'e Valium verdi, zavallı kurumuş dudaklarını ve ağzının içini sevdiği limon kokulu gliserinli pamukla sildi; ağzının içinde sürekli yaralar açılıyordu. Kemoterapi bittikten sonra bile devam etmişti. Kemoterapi bitmişti sonunda. Doktorlar Briscoe ya da başka herhangi biri bunu kabul etmedikleri için plastik kateter yerinde kalmıştı, ama bitmişti. Roberta oğlunu bir daha o cehenneme sokmalarına izin vermeyecekti.

Duddits hapını yuttuktan sonra onun koynuna girdi, sarıldı (kateterin bir pansumanın altında saklı olduğu sol tarafına dikkat etti) ve ona şarkılar söyledi. Beaver'ın ninnisini değil ama. Bugün değil.

Duddits sonunda sakinleşmeye başladı ve Roberta onun uyuduğunu düşününce hafifçe pamukları burnundan çekti. İkincisi biraz yapışmıştı ve Duddits'in gözleri açıldı, o harika yeşil göründü. Bazen oğlunun asıl

zenginliğinin şu diğer iş, yani çizgiyi görmesi filan değil de, gözleri olduğunu düşünürdü.

"Unna?"

"Evet, Duddie."

"Eeeyer eğ hen?"

Bu sözlere ve Beaver'ın çok sevip sonunda lime lime olana dek giydiği o deri ceketi düşününce çok üzüldü. Eğer başkası olsa, dört çocukuk arkadaşından başka herhangi biri olsa, Duddits'in sezgisinden kuşku duyardı. Ama eğer Duddits, Beaver'ın öldüğünü söylüyorsa, Beaver kesinlikle ölmüş demekti.

"Evet tatlım. Eminim cennettedir. Uyu şimdi."

O yeşil gözler uzun bir an daha gözlerinin içine baktı, sonra Roberta onun yine ağlamaya başlayacağını düşündü. Gerçekten de yuvarlak ve kusursuz tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Artık tıraş olması çok zordu, bazen küçücük kesikler bile saatlerce kanıyordu. Sonra gözlerini kapadı ve Roberta parmaklarının ucuna basarak dışarı çıktı.

Hava karardıktan sonra ona yulaf ezmesi hazırlarken (artık en yavan yiyecekler onu kusturmuyordu ve bu sonun yaklaşmakta olduğunun başka bir belirtisiydi) karabasan yine başladı. Jefferson Tract'ten gelen garip haberlerden zaten çok korkmuş olduğundan kalbi çarparak Duddits'in odasına döndü. Duddits yine dimdik oturmuş, başını tıpkı bir çocuk gibi sağdan sola sallıyordu. Burnu yine kanamaya başlamıştı ve başının her hareketinde kızıl damlacıklar saçılıyordu. Yastık kılıfı, imzalı Austin Powers fotoğrafı ve sehpanın üstündeki şişeler lekeleniyordu. Şişelerin arasında gargara, Compazine, Percocet, hiçbir işe yaramayan karışık vitaminler ve bir kavanoz limonlu losyon vardı.

Bu kez Pete'in öldüğünü öne sürdü. Tatlı ve (pek de akıllı olmayan) Pete Moore. Tanrım, doğru olabilir miydi? Bir kısmı? Tamamı?

İkinci keder nöbeti birincisi kadar uzun sürmedi. Herhalde Duddits birincisinden çok yorgun düşmüş olacaktı. Roberta şansının yardımıyla burun kanamasını yine durdurdu ve onu pencerenin önündeki koltuğa götürüp çarşaflarını değiştirdi. Duddits orada oturup şiddetlenen fırtınayı seyretti. Ara sıra hıçkırıyor, bazen Roberta'nın içini acıtacak kadar sarsılarak iç geçiriyordu. Ona bakmak bile Roberta'ya acı veriyordu; ne kadar incelmiş, solmuş, kelleşmişti. Pencerenin önünde başının üşüyeceğini düşünerek ona Pedro Martinez'in imzaladığı Red Sox kepini ver-

di (*bazen insan ölürken ne güzel şeyler ediniyor*, diye düşünürdü) ama Duddits takmadı. Onu kucağında tutup kocaman ve mutsuz gözlerle karanlığa bakmaya devam etti.

Roberta sonunda onu yatırdı ve bir kez daha oğlunun yeşil gözleri o korkunç ölümcül parıltıyla ona döndü.

"Eeet eğ hen, oo?"

"Eminim öyle." Ağlamak istemiyor, kendini tutuyordu belki o da başlayabilirdi ama gözlerinin dolduğunu hissediyordu. Kafasının içi gözyaşlarıyla doluydu ve her nefes alışında burnundan deniz tadını alıyordu.

"Eğ hen vif Eeyer?"

"Evet tatlım."

"Eeeğ Eeeyer en Eeet eğ hen?"

"Evet, göreceksin. Tabii ki göreceksin. Ama daha uzun bir süre değil."

Gözlerini kapatmıştı. Roberta yanına, yatağa oturdu, ellerine baktı. Kendini çok üzgün, çok yalnız hissediyordu.

Şimdi koşturarak aşağı indi ve evet, duyduğu şarkıydı. Duddits'çeyi o kadar güzel konuştuğundan –neden olmasın, otuz yılı aşkın süredir ikinci dili olmuştu– yuvarlanan heceleri hiç düşünmeden tercüme ediyordu: *Scooby-Dooby-Doo, where are you? We got some work to do now. I've been telling you, Scooby-Doo, we need a helping hand now.*

Ne göreceğini bilemeden oğlunun odasına girdi. Kuşkusuz gördüğü manzarayı ummuyordu. Bütün ışıklar yanmış, Duddits hastalığının son (ve Dr. Briscoe'ya göre herhalde en son) duraklamasından beri ilk kez giyinmişti. En sevdiği fitilli kadife pantolonunu, Grinch tişörtünün üstüne kaz tüyünden yeleğini ve Red Sox kepini giymişti. Pencerenin önündeki koltuğunda oturmuş, geceyi seyrediyordu. Ne kaşlarını çatıyor, ne de gözyaşı döküyordu. Roberta'yı hastalığından çok önceki günlere geri götüren parlak bir bakışla fırtınaya bakıyordu. Hastalığı sinsi, kolayca gözden kaçabilecek belirtilerle gelmişti. Arka bahçede kısa bir süre frizbi oynadıktan sonra yorulup nefesi kesiliyor, küçük çarpmalar bile kocaman yaralar açıyor, çok yavaş geçiyorlardı. Eskiden böyle görünürdü...

Ama Roberta düşünemiyordu. Düşünemeyecek kadar şaşkındı.

"Duddits! Duddie, ne..."

"Unna! Hemey cana neğened?"

Anne! Yemek çantam nerede?

"Mutfakta, ama Duddie, gecenin yarısı. Kar yağıyor. Sen..."

Bir yere gitmiyorsun ki, diyecekti tabii, ama sözcüklere dili dönmedi. Duddits'in gözleri öyle parlak, öyle canlıydı ki. Belki gözlerindeki o pırıltıyı, o enerjiyi gördüğüne memnun olmalıydı, ama korktu.

"Hemey canama hiyacim vaa... ova hiyacim vaa!"

Yemek çantama ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var.

"Olmaz, Duddits." Sert olmaya çalışıyordu. "Üstünü çıkarıp yatman gerekiyor. Şimdi ihtiyacın olan tek şey bu. İşte. Sana yardım edeyim."

Ama ona yaklaşıp kollarını kaldırarak daracık göğsünün üstünde kavuşturduğunda Duddits sağ elinin avucunu sol yanağına, sol elinin avucunu da sağ yanağına bastırdı. Küçüklüğünden beri kafa tutmak için yapabildiği tek şey buydu. Genelde yeterli olmuştu. Şimdi de. Roberta onu üzmeyi, belki burnunun yine kanamaya başlamasını istemiyordu. Ama gecenin bir buçuğunda yemek hazırlayıp Scooby çantasına da koymayacaktı. Kesinlikle hayır.

Yatağın kenarına gidip oturdu. Oda sıcaktı ama o kalın pazen geceliğine rağmen üşüyordu. Duddits kuşkuyla onu seyrederek kollarını indirdi.

Roberta, "İstiyorsan oturabilirsin," dedi. "Ama neden? Düş mü gördün Duddie? Kötü bir düş müydü?"

Belki bir düştü, ama kötü değildi. Yüzündeki o hevesli bakıştan anlaşıldığı kadarıyla kötü olamazdı ve şimdi iyice anladı. Seksenli yıllarda Henry, Pete, Beaver ve Jonesy hepsi kendi yollarına gitmeden önceki o güzel günlerde böyle görünürdü. Onlar büyüyüp gittikçe daha az uğrar olmuşlar ve yetişkin yaşamlarına doğru koşarken arkada kalmak zorunda olanı unutmuşlardı.

Bu, özel arkadaşlarının oynamaya geleceklerini sezdiğindeki bakışıydı. Bazen hep birlikte Strawford Park'a ya da Barrens'e giderlerdi. (Oraya gitmemeleri gerekiyordu ama giderlerdi. Hem kendisi, hem de Alfie gittiklerini bilirdi ve bir gidişlerinde hep birlikte gazetenin baş sayfasına çıkmışlardı.) Bazen Alfie ya da anne babalardan biri hepsini Airport Mini-Golf'e ya da Newport'taki lunaparka götürürdü. O günlerde Duddits'in sandviçlerini, kurabiyelerini ve termosla sütünü hep Scooby-Doo çantasına koyardı.

Arkadaşlarının geleceğini sanıyor. Henry'yle Jonesy'yi düşünüyor olmalı, çünkü Pete'le Beav'in...

Ellerini kucağında kavuşturmuş, Duddits'in yatağında otururken birdenbire aklına korkunç bir şey geldi. Gecenin üçünde vurulan kapıyı istememesine rağmen açtığını, kendine engel olamadığını hayal etti. Karşısında hayattakiler değil de, ölenler duruyordu. Beaver'la Pete, Duddie'yi Tanrı bilir ne kötülükten kurtarıp güven içinde eve getirdiklerinde yaşadıkları çocukluklarına dönmüş, orada duruyorlardı. Hayalinde Beaver'ın o çok fermuarlı motosiklet ceketini, Pete'in de çok gurur duyduğu balıkçı yaka kazağını giydiğini gördü. Kazağın göğsünün sol yanında NASA arması vardı. Soğuk ve solgun, bakışlarında cesetlerin ışıltısız, üzüm karası donukluğu vardı. Beaver'ın öne çıktığını gördü; artık ona gülümsemiyor, onu hiç tanımıyordu; Joe "Beaver" Clarendon solgun denizyıldızlarına benzeyen ellerini uzatırken çok ciddiydi. *Duddits'i almaya geldik Bayan Cavell. Biz öldük, şimdi o da öldü.*

Vücudu ürperirken ellerini daha da sıkı kenetledi. Duddits görmedi; o yine pencereden dışarı bakıyor, hevesli bir yüzle bekliyordu. Ve çok hafif bir sesle yine şarkı söylemeye başladı.

"Ooby-Ooby-OO, eh ah oooo? Eee ahtsum urkooo ooo ooo..."

10

"Bay Gri?"

Yanıt yok. Jonesy artık kesinlikle onun olan büronun kapısında durdu. Pencerelerin kirliliği dışında Tracker Kardeşler'den hiç iz kalmamıştı (eteğini kaldırmış kız pornografisinin yerini Van Gogh'un papatyaları almıştı). Kendini gittikçe daha huzursuz hissediyordu. Bu alçağın aradığı neydi?

"Bay Gri, neredesin?"

Bu kez de yanıt gelmedi ama Bay Gri'nin geri döndüğünü sezdi... ve mutluydu. O orospu çocuğu *mutluydu.*

Bu, Jonesy'nin hiç hoşuna gitmedi.

"Dinle," dedi Jonesy. Ellerini hâlâ sığınağının kapısına dayamış, şimdi alnını da yaslamıştı. "Sana bir önerim var dostum; şimdiden yarı yarıya insan sayılırsın, neden iyice öyle olmayasın? Seninle ben birlikte

yaşayabiliriz herhalde, sana etrafı gezdiririm. Dondurma güzeldir, bira daha da iyidir. Ne diyorsun?"

Teklifin Bay Gri'ye ancak bir biçim sunulan biçimsiz bir yaratığa olabileceği gibi çekici geldiğini düşündü... masal gibi bir şeydi.

Ama yeterince çekici değildi.

Anahtar döndü, marş motoru çalıştı.

"Nereye gidiyoruz ahbap? Tabii Standpipe Hill'den inebilirsek yani?"

Yanıt yoktu ama Bay Gri'nin bir şey aradığı... ve bulduğu yolunda o tatsız duygu vardı.

Jonesy aceleyle pencereye koşup dışarı baktığında cipin farlarının kayıpları anmak için dikilen sütunu yaladığını gördü. Levha yine karlarla kaplanmıştı. Demek ki, bir süredir buradaydılar.

Yavaşça, dikkatle tampon boyu karların arasından ilerleyerek tepeden inmeye başladılar.

Yirmi dakika sonra yine otoyola çıkmış, bir kez daha güneye yönelmişlerdi.

XVII

KAHRAMANLAR

1

Owen, Henry'yi bağırarak uyandıramadı, adam çok derin dalmıştı, o yüzden aklından seslendi. Byrus yayılmaya devam ederken bunu daha kolay buluyordu. Artık sağ elinin üç parmağında yetişiyordu ve sol kulakkepçesi süngerimsi, kaşınan dokuyla kaplanmıştı. Bir iki dişini de kaybetmişti ama henüz yerlerinde hiçbir şey yetişmiyordu.

Kurtz'un keskin içgüdüleri sayesinde Kurtz'la Freddy temiz kalmışlar, ama geri kalan iki Blue Boy helikopterinin, yani Owen'la Joe Blakey'in helikopterlerinin mürettebatı byrus'la kaplanmıştı. Owen barakada Henry'yle konuşalı beri arkadaşlarının önceden bilinmeyen bir boşluktan birbirlerine seslendiklerini duyabiliyordu. Şimdilik onlar da kendisi gibi enfeksiyonu gizliyorlardı; kat kat kışlık giysilerin yararı oluyordu. Ama bu daha fazla süremeyecekti ve ne yapacaklarını da bilemiyorlardı.

Owen bu açıdan şanslı olduğunu düşünüyordu. En azından omzunu dayayabileceği bir tekerlek vardı.

Barakanın arkasında, elektrikli çitlerin dışında durur ve istemediği bir sigarayı daha içerken Henry'yi aradı ve onu dik bir yamaçtan inerken buldu. Tepeden beyzbol ve softball oynayan çocukların sesleri geliyordu. Henry de gençti, delikanlıydı ve birinin adını sesleniyordu: Janey? Jolie? Önemli değildi. Düş görüyordu ve Owen'ın ona gerçek dünyada ihtiyacı vardı. Henry'yi olabildiğince uyumaya bırakmıştı (istediğinden neredeyse bir saat daha uzundu) ama eğer bu işe girişeceklerse, artık zamanı gelmişti.

Henry, diye seslendi.

Delikanlı şaşırdı ve dönüp baktı. Yanında üç, hayır dört oğlan daha vardı. Biri bir tür borunun içine bakıyordu. Pek belirgin değillerdi, kolay görünmüyorlardı ve zaten Owen da onlara hiç aldırmıyordu. Onun aradığı Henry'ydi ve üstelik bu sivilceli, şaşkın halini de istemiyordu. Owen yetişkin adamı istiyordu.

Henry, uyan.

Hayır, o orada. Onu çıkarmamız gerek. Biz...

O her kimse umurumda bile değil. Uyan.

Hayır, ben...

Vakit geldi Henry, uyan. Uyan. Uyan...

2

Uyan!

Henry nefesini tutarak uyandı. Kim olduğundan ya da nerede olduğundan emin değildi. Bu kötüydü, ama daha da kötüsü vardı. Ne zaman olduğunu da bilmiyordu. On sekizinde miydi, otuz sekizine mi gelmişti, yoksa arada bir yerde miydi? Çimenlerin kokusunu alabiliyor, sopanın topa vuruşunu (softball sopasıydı; sarı tişörtlü kızlar oynuyordu) ve Pete'in bağırışını hâlâ duyuyordu. *Orada! Çocuklar, sanırım orada!*

Henry, "Pete gördü, çizgiyi gördü," diye mırıldandı. Tam olarak neden söz ettiğini bilmiyordu. Düşü silinip gitmeye başlamıştı bile ve parlak görüntülerin yerini karanlık bir şey alıyordu. Yapması ya da yapmaya çalışması gereken bir şey. Saman ve birazcık da acı-tatlı esrar kokusu aldı.

Bayım, bize yardım edebilir misiniz?

Kocaman ceylan gözler. Adı Marsha'ydı. Şimdi anlıyordu. Ona, *sanmam*, demiş, sonra eklemişti: *ama belki.*

Uyan Henry! Dörde çeyrek var. Dalgayı bırakıp çoraplarını giyme zamanı.

Bu ses diğerlerinden daha güçlü ve daha telaşlıydı, hepsine baskın çıkıyordu. Sanki pilleri taze, sesi sonuna kadar açılmış bir Walkman'den geliyor gibiydi. Owen Underhill'in sesi. O Henry Devlin'di. Ve eğer bunu deneyeceklerse, şimdi zamanıydı.

Henry kalktı, bacaklarındaki, sırtındaki ve omuzlarındaki acı karşısında yüzünü buruşturdu. Kaslarının bağırmadığı yerlerde yayılan

byrus feci kaşınıyordu. Kirli pencereye doğru yürürken kendini yüz yaşında gibi hissediyordu, sonra yüz ona daha yakın olduğuna karar verdi.

3

Owen pencerenin içinde adamın siluetinin belirdiğini görünce içi rahatladı. Henry kötü günündeki Metuşelah gibi hareket ediyordu, ama Owen'da onu en azından geçici bir süreliğine rahatlatacak bir şey vardı. Yepyeni revirden çalmıştı. Revir öyle meşguldü ki, girip çıktığını gören olmamıştı. Ve bütün o süre zarfında aklının ön kısmını Henry'nin öğrettiği iki mantrayla korumuştu: *Banbury Cross'a doğru bir ata bin* ve *evet, yapabiliriz, evet yapabiliriz, evet yapabiliriz, her şeye kadir ulu Tanrım.* Şu ana dek işe yaramışlardı; birkaç kişi garip garip baktıysa da soru soran olmamıştı. Hava bile onlardan yanaydı, fırtına aynı şiddette sürüyordu.

Henry'nin yüzünü pencereden kendisine bakan soluk bir oval şekil olarak görebiliyordu.

Henry, *bundan haberim yok*, diye gönderdi. *Güçlükle yürüyebiliyorum.*

Sana yardımcı olabilirim. Pencereden uzak dur.

Henry soru sormadan geri çekildi.

Owen'ın parkasının bir cebinde küçük bir metal kutu vardı (çelik kapağında USMC yazıyordu). Görev başındayken çeşitli kimliklerini içinde saklardı. Kurtz geçen yılki Santo Domingo Harekâtı'ndan sonra kutuyu bizzat göndermişti. Öteki cebinde, kendi helikopterinin altında, karın az olduğu yerden topladığı üç taş duruyordu.

Onlardan birini aldı –irice bir Maine graniti parçasıydı– ve aklını parlak bir görüntü doldururken şaşırıp durdu. Harekâtta Blue Boy Lideri'nde iki parmağını kaybeden Mac Cavanaugh kamptaki treylerlerden birinin içinde oturuyordu. Yanında üsse geri dönebilen diğer helikopter olan Blakey'in Blue Boy Üç'ünden Frank Bellson vardı. İçlerinden biri güçlü bir feneri yakıp elektrikli mum gibi dikmişlerdi. Fenerin parlak ışığı karanlığı dağıtıyordu. Bu şimdi, Owen'ın bir elinde taş, diğerinde çelik kutusuyla durduğu yerin birkaç yüz metre ötesinde oluyordu. Cavanaugh'la Bellson treylerin zemininde yan yana oturuyorlardı. Her ikisinin de sanki gür kızıl sakalları vardı. Cavanaugh'un parmaklarındaki sargıların arasından sık küfler fışkırmıştı. Ellerinde

otomatik silahları, ağızlarında maskeleri vardı. Göz gözeydiler. Akılları da birleşmişti. Bellson geri sayıyordu: *Beş... dört... üç...*

Owen, "Çocuklar, yapmayın!" diye haykırdı, ama onu duyduklarını hissetmedi; aralarındaki bağlantı çok güçlüydü ve ne yapacağını bilen adamların kararlılığıyla kurulmuştu. Bu gece Kurtz'un birliğinde bunu yapan ilk askerler olacaklardı; ama Owen sonuncu olacaklarını sanmıyordu.

Owen? Henry'ydi bu. *Owen neler...*

Sonra Owen'ın seyrettiklerini gördü ve dehşet içinde sustu.

...iki... bir.

İki silah sesi rüzgârın ve dört Zimmer elektrik jeneratörünün gürültüsünde boğuldu. Loş ışıkta Cavanaugh'la Bellson'ın başlarının çevresinde sihir gibi kan ve beyin dokusundan oluşan birer yelpaze belirdi. Owen'la Henry, Bellson'ın ayağının ölürken son kez sıçradığını gördüler. Fenere çarptı ve bir an için Cavanaugh'la Bellson'ın çarpık, byrus'la kaplı yüzlerini görebildiler. Sonra fener yuvarlanıp gider, alüminyum duvarlarda ışık hareleri çizerken tıpkı fişi çekilen bir televizyon gibi, görüntü karardı.

Owen, "Tanrım..." diye fısıldadı. "Ulu Tanrım."

Henry yine pencerenin gerisinde belirdi. Owen ona geri gitmesini işaret etti, sonra taşı fırlattı. Mesafe kısa olmasına rağmen ilk seferinde ıskaladı ve taş tahtaların üstünden sıçrayıp hedefin soluna gitti. İkinciyi eline aldı, derin bir nefes alıp attı. Bu seferki camı kırdı.

Mektubun var Henry. Geliyor.

Çelik kutuyu da kırık camdan içeri attı.

4

Yere çarpıp sıçradı. Henry kutuyu alıp açtı. İçinde alüminyum folyoya sarılı dört paket vardı.

Bunlar ne?

Cep roketleri, dedi Owen. *Kalbin nasıldır?*

Bildiğim kadarıyla iyi.

Güzel, çünkü bunun yanında kokain Valium gibi kalır. Her pakette ikişer tane var. Üç tane al. Gerisini sakla.

Suyum yok.

Owen ona net bir görüntü gönderdi: kampın güneybatı köşesi. *Çiğne onları tatlım, birkaç dişin kalmıştır, değil mi?* Sesinde gerçek bir öfke vardı ve Henry ilk başta anlamadı, ama tabii sonra anladı. Eğer sabahın bu erken saatinde anlayabileceği bir şey varsa, o da arkadaşlarını birdenbire kaybetmekti.

Haplar beyazdı, herhangi bir ilaç şirketinin adını taşımıyordu ve ağzında çiğnerken tatları çok acıydı. Yutarken boğazı bile ekşidi.

Etkisini anında gösterdi. Owen'ın USMC kutusunu pantolonunun cebine koyarken kalp atışları iki misline çıkmıştı. Yeniden pencereye döndüğünde kalbi üç kat hızlı atıyordu. Göğsündeki her vuruşla birlikte gözleri sanki yuvalarından uğrayacakmış gibi oluyordu. Ancak bu kötü değil, aksine oldukça hoştu. Uykulu hali geçmiş ve bütün ağrıları sanki uçup gitmişti.

"Oov!" diye bağırdı. "Temel Reis bu zımbırtıyı denemeli!" Ve güldü, çünkü artık hem konuşmak –çok garip– neredeyse çağdışı geliyor, hem de kendini çok iyi hissediyordu.

Yavaş ol, ne dedin?

Tamam! TAMAM!

Düşünceleri bile yepyeni, berrak bir güce kavuşmuş gibiydi. Henry bunu hayal ettiğine de inanmıyordu. Eski beslenme barakasının arkasındaki aydınlık kampın geneline göre biraz daha az olsa da, hâlâ Owen'ın yüzünü buruşturup sanki birisi kulağına seslenmiş gibi elini yüzüne kaldırdığını görmesine yetti.

Kusura bakma, dedi.

Bir şey değil. Ama öyle güçlüsün ki. O maddeyle kaplanmış olmalısın.

Henry, *değilim aslında*, dedi. Düşünden bir parçayı anımsamıştı. Dördü çimenli bir yamaçtaydılar. Hayır, beşi, çünkü Duddits de oradaydı.

Henry... nerede olacağımı söylediğimi anımsıyor musun?

Kampın güneybatı köşesinde. Ahırın arka çaprazında. Ama...

Ama yok. Orada olacağım. Eğer buradan çıkmak istiyorsan, sen de oraya gelsen iyi edersin. Saat... Owen durup saatine baktı. Henry, *eğer hâlâ çalışıyorsa, kurmalı saat olmalı*, diye düşündü... *Dörde iki var. Sana yarım saat vereceğim, sonra eğer ahırdaki tipler harekete geçmemişse, çitlere kısa devre yaptıracağım.*

Henry, *yarım saat yetmeyebilir*, diye karşı çıktı. Hâlâ ayakta durmuş savrulan karların içinde duran Owen'ın siluetine bakmakla beraber, yarıştaki bir sporcu gibi nefes nefeseydi. Kalbi de yarıştaymış gibiydi.

Yetmeli, dedi Owen. *Çit alarma bağlı. Sirenler çalacak. Yeni lambalar yanacak. Genel alarm verilecek. Ortalık karışmadan beş dakikanız olacak –üç yüze kadar saymak demektir– ve eğer gelmezsen ben yoluma giderim.*

Jonesy'yi bensiz asla bulamazsın.

Burada kalıp seninle birlikte ölmem gerektiği anlamına gelmez Henry. Sabırlı. Sanki küçük bir çocukla konuşur gibi. *Beş dakikada yanıma gelmezsen zaten ikimizin de hiçbir şansımız olmaz.*

Az önce intihar eden o ikisi... bir tek onlar değil.

Biliyorum.

Henry'nin aklından yanında MILLINOCKET EĞİTİM MD. yazan kocaman sarı bir okul otobüsü geçti. Camından iki sırıtan kurukafa daha bakıyordu. Henry onların da Owen Underhill'in arkadaşları olduklarını fark etti. Dün sabah birlikte geldiklerinden. Şu anda ya ölmüş ya da ölmekte olan adamlardı.

Owen, *bırak şimdi onları*, dedi. *Şu anda kaygılanmamız gerekenler Kurtz'un destekçileri. Özellikle de Imperial Valley kadrosu. Eğer öyle bir şey varsa, emirlere uyacakları ve iyi talimli oldukları kesin. Ve talimli olmak kargaşaya karşı her zaman üstün gelir, talim bunun içindir zaten. Eğer oyalanırsan seni mahvederler. Alarmlar çalmaya başladıktan itibaren beş dakikan var. Üç yüze kadar.*

Owen'ın mantığı sevimsiz olmakla beraber reddedilecek gibi değildi.

"Her şeyden önce bunu yapmak senin işin değil zaten, dedi Owen. Bu düşünce Henry'ye karmaşık duygulara sarılmış olarak geldi: çaresizlik, suçluluk ve kaçınılmaz korku, Owen Underhill açısından ölmekten değil, başarısızlıktan korkma. *Eğer söylediklerin doğruysa, her şey buradan kaçıp kaçamamamıza bağlı. Bir ahırdaki birkaç yüz kişi için belki de bütün dünyayı tehlikeye atman...*

Patronun olsa böyle yapmazdı, değil mi?

Owen şaşırdı, hiçbir şey söylemedi, ama Henry'nin aklında sanki çizgi romanlardan çıkmış bir ünlem işareti belirdi. Sonra, rüzgârın bitmez tükenmez uğultusunun arasında Owen'ın güldüğünü duydu.

Tam üstüne bastın güzelim.

Her neyse, onları harekete geçiririm. Ben motivasyon ustasıyımdır.

Deneyeceğini biliyorum. Henry, Owen'ın yüzünü göremiyor, ama gülümsediğini hissediyordu. Sonra Owen yüksek sesle konuştu. "Ya sonra? Bir daha anlat."

Neden?

"Belki askerlerin de motivasyona ihtiyaçları vardır, özellikle de yoldan çıkarken. Telepatiye de boş ver, yüksek sesle söylemeni istiyorum. Sözcükleri duymak istiyorum."

Henry çitlerin öte tarafında titreyen adama bakıp, "Sonra kahraman olacağız," dedi. "İstediğimiz için değil, başka seçeneğimiz olmadığı için."

Rüzgârın ve karın altında Owen başını sallıyor, hâlâ gülümsüyordu. "Neden olmasın?" dedi. "Neden olmasın ki?"

Henry aklında bir tabağı başının üstüne kaldırmış bir oğlan çocuğu gördü. Adamın istediği oğlanın tabağı yerine koymasıydı; o tabak yıllar içinde aklından hiç çıkmamıştı ve sonsuza dek kırık kalacaktı.

5

Çocukluğundan beri hiç düş görmeyen ve bu yüzden sağlıksız olan Kurtz her zamanki gibi uyandı. Bir an hiçbir yerde, sonra tümüyle uyanık ve nerede olduğunun bilincindeydi. Canlıydı, yaşasın, oh evet ve hâlâ sahadaydı. Başını çevirip saate baktı, ama lanet saat anti-manyetik kutusuna rağmen yine bozulmuştu. Tek bir sözcüğe takılmış kekeme gibi –12:12:12:– yanıp sönüyordu. Başucu lambasını yakıp sehpadaki cep saatini aldı. Dördü sekiz geçiyordu.

Kurtz saati bıraktı, çıplak ayaklarını yere basıp kalktı. İlk fark ettiği hâlâ kederli bir köpek gibi uluyan rüzgâr oldu. İkincisi, kafasının içindeki hafif seslerin tümüyle kaybolduğuydu. Telepati bitmişti ve Kurtz memnundu. Bazı cinsel alışkanlıklar gibi, bu onu derin bir açıdan rahatsız etmişti. Birinin çıkıp kafasının içine girebilmesi, zihninin üst katmanlarında gezebilmesi... korkunç bir şeydi. Griler yalnızca bu yüzden, bu garip armağanı getirdikleri için bile öldürülmeyi hak etmişlerdi. Tanrıya şükür ki geçiciydi.

Kurtz gri şortunu çıkarıp yatak odası aynasının karşısında çırılçıplak dikildi. Ayaklarından (mor damarlar yeni yeni görünmeye başlıyordu) başının tepesindeki karmakarışık kır saçlarına kadar kendini süzdü. Altmış yaşındaydı, ama pek de fena görünmüyordu; en kötüsü

ayaklarının yanındaki çatlamış damarlardı. Esaslı bir de organı vardı gerçi ama pek kullanmıyordu; kadınlar çoğunlukla sadakatten nasibini almamış kötü yaratıklardı. Adamı tüketirlerdi. Sağlıksız yüreğinin derinliklerinde, deliliğinin bile kolalanıp ütülenip pek ilginç olmayan bir hal aldığı yerde, Kurtz seksin bir işe yaramadığına inanıyordu. Üreme için yapıldığında bile sonuçta genelde beyni uzaylı pislik çuvallarınınkinden farklı olmayan bir tümör çıkıyordu ortaya.

Kurtz bakışlarını başının tepesinden ağır ağır indirerek küçücük bir kırmızı leke, en hafifinden de olsa bir pembelik araştırdı. Hiçbir şey yoktu. Döndü, omzunun üstünden uzanıp becerebildiği kadar sırtına baktı ama yine bir şey göremedi. Kalçalarını ayırdı, aralarını yokladı, parmağını ikinci boğumuna dek poposuna soktu, eline etten başka bir şey gelmedi.

Winnebago'nun küçük banyosunda ellerini yıkarken alçak sesle, "Temizim," dedi. "Pırıl pırıl."

Şortunu tekrar giydikten sonra çoraplarını giymek için yatağına oturdu. Temizdi, Tanrıya şükür, temizdi. *Temiz* güzel bir sözcüktü. Telepatinin verdiği o tatsız duygu terli tenin terli tene bastırması gibi gitmişti. Üstünde tek bir Ripley lifi bile yoktu; diliyle damağını bile muayene etmişti.

O halde onu uyandıran neydi? Neden kafasının içinde alarm zilleri çalıyordu?

Çünkü duyu-ötesi algılamanın tek yolu telepati değildi. Çünkü daha grilerin yıldızlar arası büyük kütüphanenin bu tozlu ve az bilinen köşesinde dünya diye bir yer olduğunu öğrenmelerinden çok önce bile içgüdü denen bir şey vardı ve kendisi gibi üniformalı bir *Homo sap*'ın uzmanlık alanıydı.

"İçgüdü," dedi Kurtz. "O bildik eski Amerikan içgüdüsü."

Pantolonunu giydi. Sonra hâlâ üstü çıplak bir halde başucundaki cep saatinin (şimdi dördü on altı geçiyordu, zaman tıpkı yokuş aşağı, kalabalık bir kavşağa inen frenleri patlamış bir araba gibi koşturuyordu) yanında duran telsizi aldı. Özel dijital bir aygıt olan telsizi şifreliydi ve sözüm ona perdelenemiyordu... ama aygıtın dijital ekranına bir göz atınca bunların hiçbirinin hiçbir işe yaramadığını anladı.

GÖNDER/ÇAL tuşuna iki kez bastı. Freddie Johnson hemen yanıtladı. Sesi fazla uykulu değildi... oh, içinde şu his belireli beri Kurtz (Robert Coonts diye doğmuştu, bir isim, isim, isimlerin ne önemi vardı

ki) Underhill'i nasıl arıyordu? *Owen, Owen*, diye düşündü. *Neden sana en çok ihtiyaç duyduğum zamanda ayağın sürçtü be evlat?*

"Patron?"

"Imperial Valley'i altıya kaydırıyorum. Imperial Valley sıfır altı yüzde, doğrula."

Bunun neden olanaksız olduğunu dinlemek zorunda kaldı. Owen olsa en çılgın hayalinde bile bunları söylemeyi aklına getirmezdi. Freddy'ye içini dökmesi için kabaca kırk saniye tanıdıktan sonra, "Kapa çeneni, seni orospu çocuğu," dedi.

Freddy'nin tarafında şaşkın bir sessizlik.

"Burada bir işler dönüyor. Ne olduğunu bilmiyorum, ama alarm zilleri beni derin uykumdan uyandırdı. Şimdi, sizleri bir nedenden dolayı bir araya topladım ve eğer akşam yemeği saatinde hâlâ nefes alıyor olmayı istiyorsan, onları harekete geçir. Gallagher'a yerini almasını söyle. Doğrula Freddy."

"Patron, anlaşıldı. Bilmen gereken bir şey var... bildiğim kadarıyla dört kişi intihar etti. Daha başkaları da olabilir."

Kurtz ne şaşırdı, ne de canı sıkıldı. Belirli koşullar altında intihar yalnızca kabul edilebilir değil, aynı zamanda da soylu bir davranıştı ve gerçek bir beyefendinin son eylemiydi.

"Helikopterlerden mi?"

"Evet."

"Imperial Valley'cilerden değil."

"Hayır patron, Valley'cilerden değil."

"Pekâlâ. Fırla aslanım. Başımız dertte. Ne olduğunu bilmiyorum ama yaklaştığını hissediyorum. Gök gürültüsü gibi."

Kurtz telsizi sehpanın üstüne atıp giyinmeye devam etti. Bir sigara daha istiyordu, ama hepsi bitmişti.

6

Bir zamanlar ihtiyar Gosselin'in ahırında esaslı bir inek sürüsü barınıyordu ve ahırın içi bugünkü haliyle USDA standartlarını geçemese de, bina yapı olarak hâlâ fena değildi. Askerlerin taktığı yüksek vatlı ampuller bölmeleri, girişteki süt sağma yerlerini, üst ve alt katları aydınlatıyordu. Bir dizi ısıtıcı da koymuşlardı ve ahır sımsıcak ısınıyordu. Henry içeri girer girmez montunun fermuarını açtı, ama yüzünün yine

de terlediğini hissetti. Bunda Owen'ın haplarının rolü olduğunu sanıyordu, ahırın önünde bir tane daha yutmuştu.

Çevreye bakınırken ilk düşüncesi ahırın gördüğü çeşitli mülteci kamplarına ne kadar benzediği oldu: Makedonya'da Bosnalı Sırplar; Sam Amca'nın deniz piyadelerinin Portau-Prince'e çıkmasından sonra Haitili asiler; hastalık, açlık, içsavaş ya da hepsinin bir araya gelmesi yüzünden vatanlarını terk eden Afrikalı sürgünler. Televizyon haberlerinde böyle şeyler görmeye alışıyordunuz ama görüntüler hep çok uzaklardan oluyor, insan onları neredeyse kuşkulu bir dehşetle izliyordu. Ancak burası gitmek için pasaport gereken bir yer değildi. Burası New England'da bir ahırdı. İçine tıkılan insanlar pis paçavralar değil; Beans'ten parkalar, Banana Republic'ten kanvas pantolonlar (o yedek fişekler için çok kullanışlıydılar), Fruit of the Loom'dan iç çamaşırları giyiyorlardı. Ama görüntü aynıydı. Görebildiği tek fark, herkesin hâlâ ne kadar şaşkın bir halde olduğuydu. Bu ülkede bunların olmaması gerekiyordu.

Tutsaklar zemin katı kaplamışlardı. Yerlere saman (üstüne de ceketler) serilmişti. Küçük öbekler ya da aileler halinde uyuyorlardı. Yukarılarda başkaları, bölmelerin her birinde de üçer dörder kişi vardı. Oda horultularla, gurultularla ve kötü düşler gören insanların iniltileriyle doluydu. Bir yerlerde bir çocuk ağlıyordu. Bir de hoparlörden hafif müzik duyuluyordu. Henry'ye göre en garibi de buydu. Şu anda ihtiyar Gosselin'in ahırındaki zavallılar Fred Warin Orkestrası'nın keman ağırlıklı "Büyülü Gece" çeşitlemesini dinliyorlardı.

Yuttuğu ilacın etkisiyle her şey pırıl pırıl bir netlikle görülüyordu. *Ne kadar çok turuncu mont ve şapka*, diye düşündü. *Vay canına! Cehennemde Cadılar Bayramı!*

Kızıl-sarı maddeden de bolca görülüyordu. Henry yanaklarda, kulakların içinde, parmak aralarında, ayrıca kirişlerin üstünde ve birkaç lambanın kablosunda gördü. En çok saman kokusu duyuluyordu ama Henry geri planda bir de kükürtlü etil alkol kokusu aldı. Horultuların yanı sıra bolca yellenme de duyuluyor, sanki altı yedi yeteneksiz müzisyen tuba ve saksofon öttürmeye çalışıyordu. Başka koşullar altında komik olabilirdi... ya da belki bu koşullarda bile, Jonesy'nin kanlı yatağının üstünde kıvranan o gelinciğimsi hayvanı görmemiş birileri için...

Henry bunlarda kaçı o şeyleri taşıyor diye merak etti. Yanıtın önemi yoktu herhalde, çünkü eninde sonunda gelincikler zararsızdı. Ahırda

konaklarının dışında da yaşayabilirlerdi, ama dışarıda esen fırtınada ve sıfırın altında hiç şansları olmazdı.

Bu insanlarla konuşmaya gerek yoktu...

Hayır, doğru değildi bu. Onların ödünü patlatması gerekiyordu. Buranın sıcağına ve dışarının soğuğuna rağmen onları harekete geçirmeliydi. Burada daha önce inekler barınırdı, şimdi yine inekler barınıyordu. Onları birer insana; korkmuş, ödü patlamış birer insana dönüştürmesi gerekiyordu. Yapabilirdi, ama tek başına değil. Saat de ilerliyordu. Owen Underhill ona yarım saat vermişti. Henry üçte birinin zaten geçtiğini tahmin ediyordu.

Bir megafon bulmalıyım, diye düşündü. *Birinci adım bu.*

Çevresine bakındı, süt sağma alanına açılan kapının solunda uyuyan iriyarı, saçları dökülmeye başlamış bir adam gördü ve yakından bakmak için o tarafa yürüdü. Onun barakadan sepetlediği tiplerden biri olduğunu sanıyordu, ama emin değildi. İş avcılara gelince, iriyarı, kelleşen tipten bol bir şey yoktu.

Ama adam Charles'tı ve byrus kendisinin kuşkusuz "güneş enerjili seks paneli" olarak nitelediği kelini örtmeye başlamıştı. Henry, *insan bu pisliğe bulaşmışken Rogaine'e kim bakar*, diye düşünüp sırıttı.

Charles iyiydi; daha da iyisi hemen yakınında Marsha uyuyordu. Darren'la, Newton'lu o esrarcıyla el ele yatıyordu. Byrus Marsha'nın pürüzsüz yanaklarında yetişmeye başlamıştı. Kocası hâlâ temizdi ama kayınbiraderinin –Bill, adı bu muydu?– her tarafını kaplamıştı. *Gösterimdeki en iyisi*, diye düşündü Henry.

Bill'in yanına diz çöktü, byrus benekli elini tuttu ve gördüğü karabasanların karmaşası içinde onunla konuştu. *Uyan Bill. Uyan hadi. Buradan gitmemiz gerek. Bana yardım edersen yapabiliriz. Uyan Bill.*

Uyan ve kahraman ol.

7

Nefes kesici bir hızla oldu.

Henry, Bill'in aklının kendininkine doğru yükseldiğini, çevresini kuşatan karabasanlardan kurtulup tıpkı boğulmakta olan bir adamın kendisini kurtarmaya gelen bir cankurtarana uzanması gibi Henry'ye uzandığını hissetti. Zihinleri yük vagonlarının kilitleri gibi kilitlendi.

Henry ona, *konuşma, konuşma*, dedi. *Yalnızca dinle. Marsha'yla Charles'a da ihtiyacımız var. Dördümüz yeter.*

Ne...

Zaman yok Bill. Hadi.

Bill yengesinin elini tuttu. Marsha'nın gözleri anında açıldı. Sanki bunu bekliyor gibiydi ve Henry kafasının içindeki göstergelerin bir çentik daha döndüğünü hissetti. Marsha'da Bill'deki kadar çok küf yoktu, ama doğal yeteneği belki daha fazlaydı. Tek bir soru sormadan Charles'ın elini tuttu. Henry onun neler olup bittiğini ve ne yapılması gerektiğini hemen anladığını düşündü. Neyse ki, çabuk olma gereğini de anlamıştı. Bu insanları bombalayacak, sonra bir sopa gibi sallayacaklardı.

Charles irkilerek oturdu. Gözleri yağlı yuvalarından fırlayacakmış gibiydi. Sanki birisi onu kışkışlamış gibi kalktı. Şimdi dördü de ayakta, ruh çağırma seansına katılmış gibi el ele duruyorlardı... Henry bunun neredeyse öyle olduğunu düşündü.

Bana verin, dedi ve verdiler. Sanki eline sihirli sopa verilmiş gibi hissetti.

Beni dinleyin, diye seslendi.

Başlar kalktı; bazıları elektrik çarpmış gibi derin uykularından uyanıp oturdular.

Beni dinleyin ve destekleyin... besleyin beni! Anlıyor musunuz? Besleyin beni! Bu sizin tek şansınız, BESLEYİN BENİ!

Islıkla melodi çalan ya da alkışla tempo tutan insanlar gibi içgüdüsel olarak dediğini yaptılar. Eğer onlara düşünecek zaman tanısaydı herhalde daha zor, belki de olanaksız olurdu, ama zaman tanımadı. Çoğu uyuyordu ve küflüleri, yani telepati gücüne sahip olanları zihinleri apaçıkken yakaladı.

Henry kendisi de içgüdüyle hareket ederek bir dizi görüntü gönderdi: Ahırı kuşatan maskeli askerlerin çoğunun silahı, bazılarının uzun sopalar taşıyan sırt çantaları vardı. Askerlerin yüzlerini birer zulüm karikatürü şeklinde çizdi. Bir komut üzerine o sopalardan sıvı ateş, yani napalm fışkırıyor, ahırın duvarlarıyla damı anında tutuşuyordu.

Henry içeri girdi, haykıran, kaçışan insanların görüntüsünü yayınladı. Sıvı ateş yanan damdaki deliklerden sızıyor ve yerlerdeki samanları tutuşturuyordu. Şurada saçları tutuşmuş bir adam; orada yanan parkasının üstünde hâlâ Sugarloaf ve Ragged Dağı'ndaki ski liftlerinin biletleri asılı duran bir kadın vardı.

Şimdi hepsi Henry'ye ve onunla bağlantılı arkadaşlarına bakıyorlardı. Yalnızca telepatik gücü olanlar bu görüntüleri alıyordu ama ahırdakilerin belki yüzde altmışı küfe yakalanmış olduklarından, diğerleri bile panik duygusunu algıladılar. Yükselen dalga bütün tekneleri kaldırır.

Henry bir eliyle Bill'in, diğeriyle Marsha'nın ellerini sıkı sıkı kavrayarak yeniden dıştan görüntüye geçti. Yandın; kuşatan askerler; megafondan askerlere kimseyi kaçırmamalarını emreden bir ses.

Tutsaklar ayağa kalkmış, korkmuş seslerin mırıltısı gittikçe yükseliyordu (derin telepati gücü olanlarsa yalnızca byrus benekli yüzlerindeki dehşet dolu gözleriyle ona bakıyorlardı). Henry onlara karlı gecede ahırın çıra gibi yandığını, rüzgârın cehennemi bir patlamaya, bir ateş fırtınasına yol açtığını ve bir yandan napalm hortumlarının durmadan alev fışkırtıp megafondaki sesin emrettiğini gösterdi: *"TAMAM ASKERLER, HEPSİNİ YAKALAYIN, HİÇBİRİ KAÇMASIN. ONLAR KANSER, BİZ TEDAVİSİYİZ!"*

Hayal gücü artık iyice şahlanmış, bir tür çılgınlık içinde kendi kendini beslerken, Henry çıkışları bulabilen ya da pencerelerden sığabilen birkaç insanı gösterdi. Bunlardan çoğu alevler içindeydi. Bir tanesi kollarında çocuğu olan bir kadındı. Askerler kadınla çocuk dışında hepsini makineli tüfekle taradılar; o ikisi de koşarken napalm meşalelerine dönüştüler.

Birkaç kadın bir ağızdan, *"Hayır!"* diye bağrıştılar. Henry hastalıklı bir hayretle hepsinin, çocuksuz olanların bile yanan kadında kendilerini gördüğünü fark etti.

Artık kalkmış, fırtınaya tutulmuş sığırlar gibi dönüp duruyorlardı. İki değil, bir kez bile düşünmelerine fırsat vermeden onları harekete geçirmek zorundaydı.

Henry kendisininkiyle bağlantıda olan zihinlerin gücünü de toplayarak mağazanın görüntüsünü gönderdi.

"İŞTE!" diye seslendi onlara. *TEK ŞANSINIZ BU! YAPABİLİRSENİZ MAĞAZANIN İÇİNDEN ÇIKIN! KAPILAR KİLİTLİYSE ÇİTLERİ YIKIN! DURMAYIN, DURAKSAMAYIN! ORMANA KAÇIN! ORMANDA SAKLANIN! BURAYI, BU AHIRI VE İÇİNDEKİ HERKESİ YAKACAKLAR VE ORMAN TEK ŞANSINIZ! HEMEN ŞİMDİ!*

Kendi hayal gücünün derinliklerinde, Owen'ın ona verdiği hapların etkisinde ve bütün gücüyle ormandaki olası güvenlikle, buradaki kesin ölümle ilgili bir çocuk kitabındaki kadar basit resimler gönderirken bir

yandan da yüksek sesle, *"Şimdi, şimdi, şimdi,"* diye bağırdığının uzaktan farkına vardı.

Önce Marsha Chiles, sonra kayınbiraderi ve sonra da keli küfle kaplanan Charles ona katıldılar.

"Şimdi! Şimdi! Şimdi!"

Darren byrus'a bağışık olmasına ve bu nedenle ortalama bir ayınınkinden daha fazla telepati gücüne sahip olmamasına rağmen, artan heyecana kayıtsız değildi ve o da katıldı.

"Şimdi! Şimdi! Şimdi!"

Byrus'tan bile bulaşıcı bir panik kişiden kişiye ve gruptan gruba sıçradı. *"Şimdi! Şimdi! Şimdi!"*

Ahır inliyordu. Yumruklar tıpkı bir rock konserinde olduğu gibi, hep birlikte iniyordu.

"ŞİMDİ! ŞİMDİ! ŞİMDİ!"

Henry farkında olmadan kendi yumruğunu da sallarken onların kendilerini kaptırıp gitmelerini seyretti, elini ağrıyan kolunun uzanabildiği kadar kaldırırken bir yandan da kendi yarattığı bu kitlesel kasırgaya kapılmamayı hatırlatıyordu kendine. Onlar kuzeye giderken o güneye inecekti. Dönüşü olmayan bir noktaya, kendiliğinden tutuşup yanma noktasına gelinmesini bekliyordu.

Gelindi.

"Şimdi..." diye fısıldadı.

Marsha'nın, Bill'in ve Charlie'nin... sonra da yakında olup da özellikle kilitlenmiş olanların zihinlerini toparladı. Onları birleştirdi, sıkıştırdı, sonra tek bir sözcüğü gümüş bir kurşun gibi ihtiyar Gosselin'in ahırındaki üç yüz on yedi kişinin zihinlerine fırlattı:

ŞİMDİ.

Bir anlık sessizlik, ardından cehennemin kapıları ardına kadar açıldı.

8

Şafaktan hemen önce güvenlik çitlerinin çevresine belirli aralıklarla iki düzine tek kişilik nöbetçi kulübesi yerleştirilmişti (aslında pisuvar ve klozetleri sökülmüş tek kişilik tuvalet kulübeleriydi). İçlerinde küçük alanda insanı mayıştıran elektrikli sobalar olduğundan, nöbetçilerin dışarı çıkmaya hiç niyetleri yoktu. Ara sıra içlerinden biri kapısını

açıp içeri biraz karlı temiz hava alıyordu ama nöbetçilerin dış dünyayla bağlantısı bu kadardı. Çoğu halen olup bitenlerin önemini kavramamış barış zamanı askerleriydi ve bu yüzden seks, otomobiller, tayinler, seks, aileleri, gelecekleri, seks, içki ve uyuşturucu seferleri ve seks hakkında konuşup duruyorlardı. Owen Underhill'in barakaya yaptığı iki ziyareti de atlamışlardı (9 ve 10 numaralı kulübelerden açıkça görülebilirdi) ve burunlarının dibinde büyük bir isyan başladığının son farkına varan da onlar olacaktı.

Kurtz'la biraz daha uzun çalışmış ve biraz daha kaşarlanmış başka yedi asker mağazanın arka kısmında, odun sobasının başında Owen'ın neredeyse iki asır önce Kurtz'a *ne nous blessez pas* bantlarını çaldığı yerde kâğıt oynuyorlardı. Altısı nöbetçiydi. Yedincisi Dawg Brodsky'nin iş arkadaşı Gene Cambry'ydi. Cambry'yi uyku tutmamıştı. Nedeni esnek pamukludan bir bilekliğin altındaydı. Ancak kırmızı nesne yayıldığından, bilekliği daha ne kadar kullanabileceğini bilmiyordu. Eğer dikkat etmezse biri görür... ve sonra ofiste kâğıt oynamak yerine kendini diğerleriyle birlikte o ahırda bulurdu.

Hem tek başına mı olurdu? Ray Parsons'ın bir kulağına koca bir parça pamuk tıkanmıştı. Kulağının ağrıdığını söylüyordu, ama kim bilebilirdi ki? Ted Trezewski'nin bir kolu sarılıydı ve çok önceden, kampın çevresine tel gererken yaraladığını iddia ediyordu. Belki de doğruydu. Daha normal zamanlarda Dawg'ın üstü olan George Udall kel kafasına örgü bir takke geçirmiş, yaşlı başlı beyaz bir rap'çiye benzemişti. Belki altında derisinden başka bir şey yoktu ama içerisi takke giymek için fazla sıcak değil miydi? Özellikle de yünden olursa.

Howie Everett, "Para koyun," dedi.

"Varım," dedi Danny O'Brian.

Parsons da, Udall da katıldılar. Cambry duymadı bile. Aklında kucağında çocuğuyla bir kadının görüntüsü belirmişti. Kadın çitlerle çevrili ağıldan kaçmaya çalışırken askerin biri napalm silahıyla yaktı onu. Cambry dehşet içinde irkildi ve bu görüntünün kaynağının kendi suçlu vicdanı olduğunu düşündü.

Al Coleman, "Gene?" diye sordu. "Katılıyor musun, yoksa..."

Howie kaşlarını çatarak, "Ne o?" diye sordu.

"Ne ne?" dedi Ted Trezewski.

Howie, "Dinlersen duyarsın," diye cevap verdi. *Aptal Polack.* Cambry bu sessiz cümleyi kafasının içinde duydu, ama aldırış etmedi.

Seslere bir kez dikkat ettikten sonra yeterince belirgindi. Rüzgârın uğultusuna rağmen yükseliyor, gittikçe güçlenip aciliyet kazanıyordu.

"Şimdi! Şimdi! Şimdi! Şimdi! ŞİMDİ!"

Tam arkalarından, ahırdan geliyordu.

Udall düşünceli bir sesle, "Neler oluyor?" diye sordu. Kâğıtlar, tablalar, pullar ve parayla dolu katlanan masaya baktı. Gene Cambry birdenbire o aptal yün takkenin altında tenden başka bir şey olmadığını fark etti. Udall bu küçük grubun komutanıydı, ama ne olup bittiğinden hiç haberi yoktu. İnip kalkan yumrukları göremiyor, o kışkırtan güçlü *düşünce-sesini* duyamıyordu.

Cambry, Parsons'ın, Everett'in, Coleman'ın yüzlerindeki telaşı gördü. Onlar da görüyorlardı. Enfeksiyona yakalanmamış olanlar şaşkın şaşkın bakarken onlar birbirlerini anladılar.

Cambry, "Lanet herifler kaçacaklar," dedi.

George Udall, "Aptal olma Gene," dedi. "Başlarına ne geleceğini bilmiyorlar. Üstelik, onlar sivil. Yalnızca birazcık..."

Tek bir sözcük, ŞİMDİ bir testere gibi beynini yarıp geçerken Cambry sözlerini tamamlayamadı. Ray Parsons'la Al Coleman irkildiler. Howie Everett acıyla haykırdı, ellerini şakaklarına götürüp dizlerini masaya vurdu ve masanın üstündeki kâğıtlar, çipler, paralar dört bir yana saçıldı. Bir dolarlık bir banknot sobanın üstüne düşüp yanmaya başladı.

Ted, "Ah, lanet olsun, bak ne yaptın..." diye söylenmeye başladı.

Parsons, Everett ve Coleman, ihtiyar Gosselin'in portmantosuna yasladıkları M-4 tüfeklerini almak için atıldılar. Diğerleri şaşkın şaşkın onlara baktılar. Hâlâ birkaç adım gerideydiler... sonra tutsaklardan altmış kadarı ahırın kapılarına yüklenince tok bir ses duyuldu. Kapılar ordu malı kocaman çelik kilitlerle dışarıdan kilitlenmişti. Kilitler dayandı, ama eski tahta çatırdayarak kırıldı.

Tutsaklar, *"Şimdi! Şimdi!"* diye haykırarak yarıktan tipiye fırladılar. Birkaç tanesi ayaklar altında ezildi.

Cambry de atıldı, küçük tüfeklerden birini aldı, ama birileri elinden kaptılar. Ted Trezewski, "O benim ahbap," diye hırladı.

Ahırın kırık kapılarıyla mağazanın arka tarafı arasındaki mesafe yirmi metreden azdı. Güruh, *"ŞİMDİ! ŞİMDİ! ŞİMDİ!"* diye bağırarak o mesafeyi alıverdi.

Poker masası çatırdayarak devrildi, kâğıtlar her tarafa saçıldı. Tellere varan ilk tutsaklar elektrikten kızarır ya da oltaya gelmiş balıklar

gibi kocaman dikenlere takılı kalırken, alarm da çalmaya başladı. Birkaç dakika sonra alarmın sesine bir de siren karıştı. Bu zaman zaman Üçlü Altı Durumu olarak değinilen genel alarm, yani dünyanın sonuydu. Plastik tuvalet kulübelerinin içinden şaşkın ve korkmuş yüzler uyuşuk uyuşuk bakıyordu.

Birisi, "Ahıra!" diye bağırdı. "Ahıra koşun! Kaçıyorlar!"

Nöbetçiler koşarak kara çıktılar. Pek çoğunun ayaklarında postalları yoktu. Çitlerin seksenden fazla kamikaze geyik avcısı tarafından kısa devre yaptırıldığını fark etmeyip dışarıdan dolandılar. Tutsaklar elektriğe kapılıp ölürken bile avazları çıktığı kadar ŞİMDİ diye bağırıyorlardı.

Uzun boylu, sıska, eski moda bağa çerçeveli gözlük takan tek bir adamın ahırın arka tarafından çıkıp ağılı çaprazlamasına geçmeye başladığını hiç kimse fark etmedi. Henry de kimsenin kendisiyle ilgilendiğini görmemesine ve sezmemesine rağmen koşmaya başladı. Parlak ışıkların altında kendini çok tehlikede hissediyor ve alarmla siren sesleri onu paniğe sevk edip neredeyse çıldırtıyordu... Kendini tıpkı o gün Tracker Kardeşler'in arka tarafında Duddits ağlarken olduğu gibi hissetmekteydi.

Underhill'in kendisini bekliyor olması için dua ediyordu. Tipi ağılın ucunu göremeyeceği kadar yoğun olduğundan bilemiyordu ama birazdan orada olacak ve görecekti.

9

Alarm çalıp acil durum lambaları bu ıssız kampı daha da aydınlattığında Kurtz tek postalı dışında giyinmişti. Hiç şaşırmadı, dertlenmedi, yalnızca bir hüzünle iç rahatlığı hissetti. Sinirlerini kemiren her neyse artık açığa çıktığı için rahatlamıştı. Bu kahrolası kargaşa iki saat daha bekleyemediği için de üzülmüştü. İki saat sonra olsa, defterler dürülüp kaldırılmış olacaktı.

Sağ eliyle Winnebago'nun kapısını çekip açtı. Diğer elinde hâlâ postalını tutuyordu. Ahırdan savaşçı naralarına benzer bir haykırış yankılanıyordu. Her şeye rağmen kalbi naraya tepki verdi. Kasırga biraz hafiflemişti, ama anlaşılan hep birlikte aynı gemideydiler. İyi besili, ödlek,

"öyle şey burada olmaz" sanan grubun içinden bir Spartaküs çıkmıştı... kimin aklına gelirdi ki?

Şu kahrolası telepati yüzünden, diye düşündü. Her zaman olağanüstü olan içgüdüleri ona bunun ciddi bir sorun olduğunu, harekâtın esaslı ölçüde altüst olduğunu söylüyordu ama o buna rağmen gülümsüyordu. *Şu kahrolası telepati yüzünden olmalı. Başlarına geleceklerin kokusunu aldılar... ve birisi de bir şeyler yapmaya karar verdi.*

O seyrederken çoğunluğu parkalı ve turuncu şapkalı karışık bir güruh paramparça sarkan ahır kapılarından fırladı. Bir tanesi kırık kapının üstüne düşüp bir vampir gibi kazığa saplandı. Bazıları karda düşüp ayaklar altında ezildiler. Artık bütün ışıklar yanıyordu. Kurtz kendini şampiyonluk maçında ringin hemen yanında oturan birisi gibi hissediyordu. Her şeyi görebiliyordu.

Kaçaklar her biri ellişer altmışar kişilik gruplar halinde talimdeki bölükler kadar düzenli biçimde eski dükkânın iki yanında çitlere saldırıyorlardı. Düz telin içinden ölümcül voltajda elektrik geçtiğini ya bilmiyorlar ya da aldırmıyorlardı. Geri kalan asıl güruh doğruca dükkânın arka tarafına saldırdı. Bu, çevredeki en zayıf noktaydı, ama önemi yoktu. Kurtz hepten yıkılacağını sandı.

Planlarının hiçbirinde bu senaryoyu aklına bile getirmemişti: İki üç yüz iriyarı kasım savaşçısı körü körüne bir banzai saldırısına kalkışıyordu. Onların kuzu kuzu beklemekten ve kızartma yapılacakları ana dek kurallara uyulmasını istemekten başka bir şey yapabileceklerini hiç düşünmemişti.

Kurtz, "Fena değil çocuklar," dedi. Bir şeyin daha yanmaya başladığının kokusunu alıyordu herhalde kahrolası kariyeriydi ama zaten sonu yaklaşmıştı ve veda etmek için muhteşem bir harekât seçmemiş miydi? Kurtz açısından uzaydan gelen küçük gri adamlar kesinlikle ikinci plandaydı. Eğer haberleri veren kendisi olsaydı, sürmanşette şöyle yazardı: SÜRPRİZ! YENİ NESİL AMERİKALILAR CESARET GÖSTERİSİ YAPTILAR! Olağanüstü. Onları öldürmek neredeyse yazık olacaktı.

Karlı gecede genel karargâh sireni şiddetlenip hafifliyordu. İlk insan dalgası dükkâna çarptı. Kurtz bütün binanın sarsıldığını neredeyse görebiliyordu.

Sırıtarak, "Şu lanet telepati," dedi. Kendi adamlarının da karşılık verdiğini, ilk dalganın nöbetçi kulübelerinden çıktığını, taşıtların oradan, komiserlikten ve geçici baraka işlevi üstlenen treylerlerden başkalarının koşturduğunu görebiliyordu. Sonra yüzündeki gülümseme sol-

maya başladı ve yerini bir şaşkınlık ifadesi aldı. "Vurun onları," dedi. "Neden vurmuyorsunuz?"

Bazıları ateş ediyordu, ama yeterli değildi, hiç yeterli değildi. Kurtz panik kokusu aldığını hissetti. Adamları korktukları için ateş etmiyorlardı. Ya da sırada kendilerinin olduğunu bildikleri için.

Yine, "Şu lanet telepati," dedi ve birdenbire dükkânın içinden otomatik silah sesleri geldi. Owen Underhill'le ilk görüşmelerini yaptıkları büronun pencerelerinde parlak ışıklar çakıyordu. Pencerelerden ikisi patladı. İkincisinden bir adam çıkmaya çalıştı ve Kurtz tam George Udall'ı tanıdığı sırada adamı bacaklarından tutup içeri çektiler.

En azından bürodaki askerler çarpışıyorlardı, ama çarpışacaklardı tabii. Onlar kendi canlarının mücadelesini veriyorlardı. Koşarak gelen askerler hâlâ koşuşuyorlardı. Kurtz postalını bırakıp dokuz milimetreliği almayı düşündü. Birkaçını vurabilirdi. Aslında av kotasını da doldurabilirdi. Her şey tepesine yıkılıyordu, neden olmasın?

Underhill, işte o yüzden olamazdı. Bu kargaşada Owen Underhill'in rolü vardı. Kurtz bunu adı gibi biliyordu. Bu işte çizgiyi aşma kokusu vardı ve çizgiyi aşma da Owen Underhill'in uzmanlık alanıydı.

Gosselin'in bürosundan başka silah sesleri... acı dolu haykırışlar... sonra zafer çığlıkları duyuldu. Bilgisayar bilen, Evyan suyu içip salata yiyen Gotlar amaçlarına ulaşmışlardı. Kurtz, Winnebago'nun kapısını çarpıp Freddy Johnson'ı aramak için yatak odasına koşturdu. Postalı hâlâ elindeydi.

10

İlk tutsak dalgası içeri daldığında Cambry, ihtiyar Gosselin'in masasının arkasındaydı. Çekmeceleri açıyor, delicesine bir silah aranıyordu. Bulamamış olması herhalde hayatını kurtardı.

Gelen tutsaklar, *"ŞİMDİ! ŞİMDİ! ŞİMDİ!"* diye haykırıyorlardı. Dükkânın arka duvarından sanki kamyon çarpmış gibi bir ses geldi. Dışarıda ilk tutsaklar çitlere çarparken Cambry çıtırtıları duyabiliyordu. Büronun ışıkları titreşmeye başladı.

Danny O'Brian, "Birbirinizden ayrılmayın askerler!" diye haykırdı. "Tanrı aşkına, birbirinizden ayrıl..."

Arka kapı öyle bir güçle menteşelerinden koptu ki, odanın içine düşüp eşikte biriken ilk insan dalgasını perdeledi. Kapı masanın üstüne

devrilirken Cambry ellerini başının arkasına kenetleyip eğildi ve masayla kapının altındaki boşlukta kaldı.

Minicik odada otomatik silahların sesi kulakları sağır ediyor, yaralıların çığlıklarını bile bastırıyordu. Cambry herkesin ateş etmediğini gördü. Trezewski, Udall ve O'Brian ateş ediyorlardı ama Coleman, Everett ve Ray Parsons yalnızca silahlarını göğüslerine bastırmış, yüzlerinde uyuşuk bir ifadeyle dikilip duruyorlardı.

Gene Cambry bu tesadüfi sığınaktan tutsakların odaya saldırmalarını, en öndekilerin kurşunlara hedef olup birer korkuluk gibi savrulmalarını, kanlarının posterlerle duyurulara sıçramasını seyretti. George Udall'ın silahını turuncu giysili iki iriyarı adama fırlatıp döndüğünü ve pencerelerden birinden fırladığını gördü. George yarı yarıya çıkmışken geri çekildi; yanağında doğum lekesi gibi Ripley yetişen bir adam dişlerini hindi buduna batırır gibi George'un baldırına batırırken bir başkası öteki taraftan haykıran kafasını susturdu ve George'un cesedini sol tarafa attılar. Oda mavi barut dumanıyla dolmuştu ama Al Coleman'ın tüfeğini atıp bağırmaya başladığını görebildi. *"Şimdi! Şimdi! Şimdi!"* Genelde çok sakin bir insan olan Ray Parsons'ın da tüfeğini Danny O'Brian'a çevirip beynini patlattığını gördü.

Artık sorun basitti: Enfeksiyonu kapanlar bağışık olanlara karşıydı.

Masaya vurup duvara yapıştırdılar. Kapı Cambry'nin tepesine düştü ve daha kalkamadan insanlar kapının üstünden geçip onu ezdiler. Kendini bir arbedede atından düşmüş kovboya benzetti. *Burada öleceğim*, diye düşündü, sonra o katil baskı bir anlığına geçti. Adrenalin yüklü kaslarıyla dizüstü kalktı ve kapı üstünden sola kayıp tokmağı sertçe kalçasına vurarak veda etti. Birisi geçerken kaburgalarına tekme attı, bir başka postal sağ kulağını sıyırdı, sonra kalktı. Oda duman içinde, çığlıklar ve haykırışlarla yankılanıyordu. Dört beş iriyarı avcı sobanın üstüne yığılınca sobanın borusu çıktı ve devrilirken kıvılcımlarla odun parçaları etrafa saçıldı. Paralarla iskambil kâğıtları tutuştu. Eriyen plastik poker pullarının ekşi kokusu duyuldu. *Onlar Ray'inkiler*, diye düşündü Cambry. *Körfez'e getirmişti. Bosna'ya da.*

Kargaşada bir kenarda kaldı. Kaçan tutsakların büroyla dükkân arasındaki kapıyı kullanmalarına gerek kalmamış, çünkü zaten uyduruk bir paravandan ibaret olan duvar olduğu gibi yıkılmıştı. Duvardan parçalar da devrilen sobanın ateşinden tutuşuyordu.

Gene Cambry, "Şimdi..." diye mırıldandı. "Şimdi." Ray Parsons'ın diğerleriyle birlikte dükkânın ön tarafına koştuğunu, Howie Everett'in

peşinden gittiğini gördü. Howie orta koridordan koştururken kenardan bir somun ekmek kaptı.

Püsküllü şapka ve palto giymiş yaşlıca birisi devrilmiş sobanın üstüne iteklenip yüzüstü düştü. Cambry yüzü metale değip yanmaya başlarkenki çığlıklarını duydu.

Duydu ve *hissetti.*

Cambry, *"Şimdi!"* diye bağırarak diğerlerine katıldı. *"Şimdi!"*

Sobadan yükselen alevlerin üstünden atlayıp koştu ve küçücük aklını büyük aklın içinde yitirdi.

Blue Boy Harekâtı her açıdan sona ermişti.

11

Henry ağılın dörtte üçünü geçmişken durdu, nefes nefese elini göğsüne bastırdı. Başlattığı cep savaşı arkada kalmıştı; önünde karanlıktan başka hiçbir şey göremiyordu. Kahrolası Underhill onu yüzüstü bırakmıştı ve...

Ağır ol güzelim, ağır ol.

Işıklar iki kez yanıp söndü. Henry yanlış yere bakıyordu, hepsi bu; Owen ağılın güneybatı köşesinin birazcık soluna park etmişti. Henry şimdi Sno-Cat'in köşeli siluetini açıkça görebiliyordu. Arkasından çığlıklar, bağrışmalar, komutlar geliyordu. Beklediği kadar çok bağrışma yoktu, ama nedenini merak etmenin zamanı değildi şimdi.

Çabuk, diye bağırdı Owen. *Buradan çıkmamız gerek!*

Elimden geldiği kadar çabuk oluyorum. Bekle.

Henry yine hareketlendi. Owen'ın haplarındaki her neyse, etkisi geçmeye başlamış ve ayakları ağırlaşmıştı. Baldırı da, ağzı da delicesine kaşınıyordu. Küflerin dilini kapladığını hissediyordu. Sanki geçmeyen bir gazoz gıdıklanması gibiydi.

Owen hem dikenli telleri, hem de elektrikli teli kesmişti. Sno-Cat'in başında durmuş (o da kar gibi beyazdı ve Henry'nin görmemesine şaşmamak gerekirdi), otomatik tüfeğini kalçasına dayamış, her yeri birden gözlemeye çalışıyordu. Işıkların altında dört bir yana çılgın birer saat kolu gibi yarım düzine kadar gölgesi düşüyordu.

Owen, Henry'yi omuzlarından kavradı. *İyi misin*?

Henry başını salladı. Owen onu araca doğru çekmeye başladı. O sırada sanki birisi dünyanın en büyük karabinasını patlatmış gibi yüksek,

tiz bir patlama duyuldu. Henry eğildi, kendi ayaklarına takılıp sendeledi ve eğer Owen tutmasa düşecekti.

Ne?

LPG. Belki benzin de. Bak.

Owen onu omuzlarından tutup çevirdi. Henry karlı gecede muazzam bir alev sütununun yükseldiğini gördü. Dükkândan parçalar, tahtalar, kalaslar, yanan Cheerio kutuları, tutuşmuş tuvalet kâğıdı ruloları göğe yükseldi. Askerlerden bir kısmı büyülenmiş gibi seyrediyorlardı. Diğerleri ormana kaçıyordu. Henry onların hissettiği paniği kafasının içinde duymasına rağmen –*Koş! Koş! Şimdi! Şimdi!*– yine de anlayamıyor, tutsakları kovaladıklarını sanıyordu. Daha sonra düşünmeye zamanı olduğunda, askerlerden çoğunun da kaçtıklarını anlayacaktı. Şimdilik hiçbir şey anlamıyordu. Her şey çok çabuk oluyordu.

Owen onu yine çevirip Sno-Cat'in yolcu koltuğuna oturttu, motor yağı kokan branda bir tenteyi de üstüne örttü. Aracın kabini sıcacıktı. İlkel panelde bir telsiz çıtırdayıp ötüyordu. Henry'nin açıkça algılayabildiği tek şey seslerdeki panikti. Bu ona vahşice bir mutluluk veriyor, dördünün Richie Grenadeau'yla zorba arkadaşlarını korkuttukları o öğleden sonradan beri ilk kez bu kadar mutlu oluyordu. Ve Henry'nin görebildiği kadarıyla bu harekâtı yöneten de onlardı: ellerinde kurumuş köpek pisliği yerine silah tutan bir grup yetişkin Richie Grenadeau.

Koltukların arasında kırpışan iki sarı ışığı olan bir kutu vardı. Henry merakla üstüne eğilirken Owen Underhill sürücü koltuğunun yanında asılı duran brandayı çekip araca atladı. Nefes nefeseydi ve yanan markete bakarken gülümsüyordu.

"Dikkat et, ahbap," dedi. "Düğmelere dokunma."

Henry aşağı yukarı Duddits'in o sevgili yemek çantasıyla aynı boyda olan kutuyu kaldırdı. Owen'ın sözünü ettiği düğmeler yanıp sönen ışıklardı. "Nedir bunlar?"

Owen marş anahtarını çevirdi ve Sno-Cat'in motoru çalıştı. Aracı vitese taktı. Hâlâ gülümsüyordu. Ön camdan vuran parlak ışığın altında Henry adamın gözlerinin altında kalemle çizilmiş gibi kızılımsı turuncu byrus ipliklerinin yetiştiğini görebiliyordu. Kaşlarında da vardı.

"Burası çok aydınlık," dedi. "Işıkları biraz kısalım." Aracı şaşırtıcı derecede düzgün bir çember çizerek çevirdi; tıpkı bir deniz motorunda gibiydiler. Henry yanıp sönen ışıklı kutuyu kucağında tutup arkasına yaslandı. En az beş yıl bir daha yürüyemeyeceğini düşünüyordu ve aşağı yukarı öyle de olacaktı.

Owen aracı çapraz tarafta, eskiden Swanny Pond Yolu olan karlarla kaplı hendeğe sürerken bir bakış fırlattı. "Başardın," dedi. "İtiraf ediyorum, kuşku duydum, ama becerdin."

"Sana söylemiştim, ben motivasyon uzmanıyım." *Üstelik*, diye gönderdi, *çoğu zaten ölecek.*

Fark etmez. Sen onlara bir şans verdin. Ve şimdi...

Yine silah sesleri geldi ve kurşunlardan biri tepelerindeki metalin hemen üstünden geçince Henry kendilerine ateş edildiğini anladı. Bir başka kurşun kaportadan sekerken Henry öne eğildi... sanki işe yararmış gibi.

Owen hâlâ gülümseyerek eldivenli eliyle sağ tarafı gösterdi. Henry o yöne bakarken aracın kutu gibi gövdesinden iki kurşun daha sekti. Henry her iki seferinde de eğildi, Owen farkına bile varmamış gibiydi.

Henry bazıları Sysco ve Scott Paper gibi markalar taşıyan bir dizi treyler gördü. Treylerlerin önünde karavanlardan oluşan bir konvoy vardı ve en büyükleri, Henry'ye tekerlekli bir konak gibi görünen Winnebago'nun önündeki altı yedi adam Sno-Cat'e ateş ediyorlardı. Mesafe uzun, rüzgâr şiddetli ve tipi hâlâ yoğun olmasına rağmen, bazıları isabet ettiriyordu. Bir bölümü, kısmen giyinmiş olan başkaları da (bir tanesi göğsü çıplak halde karların arasından koşup geldi – evde olsa çizgi romanlardan fırlamış bir süper kahramana benzerdi) gruba katılıyorlardı. Grubun ortasında kır saçlı bir adam duruyordu. Henry bakarken sıska adam tüfeğini doğrultup görünürde nişan almadan ateşledi. Tok bir ses oldu ve Henry vızıldayan küçücük bir şeyin tam burnunun ucundan geçtiğini hissetti.

Owen bir kahkaha attı. "Kır saçlı sıska adam Kurtz. Komuta onda ve şeytan gibi ateş eder."

Aracın paletlerinden, kaportasından başka kurşunlar sekti. Henry kabinde yine vızıldayan bir şey hissetti ve birdenbire telsiz sustu. Winnebago'nun çevresinde toplanmış keskin nişancılarla aralarındaki mesafe artıyor, ama görünürde hiçbir şey fark etmiyordu. Henry'ye göre adamların hepsi sıkı nişancıydı. Birisinin vurması an meselesiydi... ama Owen yine de mutlu görünüyordu. Henry kendisinden de daha intihara eğilimli birini bulduğunu fark etti.

"Kurtz'un yanındaki herif Freddy Johnson. Hepsi Kurtz'un askerleri, bizim sakınmamız gereken tipler!"

Bir ateş, bir vınlama daha bu kez aralarından geçti ve birdenbire vites kolunun topuzu uçtu. Owen kahkahalarla gülmeye başladı. "Kurtz!"

diye haykırdı. "Bir onluğuna bahse girerim! Zorunlu emekliliğine iki yıl kalmış ve adam hâlâ Annie Oakley gibi ateş ediyor!" Yumruğunu direksiyona indirdi. "Ama bu kadarı yeter. Eğlence bitti. Işıkları söndür güzelim."

"Hı?"

Owen hâlâ sırıtarak başparmağıyla yanıp sönen sarı ışıklı kutuyu gösterdi. Gözlerinin altındaki byrus kıvrımları şimdi Henry'ye savaş boyası gibi görünüyordu. "Tuşlara bas ahbap. Tuşlara bas ve perdeleri indir."

12

Birdenbire –hem ani, hem sihirliydi– dünya yıkıldı ve Kurtz transa geçti. Kasırganın çığlığı, tipi, sirenin uğultusu, silah sesleri, hepsi bitti. Kurtz yanındaki Freddy Johnson'ın ve çevrelerine toplanmış diğer Imperial Valley'cilerin varlığını unuttu. Dikkatini giden Sno-Cat'e odakladı. Sanki onda, Abe Kurtz'da Süpermen'in röntgen gözleri varmış gibi, kabinin çelik kaportasının içinde, sol koltukta Owen Underhill'in oturduğunu görebiliyordu. Mesafe çok uzundu, ama fark etmezdi. Bir sonraki kurşun doğruca Owen Underhill'in hain, çizgiyi aşan kafasına saplanacaktı. Tüfeği doğrulttu, nişan aldı...

İki patlama geceyi yardı. Bir tanesi Kurtz'la adamlarının şok dalgalarını hissedeceği kadar yakındı. Üstünde INTEL INSIDE yazılı bir treyler kasası havalandı, döndü ve aşçının çadırı Spago'nun üstüne düştü. Adamlardan biri, "Vay canına!" diye bağırdı.

Işıkların hepsi sönmedi; yarım saat uzun bir süre değildi ve Owen'ın bir yandan, "Banbury Cross, Banbury Cross'a doğru bir ata biniyorum..." diye mırıldanarak ancak iki jeneratörü sabote edecek zamanı olmuştu. Birdenbire kaçan Sno-Cat hareketli, kıvılcımlı gölgelere boğuldu ve Kurtz tüfeğini ateşlemeden indirdi.

İfadesiz bir sesle, "Lanet olsun!" dedi. "Ateşi kesin. Ateşi kesin, aptallar. Durun, Tanrı aşkına. İçeri. Freddy hariç hepiniz. El ele tutuşup yüce Tanrı'mızın bizi bu içinde bulunduğumuz beladan kurtarması için dua edin. Buraya gel Freddy. Canlan biraz."

Bir düzine kadar diğerleri basamakları çıkıp Winnebago'ya doluştular. Yanan jeneratörlere, alev alev aşçı çadırına (yanındaki komiserlik

çadırı da tutuşuyordu – sonra sıra revirle morga gelecekti) huzursuzca bakıyorlardı. Kamptaki direk lambalarının yarısı sönmüştü.

Kurtz kolunu Freddy Johnson'ın omuzlarına doladı. Rüzgârın kaldırıp mistik bir buhar gibi görünen perdeler halinde savurduğu karlara doğru yirmi adım attılar. İki adamın hemen önünde Gosselin'in Marketi'nin kalıntıları neşeli bir cehennem gibi yanıyordu. Ahır da tutuşmuştu. Paramparça kapıları görünüyordu.

"Freddy, İsa'yı sever misin? Bana doğruyu söyle."

Freddy bunu daha önce de yaşamıştı. Bir parolaydı. Patron zihnini temizliyordu.

"Seviyorum patron."

"Doğru olduğuna yemin eder misin?" Kurtz dikkatle bakıyordu. Daha doğrusu, bakışları onu delip geçiyordu. Eğer böylesine içgüdüye dayalı yaşayan yaratıklar planlama yapıyorlarsa, ileriyi planlıyor gibiydi. "Bir yalan için seni sonsuza dek cehennem çukuru bekliyorken?"

"Yemin ederim doğru."

"O'nu çok seviyorsun, değil mi?"

"Çok, patron."

"Gruptan daha mı çok? Isınıp işi bitirmekten daha mı çok?" Bir duraksama. "Beni sevdiğinden daha mı çok?"

İnsan yaşamaya devam etmek istiyorsa yanlış yanıtlamayı istemeyeceği sorular. Neyse ki pek zor değildiler. "Hayır patron."

"Telepati geçti mi Freddy?"

"Birazcık bir şey vardı, tam telepati miydi bilemiyorum, kafamın içinde bazı sesler vardı..."

Kurtz başını sallıyordu. Ahırın damından Ripley küfünün renginde, kızıl-altın alevler fışkırdı.

"Ama gittiler."

"Gruptaki diğerleri?"

"Imperial Valley'cileri mi diyorsun?" Freddy başıyla Winnebago'yu işaret etti.

"Başka kimi diyebilirim? İtfaiyecileri mi? Evet, onlar!"

"Onlar temiz patron."

"Güzel, ama kötü de. Freddy, bize enfeksiyonu kapmış birkaç Amerikalı gerek. Bize derken, seninle beni kastediyorum. O kızıl pisliğin içinde yüzen birilerini istiyorum, anladın mı?"

"Anladım." Freddy'nin anlamadığı nedeniydi, ama şu anda önemi yoktu. Kurtz'un gözle görünür bir şekilde işleri ele aldığını görebiliyor

ve içi rahatlıyordu. Kurtz, Freddy'nin bilmesi gerekenleri söyleyecekti. Freddy huzursuz bir şekilde yanan markete, yanan ahıra, yanan aşçı çadırına baktı. Durum kontrolden çıkmıştı.

Ya da, belki de değil. Kurtz işi ele alıyordu.

Kurtz, "Bunun en büyük sorumlusu o lanet telepati," diye söylendi. "Ama tetikleyen telepati değildi. O tümüyle insan işi. İsa'ya kim ihanet etti Freddy? Ona hain öpücüğünü kim verdi?"

Freddy İncil'i okumuştu. Özellikle ona veren Kurtz olduğu için. "Yahuda, patron."

Kurtz hızlı hızlı başını sallıyordu. Gözleri fıldır fıldır dönüyor, yıkımı değerlendiriyor, verilecek tepkiyi hesaplıyordu. Fırtına tepkiyi büyük ölçüde sınırlandıracaktı. "Doğru aslanım. Yahuda İsa'ya, Owen Philip Underhill de bize ihanet etti. Yahuda otuz parça gümüş aldı. Pek büyük bir ücret değil, değil mi?"

"Hayır patron." Komiserlikte bir şey patladığından yanıt verirken yüzünü hafifçe Kurtz'dan çevirmişti. Çelik gibi bir el omzunu kavrayıp geri döndürdü. Kurtz'un gözleri kocaman, alev alevdi. Beyaz kirpikleri yüzünden hayalet gözlerine benziyordu.

Kurtz, "Seninle konuşurken yüzüme bak," dedi. "Sana söylerken kulak ver." Boş elini dokuz milimetreliğin kabzasına attı. "Yoksa bağırsaklarını karlara dökerim. Burada zor bir gece geçirdim ve *daha da beter etme, seni köpek, beni duyuyor musun? Ne demek istediğimi anladın mı?*"

Johnson fiziksel cesaret sahibi bir adamdı, ama şimdi midesinin bulandığını hissetti ve içinden sürünerek kaçmak geldi. "Evet patron, affedersin."

"Kabul. Tanrı sever ve bağışlar, biz de öyle yapmalıyız. Owen'ın kaç parça gümüş aldığını bilmiyorum, ama sana şu kadarını söyleyebilirim, onu yakalayacağız ve kazığa oturtacağız. Anladın mı?"

"Evet." Freddy'nin önceden düzenli olan dünyasını altüst eden kişiyi yakalayıp canına okumaktan daha çok istediği hiçbir şey yoktu. "Sence Owen bunun ne kadarından sorumlu patron?"

Kurtz soğukkanlılıkla, "Bana yettiği kadarından," dedi. "İçimden bir his sonunda battığımı söylüyor Freddy..."

"Hayır patron."

"Ama tek başıma gitmeyeceğim." Kurtz kolunu hâlâ Freddy'nin omuzlarında tutarak yeni yardımcısını Winnebago'ya doğru götürmeye başladı. Jeneratörlerin yerlerinde kısa, sönmekte olan alev sütunları var-

dı. Bunu Underhill yapmıştı; Kurtz'un kendi adamlarından biri. Freddy buna inanmakta hâlâ zorlanıyordu ama ne olursa olsun kızmaya başlamıştı. *Kaç parça gümüş Owen? Kaç parça aldın seni hain?*

Kurtz basamakların önünde durdu.

"Bir arama ve yok etme operasyonunun başına bu adamlardan hangisini koyardın Freddy?"

"Gallagher'ı patron."

"Kate'i mi?"

"Öyle."

"Yamyam mıdır Freddy? Komutayı vereceğimiz kişinin bir yamyam olması gerekli."

"Çiğ çiğ yer patron."

Kurtz, "İyi," dedi. "Çünkü bu pis bir iş olacak. İki Ripley pozitif'e ihtiyacım var. Tercihan Blue Boy'culardan. Geri kalanı... tıpkı hayvanlar gibi Freddy. Imperial Valley artık bir arama ve yok etme görevidir. Gallagher'la diğerleri ellerinden geldiği kadar çoğunu bulacaklar. Asker ve sivil. Şu andan yarın saat 12.00'ye kadar beslenme zamanıdır. Daha sonra herkes başının çaresine bakacak. Biz hariç, Freddy." Yangının ışığı Kurtz'un yüzünü byrus rengine boyadı, gözlerini gelincik gözlerine dönüştürdü. "Owen Underhill'i bulup ona Tanrı sevgisini öğreteceğiz."

Kurtz, Winnebago'nun basamaklarını sıçrayarak çıktı. Kaygan karlardaki bir dağkeçisi kadar emin, sıkı basıyordu. Freddy Johnson onu izledi.

13

Sno-Cat hızla banketten aşağı, Swanny Pond Yolu'na inerken Henry'nin midesi bulandı. Araç kaydı, sonra güneye döndü. Owen kırık vites kolunu kullanarak vitesleri teker teker yükseltti. Henry sanki yarıştaymışlar gibi hissetti. Saatte otuz beş kilometreyle gidiyor olabilirlerdi. Bu şekilde Gosselin'den uzaklaşacaklardı, ama Jonesy'nin çok daha hızlı gittiğini düşünüyordu.

Owen, *otoyol ileride mi*, diye sordu. *Öyle, değil mi?*

Evet. Dört kilometre kadar sonra.

Oraya vardığımızda araç değiştirmemiz gerekecek.

Elimizden geldiği sürece kimse yaralanmayacak. Ve kimse ölmeyecek.

Henry... bunu sana nasıl söylesem bilemiyorum, ama biz lise basketbolu oynamıyoruz.

"Kimse yaralanmayacak. Kimse öldürülmeyecek. En azından araç değişirken. Bunu kabul et, yoksa şu anda şu kapıdan çıkarım."

Owen ona bir bakış fırlattı. "Yapardın da, değil mi? Arkadaşının dünya için neler planladığına boş ver."

"Bunların sorumlusu arkadaşım değil. Onu kaçırdılar."

"Pekâlâ. Araç değişirken kimse zarar görmeyecek. Eğer elimizden gelirse. Kimse de öldürülmeyecek. Belki bizim dışımızda. Şimdi nereye gidiyoruz?"

Derry'ye.

Orada mı? Son kalan uzaylı?

Sanırım. Her neyse, Derry'de bize yardım edebilecek bir arkadaşım var. O çizgiyi görüyor.

Ne çizgisi?

Henry, "Boş ver," dedi ve, *çok karışık*, diye düşündü.

"Ne demek karışık? Ve zıplamazsa oyun yok... o nedir?"

Güneye giderken anlatırım. Becerebilirsem.

Sno-Cat kendi farlarını izleyen bir kapsül gibi, eyaletler arası otoyola doğru ilerledi.

Owen, "Ne yapacağımızı bir daha anlat," dedi.

"Dünyayı kurtaracağız."

"Ve bu bizi ne yapacak? Duymaya ihtiyacım var."

Henry, "Bizi kahraman yapacak," dedi. Sonra başını arkaya yaslayıp gözlerini kapadı. Birkaç saniye sonra uyumuştu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

QUABBIN

Merdivenlerden çıkarken
Orada olmayan bir adama rastladım.
Bugün de yoktu orada!
Keşke, keşke hiç gelmese.

– Hughes Mearns

XVIII

TAKİP BAŞLIYOR

1

Karanlığın içinden DYSART'S tabelası belirdiğinde Jonesy'nin saatin kaç olduğundan haberi yoktu. Ram'in ön paneli bozulmuş, tekrar tekrar –12:00– yanıp sönüyordu. Hava hâlâ karanlıktı ve hâlâ yoğun kar yağışı vardı. Derry'nin dışında kar makineleri fırtınayla mücadeleyi yitirmek üzereydiler. Çalıntı Ram, Jonesy'nin babasının deyişiyle "iyi gidiyordu" ama o da mücadeleyi yitiriyor, artan karda gittikçe daha sık kayıyor, savrulan kar yığınlarını gittikçe daha zorlukla geçiyordu. Bay Gri'nin nereye gittiği konusunda Jonesy'nin hiçbir fikri yoktu, ama oraya varacağına inanmıyordu. Bu fırtınada, bu araçla değil.

Radyo pek iyi olmasa da çalışıyordu; henüz her ses zayıf, kesik ve statik yüklüydü. Saat ayarı duyamadı ama bir hava raporu yakaladı. Fırtına Portland'ın güneyinde yağmura çevirmişti fakat Augusta'yla Brunswick arasında tehlikeli bir kar ve dolu karışımı vardı. Çoğu kasabanın elektriği kesilmişti ve tekerleklerine zincir takılmayan hiçbir şey hareket etmiyordu.

Jonesy bu haberi pek beğendi.

2

Bay Gri direksiyonu kırıp davetkâr tabelaya doğru yönelince araç yan yan kayıp kocaman kar bulutları savurdu. Jonesy eğer kendisi direksiyonda olsa herhalde çıkış rampasından kayıp hendeğe düşeceklerini düşündü. Bay Gri de artık Jonesy'nin duygularına tümüyle bağışık olmamakla birlikte, stresli durumlarda paniğe çok daha az yatkın görünüyordu. Kayarken direksiyonla mücadele etmek yerine kaydıkları yöne çevirdi, kayma durana dek bekledi, sonra aracı yine düzeltti. Sürücü tarafında yerde uyuyan köpek hiç uyanmadı ve Jonesy'nin nabzı da artmadı bile. Jonesy eğer direksiyonda kendisi olsa kalbinin küt küt atacağını biliyordu. Ama tabii onun böyle bir fırtınada otomobil hakkındaki tek düşüncesi garaja çekmek olurdu.

9 numaralı otoyol her iki yönde de bomboş olmasına karşın, Bay Gri rampanın tepesindeki dur işaretine uydu. Rampanın karşısında sodyum lambalarıyla pırıl pırıl aydınlatılmış kocaman bir park alanı vardı. Lambaların ışığında rüzgârın savurduğu karlar sanki görünmez dev bir hayvanın donmuş nefesine benziyordu. Jonesy sıradan bir gecede bu alanın homurdanan dizel treylerlerle, yeşil sarı kabin ışıkları parlayan Kenworth'ler, Mac'ler ve Jimmy-Peter'larla dolu olacağını biliyordu. Bu gece UZUN KALACAKLAR PARK SORUMLUSUNA BAŞVURUNUZ ve BİLET ALINMASI ZORUNLUDUR yazılı alan dışında hemen hemen bomboştu. O alanda da bir düzineden fazla çekicinin çevrelerine kar birikmişti. Sürücüleri içeride yemek yiyor, bilardo oynuyor, kamyoncular salonunda televizyon seyrediyor ya da arka taraftaki yatakhanede uyumaya çalışıyor olmalıydılar. Orada on dolara bir yatak, temiz bir battaniye ve kontrplak duvar manzarası alabilirdiniz. Hepsi kuşkusuz aynı şeyleri düşünüyorlardı: *Ne zaman yola çıkabilirim? Ve bu bana kaça patlayacak?*

Bay Gri gazladı. Jonesy'nin kışın araba kullanma konulu dosyasında belirtildiği gibi, pedala yavaşça basmasına rağmen cipin dört tekerleği birden döndü ve yan yan kayıp kendini karlara gömmeye başladı.

Jonesy ofisin penceresindeki yerinden, *hadi*, diye bağırdı. *Hadi, batır! Tekerleklerinin tepesine kadar göm! Çünkü dört çekerli bir araçla batarsan, iyice battın demektir!*

O sırada önce motor ağırlığının çekiş gücünü biraz artırdığı öndeki tekerlekler, sonra arkadakiler tutundu. Ram 9 numaralı otoyolu geçip

GİRİŞ tabelasına doğru atıldı. Arkasında başka bir tabela daha vardı: NEW ENGLAND'IN EN İYİ KAMYON DURAĞINA HOŞ GELDİNİZ. Sonra farların ışığında karla kaplanmış ama yine de okunabilen bir üçüncüsü belirdi: DÜNYANIN EN İYİ KAMYON DURAĞINA HOŞ GELDİNİZ.

By Gri, *burası dünyanın en iyi kamyon durağı mı*, diye sordu.

Jonesy, *tabii*, dedi. Ve sonra elinde olmadan gülmeye başladı.

Bunu neden yapıyorsun? O sesi neden çıkarıyorsun?

Jonesy hem dokunaklı, hem de korkutucu, inanılmaz bir şey fark etti. Bay Gri, Jonesy'nin ağzıyla gülümsüyordu. Çok değil, birazcık, ama yine de bir gülümsemeydi. *Kahkahanın ne olduğunu bilmiyor*, diye düşündü. Tabii öfkenin de ne olduğunu bilmiyordu ama son derece hızlı öğrenmişti; öfke nöbeti konusunda kimselerden aşağı kalmazdı.

Sözlerin bana komik geldi.

Komik ne demek?

Jonesy bu soruyu nasıl yanıtlayacağını bilmiyordu. Bay Gri'nin insan duygularının tamamını yaşamasını istiyor, eninde sonunda istilacının hayatta kalmak için tek şansı olabileceğini düşünüyordu. Pogo bir zamanlar, düşmanı tanıdık, o biziz, demişti. Ama başka bir dünyadan gelen bir sporlar koleksiyonuna komik nasıl açıklanırdı? Üstelik Dysart's'ın kendini dünyanın en iyi kamyon durağı ilan etmesinde komik olan ne vardı?

Şimdi başka bir tabelanın önünden geçiyorlardı. Solu ve sağı gösteren oklar vardı. Sol okun altında BÜYÜKLER, sağdakinin altında KÜÇÜKLER diyordu.

Bay Gri tabelanın önünde durup, *biz hangisiyiz*, diye sordu.

Jonesy bu bilgiyi kendisinin bulmasını sağlayabilirdi ama ne anlamı vardı ki? *Biz küçüğüz*, dedi ve Bay Gri, Ram'i sağa çevirdi. Tekerlekler biraz kaydı ve araç sarsıldı. Lad başını kaldırdı, uzun ve kokulu bir yellenmenin ardından inledi. Göbeği şişip sarkmıştı; bilmeyen birisi onu sürüyle yavru doğurmak üzere olan bir dişi sanabilirdi.

Küçükler alanında belki iki düzine kadar araba ve pikap vardı. En derin kara gömülmüş olanlar burada çalışan (her zaman tamircilerden bir veya iki kişi nöbet tutardı) garsonların, aşçılarınkilerdi. Jonesy büyük bir ilgiyle en temiz aracın tepe ışıklarının etrafına kar birikmiş bir polis arabası olduğunu gördü. Tutuklanmanın Bay Gri'nin planlarını engelleyeceği kuşkusuzdu; öte yandan, Jonesy cipin sürücü mahalli de

sayılırsa, üç cinayet yerinde bulunmuştu. İlk iki cinayet yerinde hiç tanık yoktu ve herhalde Gary Jones'un parmak izleri de bulunmazdı, ama burada? Tabii. Bolca vardı. Kendini bir yerlerde mahkemede durmuş, *ama sayın yargıç, o cinayetleri işleyen içimdeki bir uzaylıydı, Bay Gri'ydi*, derken gözlerinin önüne getirebiliyordu. Bay Gri bu şakayı da anlamazdı.

Bu arada o zat yine soruşturmaya başlamıştı. *Dry Farts*, dedi. *Tabelada Dysart's derken sen neden buraya Dry Farts diyorsun?*

Jonesy, *Lamar eskiden öyle derdi*, dedi. Genelde Hole in the Wall dönüşünde burada yaptıkları uzun, neşeli kahvaltıları anımsadı. Bu da geleneğe uyuyordu, değil mi? *Babam da öyle derdi.*

Komik mi?

Biraz, sanırım. Benzer seslere dayalı bir sözcük oyunu. Sözcük oyunları en basit gülmece şeklidir.

Bay Gri aydınlık lokantaya en yakın sıraya, ama polis arabasının en uzağına park etti. Jonesy, Bay Gri'nin arabanın tepesindeki ışıkların önemini anlayıp anlamadığını bilmiyordu. Ram'in far koluna uzanıp itti. Kontak anahtarına uzandı, durdu ve birkaç kuru kahkaha attı. "Ha ha ha!"

Jonesy merakla, *neler hissettin*, diye sordu. Biraz da endişeliydi.

Bay Gri, "Hiçbir şey," deyip kontağı kapattı. Ama orada, rüzgâr çevrede uğuldarken karanlıkta oturup biraz daha hevesle aynı şeyi tekrarladı. "Ha ha ha!" Jonesy ofisteki sığınağında ürperdi. Tıpkı insan olmayı hatırlamaya çalışan bir hayalet gibi, ürkütücü bir sesti.

Lad de hoşlanmadı. Efendisinin cipinde direksiyon başında oturan adama bakarak inledi.

3

Owen, Henry'yi uyandırmak için sarsıyordu ve Henry istemeye istemeye uyandı. Daha birkaç saniye önce dalmış gibiydi. Kolları ve bacakları betona gömülmüş gibi hissediyordu.

"Henry."

"Buradayım." Sol bacağı kaşındı. Ağzı daha da kötü kaşınıyordu; lanet byrus dudaklarına da yayılmaya başlamıştı. İşaretparmağıyla ovdu ve ne kadar kolayca koptuğuna şaşırdı. Tıpkı bir kabuk gibi.

"Dinle. Ve bak. Bakabilir misin?"

Henry loş ve karlı yola baktı. Owen, Sno-Cat'i kenara çekip ışıklarını kapatmıştı. İleride, karanlığın içinde tıpkı bir kamp ateşi gibi, düşünme sesleri duyuluyordu. Henry oraya gitti. Dört kişiydiler, hiçbiri kıdemli değildi... şeyde...

Mavi Grup'ta, diye fısıldadı Owen. *Bu kez Mavi Grup biziz.*

Mavi Grup'tan kıdemsiz dört genç adam... sert olmaya çalışıyorlar... karanlıkta sesler... karanlıkta seslerden oluşan küçük bir kamp ateşi...

Henry onun ışığında etrafı azıcık görebildiğini fark etti. Kar tabii ve otoyolun giriş tabelasını aydınlatan yanıp sönen birkaç sarı ışık. Bir enstrüman panelinin ışığında görülen bir pizza kutusunun kapağı. Üstünde birkaç kalıp peynir ve bir çakı duruyordu. Çakı Smitty isimli delikanlınındı ve hepsi onunla peynir kesiyorlardı. Henry daha uzun süre baktıkça daha iyi gördü. İnsanın gözlerinin karanlığa alışması gibi, ama daha da öteydi. Görüntünün ürpertici bir derinliği vardı. Sanki fiziksel dünya üç değil de, dört ya da beş boyuttan oluşuyormuş gibi. Nedenini anlamak kolaydı. Aynı anda dört çift gözden birden görüyordu. Hepsi birbirlerine sokulmuşlardı...

Owen sevinçle, *bu bir Humvee*, dedi. *Lanet bir Humvee, Henry! Hem de kar için hazırlanmış! Her şeyine iddiaya girerim!*

Gençler birbirlerine sokulmuş oturuyorlardı, ama yine de dört ayrı yerde, dünyaya dört farklı açıdan bakıyorlardı ve görme nitelikleri de kartal gibi keskin gözden (New York, Maybrook'lu Dana) ancak yeterli olana dek değişiyordu. Yine de Henry'nin beyni her nasılsa, bir dizi fotoğrafı filme dönüştürür gibi onları işliyordu. Ama bu bir filme benzemiyordu, aldatan bir 3-D görüntüsü gibi değildi. Tümüyle yeni bir görme şekliydi ve bütünüyle yeni bir düşünce biçimine yol açabilirdi.

Henry, *eğer bu pislik yayılırsa*, diye düşündü. Hem ürkmüş, hem de çok heyecanlanmıştı. *Eğer yayılırsa...*

Owen dirseğini dürttü. "Belki semineri başka bir güne saklamak istersin," dedi. "Yolun karşısına bak."

Henry yeni dörtlü görüş açısını kullanarak baktı ve biraz gecikerek de olsa, bakmaktan fazlasını yaptığını anladı, yolun karşısına bakabilmek için hepsinin gözbebeklerini çevirmişti. Orada fırtınanın içinde yanıp sönen başka ışıklar gördü.

Owen, "Çevirme noktası," dedi. "Kurtz'un sigortalarından biri. Her iki çıkış da kapalı, yetki almadan otoyolda hiçbir harekete izin yok. Ben Humvee'yi istiyorum. Böyle bir fırtınada sahip olabileceğimiz en

iyi araç o ama karşı taraftaki tipleri uyandırmak da istemiyorum. Bunu becerebilir miyiz?"

Henry yine delikanlıların gözlerini hareket ettirip deneme yaptı. Hepsi aynı şeye bakmazken tanrısal dört ya da beş boyutlu görme duyusunun yok olduğunu, yerine beyninin başa çıkamadığı mide bulandırıcı, sarsıcı bir görüş açısının geldiğini fark etti. Ama gözleri hareket ettirebiliyordu. Fazla değil, yalnızca gözbebeklerini, ama...

Henry, *işbirliği yaparsak olur sanırım*, dedi. *Yaklaş. Ve yüksek sesle konuşmayı kes. Kafamın içine gir. Bağlan.*

Birdenbire Henry'nin kafası daha doldu. Görüşü yine açıldı, ama bu kez o kadar derin değildi. Dört yerine yalnızca iki çift göz vardı: onunki ve Owen'ınki.

Owen, Sno-Cat'i birinci vitese taktı ve farları yakmadan yavaşça hareket etti. Motorun homurtusu rüzgârın hiç bitmeyen ıslığı içinde kayboluyordu. Mesafe kapanırken Henry ilerideki zihinler üzerindeki etkisinin arttığını hissetti.

Owen, *vay canına*, dedi. Yarı gülüyor, yarı nefesini tutuyordu.

Ne? Ne var?

Sensin ahbap, sanki uçan halıya binmiş gibi. Tanrım, çok güçlüsün.

Benim güçlü olduğumu düşünüyorsan, Jonesy'yi tanıyana kadar bekle bir.

Owen, Sno-Cat'i küçük bir tepenin eteğinde durdurdu. Otoyol tepenin arkasında uzanıyordu. Güneye giden rampanın başında Bernie, Dana, Tommy ve Smitty, Humvee'lerinde oturmuş, uydurma tepsilerinden bisküvi ve peynir yiyorlardı. Henry'yle Owen'ın keşfedilmeleri olanaksızdı. Humvee'deki dört gençte byrus yoktu ve izlendiklerinin farkında değildiler.

Henry, *hazır mısın*, diye sordu.

Sanırım. Henry'nin kafasının içindeki diğer kişi, Kurtz'la diğerleri bağırırken bile buz gibi duran Owen şimdi endişeliydi. *Sen önden git Henry. Ben bu sefer destek görevindeyim.*

İşte gidiyoruz.

Henry bundan sonra içgüdüsel olarak hareket edip Humvee'deki dört askeri ölüm ve yıkım görüntüleriyle değil de, Kurtz'u taklit ederek bağladı. Bunu yapmak için Owen Underhill'in hem enerjisini –bu noktada kendi enerjisinden çok daha fazlaydı– hem de bilgisini kullandı. Bağlama işi ona büyük bir memnuniyet verdi. Rahatlattı da. Gözlerini

hareket ettirmek bir şeydi, onları tümüyle ele geçirmek başka bir şey. Üstelik onlarda byrus yoktu. Bu onları bağışık yapabilirdi. Neyse ki öyle olmamıştı.

Kurtz, *sağ tarafınızdaki tepede bir Sno-Cat var gençler*, dedi. *Tam sağınızda; soru yok, yorum yok, kıpırdayın. Şimdiki yerinize oranla biraz sıkışık bulacaksınız ama Tanrı aşkına, sanırım hepiniz sığabilirsiniz. Şimdi, popolarınızı kaldırın, Tanrı yardımcınız olsun.*

Henry onların sakin yüzler ve boş bakışlarla araçtan indiklerini gördü. Kendi de inmeye davranırken Owen'ın gözleri iri iri açılmış, sürücü koltuğunda oturduğunu fark etti. Dudakları kımıldıyor, zihninde sözcükler canlanıyordu: *Popolarınızı kaldırın, Tanrı yardımcınız olsun.*

Owen! Hadi!

Owen şaşkın şaşkın bakındı, sonra başını sallayıp kendi tarafındaki brandayı açarak indi.

4

Henry dizüstü düştü, kalktı ve yorgun argın karanlığa baktı. Tanrı biliyor ya, uzun bir yol değildi ama bu kar yığınında yüz elli metre bir yana, beş metre bile gidebileceğini sanmıyordu. *Yumurtacı yürümeye devam etti*, diye düşündü, sonra: *Yanıt bu tabii. Kendimi öne attım ve şimdi de cehennemdeyim. Yumurtacı ce...*

Owen'ın kolu ona sarıldı... ama kolundan da fazlaydı. Henry'ye kendi gücünü veriyordu.

Sağ ol...

Sonra teşekkür edersin. Uykunu da sonra uyursun. Şimdi gözünü toptan ayırma.

Top yoktu ki. Yalnızca karların içinde yürüyen Bernie, Dana, Tom ve Smitty vardı. Tulumları ve kapüşonlu parkalarıyla sessiz bir sıra uyurgezere benziyorlardı. Onlar Swanny Pond Yolu'nun güneyinden Sno-Cat'e doğru yürürlerken Henry'yle Owen da batıya, terk edilmiş Humvee'ye doğru gittiler. Henry peynirle krakerleri de araçta bıraktıklarını fark etti. Midesi guruldüyordu.

Sonra Humvee tam karşılarında belirdi. Önce farları yakmadan, düşük viteste, sessizce sürdüler. Rampanın dibindeki sarı ışıkların yanından geçecek ve şansları yardım ederse, kuzey rampasını gözleyen tipler gittiklerini fark bile etmeyeceklerdi.

Owen, *bizi görürlerse unutturabilir miyiz*, diye sordu. *Hafızalarını kaybettirebilir miyiz?*

Henry herhalde yapabileceklerini fark etti.

Owen?

Ne?

Eğer bu iş duyulursa her şey değişir. Her şey.

Owen bunu düşünürken sustu. Henry, Kurtz'un gıda zincirindeki patronlarının her zamanki geçer akçesi olan bilgiden değil; biraz düşünce okumanın çok ötesine geçen bu yaptıklarından söz ediyordu.

Owen sonunda, *biliyorum*, dedi.

5

Humvee'yle fırtınanın içinde güneye yöneldiler. Yorgunluk fazla çalıştırdığı kafasındaki ışıkları söndürdüğünde, Henry Devlin hâlâ krakerlerle peyniri yutmakla meşguldü.

Dudaklarında kırıntılarla uyuyakaldı.

Ve düşünde Josie Rinkenhauer'i gördü.

6

İhtiyar Reggie Gosselin'in ahırı tutuştuktan yarım saat sonra uğultulu gecede ölen bir ejderha gözüne benziyor, erimiş karların açtığı siyah bir yuvada parlayıp sönüyordu. Swanny Pond Yolu'nun doğusundaki ormandan *–pop pop pop–* silah sesleri geliyordu. Imperial Valley'ciler (artık Kate Gallagher'ın Imperial Valley'cileriydi) kaçan tutsakları kovalarken önce yoğun olan silah sesleri gittikçe azaldı. Hindi avına benziyordu ve hindilerden çoğu kaçamayacaktı. Belki konuşacak kadar çoğu kurtulacaktı, hepsini elevereceklerdi, ama onu yarın düşünürlerdi.

Bütün bunlar olup biterken ve hain Owen Underhill arayı gittikçe açarken Kurtz'la Freddy Johnson kumanda odasında durmuş (ne var ki, Freddy'ye göre burası artık yine yalnızca bir Winnebago'ydu; o güç ve önem duygusu gitmişti), bir şapkaya iskambil kâğıtları atıyorlardı.

Artık en ufak bir telepati gücü bile kalmayan, ama altındaki adamlara her zamanki kadar duyarlı olan komutasındakilerin tek bir askere

inmiş olması hiç fark etmiyordu Kurtz, Freddy'ye bakıp, "Yavaştan acele et aslanım," dedi. "O testere hâlâ keskin."

Freddy gönülsüzce, "Tamam patron," dedi.

Kurtz sinek ikilisini attı. Kâğıt havada süzülüp şapkaya düştü. Kurtz bir çocuk gibi kahkaha atıp yeniden atmaya hazırlandı. Kapı vuruldu. Freddy o tarafa dönünce Kurtz ona dik dik baktı. Freddy önüne dönüp Kurtz'un yeni bir kâğıt atmasını seyretti. Bu iyi başladı, ama sonra uzağa uçup kepin siperliğine düştü. Kurtz bıyık altından bir şeyler mırıldanıp başıyla kapıyı işaret etti. Freddy içinden şükredip açmaya gitti.

En üst basamakta iki Imperial Valley'ci kadından biri olan Jocelyn McAvoy duruyordu. Yumuşak Tennessee aksanıyla konuşuyordu ve kısacık kesilmiş sarı saçların altındaki yüzü taş kadar soğuktu. Elindeki standart dışı İsrail yapımı tüfeği kayışından tutmuştu. Freddy bunu nereden aldığını merak etti ama sonra fark etmeyeceğini düşündü. Çoğunluğu son bir saat içinde olmak üzere, artık pek çok şey hiç fark etmiyordu.

Freddy, "Joss," dedi. "Ne oldu?"

"Emredildiği gibi iki Ripley pozitif getirdim." Ormandan yine silah sesleri duyuldu ve Freddy kadının gözlerinin hafifçe o yöne kaydığını gördü. Yolu geçip oraya gitmek, av kaçmadan önce kotasını doldurmak istiyordu. Freddy onun neler hissettiğini biliyordu.

Kurtz, "Gönder kızım," dedi. Hâlâ elinde kâğıt destesi, yerdeki kepin tepesinde duruyordu (yerlerde hâlâ aşçı yamağı Melrose'un kan izleri vardı) ama gözleri parlak ve ilgiliydi. "Kimleri buldun, görelim."

Jocelyn tüfeğiyle işaret etti. Basamakların dibinden bir erkek sesi homurdandı. "Lanet olsun. İki kere söyletmeyin bana."

Jocelyn'in yanından geçen ilk adam uzun boylu ve simsiyahtı. Yanaklarından birinde ve ensesinde kesikler vardı. Her iki kesik de Ripley'le dolmuştu. Alnındaki kırışıklarda da Ripley yetişiyordu. Yüzü Freddy'ye yabancı değildi, ama ismini bilmiyordu. Yaşlı adam tabii her ikisini de biliyordu. Freddy onun kumanda ettiği ölü ya da diri herkesin adını bildiğini tahmin ediyordu.

Kurtz gözleri daha da parlayarak, "Cambry!" dedi. Oyun kâğıtlarını kepin içine bıraktı, Cambry'ye yaklaştı, el sıkacakmış gibi yaptı, vazgeçti ve bir selam çaktı. Gene Cambry selamı almadı. Suratsız ve dalgın görünüyordu. "Amerikan Adalet Ligi'ne hoş geldiniz."

Jocelyn McAvoy, "Onu güya gözetmesi gereken tutsaklarla birlikte ormanda koştururken yakaladım," dedi. Yüzü ifadesizdi, bütün aşağılama sesindeydi.

Cambry, "Neden olmasın?" diye sordu. Kurtz'a baktı. "Beni zaten öldürecektin. Hepimizi. Yalan söylemeye de zahmet etme. Zihninde görebiliyorum."

Kurtz bundan en ufak bir şekilde rahatsız olmadı. Ellerini ovuşturup Cambry'ye dostça gülümsedi. "İyi iş çıkarırsan belki fikrimi değiştiririm aslanım. Kalpler kırılmak için, fikirler değiştirilmek için yapılmıştır, Tanrıya şükürler olsun. Bana başka kimi getirdin Joss?"

Freddy ikinci tipe hayretle baktı. Aynı zamanda zevkle. Naçizane görüşüne göre Ripley kendine daha iyi bir yuva bulamazdı. Bu orospu çocuğunu zaten kimse pek sevmezdi.

"Efendim... patron... neden burada olduğumu bilmiyorum... tam kaçakları kovalıyordum ki bu... bu... özür dilerim, söylemek zorundayım, bu işgüzar sürtük beni tuttu ve..."

McAvoy bıkkın bir sesle, "Onlarla birlikte kaçıyordu," dedi. "Sapına kadar enfekte halde onlarla birlikte kaçıyordu."

Eşikteki adam, "Yalan!" diye bağırdı. "Tümüyle yalan! Ben tertemizim! Yüzde yüz..."

McAvoy ikinci tutsağın giydiği takkeyi çekip çıkardı. Adamın seyrelen sarı saçları artmış, üstelik kızıla boyanmış gibi duruyordu.

Archie Perlmutter, "Açıklayabilirim efendim," dedi. Konuşurken sesi gittikçe hafifliyordu. "Yani... işte..." Sonra sustu.

Kurtz ona gülümsüyordu ama yine filtre maskesini takmıştı –hepsi takmışlardı– ve bu gülümsemesine sinsi bir ifade; küçük bir çocuğu bir parça pasta yemeye davet eden çocuk tacizcisi havası veriyordu.

"Pearly, her şey yoluna girecek," dedi. McAvoy'a döndü. "Bu askere bloknotunu getir McAvoy. Sonra avlanmaya devam edersin. Eminim sabırsızlanıyorsundur."

"Evet patron."

"Ama önce, seyret... Kansas'tayken öğrendiğim küçük bir numara."

Kurtz kartları açtı. Kapıdan giren çılgınca rüzgârda hepsi dört bir yana uçuştular. Yalnızca bir tanesi açık bir halde kepin içine düştü, o da sinek asıydı.

7

Bay Gri mönüyü aldı, yemekleri –biftek, kızarmış piliç, çikolatalı pasta– ilgiyle ve hemen hemen hiç anlamadan inceledi. Jonesy nedeninin yalnızca yemeklerin tadını bilmemesinden ibaret olmadığını anladı. Bay Gri tat almanın ne demek olduğunu bilmiyordu. Nereden bilebilirdi ki? İşin özüne bakılacak olursa, o yüksek IQ'su olan bir mantardan öte değildi.

Kül sarısı kabarık saçlı bir garson kadın geldi. Hatırı sayılır göğsündeki rozetinde DYSART'S'A HOŞ GELDİNİZ, BEN GARSONUNUZ DARLENE yazıyordu.

"Merhaba tatlım, sana ne getireyim?"

"Tavada jambonlu yumurta. İyi pişmiş olsun. sulu olmasın."

"Kızarmış ekmek?"

"Prek yok mu?"

Kadın kaşlarını kaldırıp baktı. Arkasında, tezgâhta polisin biri içinden bir şeyler damlayan bir sandviç yiyor ve aşçıyla laflıyordu.

"Özür dilerim, kpek demek istemiştim."

Kaşlar daha da yukarı kalktı. Düşünceleri bar vitrinindeki neon tabela gibi aklının ön kısmında yanıp sönüyordu: Bu adam sersem miydi, yoksa onunla dalga mı geçiyordu?

Jonesy ofis penceresinin başında durmuş gülümserken yumuşadı.

Bay Gri, "Krep," dedi.

"Hı hı. Anlamıştım. Yanına kahve?"

"Lütfen."

Defterini kapatıp uzaklaştı. Bay Gri hemen Jonesy'nin kilitli kapısının önüne geldi. Yine çok öfkelenmişti.

Bunu nasıl yapabildin, diye sordu. *Oradan nasıl yapabildin?* Sinirle kapıya vurdu. Jonesy onun yalnızca kızmakla kalmadığını fark etti. Korkmuştu da. Çünkü eğer Jonesy müdahale edebiliyorsa, her şey tehlikeye girerdi.

Jonesy, *bilmiyorum*, dedi. Doğruydu. *Ama bu kadar üstüne alınma. Kahvaltının keyfini çıkar. Yalnızca biraz dalga geçiyordum.*

Neden? Hâlâ öfkeli. Yine Jonesy'nin duygularından içiyor ve istemese de hoşuna gidiyordu. *Bunu neden yapasın?*

Kamyon durağının lokanta bölümü hemen hemen boş olduğundan Darlene yemeği çabucak getirdi. Jonesy çılgınca bir şey söyleyebilecek kadar ağzını kontrol edip edemeyeceğini merak etti (*Darlene, saçını ısırabilir miyim*, diye düşünmüştü) ama sonra vazgeçti.

Kadın tabağı koydu, kuşkulu bir bakış fırlattı, sonra uzaklaştı. Jonesy'nin gözleriyle tabaktaki parlak sarı yumurtalara (iyi pişmiş değil, Dysart's geleneğine uygun olarak neredeyse yanmıştı) ve aralardaki koyu renk jambon dilimlerine bakan Bay Gri de aynı kuşkuyu hissediyordu.

Hadi, dedi Jonesy. Ofisin penceresinde durmuş, eğlenerek ve merakla seyredip bekliyordu. Jambonlu yumurtanın Bay Gri'yi öldürmesi olası mıydı? Hayır herhalde, ama en azından bu alçak zorbayı iyice hasta edebilirdi. *Hadi Bay Gri. Ye şunları. Afiyet olsun.*

Bay Gri çatal bıçağın kullanımı konusunda Jonesy'nin dosyalarına baktı, sonra çatalının ucuyla minicik bir parça yumurta alıp Jonesy'nin ağzına attı.

Sonrası hem çok şaşırtıcı, hem de çok komikti. Bay Gri yalnızca krepleri şuruba banmak için duraklayarak her şeyi kocaman lokmalarla yuttu. Hepsini, ama en çok da jambonu sevdi.

Jonesy onun, *et*, diye sevindiğini duydu; neredeyse otuzlu yılların o yapmacık canavar filmlerindeki yaratıkların sesine benziyordu. *Et! Et! Bu et tadı!*

Komik... ama belki de o kadar komik değildi. Belki bir bakıma korkunçtu. Acemi bir vampirin çığlığı.

Bay Gri çevresine bakındı, kimsenin kendisini seyretmediğini gördü (polis şimdi kocaman bir dilim vişneli kekle uğraşıyordu), sonra tabağı kaldırıp biriken yağları Jonesy'nin diliyle yaladı. En sonunda da parmaklarına bulaşan yapışkan şurubu yaladı.

Darlene döndü, biraz daha kahve koydu, boş tabaklara baktı. "Altın yıldızı hak ettin," dedi. "Başka bir şey ister misin?"

Bay Gri, "Jambon istiyorum," dedi. Doğru sözcükleri bulmak için Jonesy'nin dosyalarına danıştıktan sonra ekledi. "Çift porsiyon."

Jonesy, *umarım boğazına kaçar*, diye düşündü ama pek umudu yoktu.

Darlene, "Sobaya odun atmalı," dedi. Bay Gri bu deyişi anlamadı ve Jonesy'nin dosyalarında araştırmaya da zahmet etmedi. Kahve-

sine iki şeker attı, kimsenin görmediğinden emin olmak için çevresine bakındı, sonra üçüncü paket şekeri boğazından aşağı boşalttı. Bay Gri kendini tatlının zevkine kaptırırken Jonesy'nin gözkapakları birkaç saniyeliğine ağırlaştı.

Jonesy kapıdan, *istediğin zaman yiyebilirsin*, dedi. Artık şeytanın İsa'yı dağın tepesine götürüp dünyanın bütün kentleriyle kışkırttığında neler hissettiğini anlıyordu. İyi değil, kötü de değil; yalnızca bir iş yapıyor, malı satıyordu.

Yalnız... dikkat et. Aslında iyi geliyordu, çünkü etkili olduğunu hissediyordu. Tam anlamıyla yara açıyor denemezdi ama en azından Bay Gri'ye bir şeyler batırıyordu. Minicik arzu terleri dökmesini sağlıyordu.

Jonesy, *vazgeç*, dedi. *Ortama uy. Benim duyularımı incelemen yıllar alabilir. Çok keskindirler; ne de olsa daha kırkımda bile değilim.*

Bay Gri'den yanıt gelmedi. Etrafa bakındı, kimsenin seyretmediğini görünce şurubu kahvesine döktü, yalandı ve jambonu sabırsızlıkla bekleyerek bakındı. Jonesy iç çekti. Bu tıpkı her nasılsa Las Vegas'a tatile gelmiş koyu bir Müslüman'la beraber olmaya benziyordu.

Lokantanın ucunda bir kemer, tepesinde de KAMYONCULAR SALONU VE DUŞLAR yazılı bir tabela vardı. Arkadaki kısa holde bir dizi ücretli telefon görünüyordu. Birkaç sürücü orada durmuş kuşkusuz sevgilileriyle patronlarına zamanında gelemeyeceklerini, Maine'de fırtınaya takıldıklarını, Derry'nin güneyindeki Dysart's kamyon durağında olduklarını ve herhalde en erken yarın öğleye kadar burada kalacaklarını anlatıyorlardı.

Jonesy kamyon durağına açılan pencereye arkasını dönüp şimdi eski ve rahatlatıcı bir sürü ıvır zıvırla kaplı olan masasına baktı. Mavi Trimline telefonu da oradaydı. Henry'yi araması mümkün olabilir miydi? Henry hâlâ hayatta mıydı? Jonesy öyle olduğunu sanıyordu. Ölse ölümünü hissedeceğini, belki odadaki gölgelerin artacağını düşünüyordu. Beaver eskiden ölüm ilanlarında tanıdığı bir isme rastlayınca, *Elvis binayı terk etti*, derdi. *Ne berbat iş*. Jonesy, Henry'nin henüz binayı terk ettiğini sanmıyordu. Belki aklında bis yapmak bile olabilirdi.

8

İkinci porsiyon jambon Bay Gri'nin gırtlağına kaçmadı, ama karnı birdenbire kasılınca acıyla kükredi: *Zehirledin beni!*

Jonesy, *rahatla*, dedi. *Yalnızca biraz yer açmalısın dostum.*

Yer mi? Sen ne...

Yeni bir kramp girince sözlerini yarıda kesti.

Jonesy, *yani küçükler odasına koştursak iyi olur diyorum*, dedi. *Aman Tanrım, altmışlı yıllarda kaçırdığınız o kadar adam size insan anatomisi konusunda hiçbir şey öğretmedi mi?*

Darlene hesabı bırakmıştı. Bay Gri aldı.

Jonesy, *masanın üstüne yüzde on beş bırak*, dedi. *Bahşiş olarak.*

Yüzde on beş kaç oluyor?

Jonesy iç çekti. Filmlerde korkmamızı öğrettikleri evrenin efendileri bunlar mıydı? Acımasız yıldız fatihleri daha tuvalete gitmeyi ya da bahşiş bırakmayı bile bilmiyorlar mıydı?

Yeni bir kramp, artı sessiz bir yellenme. Kokuyordu, ama eter değil. Jonesy, *küçük lütuflar için Tanrıya şükür*, diye düşündü. Sonra Bay Gri'ye, *bana hesabı göster*, dedi.

Jonesy ofisin penceresinden yeşil kâğıt parçasına baktı.

Ona bir buçuk papel bırak. Bay Gri emin olamayınca ekledi. *Sana iyi bir nasihat veriyorum dostum. Daha fazla verirsen, seni bu akşamın en iyi bahşiş vereni olarak hatırlar. Daha az verirsen de sersemin biri olarak hatırlar.*

Bay Gri'nin dosyalarda sersem sözcüğünün anlamını aradığını hissetti. Sonra hiç ses çıkarmadan masaya bir dolar ve iki çeyrek bıraktı. O iş halolduktan sonra tuvalet yolunun üstündeki kasaya yollandı.

Polisin yanından geçerlerken adam Jonesy'ye göre kuşkulu bir yavaşlıkla hâlâ pastasıyla uğraşıyordu. Yanından geçerlerken Jonesy, Bay Gri'nin bir varlık olarak (gittikçe daha insanlaşan bir varlık) çözülüp polisin kafasının içine bakmaya gittiğini hissetti. Şimdi orada Jonesy'nin çeşitli destek sistemlerini çalıştıran kızıl-siyah buluttan başka bir şey yoktu.

Jonesy bir şimşek hızıyla masadaki telefonu kavradı. Bir an kendinden emin olamayıp duraksadı.

Yalnızca 1-800-HENRY'yi çevir, diye düşündü.

Bir an hiçbir şey olmadı... sonra, başka bir yerlerde bir telefon çalmaya başladı.

9

Henry, "Pete'in fikri," diye mırıldandı.

Humvee'nin direksiyonundaki (kocaman ve gürültülü bir araçtı, ama geniş lastikleri vardı ve tipinin içinde *Queen Elizabeth 2* transatlantiği gibi ilerliyordu) Owen dönüp baktı. Henry uyuyordu. Gözlüğü burnunun ucuna kaymıştı. Gözbebekleri hareket ederken hafifçe byrus'la kaplı gözkapakları da kımıldıyordu. Henry düş görüyordu. Owen, *ne hakkında*, diye merak etti. Yeni ortağının zihnine girip bakabileceğini tahmin etti, ama bu ona ters geldi.

Henry, "Pete'in fikri," diye tekrarladı. "Onu önce Pete gördü." Ve iç çekti. Öyle yorgun bir sesti ki, Owen onun için üzüldü. Hayır, diye karar verdi, Henry'nin kafasının içinde olup bitenleri öğrenmek istemiyordu. Derry'ye bir saat kalmıştı. Eğer rüzgâr hafiflemezse daha da uzun sürebilirdi. En iyisi uyumasına izin vermekti.

10

Derry Koleji'nin arkasında Richie Grenadeau'nun bir zamanlar yeteneklerini sergilediği futbol sahası vardır, ama Richie kahraman delikanlı olarak mezarına gireli beş yıl olmuştur. Yeni bir kasabalı James Dean. Başka kahramanlar gelmiş, paslarını vermiş ve yollarına devam etmişlerdir. Zaten şimdi futbol sezonu değildir. İlkbahardır ve sahada kuşa benzer kocaman siyah kafalı kırmızı bir şeyler toplanmaktadır. Evrim geçirmiş bu kargalar katlanan iskemlelerde otururken gülmekte ve konuşmaktadırlar ama Müdür Bay Trask sesini duyurmakta hiç zorlanmamaktadır; derme çatma sahnenin üstündedir ve mikrofon da onun elindedir.

"Sizi serbest bırakmadan önce son bir şey!" diye gürler. "Sizlere tören sonunda keplerinizi fırlatmamanızı söylemeyeceğim, yıllar süren deneyimimden bu sözlerin hiçbir işe yaramayacağını biliyorum..."

Kahkahalar, alkışlar.

"Ama şunu söylüyorum: ONLARI TOPLAYIP İADE EDİN, YOKSA PARASI SİZDEN KESİLECEK!"

Birkaç yuh ve ıslık duyuldu. En yükseği Beaver Clarendon'ınkiydi

Bay Trask onlara son bir kez baktı. "Genç hanımlar ve beyler, 82 Sınıfı'nın üyeleri, sanırım sizinle gurur duyduğumu söylerken tüm hocaların duygularını yansıtıyorum. Provamız böylece sona eriyor, şimdi..."

Mikrofon olsun olmasın, gerisi kayboldu; kırmızı kargalar bir naylon hışırtısı içinde kalktılar ve uçup gittiler. Yarın öğlende dönmemek üzere uçacaklar; gülerek ve şaklabanlıklar yaparak otoparkta Henry'nin arabasına doğru yürüyen üç karga farkında olmasalar da, arkadaşlıklarının çocukluk evresinin sona ermesine birkaç saat kaldı. Henüz farkında değiller ve bu da belki daha iyi.

Jonesy, Henry'nin kepini elinden kapıyor, kendi kepinin üstüne geçiriyor ve otoparka koşturuyor.

Henry, "Hey, geri ver onu alçak!" diye bağırıyor, sonra Beaver'ınkini kapıyor. Beav tavuk gibi gıdaklayıp gülerek Henry'nin peşinden koşuyor. Üçü mezuniyet cüppeleri blucinlerinin üstünde uçuşarak çimenlerin üstünde koşuşuyorlar. Jonesy'nin kafasında iki kep var, püskülleri tersyönde sallanıyor. Henry'nin bir tane (çok büyük ve kulaklarına kadar geçmiş), Beaver'ın başı açık, ağzında kürdanı koşarken uzun siyah saçları arkasında dalgalanıyor.

Jonesy koşarken arkasına bakıp Henry'yi kızdırıyor ("Hadi Bay Basketbol, kız gibi koşuyorsun!") ve otoparkın kuzey girişindeki camlı ilan tahtasına bakan Pete'e neredeyse çarpıyor. Bu yıl daha ancak birinci sınıftan mezun olan Pete, Jonesy'yi tutuyor, pilicin biriyle tango yapıyormuş gibi arkaya eğiyor ve ağzından öpüyor. Jonesy'nin kafasındaki keplerin ikisi de düşüyor ve şaşkınlıkla çığlık atıyor.

Jonesy ağzını eliyle silerken, "Yumuşak çocuk!" diye bağırıyor... ama o da gülmeye başlıyor. Pete çok garip; haftalarca hiç ses çıkarmadan normal normal gidiyor, sonra kopup çılgınca bir şeyler yapıyor. Genelde çılgınlık bir iki biranın ardından oluyor ama bugün değil.

Pete duygusal bir havada, "Bunu yapmayı hep istedim Gariella," diyor. "Gerçek duygularımı şimdi biliyorsun."

"Kahrolası yumuşak herif, bana frengi geçirdiysen seni öldürürüm!"

Henry geliyor, kepini yerden alıyor ve Jonesy'ye vuruyor. "Çimen lekesi olmuş," diyor. "Eğer parasını ödemem gerekirse seni yalnızca öpmekle kalmayacağım Gariella."

Jonesy, "Tutamayacağın sözleri verme," diyor.

Henry ciddi ciddi, "Güzel Gariella," diyor.

Beav kürdanı ağzında nefes nefese geliyor. Jonesy'nin kepini alıyor, içine bakıyor ve, "Bunda sperm lekesi var," diyor. "Kendi çarşaflarımda çok gördüm, bilirim." Derin bir soluk alıp Derry kırmızısı mezuniyet cüppeleriyle giden mezunlara ıslık çalıyor. "Gary Jones mezuniyet kepinin içine işemiş! Hey, millet, dinleyin, Gary Jones..."

Jonesy onu tutuyor, yere yıkıyor ve ikisi kırmızı naylon yığınları içinde yuvarlanıyorlar. Her iki kep de bir yana atılmış ve Henry ezilmelerini önlemek için eline alıyor.

Beaver, "İn tepemden!" diye bağırıyor. "Beni eziyorsun! Tanrı aşkına..."

Pete, "Duddits onu tanırdı," diyor. Artık şaklabanlıkla ilgilenmiyor. (Pete içlerinde büyük değişimlerin yaklaştığını sezen belki de tek kişi.) Yine ilan panosuna bakıyor. "Onu biz de tanırdık. Geriler Akademisi'nin önünde dururdu. Selam Duddie, derdi." Pete'in sesi *selam Duddie* derken tizleşiyor, bir an için hem tatlı, hem de alaycı bir şekilde kız sesine benziyor. Özellikle iyi bir taklitçi olmamasına rağmen Henry o sesi hemen tanıyor. Kıvırcık sarı saçları, kocaman kahverengi gözleri olan kızı hatırlıyor. Dizleri hep yaralarla kaplıydı ve elinde öğlen yemeğiyle Barbie-Ken'ini koyduğu plastik çantası olurdu. Sanki tek bir varlıklarmış gibi, onlara hep Barbie-Ken derdi.

Jonesy'yle Beav de Pete'in kimi taklit ettiğini biliyorlar. Henry de biliyor. Aralarında yıllardır o bağ var. Onlar ve Duddits. Jonesy'yle Beav de Henry gibi o sarışın küçük kızın ismini hatırlayamıyorlar, yalnızca soyadının çok uzun ve zor olduğunu biliyorlar. Bir de Dudster'a bayıldığını. O yüzden Geriler Akademisi'nin önünde hep onu beklerdi.

Üçü mezuniyet cüppeleri içinde Pete'in çevresine toplanıp DERRY'DE OLAN BİTENLER panosuna bakıyorlar.

Pano her zamanki gibi duyurularla dolu; kek satışları, oto yıkama yerleri, kasaba tiyatrosu için denemeler, yerel Fenster Enstitüsü'nde yaz klasikleri artı bolca elle yazılmış öğrenci duyurusu: şunu al, bunu sat, mezuniyetten sonra Boston'a giden bir arabada yer gerek, Providence'ta oda arkadaşı arıyorum.

Ve yukarıda bir köşede gür sarı saçlı (artık kabarıklığı gitmiş, ince kıvırcık halde) ve kocaman, hafif şaşkın gözlü gülümseyen bir kızın fotoğrafı. Artık küçük bir kız da değil. Henry birlikte büyüdüğü çocukların (kendisi de dahil) nasıl ortadan kaybolduklarına tekrar tekrar şaşırıyor ama o şaşkın koyu gözleri nerede olsa tanır.

Fotoğrafın altındaki büyük harfli tek sözcük KAYIP diyor. Onun da altında daha küçük harflerle şunlar yazıyor: JOSETTE RINKENHAUER, SON OLARAK 7 HAZİRAN 1982'DE STRAWFORD PARK SOFTBALL SAHASINDA GÖRÜLDÜ. Altında başka yazılar da var ama Henry okumaya zahmet etmiyor. Bunun yerine Derry'nin kayıp çocuklar konusunda ne garip olduğunu düşünüyor, diğer kasabalara hiç benzemiyor. Bugün haziranın sekizi, yani Rinkenhauer denen kız kaybolalı daha bir gün olmuş ama yine de bu poster sanki birinin sonradan aklına gelmiş gibi, duyuru panosunun köşesine asılıvermiş (ya da oraya geçirilmiş). Hepsi bu da değil. Bu sabah gazetede hiçbir şey yoktu; Henry biliyor, çünkü gazeteyi okudu. En azından mısır gevreğini yerken göz gezdirdi. *Belki yerel ilanlar bölümünde bir yere gömülmüştür*, diye düşünüyor ve hemen öyle olduğunu biliyor. Anahtar sözcük gömülmek. Derry'de pek çok şey gömülüyor. Örneğin kayıp çocuklar. Yıllar içinde burada çok çocuk kayboldu; bu çocuklar biliyorlar, Duddits Cavell'la tanıştıkları gün de akıllarından geçmişti, ama kimse bu konuda fazla konuşmuyor. Sanki ara sıra kaybolan bir çocuk böylesine güzel, sakin bir yerde oturmanın bedeli gibi. Henry bu düşünce karşısında isyan duygusunun tasasız mutluluğunun önce içine işlediğini, sonra yerini aldığını hissediyor. *O da Barbie-Ken'iyle çok tatlıydı. Duddits kadar tatlı.* Dördünün Duddits'i nasıl okula götürdüklerini, bütün o yürüyüşleri, Josie Rinkenhauer'i, yaralı dizleri ve kocaman plastik çantasıyla kapıda ne kadar sık gördüklerini hatırlıyor. "Selam Duddie." O da tatlıydı.

Ve hâlâ öyle, diye düşünüyor Henry. *O...*

Beaver dosdoğru, "Yaşıyor," diyor. Kemirdiği kürdanı ağzından çıkarıyor, bakıyor, sonra çimenlere atıyor. "Yaşıyor ve etrafta bir yerde. Değil mi?"

Pete, "Evet," diyor. Hâlâ büyülenmiş gibi resme bakıyor ve Henry, Pete'in ne düşündüğünü biliyor. Kendisiyle hemen hemen aynı şeyi düşünüyor: O büyümüş. Daha adil bir yaşamda belki Doug Cavell'ın kız arkadaşı olabilecek Josie bile. "Ama sanırım o... biliyorsunuz..."

"Başı büyük belada," diyor Jonesy. Cüppesini çıkarıp katlayarak koluna asıyor.

Pete, hâlâ resme bakarak dalgın dalgın, "Sıkışmış," diyor. Parmağı ileri geri sallanmaya başlıyor. Tik tak, tik tak.

Henry, "Nerede?" diyor ama Pete başını iki yana sallıyor. Jonesy de.

Beaver birdenbire, "Duddits'e soralım," diyor. Ve hepsi de nedenini biliyorlar. Tartışmaya gerek yok. Çünkü Duddits çizgiyi görüyor. Duddits...

11

"Çizgiyi görüyor!" diye bağırdı Henry birdenbire ve Humvee'nin yolcu koltuğunda dimdik doğruldu. Yalnızca kendisinin, fırtınanın ve ona hâlâ yolda olduğunu bildiren sonsuz yansıtıcıların bulunduğu bir dünyaya dalmış olan Owen çok korktu. "Duddits çizgiyi görüyor!"

Humvee yalpaladı, kaydı, yine düzeldi. Owen, "Tanrı aşkına ahbap!" dedi. "Bir daha patlamadan önce beni uyar, olur mu?"

Henry eliyle yüzünü ovuşturdu, derin bir nefes aldı ve bıraktı. "Nereye gittiğimizi ve ne yapmamız gerektiğini biliyorum..."

"Pekâlâ, güzel..."

"Ama anlaman için sana bir hikâye anlatmam gerek."

Owen ona bir bakış fırlattı. "Sen anlıyor musun?"

"Her şeyi değil ama eskisinden daha fazla."

"Devam et. Derry'ye varmamıza bir saat var. Yeterli mi?" Henry özellikle akıldan akıla konuşurken fazlasıyla yeteceğini düşündü. En başa, artık başlangıç olduğunu anladığı yere gitti. Grilerin gelişinden, byrus'la gelinciklerden değil, yalnızca Okul Kraliçesi'nin eteği havada resmini görmeyi uman dört oğlandan başladı. Owen arabayı kullanırken bir yandan da aklından bir düşten çok filmi andıran bir dizi bağlantılı görüntü geçiyordu. Henry ona Duddits'i, Hole in the Wall'a ilk gidişlerini, Beaver'ın karlara kusmasını anlattı. Okula yürüyüşleri, Duddits oyununu gösterdi: Onlar oynuyor, Duddits sayıyordu. Duddits'i Noel Baba'yı görmeye götürdükleri sırada ne fiyaskoydu. Üç büyük oğlanın mezuniyetinden hemen önce DERRY'DE OLUP BİTENLER panosunda Josie Rinkenhauer'in resmini görmeleri. Owen onların cüppelerle kepleri arabanın arkasına yığıp Duddits'lerin Maple Lane'deki evlerine gittiklerini; oturma odasında Derry Gas tulumu giymiş teni kül rengi

bir adam ve ağlayan bir kadınla oturan Bay ve Bayan Cavell'a merhaba dediklerini gördü. Roberta Cavell kolunu Ellen Rinkenhauer'in omzuna dolamış, ona her şeyin yoluna gireceğini, Tanrı'nın küçük Josie'nin başına bir şey gelmesine izin vermeyeceğini söylüyordu.

Owen dalgın dalgın, *güçlü*, diye düşündü. *Bu adamdaki şey çok güçlü. Nasıl olabilir?*

Cavell'lar oğlanlara bakmıyorlar bile, çünkü onlar buraya, 19 Maple Lane'e çok sık gelirler; Rinkenhauer'ler ise onları fark edemeyecek kadar dehşet içindeler. Alfie Cavell dalgın gülümseyerek, *odasında çocuklar*, diyor. Duddits onları eşikte görür görmez GI Joe oyuncaklarından –hepsi var onda– başını kaldırıp kalkıyor. Duddits bu odada hiç ayakkabı giymez, ayağında hep Henry'nin geçen doğum gününde verdiği tavşan terlikleri vardır. O tavşan terlikleri çok sever ve bantla tutturulmuş pembe birer paçavra haline gelene dek de giyecektir onları. Ama şu anda ayakkabıları ayağında. Onları bekliyor ve her zamanki parlak gülümseyişine rağmen, gözleri çok ciddi. "Eh ee neeğeee?" diye soruyor. *Nereye gidiyoruz?* Ve...

Owen, "Hepiniz öyle miydiniz?" diye fısıldadı. Henry'nin bunu zaten söylediğini sanıyordu, ama şu ana kadar ne demek istediğini anlamamıştı. "Bundan önce de mi?" Yüzüne, yanağından aşağı ince bir byrus tabakasının yayıldığı yere dokundu.

"Evet. Hayır. Bilmiyorum. Sus, Owen. Dinle."

Owen'ın zihni bir kez daha 1982'nin görüntüleriyle doldu.

12

Strawford Park'a geldiklerinde saat dört buçuk ve softball sahasında DERRY HARDWARE formalı bir grup kız var. Hepsinin de saçları neredeyse birbirinin eşi atkuyruğu şeklinde toplanıp keplerinin arkasından geçirilmiş. Çoğunun dişlerinde tel var. Pete, "Vay vay, hoplayıp zıplıyorlar," diyor ve belki de öyle ama kesinlikle eğleniyorlar. Henry ise hiç eğlenmiyor, midesi karıncalanıyor ve en azından Jonesy'nin de kendisi gibi, ciddi ve korkmuş görünmesine memnun oluyor. Pete'le Beaver'ın hayal güçleri pek fazla değil; onunla Jonesy'ninse çok fazla. Pete'le Beav için bu yalnızca Frank ve Joe Hardy'ye, Danny Dunn'a göre bir iş. Ama Henry'ye göre farklı. Josie Rinkenhauer'i bulmamak

kötü olacak (çünkü bulabilirler, bulabileceklerini biliyor) ama onu ölü bulmak...

"Beav," diyor.

Beaver kızları seyrediyordu. Şimdi Henry'ye dönüyor. "Ne?"

"Sence hâlâ yaşıyor mudur?"

"Ben..." Beaver'ın gülümsemesi geçiyor ve huzursuz görünüyor. "Bilmiyorum ahbap. Pete?"

Ama Pete başını iki yana sallıyor. "Okuldayken öyle sandım, o resim neredeyse konuştu benimle, ama şimdi..." Omuz silkiyor.

Henry, Jonesy'ye bakıyor, o da omuz silkiyor, sonra ellerini açıyor. *Bilmem.* Henry, Duddits'e dönüyor.

Duddits kendi deyişiyle *ooo goooz*'un arkasından her şeye bakıyor. Bu Duddits'çe havalı gözlük demek. Gümüşi aynalı, uzun kenarlı gözlükler. Henry *ooo goooz*'un Duddits'i *En Sevdiğim Marslı*'daki Ray Walston'a benzettiğini düşünüyor ama Duds'a böyle bir şeyi ne söyler, ne de düşündürür. Duds da Beaver'ın mezuniyet kepini giyiyor, püsküle üflemekten özellikle zevk alıyor.

Duddits'in seçmeli algılaması yok; ona göre çöp tenekelerinde hurda arayan ayyaş, softball oynayan kızlar ve ağaç dallarında koşuşturan sincaplar aynı derecede büyüleyici. Bu, onun özelliğinin bir parçası. Henry, "Duddits," diyor. "Akademiye beraber gittiğiniz bir kız vardı hani, adı Josie'ydi. Josie Rinkenhauer."

Duddits arkadaşı Henry onunla konuştuğu için kibarca ilgili görünüyor, ama ismi hiç hatırlamıyor. Neden hatırlasın ki? Duds kahvaltıda ne yediğini de hatırlamıyor, o yüzden üç ya da dört yıl önce beraber okula gittikleri küçük bir kızı nasıl hatırlasın? Henry içinde bir umutsuzluk dalgası hissediyor ama garip bir biçimde eğlenceyle karışık. Ne sanmışlardı ki?

Pete, "Josie," diyor, ama o da pek umutlu görünmüyor. "Eskiden senin kız arkadaşın olduğunu söyleyip dalga geçerdik, hatırlıyor musun? Kahverengi gözleri vardı... her tarafa uçuşan sarı saçları... ve..." Tiksintiyle, "Lanet," diyor.

Duddits, "Ay tera başgü," diyor, çünkü bu genelde onları gülümsetir: *aynı terane, başka gün.* Bu sefer işe yaramayınca başka bir şey deniyor: "Zıplamazsa yunok."

Jonesy, "Öyle," diyor. "Doğru, zıplamazsa oyun yok. Onu eve götürsek iyi olur çocuklar, bu iş olmaya..."

Beaver, "Hayır," diyor ve hepsi ona bakıyorlar. Beaver'ın gözleri hem parlak, hem rahatsız. Ağzındaki kürdanı öyle hızlı kemiriyor ki, dudaklarının arasında piston gibi gidip geliyor. "Düş kapanı," diyor.

13

Owen, "Düş kapanı mı?" diye sordu. Sesi kendi kulaklarına bile çok uzaktan geliyor gibiydi. Humvee'nin farları önlerinde sonsuza dek uzanan kar çölünü aydınlatıyor, gittikleri yer yalnızca sarı yansıtıcılar yüzünden yola benziyordu. *Düş kapanı*, diye düşündü ve bir kez daha aklı Henry'nin geçmişiyle dolup onu neredeyse o yaz başının görüntülerine, ses ve kokularına boğdu.

Düş kapanı.

14

Beaver, "Düş kapanı," diyor ve bazen olduğu gibi, bütün arkadaşlarda olduğunu sandıkları gibi (Henry daha sonra bunun doğru olmadığını fark ediyor) birbirlerini anlıyorlar. Hole in the Wall'a ilk gidişlerinde paylaştıkları o düşten açıkça hiç söz etmeseler de, Beaver'ın ona bir şekilde Lamar'ın düş kapanının neden olduğunu düşündüğünü biliyorlar. Diğerlerinden hiçbiri ona aksini söylemeye kalkışmamış, çünkü kısmen Beaver'ın o zararsız küçük örümcek ağıyla ilgili batıl inancına karşı çıkmaya çekiniyorlar ve özellikle de o günden hiç söz etmek istemiyorlar. Ama şimdi Beaver'ın gerçeğin en az yarısını tutturduğunu anlıyorlar. Gerçekten bir düş kapanına düşmüşler, ama Lamar'ınkine değil.

Onların düş kapanı Duddits.

Beaver yavaşça, "Hadi," diyor. "Hadi çocuklar, korkmayın. Tutun onu."

Ve tutuyorlar ama hepsi de korkuyor, hiç değilse biraz. Beaver da.

Jonesy, Duddits'in meslek okulunda makine kullanmakta ustalaşan sağ elini tutuyor. Duddits şaşırmış gibi görünüyor, sonra gülümseyip parmaklarıyla Jonesy'nin elini kavrıyor. Pete, Duddits'in sol elini tutuyor. Beaver'la Henry de sokulup kollarını Duddits'in beline doluyorlar.

Böylece beşi Strawford Park'ın kocaman yaşlı meşelerinden birinin altında duruyorlar. Haziran ışığı ve gölgeler yüzlerine vuruyor. Tıpkı

büyük bir maç öncesi toplanmış oğlanlara benziyorlar. Parlak sarı tişörtleriyle softball oynayan kızlar da, sincaplar da, birer birer boş gazoz şişeleriyle akşam yemeğini toplamaya çalışan ayyaş da onlara hiç aldırmıyor.

Henry içine bir ışık dolduğunu hissediyor ve bu ışığın arkadaşlarıyla kendisi olduğunu anlıyor. O güzel ışık ve yeşil gölgeler dantelini hep birlikte örüyorlar ve içlerinde en çok Duddits parlıyor. O onların topu; Duddits olmadan ne zıplama, ne de oyun oluyor. O onların düş kapanı; onları birleştiriyor. Henry'nin yüreği bir daha asla olmayacak şekilde dolup taşıyor –yıllar geçtikçe o eksikliğin yarattığı boşluk büyüyüp kararacak– ve şöyle düşünüyor: *Bu herhalde anne babasından başka kimse için önemli olmayan o kayıp geri zekâlı kızı bulmak için mi? Tek bir beyinsiz zorbayı öldürmek, bir şekilde onu yoldan çıkarmak için birleşmek, Tanrı aşkına, bunu uykumuzda yapmak için mi? Hepsi bu olabilir mi? Bu kadar büyük, bu kadar harika bir şeyin amacı o kadar küçük konular olabilir mi? Hepsi bu olabilir mi?*

Çünkü eğer öyleyse –birleşmelerinin mutluluğunda bile bunu düşünüyor– o halde ne işe yarar? Ne *anlamı* olabilir?

Sonra o ve bütün düşünceler deneyimin gücüyle süpürülüp atılıyor. Josie Rinkenhauer'in yüzü karşılarında beliriyor. Öncelikle dört algılama ve dört bellekten oluşan, dalgalanan bir görüntü... sonra Duddits bütün bu işlerin kimin için olduğunu anlayınca beşinci de katılıyor.

Duddits de girince görüntü yüz misli parlaklaşıyor, yüz misli keskinleşiyor. Henry birisinin Jonesy'nin nefesini tuttuğunu duyuyor. Eğer nefesi olsa, kendisi de tutacak. Duddits bazı bakımlardan geri olabilir, ama bu açıdan değil; bu açıdan onlar Duddits'in dehasının yanında sakar ve zayıf birer budala gibiler.

Henry, Beaver'ın, "Ah Tanrım!" diye bağırdığını duyuyor. Sesinde aynı ölçüde mutluluk ve keder var.

Çünkü Josie de orada, yanlarında duruyor. Yaşıyla ilgili farklı izlenimleri onu on iki yaşlarında bir çocuğa dönüştürmüş. Onu Geriler Akademisi'nin dışında beklerken ilk gördüklerinden daha büyük, ama şimdi olması gerekenden kuşkusuz daha genç. Maviden pembeye, kırmızıya, sonra yine maviye değişen belirsiz renkte bir denizci elbisesinde karar kılıyorlar. Elinde tepesinden Barbie-Ken'in baktığı plastik çantayı tutuyor ve dizleri yara içinde. Kulaklarındaki uğurböceği küpeleri bir

görünüp bir kayboluyor ve Henry, *ah evet, onları hatırlıyorum*, diye düşünüyor.

Kız ağzını açıp, *selam Duddie*, diyor. Etrafa bakınıyor ve, *merhaba çocuklar*, diyor.

Sonra öylece kayboluyor. Altı yerine beş kişi kalıyorlar. Haziran ışığı yüzlerini boyar ve softball oynayan kızların heyecanlı bağrışmaları kulaklarında çınlarken eski meşe ağacının altında duran beş büyük oğlan. Pete ağlıyor. Jonesy de. Ayyaş gitmiş –herhalde bir şişe içki alacak kadar atık toplamış– ama yerine sıcağa rağmen kışlık parka giyen ciddi bir adam gelmiş. Sol yanağında belki bir doğum lekesi olabilecek kırmızı bir madde var ama Henry onun doğum lekesi olmadığını biliyor. Byrus o. Owen Underhill, Strawford Park'ta aralarına katılıyor, onları seyrediyor, ama sorun yok; düş kapanının arkasından bu konuğu Henry dışında hiç kimse görmüyor.

Duddits gülümsüyor, ama iki arkadaşının yanaklarına dökülen yaşlara şaşırmış görünüyor. "Eyeooo ine?" diye soruyor Jonesy'ye. Neden ağlıyorsunuz?

Jonesy, "Önemi yok," diyor. Elini Duddits'inkinden çekince bağlantı sona eriyor. Jonesy de, Pete de yüzlerini siliyorlar. Beav hıçkırarak küçük bir kahkaha atıyor.

"Kürdanımı yuttum sanırım," diyor.

Henry, "Hayır, orada işte aptal," diyor ve kemirilmiş kürdanın çimenlerde durduğu yeri gösteriyor.

Duddits, "Osie'yi bul?" diye soruyor.

Henry, "Bulabilir misin Duds?" diyor.

Duddits softball sahasına doğru yürüyor ve diğerleri de saygılı küçük bir küme halinde onu izliyorlar. Duds, Owen'ın yanından geçip gidiyor ve tabii onu görmüyor; Duds için Owen Underhill diye biri en azından henüz yok. Oyuncuların yanından geçiyor. Sonra duruyor.

Yanında Pete nefesini tutuyor.

Duddits dönüp ona bakıyor. Gözleri parlak ve ilgili, neredeyse gülüyor. Pete bir parmağını uzatmış ileri geri sallıyor, sallanan parmağın yanından yere bakıyor. Henry de onun bakışını izliyor ve bir an için bir şey gördüğünü sanıyor –çimenlerin üstünde boya gibi parlak bir sarı– sonra gidiyor. Yalnızca Pete kalıyor ve o özel anımsama yeteneğini kullanırken yaptığını yapıyor.

Duddits babacan bir tavırla, "Ooo you eeea yine, Eete?" diye sorup Henry'yi neredeyse güldürüyor. *Sen çizgiyi görüyor musun Pete?*

Pete patlak gözleriyle, "Evet," diyor. "Hay lanet, evet." Diğerlerine dönüyor. "Buradaydı çocuklar. *Tam buradaydı!*"

Yalnızca Duddits'le Pete'in görebildiği bir çizgiyi izleyerek Strawford Park'ı geçiyorlar. Ancak Henry'nin görebildiği bir adam da peşlerinden geliyor. Parkın kuzey ucunda derme çatma bir parmaklık, üstünde de bir tabela var: D.B.&A.R.R. ARSASI *YAKLAŞMAYIN!* Çocuklar bu tabelayı yıllardır görmezden geliyorlardı ve zaten Derry, Bangor ve Aroostook demiryolunda yük taşınalı beri çok uzun zaman olmuştu. Ama çitlerdeki bir delikten geçince rayları görüyorlar. Bir banketin dibinde, güneş altında paslı paslı parlıyorlar.

Banket dik, zehirli sumak ve zehirli sarmaşıkla dolu; yarı yolda Josie Rinkenhauer'in kocaman plastik çantasını buluyorlar. Çok eski ve iyice yıpranmış, birkaç yeri koli bandıyla onarılmış ama Henry o çantayı nerede olsa tanır.

Duddits neşeyle çantanın üstüne atlıyor, açıyor ve içine bakıyor. "ArbyEN!" diyerek dışarı çekiyor. Bu arada Pete iki büklüm eğilmiş, Profesör Moriarty'nin izini süren Sherlock Holmes kadar ciddi, bakınıyor. Onu bulan da Pete Moore oluyor. Banketle karmakarışık bitkilerin arasında pis bir beton oluğu görüp heyecanla diğerlerine dönüyor. *"Burada!"* diye bağırıyor. Yanaklarındaki iki al leke dışında yüzü kâğıt gibi bembeyaz. *"Çocuklar, sanırım burada!"*

Derry'nin altında eski ve inanılmaz derecede karmaşık bir kanalizasyon sistemi var. Kasaba bir zamanlar çevresinde yaşayan Micmac Kızılderililerinin bile girmediği bir bataklığın üzerinde kurulmuş. Kanalizasyon sisteminin büyük bölümü otuzlu yıllarda yapılmış ve çoğu da 1985'te, kasabayı sel basıp Derry Su Deposu'nun yıkılmasına yol açan fırtınada mahvolmuş. Künkler hâlâ duruyor. Buradaki aşağı doğru eğimle tepenin içine giriyor. Josie Rinkenhauer içine girdi, düştü, sonra ölü yapraklar üstünde elli metre kadar kaydı. Kaydıraktaki bir çocuk gibi kaydı ve şimdi dipte yatıyor. Yağlı, çürük boruya tırmanmak için tüm gücünü tüketmiş; pantolonunun cebindeki iki üç kurabiyeyi yemiş ve on iki, belki on dört saatin son birkaç saatinde pis kokan karanlığın içinde yatıp ulaşamadığı dış dünyanın seslerini dinleyerek ölümü bekliyor.

Şimdi Pete'in sesini duyunca başını kaldırıp kalan gücüyle sesleniyor. *"İmdaaat! Çıkamıyorum! Lütfen yardım ediiin!"*

Gidip bir yetişkini, belki bu civarda devriye gezen memur Nell'i aramak hiç akıllarına gelmiyor. Kızı çıkarmak için çıldırıyorlar; kız onların sorumluluğu haline gelmiş. Duddits'i içeri bırakmıyorlar, en azından o kadar sağduyulu davranıyorlar, ama diğerleri otuz saniye bile düşünmeden karanlıkta bir zincir oluşturuyor: önde Pete, sonra Beav, sonra Henry ve en arkada çıpa olarak en ağırları Jonesy.

Bu şekilde lağım kokan karanlığa iniyorlar (başka bir şeyin daha kokusu var; eski, pis ve akıl almaz derecede kötü bir şeyin) ve Henry üç metre gitmeden balçığın içinde Josie'nin lastik ayakkabılarından birini buluyor. Düşünmeden blucininin arka cebine koyuyor.

Birkaç saniye sonra Pete omzunun üstünden sesleniyor: "Hop, durun."

Kızın ağlaması ve yakarışları artık çok yakından geliyor, Pete onun yapraklarla dolu yokuşun dibinde oturduğunu görüyor. Yüzü karanlıkta bembeyaz bir yuvarlak gibi, onlara bakıyor.

Duydukları heyecana rağmen dikkatli davranıp zinciri biraz daha uzatıyorlar. Jonesy ayaklarını kocaman bir beton parçasına dayamış. Josie uzanıyor... aranıyor... Pete'in uzattığı eline tam dokunamıyor. Sonunda, tam yenilgiyi kabul etmek zorunda kalacakken, biraz tırmanıyor. Pete onun çizilmiş, pis bileğini kavrıyor.

Zaferle, *"Tamam!"* diye haykırıyor. *"Tuttum!"*

Onu dikkatle künkten yukarı, Duddits'in bir elinde çanta, diğerinde iki bebekle beklediği yere çekiyorlar. Duddits, Josie'ye seslenerek üzülmemesini, çünkü Barbie-Ken'in elinde olduğunu söylüyor. Güneş ışığı, temiz hava ve onu künkten çekip çıkarırlarken...

15

Humvee'de telefon yoktu. İki ayrı telsiz vardı ama telefon yoktu. Yine de bir telefon yüksek sesle çaldı, Henry'nin aralarında kurduğu canlı anıları parçalayıp ikisinin de ödünü patlattı.

Owen derin bir uykudan uyanan birisi gibi irkilince Humvee yoldan kaydı, dans eden bir dinozor gibi ağır ağır dönmeye başladı.

"Hay lanet..."

Aracı kaydığı yöne çevirmeye çalıştı. Direksiyon dümeni kopmuş bir tekneninki gibi kolayca döndü. Humvee I-95'in güney yönünde açık kalan tek şeritten kayıp orta banketteki karlara çıktı. Farları geldiği yönde karlı geceye bir ışık konisi yansıtıyordu.

Durup dururken. *Zırrr! Zırrrr! Zırrrrr!*

Owen, *kafamın içinde*, diye düşündü. *Dışarı yansıtıyorum ama aslında kafamın içinde şu lanet tele...*

Aralarındaki koltukta bir tabanca vardı. Henry onu aldı ve o sırada telefon zili sustu. Elini tabancanın kabzasında yumruk yapıp namluyu kulağına dayadı.

Tabii, diye düşündü Owen. *Çok mantıklı. Tabancadan arıyorlar, hepsi bu. Her zaman olur.*

Henry, "Alo," dedi. Owen cevabı duyamıyordu, ama arkadaşının yüzü aydınlandı. "Jonesy! Sen olduğunu biliyordum!"

Owen, *başka kim olacaktı ki*, diye düşündü. *Oprah Winfrey mi*?

"Nerede..."

Dinledi.

"Duddits'i istedi mi Jonesy? Bu yüzden mi..." Yine dinledi. Sonra: "*Depo* mu? Neden... Jonesy? *Jonesy?*"

Henry tabancayı bir an daha kulağında tuttu, sonra ne olduğunu anlamadan baktı. Tekrar koltuğa koydu. Artık gülümsemiyordu.

"Kapattı. Sanırım öteki geri geliyordu. Ona Bay Gri diyor."

"Arkadaşın yaşıyor ama sen pek sevinmişe benzemiyorsun." Asıl sevinmeyen Henry'nin düşünceleriydi, ama artık bunu söylemeye gerek yoktu. İlk başta mutluydu. İnsan sevdiği birisi telefon ettiği zaman nasıl mutlu olursa, öyle. Ama şimdi mutlu değildi. Neden?

"O... onlar Derry'nin güneyindeler. Dysart's diye bir kamyon durağında durup yemek yemişler... Jonesy çocukken olduğu gibi oraya Dry Farts diyor. O zamanlar orayı bildiğini bile sanmıyorum. Korkmuş gibiydi."

"Kendisi için mi? Bizim için mi?"

Henry, Owen'a boş boş baktı. "Bay Gri'nin bir polisi öldürüp arabasını almak istediğinden korktuğunu söyledi. Sanırım asıl sorun buydu. Hay lanet." Henry yumruğunu bacağına indirdi

"Ama yaşıyor."

Henry heyecansız bir ifadeyle, "Evet," dedi. "O bağışık. Duddits... artık Duddits'i anlıyor musun?"

Hayır. Senin de anladığından kuşkuluyum Henry... ama belki yeterince anlıyorum.

Henry zihninden konuşmaya başladı, öylesi daha kolaydı. *Duddits bizi değiştirdi, Duddits'le birlikte olmak bizi değiştirdi. Cambridge'te Jonesy'ye o araba çarpınca, bu onu yine değiştirdi. Neredeyse ölen insanların beyin dalgaları çoğu zaman değişir. Daha geçen yıl Lancet'te bu konuda bir makale görmüştüm. Jonesy için bu, Bay Gri'nin onu ele geçirmeden ya da yıpratmadan kullanabilmesi anlamına geliyor. Aynı zamanda, en azından şimdilik, kişiliğini kaybetmesini de önledi.*

"Kişiliğini kaybetmek mi?"

Ezilmek. Yutulmak. Sonra yüksek sesle, "Bizi bu karlardan çıkarabilir misin?" dedi.

Sanırım.

Henry ciddi ciddi, "Ben de bundan korkuyordum," dedi.

Owen ona döndü. Paneldeki göstergelerin ışığında yüzü yeşile çalıyordu. "Senin neyin var?"

Tanrım, anlamıyor musun? Sana bunu kaç şekilde söylemem gerek? "O hâlâ orada! Jonesy!"

Owen, Henry'yle kaçışları başladığından beri üçüncü ya da dördüncü kez aklının bildiğiyle yüreğinin bildiği arasındaki uçurumu aşmak zorunda kaldı. "Ah. Anlıyorum." Durdu. "Yaşıyor. Düşünüyor ve yaşıyor. Hatta *telefon ediyor*." Yine durdu. "Tanrım."

Owen, Hummer'ı birinci vitese taktı ve birkaç santim hareket ettikten sonra dört tekerlek birden patinaja başladı. Geri vitese takıp yeniden karlara çıktı. Ancak Hummer'ın arkası biraz sıkışık karların üstüne geldi ve Owen'ın istediği de buydu. Tekrar birinci vitese takınca şişeden çıkan mantar gibi kardan kurtuldular. Ama frene postalının topuğuyla basıp bir an durdu. Hummer rölantideyken bütün gövdesi sarsılıyordu. Dışarıda rüzgâr esip uğulduyor, bomboş yolda kar hortumları dolaşıyordu.

Owen, "Bunu yapmak zorunda olduğumuzu biliyorsun, değil mi?" dedi. "Onu yakalayabileceğimizi varsayarsak tabii. Çünkü işin ayrıntıları ne olursa olsun, genel plan hemen hemen kesinlikle genel bulaşmadır. Ve matematik açısından..."

Henry, "Matematiği yapabilirim," dedi. "Uzay Gemisi Dünya'daki altı milyar insana karşı bir Jonesy."

"Evet. Sayılar öyle."

Henry, "Sayılar yalan söyleyebilir," dedi, durgun bir karamsarlıkla. Sayılar yeterince büyüyünce yalan söylemiyor, söyleyemiyorlardı. Altı milyar çok büyük bir sayıydı.

Owen ayağını frenden çekip gaza bastı. Humvee bu kez birkaç metre ileri atıldı, dönmeye başladı, sonra tutundu ve bir dinozor gibi karların arasından fırladı. Owen aracı güneye çevirdi.

Kızı künkten çıkardıktan sonra neler olduğunu anlat.

Henry bunu yapamadan paneldeki telsizlerden biri cızırdadı. Arkasından gelen ses öyle yüksek ve berraktı ki, sahibi onların yanında, Hummer'da oturuyor olabilirdi.

"Owen? Orada mısın aslanım?"

Kurtz.

16

Mavi Bölge'nin (eski Mavi Bölge'nin) ilk on altı kilometresini geçmeleri neredeyse bir saat sürdü ama Kurtz kaygılanmıyordu. Tanrı onları gözetecekti, bundan emindi.

Aracı Freddy Johnson kullanıyordu (mutlu dörtlü kar donanımlı bir diğer Humvee'ye doluşmuştu). Perlmutter yolcu koltuğunda, kapı koluna kelepçelenmişti. Cambry de arkada kelepçeliydi. Kurtz, Freddy'nin, Cambry de Pearly'nin arkasında oturuyordu. Kurtz iki delikanlının telepati yoluyla anlaşıp anlaşmadıklarını merak etti. Eğer öyleyse hiç işlerine yaramayacaktı. Kurtz'la Freddy, her ikisi de camlarını açmışlar, Humvee ocak ayında bahçedeki bir tuvaletten daha soğuktu. Kalorifer açık olmasına rağmen hiç etkilemiyordu. Ama yine de camların açık olması zorunluydu. Aksi halde Hummer'ın içindeki ortam yaşanır gibi olmaz, zehirli bir kömür madeni kadar kükürt kokardı. Yalnız, asıl baskın koku kükürt değil, eterdi. Büyük ölçüde Perlmutter'den kaynaklanıyor gibiydi. Adam koltuğunda durmadan kımıldanıyor, bazen hafifçe inliyordu. Cambry de Ripley doluydu ve ilkbahar yağmurlarının ertesindeki bir buğday tarlası kadar bereketli görünüyordu. Onda da o kokudan vardı. Kurtz maskesine rağmen alıyordu. Ama asıl rahatsız eden, koltuğunda kıpırdanıp duran, ses çıkarmadan yellenmeye çalışan (Kurtz'un sisli çocukluk günlerinde o işe tek taraflı kaçamak derlerdi) ve o boğucu

koku kendisinden gelmiyormuş gibi davranmaya çalışan Perlmutter'di. Gene Cambry Ripley besliyor; Kurtz, Pearly'ninse, Tanrı onu korusun, başka bir şey beslediğini tahmin ediyordu.

Kurtz bu düşünceleri elinden geldiği kadar kendine özel bir mantranın arkasına gizlemeye çalışıyordu: *Davis ve Roberts, Davis ve Roberts, Davis ve Roberts.*

Kurtz'un sağ tarafından Cambry, "Lütfen keser misin şunu?" dedi. ' Beni çıldırtıyorsun."

"Beni de," dedi Perlmutter. Koltuğunda kımıldandı ve pıffft diye bir ses çıktı. Belki de sönen bir lastik oyuncağın sesi.

Freddy, "Vay canına Pearly!" diye bağırdı. Camını daha da indirince içeri soğuk rüzgârla karlar doluştu. Humvee kaydı ve Kurtz tutundu, sonra araç yine düzeldi. "Şu kahrolası göt kokusunu keser misin lütfen?"

Perlmutter alınmış gibi, "Özür dilerim," dedi. "Eğer yellendiğimi ima etmek istiyorsan, şunu söylemeliyim ki..."

Freddy, "Hiçbir şey ima etmek istemiyorum," dedi. "Sana ortalığı kokutmaktan vazgeçmeni söylüyorum, yoksa..."

Freddy'nin bu tehdidini yerine getirmesinin yolu olmadığına göre şimdilik biri asıl, biri yedek iki telepati uzmanına ihtiyaçları vardı Kurtz araya girdi. "Edward Davis'le Franklin Roberts'ın hikâyesi önemlidir, çünkü güneşin altında gerçekten yeni hiçbir şey olmadığını gösterir. Bir zamanlar Kansas'ta, Kansas'ın gerçekten Kansas olduğu dönemde..."

Son derece iyi bir anlatıcı olan Kurtz onları Vietnam Savaşı dönemindeki Kansas'a geri götürdü. Ed Davis'le Franklin Roberts, Emporia yakınlarında küçük birer çiftlik sahibiydiler. Kurtz'un ailesinin (adları tam olarak Kurtz değildi) çiftliğine de pek uzak değillerdi. Zaten pek sağlam bir tip olmayan Davis komşusu Roberts'ın çiftliğinin üstüne oturmayı planladığına gittikçe inanmaya başlamıştı. Roberts'ın kasabada onun hakkında masallar yaydığını öne sürüyordu. Roberts onun ürünlerini zehirliyor, Emporia Bankası'na Davis'in çiftliğini haczetmesi için baskı yapıyordu.

Kurtz buna karşı Ed Davis'in kuduz bir rakun yakalayıp kümese –kendi kümesine– kapattığını söyledi. Rakun bütün tavukları öldürdükten ve yorgun düştükten sonra Çiftçi Davis, Bay Rakun'un gri çizgili kafasını uçurmuştu.

Buz gibi Humvee'nin içindekiler sessizce dinliyorlardı.

Ed Davis bütün o tavuk leşlerini ve rakun ölüsünü biçerdöverinin arkasına yükleyip komşusunun çiftliğine gitti ve gece karanlığında kamyon dolusu leşi Franklin Roberts'ın hem ambardaki, hem evin önündeki iki kuyusuna doldurdu. Ertesi gece viskiden kafayı bulmuş bir halde ve kahkahalar içinde düşmanına telefon edip yaptığını anlattı. *Bugün çok sıcaktı, değil mi*, diye sordu. Öyle çok gülüyordu ki, Roberts onun ne dediğini bile güçlükle anlıyordu. *Sen ve kızların hangisini içtiniz Roberts? Rakunun suyunu mu, tavukların suyunu mu? Ben söyleyemem, çünkü hangisini hangi kuyuya attığımı hatırlamıyorum! Çok ayıp, değil mi?*

Gene Cambry'nin dudaklarının sol köşesi ciddi bir inme geçirmiş bir adam gibi titremeye başlamıştı. Alnının kırışığında yetişen Ripley öyle çoğalmıştı ki, alnı yarılmış gibi duruyordu.

"Sen ne diyorsun?" diye sordu. "Pearly'yle benim bir çift kuduzla tavuktan farksız olduğumuzu mu söylüyorsun?"

Freddy, "Patronla konuşmana dikkat et Cambry," dedi. Maskesi yüzünde inip kalkıyordu.

"Hey ahbap, patronu siktir et. Bu görev bitti!"

Freddy arkaya uzanıp Cambry'ye vurmak ister gibi elini kaldırdı. Cambry mesafeyi azaltmak için sinirli, korkmuş yüzünü öne çevirdi. "Hadi ahbap. Ya da belki önce eline bakmak istersin. Üstünde çizik filan olmasın. Çünkü bütün gereken küçücük bir çizik."

Freddy'nin eli bir süre havada asılı kaldı, sonra direksiyona döndü.

"Ve konu açılmışken Freddy, sen de arkanı kolla. Patronun geride tanık bırakacağını sanıyorsan, çıldırmışsın demektir."

Kurtz, "Çıldırmış, evet," diyerek güldü. "Bir sürü çiftçi çıldırır. Ya da Willie Nelson'la Çiftlik Yardımı öncesi çıldırırdı. Geçim sıkıntısından herhalde. Zavallı Ed Davis sonunda tımarhaneye kapatıldı ve kuyu olayının üstünden çok geçmeden Frank Roberts malını mülkünü satıp Wichita'ya taşındı, Allis Chalmers'ta satıcı olarak işe girdi. Üstelik iki kuyu da kirlenmemişti. Eyaletten bir su müfettişi getirtip testler yaptırdı ve müfettiş suyun temiz olduğunu söyledi. Kuduz zaten öyle yayılmazmış. Acaba Ripley yayılır mı?"

Cambry neredeyse tükürür gibi söylendi. "En azından adını doğru söyle. Byrus."

Kurtz, "Byrus ya da Ripley, fark etmez," dedi. "Bu tipler bizim kuyularımızı zehirlemeye çalışıyorlar. Birilerinin bir zamanlar dediği gibi, değerli sıvılarımızı kirletecekler."

Pearly, "Senin hiç umurunda değil!" diye haykırdı. Freddy, Perlmutter'in sesindeki öfkeden sıçradı. "Senin tek derdin Underhill'i yakalamak." Durdu, sonra kederli bir sesle ekledi: "Sen delirmişsin patron."

Kurtz, "Owen!" diye bağırdı. "Onu neredeyse unutmuştum! Nerede o baylar?"

Cambry asık suratla, "İleride," dedi. "Lanet bir kar yığınına saplanmış."

Kurtz, "Harika!" diye bağırdı. "Yaklaşıyoruz!"

Tıpkı bizim gibi altında bir Hummer var. Ne yaptığını biliyorsan, bunları doğruca cehennemin içine bile sürebilirsin. O da biliyor anlaşılan."

"Yazık. Arayı kapadık mı?"

Pearly, "Pek değil," dedi. Sonra dikleşti, yüzünü buruşturdu ve biraz daha gaz çıkardı.

Freddy alçak sesle, "Lanet!" dedi.

"Bana telsizi ver Freddy. Ortak kanal. Dostumuz Owen ortak kanalı sever."

Freddy telsiz mikrofonunu spiral kablosunun ucunda uzattı, ön panele takılı aygıtta bazı ayarlamalar yaptı, sonra, "Bir dene patron," dedi.

Kurtz mikrofonun yanındaki düğmeye basıp, "Owen?" dedi. "Orada mısın aslanım?"

Sessizlik, parazit ve rüzgârın tekdüze uğultusu. Kurtz tam GÖNDER düğmesine yine basıp bir daha deneyecekken Owen'ın sesi duyuldu, açık ve berraktı, biraz parazit vardı ama sesi bozmuyordu. Kurtz'un ifadesi değişmedi –yine aynı hoş ilgiyle bakıyordu– ama nabzı birkaç atış hızlandı.

"Buradayım."

"Sesini duymak harika koçum! Çok güzel! Tahminen bizim konumumuz artı ellidesin. Az önce 39 numaralı çıkışı geçtik, demek ki aşağı yukarı öyle, değil mi?" Gerçekten de 36. Çıkış'ı daha yeni geçmişlerdi ve Kurtz aslında elli kilometreden de yakın olduklarını düşünüyordu. Belki yarısı.

Diğer uçta sessizlik.

Kurtz en nazik, en aklı başında sesiyle Owen'a, "Kenara çek aslanım," dedi. "Bu kargaşadan bir şeyler kurtarmak için çok geç değil hâlâ. Kariyerlerimiz mahvoldu, hiç kuşku yok, sanırım zehirli bir kuyu-

ya atılmış ölü tavuklar gibi, ama eğer bir misyonun varsa, bırak paylaşayım. Ben ihtiyarladım evlat, bütün istediğim biraz düzgün bir şeyler kurtarabilmek..."

"Saçmalamayı kes Kurtz." Bu sözler Hummer'ın altı hoparlöründen birden yüksek sesle ve açıkça yankılandı. Cambry gülmeye cüret etti. Kurtz ona kötü bir bakış fırlattı. Başka koşullar altında olsa, Cambry'nin o bakış karşısında korkudan beti benzi atardı ama bu başka koşullar değildi, başka koşullar iptal edilmişti ve Kurtz içinde hiç alışık olmadığı bir korku hissetti. Akıl yoluyla işlerin baş aşağı gittiğini bilmek bir şeydi, gerçeğin ağır bir çuval gibi insanın yüzüne çarpması başka bir şey.

"Owen... aslanım... koçum..."

"Dinle beni Kurtz. Kafanda sağlam bir beyin hücresi kaldı mı bilmiyorum, ama varsa umarım dikkat kesilmiştir. Henry Devlin diye biriyle beraberim. Önümüzde herhalde şimdiye dek yüz kilometre kadar ileridedir Gary Jones diye bir arkadaşı var. Ama artık o değil. Bay Gri dediği uzaylı bir varlık tarafından ele geçirilmiş."

Kurtz, *Gri... Gri*, diye düşündü. *Onları adlarından tanıyacaksınız.*

Hoparlörlerdeki ses, "Jefferson Tract'te olup bitenlerin hiç önemi yok," dedi. "Planladığın katliam gereksiz Kurtz. O insanları ister öldür, ister kendi başlarına ölmeye bırak, bir tehdit oluşturmuyorlar."

Pearly heyecanla, "Duydunuz mu?" diye sordu. "Tehdit yok..."

Freddy, "Kes sesini," diyerek elinin tersiyle ona vurdu. Kurtz fark etmedi bile. Arka koltukta dimdik oturmuş, gözleri parlıyordu. Gereksiz mi? Owen Underhill ona hayatının en önemli misyonunun gereksiz olduğunu mu söylüyordu?

"Çevre, anladın mı? Bu ekosistemde yaşayamıyorlar. Gri hariç. Çünkü o temel farklılıkları olan bir konak buldu. İşte bu kadar. Hayatta bir şey savunduysan Kurtz, eğer şu anda herhangi bir şeyi savunabilirsen, bizi kovalamayı bırak da işimize bakalım. Bay Jones'la Bay Gri'yi halledelim. Bizi yakalayabilirsin, ama onları yakalayabileceğin çok kuşkulu. Çok güneye indiler. Ve sanıyoruz Bay Gri'nin bir planı var. İşe yarayacak bir şey."

Kurtz, "Owen, sen fazla yorulmuşsun," dedi. Sesi ifadesizdi. "Kenara çek. Yapılması gereken her neyse beraber yaparız. Biz..."

Owen, "Biraz önem veriyorsan bırakırsın," dedi. Onun da sesi ifadesizdi. "İşte bu kadar. Nokta. Tamam."

Kurtz, "Yapma bunu aslanım!" diye bağırdı. "Yapma, yasaklıyorum!"

Yüksek bir *tıkırt* sesi duyuldu, ardından hoparlörlerden tıslayan bir sessizlik yayıldı. Perlmutter, "Gitti," dedi. "Mikrofonu kopardı. Telsizi kapattı. Gitti."

Cambry, "Ama onu duydunuz değil mi?" diye sordu. "Bunun hiç anlamı yok. Bırakın."

Kurtz'un alnının ortasında bir damar atıyordu. "Sanki herhangi bir şey için onun sözüne inanırmışım gibi. Orada yaptıklarından sonra."

Cambry, *"Ama doğruyu söylüyordu!"* diye haykırdı. İlk kez gözlerini iri iri açıp Kurtz'a döndü. Gözlerinin köşeleri byrus'la ya da adı her neyse onunla dolmuştu. Tükürüğü Kurtz'un yanaklarına, alnına, maskesinin yüzeyine sıçradı. *"Düşüncelerini duydum! Pearly de! GERÇEĞİ SÖYLÜYORDU! O..."*

Kurtz bir kez daha inanılmaz bir hızla hareket ederek dokuz milimetreliği kılıfından çekip ateşledi. Humvee'nin içinde kulakları sağır eden bir patlama oldu. Freddy şaşkınlıkla bağırıp direksiyonu yine kırdı ve araç karların içinde çaprazlamasına kaymaya başladı. Perlmutter bağırdı, dehşet içindeki kırmızı benekli yüzünü çevirip arka koltuğa baktı. Cambry için kurtuluş olmuştu, daha elini bile kaldıramadan beyni kafasının arkasından, açık camdan fırlayıp rüzgârda savrulmuştu.

Kurtz, *bunun olacağını göremedin, değil mi aslanım*, diye düşündü. *Telepatinin sana hiçbir yararı olmadı, değil mi?*

Pearly kederli bir sesle, "Hayır," dedi. "İş bitene dek ne yapacağını bilmeyen birisiyle fazla şansınız olmaz. Deliyle bir şey yapamazsınız."

Kayma kontrol altına alındı. Freddy çok usta bir sürücüydü. Korkudan ödü patladığında bile.

Kurtz tabancayı Perlmutter'e doğrulttu. "Bana bir daha deli de bakayım. Duyayım seni."

Pearly hemen, "Deli," dedi. Dudakları bir gülümsemeyle gerilip aralarında birçok boşluğun bulunduğu dişleri ortaya çıktı. "Deli deli deli. Ama bu yüzden beni vuramazsın. Yedeği vurdun ve elinden fazlası gelmez." Sesi tehlikeli bir biçimde yükseliyordu. Cambry'nin cesedi kapıya yığılmış, camdan giren buz gibi rüzgârda saç yumakları biçimsiz kafasının çevresinde uçuşuyordu.

Kurtz, "Sus Pearly," dedi. Kendini şimdi daha iyi, kontrollü hissediyordu. Cambry en azından o kadarını hak etmişti. "Bloknotunu tut ve sus. Freddy?"

"Evet patron."

"Hâlâ benimle misin?"

"Sonuna kadar patron."

"Owen Underhill bir hain Freddy. Bunun için Tanrı'ya şükreder misin?"

"Evet, şükrediyorum." Freddy direksiyon başında dimdik oturmuş, karlara ve Humvee'nin farlarının aydınlattığı konilere bakıyordu.

"Owen Underhill ülkesine ve insanlığa ihanet etti. O..."

Perlmutter neredeyse fısıltıyla, "Sana ihanet etti..." dedi.

"Doğru Pearly. Ve sen de kendi önemini abartma evlat, bunu hiç istemezsin, çünkü delinin ne yapacağı belli olmaz. Kendin söyledin."

Kurtz, Freddy'nin geniş ensesine baktı.

"Owen Underhill'i ve hâlâ yanındaysa şu Devlin denen herifi de yıkacağız. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı patron."

"Bu arada, yükümüzü biraz hafifletelim, ne dersiniz?" Kurtz cebinden kelepçenin anahtarını çıkardı. Cambry'nin arkasına uzandı, elini camdan akmamış, soğuyan kanlara daldırdı ve sonunda kapı kolunu buldu. Kelepçeyi açtı ve beş saniye kadar sonra Bay Cambry Tanrı'nın izniyle beslenme zincirine katıldı.

Bu arada Freddy bir elini apışarasına indirmiş, deli gibi kaşınıyordu. Koltuk altları da öyle ve...

Başını hafifçe çevirince Perlmutter'in ona baktığını gördü. Solgun, kırmızı benekli yüzünde siyah gözlerini iri iri açmıştı.

Freddy, "Neye bakıyorsun?" diye sordu.

Perlmutter hiçbir şey demeden başını çevirdi. Geceyi seyretmeye başladı.

XIX

TAKİP SÜRÜYOR

1

Bay Gri insan duygularına dalmaktan hoşlanıyordu. Bay Gri insan yiyeceklerinden de hoşlanmıştı ama Jonesy'nin bağırsaklarını boşaltmaktan kesinlikle hoşlanmıyordu. Çıkardığı şeye bakmayı reddetti, pantolonunu toplayıp hafifçe titreyen ellerle ilikledi.

Tanrım, silmeyecek misin, diye sordu Jonesy. *En azından sifonu çek!*

Ama Bay Gri'nin tek istediği tuvaletten çıkmaktı. Elini musluklarının birinden akan suya şöylece bir tuttu, sonra kapıya yöneldi.

Jonesy polisin içeri girdiğini görünce pek şaşırmadı.

Polis, "Fermuarını çekmeyi unutmuşsun arkadaş," dedi.

"Ah. Sahi. Teşekkür ederim memur bey."

"Kuzeyden geldin, değil mi? Radyo oralarda büyük işler döndüğünü söylüyor. Dinleyebildiğin kadarıyla tabii. Uzaylılar belki."

Bay Gri, "Ben Derry'den geliyorum," dedi. "Bilemem."

"Böyle bir gecede neden çıktığını sorabilir miyim?"

Jonesy çaresizlik içinde, *hasta bir arkadaş de*, dedi. Bunu ne görmek, ne de olaya katılmak istiyordu.

Bay Gri, "Hasta bir arkadaş," dedi.

"Öyle mi? Pekâlâ bayım, ehliyet ve ruhsatınızı görelim..."

Sonra polisin gözleri bir çift sıfıra dönüştü. Tutuk adımlarla üstünde DUŞLAR YALNIZCA KAMYONCULAR İÇİNDİR yazılı duvara doğru yürüdü. Bir an orada durdu. Titriyor, mücadele etmeye çalışıyordu... Sonra kocaman hamlelerle kafasını duvara vurmaya başladı. İlk

darbede şapkası uçtu. Üçüncüde kırmızı şarap akmaya başladı. Bej fayanslara önce damla damla, sonra karanlık ipler halinde aktı.

Jonesy durdurmak için hiçbir şey yapamadığından, masadaki telefona koştu.

Hiçbir şey yoktu. Bay Gri ya ikinci porsiyon jambonunu yerken ya da insan olarak ilk kez tuvalete çıkarken hattı kesmişti. Jonesy yalnız başınaydı.

2

Jonesy duyduğu dehşete rağmen belki de o yüzden elleri Dysart's havlusuyla duvarlardaki kanları silerken gülmeye başladı. Bay Gri, Jonesy'nin cesetlerin saklanması/atılması konulu bilgilerine bakmış ve bir maden bulmuştu. Jonesy hayat boyu korku filmi, gerilim romanı ve polisiye meraklısı, bir bakıma konunun uzmanı sayılırdı. Şimdi bile, Bay Gri kanlı havluyu polisin ıslak üniformasının göğsüne bırakırken (adamın ceketini yarılmış kafasına sarmıştı) Jonesy'nin aklının bir kısmı *Yetenekli Bay Ripley*'in hem film, hem de romanında Freddy Miles'ın cesedinin ortadan kaldırılmasını gözden geçiriyordu. Bir yandan başka bantlar da gösteriliyordu. Üst üste öyle çok şey vardı ki, Jonesy bakınca tıpkı yüksek bir uçurumdan aşağı bakar gibi başı döndü. En kötüsü bu da değildi. Yetenekli Bay Gri, Jonesy'nin yardımıyla kıtır jambonlardan da, hatta Jonesy'nin gazap kuyusundan beslenmekten de daha çok zevk aldığı bir şeyi keşfetmişti.

Bay Gri cinayeti keşfetmişti.

3

Duşların arkasında bir soyunma odası vardı. Dolapların gerisindeki hol de kamyoncular yatakhanesine açılıyordu. Şimdi bomboştu. Karşı duvarda binanın arka tarafına, kar dolmuş bir avluya açılan bir kapı vardı. Kar yığınlarının arasında iki büyük yeşil çöp konteyneri görülüyordu. Tek bir lamba soluk bir ışık yayıyor, gölgeler uzuyordu. Çok çabuk öğrenen Bay Gri polisin ceplerinde araba anahtarlarını aradı ve buldu. Tabancasını da alıp Jonesy'nin parkasının fermuarlı ceplerinden birine koydu. Avluya açılan kapının kapanmaması için kanlı havluyu sıkıştırdı, sonra cesedi çöp konteynerlerinin birinin arkasına sürükledi.

Her şey, polisin zoraki intiharından Jonesy'nin arka hole yeniden girişine kadar hepsi on dakika içinde olup bitmişti. Jonesy'nin bedeni hafif ve çevikti, en azından şimdilik tüm yorgunluğu gitmişti. O ve Bay Gri yeni bir endorfin patlamasının keyfini sürüyorlardı. Bu pis işin en azından bir kısmının sorumluluğu da Gary Ambrose Jones'a aitti. Yalnızca cesedi ortadan kaldırmakla ilgili bilgiler değil, ince "yalnızca rol yapma" süsü altında, bilinçaltının kana susamış dürtüleri de. Bay Gri sürücü koltuğundaydı, Jonesy en azından baş katil olma fikrinin yükünü taşımıyordu, ama motor oydu.

Bay Gri duşlardan geri dönerken (Jonesy'nin gözleriyle duvarda kan lekeleri arıyor ve yürürken avucunda polisin anahtarlarını zıplatıyordu) Jonesy, *belki de silinmeyi hak ediyoruz*, diye düşündü. *Belki de rüzgârda savrulan bir dizi kırmızı spor haline dönüştürülmeyi hak ediyoruz. En iyisi o olabilir. Tanrı yardımcımız olsun.*

4

Kasadaki yorgun görünüşlü kadın ona polisi görüp görmediğini sordu.

Jonesy, "Gördüm tabii," dedi. "Ona ehliyet ve ruhsatımı gösterdim üstelik."

Kasiyer kadın, "Akşamüstünden beri bir sürü polis geldi," dedi. "Fırtına olsun olmasın. Hepsi de çok huzursuz. Başka herkes de. Eğer başka gezegenden gelen birilerini görmek isteseydim, kendime bir video kiralardım. Yeni bir şeyler duydun mu?"

"Radyoda her şeyin yanlış alarm olduğunu söylüyorlar." Jonesy ceketinin fermuarını çekti. Parka açılan pencerelerden bakıp daha önce gördüğü şeyi doğruladı. Camdaki buzların ve dışarıdaki karın birleşimiyle görüş alanı sıfırdı. Neye binip gittiğini içeride kimse görmeyecekti.

"Ya? Sahi mi?" Kadın rahatlayınca yorgunluğu geçmiş gibiydi. Daha genç görünüyordu.

"Arkadaşını pek erken bekleme tatlım. Tuvalette ciddi bir işi olduğunu söyledi."

Kadının kaşlarının arası hafifçe çatıldı. "Öyle mi dedi?"

"İyi geceler. Şükran Günü'n kutlu olsun. İyi Noel'ler. Yeni yılın kutlu olsun."

Jonesy bu sözlerin bir kısmının kendisine ait olduğunu umuyordu. Engelleri aşmaya, fark edilmeye çalışıyordu.

Fark edilip edilmediğini göremeden Bay Gri kasadan uzaklaştı ve pencereden görünen manzara de değişti. Beş dakika sonra otoyolda yine güneye doğru gidiyorlardı. Polis arabasının zincirleri şıkırdıyor, saatte yetmiş kilometre hız yapmalarına olanak sağlıyordu.

Jonesy, Bay Gri'nin dışarı, geriye uzandığını hissetti. Bay Gri Henry'nin aklına dokunuyor, ama içine giremiyordu. Henry de Jonesy gibi, bir ölçüde farklıydı. Önemi yoktu; Henry'nin yanındaki o adam, Overhill mi, Underhill mi, her neyse o vardı. Bay Gri ona iyice işleyebildi. Ve bundan da çok hoşlandı. Overhill/Underhill'le Henry'nin durmalarının nedenini araştırmaya gerek bile görmedi.

Bay Gri'nin asıl kaygısı bir başka araca, eğer Jonesy'nin becerileri kullanmasına yetecekse bir kar küreme aracına geçmekti. Bu yeni bir cinayet anlamına geliyordu, ama gitgide insanlaşan Bay Gri için hiçbir sakıncası yoktu.

Bay Gri daha yeni ısınıyordu.

5

Owen Underhill bitkilerin arasından ucu görünen künkün yakınında, bankette duruyor. Çocukların şaşkın, çamurlar içindeki kızı Josie'yi künkün içinden çıkarmalarını seyrediyor. Duddits'i futbolcu gibi geniş omuzları ve bir film yıldızına yakışır inanılmaz sarı saçları olan iri bir gencin kucakladığını ve pis yüzünü kocaman öpücüklere boğduğunu görüyor. Kızın ilk sözcüklerini duyuyor: "Annemi görmek istiyorum."

Bu kadarı oğlanlar için yeterli; polisi, ambulansı çağırmıyorlar. Onun banketi tırmanmasına, tellerdeki delikten geçmesine, Strawford Park'ın öbür ucuna yürümesine yardım edip (sarılı kızların yerini yeşilli kızlar almış; ne onlar, ne de antrenörleri oğlanlara ve pis, saçları kıtık olmuş ödüllerine dikkat ediyorlar) Kansas Street'ten aşağı, Maple Lane'e götürüyorlar. Josie'nin annesinin nerede olduğunu biliyorlar. Babasının da.

Yalnızca Rinkenhauer'ler de değil. Oğlanlar geri döndüğünde Cavell'ların evinin her iki yanında da sokak boyunca park etmiş arabalar var. Roberta, Josie'nin arkadaşlarıyla sınıfındakilerin anne babalarını çağırmayı önermişti. Kendileri arayacaklar ve kasabayı KAYIP

posterleriyle donatacaklardı. Loş, ıssız yerlerde değil, Derry'de (kayıp çocuk posterleri genellikle öyle yerlere asılır) insanların onları görmesi gereken yerlere koyacaklardı. Roberta'nın heyecanı Ellen'la Hector Rinkenhauer'in gözlerinde bir umut pırıltısı belirmesine yetmişti.

Diğer anne babalar da olumlu yanıt verdiler, kendilerinden istenilmesini bekliyormuş gibiydiler. Telefonlar Duddits'le arkadaşları kapıdan çıktıktan az sonra çalmaya başladı (Roberta onların yakında bir yere oynamaya gittiklerini sanmıştı, çünkü Henry'nin eski arabası hâlâ kapıda duruyordu) ve oğlanlar döndüğünde Cavell'ların oturma odasında iki düzine kadar insan kahve içip sigara tüttürüyordu. Onlara bir şeyler söylemekte olan adam Henry'nin daha önce gördüğü biri, Dave Bocklin isimli bir avukat. Oğlu Kendall bazen Duddits'le oynar. Ken Bocklin'de de Down sendromu var ve o da iyi birisi, ama Duds'a benzemiyor. Ciddi olalım ama, kim benziyor ki?

Oğlanlar aralarında Josie, oturma odasının kapısında duruyorlar. Kız yine içine Barbie-Ken'i tıktığı kocaman çantası için ağlıyor. Yüzü bile neredeyse temiz, çünkü Beaver arabaları görünce kapının önünde mendiliyle biraz uğraştı. (Beav daha sonra, kargaşa geçince, "Size söyleyeyim mi, kendimi biraz garip hissettim," diyor. "Temizlediğim şu kızın bedeni Playboy Tavşanı, beyniyse çim fıskiyesi gibiydi.") Önce Bay Bocklin dışında kimse onları görmüyor ve Bay Bocklin de herhalde gördüğünü anlamıyor ki, konuşmaya devam ediyor.

"Yani yapmamız gereken dostlar, birkaç ekibe ayrılmak. Her biri üçer çift diyelim ve... her ekip... ve biz... biz... biz." Bay Bocklin kurgusu bitmiş oyuncak gibi susuyor ve Cavell'ların televizyonunun önünde dikilip bakakalıyor. Alelacele toplanmış anne babalar huzursuz bir biçimde kıpırdanıyorlar. Adamın nesi olduğunu anlamıyorlar, öyle kendinden emin konuşuyordu ki.

Bay Bocklin mahkemedeki her zamanki, kendinden emin sesine hiç benzemeyen ifadesiz bir tavırla, "Josie," diyor.

"Evet," diyor Hector Rinkenhauer. "Adı bu. Ne var Dave? Sana ne..."

Dave yine, "Josie," diyor ve titreyen elini kaldırıyor. Henry'ye (ve dolayısıyla Henry'nin gözlerinden seyreden Owen'a) tıpkı Ebeneezer Scrooge'un mezarını gösteren Gelecek Noel'deki Hayalet'e benziyor.

Bir yüz dönüyor... iki... dört... Alfie Cavell'ın gözleri kocaman ve gözlüğünün arkasında gördüklerine inanamıyor... son olarak da Bayan Rinkenhauer.

Josie kayıtsızca, "Merhaba anne," diyor. Çantasını kaldırıyor. "Duddie Barbie-Ken'imi buldu. Ben sıkışmıştım..."

Gerisi kadının sevinç çığlığının içinde kayboluyor. Henry böyle bir çığlığı hayatında hiç duymamış ve harika olmakla beraber, bir bakıma da korkunç.

Beaver alçak sesle, "Belamı ver Freddy," diyor.

Jonesy çığlıktan ürken Duddits'i tutuyor.

Pete, Henry'ye bakıp hafifçe başını sallıyor. *İyi başardık.*

Henry de başını sallıyor. *Evet, öyle.*

En güzel günleri olmayabilir, ama yakın farkla ikinci gelir. Bayan Rinkenhauer hıçkırarak kızını kollarına alırken Henry, Duddits'in koluna dokunuyor. Duddits dönüp ona baktığında Henry onu hafifçe yanağından öpüyor. *Aferin Duddits*, diye düşünüyor. *Aferin...*

6

Henry yavaşça, "İşte burası Owen," dedi. "27. Çıkış."

Owen'ın hayalindeki Cavell'ların oturma odası sabun köpüğü gibi patladı ve karşısında beliren tabelayı gördü: 27. ÇIKIŞ İÇİN SAĞ ŞERİTTE KALIN-KANSAS STREET. Kadının mutlu çığlıkları hâlâ kulaklarında yankılanıyordu.

Henry, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet. En azından, sanırım." Çıkış rampasına saptı, Humvee karların arasından ilerledi. Ön paneldeki saat Henry'nin kol saati gibi ölmüştü, ama havanın hafifçe aydınlandığını görür gibi oldu. "Rampanın tepesinde sağa mı, sola mı? Şimdiden söyle, çünkü durma riskini göze alamam."

"Sola, sola."

Owen yanıp sönen ışıklar altında Hummer'ı sola yöneltti, bir kez daha kayıp toparlandıktan sonra güneye, Kansas Street'e doğru ilerlemeye başladılar. Sokak küreneli çok olmamıştı, ama karlar yeniden birikiyordu.

Henry, "Kar azalıyor," dedi.

"Evet, ama rüzgâr berbat. Onu görmek için sabırsızlanıyorsun değil mi? Duddits'i."

Henry sırıttı. "Biraz sinirliyim, evet." Başını salladı. "Duddits, ahbap... Duddits insana kendini iyi hissettirir. Mutluluk verir. Kendin de

göreceksin. Keşke sabah karanlığında böyle paldır küldür geliyor olmasaydık."

Owen omuz silkti. *Elimden bir şey gelmez*, diyordu.

"Sanırım dört yıldır burada, batı yakasındalar. Ben yeni evlerine hiç gelmedim." Ve farkına bile varmadan içinden devam etti. *Alfie öldükten sonra taşındılar.*

Ya sen? Sonra sözcüklerin yerine bir görüntü: Siyah şemsiyeler altında siyahlar giymiş insanlar. Yağmur altında bir mezarlık. Tepesinde Huzur İçinde Yat Alfie yazılı bir tabut.

Henry mahcup, *hayır*, dedi. *Hiçbirimiz gitmedik.*

Ama Henry neden gitmediklerini bilmiyordu. Aklına bir cümle geldi: Hareket eden parmak yazar ve yazdıktan sonra devam eder. Duddits çocukluklarının önemli (aslında aradığı sözcük herhalde yaşamsal olacaktı) bir bölümüydü. O bağ bir kez koptuktan sonra geri dönmek acı verecekti. Acı vermek bir şey, gereksiz acı vermek başka bir şeydi. Artık bir şeyi anlıyordu. Geçirdiği depresyon ve giderek artan intihar eğilimiyle ilişkilendirdiği görüntüler –babasının çenesinden akan sütler, çifte porsiyon poposunu ofisten kaçıran Barry Newman– en başından beri başka ve daha güçlü bir görüntüyü saklıyordu: düş kapanını. Çaresizliğinin asıl kaynağı o değil miydi? Düş kapanı kavramının muhteşemliği bu uygulamalarının sıradanlığıyla çelişmemiş miydi? Duddits'i Josie Rinkenhauer'i bulmak için kullanmak tıpkı kuantum fiziğini keşfedip sonra bir video oyunu tasarlamak için kullanmaya benziyordu. Daha da kötüsü, kuantum fiziğinin ne işe yaradığını keşfetmekti. İyi bir şey yapmışlardı tabii, onlar olmasa Josie Rinkenhauer yağmur fıçısına düşen sıçan gibi o künkün içinde ölecekti. Ama hadi, gelecekteki bir Nobel Barış Ödülü sahibini kurtardıkları söylenemezdi...

Owen birdenbire Henry'nin zihninin derinliklerinde, *kafandan geçen her şeyi izleyemem*, dedi. *Ama epeyce kibirli davranmak gibi geliyor. Hangi sokak?*

Henry alınıp ona dik dik baktı. "Son zamanlarda onu görmeye gelmedik, tamam mı? O kadarla bırakabilir miyiz?"

Owen, "Evet," dedi.

"Ama ona Noel kartları gönderiyorduk, tamam mı? Her yıl. Dearborn Sokağı'na, Dearborn Sokağı 41 numaraya taşındıklarını da oradan biliyorum. Derry'nin batı yakasında. Sağdan üç sokak say."

"Peki. Sakin ol."

"Tanrı seni kahretsin!"

"Henry..."

"Koptuk işte. Olur böyle şeyler. Herhalde zatıâliniz gibi bir Bay Kusursuz'a hiç olmaz, ama bizler... biz diğerleri..." Henry önüne baktı, yumruklarını sıkmış olduğunu gördü ve zorla açtı.

"Peki dedim."

"Herhalde Bay Kusursuz bütün ortaokul arkadaşlarıyla görüşüyordur, değil mi? Herhalde yılda bir kez bir araya gelip sutyenleri çekiştiriyor, Motley Crue plaklarınızı çalıyor ve tıpkı eskiden kafeteryada verilenler gibi Tonlu Sürpriz sandviçlerinizi yiyorsunuzdur."

"Seni üzdüysem özür dilerim."

"Ah, ısır beni. Onu terk etmişiz gibi davranıyorsun." Tabii yaptıkları da az çok buydu.

Owen hiçbir şey demedi. Gözlerini kısmış, şafağın soluk gri ışığında savrulan karların arasında Dearborn Sokağı'nın tabelasını arıyordu... ve işte, önlerindeydi. Kansas Street'ten geçen bir dozer Dearborn'un ucunu tıkamıştı ama Owen, Humvee'nin geçebileceğini düşündü.

Henry, "Onu düşünmeyi hiç bırakmadım," dedi. Düşünceyle devam etmeye başladı, sonra yine konuşmaya döndü. Duddits'i düşünmek çok fazla şeyi açığa çıkarıyordu. "Hepimiz onu düşündük. Aslında geçen baharda Jonesy'yle onu görmeye gidecektik. Sonra Jonesy kaza geçirdi ve ben de unuttum. Bu o kadar şaşırtıcı mı?"

Owen yavaşça, "Hiç de değil," dedi. Direksiyonu sertçe sağa kırdı, sonra kaymayı kontrol altına almak için diğer yöne çevirdi ve gaza köküne kadar bastı. Hummer sıkışık kar yığınına sertçe çarpınca ikisi de emniyet kemerlerine yüklendiler. Sonra geçtiler, Owen sokağın her iki yanına park etmiş arabalara çarpmamak için direksiyona asılıyordu.

Henry, "Birkaç yüz sivili pişirmeyi planlayan birinin bana kendimi suçlu hissettirmesine ihtiyacım yok," diye homurdandı.

Owen iki ayağıyla birden frene asıldı, yine emniyet kemerlerine yüklendiler ve bu kez kemerler kilitlendi. Humvee sokağın ortasında kayıp çapraz durdu.

"Kapa çeneni."

Anlamadığın şeylerden konuşma.

"Zaten herhalde..."

...senin yüzünden ölü...

"...bir adam olacağım, o yüzden neden şu lanet..."

...bencil...

(altdudağını uzatmış şımarık bir çocuk görüntüsü)

"...saçma bahanelerini kendine..."

...saklamıyorsun?

Henry şaşkınlık içinde ona bakakaldı. Son kez ne zaman birisi onunla bu şekilde konuşmuştu? Yanıt herhalde hiçbir zamandı.

Owen, "Ben tek bir şeye aldırırım," dedi. Yüzü solgun, gergin ve yorgundu. "Senin şu Tifolu Jonesy'yi bulup durdurmak. Tamam mı? Değerli hassas duygularına lanet olsun, yorgunluğuna lanet olsun ve sana da lanet olsun. Geldim."

Henry, "Tamam," dedi.

"Fazla eğitimli, şımarık beynini patlatmayı planlayan bir adamdan ahlak dersi almaya ihtiyacım yok."

"Tamam."

"Yani Tanrı senin belanı versin."

Humvee'nin içinde sessizlik oldu. Dışarıdan da elektrikli süpürgeyi andıran tekdüze rüzgâr sesinden başka hiçbir ses gelmiyordu.

Henry sonunda, "Bak ne diyeceğim," dedi. "Tanrı ikimizin de belasını versin ve geberelim."

Owen, gülümsedi. Henry de gülümsedi.

Owen, Henry'ye, *Bay Gri'yle Jonesy ne yapıyorlar*, diye sordu. *Biliyor musun?*

Henry dudaklarını yaladı. Bacağındaki kaşıntı birdenbire geçmişti ama dili paçavra gibiydi. "Hayır, bağlantı koptu. Herhalde Gri'nin yüzünden. Ya senin korkusuz liderin? Kurtz? Yaklaşıyor, değil mi?"

"Evet. Eğer aramıza mesafe koyacaksak, çabuk olmalıyız."

"O halde çabuk olalım." Owen yüzünün yanındaki kırmızı maddeyi kaşıdı, parmaklarına bulaşan kırmızılıklara baktı, sonra harekete geçti.

41 numara mı demiştin?

Evet. Owen?

Ne?

Korkuyorum.

Duddits'ten mi?

Biraz, evet.

Neden?

Bilmiyorum.

Henry, Owen'a sıkıntılı bir ifadeyle baktı.

Sanki onda bir sorun varmış gibi hissediyorum.

7

Gece yarısından sonraki hayalleri gerçek olmuştu ve kapı vurulduğunda Roberta kalkamadı. Bacakları tutmuyordu. Gece bitmiş, yerini daha iyi olmayan soluk, ürkütücü bir sabah ışığı almıştı ve onlar oradaydı. Beav'le Pete; ölenler oğlunu almaya gelmişlerdi.

Yumruk yine indi, duvarlardaki resimler sarsıldı. Biri *Derry News* gazetesinin çerçevelenmiş bir ön sayfasıydı. Fotoğrafta Duddits, arkadaşları, Josie Rinkenhauer, hepsi kol kola girmişler, deliler gibi sırıtıyorlardı (Duddits o resimde ne kadar iyi, nasıl güçlü ve normal çıkmıştı). Manşette LİSELİ ARKADAŞLAR DEDEKTİFÇİLİK OYNADILAR, KAYIP KIZI BULDULAR diyordu.

Tak! Tak! Tak!

Hayır, diye düşündü. *Yerimden kımıldamayacağım ve sonunda çekip gidecekler. Çekip gitmek zorundalar, çünkü ölüleri içeri davet etmek gerekir. Ben kımıldamazsam...*

Ama o sırada Duddits iskemlesinden kalkmış, bugünlerde yürümekten bile yorulurken, koşuyordu. Gözleri eskisi kadar parlaktı, ona bu mutluluğu verdikleri için ne iyi çocuklardı, ama şimdi ölmüşlerdi, öldükten sonra fırtınada onu almaya gelmişlerdi...

"Duddie, dur!" diye haykırdı, ama oğlu ona aldırış etmedi. O eski çerçeveli resmin önünden –Duddits Cavell ön sayfada, Duddits Cavell kahraman, hayatta neler oluyordu– koştu ve annesi onun geçmekte olan fırtınada ön kapıyı açarken bağırdığını duydu.

"Ennie! Ennie! Ennie!"

8

Henry ağzını açtı, ne söyleyeceğini bilmiyordu, hiçbir ses çıkmadı. Şaşkınlıktan donakalmıştı. Bu Duddits değildi, olamazdı... bu onun hasta bir ağabeyiydi. Rengi çok soluktu ve geriye ittiği kırmızı Red Sox kepinin altında başı keldi. Sakalları uzamış, burun deliklerinin çevresinde kan kurumuş ve gözlerinin altında koyu mor halkalar vardı.

"Ennie! Ennie! Ennie!"

Eşikteki uzun boylu, solgun yabancı kendini Duddie'nin eski heyecanıyla Henry'nin kollarına attı. Henry onun ağırlığıyla değil, hazırlıklı

olmadığı için karlı basamakta geriye doğru sendeledi. Owen tutmasaydı Duddits'le beraber karların içine yuvarlanacaktı.

"Ennie! Ennie!"

Gülüyordu. Ağlıyordu. Onu o kocaman Duddits öpücüklerine boğuyordu. Belleğinin derinliklerinde Beaver Clarendon fısıldadı: *Eğer bunu yaptığımı kimseye anlatırsanız...* Ve Jonesy: *Ya, ya, bizimle bir daha arkadaşlık etmezsin, seni sapık.* Duddits'ti tabii, Henry'nin byrus'lu yanaklarını öpüyordu... ama Duddits'in yanaklarının solgunluğu ne demekti? Burun deliklerindeki kan, derisinden gelen koku... Becky Shue'dan gelen kokuya benzemiyordu, byrus kaplı evden gelen kokuya benzemiyordu, ama kesinlikle yine de ölüm kokusuydu.

Ve işte Roberta, Duddits'le Alfie'nin resminin yanında duruyordu. Derry Days karnavalında çekilmiş resimde baba oğul atlıkarıncaya binmişler, yabani gözlü, küçük plastik atların üstünde gülüyorlardı.

Henry, *Alfie'nin cenazesine gitmedim ama bir kart attım*, diye düşündü ve kendinden nefret etti.

Roberta gözleri yaşlı ellerini ovuşturuyordu ve sanki göğsüyle kalçasından şişmanlamış gibiydi. Saçları artık hemen hemen tümüyle kırlaşmış olmasına karşın hâlâ oydu, ama Duddits... *ah Tanrım, Duddits...*

Henry kolları hâlâ ismini sayıklayan eski arkadaşını sarmış, ona baktı. Duddits'in omzunu okşadı. Avucunun altında incecik, kuş kanadı gibi kırılgan görünüyordu.

"Roberta," dedi. "Roberta, Tanrım! Onun nesi var?"

Roberta, "HER ŞEYİ," dedi ve acı acı gülümsedi. "Tıpkı bir çamaşır deterjanı reklamı gibi geliyor kulağa, değil mi? Akut lenfositik lösemi. Dokuz ay önce tanı koydular ve artık tedavi için çok geçti. O zamandan beri yalnızca saatle yarışıyoruz."

Duddits, "Ennie!" diye bağırdı. O eski gülümsemesi gri ve yorgun yüzünü aydınlatıyordu. "Baş güü, ayy tern!"

Henry, "Öyle," dedi ve ağlamaya başladı. "Başka gün, aynı terane."

Roberta, "Niye geldiğini biliyorum," dedi. "Ama yapma. Lütfen Henry. Sana yalvarıyorum. Oğlumu benden uzaklaştırma. O ölüyor."

9

Kurtz tam Perlmutter'den, Underhill ve yeni dostu –yeni arkadaşın adı Henry'ydi, Henry Devlin– hakkında yeni bir rapor isteyecekken

Pearly yüzünü Humvee'nin tavanına çevirip uzun uzun, ulur gibi bir çığlık attı. Kurtz, Nikaragua'dayken bir kadının doğurmasına yardım etmişti (duygusallıkla, *bir de bizi hep kötü bilirler*, diye düşündü) ve bu çığlık ona güzel La Juvena Nehri'nin kıyılarındaki o kadının çığlıklarını anımsattı.

Kurtz, "Dayan Pearly!" diye bağırdı. "Dayan aslanım! Derin nefes al!"

Pearly, "Lanet olsun sana!" diye bağırdı. "Bak beni ne hallere soktun, seni pislik, LANET OLSUN SANA!"

Kurtz bunun için ona kızmadı. Kadınlar doğumda korkunç şeyler söylüyorlardı ve Pearly kesinlikle erkek olmakla birlikte, Kurtz onun doğuma yakın bir deneyim geçirmekte olduğuna inanıyordu. Belki de Perlmutter'in acısına son vermenin akıllıca olacağını düşündü...

Pearly, "Yapmasan iyi edersin," diye inledi. Kızıl sakallı yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu. "Yapmasan iyi edersin, seni kertenkele derili ihtiyar sapık."

Kurtz, "Kaygılanma aslanım," diye yatıştırdı ve Perlmutter'in titreyen omzunu okşadı. İleriden Kurtz'un kendilerine yol açması için ikna ettiği dozerin düzenli gürültüsü geliyordu (dünya grimsi bir ışıkla aydınlanırken hızları saatte baş döndürücü bir yetmiş kilometreye çıkmıştı). Dozerin ışıkları kirli kırmızı yıldızlar gibi parlıyordu.

Kurtz öne eğildi, ilgi dolu bakışlarla Perlmutter'e baktı. Humvee'nin arkası kırık cam yüzünden çok soğuktu, ama Kurtz o an bunu fark etmedi. Pearly'nin paltosunun önü balon gibi şişiyordu ve Kurtz bir kez daha dokuz milimetreliğini çekti.

"Patron, eğer patlarsa..."

Freddy sözünü bitiremeden Perlmutter kulakları sağır edecek bir sesle yellendi. Koku ani ve çok şiddetliydi ama Pearly fark etmemiş göründü. Başı arkaya düştü, gözleri yarı kapandı, yüzüne müthiş bir rahatlama ifadesi geldi.

Freddy, "Öf, vay CANINA!" diye haykırarak aracın içindeki soğuğa rağmen camını sonuna kadar açtı.

Kurtz büyülenmiş gibi Pearly'nin şiş karnının inmesini seyretti. Perlmutter'in içinde büyüyen şey işe yarayabilirdi – belki. Her şey Tanrı'ya, Kutsal Kitap'a hizmet ederdi ve belki de bok-gelincikleri de buna dahildi.

Kurtz bir eliyle Pearly'nin omzunu okşayıp diğeriyle dokuzluğu yanındaki koltuğa koyarken, "Dayan asker," dedi. "Tanrı'yı düşün ve dayan."

Perlmutter aksi aksi, "Boş ver Tanrı'yı," deyince Kurtz biraz şaşırdı. Perlmutter'in böyle şeyler söyleyebileceğine hiç inanmazdı.

Önlerinde dozerin arka lambaları yandı ve yolun sağına çekti.

Kurtz, "Hah," dedi.

"Ne yapayım patron?"

"Arkasına yanaş." Kurtz neşeli konuşuyordu, ama dokuz milimetreliği yine eline aldı. "Yeni arkadaşımızın ne istediğine bakalım. Gerçi bildiğini sanıyordu. "Freddy, eski dostlarımızdan ne haberler var? Onları duyuyor musun?"

Freddy istemeye istemeye, "Yalnızca Owen'ı," dedi. "Ne yanındaki adamı, ne de kovaladığı adamları duyabiliyorum. Owen yolda değil. Bir evin içinde. Birisiyle konuşuyor."

"Derry'de bir ev mi?"

"Evet."

Dozerin sürücüsü kocaman yeşil çizmeleri ve Eskimolara uygun kapüşonlu parkasıyla karların içinden yürüyüp geldi. Yüzünün alt kısmını kocaman bir yün atkıya sarmış, uçları arkasında uçuşuyordu. Kurtz'un atkıyı adamın karısının ya da annesinin örmüş olduğunu anlaması için telepati gücüne sahip olması gerekmiyordu.

Dozerci camdan eğildi ve içerideki kükürtle etil alkol karışımı kokuyu alınca yüzünü buruşturdu. Önce Freddy'yle yarı baygın Perlmutter'e, sonra arka koltuktaki Kurtz'a kuşkuyla baktı. Kurtz öne doğru eğilmiş, ilgiyle onu seyrediyordu. Silahını en azından şimdilik sol dizinin altına sakladı.

Kurtz, "Evet kaptan?" diye sordu.

"İsminin Randall olduğunu söyleyen birinden telsiz mesajı aldım." Dozerci rüzgâr yüzünden sesini yükseltti. Koyu bir Kuzeyli aksanıyla konuşuyordu. "General Randall. Uydu aracılığıyla doğrudan Wyoming'deki Cheyenne Dağı'ndan arıyormuş güya."

Kurtz aynı neşeli havada, "Bu isim benim için hiçbir anlam taşımıyor kaptan," dedi. Bir yandan da, "Yalan söylüyorsun, yalan söylüyorsun," diye inleyen Perlmutter'i duymazdan geliyordu.

Dozerci ona bir bakış fırlatıp Kurtz'a döndü. "Adam bana bir parola verdi: Mavi Çıkış. Sence bir anlamı var mı?"

Kurtz, "Adım Bond, James Bond," dedi ve güldü. "Birisi seninle dalga geçmiş kaptan."

"Sana görevin üstüne düşen kısmının sona erdiğini ve ülkenin sana teşekkür ettiğini söylememi istedi."

Kurtz gözleri parlayarak, "Altın bir saatten de söz ettiler mi koçum?" diye sordu.

Dozerci dudaklarını yaladı. Kurtz, ilginç, diye düşündü. Adamın bir deliyle konuştuğuna karar verdiği anı tam olarak görebilmişti. *Tam o anı.*

"Altın saatten filan haberim yok. Yalnızca sizi daha ileri götürememeyeceğimi söylemek istedim. Emir verilmeden yani."

Kurtz tabancasını sakladığı yerden çıkarıp dozercinin yüzüne doğrulttu. "İşte emir aslanım, üç kopya halinde hazırlanıp imzalanmış. Uyar mı?"

Dozerci uzun Yankee gözleriyle tabancaya baktı. Pek korkmuş görünmüyordu. "Ya? Uygun görünüyor."

Kurtz güldü. "Aferin! Çok akıllıca! Şimdi gidelim. Ve biraz hızlanmanı istiyorum, Tanrı seni korusun. Derry'de birisine..." Kurtz tam sözcüğü düşündü ve buldu. "Brifing vereceğim."

Perlmutter yarı güldü, yarı inledi. Dozerci ona baktı.

Kurtz sır verir gibi, "Ona aldırma, o hamile," dedi. "Birazdan istiridye, turşu filan istemeye başlar."

Dozerci, "Hamile ha?" diye tekrarladı. Sesinde hiçbir ifade yoktu.

"Evet, ama boş ver. Senin sorunun değil. Şu var ki aslanım..." Kurtz öne doğru eğildi, dokuz milimetreliğin namlusunun üstünden samimi bir havada konuştu. "Yakalamam gereken şu adam şu anda Derry'de. Çok geçmeden yeniden yola çıkacak ve sanırım postunun peşinde olduğumu biliyor..."

Freddy Johnson, "Biliyor tabii," dedi. Ensesini kaşıdı, sonra elini apışarasına indirip orasını kaşıdı.

Kurtz, "Ama bu arada," diye sözlerini sürdürdü. "Sanırım arayı biraz kapatabilirim. Şimdi, şu poponu kaldırıp vitese takacak mısın?"

Dozerci başıyla onaylayıp dozerinin kabinine döndü. Hava biraz daha aydınlanmıştı. Kurtz hafif bir şaşkınlıkla, *bu büyük olasılıkla hayatımın son gününün şafağı*, diye düşündü.

Perlmutter hafif hafif inlemeye başladı. Bir süre homurdandı, sonra sesi çığlığa dönüştü. Yine karnını tuttu.

Freddy, "Tanrım," dedi. "Karnına bak patron. Bir somun ekmek gibi şişiyor."

Kurtz, "Derin nefes," dedi ve Perlmutter'in omzunu şefkatle okşadı. Önlerinde dozer yine hareket etmişti. "Derin nefes al evlat. Gevşe. Gevşe ve güzel şeyler düşün."

10

Derry'ye kırk kilometre kalmıştı. Kurtz, *Owen'la aramda kırk kilometre*, diye düşündü. *Hiç de fena değil. Sana geliyorum aslanım. Seni okula götürmem gerek. Kurtz Çizgisi'ni geçmekle ilgili unuttuklarını öğreteceğim.*

Yirmi dakika daha geçti ve hâlâ oradaydılar. Bunu hem Freddy, hem de Perlmutter söylüyordu. Freddy kendinden pek emin değildi ama Pearly anneyle konuştuklarını söyledi; Owen'la öteki adam anneyle konuşuyorlardı. Anne onu bırakmak istemiyordu.

Kurtz, "Kimi?" diye sordu. Hiç aldırmıyordu. Anne onları Derry'de tutuyor, arayı kapatmalarına olanak tanıyordu, o yüzden her kim olursa olsun ve nedeni ne olursa olsun, Tanrı anneyi korusundu.

Pearly, "Bilmiyorum," dedi. Kurtz'un dozerciyle konuşmasından beri bağırsakları nispeten sakindi, ama sesi yorgun çıkıyordu. "Göremiyorum. Birisi var, ama bakacak aklı yok gibi."

"Freddy?"

Freddy başını iki yana salladı. "Owen'ı kaybettim. Dozerciyi ancak duyabiliyorum. Sanki... bilmem... telsiz sinyalini kaybeder gibi."

Kurtz koltuğunda öne eğilip Freddy'nin yanağındaki Ripley'e yakından baktı. Ortadaki madde hâlâ parlak kırmızı-turuncuydu, ama kenarları kül rengine dönüşüyor gibiydi.

Kurtz, *ölüyor*, diye düşündü. *Ya Freddy'nin sistemi ya da çevre onu öldürüyor. Owen haklıymış. Kahrolası.*

Yine de bir şey değişmedi. Çizgi hâlâ çizgiydi ve Owen onu geçmişti.

Perlmutter yorgun sesiyle, "Dozerci," dedi.

"Ne olmuş dozerciye aslanım?"

Ama Perlmutter'in yanıt vermesine gerek kalmadı. Önlerinde, savrulan karların arasında yanıp sönen tabelada 32. ÇIKIŞ GRANDVIEW/ GRANDVIEW İSTASYONU yazıyordu. Dozer aniden hızlanarak kep-

çesini kaldırdı. Humvee de birdenbire yine otuz santimden fazla kaygan karın üstünde kaldı. Dozerci sinyal vermeye zahmet etmeden hızla çıkışa saptı ve arkasından karları geniş bir dalga halinde püskürttü.

Freddy, "Peşine düşeyim mi?" diye sordu. "Yakalayabilirim patron!"

Kurtz, Freddy'ye devam etmesini söyleme dürtüsünü bastırdı, o çekik gözlü Yankee alçağını yakalayıp çizgiyi geçen tiplere ne olduğunu öğreteceklerdi. Ona Owen Underhill'in ilacından bir doz vermek gerekirdi. Ancak dozer Hummer'dan çok daha büyüktü ve çarpışan arabalar oynamaya başlarlarsa neler olacağını kim bilebilirdi ki?

Kurtz arkasına yaslanıp, "Otoyolda kal evlat," dedi. "Gözümüzü ödülden ayırmayalım." Yine de dozerin buz gibi rüzgârlı sabahta uzaklaşmasını gerçek bir pişmanlıkla seyretti. Kahrolası Yankee'nin Freddy'yle Archie Perlmutter'den sıcak bir doz almış olmasını bile umamıyordu, çünkü madde dayanmıyordu.

Karların içinde yavaşlayıp yollarına devam ettiler. Kurtz güneye doğru gittikçe koşulların iyileşeceğini tahmin etti. Fırtına neredeyse dinmişti.

Freddy'ye, "Tebrikler," dedi.

"Ha?"

Kurtz omzunu okşadı. "İyileşiyor gibisin." Perlmutter'e döndü. "Seni bilmem aslanım."

11

Kurtz'un konumundan yüz kilometre kuzeyde ve Henry'nin yakalanmış olduğu arka yollardaki kavşaktan iki kilometre kadar ötede, Imperial Valley'cilerin yeni komutanı –kırk yaşlarının sonlarında, çok güzel bir kadındı– kod adı Tertemiz Bir olan bir vadideki bir çam ağacının yanında duruyordu. Tertemiz Bir kelimenin tam anlamıyla bir ölüm vadisiydi. Bir ucundan diğerine çoğunluğu turuncu giysili cesetlerle doluydu. Sayıları yüzü geçiyordu. Kimliği bulunanların kimliklerini boyunlarına bağlamışlardı. Ölülerin çoğunun üstünde sürücü ehliyetleri vardı ama arada Visa ve Discover kartları, Blue Cross kartları ve av ruhsatları da görülüyordu. Alnının ortasında kocaman kara bir delik olan bir kadın Blockbuster Video kartıyla etiketlenmişti.

Kate Gallagher en büyük ceset yığınının başında durmuş, ikinci raporunu yazmadan önce ön sayım yapıyordu. Bir elinde Palın Pilot bilgisayar vardı. O en ünlü ölü sayıcısı Adolf Eichmann olsa bu aygıtı pek kıskanırdı. Pilot bilgisayarlar önceden çalışmıyordu, ama artık yeni elektronik aygıtların çoğu çalışır olmuştu.

Kate kulaklık ve maskesinin üstünde, ağzının önüne uzanan bir mikrofon takıyordu. Ara sıra birinden açıklama istiyor ya da emir veriyordu. Kurtz kendine hem hevesli, hem de çalışkan bir halef seçmişti. Gallagher şurada burada cesetleri sayarken kaçakların en az yüzde altmışını yakaladıklarını tahmin ediyordu. Adamlar mücadele etmişlerdi, bu da sürpriz olmuştu tabii ama uzun dönemde çoğu hayatta kalma konusunda uzman değillerdi. Bu kadar basitti işte.

"Kate."

Jocelyn McAvoy vadinin güney ucunda ağaçların arasından belirdi. Kapüşonunu arkaya atmış, kısa saçlarını yeşil ipek bir eşarpla örtmüş, silahını omzuna asmıştı. Parkasının önünde kocaman bir kan lekesi vardı.

Yeni komutanına, "Korkuttum, değil mi?" diye sordu.

"Tansiyonumu bir iki derece yükseltmiş olabilirsin."

"Dördüncü Bölge temiz, belki bu biraz düşürür." McAvoy'un gözleri parlıyordu. "Kırktan fazla yakaladık. Jackson kesin sayıları bildirecek ve kesin derken, şu anda keskin bir şey olsa..."

"Özür dilerim. Bayanlar?"

Döndüler. Vadinin kuzey ucundaki karla kaplı çalıların arasından yarım düzine erkek ve iki kadından oluşan bir grup çıkmaktaydı. Çoğu turuncu giyiyordu ama liderleri parkasının altına Mavi Grup tulumu giyen tıknaz bir adamdı. Şeffaf maskesi de hâlâ yüzündeydi fakat çenesinin altında kesinlikle kurallara uymayan bir Ripley lekesi vardı. Yeni gelenlerin hepsi otomatik silahlar taşıyorlardı.

Gallagher'la McAvoy birbirlerine tek bir yakalandık bakışı fırlatabildiler. Sonra Jocelyn McAvoy silahına sarılırken Kate Gallagher da bir ağaca dayadığı Browning'ini almak üzere atıldı. İkisi de beceremediler. Silahlardan kulakları sağır edici bir ses çıktı. McAvoy neredeyse beş metre havalandı. Postallarından biri çıktı.

Turunculu kadınlardan biri, *"Bu Larry için!"* diye bağırıyordu. *"Bu Larry için, sizi sürtükler, bu Larry için!"*

12

Ateş bitince Ripley sakallı adam grubunu Kate Gallagher'ın yüzüstü düşmüş cesedinin başında topladı. Gallagher, West Point'ten dokuzunculukla mezun olduktan sonra Kurtz isimli hastalığın pençesine düşmüştü. Tıknaz adam onun silahına el koydu. Kendisininkinden daha iyiydi.

"Demokrasiye inanırım," dedi. "Sizler istediğinizi yapabilirsiniz ama ben şimdi kuzeye gidiyorum. Kanada Marşı'nın sözlerini öğrenmem ne kadar zaman alır bilmiyorum ama öğreneceğim."

Adamlardan biri, "Ben de seninle geliyorum," dedi ve çok geçmeden hepsinin onunla gideceği belli oldu. Oradan ayrılmadan önce liderleri eğilip bir kar yığınının içinden Palın Pilot'ı aldı.

Emil "Dawg" Brodsky, "Hep bunlardan bir tane istemiştim," dedi. "Yeni teknolojiye meraklıyımdır."

Geldikleri yönden ölüm vadisinden çıkıp kuzeye yöneldiler. Çevreden tek tük silah sesleri duyuluyordu ama Temizlik Harekâtı genel anlamda sona ermişti.

13

Bay Gri bir cinayet daha işleyip bir araç daha çalmıştı. Bu seferki bir kar küreme aracıydı. Jonesy nasıl olduğunu görmedi. Bay Gri anlaşılan Jonesy'yi (en azından bütün zamanını ve enerjisini bu soruna adayana dek) ofisinden çıkaramayacağına karar verip elinden geldiği kadarını yapmaya, onu dış dünyadan soyutlamaya çalışmıştı. Jonesy artık Montressor şarap mahzenine kapadığında Fortunato'nun neler hissettiğini anlıyordu.

Bay Gri polis arabasını otoyolun güneye giden şeridine çıkarmasından (en azından şimdilik tek bir şerit açıktı ve o da çok kaygandı) az sonra olmuştu. Jonesy o sırada bir dolaba girmiş, görünürde son derece parlak bir fikri izliyordu.

Bay Gri telefonunu mu kesmişti? Pekâlâ, o da tıpkı Bay Gri onu fazla ısıtıp çıkarmaya çalıştığında serinlemek için termostat yarattığı gibi, yeni bir iletişim biçimi yaratacaktı. Bir faks makinesinin işini göreceğine karar verdi. Neden olmasındı? Bütün aygıtlar sembolikti, ancak ilk başta odaklanmak için gözlerinin önüne getirmesi gerekiyor-

du; sonra kullanma gücüne zaten yirmi yılı aşkın bir süredir sahipti. Bay Gri bu güçleri sezmiş ve ilk sıkıntısının ardından onları Jonesy'ye kullandırmamak için büyük ustalık göstermişti. Önemli olan tıpkı Bay Gri'nin güneye gitme yolları bulması gibi, onun yerleştirdiği engellerin çevresinden dolanmaktı.

Jonesy gözlerini kapatıp Tarih Bölümü ofisindeki gibi bir faks makinesi hayal etti ve yeni ofisinin dolabında olduğunu düşündü. Sonra kendini tıpkı sihirli lambayı ovan Alaaddin gibi hissederek (ancak kendini kaybetmediği sürece sonsuz dilek dilemeye hakkı var gibiydi) yanında bir tomar kâğıt ve bir de Berol Black Beauty kurşunkalem düşündü. Daha sonra becerip beceremediğini görmek için dolaba gitti.

İlk başta oldukça iyi görünüyordu... yalnız kalem biraz garipti. Yepyeniydi ve ucu iyice sivriltilmişti, ama sapı kemirilmişti. Yine de olması gerektiği gibiydi, değil mi? Daha Witcham Street İlkokulu'ndayken bile Black Beauty kalemlerini hep Beaver kullanırdı. Diğerleri daha standart sarı Eberhard Faber'leri kullanırlardı.

Faks karmakarışık bir sürü askıyla bir ceketin (annesinin ilk av gezisi için alıp da sonra dışarıda olduğu her an giymesi için yemin ettirdiği parlak turuncu parkaydı) altında, yerde kusursuz görünüyor ve homurtusu insanı yüreklendiriyordu.

Önünde diz çöküp ışıklı ekrandaki yazıyı okuyunca düş kırıklığına uğradı. VAZGEÇ JONESY DIŞARI ÇIK.

Makinenin yanındaki telefonu kaldırınca ve Bay Gri'nin ses kaydını duydu. "Vazgeç Jonesy, dışarı çık. Vazgeç Jonesy, dışarı..."

Neredeyse gök gürültüsüne benzeyen bir dizi gümbürtü bağırıp ayağa fırlamasına neden oldu. İlk aklına gelen Bay Gri'nin komando yöntemleriyle kapıyı kırıp içeri dalmaya kalkışması oldu.

Ama kapı değildi. Pencereydi ve bazı bakımlardan bu daha da kötüydü. Bay Gri penceresinin önüne sanayi tipi gri panjurlar çeliğe benziyordu çakmıştı. Artık yalnızca tutsak değil, aynı zamanda kördü de.

Panjurların iç tarafında, camdan kolayca okunabilecek bir şekilde VAZGEÇ JONESY DIŞARI ÇIK yazıyordu. Jonesy kısa bir an *Oz Büyücüsü*'nü, gökyüzündeki TESLİM OL DOROTHY yazısını düşündü ve içinden gülmek geldi. Gülemedi. Komik ya da alaycı bir şey yoktu. Bu çok korkunçtu.

"Hayır!" diye haykırdı. "İndir şunları! İndir şunları, lanet olasıca!"

Yanıt yok. Jonesy camı kırıp arkadaki çeliği eğmek niyetiyle ellerini kaldırdı, sonra, *sen delirdin mi*, diye düşündü. *Onun istediği de bu*

zaten! Camı kırdığın anda o panjurlar yok olur ve Bay Gri içeri girer. İşin biter ahbap.

Hareket ettiklerinin, dozerin ağır uğultusunun farkındaydı. Şimdi nereye gelmişlerdi? Waterville? Augusta? Yoksa daha da güneye mi? Karın yağmura dönüştüğü bölgeye mi? Herhalde hayır, kardan kurtulmuş olsalar Bay Gri dozerden daha hızlı bir araca geçerdi. Ama çok geçmeden kurtulacaklardı. Çünkü güneye gidiyorlardı.

Nereye gidiyorlardı?

Jonesy alaycı mesajıyla kapalı panjura bakarak, *ölsem daha iyi*, diye düşündü. *Şimdiden ölsem daha iyi.*

14

Sonunda Owen, Roberta Cavell'ı kollarından tuttu ve tek gözü ilerleyen saatte, her dakikanın Kurtz'u daha yaklaştırdığının bilinciyle ona Duddits'i ne kadar hasta olursa olsun neden almak zorunda olduklarını anlattı. Henry bu koşullar altında bile ciddi bir yüzle *dünyanın kaderi buna bağlı olabilir* tümcesini söyleyebileceğini sanmıyordu. Bütün ömrünü ülkesi için silah taşımakla geçirmiş olan Underhill ise söyledi.

Duddits kolunu Henry'ye dolamış duruyor, hayran gözlerle onu seyrediyordu. En azından o gözler değişmemişti. Bir de Duddits'in yanındayken hep hissettiği; işlerin ya çok güzel olduğu ya da çok geçmeden düzeleceği duygusu.

Roberta, Owen'a baktı. Onun ağzından çıkan her cümleyle yüzü daha da yaşlanıyor gibiydi. Sanki objektif açık kalmış, zamanın geçişini kaydediyordu.

"Evet," dedi. "Evet, Jonesy'yi bulmak istediğinizi anlıyorum, onu yakalamak istiyorsunuz, ama o ne yapmak istiyor? Ve eğer buraya geldiyse, neden burada yapmadı?"

"Hanımefendi, bu soruları yanıtlayamam..."

Duddits birdenbire, "Savaş," dedi. "Onesy savaş istiyor."

Savaş mı? Owen'ın zihni telaşla Henry'ye sordu. *Ne savaşı?*

"Hanımefendi. Bayan Cavell." Owen onu yine hafifçe kollarından tuttu. Henry son on iki yıldır büyük bir zalimlikle aramamış olsa da, bu kadını çok seviyordu ve Owen bunun nedenini biliyordu. Tatlı bir duman gibi kadının üstünden tütüyordu sanki. "Gitmemiz gerek."

"Hayır. Ah lütfen hayır deyin." Gözyaşları yine dökülüyordu. Owen, *yapmayın bunu hanımefendi*, demek istiyordu. *İşler zaten yeterince kötü. Lütfen bunu yapmayın.*

"Bir adam geliyor. Çok kötü bir adam. O buraya geldiğinde biz gitmiş olmalıyız."

Roberta'nın dalgın, kederli yüzü kararlılıkla doldu. "Pekâlâ o halde. Öyle gerekiyorsa. Ama ben de sizinle geliyorum."

Henry, "Roberta, olmaz," dedi.

"Evet! Evet, ben ona bakabilirim... ilaçlarını veririm... Prednisone'unu... limonlu pamuklarını da getiririm ve..."

"Umma, oo ay ere."

"Hayır Duddie, hayır!"

"Umma, oo ay ere! Güv! Güv!" Güvenli, güvenli. Duddits artık huzursuzlanıyordu.

Owen, "Gerçekten zamanımız kalmadı," dedi.

Henry, "Roberta," dedi. "Lütfen."

Roberta, "Bırakın geleyim!" diye bağırdı. "O benim her şeyim!"

Duddits, "Umma," dedi. Sesi hiç de çocuksu değildi. *"Ooo... ay... ERE."*

Roberta ona dikkatle baktı, sonra yüzü çöktü. "Pekâlâ," dedi. "Bir dakika. Bir şey almam gerek."

Duddits'in odasına girdi ve bir kesekâğıdıyla gelip Henry'ye uzattı.

"İlaçları," dedi. "Prednisone'u dokuzda almalı. Unutma, yoksa göğsü doluyor ve canı acıyor. İsterse Percocet alabilir ve herhalde isteyecektir, çünkü soğuğa çıkmak da ona acı veriyor."

Henry'ye kederle, ama kınamadan baktı. Henry neredeyse kınamasını diliyordu. Tanrı bilir, daha önce kendisini bu kadar utandıran hiçbir şey yapmamıştı. Duddits uzun süredir lösemiydi ve hiçbirinin haberleri olmamıştı.

"Bir de limonlu pamukları var ama yalnızca dudaklarına sür, çünkü dişetleri artık çok kanıyor ve limon yakıyor. Burnu kanarsa pamuk var. Ah, bir de kateter. Omzunda görüyor musun?"

Henry başını salladı. Sargıların arasında çıkan bir plastik tüp ucu. Ona bakarken garip bir dejavu duygusuna kapıldı.

"Dışarıdayken kapalı tutun... Dr. Briscoe bana gülüyor ama hep oradan üşüteceğinden korkuyorum... bir atkı işinizi görür... bir mendil bile..." Yine ağlıyor, hıçkırıyordu.

Henry, "Roberta..." diye başladı. Şimdi o da saate bakıyordu.

Owen, "Ona ben bakarım," dedi. "Babama sonuna kadar baktım. Prednisone'u da, Percocet'i de bilirim." Ve dahasını: daha güçlü steroitler, daha etkili ağrıkesiciler. Sonunda marihuana, metadon ve en sonunda da eroinden çok daha iyi olan saf morfin. Morfin, ölümün en sinsi makinesi.

Onu kafasının içinde hissetti, sonra ancak yere değecek kadar hafif ayakları çağrıştıracak şekilde gıdıklandı. Tatsız bir duygu değildi. Roberta babası hakkında söylediklerinin gerçek mi, yalan mı olduğunu anlamaya çalışıyordu. Owen bunun olağanüstü oğlundan aldığı bir armağan olduğunu ve artık kendisinin unuttuğu kadar uzun süredir kullandığını fark etti... tıpkı Henry'nin arkadaşı Beaver'ın kürdan çiğnemesi gibi. Henry'ninki kadar güçlü değildi, ama oradaydı ve Owen gerçeği söylediği için hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Roberta, "Lösemi değildi ama," dedi.

"Akciğer kanseriydi. Bayan Cavell, biz gerçekten..."

"Ona bir şey daha vermem gerek."

Henry, "Roberta, yapamayız..." diye söze başladı.

"Hemen, hemen." Mutfağa koştu.

Owen bu kez gerçekten korktu. "Kurtz, Freddy ve Perlmutter... Henry, nerede olduklarını bilmiyorum! Kaybettim onları!"

Henry kesekâğıdının tepesini açıp içine baktı. Orada, limonlu gliserinli pamuk kutusunun tepesinde gördüğü şey onu büyüledi. Owen'a yanıt verdi, ama sesi sanki önceden bilinmeyen –ne bilinmesi, keşfedilmemiş– bir vadiden geliyor gibiydi. Öyle bir vadinin olduğunu artık biliyordu. Yıllar arasında bir çukur. Böyle bir coğrafyanın varlığından hiç kuşku duymadığını söyleyemezdi ama Tanrı adına, neden bu kadar az kuşkulanmıştı?

"29. Çıkış'ı yeni geçtiler," dedi. "Yirmi kilometre gerimizdeler. Belki daha da yakın."

"Senin neyin var?"

Henry elini kesekâğıdına uzatıp örümcek ağına benzer küçük ip eseri çıkardı. Burada Duddits'in yatağının üstünde asılıydı ve Alfie ölmeden önce de Maple Lane'deki evde dururdu. "Duddits, bunu nereden buldun?" diye sordu, ama tabii biliyordu. Düş kapanı Hole in the Wall'un salonundakinden daha küçüktü ama onun dışında ikizi sayılabilirdi.

Duddits, "Eeeyer," dedi. Gözlerini Henry'den hiç ayırmamıştı. Sanki Henry'nin orada olduğuna inanamıyor gibiydi. "Eeeyer ent ooo eee. "Oğo eğe issmuss asseek."

Bedeni byrus'u yenerken akıl okuma yeteneği de geçmesine rağmen, Owen bunu anlamakta zorlanmadı. *Beaver gönderdi*, diyordu Duddits. *Geçen hafta, Noel için.* Down sendromlular geçmiş ve gelecek zaman kavramlarını ifade etmekte güçlük çekerlerdi ve Owen, Duddits için geçmişin hep geçen hafta, geleceğin de gelecek hafta olduğunu düşündü. Owen, herkes böyle yapabilse dünyada çok daha az keder ve kin olur, diye düşündü.

Henry küçük ipten düş kapanına bir an daha baktı, sonra Roberta telaşla içeri girerken kesekâğıdına geri koydu. Ne getirdiğini görünce Duddits'in yüzü aydınlandı. "Ooooby-Doo!" diye bağırdı. "Ooby-Doo!" Onu alıp annesinin yanaklarına birer öpücük kondurdu.

Henry, "Owen," dedi. "Gözleri parlıyordu. "Son derece iyi haberlerim var."

"Anlat."

"Alçaklar yolu uzattılar. 28. Çıkış'ın önünde kayıp savruldular. On, belki yirmi dakikalarına mal olacak."

Duddits gülümseyip başını sallayarak, "İne!" dedi. "Cikket." Ve Owen ceketine uzanırken ekledi. "Seen Osie bulur bii göör." Owen onu da anladı ve ürperdi. *Josie'yi bulurken bizi gördün.*

Demek ki... Duddits onu görmüştü. Daha dün gece mi, yoksa Duddits onu on dokuz yıl önce o gün mü görmüştü? Duddits'in yeteneği bir tür zaman yolculuğunu da kapsıyor muydu?

Ama soru sorma zamanı değildi ve Owen neredeyse buna memnundu.

"Yemek kutusunu hazırlamayacağımı söyledim ama hazırladım tabii. Sonunda hazırladım."

Roberta ona baktı. Duddits yine Boston Red Sox'ın armağanı olan kocaman bir parka giyerken kutuyu bir elinden diğerine geçiriyordu. Yüzü parkanın parlak mavisinin ve yemek kutusunun daha da parlak sarısının yanında iyice solgun görünüyordu. "Gideceğini biliyordum. Ve benim gitmeyeceğimi." Bakışları Henry'nin yüzünü aradı. "Lütfen, ben de gidemez miyim Henry?"

Henry, "Eğer gidersen, onun önünde ölebilirsin," dedi. Bunun zalimliğinden de, işinin onu doğru düğmelere basmak için hazırlamış olmasından da nefret ediyordu. "Bunu görsün ister misin Roberta?"

"Hayır, istemem tabii." Ve sanki sonradan düşünmüş gibi, Henry'yi yüreğinin derinlerine kadar yaraladı. "Lanet olsun sana!"

Duddits'in yanına gitti, Owen'ı kenara itti ve çabucak oğlunun fermuarını çekti. Sonra onu omuzlarından tutup çekti ve gözlerinin içine baktı. Minicik, yırtıcı, küçük bir kuşa benzeyen kadın. Parkasının içinde yüzen uzun boylu, solgun oğlu. Roberta artık ağlamıyordu.

"Uslu ol Duddie."

"Eee oood, Umma."

"Henry'yi dinle."

"İi, Umma. Beeen ine Ennie."

"Parkanı çıkarma."

"İil." Hâlâ söz dinliyordu ama artık biraz sabırsızdı, gitmek istiyordu. Bütün bunlar Henry'yi gerilere götürdü: dondurma almaya gidişler, mini-golf oynamaya (Duddits o oyunda çok iyiydi, bir tek Pete onu sürekli yenebiliyordu) gidişler, sinemaya gidişler; mutlaka, *Henry'yi dinle* ya da *Jonesy'yi dinle* veya *arkadaşlarını dinle; her zaman uslu ol Duddie* ve *Ben eee oood Umma.*

Roberta onu tepeden tırnağa süzdü.

"Seni seviyorum Douglas. Bana her zaman iyi bir oğul oldun ve seni çok seviyorum. Bana bir öpücük ver şimdi."

Annesini öptü, Roberta'nın eli uzanıp oğlunun sakalları uzamış yanağını okşadı. Henry seyretmeye dayanamıyordu ama tıpkı örümcek ağına yakalanmış bir sinek kadar çaresiz, seyretti. Her düş kapanı bir tuzaktı aynı zamanda.

Duddits ona zoraki bir öpücük daha verdi ama parlak yeşil gözleri bir Henry'ye, bir kapıya bakıyordu. Duddits gitmek için sabırsızlanıyordu. Çünkü Henry'nin peşindeki adamların arkadaşına yaklaştıklarını mı biliyordu? Çünkü bu eskiden beşinin yaşadıkları gibi bir serüven miydi? Her ikisi de mi? Herhalde her ikisi de. Roberta çekildi, elleri oğlunu son kez bıraktı.

Henry, "Roberta," dedi. "Bunun olduğunu neden hiçbirimize söylemedin? Neden aramadın?"

"Neden hiç gelmediniz?"

Henry başka bir soru daha sorabilirdi: Duddits neden aramadı? Ama sorunun kendisi bile yalan olurdu. Duddits martta Jonesy kaza geçireli beri sürekli aramıştı. Ters dönmüş cipin yanında karlara oturmuş bira içerken yere tekrar tekrar DUDDITS yazan Pete'i düşündü. Hiç Bitmeyen Çocukluk Ülkesi'nde hapsolmuş ve orada ölmekte olan Duddits; mesajlar gönderip ancak sessizlikle karşılaşan Duddits. Sonunda içlerinden biri gelmişti, ama onu yalnızca bir kesekâğıdı dolusu ilaç ve

yemek kutusuyla alıp götürmek için. Düş kapanında iyilik yoktu. Onlar o ilk günde bile Duddits için iyilikten başka bir şey düşünmemişler, onu içtenlikle sevmişlerdi. Yine de sonu buraya varmıştı.

"Ona iyi bak Henry." Bakışları Owen'a yöneldi. "Sen de. Oğlumu iyi bakın."

Henry, "Çalışacağız," dedi.

15

Dearborn Sokağı'nda dönecek yer yoktu; bütün bahçe yolları karla kaplıydı. Artan sabah aydınlığında uyuyan mahalle Alaska tundrasının derinliklerindeki bir kasabayı andırıyordu. Owen, Hummer'ı geri vitese taktı ve sokaktan aşağı uçarak gitti. Geniş aracın arkası sağa sola savruluyordu. Yüksek çelik tamponu kaldırımın kenarına park etmiş karla kaplı bir araca çarptı, bir cam kırıldı, sonra yine kavşaktaki donmuş engelin üstünden fırlayıp çılgınca Kansas Street'e, otoyola yöneldiler. Bütün bunlar olup biterken Duddits yemek çantası kucağında, arka koltukta son derece sakin oturuyordu.

Henry, Duddits neden Jonesy'nin savaş istediğini söyledi? Ne savaşı?

Henry yanıtı telepatiyle göndermeye çalıştı ama Owen artık onu duyamıyordu. Yüzündeki byrus lekeleri beyazlanmıştı ve unutup yanağını kaşıdığında tırnakları küfü tutam tutam söküp attı. Alttaki deri çatlamış ve tahriş olmuştu ama pek acımıyordu. Henry, *nezleyi atlatır gibi*, diye düşündü. *Aslında daha ciddi değil.*

"Söylemedi Owen."

Duddits arka koltuktan, "Savaş," dedi. Öne eğilip 95 GÜNEY yazılı kocaman yeşil tabelaya baktı. "Onesy *savaş* istiyor."

Owen alnını kırıştırdı; kepek gibi bir tutam kuru byrus döküldü. "Ne..."

Henry, *"Su,"* dedi ve Duddits'in kemikli dizine uzandı. "Jonesy *su* istiyor demeye çalışıyor. Ama isteyen Jonesy değil. Öteki. Bay Gri dediği."

16

Roberta, Duddits'in odasına gidip ortalığa atılmış giysilerini toplamaya başladı. Onları sağa sola saçması onu çıldırtıyordu, ama herhalde artık bunu düşünmek zorunda kalmayacaktı. Toplamaya başlayalı beş dakika olmadan bacaklarında bir halsizlik hissedip pencerenin önündeki koltuğa oturmak zorunda kaldı. Oğlunun zamanının gittikçe daha fazlasını geçirdiği yatağın görüntüsü onu rahatsız ediyordu. Hâlâ başının izini taşıyan yastığa düşen solgun sabah ışığı anlatılamayacak denli zalimdi.

Henry, Roberta'nın Duddits'in onlarla gitmesine izin verdiğini, çünkü bütün dünyanın geleceğinin Jonesy'yi, hem de en hızlı şekilde bulmalarına bağlı olduğuna inandıklarını sanıyordu. Ama öyle değildi. Roberta'nın Duddits'in gitmesine izin verme nedeni Duddits'in istemesiydi. Ölümcül hastalar imzalı basketbol kepleri alır; bir de eski dostlarla yolculuklara çıkarlardı.

Ama çok güçtü.

Onu yitirmek çok güçtü.

Yatağı görmemek için elindeki tişörtleri yüzüne bastırdı ve onun kokusunu duydu: Johnson's şampuanı, Dial sabunu ve en çok da, en kötüsü de kasları ağrıyınca sırtıyla bacaklarına sürdüğü krem.

Çaresizlik içinde ona uzandı; hortlak gibi onu götürmeye gelen iki adamın yanında bulmaya çalıştı, ama zihni gitmişti.

Kendini benden kopardı, diye düşündü. Yıllar içinde kendi sıradan telepatilerinden (çoğunlukla) keyif almışlardı. Bu çoğu özel çocuğun anneleriyle aralarında olan telepatiden belki birazcık farklıydı (Alfie'yle zaman zaman katıldıkları destek grubu toplantılarında *bağlantı* sözcüğünü tekrar tekrar duyardı) ama artık gitmişti. Duddits kendini kopartmıştı ve bu da korkunç bir şey olacak demekti.

O bilirdi.

Roberta hâlâ tişörtleri yüzüne bastırıp koklarken yine ağlamaya başladı.

17

Kurtz loş sabah aydınlığında yanıp sönen uyarı ışıklarını ve polis sirenlerini görene dek iyiydi (çoğunlukla iyiydi). Polislerin arkasında

kocaman bir treyler ölü bir dinozor gibi devrilmiş yatıyordu. Önde, yüzü görünmez olana dek sarınmış bir polis memuru onları çıkış rampasına doğru yönlendiriyordu.

Kurtz, "Lanet!" diyerek tükürdü. Tabancasını çekip ortalığa ateş etme dürtüsünü zorlukla bastırdı. Felaket olacağını biliyordu devrilmiş treylerin çevresinde başka polisler de vardı ama yine de dürtüyü şiddetle hissetti. Öyle yaklaşmışlardı ki! Çarmıha gerilmiş İsa aşkına, yetişiyorlardı! Sonra bu şekilde durdurulmak! "Lanet, lanet, lanet!"

Freddy, "Ne yapmamı istiyorsun patron?" diye sormuştu. Direksiyon başında ifadesiz oturuyordu ama o da silahını –otomatik bir tüfekti– kucağına koymuştu. "Mıhlarsam sağdan kayabiliriz. Altmış saniye içinde kayboluruz!"

Kurtz yine, *evet, patlat Freddy, eğer şu mavililerden biri yoluna çıkarsa, dök bağırsaklarını*, dememek için kendisiyle mücadele etti. Freddy kaçabilirdi... ama kaçamazdı. Sandığı kadar iyi bir sürücü değildi, Kurtz bunu görmüştü. Freddy de çoğu pilot gibi gökyüzündeki becerilerinin aynısına yeryüzünde de sahip olduğuna inanıyordu. Eğer kaçabilseler bile, mimleneceklerdi. General Ödlek Randall Mavi Çıkış diye haykırdıktan sonra bunu hiç göze alamazlardı. *Hapisten bedavaya kurtulma* kozunu kaybetmişti. Artık kendi başınaydı.

Akıllıca olanı yapmalıyım, diye düşündü. *Bana o yüzden para veriyorlar.*

Kurtz, "Uslu çocuk ol ve gösterdiği yoldan git," dedi. "Aslında rampaya saparken ona el sallamanı da istiyorum. Sonra güneye doğru devam et ve ilk fırsatta yeniden otoyola gir." İç çekti. "Hadi bakalım." Öne eğildi, Freddy'nin sağ kulağındaki beyazlaşan Ripley'leri görebilecek kadar sokuldu. Bir âşık kadar hevesli, fısıldadı. "Ve eğer bizi devirecek olursan, aslanım, ensene bir kurşun yersin." Belkemiğinin kafatasına bağlandığı yere dokundu. "Tam buraya."

Freddy'nin tahta-Kızılderili ifadesi hiç değişmedi. "Evet patron."

Kurtz daha sonra artık neredeyse komaya girmiş olan Perlmutter'i omzundan tutup gözlerini açana dek sarstı.

"Beni rahat bırak patron. Uyumam gerek."

Kurtz tabancasının namlusunu eski yaverinin başına dayadı. "Olmaz. Kalk bakalım aslanım. Biraz brifing zamanı."

Pearly inledi, ama doğruldu. Bir şey söylemek için ağzını açtığında dişlerinden biri parkasının önüne düştü. Diş Kurtz'a kusursuz görünüyordu. Bak anne, hiç çürük yok.

Pearly, Owen'la yeni arkadaşının hâlâ Derry'de durduklarını söyledi. Çok güzel. Harika. On beş dakika sonra Freddy, Humvee'yi karla kaplı bir başka giriş rampasından yeniden otoyola çıkarırken o kadar iyi değildi ama. Burası 28. Çıkış'tı ve hedeflerinden yalnızca bir çıkış gerideydi ama bir kilometre kadar kaybetmişlerdi.

Perlmutter, "Yine harekete geçtiler," dedi. Sesi zayıf ve bitkindi.

"Kahretsin!" Kurtz, Owen Underhill'e karşı hastalıklı ve işe yaramaz bir öfkeyle doluydu. Underhill artık en azından (Abe Kurtz için) bütün hikâyeyi, fiyaskoya dönüşen operasyonu simgeliyordu.

Pearly büyük bir çaresizlik içinde inledi. Midesi yine bulanmaya başlamıştı. Yanakları terden sırılsıklam, iki eliyle karnını tutuyordu. Normalde sıradan yüzü acıyla neredeyse yakışıklı olmuştu.

Yine uzun ve korkunç bir şekilde, sanki hiç bitmeyecekmiş gibi yellendi. Sesi Kurtz'a bin yıl kadar önce yaz kamplarında teneke kutulardan ve balmumu kaplı iplerden yaptıkları şamata düzeneklerini hatırlattı. Onlara boğa böğürtüleri derlerdi.

Humvee'yi dolduran koku Pearly'nin kanalizasyon işleme tesisinde büyüyen kırmızı kanserin kokusuydu. Önce onun atıklarıyla beslenmiş, sonra sağlam yerlere el atmıştı. Çok korkunçtu. Yine de işin bir de iyi yanı vardı. Freddy iyileşiyordu ve şu lanet Ripley, Kurtz'a hiç bulaşmamıştı (belki de bağışıklığı vardı; her neyse, on beş dakika önce maskesini çıkarıp arkaya atıvermişti). Pearly de kuşkusuz hasta olmakla beraber, aynı zamanda paha biçilemezdi; poposuna iyi bir radar sıkışmış gibiydi. Kurtz kokuya aldırmadan Perlmutter'in omzunu okşadı. İçindeki şey er geç dışarı çıkacak ve Perlmutter'in yararlılığı herhalde sona erecekti ama Kurtz bunu zamanı gelene dek düşünmeyecekti.

Kurtz şefkatle, "Dayan," dedi. "Ona yine uyumasını söyle."

Perlmutter, "Seni... lanet... budala!" diyerek yutkundu.

Kurtz, "Öyle," dedi. "Sen ne dersen aslanım." Ne de olsa, lanet budala oydu. Owen ödlek bir tilkiydi, ama onu o lanet kümese kim sokmuştu ki?

27. Çıkış'ı geçiyorlardı. Kurtz rampadan yukarı bakıp Owen'ın kullandığı Hummer'ın izlerini gördüğünü hayal etti. Oralarda bir yerde, yolun şu ya da bu tarafında Owen'la arkadaşının anlaşılmaz bir nedenle uğradıkları ev vardı. Niçin?

Perlmutter, "Duddits'i almak için uğradılar," dedi. Karnı yine iniyordu ve ağrının şiddeti geçmiş gibiydi. En azından şimdilik.

"Duddits mi? Ne biçim bir isim bu?"

"Bilmiyorum. Annesinden alıyorum. Onu göremiyorum. O farklı patron. Sanki insan değil de, griymiş gibi."

Kurtz ürperdiğini hissetti.

"Annesi bu Duddits denen tipi hem bir oğlan, hem de bir adam olarak düşünüyor." Bu, Gosselin'den ayrıldığından beri Kurtz'un ondan sormadan aldığı tek bilgiydi. Perlmutter neredeyse ilgilenmiş gibiydi.

Freddy, "Belki geri zekâlıdır," dedi.

Perlmutter, Freddy'ye bir bakış fırlattı. "Olabilir. Her neyse, hasta." Pearly iç çekti. "Neler hissettiğini biliyorum."

Kurtz yine Perlmutter'in omzunu okşadı. "Dayan aslanım. Ya kovaladıkları tipler? Şu Gary Jones'la sözüm ona Bay Gri?" Pek aldırdığı yoktu ama Jones'un ve Owen Underhill'in hasta hayalinin dışında varsa bir Gri'nin yaptıklarının ve gidişinin Underhill, Devlin ve Duddits'in hareketlerini etkilemesi olasılığı vardı.

Perlmutter başını salladı, sonra gözlerini kapatıp başını arkaya yasladı. Azıcık ilgi ve canlılığı da geçmiş gibiydi. "Hiçbir şey," dedi. "Kapandı."

"Belki orada değildirler?"

"Ah, orada bir şey var. Kara bir deliğe benziyor." Dalgın dalgın, "Öyle çok ses duyuyorum ki," dedi. "Şimdiden yardımcı güçler gönderiyorlar..."

Sanki Perlmutter sihir yapmış gibi, 195'in kuzey yönünde Kurtz'un yirmi yıldır gördüğü en büyük konvoy belirdi. Önce birer fil kadar büyük iki dev dozer kepçeleri yan yana, karları iki kenara küreyerek geçtiler. Her iki şeridi de banketlere kadar açtılar. Arkalarından yine birlikte ilerleyen iki kum kamyonu belirdi. Kum kamyonlarının arkasından da çift sıra ağır donanımlı askeri araçlar geliyordu. Kurtz düz çekicilerin örtülü siluetlerini görüp füzeden başka bir şey olamayacaklarını düşündü. Başka çekicilerde radar çanakları, menzil ölçerler, Tanrı bilir başka neler vardı. Aralarındaki büyük tenteli cemselerin farları artan gün ışığında parlıyordu. Yüzlerce değil, binlerce asker Tanrı bilir neye hazırlıklıydılar: Üçüncü Dünya Savaşı, çift başlı yaratıklarla teke tek düello ya da belki de *Starship Troopers*'tan gelen akıllı böcekler, veba, delilik, ölüm, kıyamet. Yukarıda hâlâ Katie Gallagher'ın Imperial Valley'cilerinden kalmışsa, Kurtz neyle uğraşıyorlarsa bırakıp Kanada'ya yönelmelerini diledi. Ellerini havaya kaldırıp, *Il n'y a pas d'infection ici*, diye seslenmek hiç işlerine yaramayacaktı kuşkusuz; o numara denenmişti.

Ve çok da anlamsızdı. Kurtz yüreğinin derinliklerinde Owen'ın en azından bir konuda haklı olduğunu biliyordu. Yukarıda iş bitmişti. Ahırın kapısını kapatabilirlerdi, Tanrıya şükür, ama atlar çalınmıştı.

Perlmutter, "Kesin kapatacaklar," dedi. "Jefferson Tract az önce elli birinci eyalet oldu. Üstelik bir polis devleti."

"Hâlâ Owen'a bağlanabiliyor musun?"

Perlmutter dalgın dalgın, "Evet," dedi. "Ama uzun sürmeyecek. O da iyileşiyor. Telepatiyi kaybediyor."

"Nerede o aslanım?"

"25. Çıkış'ı geçtiler. On beş kilometre önümüzde olabilirler. Çok fazla değil."

Freddy, "Biraz gazlamamı ister misin?" diye sordu.

O kahrolası treyler yüzünden Owen'ı yakalama fırsatını kaçırmışlardı. Yoldan kayıp yeni bir fırsatı daha kaçırmak Kurtz'un istediği en son şeydi.

"Olumsuz," dedi. "Şimdilik yalnızca geride durup gitmelerine izin vereceğiz." Kollarını kavuşturup camların önünden geçen keten beyazı dünyayı seyretti. Artık kar dinmişti ve güneye doğru giderlerken yol koşulları kuşkusuz iyileşecekti.

Olaylı bir yirmi dört saat geçmişti. Bir uzaylı gemisini havaya uçurmuş, mantıki halefi olarak kabul ettiği adamın ihanetine uğramış, bir isyanı ve sivil ayaklanmayı atlatmış ve hepsinden öte, öfkeyle atılmış tek bir kurşun bile duymamış olan bir gündüz savaşçısı tarafından komutadan alınmıştı. Kurtz'un gözleri kapandı. Birkaç dakika sonra uyuklamaya başladı.

18

Jonesy uzunca bir süre masasının başında oturdu. Zaman zaman artık çalışmayan telefona, zaman zaman tavanda asılı düş kapanına (ancak hissedilen bir hava akımında hafifçe sallanıyordu), zaman zaman da o piç kurusu Gri'nin penceresine örttüğü yeni çelik panjurlara bakıyordu. Bir yandan da o alçak homurtu hep duyuluyor, hem kulaklarında yankılanıyor hem de iskemlede otururken poposunu sarsıyordu. Bakım isteyen gürültülü bir fırın olabilirdi, ama değildi. Durmadan güneye, güneye giden dozerdi. Direksiyondaki Bay Gri herhalde son kurbanın-

dan çaldığı bir kep giyiyor, dozeri sürüyor, Jonesy'nin kaslarıyla direksiyonu kullanıyor, Jonesy'nin kulaklarıyla dozerin telsizinden gelişmeleri dinliyordu.

Evet Jonesy, orada kendin için üzülerek ne kadar oturacaksın?

İskemlesinde yayılmış neredeyse uyuklayan Jonesy doğruldu. Henry'nin sesi. Telepatiyle değil, artık hiç ses duyulmuyordu, Bay Gri kendi sesi dışındaki tüm sesleri engellemişti – zihninden geliyordu. Yine de irkiltti onu.

Kendime üzülmüyorum, tecrit edildim! Düşüncenin küskün, mazeret bulma niteliğinden hoşlanmadı; sesli söylese herhalde sızlanma olarak çıkacaktı. *Seslenemiyorum, dışarıyı göremiyorum, dışarı çıkamıyorum. Sen neredesin bilmiyorum Henry, ama ben lanet bir tecrit odasındayım.*

Beynini de mi çaldı?

"Kapa çeneni." Jonesy şakaklarını ovuşturdu.

Anılarını aldı mı?

Hayır. Tabii ki almadı. Burada, kendisiyle milyarlarca etiketli koli arasında çifte kilitli kapı bulunsa bile, birinci sınıfta Bonnie Deal'in saç örgüsünün ucuna burnunu sildiğini (altı yıl sonra aynı Bonnie'yi hasat zamanı dansa davet ettiğini), Lamar Clarendon onlara kâğıt oynamayı öğretirken dikkatle izlediğini, Rick McCarthy'nin ormandan çıktığını görüp onu geyik sandığını gözlerinin önüne getirebiliyordu. Bütün bunları anımsayabiliyordu. Bunda bir avantaj olabilirdi ama Jonesy ne olduğunu bilmiyordu. Belki de çok büyük, çok belirgin bir şeydi.

Zihnindeki Henry, *bu kadar polisiye roman okuduktan sonra böylesine sıkışıp kalmak*, diye dalga geçti. *Dünyanın Durduğu Gün'den Katil Domateslerin Saldırısı'na dek, uzaylıların geldiği bütün o bilimkurgu filmlerini de seyretmiştin. Bütün bunlara rağmen hâlâ bu tipi çözemedin mi? Gökyüzünde dumanını izleyip nerede kamp yaptığını kestiremiyor musun?*

Jonesy şakaklarını daha sertçe ovuşturdu. Bu telepati değildi, kendi aklıydı, öyleyse neden sesini kesemiyordu? O transmisyonu olmayan bir motor; atı olmayan bir at arabası; bulanık bir sıvının içinde yaşatılan ve işe yaramaz düşler gören Donovan'ın Beyni'ydi.

Ne istiyor? Oradan başla.

Jonesy belirsiz ılık hava esintilerinde dalgalanan düş kapanına baktı. Kar küreme dozerinin duvarlardaki resimleri titreştiren homurtusunu hissetti. Adı Tine Jean Schlossinger'di ve güya burada bir resmi vardı;

eteğini kaldırmış, orasını görebileceğiniz bir resmi. Kaç ergen çocuk böyle bir düşe kapılmıştı ki?

Jonesy kalktı –neredeyse sıçradı– ve hafifçe topallayarak ofisin içinde dolanmaya başladı. Fırtına dinmişti ve kalçası artık daha az ağrıyordu.

Kendi kendine, *Hercule Poirot gibi düşün*, dedi. *O küçük gri hücreleri çalıştır. Şimdilik anılarını boş ver, Bay Gri'yi düşün. Mantıklı düşün. O neyin peşinde?*

Jonesy durdu. Gri'nin istediği aslında çok açıktı. Su deposuna –en azından su deposunun eski yerine– gitmişti, çünkü su istiyordu. Herhangi bir su da değil, içme suyu. Ama su deposu 85'teki büyük fırtınada yıkılmıştı –ha ha Bay Gri, sonunda yakalandın– ve Derry'nin şimdiki su kaynağı kuzeyde ve doğuda, fırtına yüzünden ulaşılmaz bir yerde, hem zaten tek bir noktada da değildi. Böylece Bay Gri, Jonesy'nin eldeki bilgilerine danıştıktan sonra yine güneye dönmüştü. Orada...

Birdenbire her şey anlaşıldı. Bacaklarının dermanı kesildi ve halı kaplı yere yıkıldı. Kalçasındaki acıya aldırmıyordu.

Köpek. Lad. Köpek hâlâ yanında mıydı?

Jonesy, "Tabii ki yanında," diye fısıldadı. "O piç kurusu onu yanından ayırmıyor, kokusunu buradan bile alabiliyorum. Tıpkı McCarthy gibi yelleniyor."

Bu dünya byrus için uygun bir ortam değildi ve bu dünyada yaşayanlar derin duygu kaynaklarından gelen şaşırtıcı bir güçle mücadele ediyorlardı. Ama hayatta kalan son grinin şansı sürekli yaver gitmişti; birbiri ardına yedi tutturan bir Las Vegas kumarbazı gibiydi; dört, altı, sekiz, ah lanet, birbiri ardına on iki. Tifolu Mary işlevini gören Jonesy'yi bulmuş, onu istila edip ele geçirmişti. Fener söndükten sonra ona yol gösteren Pete'i bulmuştu. Sonra Minnesota'lı Andy Janas'ı. Adam Ripley'den ölen iki geyiğin leşini taşıyordu. Geyikler Bay Gri'nin işine yaramazdı... ama Janas'ın kamyonunda uzaylılardan birinin kokuşmakta olan cesedi de vardı.

Jonesy gelişigüzel. *meyve veren bedenler*, diye düşündü. *Meyve veren bedenler, o nereden?*

Önemi yok. Bay Gri'nin sonraki yedilisi Dodge Ram'deki Bay ÇOBANIMI SEVERİM olmuştu. Gri ne yapmıştı? Ölü grinin cesedini köpeğe mi yedirmişti? Köpeğin burnunu cesede sürtüp kokusunu içine çekmeye mi zorlamıştı? Hayır, yedirmiş olması daha olasıydı; hadi oğlum, mama vakti. O gelincikleri üreten süreç her neyse, akciğerler-

de değil, bağırsaklarda başlıyordu. Jonesy bir an ormanlarda kaybolan McCarthy'yi düşündü. Beaver, *sen ne yedin böyle, kuş pisliği mi*, diye sormuştu. Ya McCarthy ne yanıt vermişti? *Çalılar... bir şeyler... tam olarak ne olduğunu bilmiyorum... Çok açtım, bilirsiniz...*

Tabii. Aç. Kayıp, korkmuş ve aç. Bazı çalıların üstündeki kırmızı byrus lekelerini, ağzına tıkıştırdığı yeşil yosunlardaki kırmızı benekleri fark etmemişti, çünkü gerilerde bir yerde, o çok evcil sayın avukat yaşamında, ormanda kaybolursanız yosun yiyebilirsiniz diye okumuştu. Yosun insana zarar vermezdi. Biraz byrus yutan herkes (gözle görülemeyecek kadar minicik parçacıklar havada uçuşuyordu) McCarthy'yi parçalayıp Beav'i öldüren o canavarlardan mı yetiştiriyordu? Herhalde hayır, korunmadan seks yapan her kadının hamile kalmadığı gibi. Ama McCarthy yakalanmıştı... Lad de.

Jonesy, "Evi biliyor," dedi.

Tabii. Boston'un altmış kilometre kadar batısında, Ware'deki ev. Rus kadının hikâyesini de biliyor olacaktı, herkes biliyordu; Jonesy kendisi anlatmıştı. Kaçırılmayacak kadar iyi bir hikâyeydi. Ware'de, New Salem'de, Cooleyville'de ve Belchertown'da, Hardwick, Packardsville ve Pelham'da herkes biliyordu. Bütün çevre kasabalarda. Peki o kasabalar neyi çevreliyordu?

Tabii ki Quabbin'i çevreliyorlardı. Quabbin rezervuar gölünü. Boston ve yöresinin su kaynağı. Kaç insan gündelik suyunu Quabbin'den içiyordu? İki milyon mu? Üç mü? Jonesy tam olarak bilmiyordu, ama Derry Su Deposu'ndan içenlerin sayısından çok daha fazlaydı. Bay Gri birbiri ardına yedililer açmış, kasayı açmak için geriye tek bir tane kalmıştı.

İki üç milyon insan. Bay Gri onları Lad'le ve Lad'in yeni arkadaşıyla tanıştırmak istiyordu.

Ve byrus bu yeni ortama aktarıldığında yaşayacaktı.

XX

TAKİP SONA ERİYOR

1

Güneye, güneye ve güneye.

Bay Gri, Augusta'dan hemen önceki Gardiner çıkışını geçtiğinde yerdeki karlar oldukça azalmıştı. Otoyol yumuşak karla kaplı, ama yeniden iki şerit enindeydi. Dozeri bırakıp daha az dikkat çeken bir araç alma zamanı gelmişti. Kısmen artık dozere ihtiyaç kalmamıştı, ama aynı zamanda dev aracı kullanmaktan Jonesy'nin kolları ağrımıştı. Bay Gri, Jonesy'nin bedenine pek aldırmıyordu (ya da kendi kendine öyle diyordu; aslında "jambon" ve "cinayet" gibi hiç beklenmedik zevkler sunabilen bir şeye en azından biraz sevgi duymamak kolay değildi) ama onu yüz kilometre daha götürmesi gerekiyordu. Jonesy'nin, yaşamının ortasındaki bir adam için pek de sağlıklı olmadığından kuşkulanıyordu. Bunun nedeni kısmen geçirdiği kaza, kısmen de işiydi. O bir *akademisyendi*. Sonuç olarak yaşamın fiziksel yönlerini pek görmezden gelmişti ve bu Bay Gri'yi çok şaşırtıyordu. Bu yaratıklar yüzde altmış duygu, yüzde otuz duyu, yüzde on düşünceden (Bay Gri'ye göre üstelik bu yüzde on cömert bir rakamdı) oluşuyordu. Jonesy'nin yaptığı gibi bedene önem vermemek Bay Gri'ye hem inatçılık, hem de aptallık gibi geliyordu. Ama tabii bu onun sorunu değildi. Jonesy'nin de değildi. Artık değil. Jonesy şimdi görünürde hep olmak istediği şey olmuştu: yalnızca akıl. Verdiği tepkiye bakılacak olursa, bu duruma ulaştıktan sonra artık aldırmıyor gibiydi.

Dozerin tabanında Lad bir yığın sigara izmaritinin, karton kahve bardaklarının ve buruşturulmuş yiyecek ambalajlarının arasında yatı-

yor, acıyla inliyordu. Bedeni doğal olmayan bir biçimde şişmiş, göğsü fıçı kadar büyümüştü. Çok geçmeden yellenecek ve orta kısmı yeniden sönecekti. Bay Gri köpeğin içinde büyüyen byrum'la bağlantı kurmuştu ve bu şekilde büyüme dönemini düzenleyecekti.

Köpek kendisi için konağının "Rus kadın" olarak bildiği işlevi görecekti. Köpek yerleştirildikten sonra görevi tamamlanmış olacaktı.

Aklıyla geriye uzanıp diğerlerini yokladı. Henry'yle arkadaşı Owen tıpkı yayını kesen bir radyo istasyonu gibi, tümüyle gitmişlerdi ve bu hoş değildi. Daha arkada (Bay Gri'nin şimdiki durumundan altmış yetmiş kilometre geride, Newport çıkışlarını geçiyorlardı) bir tanesi açık bağlantı kuran üçlü bir grup vardı: "Pearly." Bu Pearly de köpek gibi bir byrum taşıyordu ve Bay Gri onu çok açık alabiliyordu. Önceden o gruptan başka bir kişiyi, Freddy'yi de alabiliyordu ama artık Freddy gitmişti. Üstündeki byrus ölmüştü; "Pearly" öyle diyordu.

Yeşil otoyol tabelalarından biri belirdi. DİNLENME ALANI. Burada bir Burger King vardı ve Jonesy'nin dosyaları burayı hem "lokanta", hem de "fast food restoran" olarak niteliyordu. Burada jambon olmalıydı. Düşüncesiyle bile midesi guruldadı. Evet, bu bedeni bırakmak pek çok bakımdan zor olacaktı. Zevkli yanları vardı, kesinlikle vardı. Ama şimdi jambona ayıracak zaman yoktu; şimdi araç değiştirme zamanıydı. Üstelik hiç dikkat çekmemesi gerekiyordu.

Dinlenme alanına çıkış ikiye ayrılmıştı. Bir yol YOLCU ARAÇLARI'na, diğeri de KAMYONLAR VE OTOBÜSLER'e ayrılmıştı. Bay Gri kocaman turuncu dozeri kamyon parkına sürdü (Jonesy'nin kasları dev direksiyonu çevirirken titriyordu) ve kendisininkiyle eş dört dozer daha görünce sevindi. Hepsi de yan yana park etmişlerdi. Sıranın başına girip motoru kapadı.

Jonesy'yi yokladı. Jonesy orada, o anlaşılmaz güvenlik bölgesinde duruyordu. Bay Gri, "Neler çeviriyorsun ortak?" diye mırıldandı.

Yanıt yok... ama Jonesy'nin dinlediğini seziyordu.

"Ne yapıyorsun?"

Hâlâ yanıt yok. Gerçekten, ne yapıyor olabilirdi? İçeri kapatılmıştı ve bir şey görmüyordu. Yine de Jonesy'yi unutmasa iyi olurdu... Jonesy, Bay Gri'nin emre –tohumlama ihtiyacına– boş verip dünyadaki yaşamın keyfini sürmesi gibi heyecan verici bir öneri getirmişti. Bu düşünce ara sıra Jonesy'nin sığınağının kapısının altından itilen bir mektup şeklinde Bay Gri'nin de aklına geliyordu. Jonesy'nin dosyalarına göre bu tür düşüncelere "slogan" deniyordu. Sloganlar basit ve açık olurdu.

En yenisi şöyle diyordu: JAMBON DAHA BİR BAŞLANGIÇ. Bay Gri bunun doğru olduğundan emindi. Hastane odasında bile *(Hangi hastane odası? Ne hastanesi? Marcy kim? Kim iğne istiyor?)* hayatın çok nefis olduğunu anlamıştı. Ama emir derin ve yadsınmazdı: Bu dünyayı tohumlayıp ölecekti. Ve eğer bu arada biraz jambon da yiyebilirse, çok daha iyiydi.

"Richie kimdi? Bir kaplan mıydı? Onu neden öldürdün?"

Yanıt yok. Ama Jonesy dinliyordu. Çok dikkatle. Bay Gri onun orada olmasından nefret ediyordu. Bu tıpkı (benzetme Jonesy'nin deposundan geliyordu) insanın boğazına bir kılçık kaçması gibiydi. Boğacak kadar büyük değil. ama rahatsız edecek kadar büyük.

"Çok canımı sıkıyorsun Jonesy." Şimdi Dodge Ram'ın sahibine ait eldivenleri giyiyordu. Lad'in sahibine.

Bu kez bir yanıt geldi. *Karşılıklı bir duygu ortak. O halde neden istendiğin bir yere gitmiyorsun? Oyununu al ve yola düş.*

Bay Gri, "Yapamam," dedi. Köpeğe elini uzatınca hayvan sahibinin eldivenini büyük bir minnetle kokladı. Bay Gri ona sakinleştirici bir düşünce yolladı, sonra dozerden inip lokantanın yan tarafına doğru yürümeye başladı. "Personel otoparkı" arka tarafta olacaktı.

Henry'yle diğeri tependeler alçak. Egzozunu kokluyorlar. Rahatla. Burada istediğin kadar zaman geçir. Üç porsiyon jambon ye.

Jonesy güldü... gerçekten *güldü*. Bay Gri çöp tenekesinin yanında duruverdi.

Kurallar değişti dostum. Durup Duddits'i aldılar. Duddits çizgiyi görür.

"Bunun ne demek olduğunu bilmiyorum."

Tabii ki biliyorsun alçak.

Bay Gri, "Bana öyle deme!" diye terslendi.

Eğer zekâma hakaret etmeyi bırakırsan belki demem.

Bay Gri yeniden yürümeye başladı ve evet, burada, köşeyi dönünce çoğu eski püskü birkaç araba duruyordu.

Duddits çizgiyi görüyor.

Bunun ne demek olduğunu biliyordu tabii; Pete denen adam da aynı özelliğe, aynı yeteneğe sahipti, ama herhalde bu anlaşılmaz Duddits kadar değildi.

Bay Gri, Duddits'in görebileceği bir iz bırakma fikrinden hoşlanmıyordu, ama Jonesy'nin bilmediği bir şeyi biliyordu. Pearly'ye göre Henry, Owen ve Duddits kendisinden ancak on beş kilometre daha gü-

neyde, Pittsfield'la Waterville arasında bir yerdeydiler. Bay Gri bunun "birinin egzozunu koklamak" sayılabileceğine inanmıyordu.

Yine de burada oyalanmayacaktı.

Lokantanın arka kapısı açıldı. Jonesy'nin dosyalarında "aşçı önlüğü" olarak tanımlanan beyaz üniformalı genç bir adam çıktı. Bu genç adamın adı John'du ama arkadaşları ona "Butch" diyorlardı. Bay Gri onu öldürmenin zevkli olabileceğini düşündü ama "Butch", Jonesy'den çok daha güçlü duruyordu. Üstelik daha genç ve herhalde çok daha hızlıydı. Ayrıca cinayetin bazı can sıkıcı yan etkileri vardı ve bunlardan en kötüsü de çalıntı aracı çok kısa zamanda işe yaramaz hale getirmesiydi.

Hey, Butch.

Butch durdu, ilgiyle ona baktı.

Hangi araba senin?

Aslında onun değil, annesinindi ve bu da iyiydi. Butch'ın kendi paslı tenekesi aküsü boşaldığından evdeydi. Annesinin arabası dört çekerli bir Subaru'ydu. Jonesy olsa Bay Gri'nin yine bir yedili attığını söylerdi.

Butch anahtarları isteyerek uzattı. Hâlâ uyanık görünüyordu (Jonesy "gözleri parlak, kuyruğu dik" derdi ama Bay Gri'nin görebildiği kadarıyla genç aşçının kuyruğu yoktu) ama bilinci kaybolmuştu. Jonesy, ayakta uyuyor, diye düşündü.

Bay Gri, *bunu hatırlamayacaksın*, dedi.

Butch, "Evet," diye onayladı.

İşine dön.

"Hemen," dedi Butch. Çöp torbalarını alıp tekrar çöp tenekelerine yöneldi. Bu vardiya bitip de annesinin arabasının çalındığını fark ettiğinde herhalde her şey bitmiş olacaktı.

Bay Gri kırmızı Subaru'yu açıp bindi. Koltukta yarım paket cips vardı. Bay Gri dozerin yanına giderken onları açgözlülükle yuttu. Jonesy'nin parmaklarını yaladı. Yağlı. Güzel. Jambon gibi. Köpeği aldı. Beş dakika sonra yeniden otoyoldaydı.

Güneye, güneye ve güneye.

2

Gece müzikle, kahkahalarla ve yüksek seslerle yankılanır, havada pişmiş sosis, çikolata, kavrulmuş yerfıstığı kokusu vardır; gökyüzü alev alev renkler içindedir. Strawford Park'ta kurulmuş hoparlörlerden

yükselen bir rock and roll şarkısı hepsini birbirine bağlamakta, tanımlamakta, tıpkı yazın kendi imzası gibi imzalamaktadır.

Hey bebeğim gezmeye gel benimle
Alabama'ya gidiyoruz C&C'yle...

Ve işte dünyanın en uzun boylu kovboyu geliyor. Üç metrelik Pecos Bill alev alev yanan gökyüzünün altında kalabalığın tepesine dikiliyor, küçük çocukların dondurma bulaşmış ağızları hayretten açık kalıyor, gözleri kocaman; anne babaları gülerek daha iyi görebilmeleri için onları omuzlarına alıyorlar. Pecos Bill bir elinde şapkasını sallıyor; diğerindeki flamada DERRY DAYS 1981 yazıyor.

Yollarda yürüyecek, bütün gece eğlenecek
Biraz sıkılırsak azıcık dövüşeceğiz...

Duddits, "Ooo eeeoh uuzuun?" diye soruyor. Bir elinde mavi bir pamuk şekeri var ama unutulmuş; sopaların üstünde, havai fişeklerin rengiyle tutuşmuş gökyüzünün altında yürüyen kovboyu seyrediyor. Gözleri üç yaşındaki bir çocuk gibi kocaman açılmış. Duddits'in bir yanında Pete'le Jonesy, diğer yanında Henry'yle Beav duruyorlar. Kovboyun peşinden bol beyaz kovboy etekli ve beyaz çizmeli bir dizi kutsal bakire geliyor (bu 1981 yılında bile bazıları herhalde bakiredir), Batı'yı kazanan batonlarını atıp tutuyorlar.

"Nasıl bu kadar uzun boylu olabildiğini bilemiyorum Duds," diyor Pete gülerek. Duddits'in elindeki sopadan bir tutam mavi helva kopartıp Duddits'in şaşkın ağzına tıkıyor. "Sihir olmalı."

Duddits'in gözlerini kovboydan ayırmadan çiğnemesine hep birlikte gülüyorlar. Duds artık hepsinden, Henry'den bile daha uzun boylu. Ama hâlâ bir çocuk ve bu hepsini mutlu ediyor. O sihirli gibi; daha Josie Rinkenhauer'i bulmasına bir yıl var, ama biliyorlar, o sihirli. Richie Grenadeau'yla arkadaşlarına kafa tutmak korkutucuydu, ama o hâlâ hayatlarının en şanslı günü, hepsi öyle düşünüyor.

Olmaz deme bebek, gel benimle
Biraz gezeceğiz C&C'yle...

Beaver, "Hey, Tex!" diye bağırıyor ve kovboya kendi şapkasını (Derry Kaplanları beyzbol kepi) sallıyor. "Tamponumu öp koca oğlan! Yani üstüne otur ve dön!"

Ve hep birlikte gülmekten kırılıyorlar (yıllar sürecek bir anı, Derry Days geçit töreninde, o yanan gökyüzünün altında Beaver'ın sopalar üstünde yürüyen kovboya sataşması). Hayretten donakalmış bakan Duddits'le kaygılı görünen Owen Underhill dışında herkes (Henry, *ama sen nasıl buraya geldin ahbap*, diye düşünüyor) gülüyor.

Owen onu sarsıyor, Owen bir kez daha uyanmasını söylüyor. "Uyan Henry, uy...

3

...an Tanrı aşkına!"

Henry'yi sonunda düşünden uyandıran Owen'ın sesindeki korku oldu. Bir an için Duddits'in pamuk şekeriyle yerfıstıklarının kokusunu hâlâ alıyordu. Sonra dünya geri geldi: beyaz gökyüzü, karla kaplı yollar, AUGUSTA SONRAKİ 2. ÇIKIŞ yazan tabela. Bir de onu sarsan Owen ve arkadan gelen sert, çaresiz bir ses. Duddits'in öksürmesi.

"Uyan Henry, kanıyor! Lütfen uyanır mısın..."

"Uyandım uyandım."

Emniyet kemerini çözdü, döndü, dizlerinin üstünde durdu. Bacaklarındaki fazla zorladığı kaslar itiraz çığlıkları attılar, ama Henry aldırmadı.

Beklediğinden daha iyiydi. Owen'ın sesindeki panikten bir tür kanama sanmıştı, ama yalnızca tek bir burun deliğinden biraz kan sızıyor ve öksürdüğünde ağzından biraz kan saçılıyordu. Owen herhalde zavallı Duds'ın akciğerlerini zorladığını sanıyordu ama aslında zorlanma boğazındaydı. Bu da ciddi olmadığından değildi. Duddits'in gittikçe hassaslaşan durumunda her şey tehlikeli olabilir, sıradan bir nezle mikrobu onu öldürebilirdi. Henry onu gördüğü anda Duds'ın son virajı döndüğünü ve evine gitmekte olduğunu anlamıştı.

Sertçe, "Duds!" diye seslendi. Farklı bir şey. Kendinde farklı bir şey vardı. Ne? Şimdi düşünecek zaman yok. "Duddits, burnundan nefes al! Burnundan Duds! Bunun gibi!"

Henry gösterdi, açılmış burun deliklerinden derin derin nefes aldı... nefesini verdiğinde burun deliklerinden ince beyaz iplikler çıktı. Tıpkı

tohuma kaçmış karahindibalar gibi. Henry, *byrus*, diye düşündü. *Burnumun içinde büyüyordu ama öldü. Her bir nefeste saçıyorum.* Sonra farkı anladı: Bacağında, ağzında ve apışarasındaki kaşıntı kesilmişti. Ağzını içi hâlâ birinin eski halısı döşenmiş gibiydi ama kaşınmıyordu.

Duddits onu taklit etmeye başladı, burnundan nefes aldı ve anında öksürüğü geçmeye başladı. Henry kesekâğıdını aldı, küçük bir şişe zararsız, alkolsüz öksürük şurubu buldu ve Duddits'e bir yudum verdi. "Bu seni rahatlatır," dedi. Sözcüklerde olduğu gibi düşüncede de güven; nasıl konuştuğunuz işin ancak bir kısmıydı.

Duddits bir yudum Robitussin'i içti, yüzünü buruşturdu, sonra Henry'ye gülümsedi. Öksürmesi geçmişti ama bir burun deliğinden hâlâ kan sızıyordu... bir gözünün köşesinden de. İyi değil. Derry'de, evde olduğundan çok daha dikkat çeken solgunluğu da öyle. Soğuk... dün geceki uykusuzluk... bütün bu heyecan hasta için iyi değildi. Kötüleşiyordu ve ileri evrede bir lösemi hastası için solunum yolları enfeksiyonu bile ölümcül olabilirdi.

Owen, "İyi mi?" diye sordu.

"Duds mı? Duds çelik gibidir. Değil mi Duddits?"

Duddits, "Ben elik," dedi ve acınası sıskalıktaki bir kolunu sıktı. İnce, yorgun, ama yine de gülümsemeye çalışan yüzü karşısında Henry'nin içinden bağırmak geldi. Hayatta adalet yoktu; bunu yıllardır bilmesi gerekiyordu. Ama bu haksızlığın da ötesine geçmişti. Bu çok korkunçtu.

"Annemiz uslu oğlanların içmesi için ne koymuş bakalım?" Henry sarı yemek çantasını aldı.

Duddits, "Ooby-Doo," dedi. Gülümsüyordu ama sesi halsiz ve yorgundu.

"Öyle, yapacak işlerimiz var," dedi Henry ve termosu açtı. Saat daha sekiz olmamasına rağmen Duds'a sabahki Prednisone hapını verdi ve bir de Percocet isteyip istemediğini sordu. Duddits düşündü, sonra iki parmağını kaldırdı. Henry çok üzüldü.

Duddits'e bir çift Percocet uzatırken, "Çok kötü demek?" diye sordu. Yanıt beklemiyordu; Duddits gibi insanlar yalnızca kafa bulmak için ilaç istemezlerdi.

Duddits elini salladı – şöyle böyle. Henry o sallanan eli tıpkı Beaver'ın kemirdiği kalemler ve çiğnediği kürdanlar gibi, Pete'in bir özelliği olarak anıyordu.

Roberta, Duddits'in termosuna en sevdiği çikolatalı sütten koymuştu. Henry ona bir bardak doldurdu, Humvee kaygan bir yerden geçerken elinde tuttu, sonra uzattı. Duddits ilaçlarını aldı.

"Neren acıyor Duddits?"

"Burası." Elini boğazına götürdü. "Burası da." El göğse. Duraksadı, biraz kızardı, sonra elini apışarasına götürdü. "Burası da."

İdrar yolları iltihabı, diye düşündü Henry. *Ah, Tanrım.*

Henry başını salladı. "İlaçları içince kendini daha iyi hissedeceksin. Biraz zaman ver. Hâlâ çizgi üstünde miyiz Duddits?"

Duddits evet anlamında başını sallayıp camdan dışarıyı işaret etti; Henry bir kez daha onun ne gördüğünü merak etti. Bir seferinde Pete'e sormuş, o da genellikle solgun ve görülmesi güç bir ipliğe benzediğini söylemişti. *Sarı olunca en iyisi*, demişti. *Sarıyı görmek her zaman daha kolay. Neden, bilmiyorum.* Eğer Pete sarı bir iplik görüyorduysa belki de Duddits geniş bir sarı şerit, hatta belki Dorothy'nin sarı taş döşeli yolunu bile görüyor olabilirdi.

"Eğer başka bir yola geçerse söyle, tamam mı?"

"Söylerim."

"Uyumayacaksın, değil mi?"

Duddits başını iki yana salladı. Aslında hiç daha canlı ve uyanık görünmemişti; yorgun yüzünde gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Henry ampullerin bazen hepten sönmeden önce nasıl anlaşılmaz bir şekilde parladıklarını düşündü.

"Eğer uykun gelirse bana söyle, yana çekeriz. Sana kahve alırız. Uyumaman gerek."

"Oay."

Henry ağrıyan bedenini elinden geldiği kadar dikkatle çevirerek dönmeye başlamışken Duddits başka bir şey söyledi.

"Baa Gii jemboo istiyor."

Henry dalgın dalgın, "Öyle mi?" dedi.

Owen, "Ne?" diye sordu. "Anlamadım."

"Bay Gri'nin jambon istediğini söylüyor."

"Bu önemli mi?"

"Bilmiyorum. Bu yığında normal bir radyo var mı Owen? Haberleri dinlemek istiyorum."

Normal radyo ön panelin altında asılıydı ve yeni takılmış gibi görünüyordu. Orijinal ekipmanın parçası değildi. Owen uzandı, sonra önünde bir Pontiac –dört çeker değildi ve kar lastikleri de yoktu– ani-

den durunca frenlere asıldı. Pontiac bir yandan diğerine kaydı, sonunda yolda kalmaya karar verdi ve ileri fırladı. Henry çok geçmeden en az yüz yirmiye çıktığını tahmin etti. Uzaklaşıyordu. Owen kaşlarını çattı.

Henry, "Sen sürücüsün, ben de yolcuyum," dedi. "Ama eğer o adam kar lastikleri olmadan yüz yirmi yapabiliyorsa, biz neden yapamıyoruz? Biraz mesafe almak iyi fikir olabilirdi."

"Hummer'lar kardan çok çamurda iyidirler. İnan bana."

"Yine de..."

"Üstelik on dakika içinde o adamı geçeceğiz. İyi bir şişe viskisine bahse girerim. Ya korkuluklara çıkacak ya da bankete düşecek. Şansı varsa ters dönmez. Üstelik –bu yalnızca teknik bir özellik– bizler yetkililerden kaçan kaçaklarız ve bir hapishaneye tıkılırsak dünyayı kurtarama... Tanrım!"

Koşullara göre fazla hızlı, belki saatte yüz kilometreyle giden bir Ford Explorer gürleyerek ve arkasından karlar fışkırtarak yanlarından geçti. Tepe bagajı doluydu ve mavi brandayla örtülmüştü. Henry gelişigüzel bağlanmış brandanın altındaki bavulları görebiliyordu. Çok geçmeden bavulların çoğunun yola saçılacağını düşündü.

Henry, Duddits'e baktıktan sonra otoyola döndü. Gördükleri onu pek şaşırtmadı. Otoyolun kuzey yönü hâlâ bomboş olmakla beraber, güneye giden şeritler hızla doluyordu... ve evet, her tarafta yoldan çıkmış arabalar vardı.

Owen radyoyu açarken Mercedes'in biri hızla yanından geçip çamur sıçrattı. Owen önce klasik müzik buldu, ardından Kenny G ve üçüncü aramada... bir sese rastladı.

Ses, "...kocaman lanet bir bombacı mekânı," dedi ve Henry'yle Owen bakıştılar.

Duddits arka koltuktan, "O ak ona rayo," dedi.

"Öyle," dedi Henry ve sesin sahibi duyulur bir şekilde mikrofona nefes verirken ekledi. "Ayrıca bence bir sarma içiyor."

DJ uzun ve gürültülü bir nefes çektikten sonra, "FCC'nin onaylayacağını sanmıyorum," dedi. "Ama eğer duyduklarımın yarısı doğruysa, FCC umurumda bile değil. Yıldızlar arası veba salgını başladı kardeşlerim, söylenen bu. İster Sıcak Bölge, ister Ölüm Bölgesi ya da ister Alacakaranlık Kuşağı filan deyin, kuzeye yolculuğunuzu iptal etmek istersiniz."

Uzun ve sesli bir nefes daha.

"Marslı Marvin harekete geçti kardeşlerim, Somerset'la Castle'da söylenen bu. Veba, ölüm ışınları, canlılar ölüleri kıskanacaklar. Şimdi Century lastikleri için bir reklamım var, ama boş ver." Kırılan bir şeyin sesi. Sesinden anlaşıldığı kadarıyla plastik. Henry büyülenmiş gibi dinliyordu. İşte bir kez daha buradaydı, karanlık eski dostu, kafasının içinde değil de lanet radyoda. "Kardeşlerim, eğer şu anda Augusta'nın kuzeyindeyseniz, WWVE'deki arkadaşınız Lonesome Dave'den ufak bir öneri: Güneye taşının. Hemen. Ve işte biraz taşınma müziği."

WWVE'deki Lonesome Dave, The Doors'u çaldı tabii. Jim Morrison "The End"i söylüyordu. Owen AM frekansına geçti.

Sonunda haberleri buldu. Okuyan spiker pek karamsar konuşmuyordu, bu da ileri doğru bir adımdı. Paniğe kapılmaya gerek olmadığını söyledi ki, bu başka bir ileri adımdı. Sonra hem başkanın, hem de Maine valisinin konuşmalarından alıntılar verdi: Yavaş olun millet, sakinleşin. Her şey kontrol altında. Hoş, yatıştırıcı sözler. Kamuoyuna Robitussin hapı. Başkan doğu saatiyle sabah on birde Amerikan halkına seslenecekti.

Owen, "Kurtz'un sözünü ettiği konuşma," dedi. "Bir iki gün öne almışlar."

"Ne konuşması?"

"Şişşş." Owen radyoyu gösterdi.

Spiker dinleyicileri yatıştırdıktan sonra, keş FM spikerinden duydukları dedikoduların çoğunu tekrarlayarak yeniden heyecanlandırmaya başladı. Ancak bu kez daha kibar bir dil kullanıyordu: veba, uzaylı işgalciler, ölüm ışınları. Sonra hava durumu: kar atıştırması, arkasından sıcak bir cephe gelirken (Marslılar bir yana) yağmur ve şiddetli rüzgârlar. Bir bant sarma sesinin ardından yeni dinledikleri haberler tekrarlanmaya başladı.

Duddits, "Ook!" dedi. "Ey ent ey gör hemen?" Kirli camdan dışarısını işaret ediyordu. Parmağı da sesi gibi titriyordu. Dişleri birbirine vuruyordu.

Owen kısaca Pontiac'a göz attı –gerçekten kuzey ve güney şeritlerinin arasındaki bankete çıkmıştı ve takla atmasa da yan dönmüş, çaresiz yolcuları çevresinde birikmişti– sonra Duddits'e baktı. Şimdi her zamankinden solgun ve titriyordu. Burun deliklerinin birinden kanlı bir pamuk parçası çıkıyordu.

"Henry iyi mi?"

"Bilmiyorum."

"Dilini çıkar."

"Sence gözlerini yoldan ayırmaman..."

"Ben iyiyim. Dilini çıkar."

Henry çıkardı. Owen bakıp yüzünü buruşturdu. "Daha kötü görünüyor, ama herhalde daha iyidir. Hepsi bembeyaz olmuş."

"Bacağımdaki yaradakiler de. Senin yüzündeki ve kaşlarındakiler de. Akciğerlerimize, beynimize ya da bağırsaklarımıza bulaşmadığı için şanslıyız." Durdu. "Perlmutter'in bağırsaklarına bulaştı. İçinde o şeylerden biri büyüyor."

"Ne kadar gerimizdeler Henry?"

"Yirmi kilometre kadar. Belki biraz daha az. Eğer gazlayabilirsen... azıcık bile..."

Owen genel bir göçün parçası olduğunu ve ne sivil, ne de askeri polis için hedef oluşturmayacağını fark eder etmez Kurtz'un da gazlayacağını bilerek hızlandı.

Owen, "Hâlâ Pearly'yle bağlantıdasın," dedi. "Üstündeki byrus ölmesine rağmen hâlâ bağlısınız. Bu..." Başparmağıyla Duddits'in yaslandığı arka koltuğu gösterdi. En azından şimdilik titremesi geçmişti.

"Tabii," dedi Henry. "Bütün bunlar olup bitmeden çok önce Duddits'ten bir şeyler almıştım. Jonesy, Pete ve Beaver da. Pek fark etmedik. Yaşamımızın bir parçasıydı yalnızca." *Tabii öyle. Plastik torbalar, köprüden atlamalar ve tüfeklerle ilgili tüm o düşünceler gibi. Yaşamımın bir parçası.* "Şimdi daha güçlü. Belki zamanla azalır, ama şimdilik..." Omuz silkti. "Şimdilik sesler duyuyorum."

"Pearly."

"Biri o. Byrus'ları etkin evrede olan başkaları. Çoğunlukla arkamızda."

"Jonesy? Arkadaşın Jonesy? Ya da Gri?"

Henry başını iki yana salladı. "Ama Pearly bir şeyler duyuyor."

"Byrum yüzünden şu anda benimkinden daha geniş bir zihin menziline sahip..."

"Ne yüzünden?"

"Poposundaki şey," dedi Henry. "Lağım gelinciği."

"Ööö!" Bir an Owen'ın midesi bulandı.

"Duydukları insan değil gibi. Bay Gri olduğunu sanmıyorum, ama olabilir herhalde. Her neyse, ona gidiyor."

Bir süre sessizlik içinde gittiler. Trafik orta yoğunluktaydı ve bazı sürücüler cinnet getirmiş gibiydiler (Augusta'nın güneyinde Explorer'ı

geçtiler – bankete düşmüş ve bagajları çevresine saçılmış bir halde terk edilmişti) ama Owen kendini şanslı sayıyordu. Çok kişinin fırtına yüzünden yollara dökülmediğini tahmin etti. Artık fırtına dindiğine göre kaçmayı düşünebilirlerdi ama onlar dalganın önüne geçmişlerdi. Fırtına pek çok bakımdan onlara yardımcı olmuştu.

Owen sonunda, "Bir şeyi bilmeni istiyorum," dedi.

"Söylemen gerekmez. Yanımda oturuyorsun, kısa mesafe ve düşüncelerinin bazılarını hâlâ alabiliyorum."

Owen, Kurtz kendisini ele geçirince takibin biteceğine inansa, Humvee'yi kenara çekip ineceğini düşünüyordu. Ama aslında buna inanmıyordu. Owen Underhill, Kurtz'un baş hedefiydi, ama Kurtz eğer kandırılmasa onun böylesine büyük bir ihanette bulunmayacağını biliyordu. Hayır, Owen'ın kafasına bir kurşun sıkıp yoluna devam ederdi. Owen'ın yanında Henry'nin en azından bir şansı vardı. O olmasa çantada keklik sayılacaktı. Duddits de.

Henry, "Ayrılmayız," dedi. "Nasıl denirdi, sonuna kadar dost kalacağız."

Arka koltuktan da bir ses geldi. "Şiimdii yapcak işş va."

"Haklısın Duds." Henry arkaya uzanıp Duddits'in soğuk elini sıktı. "Şimdi yapacak işlerimiz var."

4

On dakika sonra Duddits iyice canlandı, onlara Augusta'nın aşağısındaki dinlenme alanını gösterdi. Artık neredeyse Lewinston'a gelmişlerdi. "Ine! Ine!" diye bağırıp yine öksürmeye başladı.

Henry, "Ağır ol Duddits," dedi.

Owen, "Herhalde bir kahve ve çörek için durdular," dedi. "Ya da belki jambonlu bir sandviç için."

Ancak Duddits onları arka tarafa, personel otoparkına götürdü. Burada durdular ve Duddits indi. Bir an sessizce durup mırıldandı. Bulutlu gökyüzünün altında çok zayıf görünüyor, her rüzgâr esişinde sanki sallanıyordu.

Owen, "Henry," dedi. "Ne bulduğunu bilmiyorum ama Kurtz çok yakınsa..."

O sırada Duddits başını salladı, Hummer'a bindi ve çıkış işaretini gösterdi. Her zamankinden daha yorgun görünüyordu, ama tatmin de olmuştu.

Owen şaşkın bir halde, "Bu neydi?" diye sordu.

Henry, "Sanırım araba değiştirdi," dedi. "Öyle mi Duddits? Araba mı değiştirdi?"

Duddits başıyla onayladı. "Çaldı! Çaldı! Araba!"

Henry, "Artık daha hızlı gider," dedi. "Gaza basmalısın Owen. Kurtz'u boş ver, Bay Gri'yi yakalamamız gerek."

Owen, Henry'ye baktı... sonra bir daha baktı. "Ne oldu sana? Çok solgunlaştın."

"Büyük aptallık ettim. Daha en başından o alçağın neyin peşinde olduğunu anlamalıydım. Tek mazeretim yorgun ve korkmuş olmam, ama hiç önemi olmayacak eğer... Owen, onu yakalamak zorundasın. Massachusetts'in batısına gidiyor ve oraya varmadan önce yakalamalısın."

Artık erimiş karların içinde gidiyorlardı. Yol pis, ama çok daha az tehlikeliydi. Owen, Hummer'ı şimdilik cesaret edebildiği en yüksek hız olan yüz kilometreye çıkardı.

"Denerim," dedi. "Ama kaza geçirmez ya da bozulmazsa..." Owen başını ağır ağır salladı. "Sanmıyorum ahbap. Gerçekten sanmıyorum."

5

Çocukken (daha ismi Coonts'ken) sık sık, ama ergenlik terlemelerinden bu yana yalnızca bir iki kez gördüğü bir düştü. Düşünde dolunayda bir tarlada koşuyor ve arkasına bakmaya korkuyordu, çünkü o peşindeydi. Elinden geldiğince hızlı koşuyor, ama tabii yetmiyordu. İnsanın düşlerinde elinden gelen hiçbir zaman yeterli olmaz. Sonra kuru nefesini duyabileceği ve o garip kuru kokusunu alabileceği kadar yaklaştı.

Kocaman, sakin bir gölün kenarına geldi. Aslında çocukluğunun geçtiği kuru ve tatsız Kansas kasabasında hiç göl yoktu ve bu çok güzel olmakla birlikte (ay derinliklerinde lamba gibi yanıyordu) onu korkutuyordu; çünkü yolunu kesiyordu ve o yüzme bilmiyordu.

Göl kıyısında diz çöktü –bu düş o bakımdan çocukluk düşlerinin aynısıydı– ama durgun suda onu, içi doldurulmuş kafası ve şişkin mavi eldivenleriyle o korkunç korkuluğun yansımasını görmek yerine, bu kez yüzü lekelerle kaplı Owen Underhill'i gördü. Ay ışığında byrus süngerimsi ve biçimsiz, kocaman kara benlere benziyordu.

Çocukken hep bu aşamada uyanır, genelde sertleşmiş olurdu (bu kadar korkunç bir düşün bir çocuğu neden sertleştirdiğini ancak Tanrı bilirdi) ama bu kez o –Owen– ona dokundu. Suda yansıyan gözler kırgındı. Belki sorguluyordu.

Çünkü emirlere karşı geldin aslanım! Çünkü çizgiyi aştın!

Owen'ı kovalamak, o eli çekmek için elini kaldırdı... ve ay ışığında kendi elini gördü. Griydi.

Olamaz, dedi kendi kendine. *Bu yalnızca ay ışığı mı?*

Ama ancak üç parmağı vardı, o da mı ay ışığıydı?

Owen'ın eli üstünde, ona dokunuyor, pis hastalığını bulaştırıyordu... ve hâlâ cüret edip ona patron diye sesleniyordu...

6

"Uyan patron!"

Kurtz gözlerini açıp homurdanarak oturdu. Aynı anda Freddy'nin elini de itti. Freddy direksiyon başından uzanmış, omzunu değil de dizini sarsıyordu, ama yine de dayanılmazdı.

"Uyandım uyandım." Kanıtlamak için ellerini yüzünün önüne kaldırdı. Bebek pembesi değildiler, ilgisi yoktu, ama gri de değillerdi ve beş parmağı da yerindeydi.

"Saat kaç Freddy?"

"Bilmiyorum patron, bütün diyebileceğim hâlâ sabah olduğu."

Tabii. Bütün saatler bozulmuştu. Cep saati bile durmuştu. O da herkes gibi modern zamanların kurbanı olup kurmayı unutmuştu. Zaman duygusu hep keskin olan Kurtz'a dokuz civarı gibi geliyordu ve bu da iki saat kadar kestirmiş olması demekti. Pek fazla sayılmazdı, ama fazlasına ihtiyacı yoktu. Kendini daha iyi hissediyordu. Freddy'nin sesindeki endişeyi duyacak kadar iyiydi kuşkusuz.

"Ne oldu aslanım?"

"Pearly artık hepsiyle birden bağlantıyı kaybettiğini söylüyor. Sonuncusu Owen'mış ama şimdi o da gitmiş. Owen'ın Ripley küfünü yenmiş olması gerektiğini söylüyor efendim."

Kurtz geniş dikiz aynasında Perlmutter'in *sizi aldattım* sırıtışını gördü.

"Ne istiyorsun Archie?"

Pearly, "Hiçbir şey," dedi. Sesi Kurtz'un uyumadan öncesine oranla çok daha berrak geliyordu. "Ben... patron, bir bardak su içsem iyi olurdu. Aç değilim ama..."

Kurtz, "Sanırım su içmek için durabiliriz," dedi. "Eğer bağlantımız olsaydı yani. Ama eğer hepsini birden kaybettikse –Owen'la Devlin'in yanı sıra Jones'u da– eh, beni bilirsin aslanım. Ölürken de ısıracağım ve o zaman bile çenemi açmak için iki cerrahla bir tüfek gerekecek. Freddy'yle ben güney yollarında dolanıp onlardan iz ararken orada uzun ve susuz bir gün geçireceksin... yardım edemezsen tabii. Yardım et Archie, ben de Freddy'ye bir sonraki çıkışa sapmasını söyleyeyim. Dükkâna bizzat gidip sana dolaptaki en soğuk suyu alacağım. Ne dersin?"

Kulağa iyi geliyordu. Kurtz böyle olduğunu Perlmutter'in önce dudaklarını şapırdatıp sonra diliyle ıslatmasından (Perlmutter'in dudak ve yanaklarında hâlâ bolca Ripley vardı ve çoğu leke çilek renginde, bazıları şarap gibi bordoydu) anladı, ama o sinsi bakış da geri geliyordu. Ripley kabuklarının çevrelediği gözleri bir o yana, bir bu yana kayıyordu. Kurtz birdenbire ne gördüğünü anladı. Pearly delirmişti, Tanrı onu korusun. Belki bunu anlamak için insanın kendisinin de deli olması gerekti.

"Ona gerçeği söyledim. Hepsiyle bağlantım koptu." Ama Archie parmağını burnunun yanına koyup yine sinsi bir ifadeyle aynaya baktı.

"Onları yakaladıktan sonra seni iyileştirme olanağını buluruz evlat." Kurtz bunu en ifadesiz *rapor veriyorum* sesiyle söylemişti. "Şimdi, hangisiyle hâlâ bağlantıdasın? Jonesy mi? Yoksa yeni tip mi? Duddits?"

"O değil. Onlardan biri değil." Ama hâlâ parmak burnunun yanında, hâlâ o sinsi bakış.

Kurtz, "Söyle bana ve suyunu al," dedi. "Beni işletmeye devam edersen asker, sana bir kurşun sıkıp karların içine atıveririm. Şimdi devan et, aklımı oku ve böyle olmadığını söyle."

Pearly dikiz aynasından bir süre aksi aksi ona baktıktan sonra, "Jonesy'yle Bay Gri hâlâ otoyoldalar," dedi. "Şimdi Portland civarındalar. Jonesy, Bay Gri'ye 295 numaralı yoldan kentin çevresini dolanmayı gösterdi. Ama anlatarak değil. Bay Gri onun kafasının içinde ve bir şey istediğinde sanırım öylece alıveriyor."

Kurtz gittikçe artan bir şaşkınlıkla dinledi. Bir yandan da hesap yapıyordu.

Pearly, "Bir köpek var," dedi. "Yanlarında bir köpek var. Adı Lad. Bağlantıda olduğum o. O... benim gibi." Aynada yine Kurtz'la göz göze

geldi, ama bu kez sinsilik gitmişti. Yerinde acı içinde bir yarı akıllılık vardı. "Sence yine... biliyorsun... kendim olma şansım var mı?"

Kurtz, Perlmutter'in aklını okuyabildiğini bilerek dikkatle konuştu. "Sanırım en azından yükünden kurtulabilirsin. Durumu anlayan bir doktorla beraber. Sanırım olabilir. Koca bir doz kloro ve uyandığında... puf." Kurtz parmaklarının uçlarını öptü, sonra Freddy'ye döndü. "Eğer Portland'daysalar ne kadar önümüzdeler?"

"Belki yetmiş kilometre patron."

"O halde biraz gazla Tanrı aşkına. Bizi şarampole yuvarlama ama hızlan." Yetmiş kilometre. Eğer Owen, Devlin ve Duddits, Archie Perlmutter'in bildiğini biliyorlarsa, onlar da hâlâ iz üstünde olmalıydılar.

"Şunu iyice anlayayım Archie. Bay Gri, Jonesy'nin içinde..."

"Evet..."

"Ve yanlarında akıllarını okuyabilen bir köpek mi var?"

"Köpek düşüncelerini duyuyor, ama anlamıyor. O hâlâ bir köpek sadece. Patron, susadım."

Kurtz, *lanet bir radyo gibi köpeği dinliyor*, diye hayret etti.

"Freddy, sonraki çıkış. Herkese içki." Durmak zorunda olmaktan hoşnut değildi –Owen'ın peşinde birkaç kilometre kaybetmekten bile hoşlanmıyordu– ama Perlmutter'e de ihtiyacı vardı. Mümkünse mutlu bir şekilde.

İleride Bay Gri'nin dozerini bırakıp aşçının Subaru'sunu aldığı, Owen'la Henry'nin de çizgi içeri girdiği için kısa bir süre uğradıkları dinlenme alanı vardı. Park tıklım tıklım doluydu ama üçü birleşip ön taraftaki otomatik makinelerden su alacak kadar bozuk para çıkarabildiler.

Tanrıya şükür.

7

Sözüm ona "Florida Başkanlığı"nın başarı ve başarısızlıkları her ne olursa olsun, şu var: Başkan o kasım sabahı yaptığı konuşmayla Uzay Korkusu'na son verdi.

Konuşmanın neden etkili olduğu konusunda farklı görüşler vardı (eleştirmenlerden biri, "Söz konusu liderlik değil, zamanlamaydı," diye burun kıvırdı) ama işe yaradı. Kaçmakta olan, somut bilgiye aç insanlar yollarda kenara çekip başkanın konuşmasını dinlediler. Çarşılarda-

ki elektronik eşya dükkânları sessiz, seyreden insanlarla doldu. I-95 boyundaki büfe ve benzincilerde tezgâhlar kapandı. Kasaların yanına televizyonlar yerleştirildi. Barlar doldu. Çoğu yerde insanlar evlerini konuşmayı dinlemek isteyen başkalarına açtılar. Bay Gri'yle Jonesy'nin yaptığı gibi, araba radyolarından da dinleyebilirlerdi ve yola devam edebilirlerdi ama pek azı öyle yaptı. Çoğu insan liderin yüzünü görmek istedi. Başkanın muhaliflerine göre, konuşma yalnızca paniğin hızını kesmekten başka bir işe yaramadı; bir tanesi, "Tam o sırada Pembe Domuzcuk da konuşma yapsa aynı sonucu alırdı," diye söylendi. Bir başkası farklı görüşteydi. Bu kişi, "Krizin dönüm noktasıydı," dedi. "Yolda belki de beş bin kişi vardı. Başkan yanlış bir şey söyleseydi, akşamüstü belki elli bin, kriz New York'a vardığındaysa beş yüz bin, yani Dust Bowl'dan bu yana en büyük göç dalgası olabilirdi. Amerikan halkı, özellikle de New England'lılar seçilmiş başkanlarından yardım... teselli ve güvence istediler. O da bütün zamanların en büyük konuşmalarından biriyle yanıt verdi. Bu kadar basit."

Basit olsun olmasın, ister sosyoloji, ister büyük liderlik sayılsın, konuşma Owen'la Henry'nin beklediği konudaydı... Kurtz da her bir sözcüğü bile önceden tahmin edebilirdi. Merkezinde iki basit fikir vardı. İkisi de mutlak gerçekler olarak sunuluyordu ve o sabah normalde sakin olan Amerikan göğüslerinde çarpan dehşeti bastırmaya yönelikti. Birinci fikir uzaylıların zeytin dalları sallayarak ve bedava tanıtım armağanları sunarak gelmeseler de, kesinlikle hiçbir saldırgan ya da düşmanca davranış sergilememiş olmalarıydı. İkincisi de yanlarında bir tür virüs getirmiş olmakla birlikte, bu virüsün Jefferson Tract'te sınırlandığıydı (başkan ekranda tıpkı alçak basınç sistemini gösteren bir hava durumcunun ustalığıyla bölgeyi gösterdi). Orada bile bilimadamlarıyla askeri uzmanların hiçbir şey yapmasına gerek kalmadan ölüyordu.

Başkan nefesini tutmuş dinleyicilerine, "Bu aşamada kesin olarak söyleyememekle birlikte," dedi. (Kendilerini kuzeydoğu koridorunun New England ucunda bulanlar belki de nefeslerini en çok tutanlardı.) "Bu virüsü tıpkı turistlerin bagajlarında ya da satın aldıkları ürünlerde kendi ülkelerinden bazı böcekleri getirdikleri gibi getirdiklerini sanıyoruz. Gümrükçülerin görevi bunları aramaktır ama tabii..." Büyük Beyaz Baba kocaman gülümsedi. "Konuklarımız gümrükten geçmediler."

Evet, birkaç kişi virüse boyun eğmişti. Çoğu askeri personeldi. Virüsü kapanların büyük çoğunluğu (Büyük Beyaz Baba, "Atlet ayağına benzeyen bir küf oluşumu," dedi) onu kendi başlarına kolaylıkla

yeniyorlardı. Bölgede karantina uygulanıyordu ama bölge dışındakiler için hiçbir tehlike, tekrar ediyorum, hiçbir tehlike söz konusu değildi. Başkan, "Eğer Maine'deyseniz ve evinizi terk ettiyseniz," dedi. "Dönmenizi öneririm. Franklin Delano Roosevelt'in dediği gibi, korkudan başka korkacağımız bir şey yoktur."

Grilerin katledilmesi, havaya uçurulan uzay gemisi, tutsak avcılar, Gosselin'deki yangın ya da ayaklanma konusunda tek bir sözcük bile yoktu. Gallagher'ın Imperial Valley'cilerinden kalanların köpek gibi avlandıklarından (çoğunun gözünde onlar gerçekten köpek; hatta köpekten bile beterdiler) söz edilmiyordu. Kurtz ya da Tifolu Jonesy hiç anılmıyordu bile. Başkan onlara yalnızca kontrolden çıkmadan paniği bastıracak kadarını söylemişti.

Çoğunluk onun sözünü dinleyip eve gittiler.

Tabii bazıları için bu olanaksızdı.

Bazıları için ev iptal edilmişti.

8

Küçük geçit töreni karanlık gökyüzünün altında, Litchfield'lı Marie Turgeon'un bir daha hiç göremeyeceği paslı kırmızı Subaru'nun önderliğinde ilerliyordu. Henry, Owen ve Duddits elli beş kilometre ya da aşağı yukarı elli dakika gerideydiler. Dinlenme alanından çıkan Kurtz'la adamları trafiğe yeniden katıldıklarında (Pearly ikinci şişe suyu bitiriyordu) Jonesy'yle Bay Gri'den kabaca yetmiş beş kilometre, Kurtz'un baş hedefinden yirmi kilometre gerideydiler.

Bulutlar olmasaydı, alçak uçan bir uçaktaki gözlemci saat 11.43'te başkan, "Tanrı sizi korusun yurttaşlarım ve Tanrı Amerika'yı korusun," diyerek konuşmasını bitirirken Subaru'yla her iki Humvee'yi de aynı anda görebilirdi.

Jonesy'yle Bay Gri, Kittery-Portsmouth Köprüsü'nden New Hampshire'a giriyorlardı. Henry, Owen ve Duddits de Falmouth, Cumberland ve Jerusalem's Lot'a giden 9. Çıkış'ı geçiyor; Kurtz, Freddy ve Perlmutter ise (Perlmutter'in karnı yine şişiyordu; inleyerek ve gaz çıkararak arkasına yaslanmış, belki de Büyük Beyaz Baba'nın konuşmasına eleştiri getiriyordu) Brunswick'in biraz kuzeyinde, 295 numaralı yolun Bowdoinham çıkışı yakınındaydılar. Üç araç da kolaylıkla görülebilirdi,

çünkü çoğunluk başkanın yatıştırıcı konuşmasını dinlemek için kenara çekmişti.

Bay Gri, Jonesy'nin hayranlık uyandıracak kadar düzenli anılarına dayanarak New Hampshire-Massachusetts sınırını geçtikten hemen sonra 95'ten çıkıp 495'e girdi... ve gri Humvee de Jonesy'nin gidişini parlak sarı bir çizgi olarak gören Duddits'in yönlendirmesiyle onu izledi. Bay Gri, Marlborough kentinde 495'ten çıkıp Amerika'nın doğu-batı yönündeki ana otoyollarından biri olan I-90'a geçecekti. New Hampshire'da bu yola Mass Pike deniyordu. Jonesy'ye göre 8. Çıkış Palmer, U-Mass, Amherst ve Ware içindi. Ware'in altı kilometre ilerisinde Quabbin vardı.

İstediği Shaft 12'ydi; Jonesy öyle diyordu ve Jonesy ne kadar istese de yalan söyleyemezdi. Massachusetts Sular İdaresi merkezi Quabbin Gölü'nün güney ucunda, Winsor Dam'deydi. Jonesy onu oraya kadar götürünce gerisini Bay Gri halledecekti.

9

Jonesy artık masanın başında oturamıyordu, otursa söylenmeye başlayacaktı. Söylenmeden herhalde saçmalamaya, saçmalamadan da sızlanmaya geçecekti ve bir kez sızlanmaya başladı mı, herhalde çıldırıp öldürülmeye hazır bir durumda dışarı, Bay Gri'nin kollarına koşacaktı.

Neredeyiz ki zaten, diye merak etti. *Marlborough'ya geldik mi? 495'ten çıkıp 90'a mı girdik? Öyle görünüyor.*

Camı kapalıyken kesinlikle bilmenin bir yolu yoktu aslında. Jonesy cama baktı... ve elinde olmadan sırıttı. Sırıtmak zorunda kaldı. VAZGEÇ DIŞARI ÇIK'ın yerini DOROTHY'Yİ TESLİM ET düşüncesi almıştı.

Bunu ben yaptım, diye düşündü... *ve iddiaya girerim, istersem panjurları da yok edebilirim.*

Peki o zaman? Bay Gri yeni birtakım engeller koyar veya cama biraz boya sürerdi. Eğer Jonesy'nin dışarı bakmasını istemiyorsa Jonesy kör kalacaktı. Dışa açılan tarafını Bay Gri kontrol ediyordu. Bay Gri'nin kafası patlamış ve Jonesy'nin gözlerinin önünde sporlar uçuşmuştu Dr. Jekyll Bay Byrus'a dönüşmüştü ve Jonesy onu içine çekmişti. Şimdi Bay Gri...

O bir bela, diye düşündü Jonesy. *Bay Gri benim başımın belası.*

Bir şey bu görüşe karşı çıkmaya çalıştı ve tutarlı muhalif bir düşünceyi algıladı: *Hayır, her şeyi ters anladın, çıkan, kaçan sensin.* Ama itti. Bu sözde içgüdüsel saçmalık bilişsel bir sanrıydı ve susuz bir adamın çölde serap görmesinden farklı değildi. Buraya kapatılmıştı. Bay Gri dışarıda jambon yiyor ve kümesi yönetiyordu. Jonesy kendisinin farklı düşünmesine izin verse kasım ayında nisan balığı olacaktı.

Onu yavaşlatmam gerek. Eğer onu durduramasam bile en azından tekerine çomak sokmamın bir yolu yok mu?

Kalkıp ofisin kenarında dolanmaya başladı. Otuz dört adımdı. Müthiş bir tur. Yine de ortalama bir hapishane hücresinden büyük olduğunu sanıyordu; Walpole, Danvers ya da Shawshank'teki tipler bunun harika olduğunu düşünürlerdi. Odanın ortasında düş kapanı dönüyor, dans ediyordu. Jonesy aklının bir kısmıyla adımları sayıyor, diğer kısmıyla Mass Pike'ta 8. Çıkış'a ne kadar yaklaştıklarını merak ediyordu.

Otuz bir, otuz iki, otuz üç, otuz dört. İşte, yine iskemlesinin arkasına gelmişti. İkinci tur zamanı.

O ve Carla otuzuna varmadan üç çocukları olmuştu (dört numara geleli daha bir yıl olmamıştı) ve ikisi de yakın zamanda bir yazlık eve; North Ware'de, Osborne Yolu'ndaki kadar mütevazı bir yere bile sahip olmayı beklemiyorlardı. Sonra Jonesy'nin bölümünde büyük bir deprem oldu. İyi bir arkadaşı başkanlığa geldi ve Jonesy en iyimser beklentilerinden bile üç yıl önce yardımcı profesör oluverdi. Hatırı sayılır bir maaş artışıyla.

Otuz beş, otuz altı, otuz yedi, otuz sekiz ve yine iskemlenin arkası. Bu iyiydi. Yalnızca hücrede volta atmaktan başka bir şey yapmıyor, ama bu onu sakinleştiriyordu.

Aynı yıl Carla'nın büyükannesi de vefat etti ve ara kuşaktaki akrabalar öldüğünden, Carla'yla kız kardeşine yüklüce bir miras kaldı. Böylece evi almışlar ve o ilkyaz çocukları Winsor Dam'e götürmüşlerdi. Oradan yazlık turlardan birine katılmışlardı. Orman yeşili üniformasıyla rehberleri onlara Quabbin Gölü çevresindeki bölgeye "zoraki kırlar" dendiğini ve Massachusetts'teki kartallar için önemli bir yuva alanı olduğunu anlatmıştı. (Büyükler John'la Misha bir iki kartal görmeyi ummuş, ama düş kırıklığına uğramışlardı.) Göl otuzlu yıllarda her birinin kendi kasabası olan üç tarım bölgesinin sular altında bırakılmasıyla oluşturulmuştu. O dönemde yeni gölün çevresindeki araziler işleniyordu. Aradan geçen altmış küsur yılda bölge New England'ın on yedinci yüzyılın ortalarında tarım ve sanayi başlamadan önceki haline

geri dönmüştü. Gölün rehberleri onlara Kuzey Amerika'daki en saf rezervuar göllerinden biri olduğunu söylemişti – doğu kıyısında bir dizi toprak yol uzanıyordu ve hepsi o kadardı. Doğu Kolu'nda Shaft 12'nin ötesine gitmek için yürüyüş ayakkabıları gerekiyordu. Rehber öyle demişti. İsmi Lorrington'dı.

Turda belki bir düzine insan daha vardı ve o sırada başladıkları yere geri dönmüşlerdi. Winsor Dam'den geçen yolun kenarında durmuş kuzeye, göle bakıyorlardı (Quabbin güneş altında masmavi, milyonlarca ışık noktasıyla parlıyor, Jonesy'nin sırtındaki taşıma çantasında Joey mışıl mışıl uyuyordu). Lorrington konuşmasına son verip tam onlara iyi günler dilemek üzereyken, Rutgers tişörtü giymiş bir adam okul çocuğu gibi parmak kaldırıp şöyle dedi: *Shaf 12 mi? Orası hani şu Rus kadının...*

Otuz sekiz, otuz dokuz, kırk, kırk bir ve iskemlenin başına. Sayıları düşünmeden sayıyordu. Bunu hep yapardı. Carla bunun obsesif bozukluğun bir belirtisi olduğunu söylerdi. Jonesy'nin ondan haberi yoktu, ama sayı saymanın kendisini sakinleştirdiğini bilirdi ve bir tura daha başladı.

"Rus kadın" sözcüklerini duyunca Lorrington dudaklarını büzmüştü. Anlaşılan ne programın, ne de Sular İdaresi'nin konuklarına kazandırmak istediği güzel anıların bir parçasıydı. Boston'un musluk suyu yolculuğunun son sekiz on kilometresinde hangi borulardan aktığına bağlı olarak dünyanın en saf, en iyi musluk suyu olabilirdi: Onların yaymak istedikleri mesaj da işte buydu.

Lorrington, *o konuda gerçekten pek bilgim yok efendim*, demiş ve Jonesy de, *Tanrım, sanırım bizim rehber yalan söylüyor*, diye düşünmüştü.

Kırk bir, kırk iki, kırk üç ve yeni bir tura başlamak üzere iskemlenin başına. Artık biraz daha hızlı yürüyordu. Tıpkı güvertede dolaşan... ya da başarılı bir isyanın ardından hücresinde volta atan bir gemi kaptanı gibi ellerini arkasında kavuşturmuştu. Herhalde ikincisi daha uygundu.

Jonesy hayatının büyük bölümünde tarih öğretmeniydi ve merak onun yaradılışının bir parçasıydı. O hafta bir gün kütüphaneye gitmiş ve yerel gazetelerde hikâyeyi arayıp sonunda bulmuştu. Kısa ve üstünkörü bir haberdi –gazetede daha fazla renk ve ayrıntı içeren bahçe partisi haberleri bile vardı– ama postacı daha çok şey biliyordu ve paylaşmaya da istekliydi. Yaşlı Bay Beckwith mavi-beyaz posta arabasını geri vitese takıp Osborne Yolu'ndan aşağı, bir sonraki yazlığın posta kutusuna doğru giderkenki son sözlerini hâlâ anımsıyordu Jonesy. Yazın gölün

güney kıyısında dağıtılacak çok posta oluyordu. Jonesy beklenmedik bir armağan olan evlerine geri dönmüş, Lorrington'ın Rus kadınla ilgili konuşmak istememesine şaşırmamak gerektiğini düşünmüştü.

Halkla ilişkiler açısından hiç de iyi değildi.

10

Adı ya Ilena ya da Elaina Timarova... hangisi olduğundan kimse emin değil. 1995 sonbaharının başında ön camında sarı bir Hertz çıkartması olan bir Ford Escort'la Ware'e geliyor. Otomobil çalıntı çıkıyor ve onu Logan Havalimanı'ndan aldığı, anahtarları seks karşılığında edindiği yolunda asılsız ama ilgi çekici bir söylenti çıkıyor. Kim bilir, belki de öyle olmuştur.

Her ne halse, kadının şaşkın ve aklının yerinde olmadığı kesin. Birisi yüzünün bir yanında morluk olduğunu, bir başkası bluzunu yanlış iliklemiş olduğunu hatırlıyor. İngilizcesi zayıf, ama istediğini anlatmasına yeterli. Quabbin Gölü'nün yolunu soruyor. Tarifi bir kâğıda (Rusça) yazıyor. O akşam Winsor Dam'den geçen yol kapalıyken Escort, Goodnough Dike'taki piknik alanında terk edilmiş olarak bulunuyor. Otomobil ertesi sabah hâlâ orada olunca Sular İdaresi'nden iki adam –kim bilir belki de biri Lorrington'dı– ve Orman Müdürlüğü'nden iki korucu kadını aramaya başlıyorlar.

East Sokağı'ndan iki kilometre yukarıda ayakkabılarını buluyorlar. İki kilometre daha ötede (East Sokağı'nın toprak yola dönüştüğü ve artık aslında bir cadde değil de, Deep Cut Yolu'nun Massachusetts versiyonu olduğu yerde) bluzunu buluyorlar... Atılmış bluzdan iki kilometre daha sonra East Sokağı sona eriyor ve kerestecilerin açtığı bir patika olan Fitzpatrick Yolu başlıyor. Araştırmacılar tam o yöne sapacakken içlerinden biri su kenarındaki bir dalda asılı pembe bir şey görüyor. Kadının sutyeni olduğu anlaşılıyor.

Toprak nemli –tam olarak bataklık değil– ve hem kadının izlerini, hem de aralarından geçtiği kırık dalları takip edebiliyorlar. Dalların kadının çıplak teninde açtığı yaraları düşünmek bile istemiyorlar. Yine de hasarın belirtileri ortada, isteseler de istemeseler de görmek zorundalar; dallardaki ve kayalardaki kanlar onun izinin bir parçası oluyor.

East Sokağı'nın sona erdiği yerden bir kilometre ötedeki bir açıklıkta taş bir binaya geliyorlar. Mount Pomery'deki East Branch'e bakı-

yor. Bu bina Shaft 12'yi barındırıyor ve otomobille ancak kuzeyden gelinebiliyor. Ilena ya da Elaina'nın neden kuzeyden yola çıkmadığı sorusu hiçbir zaman yanıtlanamıyor.

Quabbin'den başlayan isale hattı altmış beş kilometre doğudaki Boston'a giderken yolda Wachusett ve Sudbury göllerinden de su alıyor (bu iki kaynak hem daha küçük, hem de o kadar temiz değil). Hiç pompa yok; dört metre yüksekliğinde ve üç buçuk metre genişliğindeki isale hattının işini yapması için pompaya gerek yok. Boston'un su ihtiyacı binlerce yıl önce Mısırlıların kullandığı bir teknikle, basit yerçekimi kurallarına göre sağlanıyor. Toprakla isale hattı arasında on iki dikey baca var. Bunlar hem havalandırma, hem de basınç ayarlama birimleri olarak işlev görüyor. Aynı zamanda, isale hattının tıkanması durumunda erişim kanalı olarak kullanılıyorlar. Göle en yakın baca olan Shaft 12 aynı zamanda Alım Bacası olarak da biliniyor. Suyun temizliği burada ölçülüyor ve kadınların iffeti de genelde burada ölçülüyor (taş bina kilitli değil ve kanolu âşıklar buraya sık sık uğruyorlar).

Kapıya çıkan sekiz basamağın en alttakinde kadının düzenli bir biçimde katlanmış blucinini buluyorlar. En üst basamakta da düz beyaz pamukludan bir külot duruyor. Kapı açık. Adamlar bakışıyorlar, ama kimse konuşmuyor. İçeride ne bulacaklarını tahmin ediyorlar: ölü bir Rus kadın, giysileri hariç.

Ama bulmuyorlar. Shaft 12'nin tepesindeki yuvarlak demir kapak göl tarafına ay biçiminde açılacak kadar kaydırılmış. Altında kadının kapağı kaydırmak için kullandığı demir manivela duruyor, aslında başka birkaç araçla birlikte kapının arkasında olmalıydı. Manivelanın arkasında da Rus kadının çantasını görüyorlar. Çantanın üstünde cüzdanı kimliğini gösterecek şekilde açılmış. Cüzdanın da üstünde, yani piramidin tepesinde pasaportu var. İçinden Rusça, kiril alfabesi ya da her ne diyorlarsa, tavuk izine benzer o işaretlerle kaplı bir kâğıt parçasının ucu çıkıyor. Adamlar bunun intihar notu olduğunu sanıyorlar ama çevrildiğinde yalnızca kadının yön sorduğunda yazdığı notlar olduğu anlaşılıyor. En alta da *yol bitince kıyı boyunca yürü* yazmış. Öyle de yapıyor, yürürken bir yandan soyunuyor ve dürtüp çizen dallara hiç aldırmıyor.

Adamlar kısmen örtülü baca kapağının yanında durup başlarını kaşıyor, suyun Boston'un musluklarına ve bahçe çeşmelerine doğru yoluna başlarken çıkardığı sesleri dinliyorlar. Ses biraz yankılı, biraz ıslak ve iyi bir de nedeni var: Shaft 12 otuz sekiz metre derinliğinde. Adamlar kadının bu işi neden bu şekilde yaptığını anlayamıyorlar, ama

ne yaptığını açıkça görebiliyorlar. Ayaklarını sarkıtıp taşa oturduğunu gözlerinin önüne getirebiliyorlar; tıpkı White Rock etiketlerindeki kızın çıplak haline benziyor. Belki cüzdanıyla pasaportunun hâlâ bıraktığı yerde olup olmadıklarını görmek için omzunun üstünden son bir bakış fırlatıyor. Birilerinin buradan kimin geçtiğini bilmesini istiyor ve bunda çok ama çok hüzünlü bir yan var. Geriye doğru son bir bakışın ardından aralık kapakla kuyunun kenarı arasındaki açıklıktan kayıyor. Belki mahalle havuzuna dalan bir çocuk gibi burnunu tutmuştur. Belki hayır. Her iki halde de, bir saniye içinde kayboluyor. Merhaba karanlık eski dostum.

11

Yaşlı Bay Beckwith'in posta arabasında yoluna devam etmeden önceki son sözleri şunlardı: *Duyduğuma göre Bostonlular onu Âşıklar Günü'nde sabah kahvelerinde içeceklermiş.* Sonra Jonesy'ye sırıtmıştı. *Ben su içmem. Birayla yetinirim.*

Massachusetts'te de Avustralya'da olduğu gibi bira r'si yutularak telaffuz ediliyor.

12

Jonesy ofisini on iki ila on dört kez turlamıştı. İskemlenin arkasında bir an durdu, dalgın dalgın kalçasını ovuşturdu, sonra yine başladı. Hâlâ sayıyordu. Sevgili takıntılı Jonesy.

Bir... iki... üç...

Rus kadının öyküsü fena değildi, Küçük Kasabaların Korkunç Mavalları'na güzel bir örnekti (birkaç cinayetin birden işlendiği perili evlerle korkunç kazaların olduğu yerler de iyiydi) ve Bay Gri'nin zavallı Lad için yaptığı planlara ışık tuttuğu kuşkusuzdu. Ama Bay Gri'nin nereye gittiğini bilmenin ona ne yararı olabilirdi ki? Ne de olsa...

Yine iskemlenin başına, *kırk sekiz, kırk dokuz, elli* – dur bir dakika, bir dakika dur. İlk kez odayı dolaştığında otuz dokuz adımda bitirmemiş miydi? O halde bu kez nasıl elli olabiliyordu? Ayaklarını sürümüyor, minik adımlar atmıyor, öyle bir şey yapmıyordu, o halde nasıl...

Onu sen büyüttün. Etrafından dolaşıp büyüttün. Çünkü yerinde duramıyorsun. Ne de olsa, senin odan. Eminim istersen Waldorf-

Astoria'nın balo salonu kadar büyütebilirsin... ve Bay Gri de seni durduramaz.

Jonesy, "Bu mümkün mü?" diye fısıldadı. Bir elini iskemlenin arkasına koymuş, portresi için poz verir gibi duruyordu. Bu soruya yanıt istemiyordu; gördüğü yeterliydi. Oda gerçekten daha büyüktü.

Henry geliyordu. Eğer yanında Duddits de varsa Bay Gri kaç kez araç değiştirirse değiştirsin, onu takip etmek kolay olacaktı. Duddits çizgiyi görüyordu. Onları bir düşte Richie Grenadeau'ya, daha sonra gerçek zamanda Josie Rinkenhauer'e götürmüştü ve Henry'ye tıpkı keskin burunlu bir av köpeğinin avcıyı tilkinin inine götürdüğü kadar kolaylıkla yol gösterebilirdi. Sorun kahrolası Bay Gri'nin kazandığı mesafeydi. En az bir saat. Belki daha fazla. Bay Gri köpeği bir kez Shaft 12'den aşağı attı mı, oyun bitecekti. Kuramsal olarak Boston'un suyunu kesmeye zaman olacaktı, ama Henry böylesine muazzam bir adım atmaya kimseyi ikna edebilir miydi? Jonesy hiç sanmıyordu. Ya yol üstünde, suyu hemen içecek bütün o insanlar? Ware'de altı bin beş yüz, Athol'de on bir bin, Worcester'de yüz elli binden fazla insan. Onların önünde aylar değil, haftalar olacaktı. Bazı örneklerdeyse birkaç gün.

O alçağı yavaşlatmanın bir yolu var mıydı? Henry'ye yetişme fırsatı tanımanın?

Jonesy düş kapanına baktı ve o sırada odada bir şey değişti. Neredeyse bir iç çekiş, ruh çağırma seanslarında güya hayaletlerin çıkardığı söylenen türde bir ses duyuldu. Ama bu gelen hayalet değildi ve Jonesy tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Aynı anda gözleri de yaşlarla doldu. Thomas Wolfe'un bir dizesi geldi aklına: *Ey kayıp, bir taş, bir yaprak, bulunmamış bir kapı.* Thomas Wolfe'un tezi bir daha eve dönemeyecek olmanızdı.

"Duddits?" diye fısıldadı. Ensesindeki tüyler dikildi. "Duddits, sen misin?"

Yanıt yok... ama işe yaramaz telefonun durduğu masaya baktığında yeni bir şeyin daha eklenmiş olduğunu gördü. Bir taş ya da yaprak değil, bulunmamış bir kapı da değil, bir okey tahtasıyla bir deste kâğıt.

Birisi o oyunu oynamak istiyordu.

13

Artık hemen hemen her zaman acı çekiyordu. Anne biliyor, anneye söyle. Tanrı biliyor, Tanrı'ya söyle. Henry'ye söyleme, Henry de acı çekiyor. Henry yorgun ve üzülür. Beaver'la Pete cennette Tanrı'nın, dünyanın ve cennetin sahibinin sağ tarafında oturuyorlar. Bu onu üzüyor, iyi arkadaştılar ve oyun oynarlardı ama hiç alay etmezlerdi. Bir kez Josie'yi buldular ve bir kez uzun boylu birini gördüler, o bir kovboydu ve bir kez oyunu oynadılar.

Bu da bir oyun, ama Pete eskiden, *Duddits, kazansan da kaybetsen de fark etmez, oyunu nasıl oynadığın önemli*, derdi ama bu kez fark ediyor, öyle, Jonesy öyle diyor, Jonesy iyi duyamıyor ama çok geçmeden düzelecek, birazdan. Canı acımasın. Perco'nun bir yararı olmuyor. Boğazı ağrıyor, vücudu titriyor ve karnı kakası gelmiş gibi ağrıyor, oysa kakası gelmemiş ve öksürdüğünde bazen kan geliyor. Uyumak istiyor ama Henry'yle Josie'yi buldukları gün orada olan yeni arkadaşı Owen var ve, *onları bir yavaşlatabilseydik ve bir yetişebilseydik*, diyorlar; uyanık kalıp onlara yardım etmesi gerek ama Jonesy'yi duymak için gözlerini kapatmak zorunda, onlar da uyuduğunu sanıyorlar. Owen, *onu uyandırmamız gerekmiyor mu, ya piç kurusu bir yerden saparsa*, diyor ve Henry de, *sana söylüyorum, nereye gittiğini biliyorum ama emin olmak için yine de I-90'a geldiğimizde onu uyandıracağım*, diyor. Ve yine, ama bu kez düşünerek: *Keşke o alçağı yavaşlatabilseydik.*

Gözler kapalı. Kollar ağrıyan göğsünde kavuşturulmuş. Yavaş nefes alıyor. Anne öksürdüğünde yavaş nefes al diyor. Jonesy ölü değil, Beaver ve Pete'le cennette değil, ama Bay Gri, Jonesy'nin kilitli olduğunu söylüyor ve Jonesy ona inanıyor. Jonesy ofisin içinde, telefon yok haber yok, konuşamıyor, çünkü Bay Gri acımasız ve Bay Gri korkuyor. Jonesy'nin aslında kilitli olmadığını öğrenmesinden korkuyor.

En çok ne zaman konuştular?

Oyunu oynarken.

Oyun.

Ürperti geliyor. Çok düşünmesi gerek ve bu, acı veriyor, gücünü tükettiğini hissediyor, kalan son güç kırıntılarını alıp götürüyor, ama bu kez oyundan öte, bu kez kimin kazanıp kimin kaybettiği önemli, o da gücünü veriyor, tahtayı hazırlıyor, kâğıtları çıkarıyor, Jonesy ağlıyor, Jonesy, *ey kayıp*, diye düşünüyor, ama Duddits Cavell kayıp değil, Duddits

çizgiyi görüyor, çizgi ofise gidiyor ve bu kez yalnızca puanları tutmakla kalmıyor.

Ağlama Jonesy, diyor ve sözcükler açık seçik, aklında hep öyle, yalnızca o aptal ağzı onları karıştırıyor. *Ağlama, ben kayıp değilim.*

Gözler kapalı. Kollar kavuşturulmuş.

Jonesy'nin ofisinde, düş kapanının altında Duddits oyunu oynuyor.

14

Henry, "Köpeği buldum," dedi. Sesi yorgun gibiydi. "Perlmutter'in bağlandığı. Buldum. Biraz daha yaklaştık. Tanrım, onu yavaşlatmanın bir yolu olsaydı!"

Yağmur yağıyor, rüzgâr Hummer'ı yolda yalpalatacak kadar sert esiyordu. Öğle olmuştu ve Sacco'yla Biddeford'un arasındaydılar. Owen dikiz aynasına göz atıp arka koltukta, başını arkaya yaslamış, gözleri kapalı, sıska kollarını göğsünde kavuşturmuş oturan Duddits'e baktı. Cildi endişe verecek ölçüde sararmıştı, dudaklarının köşesinden ince bir çizgi halinde kan sızıyordu.

Owen, "Arkadaşının yardım etmesi mümkün mü?" diye sordu.

"Bence deniyor."

"Uyuyor dedin sanmıştım."

Henry döndü, önce Duddits'e, sonra Owen'a baktı. "Yanılmışım," dedi.

15

Jonesy kâğıtları dağıttı, tahtaya elinden ikili attı, sonra öbür eli alıp iki daha ekledi.

"Ağlama Jonesy. Ağlama, ben kaybolmadım."

Jonesy düş kapanına bir göz attı, sözlerin ondan geldiğinden emindi. "Ağlamıyorum Duds. Şu kahrolası alerjilerim tuttu, hepsi o. Şimdi, sanırım oynamak istiyorsun..."

Düş kapanından gelen ses, "İki," dedi.

Jonesy, Duddits'in elinden ikiliyi oynadı –kötü bir oyun değildi aslında– sonra kendi yedilisini attı. Dokuz etti. Duddits'in elinde bir altılı vardı; soru şuydu ki...

Düş kapanından gelen ses, "On beşe altı," dedi. "İkiye on beş. Tamponumu öp!"

Jonesy elinde olmadan güldü. Ses Duddits'indi ama bir an için Beav'e benzemişti. "Hadi, say o halde." Ve tahtadaki pullardan biri kalkar, havada uçar, Birinci Yol'daki ikinci deliğe yerleşirken büyülenmiş gibi seyretti.

Birdenbire bir şeyi anladı.

"Sen hep oynayabiliyordun, değil mi Duds? Eskiden çılgın gibi sayıyordun, çünkü bizi güldürüyordu." Bu düşünceyle gözleri doldu. Duddits'le oynadıkları o kadar yıl boyunca o da onlarla oynamıştı. Ve o gün Tracker Kardeşler'in arkasında kim kimi bulmuştu? Kim kimi kurtarmıştı?

"Yirmi bir," dedi.

"İkiye otuz bir." Düş kapanından. Bir kez daha görünmez el pulu kaldırıp iki çukur ilerletti. "Bana kapalı Jonesy."

"Biliyorum. "Jonesy üçlü oynadı. Duddits on üç dedi ve Jonesy, Duddits'in elinden oynadı.

"Ama sen değilsin. Onunla konuşabilirsin."

Jonesy kendi ikilisini oynadı. Duddits son bir kart attı ve Jonesy şöyle düşündü: *Bir geri zekâlıya yenildim, ne dersin?* Ama Duddits geri zekâlı değildi. Yorgundu ve ölüyordu, ama geri zekâlı değildi.

Ellerini saydılar ve Jonesy dağıtmasına rağmen Duddits çok ilerideydi. Jonesy kâğıtları toplayıp karıştırmaya başladı.

"Ne istiyor Jonesy? Sudan başka ne istiyor?"

Cinayet, diye düşündü Jonesy. *İnsanları öldürmeyi seviyor.* Ama artık yeter. Lütfen Tanrım, artık yeter.

"Jambon," dedi. "Jambon seviyor."

Kâğıtları karıştırmaya başladı... sonra Duddits zihnini doldururken donakaldı. Gerçek Duddits, genç, güçlü ve kavgaya hazır.

16

Arkalarında, arka koltukta Duddits yüksek sesle inledi. Henry döndü ve burun deliklerinden byrus kadar kırmızı, taze kan aktığını gördü. Tüm dikkatini toplamış, yüzü korkunç bir krampla buruşmuştu. Gözbebekleri kapalı gözkapaklarının altında hızla gidip geliyordu.

Owen, "Nesi var?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

Duddits öksürmeye başladı. Göğsünden yırtınırcasına sesler geliyordu. Dudaklarından ince bir bulut halinde kan püskürdü.

"Uyandır onu Henry! Tanrı aşkına, uyandır onu!"

Henry, Underhill'e korku dolu bir bakış fırlattı. Kennebunkport'a yaklaşıyorlardı. New Hampshire sınırına yirmi kilometreden az, Quabbin Gölü'ne yüz on kilometre kalmıştı. Jonesy'nin ofisinin duvarında Quabbin'in resmi vardı, Henry görmüştü. Ve yakında bir ev, Ware'de.

Duddits bağırdı. Öksürük nöbetlerinin arasında tek bir sözcüğü üç kez tekrarladı. Henüz çok kan püskürtmüyordu; kan ağzından ve boğazından geliyordu ama ciğerleri yırtılmaya başlarsa...

"Uyandır onu! Acıdığını söylüyor! Duymuyor musun..."

"Acıyor demiyor."

"Ne o halde? Ne?"

"*Jambon* diyor."

17

Kendini artık Bay Gri olarak düşünen varlığın ciddi bir sorunu vardı ama en azından biliyordu.

Jonesy'nin dediği gibi, *önceden bilen tedbir alırdı.* Jonesy'nin kolilerinde böyle yüzlerce, belki binlerce deyiş vardı. Bay Gri bazılarını hiç anlayamıyordu: *Kör ata baş sallasan da göz kırpsan da bir* – biri böyleydi. *Giden gelir* – bir diğeri. *Önceden bilen tedbir alır* – bu iyiydi.

Sorunu en iyi, Jonesy hakkındaki duyguları şeklinde özetlenebilirdi... ve tabii duyguları olması yeterince kötüydü. *Jonesy şu anda kapalı ve sorunumu çözdüm*, diye düşünebilirdi. *Tıpkı onların askerlerinin bizi karantinaya almaya çalıştıkları gibi, ben onu karantina altına aldım. İzleniyorum hatta kovalanıyorum ama motorda arıza çıkmaz ve lastik filan patlamazsa beni kovalayan grupların ikisinin de yakalama şansı pek yok. Çok öndeyim.*

Bunlar gerçekti, ama tadı yoktu. Tatlı olan gönülsüz ev sahibinin hapsolduğu kapıya gidip, *"Seni hallettim, değil mi?"* diye bağırmaktı. *"Küçük kırmızı arabanın icabına baktım, değil mi?"* Bay Gri kırmızı ya da değil, arabanın bu işle ne ilgisi olduğunu bilmiyordu, ama Jonesy'nin cephaneliğinden oldukça yüksek kalibreli duygusal bir kurşundu; çocukluktan kalma derin ve tatmin edici bir çağrışımı vardı. Sonra

(Jonesy'nin dilini yadsınamaz bir memnuniyetle, *artık benim dilim*, diye düşündü) Jonesy'nin dudaklarının arasından çıkaracak ve ona "nanik" yapacaktı.

Peşindekilere gelince, içinden Jonesy'nin pantolonunu indirip onlara Jonesy'nin poposunu göstermek geliyordu. Bu da, *giden gelir* kadar, *küçük kırmızı araba* kadar anlamsız bir şeydi, ama yapmak istiyordu.

Bay Gri bu dünyanın byrus'unu kaptığını fark etti. Duyguyla başlıyor, duyusal bilince geçiyor (yiyeceklerin tadı, polisin başını duvara vurdurmanın yadsınamaz zevki, içi boş *tok tok* sesi) ve sonra Jonesy'nin deyişiyle yüksek düşünceye dönüşüyordu. Bay Gri'ye göre bu bir şakaydı ve dışkıya işlenmiş gıda ya da soykırıma etnik temizlik demekten bir farkı yoktu. Yine de bir tür çok zeki bilinçsizlik sayılabilecek bir bitkisel zihnin hep bir parçası olmuş bir varlık için düşünmenin çekici yanları yok değildi.

Bay Gri çenesini kapatmadan önce Jonesy misyonundan vazgeçip insan olmanın keyfini çıkarmasını önermişti. Şimdi eskiden uyumlu zihni, bilinçsiz zihni parçalanmaya başlar, birbirine zıt seslerden oluşan bir kalabalığa dönüşürken, bu arzuyu kendi içinde keşfediyordu. Kafasındaki seslerden bazısı A'yı, bazısı B'yi, bazısı da Q'nun karesini alıp Z'ye bölmeyi istiyordu. Böylesine gevezeliğin korkunç bir şey olduğunu, delilik anlamına geldiğini düşünürdü. Bunun yerine, bu kargaşadan hoşlandığını gördü.

Jambon vardı. Jonesy'nin zihninin hem duyusal, hem de duygusal veriler içeren son derece zevkli bir etkinlik olarak gördüğü "Carla'yla seks" vardı. Hızlı araba kullanmak Fenway Park yakınındaki O'Leary's Bar'da bilardo oynamak, bira, yüksek volümlü müzik çalan gruplar ve Patty Loveless'ın "Yalan söyleyen aldatan soğuk atan ikiyüzlü zalim kötü seven kalbini suçla" (her ne demekse) şarkısı vardı. Bir yaz sabahı topraktan yükselen sisin görüntüsü vardı. Ve cinayet tabii. O da vardı.

Sorunu şuydu ki, eğer bu işi çabucak tamamlamazsa hiç tamamlayamayabilirdi. O artık byrum değil, Bay Gri'ydi. Bay Gri'yi de geride bırakıp Jonesy olması ne kadar sürecekti?

Hiç olmayacak, diye düşündü. Gaza bastı ve Subaru'da pek hal olmamasına rağmen, yine de biraz daha hızlandı. Arka koltukta köpek havladı... sonra acı içinde uludu. Bay Gri aklını gönderip köpeğin içinde büyüyen byrum'a dokundu. Hızlı büyüyordu. Neredeyse fazla hızlı. Bir şey daha vardı; onun zihniyle buluşmanın hiçbir zevki, benzer karşılaş-

maların içerdiği gibi hiçbir sıcaklık yoktu. Byrum'un zihni soğuktu... ekşi...

"*Yabancı*," diye mırıldandı.

Yine de onu susturdu. Köpek su kaynağına atıldığında byrum hâlâ içinde olacaktı. Uyum sağlaması için zaman gerekecekti. Köpek boğulacak, byrum biraz daha yaşayacak, zamanı gelene dek köpeğin leşinden beslenecekti. Ama önce oraya varması gerekiyordu.

Artık çok sürmezdi.

I-90'da batıya doğru gider, Westborough, Grafton ve Dorothy Pond gibi küçük kasabalardan (Jonesy onlar için *lağım çukurları* diye düşünüyordu, ama sevmiyor değildi) geçip artık yaklaşıyordu (kırk kilometre kadar kalmıştı). Bu yeni ve huzursuz bilincini koyabileceği, başını belaya sokmayacak bir yer aradı. Jonesy'nin çocuklarını denedi, sonra geri çekildi, fazla duygusaldı. Tekrar Duddits'i denedi ama o hâlâ bomboştu; Jonesy anıları çalıştı. Sonunda Jonesy'nin işinde karar kıldı. İşi tarih öğretmenliğiydi ve uzmanlık alanının özel bir çekiciliği vardı. Anlaşılan 1860'la 1865 arasında Amerika, byrus kolonilerinin her büyüme döngüsünün sonunda olduğu gibi, ikiye ayrılmıştı. Bir sürü neden vardı, en önemlisi "kölelikti" ama bu da yine dışkıya ya da kusmuğa işlenmiş gıda demeye benziyordu. "Kölelik" hiçbir anlama gelmiyordu. "Bağımsızlık hakkının" da anlamı yoktu. "Birliği korumak" hiçbir şey demekti. Temelde yalnızca bu yaratıkların en iyi becerdikleri şeyi yapmışlardı: *öfkelenmişlerdi.* Bu "delirmekle" hemen hemen aynı şeydi ama sosyal açıdan daha kabul görüyordu. Hem de nasıl!

Bay Gri koliler dolusu harika silahları incelerken toplar, sahra topları, süngüler, mayınlar bir ses araya girdi.

jambon

Düşünceyi bir kenara itti ama Jonesy'nin karnı guruldüyordu. Evet, biraz jambon isterdi, jambon etli, yağlı, kaygan ve ilkel, fiziksel bir biçimde tatmin ediciydi ama daha zamanı değildi. Belki köpekten kurtulduktan sonra. O zaman eğer diğerleri yetişmeden zamanı olursa, isterse çatlayıncaya kadar yiyebilirdi. Ama şimdi zamanı değildi. 10. Çıkış'ı geçerken –artık yalnızca iki çıkış kalmıştı– aklı yine İçsavaş'a, dumanlar içinde koşuşturan, çığlıklar atıp birbirlerinin bağırsaklarını deşen, sayısız küçük kırmızı arabayı halleden, tüfeklerinin dipçiklerini düşmanlarının kafataslarına indiren, o büyüleyici *tok tok* seslerini çıkaran mavilerle grilere...

jambon

Karnı yine guruldadı. Jonesy'nin ağzı salyayla doldu ve Dysart's'ı, mavi tabaktaki o kahverengi kıtır jambonları düşündü. Parmağınızla tuttuğunuzda dokusu sertti, ölü ve lezzetli etin dokusu...

Bunu düşünemiyorum.

Sinirli bir korna sesi Bay Gri'yi sıçrattı ve Lad inledi. Yanlış şeride, Jonesy'ye göre "sollama şeridine" girmişti ve yana çekilip Subaru'dan daha hızlı giden büyük kamyonlardan birine yol verdi. Kamyon küçük otomobilin ön camına çamurlu su sıçratıp bir an görüşü engelledi ve Bay Gri düşündü: *Seni yakalayacak, öldürecek, beynini patlatacağım seni acemi şoför, tok tok, küçük kırmızı arabanı...*

jambonlu sandviç

Bu seferki kafasının içinde çınlayan bir kurşun gibiydi. Mücadele etti, ama gücüne hiç alışık değildi. Bu Jonesy olabilir miydi? Olamazdı, Jonesy o kadar güçlü değildi. Ama birdenbire midesinden başka bir şey düşünemez olmuştu ve o boş mide, ağrıyor, acıkıyordu. Kuşkusuz onu yatıştıracak kadar bir süre durabilirdi. Eğer durmazsa yoldan çıkacak...

jambonlu sandviç!
mayonezli!

Bay Gri anlaşılmaz bir çığlık attı. Salyalarının akmaya başladığının farkında değildi.

18

Henry birdenbire, "Onu duyuyorum," dedi. Sanki baş ağrısını geçirmek ister gibi yumruklarını şakaklarına dayadı. "Tanrım, acıyor. Öyle aç ki."

Owen, "Kim?" diye sordu. Massachusetts eyalet sınırını yeni geçmişlerdi. Arabanın önünde yağmur rüzgârın verdiği eğimle gümüşi damlalar halinde yağıyordu.

"Köpek mi? Jonesy mi? Kim?"

"O," dedi Henry. "Bay Gri." Gözünde aniden beliren bir umut ışığıyla Owen'a baktı. "Sanırım yana çekiyor. Sanırım duruyor."

19

"Patron."

Kurtz tam yeniden dalmak üzereyken Perlmutter güçlükle döndü ve ona seslendi. New Hampshire gişelerinden yeni geçmişlerdi. Freddy Johnson otomatik geçiş şeridini kullanmaya özen göstermişti (gişe memurunun Humvee'nin içindeki kokuyu, arkadaki kırık camı, silahları... üçünü fark etmesinden çekinmişti).

Kurtz, Archie Perlmutter'in terli, bitkin yüzüne ilgiyle baktı. Hatta hayranlıkla. Renksiz bürokrat; karargâhta çantayla, sahada bloknotla dolaşan; saçları hep taranmış ve cetvel gibi soldan ayrılmış o adam bu muydu? Efendim sözcüğünü kullanmamaya kendini bir türlü alıştıramayan adam? O adam gitmişti. Pek inanılır gibi değildi ama, Pearly'nin yüz ifadesinin bir şekilde zenginleştiğini düşündü. Kurtz, *Ma Joad'a benziyor*, diye düşündü ve neredeyse kıkırdadı.

"Patron, hâlâ susuyorum." Pearly, Kurtz'un Pepsi'sine özlemle baktı, sonra iğrenç bir şekilde gaz çıkardı. Kurtz, *Ma Joad cehennemde trompet çalıyor*, diye düşündü ve bu kez gerçekten kıkırdadı. Freddy küfretti, ama eski tiksinmesinden eser yoktu; artık kaderine razı olmuş, neredeyse sıkılmış gibiydi.

Kurtz, "Korkarım bu benim aslanım," dedi. "Ben de biraz susadım."

Perlmutter konuşmaya başladı, ama yine ağrısı tutunca yüzünü buruşturdu. Tekrar yellendi, bu kez ses bir trompet gibi değil, yeteneksiz bir çocuğun pan flüt üflemesi gibi çıktı. Gözleri kısılıp kurnaz bir ifade takındı. "Bana bir içecek ver, ben de sana bilmek istediğin bir şeyi söyleyeceğim."

Kurtz düşündü. Yağmur aracın yanlarına vuruyor, kırık camdan içeri giriyordu. Kahrolası cam insanın canını sıkıyordu, ceketinin kolu sırılsıklam olmuştu, ama dayanmak zorundaydı. Ne de olsa sorumlusu kimdi?

Pearly, "Sensin," dedi ve Kurtz sıçradı. Bu akıl okuma işi çok ürkütücüydü. Tam alışmaya başladığınızı düşünürken hayır, alışmadığınızı fark ediyordunuz. "Sen sorumlusun. O yüzden bana bir içecek ver patron."

Freddy, "Sözlerine dikkat et ahbap," diye homurdandı.

"Bana bildiğini söylersen bunun kalanını alabilirsin." Kurtz Pepsi şişesini kaldırıp Pearly'nin çileli bakışları önünde salladı. Bunu yapar-

ken kendine karşı alaycı bir nefret duymuyor değildi. Bir zamanlar taburlara kumanda eder, onları jeopolitik durumu değiştirmek için kullanırdı. Artık kumanda ettiği tek şey iki adamla bir alkolsüz içecekti. Çok düşmüştü. Gururu onu düşürmüştü. Onda şeytan gururu vardı ve bu bir kusursa, vazgeçmesi çok zordu. Gurur insanın pantolonu gittikten sonra bile pantolonunu tutmakta kullandığı kemerdi.

"Söz veriyor musun?" Pearly'nin kızıl tüylerle kaplı dili uzanıp kurumuş dudaklarını yaladı.

Kurtz ciddi ciddi, "Yalan söylüyorsam öleyim," dedi. "Hadi aslanım, şu lanet aklımı okusana!"

Pearly bir an onu inceledi ve Kurtz adamın sinsi küçük parmaklarını (artık her tırnağının altında o kızıl maddeden büyüyordu) neredeyse kafasının içinde hissetti. Korkunç bir duyguydu, ama dayandı.

Perlmutter sonunda tatmin olmuş göründü. Başını salladı.

"Şimdi daha çok alıyorum," dedi, sonra sesi gizli, korkmuş bir fısıltıya dönüştü. "Beni yiyor, biliyorsun. Bağırsaklarımı yiyor. Hissedebiliyorum."

Kurtz onun kolunu okşadı. MASSACHUSETTS'E HOŞ GELDİNİZ yazılı bir tabelanın önünden geçiyorlardı. "Ben sana bakacağım aslanım; söz verdim, değil mi? Bu arada, ne haberler aldığını söyle bana."

"Bay Gri duruyor. Acıkmış."

Kurtz elini Perlmutter'in kolunda bırakmıştı. Parmakları birer pençeye dönüşüp sıktı. "Nerede?"

"Gittiği yere yakın. Bir dükkân." Kurtz'un tüylerini ürperten çocuksu bir sesle ekledi: "En iyi yem, neden bekleyeceksiniz ki? En iyi yem, neden bekleyeceksiniz ki?" Sonra daha normal bir tonla devam etti: "Henry, Owen ve Duddits'in geldiklerini Jonesy biliyor. Bu yüzden Bay Gri'yi durdurdu."

Owen'ın Jonesy/Bay Gri'yi yakalama fikri Kurtz'u paniğe sürükledi. "Archie, beni iyi dinle."

Perlmutter, "Susadım," diye sızlandı. "Susadım, seni alçak."

Kurtz Pepsi şişesini Perlmutter'in gözlerinin önünde tuttu, ama uzanınca eline vurdu.

"Henry, Owen ve Dudduts, Jonesy'yle Bay Gri'nin durduğunu biliyorlar mı?"

"Duddits, seni ihtiyar budala!" Perlmutter söylendi, sonra acıyla inleyip yeniden şişmekte olan karnını tuttu. "Duddits! Evet, biliyorlar!

Duddits, Bay Gri'nin acıkmasına yardımcı oldu! O ve Jonesy birlikte yaptılar!"

Freddy, "Bundan hoşlanmadım," dedi.

Kurtz, *aramıza hoş geldin*, diye düşündü.

Pearly, "Lütfen patron," dedi. "Öyle susadım ki."

Kurtz ona şişeyi verdi ve Perlmutter içini boşaltırken kasvetli bir bakışla seyretti.

Freddy, "495 patron," dedi. "Ne yapıyorum?"

"Gir," dedi Perlmutter. "Sonra 90 batı." Geğirdi. Yüksek sesli, ama neyse ki kokusuzdu. "*O* şey bir Pepsi daha istiyor. Şekeri sevdi. Kafeini de."

Kurtz düşündü. Owen'la avları en azından bir süreliğine durmuştu. Şimdi Owen'la Henry hızlanacak, o doksanla yüz kilometrelik mesafeyi ellerinden geldiğince kapatmaya çalışacaklardı. Sonuç olarak, onlar da hızlanabilirlerdi.

Önlerine çıkan polislerin ölmesi gerekecekti, Tanrı onları korusun. Bu iş şöyle ya da böyle sonuca yaklaşıyordu.

"Freddy."

"Patron."

"Pedalı kökle. Şu sürtüğü şahlandır, Tanrı seni korusun. Şahlandır onu."

Freddy Johnson emredileni yaptı.

20

Ahır yoktu, ağıl yoktu, manej yoktu ve EYALET DIŞINDAN İÇKİLER yerine vitrindeki tabelada Quabbin Gölü'nün bir fotoğrafıyla "EN İYİ YEM, NEDEN BEKLEYECEKSİNİZ Kİ?" yazısı vardı. Onun dışında küçük dükkân Gosselin'in Marketi de olabilirdi; aynı kahverengi kiremitler, yağmurlu gökyüzüne duman püskürten aynı çarpık baca ve ön tarafta aynı paslı benzin pompası burada da vardı. Pompaya yaslanan bir tabelada bu kez BENZİN YOK, UZAYLILARIN SUÇU yazıyordu.

Kasım ayının o öğleüstünde dükkânda sahibinden başka kimse yoktu. Sahibi Deke McCaskell isimli bir beyefendiydi. Diğer çoğu insan gibi sabahı televizyona yapışarak geçirmişti. Bütün haberler çoğunluğu tekrardı ve (Kuzey Ormanları'nın o kısmı kapatılmış olduğundan, silahlı kuvvetlerin donanımından başka pek iyi resim yoktu) başkanın

konuşmasına yönelik hazırlanmıştı. Deke başkana seçilme biçiminden dolayı Bay Okeefenokee diyordu; oralarda kimse sayı saymayı bilmiyor muydu? Kendisi Gipper'dan (işte başkan ona denirdi) bu yana oy kullanmasa da, Başkan Okeefenokee'den nefret ediyor, onun kocaman dişli, yağlı, güvenilmez bir alçak olduğunu düşünüyordu (ama güzel bir karısı vardı). Başkanın on bir konuşmasının da her zamanki gevezelikten ibaret olduğunu düşündüğünden, Okeefenokee'nin söylediği tek bir söze bile inanmıyordu. Ona göre bütün bu iş herhalde bir aldatmacadan ibaretti ve Amerikalı vergi verenleri savunma harcamalarını, dolayısıyla da vergileri artırmak için korkutmaya yönelikti. Uzayda kimse yoktu, bilim bunu kanıtlamıştı. Amerika'daki tek yabancı (yani bizzat Başkan Okeefenokee dışında) Meksika sınırından geçen kaçaklardı. Ama insanlar korkmuştu, evde oturmuş televizyon seyrediyorlardı. Daha sonra birkaç tanesi bira ve birkaç şişe şarap için uğrardı, ama şimdilik ortalıkta hayat yoktu. Tıpkı otoyolda ezilmiş bir kedi gibi.

Deke televizyonu yarım saat önce kapatmıştı, bu kadarı yeterdi Tanrı aşkına. Biri çeyrek geçe kapısının üstündeki zil şıngırdadığında dükkânın gerisindeki raftan aldığı bir dergiyi inceliyordu. Derginin adı *Lasses in Glasses*'tı ve içindeki tüm kızlar gerçekten gözlük taktıklarından, uygun bir isimdi. Üstlerinde başka hiçbir şey yoktu, ama gözlük vardı, *si*.

Başını kaldırıp yeni gelene baktı, "Nasıl gidiyor?" ya da "Yollar çok kayganlaşıyor..." gibi bir şey söylemeye davrandı, ama sustu. İçinde bir huzursuzluk, ardından da soyulacağını hissetti... eğer soyulmakla kalsaydı, şanslıydı. Daha önce hiç soyulmamıştı, burayı aldığından beri geçen on iki yılda hiç; eğer adamın biri bir avuç para için hapse girmeyi göze alıyorsa, yörede daha büyük tomarlar kapabileceği başka yerler vardı. Adamın iyice...

Deke yutkundu. *Adamın iyice çılgın olması gerekir*, diye düşünüyordu ve belki de bu adam öyleydi, belki bütün ailesini halledip sonra biraz dolaşmaya karar veren o manyaklardan biriydi. Silahını kendine çevirmeden önce birkaç kişiyi daha öldürecekti.

Deke yaradılış olarak paranoyak değildi (eski karısı olsa kayıtsız olduğunu söylerdi) ama bu öğleden sonraki ilk müşterisinden huzursuz olduğu gerçeğini de değiştirmiyordu. Zaman zaman zılzurna gelen, Patriot'lardan veya Red Sox'tan söz eden ya da gölde avladıkları balıkları anlatanlara aldırmıyordu, ama şimdi onlardan birkaç tanesinin daha yanında olmasını isterdi. Koca bir çetenin.

Adam önce orada, kapının içinde durdu ve evet, bir sorun vardı. Turuncu avcı parkası giyiyordu ve Massachusetts'te geyik sezonu henüz başlamamıştı, ama bu hiçbir şey demek değildi. Deke asıl adamın yüzündeki çiziklerden hoşlanmadı. Sanki son zamanlarda en az birkaç gün ormanda yürümüş, avlanmış gibi görünüyordu ve yüz hatları çok gergindi. Ağzı sanki kendi kendine konuşur gibi kımıldıyordu. Bir şey daha vardı. Tozlu vitrinden içeri süzülen gri öğleden sonra ışığı dudaklarıyla çenesinde garip bir biçimde parlıyordu.

Deke, *sefil herifin ağzının suları akıyor*, diye düşündü. *Akmıyorsa ne olayım.*

Yabancının vücudu hiç kımıldamazken başı hızlı küçük tiklerle dönüyordu. Deke'e avını arayan bir baykuşun dalda hiç kımıldamadan durmasını hatırlatıyordu. Deke bir an iskemlesinden kayıp tezgâhın altında gizlenmeyi düşündü, ama daha böyle bir hareketin avantaj ve dezavantajlarını düşünmeye başlarken (pek hızlı düşünemiyordu, eski karısı olsa size bunu da söylerdi) adamın başı yine çabucak döndü ve doğruca ona bakmaya başladı.

Deke'in aklında her şeyi hayal ettiği, Maine'in kuzeyinden kaynaklanan ve basında yer alan bütün o garip haberlerle daha da garip söylentilerin etkisiyle saçmaladığı düşüncesi vardı (açıkça ifade etmiyordu henüz). Belki bu yalnızca bir sigara ya da bira veya bir şişe kahveli brendi ya da bir kitap arayan, Ware veya Belchertown dışında bir motelde geceyi geçirmesine yardımcı olacak bir şey isteyen bir adamdı.

Adamla göz göze gelince o umutları söndü.

Bu kendi özel düşüncelerinin aile katili manyağının bakışı değildi. Öyle olsa belki daha iyiydi. Yabancının gözleri boş olmak bir yana, dopdoluydu. Aşırı hızlı gösterilen o filmler gibi, sanki içlerinden milyonlarca düşünce ve fikir geçiyordu. Neredeyse yuvalarında sıçrayacaklardı.

Ve bunlar Deke McCaskell'ın hayatta gördüğü en aç gözlerdi.

Deke, "Kapalıyız," dedi. Sözler bir hışırtı halinde çıktı ve kendi sesini hiç beğenmedi. "Ben ve ortağım –o arka tarafta– bugünlük kapattık. Kuzeyde olup bitenlerden dolayı. Ben yani biz tabela asmayı unutmuşuz. Biz..."

Saatler hatta günler boyu konuşabilirdi, ama turuncu parkalı adam sözünü kesti. "Jambon," dedi. "Nerede?"

Deke birdenbire ve kesinlikle adamın eğer jambon almazsa onu öldüreceğini anladı. Onu yine de öldürebilirdi, ama jambon almazsa... kesinlikle. Dükkânda jambon vardı. Tanrıya şükür, Okeefenokee'ye ve bütün o uzaylılara şükür, jambon vardı.

O yeni, garip sesiyle, "Arkada soğutucuda," dedi. Derginin üstünde duran eli buz gibi soğuktu. Kafasının içinde kendininkine benzemeyen fısıltılar dolaşıyordu. Kızıl düşünceler ve kara düşünceler. Aç düşünceler.

İnsan olmayan bir ses sordu: *Soğutucu nedir?* Yorgun ve çok insan bir ses cevap verdi: *Koridordan yürü yakışıklı. Göreceksin.*

Sesler duyuyorum, diye düşündü Deke. *Aman Tanrım. İnsanlar bayılmadan önce olur bu.*

Adam Deke'in yanından geçip orta koridordan yürüdü. Bayağı topallıyordu.

Kasanın yanında bir telefon vardı. Deke ona baktı, sonra başını çevirdi. Uzanabilirdi ve 911 otomatikte vardı, ama Ay'da olsa fark etmezdi. Eğer telefona ulaşacak gücü toplayabilirse...

İnsan olmayan ses, *ben anlarım*, dedi ve Deke nefessiz inledi. Ses sanki birisi beynine alıcı yerleştirmiş gibi, kafasının içindeydi.

Kapının üstünde dışbükey bir ayna asılıydı. Özellikle yaz aylarında, dükkân aileleriyle göle –Quabbin yalnızca on sekiz kilometre ötedeydi– balık tutmaya, kamp yapmaya ya da pikniğe giden çocuklarla dolduğunda işe yarıyordu. Piç kuruları hep bir şeyleri, özellikle de erkek dergilerini yürütmeye çalışırlardı. Deke şimdi aynaya bakıyor, turuncu parkalı adamın dolaba yaklaşmasını büyülenmiş gibi seyrediyordu. Adam bir an orada durdu, dolabın içine baktı, sonra bir değil, dört paket jambonu birden aldı.

Adam elinde jambonlarla orta koridordan geri yürüdü. Topallıyor ve bir yandan da rafları gözden geçiriyordu. Tehlikeli, aç ve korkunç yorgun görünüyordu, tıpkı son kilometreye giren bir maraton koşucusu gibiydi. Deke onu seyrederken insanın yüksekten bakarken hissettiğine benzer bir baş dönmesi hissetti. Sanki bir değil, üst üste ve odağı değişen birkaç kişiye birden aynı anda bakmaya benziyordu. Deke bir an seyrettiği bir filmdeki yüz kişilikli kurnaz bir kadını düşündü.

Adam durup bir kavanoz mayonez aldı. Koridorun başında yine durdu ve bir paket ekmeğe uzandı. Sonra tekrar tezgâh başına geldi. Deke onun gözeneklerinden yayılan yorgunluğu neredeyse kokluyordu. Ve çılgınlığı.

Aldıklarını koyup, "Beyaz ekmek üzerine jambonlu mayonezli sandviç," dedi. "En iyisi bunlar." Ve gülümsedi. Öyle yorgun, öyle dokunaklı ve içten bir gülümsemeydi ki, Deke bir an için korkusunu unuttu.

Hiç düşünmeden uzandı. "Bayım, hepsi bu..."

Deke'in eli sanki duvara çarpmış gibi durdu. Bir an tezgâhın üstünde titredi, sonra fırlayıp kendi yüzünü tokatladı – *şırrak!* Ağır ağır uzaklaşıp durdu, bir hovercraft gibi havada asılı kaldı. Üçüncü ve dördüncü parmaklar yavaşça avuç içine doğru kıvrıldı.

Onu öldürme!

Gel de durdur beni!

Eğer denersem şaşırabilirsin.

Bu sesler kafasının içindeydi.

Hovercraft eli ilerledi ve ilk iki parmağı burun deliklerine girip tıkadı. Bir an kıpırdamadılar, sonra ah Tanrım, girmeye başladılar. Deke McCaskell'ın hoş olmayan pek çok huyu vardı ama tırnaklarını yemezdi. Parmakları ilk başta orada pek hareket etmek istemediler –sıkışıktı– ama sonra kan akıp ıslandıkça hareketlendiler. Pis tırnakları birer sivri diş gibi batıyordu. Gittikçe girdiler, beynine doğru sokuldular... dokuların yırtıldığını duyabiliyordu... duyabiliyordu...

Kes şunu Bay Gri, kes şunu!

Ve birdenbire Deke'in parmakları yine kendisine ait oldu. Islak bir sesle onları çıkardı. Tezgâha, bozuk paraların konduğu plastik tabağa ve bu yaratık içeri girdiğinde anatomisini incelemekte olduğu gözlüklü kızın üstüne kan sıçradı.

"Borcum nedir Deke?"

"Al git!" Hâlâ o tiz hışırtı, ama artık genizden geliyordu, çünkü burnu kanla tıkanmıştı. "Ah ahbap, al ve git! Defol buradan!"

"Hayır, ısrar ediyorum. Bu bir ticaret ve gerçek değer taşıyan kalemler nakit para karşılığı el değiştirir."

Deke, "Üç dolar!" diye bağırdı. Şoka giriyordu. Kalbi delicesine atıyor, kasları adrenalinle zonkluyordu. Yaratığın gidiyor olabileceğine inandı ve bu her şeyi çok beter etti: süren hayata bu kadar yakın olup da yine de şu lanet delinin ufacık bir kaprisiyle koparılıp alınacağını bilmek...

Deli eski püskü bir cüzdan çıkardı, açtı ve sanki saatlerce karıştırdı. Cüzdanın üstüne eğilirken ağzından salyalar akıyordu. Sonunda üç dolar çıkardı. Tezgâhın üstüne koydu. Cüzdan tekrar cebe girdi. Pis görünüşlü blucininin ceplerini karıştırdı (Deke, çok kullanılıp ıslak kaldırılmış, diye düşündü), bir avuç bozukluk çıkardı ve tabağa üç tane koydu. İki çeyrekle bir onluk.

Müşterisi gururla, "Yüzde yirmi bahşiş bırakıyorum," dedi. "Jonesy on beş bırakır. Bu daha iyi. Bu daha fazla."

Deke, "Tabii," diye fısıldadı. Burnu kan doluydu.

"İyi günler."

"Sen... kendine iyi bak."

Turuncu parkalı adam başını eğip durdu. Deke onun olası yanıtları gözden geçirdiğini duyabiliyordu. İçinden bağırmak geliyordu. Adam sonunda, "Göreceğiz bakalım," dedi. Yine durdu. "Kimseyi aramanı istemiyorum ortak."

"Aramam."

"Yemin eder misin?"

"Evet. Tanrı adına yemin ederim."

Müşterisi, "Ben Tanrı gibiyim," dedi.

"Evet, evet tamam. Sen ne dersen..."

"Birini ararsan bilirim. Geri dönüp arabanı devirirım."

"Aramayacağım!"

"İyi fikir." Kapıyı açtı. Zil çaldı. Dışarı çıktı.

Deke bir an sanki donmuş gibi oracıkta durdu. Sonra tezgâhın arkasından koşarken bacağını sertçe köşeye çarptı. Akşama orası moraracaktı, ama o an hiçbir şey hissetmedi. Kilidi çevirdi, sürgüyü sürdü, sonra orada durup dışarı baktı. Dükkânın önünde küçük kırmızı bir Subaru duruyordu. Çamur içindeydi ve o da çok kullanılıp ıslak kaldırılmışa benziyordu. Adam aldıklarını bir kolunda tutarken kapıyı açıp direksiyon başına oturdu.

Çık git, diye düşündü Deke. *Lütfen bayım, Tanrı aşkına çık git.*

Ama gitmedi. Onun yerine bir şey aldı –ekmek paketi– ve ucundaki bağı kopardı. Paketten kabaca bir düzine dilim çıkardı. Sonra mayonez kavanozunu açtı ve parmağını bıçak olarak kullanıp ekmek dilimlerine mayonez sürmeye başladı. Bütün dilimleri bitirdikten sonra parmağını yalayıp temizledi. Her yalayışında gözleri kapanıyor, başı geriye gidiyor, huşu içinde bir ifadeye bürünüyor, sanki mutluluğu ağzından yayılıyordu. Ekmeği bitirince et paketlerinden birini alıp kâğıdını yırttı. Plastik iç ambalajı da dişleriyle yırtarak jambonları salladı. Katlayıp ekmek diliminin üstüne yerleştirdi, sonra üstüne bir dilim daha koydu. Sandviçi bir kurt kadar açgözlülükle ısırdı. O ilahi mutluluk ifadesi yüzünden hiç gitmedi; sanki hayatının en iddialı yemeğini yiyormuş gibiydi. Her bir lokmayı yutarken boğazı dalgalanıyordu. Üç lokmada sandviç bitti. Otomobildeki adam başka iki dilim ekmeğe uzanırken, Deke McCaskell'ın aklını bir düşünce doldurdu. Tıpkı bir neon tabela gibi yanıp sönüyordu.

Böyle daha bile iyi! Neredeyse canlı gibi! Soğuk ama neredeyse canlı gibi!

Deke geri geri kapıdan uzaklaştı. Sanki sualtındaymış gibi ağır hareket ediyordu. Günün kasveti dükkâna dolmuş gibi, ışıkları loşlaştırıyordu. Dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti ve pis yer döşemeleri yükselip ona çarpmadan önce gri siyaha dönüşmüştü.

21

Deke kendine geldiğinde vakit geçmişti, ne kadar daha geç olduğunu bilemiyordu, çünkü bira soğutucusunun üstündeki Budweiser dijital saat 88:88 diye yanıp sönüyordu. Dişlerinden üçü yerde duruyordu. Herhalde düştüğünde kırılmış olacaklarını düşündü. Kalkmaya çalıştı, ama bacakları onu taşımadı. Onun yerine saçları yüzünde, dua ederek kapıya süründü.

Duaları kabul olundu. Küçük kırmızı araba gitmişti. Yerinde hepsi de boş dört jambon paketiyle dörtte üçü boş mayonez kavanozu ve yarım paket Holsum beyaz ekmek duruyordu. Birkaç karga –bazısı gölden gelen dev kargalardı– ekmeği bulmuş, dilimleri yırtık torbadan çekiştiriyorlardı. Uzakta neredeyse 32 numaralı yolun orada üç dört tanesi daha çiğnenmiş jambon ve ekmek parçalarından oluşan bir yığını didikliyorlardı. Anlaşılan mösyönün midesi gurme yemeği kaldırmamıştı.

Tanrım, diye düşündü Deke. *Umarım öyle çok kusmuşsundur ki, miden ağzına gelmiştir seni...*

Ama o sırada birden kendi midesi kalktı ve eliyle ağzına bastırdı. Aklına adamın dişlerinin ölü bir atın kopmuş dili gibi ekmek dilimlerinin arasından sarkan çiğ, yağlı et parçalarına kenetlenmesi geldi. Eliyle kapattığı ağzından boğuk öğürtüler gelmeye başladı.

Bir araba geldi – tam kusmak üzereyken bir tek müşteri eksikti! Dikkatli bakınca aslında bir araba ya da kamyon olmadığını gördü. Yeşil siyah kamuflaj deseninde boyanmış o korkunç Humvee'lerdendi. Önde iki ve –Deke neredeyse emindi– arkada bir kişi vardı.

Uzandı, kapıdaki AÇIK tabelasını KAPALI'ya çevirdi, sonra geri çekildi. En azından ayağa kalkmayı becermişti, ama yine kendini yıkılacakmış gibi hissediyordu. *Beni gördüler, kesinlikle eminim*, diye düşündü. *İçeri girip ötekinin nereye gittiğini soracaklar, çünkü onun peşindeler. Onu istiyorlar, jambonlu sandviççiyi. Ben de söyleyeceğim. Bana söyletecekler. Sonra ben...*

Elini kaldırıp baktı. İkinci boğumuna kadar kurumuş kanla kaplı ilk iki parmağı kıvrık, titriyordu. Deke'e sanki el sallıyorlarmış gibi geldi. Selam, nasılsın? Bakabilirken keyfini çıkar, çünkü yakında seni almaya geleceğiz.

Humvee'nin arkasındaki kişi öne eğildi, sanki sürücüye bir şeyler söyledi, sonra araç geri geri gidip arka tekerleklerinden biri dükkânın son müşterisinin bıraktığı kusmuk birikintisinden geçti. Sonra Ware ve Quabbin yönünde gittiler.

İlk tepenin ardında gözden kaybolduklarında Deke McCaskell ağlamaya başladı. Tezgâha doğru giderken (yalpalıyor, sendeliyordu ama hâlâ ayaklarının üstündeydi) gözleri yerdeki dişlerine takıldı. Üç diş. Onun. Küçük bir bedel. Ah, evet, küçücük bir bedel. Sonra durdu, hâlâ tezgâhın üstünde duran üç dolar banknotuna baktı. Soluk bir kırmızı-turuncu küfle kaplanmışlardı.

22

"Burda diil, de et Owen!"

Owen bitkin bir halde, *benim, Owen*, diye düşündü ama Duddits'i yeterince anlıyordu (kulak alıştıktan sonra pek zor değildi): *Burada değil! Devam et!*

Duddits arkasına yaslanır, yığılır ve yine öksürmeye başlarken Owen, Humvee'yi geri vitese takıp tekrar 32'ye çıktı.

Henry, "Bakın," diye gösterdi. "Görüyor musunuz?" Owen gördü. Yağmur altında toprağa gömülen birkaç ambalaj kâğıdı. Ve bir mayonez kavanozu. Hummer'ı yeniden vitese takıp kuzeye yöneldi. Ön cama vuran yağmur damlaları irileşmişti, çok geçmeden sulu kara ve herhalde kara dönüşecekti. Artık bitkin düşmeye yakın ve telepati gücünün kaybolması karşısında anlaşılmaz biçimde üzgündü. Owen en çok böylesine pis bir günde öleceğine esef ettiğini düşündü.

Owen, "Ne kadar önümüzde?" diye sordu. Gerçekten önemli olan o tek soruyu sormaya cesaret edemiyordu: *Çok mu geç kaldık?* Öyle olsa Henry'nin söyleyeceğini varsayıyordu.

Henry dalgın dalgın, "Orada," dedi. Koltukta dönmüş, nemli bir bezle Duddits'in yüzünü siliyordu. Duddits ona minnetle bakıp gülümsemeye çalıştı. Kül rengi yanakları terlemiş, gözlerinin altındaki mor halkalar genişleyip yüzünü rakuna benzetmişti.

Owen, "Eğer o oradaysa, biz neden buraya geldik?" diye sordu. Hummer'ın hızını yetmişe çıkarmıştı. İki şeritli bu arka yolda çok tehlikeliydi, ama başka seçenek yoktu.

Henry, "Duddits'in çizgiyi kaybetmesi riskini göze alamadım," dedi. "Bu olursa..."

Duddits inleyerek kollarını karnına doladı ve iki büklüm oldu. Hâlâ koltukta diz çöken Henry onun sıska ensesini okşadı.

"Ağır ol Duds," dedi. "İyisin."

Ama değildi. Owen da, Henry de biliyordu. Ateşi vardı, ikinci Prednisone ve iki Percocet hapına rağmen krampları sürüyor, her öksürüşünde kan püskürtüyordu. Teselli ödülüyse Jonesy-Gri bileşiminin de hiç iyi olmamasıydı.

Jambon yüzündendi. Yalnızca Bay Gri'yi bir süreliğine durdurmayı ummuşlardı; ne kadar açgözlü olduğunu hiçbiri tahmin edememişti. Jonesy'nin sindirimi üstündeki etki tabii ki belliydi. Bay Gri bir kez küçük dükkânın parkında kusmuş, ardından Ware yolunda iki kez yana çekip başını pencereden uzatması ve midesindeki çiğ jambonları neredeyse fışkırtarak boşaltması gerekmişti.

Ardından ishal başlamıştı. Ware'in güneydoğusunda, 9'da, Mobil'de durmuş ve erkekler tuvaletine ancak yetişmişti. İstasyonun önündeki tabelada UCUZ BENZİN TEMİZ TUVALETLER yazıyordu ama Bay Gri giderken TEMİZ TUVALETLER kısmı artık tarih olmuştu. Henry onun Mobil'de kimseyi öldürmemesine şükretti.

Bay Gri, Quabbin'e giden yola sapmadan iki kez daha durup ağaçların arasına koşmak zorunda kaldı. Orada Jonesy'nin inleyen bağırsaklarını boşaltmaya çalıştı. O sırada yağmur kocaman, ıslak kar tanelerine dönüşmüştü. Jonesy'nin bedeni çok güçsüz kalmıştı ve Henry onun bayılmasını umut ediyordu. Henüz bu olmamıştı.

Bay Gri, Jonesy'ye çok kızmıştı. Ağaçların arasına ikinci gidişinden sonra direksiyon başına geçtiğinde ona söylenip duruyordu. Bu hep Jonesy'nin hatasıydı, Jonesy onu tuzağa düşürmüştü. Kendi açlığını ve açgözlülüğünü, ancak parmaklarındaki yağları yalamak için ara verip tıkınmasını görmezden geliyordu. Henry gerçeklerin böyle işe geldiği gibi kabul edildiğini, bazılarının vurgulanıp diğerlerinin görmezden gelindiğini daha önce hastalarında çok görmüştü. Bay Gri bazı bakımlardan Barry Newman'ın aynısıydı.

Nasıl insanlaşıyor, diye düşündü. *Ne kadar ilginç bir şekilde insanlaşıyor.*

Owen, "Orada olduğunu söylerken ne kadarı orada demek istiyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Yine epeyce kapandı. Duddits, sen Jonesy'yi duyabiliyor musun?"

Duddits, Henry'ye bitkin halde baktı, sonra başını iki yana salladı. "Ba Giiy kaıtlarıı al," dedi. *Bay Gri kâğıtlarımızı aldı* ama bu sanki argo bir tümcenin sözcük anlamıyla çevirisine benziyordu. Duddits olan biteni ifade edecek sözcük dağarcığına sahip değildi, ama Henry aklını okuyabiliyordu. Bay Gri, Jonesy'nin ofis kalesine girip oyun kâğıtlarını alamazdı ama bir şekilde hepsini boşa çevirmişti.

Owen dikiz aynasına bakarak, "Duddits, nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Ben iyyii," dedi Duddits ve hemen titremeye başladı. Sarı yemek kutusuyla içinde ilaçlarının bulunduğu kahverengi kesekâğıdı kucağındaydı... ilaçlarıyla o garip ipten nesne. Bol mavi çoban parkasının içinde yine de titriyordu.

Henry arkadaşının yüzünü tekrar silmeye başlarken Owen, *hızla geriliyor*, diye düşündü.

Humvee buza rastlayıp kaydı, felaketin eşiğinde dans etti –saatte yüz kırk kilometre hızla kaza yaparlarsa herhalde hep birlikte ölür, ölmeseler bile Bay Gri'yi durdurma şansları sıfıra inerdi– sonra yine kontrol altına alındı.

Owen'ın bakışları tekrar kesekâğıdına yöneldi ve aklı o ipten nesneye gitti. *Beaver gönderdi. Geçen hafta, Noel için.*

Owen artık telepatiyle iletişim kurmanın bir şişeye mesaj koyup okyanusa atmaya benzediğini düşündü. Ama yine de yaptı ve kendince Duddits'in yönüne bir düşünce gönderdi: *Ona ne diyorsun evlat?*

Birdenbire ve hiç beklenmedik bir anda salon, yemek odası ve mutfak karışımı kocaman bir oda gördü. Sarımsı çam lambriler pırıl pırıl cilalıydı. Yerde bir Navajo kilimi ve duvarda binlerce süpermarket dergisinde görülen gri uzaylı tipinin etrafını çevirmiş minicik Kızılderili avcıları gösteren bir dokuma vardı. Bir şömine, taştan bir baca ve meşe bir yemek masası yer alıyordu odada. Ancak Owen'ın ilgisini asıl çeken (Duddits'in ona gönderdiği resmin tam ortasında, kendi özel ışığıyla parlıyordu) orta kirişe asılı ip eserdi. Duddits'in ilaç torbasındakinin Cadillac versiyonuydu ve sıradan beyaz ip yerine parlak renklerle dokunmuştu. Onun dışında aynısıydı. Owen'ın gözleri doldu. Burası dünyanın en güzel odasıydı. Öyle düşünmesinin nedeni Duddits'in de öyle hissetmesiydi. Duddits öyle hissediyordu, çünkü orası arkadaşlarının gittiği yerdi ve onları seviyordu.

Arka koltukta yatan adam, "Düş kapanı," dedi. Sözcüğü kusursuz telaffuz etmişti.

Owen başıyla onayladı. Evet, düş kapanı.

Sensin, diye gönderdi. Henry'nin de duyduğunu, ama aldırmadığını varsayıyordu. Bu mesaj Duddits'e, yalnızca Duddits'eydi. *Sen düş kapanısın değil mi? Onların düş kapanı. Hep öyleydin.*

Aynada Duddits gülümsedi.

23

"QUABBIN GÖLÜ 12 KİLOMETRE. BALIK TUTMAK YASAKTIR. HİZMET YOKTUR. PİKNİK ALANI AÇIKTIR. YÜRÜYÜŞ YOLLARI AÇIKTIR. KENDİ SORUMLULUĞUNUZU ÜSTLENEREK GEÇİNİZ!" yazan bir tabelayı geçtiler. Dahası da vardı, ama saatte yüz kırk kilometre hızla giderken Henry okumaya fırsat bulamamıştı.

Owen, "Park edip yürümesi mümkün mü?" diye sordu.

Henry, "Umma bile," dedi. "Elinden geldiği kadar hızlı gidecek. Belki çamura saplanır. Bunu umabilirsin. Yüksek bir olasılık. Üstelik güçsüz. Hızlı hareket edemeyecektir."

"Ya sen Henry? Sen hızlı hareket edebilecek misin?"

Ne kadar tutuk olduğu ve bacaklarının ne çok ağrıdığı düşünülecek olursa, haklı bir soruydu. "Eğer fırsat olursa elimden geldiği kadar hızlı giderim," dedi. "Her neyse, zaten Duddits var. Onun uzun bir yürüyüşe dayanabileceğini sanmıyorum."

Hatta herhangi bir yürüyüşe, diye eklemedi.

"Kurtz, Freddy ve Perlmutter ne kadar gerideler?"

Henry düşündü. Perlmutter'i yeterince açık hissedebiliyordu... içindeki açgözlü yamyama da ulaşabiliyordu. Bay Gri'ye benziyordu, ama bu gelincik jambondan oluşan bir dünyada yaşıyordu. Jambon bir zamanlar Amerikan ordusunda yüzbaşı olan Archibald Perlmutter'di. Çok fazla acı. Çok fazla açlık.

"On beş kilometre," dedi. "Belki yalnız on iki. Ama fark etmez Owen. Onları yeneceğiz. Tek sorun Bay Gri'yi yakalayıp yakalayamayacağımız. Şansa ihtiyacımız olacak. Ya da biraz yardıma."

"Eğer onu yakalarsak Henry, yine kahraman olacak mıyız?"

Henry yorgun bir şekilde gülümsedi. "Sanırım denememiz gerekecek."

XXI

SHAFT 12

1

Bay Gri, Subaru'yu East Sokağı'na üç kilometre kadar soktu –yol çamurlu, tekerlek izleriyle dolu ve halen yedi santim karla kaplıydı– ve sonunda tıkanmış bir su yolunun oluşturduğu hendeğe yuvarladı. Subaru, Goodnough Dike'ın birkaç kilometre kuzeyinde sıkı bir mücadele vermiş ve bir yerde altını sertçe vurup susturucuyla egzoz borusunun büyük kısmını düşürmüştü, ama yoldaki bu yeni yarık çok fazlaydı. Otomobil burun üstü hendeğe yuvarlanıp borunun üstüne oturdu. Susturucusuz motoru acı acı homurdanıyordu. Jonesy'nin bedeni ileri fırladı ve emniyet kemeri kilitlendi. Diyaframı kasılıp elinde olmadan ön panele kustu. Artık içinde katı bir şey kalmamıştı, yalnızca safralı tükürük uzantıları geldi. Bir an için dünyanın renkleri silindi ve motorun gürültüsü duyulmaz oldu. Bilincini kaybetmemek için uğraştı. Bir anlığına bile kendinden geçerse Jonesy'nin bir şekilde kontrolü ele geçireceğinden korkuyordu.

Köpek inledi. Gözleri hâlâ kapalıydı ama arka ayakları titriyor ve kulakları oynuyordu. Karnı şişmiş, derisi dalgalanıyordu. O an yaklaşmıştı.

Renkler ve gerçekler ağır ağır geri dönmeye başladı. Bay Gri birkaç derin nefes aldı, hasta ve mutsuz bedenini sükûnete benzer bir hale getirdi. Daha ne kadar gidecekti? Çok uzak olabileceğini sanmıyordu ama eğer otomobil gerçekten saplanıp kalmışsa yürümesi gerekecekti... ve köpek yürüyemezdi. Köpeğin uyuması gerekiyordu ve daha şimdiden uyanmaya tehlikeli biçimde yakındı.

Hayvanın ilkel beyninin uyku merkezlerini okşadı. Bir yandan da ıslak ağzını sildi. Bilincinin bir yanı Jonesy'nin farkındaydı. Jonesy hâlâ orada, dış dünyayı görmüyor, ama onun misyonunu sabote etmek için fırsat kolluyordu. İnanılmaz bir biçimde aklının bir kısmı da daha yiyecek; hem de kendini zehirleyen nesneden, jambon istiyordu.

Uyu küçük dostum. Köpekle ve aynı zamanda byrum'la konuşuyordu. İkisi de dinlediler. Lad inlemeyi kesti. Patileri titremez oldu. Köpeğin karnındaki ürpertiler azaldı... azaldı... durdu. Bu sakinlik fazla sürmezdi ama şimdilik her şey iyiydi. Olabileceği kadar.

Teslim ol Dorothy.

Bay Gri, "Kes sesini!" dedi. "Tamponumu öp!" Subaru'yu geri vitese takıp gazı kökledi. Motor uludu, ağaçlardaki kuşları ürküttü, ama işe yaramadı. Ön tekerlekler iyice saplanmıştı ve arka tekerlekler havada, boşa dönüyordu.

Bay Gri, "Lanet olsun!" diye bağırıp Jonesy'nin yumruğunu direksiyona indirdi. *"Aman Tanrım! Belamı ver Freddy!"*

Peşindekileri yokladı, açık bir şey alamadı, yalnızca yaklaştıklarını sezdi. İki gruptular ve daha yakında olanda Duddits vardı. Bay Gri, Duddits'ten korkuyor, bu işin garip ve sinir bozucu biçimde zorlaşmasından onu sorumlu tutuyordu. Eğer Duddits'ten önde kalabilirse, her şey iyi bitecekti. Duddits'in ne kadar yakında olduğunu bilmek işe yarardı, ama onu engelliyorlardı; Duddits, Jonesy ve Henry dedikleri. Üçü birlikte Bay Gri'nin asla karşılaşmadığı türde bir güç oluşturuyorlardı ve Bay Gri korkuyordu.

Jonesy'ye, "Ama hâlâ yeterince öndeyim," dedi ve otomobilden çıktı. Kaydı, bir Beaver küfrü savurdu, sonra kapıyı sertçe çarptı. Yine kar yağıyor, kocaman beyaz kar taneleri konfeti gibi havayı doldurup Jonesy'nin yanaklarına vuruyordu. Bay Gri otomobilin arkasından dolaştı. Çamurda botları kayıyordu. Bir an durup arabanın saplandığı hendeğin dibinden yükselen borunun paslı gümüşi sırtına baktı (o da bir ölçüde ev sahibinin son derece yararsız ama bulaşıcı merak duygusuna yakalanmıştı), sonra yolcu kapısına gitti. "Beş para etmez arkadaşlarını bir güzel döveceğim."

Bu tahrike hiç yanıt gelmedi, ama diğerlerini sezdiği gibi Jonesy'yi de seziyordu. Jonesy boğazına kaçmış bir kılçık gibiydi.

Boş ver onu. Lanet olsun. Sorun, köpekti. Byrum çıkmaya hazırdı. Köpeği nasıl taşımalı?

Yine Jonesy'nin deposuna döndü. Bir an hiçbir şey bulamadı... sonra kilise okulundan bir görüntü. Jonesy çocukken "Tanrı" ve "Tanrı'nın tek oğlu" hakkında bilgi edinmek için kilise okuluna gitmişti. Anlaşılan Tanrı'nın oğlu bir byrum'du ve Jonesy'nin aklının aynı anda hem "Hıristiyanlık" hem de "saçmalık" olarak tanımladığı bir byrus kültürünü yaratmıştı. Görüntü "İncil" isimli bir kitaptan ve çok netti. "Tanrı'nın tek oğlunu" bir kuzuyu taşırken, hatta neredeyse üstüne giyerken gösteriyordu. Kuzunun ön ayakları *oğul*'un boynunun bir yanından, arka ayakları diğerinden sarkıyordu.

İşe yarardı.

Bay Gri uyuyan köpeği arabadan çıkarıp boynuna astı. Daha şimdiden ağırdı –Jonesy'nin kasları aptalca, insanı çıldırtırcasına zayıftı– ve gittiği yere vardığında çok daha kötü olacaktı... ama oraya varacaktı.

Yoğunlaşan kar altında East Sokağı'nda yürümeye başladı. Köpeği kürk atkı gibi taşıyordu.

2

Taze kar son derece kaygandı ve 32'ye çıktıklarında Freddy hızını altmışa düşürmek zorunda kaldı. Kurtz'un içinden çaresizlikten ulumak geliyordu. Daha da kötüsü Perlmutter yarı koma gibi bir hale kayıyordu. Üstelik tam da birdenbire Owen'la arkadaşlarının kovaladığı Bay Gri denen tipi okumaya başlamışken, lanet olsun!

Pearly, "Saklanamayacak kadar meşgul," dedi. Dalgın, uykunun eşiğindeymiş gibi konuşuyordu. "Korkuyor. Underhill'i bilmiyorum patron, ama Jonesy... Henry... Duddits... onlardan korkuyor. Üstelik korkmakta haklı. Richie'yi onlar öldürdü."

"Richie kim aslanım?" Kurtz pek aldırmıyor, ama Perlmutter'in uyanık kalmasını istiyordu. Artık Perlmutter'e gereksinme duymayacağı bir yere yaklaştıklarını hissediyordu, ama şimdilik hâlâ ihtiyacı vardı.

"Bilmiyorum..." Bu son sözcük horlamaya dönüştü. Humvee neredeyse yana kaydı. Freddy küfretti, direksiyona asıldı ve tam hendeğe düşmek üzereyken kontrolü ele almayı başardı. Kurtz aldırmadı. Koltuğunda eğilip Perlmutter'in yanağına sert bir tokat attı. Tam o sırada vitrininde EN İYİ YEM, NEDEN BEKLEYECEKSİNİZ Kİ? yazılı dükkânı geçtiler.

"Ovvv!" Pearly'nin gözleri açıldı. Akları sarıya çalıyordu. Kurtz buna Richie'ye olduğundan daha çok aldırıyordu. "Yapma patron..."

"Şimdi neredeler?"

"Suda," dedi Pearly. Sesi ölmek üzere olan bir hastanınki kadar dermansızdı. Parkasının altında karnı şişmiş, ara sıra seğiren bir dağ gibiydi. *Ma Joad dokuzuncu ayında, Tanrı bizi korusun*, diye düşündü Kurtz. "Suuuu..."

Gözleri yine kapandı. Kurtz tokat atmak için elini kaldırdı.

Freddy, "Bırak uyusun," dedi.

Kurtz kaşlarını kaldırıp ona baktı.

"Gölü demek istiyor olmalı. Ve eğer öyleyse, artık ona ihtiyacımız yok." Ön camdan bu öğleden sonra 32'den geçen pek az arabanın izlerini gösterdi. Taze karların arasında simsiyah görülüyorlardı. "Bugün burada bizden başka kimse olmaz patron. Sadece biz."

"Tanrıya şükür." Kurtz arkasına yaslandı, koltuktan dokuz milimetreliği aldı, bakıp, kılıfına koydu. "Söyle bana Freddy."

"Eğer söyleyebilirsem."

"Bu iş bitince Meksika kulağına nasıl geliyor?"

"İyi. Suyu içmediğimiz sürece."

Kurtz bir kahkaha patlattı ve Freddy'nin omzunu okşadı. Freddie'nin yanında Archie Perlmutter daha da derin bir komaya girdi. Kalınbağırsağının içinde, o bereketli atık yiyecek ve ölü hücreler yığınında bir şey kara gözlerini ilk kez açtı.

3

Quabbin Gölü'nün çevresindeki uçsuz bucaksız arazinin girişi iki taşla işaretlenmişti. Arkalarında yol tek bir şeride iniyordu ve Henry başladıkları yere döndükleri duygusuna kapıldı. Burası Massachusetts değil, Maine'di ve tabelada Quabbin girişi dese de, aslında Deep Cut Yolu'nun kendisiydi. Kurşuni gökyüzüne bakar ve dans eden ışıkları görmeyi beklerken buldu kendini. Onun yerine neredeyse dokunabileceği kadar alçaktan uçan bir kel kartal gördü. Kartal bir çam ağacının alt dalına konup onların geçmesini seyretti.

Duddits başını serin cama dayadığı yerden kaldırıp, "Ba Gii imdi yürüyo," dedi.

Henry'nin yüreği hopladı. "Owen, duydun mu?"

Owen, "Duydum," dedi ve Humvee'yi biraz daha gazladı. Altlarındaki ıslak karlar buz kadar kaygandı ve karayollarını geride bırakmış kuzeye, göle doğru giden tek iz üzerindeydiler.

Henry, *biz de kendi izimizi bırakacağız*, diye düşündü. *Eğer Kurtz buraya kadar gelirse telepatiye gerek duymayacak.*

Duddits inledi, karnını tuttu ve baştan ayağa titredi. "Ennie, ben hasta. Duddits hasta."

Henry, Duddits'in kaşsız alnına dokundu ve cildinin sıcaklığı hoşuna gitmedi. Bundan sonra ne geliyordu? Herhalde krizler. Bu durumda büyük bir kriz Duds'ı apar topar götürebilirdi ve Tanrı biliyor ya, belki de daha iyi olurdu. En iyisi. Yine de, bunu düşünmek acı veriyordu. Henry Devlin, olası intiharcı. Ve karanlık onun yerine teker teker arkadaşlarını yutmuştu.

"Dayan Duddits. Neredeyse bitti artık." Ama işin en zor kısmının daha önlerinde olabileceğini düşünüyordu.

Duddits'in gözleri yine açıldı. "Ba Gii aplandı."

Owen, "Ne?" diye sordu. "Anlamadım."

Henry hâlâ Duddits'in alnını yoklayarak, "Bay Gri'nin saplandığını söylüyor," dedi. Okşayacak saçları olmasını diliyor, saçlı halini hatırlıyordu. Duddits'in ince sarı saçları. Ağlaması onlara acı vermiş, kör kurşun gibi kafalarının içine işlemişti, ama kahkahaları onları ne kadar mutlu etmişti; Duddits Cavell'ın güldüğünü duyunca bir süreliğine o eski yalanlara; hayatın güzel olduğuna, oğlanlarla erkeklerin, kızlarla kadınların bir amacı olduğuna tekrar inanıyordunuz. Karanlığın yanı sıra ışık da vardı.

Owen, "Neden o lanet köpeği göle atıp gitmiyor?" diye sordu. Sesi yorgunluktan çatlamıştı. "Neden ta Shaft 12'ye kadar gitmek gereğini duyuyor? Yalnızca Rus kadın öyle yaptı diye mi?"

Henry, "Gölün ona yettiğini sanmıyorum," dedi. "Su deposu iyi olurdu, ama isale hattı daha da iyi. Altmış beş kilometre uzunluğunda bir bağırsak. Shaft 12 de boğazı. Duddits, onu yakalayabilir miyiz?"

Duddits bitkin gözlerle ona baktı, sonra başını iki yana salladı. Owen çaresizlik içinde bacağını yumrukladı. Duddits dudaklarını yaladı. Kısık bir fısıltıyla iki sözcük söyledi. Owen duydu, ama seçemedi.

"Ne? Ne dedi?"

"'Yalnızca Jonesy."

"Bu ne demek? Yalnızca Jonesy ne?"

"Sanırım onu yalnızca Jonesy durdurabilir."

Hummer yine kaydı ve Henry koltuğa yapıştı. Elinin üstüne soğuk bir el kapandı. Duddits çaresiz bir dikkatle ona bakıyordu. Yine konuşmaya çalıştı ama öksürmeye başladı. Çok kötü, ıslak sesler çıkarıyordu. Ağzından gelen kanın bir kısmı çok daha açık renkte, köpüklü ve neredeyse pembeydi. Henry bunun akciğerlerden geldiğini düşündü. Ve öksürükler Duddits'i sarsmakla birlikte, Henry'nin elinin üstündeki eli gevşemedi.

Henry, "Düşün bana," dedi. "Bana düşünebilir misin Duds?"

Bir an için Duddits'in kendisininkini tutan soğuk elinden başka hiçbir şey yoktu. Gözleri onunkilere kenetlenmişti. Sonra Duddits'le Humvee'nin durmadan içilen sigara kokularını hâlâ taşıyan haki kabini kayboldu. Henry onun yerine ücretli bir telefon görüyor. Tepesinde çeyrekler, onluklar ve beşlikler için farklı boylarda delikleri olan, eski tipte bir telefon. Erkek sesleri ve son derece bildik bir kılak kılak sesi. Bir an sonra satranç tahtası üstünde taşların sesi olduğunu fark ediyor. Gosselin'deki ücretli telefona, Richie Grenadeau'nun ölümünden sonra Duddits'i aradıkları telefona bakıyor. Arayan Jonesy'ydi, çünkü faturayı yazdırabilecek telefon numarası bir tek onda vardı. Diğerleri çevresine toplanmışlardı. Hepsi hâlâ parkalarını giyiyorlardı, çünkü dükkânın içi çok soğuktu. İhtiyar Gosselin koca koca ağaçların ortasında, bir ormanda yaşamakla birlikte sobaya fazladan bir odun atmıyordu, cimri herif. Telefonun üstünde iki tabela var. Birinde LÜTFEN BÜTÜN KONUŞMALARINIZI BEŞ DAKİKAYLA SINIRLAYINIZ yazıyor. Diğerinde...

Büyük bir çatırtı oldu. Duddits, Henry'nin koltuğunun arkasına, Henry de ön panele fırladı. Elleri ayrıldı. Owen yoldan kayıp hendeğe yuvarlanmıştı. Önlerinde Subaru'nun izleri taze karların içine dalıyor, artık gözden kaybolmaya yüz tutuyordu.

"Henry! İyi misin?"

"Evet. Duds? İyi misin?"

Duddits başıyla evetledi, ama vurduğu yanağı inanılmaz bir hızla morarıyordu. Löseminiz Sizin İçin Çalışıyor.

Owen, Humvee'nin vitesini küçülttü ve hendekten yukarı tırmanmaya başladı. Humvee çok sert bir açıda –belki otuz derece– dikilmişti ama Owen hareket ettirdikten sonra iyi çalıştı.

"Kemerini bağla. Ama önce onunkini bağla."

"Bana bir şey söylemeye çalışıyordu..."

"Sana ne söylemeye çalıştığı hiç umurumda değil. Bu kez bir şey olmadı ama bir dahaki sefere takla atabiliriz. Onun kemerini bağla. Kendininkini de."

Henry söyleneni yaptı, bir yandan da ücretli telefonun üstündeki diğer tabelayı düşünüyordu. Jonesy hakkında bir şey. Artık Bay Gri'yi ancak Jonesy durdurabilirdi, *Duddits'e Göre İncil* böyle diyordu.

Diğer tabelada ne yazıyordu?

4

Owen hızını otuza düşürmek zorunda kaldı. Böyle sürmek zorunda kaldığı için çıldırıyordu ama kar artık şiddetle yağıyordu ve görüş mesafesi neredeyse sıfıra inmişti.

Subaru'nun izleri tümüyle kaybolmadan hemen önce otomobilin kendisine rastladılar. Suların yolun üstünde açtığı bir hendeğe burun üstü çakılmış, arka tekerlekleri havada, yolcu kapısı açıktı.

Owen el freniyle durdu, tabancasını çekip kapısını açtı. "Burada kal Henry," deyip indi. Eğilip Subaru'ya koştu.

Henry kemerini çözüp Duddits'e döndü. Duddits şimdi arka koltuğa yayılmış, nefes nefeseydi. Emniyet kemeri sayesinde oturur durumdaydı. Bir yanağı sarı, diğeri derinin altında yayılan kanla kaplıydı. Burnu yine kanıyor, burun deliklerinden çıkan ıslak pamuklar damlıyordu.

Henry, "Duds, çok üzgünüm," dedi. "Bu felaket bir durum."

Duddits başını salladı, sonra kollarını kaldırdı. Onları ancak birkaç saniye havada tutabildi, ama Henry için ne demek istediği apaçıktı. Owen tabancası kemerinde, koşarak geri gelirken Henry kapısını açtı. Hava karla öylesine yoğun, tek tek kar taneleri öyle büyüktü ki, nefes almak güçleşmişti.

Owen, "Sana olduğun yerde kalmanı söylemiştim sanırım," dedi.

"Arkaya, onun yanına geçmek istedim."

"Neden?"

Henry yeterince sakin konuşmaya çalıştı, ama sesi titriyordu. "Çünkü ölüyor," dedi. "Ölüyor, ama sanırım önce bana bir şey söylemek istiyor."

5

Owen dikiz aynasına baktı, Henry'nin kollarını Duddits'e doladığını gördü, ikisinin de emniyet kemerlerini bağladıklarını görüp kendininkini bağladı.

"Onu sıkı tut," dedi. "Epeyce sarsılacağız."

Otuz metre kadar geri gitti, Hummer'ı birinci vitese taktı ve terk edilmiş Subaru'yla sağdaki hendeğin arasını hedefleyerek aracı ileri sürdü. Yoldaki çatlak o tarafta daha dar görünüyordu.

Gerçekten çok sarsıldılar. Owen'ın kemeri kilitlendi ve Duddits'in bedeninin Henry'nin kollarında sıçradığını gördü. Duddits'in kel kafası Henry'nin göğsünde zıplıyordu. Sonra çukuru geçip bir kez daha East Sokağı'na çıktılar. Owen artık bembeyaz olan yolun üstünde ayakkabı izlerini ancak seçebiliyordu. Eğer o alçağı ormana girmeden önce yakalayabilirlerse...

Ama yakalayamadılar.

6

Duddits son ve büyük bir çabayla başını kaldırdı. Henry büyük bir keder ve dehşetle gözlerinin de kanla dolmakta olduğunu gördü.

Kılak kılak kılak. Telefon tekrar gözlerinin önünde yüzmeye başladı. Ve üstündeki tabelalar.

Henry, "Yapma Duddits," dedi. "Uğraşma. Gücünü sakla."

Ama ne için? Bunun için değilse ne için?

Sağdaki tabelada LÜTFEN BÜTÜN GÖRÜŞMELERİNİZİ BEŞ DAKİKAYLA SINIRLAYINIZ yazıyordu. Tütün kokusu, odun dumanının kokusu, eski turşu. Kendisine sarılan arkadaşının kolları.

Ve sağdaki tabelada: JONESY'Yİ ŞİMDİ ARA.

"Duddits..." Sesi karanlıkta yüzüyordu. Karanlık, eski dostu. "Duddits, nasıl arayacağımı bilmiyorum."

Duddits'in sesini son bir kez duydu. Çok yorgun, ama sakindi. *Çabuk ol Henry, ancak biraz daha dayanabilirim, onunla konuşmalısın.*

Henry telefonun ahizesini kaldırıyor. Saçma bir şekilde –ama bütün bu durum saçma değil mi zaten?– hiç bozuk parası olmadığını düşünüyor... bir onluk bile. Telefonu kulağına götürüyor.

Roberta Cavell'ın sesi duyuluyor. Resmi ve uzak. "Massachusetts Şehir Hastanesi, nereyi bağlayayım?"

7

Bay Gri, Jonesy'nin bedenini East Sokağı'nın sona erdiği noktadan itibaren gölün doğu kıyısı boyunca uzanan patikada sürüklüyor, kayıyor, düşüyor, dallara tutunup tekrar kalkıyordu. Jonesy'nin dizleri yaralanmış, pantolonu yırtılmış ve kan içindeydi. Ciğerleri yanıyor, kalbi buharlı piston gibi atıyordu. Yine de tek kaygısı Jonesy'nin kazada kırdığı kalçasıydı. Sıcak ve zonklayan bir top gibi, dizinden belkemiğinin yukarısına kadar acıyordu. Köpeğin ağırlığı işleri daha da beter ediyordu. Hayvan hâlâ uyuyordu, ama içindeki yaratık uyanıktı ve yalnızca Bay Gri'nin iradesi sayesinde yerinde duruyordu. Bir seferinde ayağa kalkarken kalçası iyice kilitlendi ve Bay Gri onu Jonesy'nin eldivenli eliyle yumruklayıp çözmek zorunda kaldı. Daha ne kadar? Şu lanet, boğucu, kör edici, bitmez tükenmez karların içinde daha ne kadar? Ve Jonesy ne çeviriyordu? Herhangi bir şey? Bay Gri byrum'un huzursuz açlığını bir an bile kontrolden çıkarmaya cesaret edemediği için –onda aklı andıran bir şey yoktu– kilitli kapıya gidip dinleyemiyordu.

Karların içinde hayaletimsi bir şekil belirdi. Bay Gri durdu, nefesini tutup baktı, sonra köpeğin hareketsiz patilerini tutup Jonesy'nin sağ ayağını sürükleyerek ilerlemeye başladı.

Bir ağacın gövdesine bir tabela çakılmıştı: KUYU KULÜBESİNDEN BALIK TUTMAK KESİNLİKLE YASAKTIR. On beş metre gerisinde yoldan taş basamaklar yükseliyordu. Altı tane... hayır, sekiz. En tepede taş bir temel üstünde taştan bir bina vardı. Gölün bulunduğu gri boşluğun önünde yükseliyordu. Jonesy'nin kulakları kalbinin hızlı çarpıntısına rağmen taşlara vuran suyun sesini duyabiliyordu.

Gelmişti.

Bay Gri köpeği sıkıca tutup Jonesy'nin kalan son gücünü de kullanarak karla kaplı basamakları çıkmaya başladı.

8

Kurtz göle girişi belirten taşların arasından geçerken, "Kenara çek Freddy," dedi.

Freddy soru sormadan söyleneni yaptı.

"Otomatiğin yanında mı delikanlı?"

Freddy kaldırdı. Sevgili M-16, denenmiş ve sadık. Kurtz başıyla onayladı.

"Tabanca?"

"44'lük Magnum patron."

Ve Kurtz'da da yakın işler için sevdiği dokuzluk. Bunun yakın iş olmasını istiyordu. Owen Underhill'in beyninin rengini görmek istiyordu.

"Freddy?"

"Evet patron."

"Yalnızca şunu bilmeni istedim: Bu benim son görevim ve senden daha iyi bir yoldaş bulamazdım." Uzanıp Freddy'nin omzunu sıktı. Freddy'nin yanında Perlmutter Ma Joad yüzünü tavana çevirmiş horluyordu. Kapı taşlarına varmadan beş dakika kadar önce birkaç kez uzun uzun kokulu gaz çıkarmıştı. Daha sonra şiş karnı yine inmişti. Kurtz, herhalde son kez, diye düşündü.

Bu arada Freddy'nin gözleri minnettarlıkla parlamıştı. Kurtz pek memnun oldu. Anlaşılan şimdi bile etkisini henüz yitirmemişti.

"Pekâlâ aslanım," dedi. "Tam yol ileri ve torpidoları boş ver. Tamam mı?"

"Tamam efendim."

Kurtz artık *efendim*'de sorun olmadığını düşündü. Görevin protokolünü arkalarında bırakabilirlerdi. Artık Quantrill'in adamları, Massachusetts'in batı dağlarında at süren son iki avcıydılar.

Freddy kuşku götürmez bir tiksinme ifadesi takınarak parmağıyla Perlmutter'i işaret etti. "Onu uyandırmamı ister misiniz efendim? Belki çok dalmış olabilir, ama..." Kurtz, "Niye zahmet edelim ki?" diye sordu. Eli hâlâ Freddy'nin omzunda, ileriyi gösterdi. Göle giden yol beyaz bir duvara benzeyen karın içinde gözden kayboluyordu. Lanet olası kar siyah yerine beyazlar giymiş bir Azrail gibi onları buraya dek kovalamıştı. Subaru'nun izleri artık tamamen gitmiş, ama Owen'ın çaldığı Humvee'ninkiler hâlâ görülebiliyordu. Eğer hızlı hareket ederlerse, Tanrıya şükür, bu izleri takip etmek parkta yürüyüş yapmak kadar kolay olacaktı. "Artık ona ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum ve şahsen bundan büyük bir rahatlık duyuyorum. Hadi Freddy, hadi."

Humvee'nin arkası savruldu, sonra düzeldi. Kurtz tabancasını çekip bacağının yanında tuttu. *Sana geliyorum Owen. Sana geliyorum aslanım. Ve Tanrı katındaki konuşmanı hazırlasan iyi edersin, çünkü bir saate kalmadan o konuşmayı yapmaya başlayacaksın.*

9

O kadar güzel dayayıp döşediği –aklından ve anılarından döşenmişti– bürosu darmadağın oluyordu.

Jonesy hiç durmadan bir ileri bir geri topallıyor, çevreye bakınıyordu – dudaklarını bembeyaz kesilene dek sıkmış, içerisi çok soğumasına rağmen alnında boncuk boncuk terler belirmişti.

Bu Usher'ın Evi'nin Düşüşü değil, Jonesy'nin Ofisi'nin Düşüşü'ydü. Altlarında fırın takırdayıp uluyor, zemin sarsılıyordu. Havalandırmadan giren beyaz bir madde –belki buz kristalleri– duvarda üçgenimsi bir iz bıraktı. Ahşap lambrilere değdiği yerde işlemeye başlayıp tahtayı hem çürüttü, hem de eğdi. Resimler birer birer kopup intihar etmiş gibi yerlere yuvarlandılar. Duvarlardaki abanoz kaplamalar çatlayıp ölü deri gibi soyulmaya başladılar. Eames koltuğu –hep istediği o koltuk– sanki görünmez bir baltayla yarılmış gibi ikiye ayrıldı. Çekmeceler masadan fırlayıp teker teker yerlere düştüler. Bay Gri'nin dış dünyayı görmesini engellemek için taktığı panjurlar titreyip Jonesy'nin dişlerini kamaştıran metalik bir çatırtıyla sarsılıyorlardı.

Bay Gri'ye seslenmek, neler olup bittiğini sormak işe yaramazdı... üstelik Jonesy istediği her şeyi biliyordu. Bay Gri'yi yavaşlatmıştı, ama Bay Gri mücadeleye girmiş, hatta aşmıştı. Yaşasın Bay Gri, hedefine ya varmıştı ya da varmak üzereydi. Duvarlardaki kaplamalar dökülürken alttaki pis sıvayı görebiliyordu. Bu Tracker Kardeşler'in ofisinin 1978'de, oğlanların alınlarını cama dayayıp gördükleri haliydi. Yeni edindikleri arkadaşları da söyledikleri gibi arkalarında durmuş, her ne yapıyorlarsa bitirmelerini, sonra onu evine götürmelerini bekliyordu. Bir kâğıt panel daha çözüldü, kâğıt yırtılmasına benzer bir sesle duvardan soyuldu ve altından tek bir polaroit resmin asılmış olduğu bir pano çıktı. Bir güzellik kraliçesi değil, Tina Jean Schlossinger de değil, yalnızca eteğini külotuna dek kaldırmış aptal bir kadındı. Yerdeki güzel kilim birdenbire deri gibi buruştu ve altından Tracker Kardeşler'in pis taşları çıktı. Bir de aslında hiç kimse değil de, boş bir geçmişten kalma bir kalıntı olan o polaroit kadının ilgisiz bakışları altında burada sevişen çiftlerin bıraktıkları prezervatifler.

Sakat kalçası tarafında topallayarak yürüdü. Kalçası kazadan beri bu kadar acı vermemişti ve şimdi bütün bu olup bitenleri anlıyordu, hem de nasıl, inansanız iyi olurdu. Kalçası kıymık ve cam parçalarıyla do-

luydu; omuzlarıyla ensesi şiddetli yorgunluktan ağrıyordu. Bay Gri son atılımını yaparken bedenini ölesiye hırpalıyordu ve Jonesy'nin elinden gelen bir şey yoktu.

Düş kapanı hâlâ duruyordu. Kocaman yaylar çizerek ileri geri sallanıyordu, ama bir şey olmamıştı. Jonesy ölmeye hazır olduğunu düşünmüştü, ama böyle gitmek istemiyordu. Bu pis ofiste değil. Dışarıda bir zamanlar iyi, neredeyse soylu bir şey yapmışlardı. Burada, ilan panosuna asılmış kadının tozlu, kayıtsız bakışları altında ölmek... adil görünmüyordu. Dünyanın geri kalanını boş ver; Massachusetts, Brookline'dan ve son zamanlarda Jefferson Tract'ten Gary Jones, o daha iyisine layıktı.

Havada sallanan örümcek ağı benzeri nesneye, "Lütfen, ben bundan iyisini hak ediyorum!" diye bağırdı ve arkasında dağılan masanın üstünde telefon çaldı.

Jonesy döndü, kalçasındaki yakıcı acıdan inledi. Daha önce Henry'yi aradığı telefon ofisinde duran mavi Trimline'dı. Şimdi masanın çatlak yüzeyinde duran telefonsa siyah ve kocaman; tuşlar ve üstünde GÜÇ SENİNLE OLSUN yazılı çıkartma yerine yalnızca bir kadran bulunan bir aygıttı. Çocukluk odasında duran, anne babasının doğum gününde verdikleri telefondu bu. 9-4-9-7-7-8-4, onca yıl önce Duddits'i aramak için yazdırdığı numara.

Kalçasına aldırmadan sıçradı, cevap veremeden bağlantının kesilmemesi için dua etti.

"Alo? Alo!" Sarsılan, titreyen yerde düşmemek için öne arkaya sallanıyordu. Artık bütün ofis fırtınalı denizdeki bir gemi gibi kalkıp iniyordu.

Bekleyebileceği tüm sesler arasında sonuncusu Roberta'nınkiydi. "Evet. Doktor, lütfen bekleyiniz."

Öyle yüksek sesli bir *tıkırt* duyuldu ki, başı acıdı. Ardından sessizlik. Jonesy inledi ve tam telefonu kapatacakken bir *tıkırt* daha duyuldu.

"Jonesy?" Henry'ydi. Zor duyuluyordu, ama kuşkusuz Henry'ydi.

Jonesy, "Neredesin?" diye bağırdı. "Tanrım, Henry, burası dağılıyor! Ben dağılıyorum!"

Henry, "Gosselin'deyim," dedi. "Ama değilim. Sen de her neredeysen değilsin. Kazadan sonra seni götürdükleri hastanedeyiz..." Hatta bir çıtırtı, bir vınlama, sonra Henry'nin sesi yine duyuldu. Bu kez daha yakın ve daha güçlüydü. Bütün bu dağılma arasında bir cankurtaran simidi gibi geliyordu. "...orada da değilim!"

"Ne?"

"Düş kapanının içindeyiz Jonesy! *Düş kapanının içindeyiz ve hep öyleydik.* 78'den beri! Düş kapanı Duddits ve o da ölüyor! Dayanıyor ama daha ne kadar bilmiyorum..." Bir *tıkırt* daha, ardından yine acı ve elektrikli bir vınlama.

"Henry! *Henry!*"

"... dışarı çık!" Yine zayıf. Henry'nin sesi çaresiz gibiydi. "*Dışarı çıkmalısın Jonesy!* Beni bul! Düş kapanından koş ve beni bul! Hâlâ zaman var! Bu alçağı ele geçirebiliriz! Beni duyuyor musun? Yapabiliriz."

Bir *tıkırt* daha duyuldu ve hat kesildi. Çocukluk telefonu çatırdadı, yarıldı ve anlamsız bir teller yumağı kustu. Hepsi de kızıl-turuncuydu; hepsi de byrus kapmıştı.

Jonesy telefonu atıp sallanan düş kapanına, o gelip geçici örümcek ağına baktı. Çocukken bir komedyenin programından alınma, çok sevdikleri bir cümle vardı: *Her neredeysen, oradasın.* O da *başka gün, aynı terane* gibiydi. Ancak Henry'nin şu son telefonuna göre bu doğru değildi. Nerede olduklarını sanırlarsa sansınlar, orada değildiler.

Düş kapanının içindeydiler.

Masasının kalıntılarının tepesinde sallanan düş kapanının merkezden yayılan altı sopası olduğunu fark etti. Bu sopalar pek çok ipliği bir arada tutuyordu, ama sopaları bir arada tutan merkez, yani hep birleştikleri çekirdekti.

Düş kapanından koş ve beni bul! Hâlâ zaman var!

Jonesy dönüp ön kapıya koştu.

10

Bay Gri de bir kapıya gelmişti, kuyunun bulunduğu kulübenin kapısındaydı. Kapı kilitliydi. Rus kadın olayı düşünülürse, bu onu pek şaşırtmadı. Jonesy olsa, *at kaçtıktan sonra ahırın kapısını kapatmak*, derdi. Eğer onlardan iri olsaydı, bu kolay olurdu. Şu halde pek rahatsız değildi. Duygu sahibi olmanın ilginç yan etkilerinden birinin duyguların kişinin ileriyi düşünmesini, ileriyi planlamasını sağlaması olduğunu keşfetmişti. Böylece eğer işler kötü giderse geniş kapsamlı duygusal bir saldırı tetiklemeniz gerekmeyecekti. Bu yaratıkların bu kadar uzun süre yaşamalarının bir nedeni de bu olabilirdi.

Jonesy'nin bütün bunlara boyun eğmesi yolundaki önerisi –Bay Gri için hem gizemli, hem de egzotik bir ifadeyle, *yerlileş*, demişti– aklından pek çıkmasa da, Bay Gri onu bir yana itti. Burada görevini tamamlayacak, emri yerine getirecekti. Daha sonra, kim bilebilirdi? Belki jambonlu sandviçler. Ve Jonesy'nin aklından "kokteyl" olarak geçen bir şey. Bu soğuk ve canlandırıcı bir içkiydi, hafifçe de baş döndürüyordu.

Gölden kopan rüzgâr ıslak karları yüzüne çarpıp onu bir anlığına kör etti. Sanki yüzüne ıslak havluyla vurulmuş, onu buraya ve şimdiye döndürüp bitirmesi gereken bir işi olduğunu anımsatmış gibiydi.

Dikdörtgen biçimli granit basamakta sola sendeledi, kaydı, Jonesy'nin kalçasının ağrısına aldırmadan dizüstü çöktü. Bütün bu yolu –kara ışık yılları ve beyaz kilometreler– ne basamaklardan arka üstü düşüp boynunu kırmak, ne de Quabbin'e yuvarlanıp o soğuk sularda donarak ölmek için gelmişti.

Kapının sahanlığı kırık taşlardan oluşan bir tepeciğin üstündeydi. Sol taraftan eğilip karları açtı ve gevşek bir taş aramaya başladı. Kilitli kapının iki yanında pencereler vardı; dardılar ama çok değil.

Sesler yoğun kar yağışı tarafından örtülse de, yaklaşan bir motorun sesini duyabiliyordu. Bir diğeri daha vardı, ama o herhalde East Sokağı'nın ucunda durmuştu. Geliyorlardı, ama çok geç kalmışlardı. Çalılarla kaplı ve kaygan patikadan bir kilometre yürümeleri gerekecekti. Buraya vardıklarında köpek kuyuya atılmış, hem boğuluyor, hem de bryum'u su yoluna geçiriyor olacaktı.

Gevşek bir taş bulup çekti. Omuzlarındaki köpeği düşürmemek için çok dikkatli çalışıyordu. Dizlerinin üstünde sahanlığın kenarından geri geri uzaklaştı, sonra ayağa kalkmaya çalıştı. Önce kalkamadı. Jonesy'nin kalça eklemi yine şişmişti. Sonunda zorla kalkabildi, ama acı inanılmazdı ve sanki dişleriyle şakaklarına kadar çıkıyordu.

Bir an kulübenin kapısına tutunup nalına taş kaçmış bir at gibi Jonesy'nin sakat sağ bacağını havada tuttu. Acı biraz azalınca taşla kapının sol yanındaki pencerenin camını kırdı. Jonesy'nin elini birkaç yerden kesti. Bir tanesi derindi ve pencerenin üst kısmında birkaç cam parçası giyotin gibi asılı kalmıştı, ama bunlara hiç aldırmadı. Jonesy'nin sığındığı delikten sonunda çıktığını da fark etmedi.

Bay Gri pencereden içeri girdi, soğuk beton zemine bastı ve çevresine bakındı.

Yaklaşık on metre uzunluğunda dikdörtgen biçimi bir odadaydı. Bir uçta kuşkusuz güzel bir günde harika göl manzarasına açılan bir

pencere vardı ama şu anda bembeyazdı. Önüne çarşaf gerilmiş gibiydi. Pencerenin bir yanında dev bir çelik kovaya benzeyen bir şey vardı. Kenarları kırmızı benekliydi ama bu byrus değil, Jonesy'nin "pas" olarak tanımladığı oksitlenmeydi. Bay Gri tam olarak bilmiyordu, ama adamların acil durumlarda bu kovanın içinde kuyuya sarkıtıldıklarını tahmin etti.

Bir buçuk metrelik demir kapak odanın tam ortasında, yerindeydi. Bir tarafındaki kare deliği görüp etrafa bakındı. Duvara birkaç araç gereç yaslanmıştı. Birisi, pencerenin kırık cam parçalarıyla kaplanmış bir manivelaydı. Herhalde Rus kadının intihara hazırlanırken kullandığı da buydu.

Bay Gri, *duyduğum kadarıyla*, diye düşündü, *Boston'daki insanlar o son byrum'u Sevgililer Günü'nde sabah kahvelerinde içeceklermiş.*

Manivelayı tuttu, acıyla odanın ortasına doğru topalladı ve nefesi soğuk buharlar halinde çıkarken ucunu kapaktaki deliğe soktu.

Tam uymuştu.

11

Henry telefonu sarsıyor, derin bir nefes alıyor, tutuyor... ve sonra üstünde hem OFİS, hem de ÖZEL yazan kapıya koşuyor.

İhtiyar Reenie Gosselin kasanın başındaki yerinden, "Hey!" diye bağırıyor. "Buraya gel velet! Oraya giremezsin!"

Henry durmuyor, yavaşlamıyor bile, ama kapıdan girerken fark ediyor, evet, o bir çocuk, son boyundan en az otuz santim kısa ve gözlük takmasına rağmen, sonradan takacakları kadar ağır değil. O bir çocuk, ama bütün o uçuşan saçların altında (otuzuna geldiğinde azalmaya başlayacak) bir yetişkinin beyni var. *İki, iki, iki nane bir arada*, diye düşünüyor ve ihtiyar Gosselin'in ofisine dalarken çılgınca gülüyor; tıpkı o eski günlerde, düş kapanının ipleri merkeze yakın ve Duddits onları yönetirken olduğu gibi gülüyor. Eskiden, *neredeyse çatlayacaktım*, derlerdi. *Neredeyse çatlayacaktım, ne iş.*

Ofise dalıyor ama burası bir zamanlar adı Owen Underhill olan bir adamın adı Abraham Kurtz olmayan bir adamla ünlülerin sesleriyle konuşan grilerin bandını dinledikleri ihtiyar Gosselin'in ofisi değil. Burası bir koridor, bir hastane koridoru ve Henry hiç de şaşırmıyor. Mass Şehir Hastanesi. Başardı.

Burası nemli, bir hastane koridorunun olması gerektiğinden daha soğuk ve duvarlar byrus lekeleriyle kaplı. Bir yerlerde bir ses, *seni istemiyorum, iğne istemiyorum, Jonesy'yi istiyorum*, diye inliyor. *Jonesy, Duddits'i tanırdı, Jonesy öldü, ambulansta öldü, bir tek Jonesy olur. Uzak dur benden, tamponumu öp, ben Jonesy'yi istiyorum.*

Ama o uzak durmayacak. O kurnaz Bay Ölüm ve uzak durmayacak. Onun burada işi var.

Koridordan görünmeden yürüyor. Burası nefesini görebilecek kadar soğuk; çok geçmeden küçülecek turuncu montlu bir oğlan. Keşke bir tüfeği olsa, Pete'in babasının ödünç verdiği tüfeği yanında olsa, ama o gitti, unutuldu, Jonesy'nin üstü *Star Wars* çıkartmalı telefonu (hepsi de o telefonu nasıl kıskanırlardı), Beaver'ın bol fermuarlı ceketi ve Pete'in NASA armalı kazağı gibi geçmiş yıllarda kalmış. Yılların içine gömülmüş. Bazı düşler ölüp özgür kalır, bu da dünyanın acı gerçeklerinden biridir. Ne kadar da çok acı gerçek var.

Bir çift gülen, konuşan hemşirenin yanından geçiyor: biri Josie Rinkenhauer, büyümüş, diğeri de o gün Tracker Kardeşler'in ofisinin penceresinden gördükleri kadın. Kadınlar onu görmüyorlar, çünkü o buraya onlar için gelmemiş; o şimdi düş kapanının içinde, kendi ipinin üstünden merkeze doğru koşuyor. *Ben yumurtacıyım*, diye düşünüyor. *Zaman yavaşladı, gerçek büküldü, yumurtacı yoluna devam etti.*

Henry koridordan yukarı, Bay Gri'nin sesine doğru gidiyor.

12

Kurtz paramparça pencerenin içinden açıkça duydu: kesintili otomatik tüfek sesi. İçinde eski bir huzursuzluk ve sabırsızlık uyandı; Ateşin onsuz başlamasına öfke ve oraya varmadan biteceğinden, ona *doktor doktor doktor* diye bağrışan yaralılardan başka bir şey kalmayacağı korkusu.

"Biraz daha gazla Freddy." Kurtz'un hemen önünde Perlmutter'in girdiği koma gittikçe derinleşiyordu.

"Yerler çok kaygan patron."

"Sen yine de gazla. İçimden bir ses neredeyse..."

Temiz beyaz kar örtüsünün üstünde pembe bir leke gördü. Tıraş kreminin altında yayılan kan lekesi gibiydi. Sonra Subaru tam karşılarına çıktı. Burnu aşağıda, arkası havadaydı. Kurtz daha sonra Freddy'nin

araç sürmesi konusundaki tüm kötü düşüncelerini geri aldı. Humvee kaymaya başlayınca yardımcısı direksiyonu sağa kırıp gaza bastı. Kocaman araç yere tutunup yoldaki hendeğin üstünden aştı, muazzam bir gürültüyle düştü. Kurtz havalandı, başını sertçe tavana vurdu ve gözlerinin önünde yıldızlar uçuştu. Perlmutter'in kolları bir ceset gibi savruldu; başı önce arkaya, sonra öne kıvrıldı. Humvee, Subaru'nun yolcu tarafında kapı kolunu koparacak kadar yakınından geçti. Sonra tek bir çift nispeten taze tekerlek izinin peşinde ilerledi.

Kurtz, *ensendeyim Owen*, diye düşündü. *Tanrı o mavi gözlerini çürütsün, tam ensendeyim.*

Onu üzen şey tek bir atış oldu. Bu neydi? Her neyse, tekrarlanmadı.

Sonra ileride, karların içinde yine o lekelerden biri. Bu seferki zeytin yeşiliydi. Bu öteki Hummer'dı. Gitmişlerdi, herhalde gitmişlerdi, ama...

Kurtz, Freddy'ye, "Ateşe hazır ol," dedi. "Birinin kavalcıya ödeme yapma zamanı geldi."

13

Owen, East Sokağı'nın sona erdiği (ya da yoruma göre, kuzeydoğuya doğru giden Fitzpatrick Yolu'na dönüştüğü) yere vardığında arkasındaki Kurtz'u duyabiliyor ve Kurtz'un da herhalde onu duyabildiğini tahmin ediyordu. Humvee'ler, Harley'ler kadar gürültülü değillerdi, ama pek sessiz de sayılmazlardı.

Jonesy'nin ayak izleri artık kaybolmuştu, ama Owen yoldan aşağı, göl kıyısına inen patikayı görebiliyordu.

Motoru durdurdu. "Henry, anlaşılan buradan itibaren yürüye..."

Owen durdu. Dikkatini yola öylesine vermişti ki, dikiz aynasına bakacak vakti bile olmamıştı ve şimdi gördükleri karşısında tümüyle hazırlıksızdı. Hazırlıksız ve şaşkın.

Henry'yle Duddits, Owen'ın önce ölümcül sandığı bir biçimde sarılmışlardı. Sakalı uzamış yanaklarını birbirlerine bastırmış, gözleri kapalı, yüzleri ve parkaları kan içindeydi. İkisinin de nefes aldıklarını göremiyordu ve birlikte öldüklerini sandı; Duddits lösemiden, Henry belki de yorgunluktan ve son otuz saat boyunca süren stresten kaynaklanan bir kalp krizinden. Sonra gözkapaklarının hafifçe kımıldadığını fark etti. Her ikisinin de.

Sarılmışlardı. Kan içindeydiler. Ama ölmemişlerdi. Uyuyorlardı. Düş görüyorlardı.

Owen yine Henry'nin adını seslenmeye davrandı, ama sonra bir daha düşündü. Henry tutsakları serbest bırakmadan Jefferson Tract'teki kamptan ayrılmayı reddetmişti ve bir kez paçayı kurtarsalar bile ancak şansları sayesinde olmuştu... ya da eğer inanıyorsanız, kader sayesinde. Yine de Kurtz peşlerine takılmış, hayalet gibi tepelerinde asılı kalmıştı ve şimdiyse çok daha yakındı onlara.

Owen, *bunu değiştirmezdim*, diye düşündü ve sürücü kapısını açıp dışarı çıktı. Kuzeyde bir yerlerden, fırtınanın beyaz boşluğunun içinden havadan yakınan bir kartalın çığlığı duyuldu. Arkadan, güneyden yaklaşan Kurtz'un, o can sıkıcı delinin gürültüsü geliyordu. Şu lanet fırtına yüzünden ne kadar yakın olduğunu kestirmek mümkün değildi. Fırtınanın şiddeti sesi kesiyordu. İki kilometre geride de olabilirdi, daha yakın da. Freddy de yanında olmalıydı, o lanet Freddy, kusursuz asker, cehennemden çıkma bir Dolph Lundgren.

Owen aracın arkasına dolandı, karda kaydı, küfretti, sonra Humvee'nin arka kapısını açtı. Otomatik silahlar ya da portatif bir roketatar bulmayı umuyordu. Roketatar da, el bombası da yoktu, ama beş tane MP-5 otomatik tüfek ve her biri yüz yirmişer fişek içeren beş koli cephane vardı.

Kampta Henry'nin sözünü dinlemişti ve en azından birkaç can kurtardıklarını tahmin ediyordu, ama bu kez Henry'ye uymayacaktı; eğer Rapeloew'lerin o lanet servis tabağının bedelini yeterince ödemediyse, artık o borçla yaşaması gerekecekti. Eğer Kurtz bildiğini yaparsa fazla zaman da kalmamıştı üstelik.

Henry ya uyuyordu, ya baygındı, ya da ölmekte olan arkadaşıyla garip bir zihinsel birleşme içindeydi. Öyle kalması daha iyiydi. Uyanık ve yanında olsa yapılması gerekenden dehşete düşebilirdi; özellikle de öteki arkadaşının hâlâ hayatta ve uzaylının kontrol ettiği zihnin içinde saklanmakta olduğuna inanmakta haklıysa. Owen hiç duraksamazdı... ve telepati geçtiğine göre Jonesy hâlâ oradaysa bile canı için yalvardığını duyamazdı. Glock iyi bir silahtı, ama yeterince güvenli değildi.

MP-5 Gary Jones'un bedenini paramparça edecekti.

Owen bir tanesini aldı, üç fişekliği de parkasının ceplerine tıkıştırdı. Kurtz artık çok yakındı... yakın, yakın, yakın. Dönüp East Sokağı'na baktı, ikinci Humvee'nin yeşil-kahverengi bir hayalet gibi beliriverme-

sini neredeyse bekliyor gibiydi, ama hâlâ hiçbir şey yoktu. Kurtz olsa Tanrıya şükür derdi.

Hummer'ın camları daha şimdiden karla kaplanıyordu, ama aracın yanından geçerken arka koltuktaki ikiliyi görebildi. Hâlâ birbirlerinin kollarındaydılar. "Hoşça kalın, çocuklar," dedi. "İyi uykular." Şansları varsa Kurtz'la Freddy gelip de asıl hedeflerinden önce onların hayatına son verdiğinde hâlâ uykuda olurlardı.

Owen birdenbire durdu, karda kayıp düşmemek için Humvee'nin kaputuna tutundu. Duddits için yapacak bir şey kalmadığı belliydi, ama Henry Devlin'i kurtarabilirdi. Bu mümkündü.

Arka kapıya yönelirken içinden bir ses, *hayır*, diye bağırıyordu. *Hayır, zaman yok!*

Ama Owen kumar oynamaya karar verdi, bütün dünya üstüne kumar oynayacaktı. Belki Rapeloew'lerin tabağının karşılığını, belki dün yaptıklarının bedelini (düşen gemilerinin çevresinde elleri havada, teslim olmuş gibi duran o griler) biraz fazlasıyla ödeyecekti; ya da yalnızca Henry için yapacaktı. Henry ona kahraman olacaklarını söylemiş ve o vaadi yerine getirmek için elinden geleni yapmıştı.

Arka kapıyı sertçe açarken, *şeytana sempati yok*, diye düşündü. *Hayır efendim, o alçağa sıfır sempati.*

Duddits daha yakındı. Owen onu bol mavi çoban parkasının yakasından tutup çekti. Duddits koltuğun üstüne yan devrildi. Şapkası düştü, pırıl pırıl kel kafası göründü. Henry de hâlâ ona dolanmış olarak üstüne düştü. Gözlerini açmadı ama hafifçe inledi. Owen öne eğilip Henry'nin kulağına sertçe fısıldadı.

"Oturma. Tanrı aşkına Henry, oturma!"

Owen geri çekildi, kapıyı çarptı, üç adım geri gitti, tüfeğin kabzasını kalçasına dayadı ve ateş etti. Humvee'nin camları sütbeyaz olup içeri uçuştu. Owen'ın ayaklarının etrafında metal parçacıkları sağa sola savruldu. Bir adım daha atıp tuzla buz olmuş camdan arka koltuğa baktı. Henry'yle Duddits hâlâ orada yatıyorlardı. Cam parçaları ve Duddits'in kanlarıyla kaplı, gördüğü en ölü insanlara benziyorlardı. Owen, Kurtz'un yakından inceleyemeyecek kadar acelesi olması için dua etti. Her neyse, o elinden geleni yapmıştı.

Metalik bir ses duyup sırıttı. Bu Kurtz'un yerini gösteriyordu, Subaru'nun işinin bittiği hendeğe varmışlardı. Kurtz'la Freddy'nin o lanet arabaya toslamalarını çok isterdi ama ne yazık ki, ses o kadar yük-

sek çıkmamıştı. Yine de yerleri belli olmuştu. Bir kilometre, en azından bir kilometre arkadaydılar. Sandığı kadar kötü değildi.

"Bolca zaman..." diye mırıldandı. Bu Kurtz için doğru olabilirdi ama ya diğer uçtaki? Bay Gri neredeydi şimdi?

Owen MP-5'i askısından tutup Shaft 12'ye giden patikada yürümeye başladı.

14

Bay Gri bir başka güzel insan duygusu keşfetmişti: panik. Bu kadar yol –uzayda ışık yılları, karda kilometreler– gelip Jonesy'nin zayıf, formsuz kasları ve kuyunun sandığından çok daha ağır olan demir kapağı tarafından engellenmekteydi. Jonesy'nin sırt kasları acı içinde bağırana dek manivelaya bastırdı... ve sonunda paslı demirin altından daracık bir karanlık gördü. Kapak beton üstünde azıcık –üç dört santim kadar– yana kayarken bir sürtünme sesi duyuldu. Sonra Jonesy'nin sırt kasları kilitlendi ve Bay Gri sendeleyerek kuyudan uzaklaşıp sıkılı dişlerinin arasından bağırdı (bağışıklığı sayesinde Jonesy'nin dişleri hâlâ tamamdı) ve sanki patlamasın diye ellerini Jonesy'nin belinin köküne bastırdı.

Lad aralıksız sızlanarak inledi. Bay Gri ona baktı ve işlerin kritik evreye gelmiş olduğunu gördü. Lad'in karnı artık öyle garip şişmişti ki, bacaklarından biri dimdik havaya kalkmıştı. Karnının alt kısmının derisi patlayacak kadar gerilmişti ve damarları kadar hızlı atıyordu. Kuyruğunun altında ince bir kan sızıntısı vardı.

Bay Gri demir kapağa takılı manivelaya acıyla baktı. Jonesy'nin hayalinde Rus kadın koyu renk saçlı, trajik kara gözlü ince bir tipti. Bay Gri onun gerçekte geniş omuzlu ve kaslı olması gerektiğini düşündü. Başka nasıl...

Çok yakından silah sesleri geldi. Bay Gri nefesini tutup bakındı. Jonesy sayesinde kuşku da varlığının bir parçası haline geliyordu ve ilk kez engellenebileceğini düşündü. Evet, burada, hedefine altmış kilometrelik yeraltı yolculuğuna başlayan suyun sesini duyabileceği kadar yaklaştığı anda bile engellenebilirdi. Birisi yaklaşıyordu, Owen denen birisi ve Bay Gri bu Owen'ı silahını kendine doğrultmaya ikna edebileceğini sanmıyordu. Zaman içinde, şaşırtma unsuru da hesaba katılırsa, belki. Şu anda ikisi de yoktu. Üstelik yaklaşan bu adam öldürmek için eğitilmişti. Mesleği buydu.

Bay Gri havaya sıçradı. Jonesy'nin aşırı zorlanan kalçası kendisini tutan eklemden koparken bir ses duyuldu. Bay Gri, Jonesy'nin tüm ağırlığıyla manivelanın üstüne düştü. Kenar yine kalktı ve bu kez kapak betonun üstünde neredeyse otuz santim kaydı. Rus kadının kayıp atladığı kara hilal ortaya çıktı. Pek hilal bile denemezdi, daha çok bir güzel yazı ustasının kaleminden çıkan büyük C'ye benziyordu... ama köpek için yeterliydi.

Jonesy'nin bacağı artık bedeninin ağırlığını taşıyamıyordu, hem zaten Jonesy de neredeydi? O can sıkıcı ev sahibinden hâlâ hiç ses yoktu, ama sorun değildi. Artık sürünse yeterdi.

Bay Gri soğuk beton zeminde uyuyan köpeğin yanına kadar süründü, Lad'i tasmasından tuttu ve Shaft 12'ye doğru sürüklemeye başladı.

15

Anılar Salonu –o muazzam koli deposu– da parçalanmanın eşiğinde. Yer sanki sonsuz bir depreme tutulmuş gibi sarsılıyor. Tepede floresanlar yanıp sönüyor, salona kesik kesik, sanrıya benzer bir hava veriyor. Yer yer yüksek koli yığınları devrilip bazı koridorları kapatmış.

Jonesy elinden geldiği kadar hızlı koşuyor. Koridordan koridora geçiyor, bu labirentte yolunu tümüyle içgüdülerine dayanarak buluyor. Kendi kendine sürekli o lanet kalçasını unutmasını söylüyor, o artık salt akıldan başka bir şey değil zaten, ama yine de kaybettiği bacağının zonklamasını önlemeye çalışan bir sakata benziyor.

AVUSTURYA-MACARİSTAN SAVAŞI ve BÖLÜM İÇİ POLİTİKALAR ve ÇOCUK MASALLARI ve YUKARIDAKİ DOLABIN İÇİNDEKİLER yazılı kolilerin önünden geçiyor. CARLA etiketli bir koli yığınının üstünden atlıyor, sakat bacağının üstüne basıyor ve acıyla çığlık atıyor. Düşmemek için başka kolilere tutunuyor (bunların üstünde GETTYSBURG yazıyor) ve sonunda deponun ucunu görüyor. Tanrıya şükür, kendini kilometrelerce koşmuş gibi hissediyor.

Kapının üstünde SESSİZLİK LÜTFEN ve İZİNSİZ ZİYARETÇİ GİREMEZ yazıyor. Bu doğru, onu götürdükleri yer burası; uyanıp da kurnaz Bay Ölüm'ün Marcy'ye seslenir gibi yaptığını duyduğu yer burası.

Jonesy kapıyı çarpıp başka bir dünyaya geçiyor. Burayı tanıyor. Ameliyattan dört gün sonra acı dolu, çekingen ilk adımlarını attığı

hastane koridoru burası. Sendeleyerek taş döşeli koridordan aşağı otuz metre kadar gidiyor, duvarlarda yetişen byrus lekelerini görüyor, hastaneye hiç yakışmayan hafif müziği duyuyor; ses kısılmış ama anlaşılan Rolling Stones "Şeytana Sempati"yi söylüyor.

Bu şarkıyı daha yeni tanımışken kalçası birdenbire patlıyor. Jonesy şaşkınlık içinde bağırıp bacağını tutarak siyah ve kırmızı taşlara yığılıyor. Kazadan hemen sonra da böyle hissediyordu, bir acı patlaması olmuştu. Tekrar tekrar yuvarlanıyor, parlak ışıklara, müziğin yayıldığı ("Anastasia boşuna bağırdı") yuvarlak hoparlörlere bakıyor, başka bir dünyanın müziği, acı bu kadar şiddetliyken her şey başka bir dünyadan geliyor, acı maddeyi gölgeye çeviriyor ve sevgiyle bile alay ediyor, bunu mart ayında öğrenmişti ve şimdi yine öğrenmesi gerekiyor. Yuvarlanıyor, yuvarlanıyor, elleri kalçasında, gözleri yuvalarından uğramış, ağzı kocaman açılmış, neler olduğunu çok iyi biliyor: Bay Gri. O alçak Bay Gri kalçasını kırdı.

Sonra o başka dünyada çok uzaktan tanıdık bir ses duyuyor, bir çocuk sesi.

Jonesy!

Yankılı, bozuk... ama o kadar da uzak değil. Bu koridorda değil de yandakilerden birinde. Kimin sesi? Kendi çocuklarından birinin mi? John belki? Hayır...

Jonesy, acele etmelisin! Seni öldürmeye geliyor! Owen seni öldürmeye geliyor!

Owen'ın kim olduğunu bilmiyor ama o sesin sahibini biliyor: Henry Devlin. Ancak şimdi olduğu gibi değil; Henry'yi son gördüğünde, Pete'le birlikte Gosselin'in Marketi'ne giderken olduğu gibi de değil, bu birlikte büyüdükleri Henry'nin, Richie Grenadeau'ya eğer kesmezse onu şikâyet edeceklerini söyleyen Henry'nin, Richie'yle arkadaşlarının Pete'i hiçbir zaman yakalayamayacaklarını, çünkü onun rüzgâr gibi koştuğunu söyleyen Henry'nin sesi.

Hâlâ yerde yuvarlanırken, *yapamam*, diye sesleniyor. Bir şeyin değiştiğinin, hâlâ değişmekte olduğunun farkında, ama ne olduğunu bilmiyor. *Yapamam, kalçamı yine kırdı, o alçak kalçamı...*

Sonra ona ne olduğunu fark ediyor. Acı geriye akıyor. Sanki geri saran bir video filmi izler gibi; süt bardaktan kutuya dolar, uzun pozlu fotoğraf mucizesi sayesinde açması gereken çiçek kapanır.

Kendine bakıp giymekte olduğu turuncu parkayı görünce bunun nedeni anlaşılıyor. Hole in the Wall'daki o ilk av partisine giderken annesinin Sears'tan aldığı parka. Henry'nin ilk geyiğini vurduğu ve hep birlikte Richie Grenadeau'yla arkadaşlarını öldürdükleri yıl. Onları bir düşle öldürmüşlerdi. Belki niyetleri o değildi, ama yine de öyle yapmışlardı.

Yine çocuk oluyor, on dört yaşında bir delikanlı ve acı kalmıyor. Neden olsun ki? Kalçası yirmi üç yıl sonra kırılacak. Sonra aklında bir patlamayla her şey anlam kazanıyor: Bay Gri gerçekte hiçbir zaman yoktu; Bay Gri düş kapanının içinde yaşıyor. Kalçasındaki acıdan daha gerçek değil. Kalkarken, *benim bağışıklığım vardı*, diye düşünüyor. *Bir nokta byrus bile kapmadım. Kafamın içindeki bir anı değil, ama makinedeki gerçek bir hayalet. O benim. Tanrım, Bay Gri benim.*

Jonesy ayağa kalkıp koşmaya başlıyor. Bir köşeyi dönerken neredeyse düşecek gibi oluyor. Ama düşmüyor; ancak on dört yaşındaki bir delikanlının olabileceği kadar hızlı, çevik ve acı çekmiyor, acı yok.

Bir sonraki koridoru tanıyor. Kenarda bir sedye, üstünde ördek duruyor. O gün kaza geçirmeden önce Cambridge'de gördüğü geyik minicik ayaklarıyla yanından geçiyor. Kadife boynunda bir tasma var ve üstünde de kocaman bir tılsım gibi sihirli topu asılı. Jonesy koşarak geyiğin yanından geçiyor, geyik şaşkın gözlerle ona bakıyor.

Jonesy!

Yaklaştı. Çok yaklaştı.

Jonesy, çabuk ol!

Jonesy iki misli hızlanıyor, ayakları uçuyor, genç ciğerleri kolayca nefes alıyor, bağışıklığı olduğu için byrus'u da yok, Bay Gri yok, onun içinde değil en azından, Bay Gri her zaman olduğu gibi hastanede, Bay Gri her zaman hissettiğiniz o kesik uzvunuz, hâlâ orada olduğuna yemin edebilirsiniz, Bay Gri sistemdeki hayalet, yaşam desteğindeki hayalet ve yaşam desteği de o.

Bir başka köşeyi daha dönüyor. Açık duran üç kapı var. Arkalarında, kapalı olan dördüncü kapının önünde Henry duruyor. Henry de Jonesy gibi on dört yaşında; Henry de Jonesy gibi turuncu bir parka giyiyor. Gözlüğü her zamanki gibi burnuna kaymış ve telaşla çağırıyor.

Çabuk ol! Çabuk ol Jonesy! Duddits daha fazla dayanamaz! Eğer biz Bay Gri'yi öldürmeden ölürse...

Henry'ye, *hepsi benim hatam*, diyor ve sesi yıllardır olduğundan bir perde daha tiz çıkıyor.

Doğru değil, diyor Henry. Jonesy'ye çocukken onu, Pete'i ve Beaver'ı hayran bırakan o eski sabırsızlığıyla bakıyor; Henry hep ileride, hep geleceğe koşup diğerlerini geride bırakmanın eşiğinde görünürdü.

Ama... Duddits' in Richie Grenadeau' yu öldürdüğünü ve bizim de ona yardım ettiğimizi söyleyebiliriz. O neyse oydu Jonesy ve bizi de biz yaptı... ama bilerek değil. Elinden tüm gelen bilerek ayakkabılarını bağlamaktı, bilmiyor musun?

Jonesy düşünüyor: *Neyi giymek? Neyi bağlamak? Henry... yoksa Duddits...*

Bizim için dayanıyor Jonesy, söyledim sana. Bizi bir arada tutuyor.

Düş kapanının içinde.

Doğru. Şimdi dünya kuyuya yuvarlanıp giderken burada, koridorda durup tartışacak mıyız, yoksa...

Jonesy, *o alçağı öldüreceğiz*, diyor ve kapı koluna uzanıyor. Kapının üstündeki tabelada BURADA ENFEKSİYON YOK; IL N'Y A PAS D'INFECTION ICI yazıyor ve Jonesy birdenbire o tabelanın iki acı ucunu görüyor. O Escher optik yanılsamalarına benziyor. Bir açıdan bakınca doğru. Bir başka açıdan bakınca ise evrendeki en korkunç yalan.

Jonesy, *düş kapanı*, diye düşünüyor ve kolu çeviriyor.

Kapının arkasındaki oda tam bir byrus tımarhanesi, kan rengi örgüler halinde birbirlerine dolanmış sarmaşıklarla dolu bir yabani orman. Hava kükürt ve ısının sıfırın altına indiği ocak sabahlarında karbüratöre püskürtülen antifriz gibi soğuk etil alkol kokuyor. En azından o lağım gelinciği için kaygılanmaları gerekmiyor, burada değil; o düş kapanının bir başka ipliğinde, bir başka yerde ve zamanda. Byrum şimdi Lad'in sorunu; geleceği çok karanlık bir köpek o.

Televizyon açık ve ekran byrus kaplı olsa da, hayalimsi bir siyah beyaz görüntü seçilebiliyor. Bir adam beton bir zeminde bir köpeğin leşini sürüklüyor. Tozlu ve sonbahar yapraklarıyla dolu yer Jonesy'nin videoda seyretmekten hoşlandığı, ellili yılların korku filmlerinden çıkmış bir mezara benziyor. Ama burası bir mezar değil; çağlayan suların sesiyle yankılanıyor.

Zeminin ortasında üstünde MSKİ damgası bulunan paslı yuvarlak bir kapak var: Massachusetts Su Kaynakları İdaresi; bu harfler ekranın üstündeki kırmızımsı küflerin arasından bile seçiliyor. Tabii ki öyle. Fi-

ziksel bir varlık olarak ta Hole in the Wall'dayken ölen Bay Gri için her şey demek oluyorlar.

Yani sözcüğün tam anlamıyla, dünya demek oluyorlar.

Kuyunun kapağı kısmen yana itilmiş, hilal biçimli bir karanlık görülüyor. Jonesy köpeği sürükleyen adamın kendisi olduğunu fark ediyor ve köpek de tam olarak ölü değil. Arkasında betonun üstünde pembemsi köpüklü bir iz bırakıyor ve arka ayakları seğiriyor. Neredeyse yüzüyor gibi.

Henry, *filmi boş ver*, diye homurdanıyor ve Jonesy dikkatini yataktaki tipe yöneltiyor. Byrus benekli çarşafı göğsüne çekmiş gri yaratık dümdüz, gözeneksiz, tüysüz, memesiz bir et yığını. Çarşaf yüzünden görememesine rağmen Jonesy onun göbek deliği de olmadığını biliyor, çünkü hiç doğmamış. O bir çocuğun uzaylı hayali, doğrudan byrum'la ilk bağlantı kuranların bilinçaltlarından çıkmış. Onlar hiçbir zaman gerçek yaratıklar, uzaylılar, E.T.'ler gibi var olmadılar. Fiziksel birer varlık olarak griler hep insan hayalinin ürünüydüler, düş kapanından çıktılar ve bunu bilmek Jonesy'yi bir ölçüde rahatlatıyor. Tek kandırılan o değildi. En azından bu var.

Bir şey daha onu memnun ediyor: o korkunç kara gözlerdeki bakış. Korku bu.

16

Bunca yol izledikleri Humvee'nin arkasında dururken Freddy yavaşça, "Ateşe hazırım," dedi.

"Harika," diye karşılık verdi Kurtz. "Şu aracı incele. Ben seni korurum."

"Tamam." Freddy karnı yine şişen Perlmutter'e, sonra Owen'ın Hummer'ına baktı. Daha önce duydukları silah seslerinin nedeni açıktı. Hummer delik deşik edilmişti. Yanıtlanması gereken tek soru kimin ateş ettiği, kimin kurşunu yediği oldu. İzler Hummer'dan uzaklaşıyor, kar yağışı altında siliniyordu ama şimdilik takip edecek kadar belirgindi. Tek bir iz. Postal. Herhalde Owen.

"Hadi Freddy!"

Freddy kara çıktı. Kurtz arkasına geçti ve Freddy onun kendi silahının şarjörünü taktığını duydu. Dokuz milimetreliğine güveniyordu. Belki de haklıydı; onunla çok başarılı olduğundan hiç kuşku yoktu.

Freddy sanki Kurtz oraya nişan almış gibi, belkemiğinde bir ürperti hissetti. Tam oraya. Ama bu çok saçmaydı, değil mi? Owen, evet, ama Owen başkaydı. Owen çizgiyi aşmıştı.

Freddy, Hummer'a koştu. İyice eğilmiş, tüfeğini göğüs hizasında tutuyordu. Kurtz'u geride bırakmaktan hoşlanmıyordu, ama elde değildi. Hayır, bundan hiç hoşlanmıyordu.

17

İki oğlan küf kaplı yatağa yaklaşırken Bay Gri sürekli hemşire çağırma düğmesine basıyor, ama hiçbir şey olmuyor. Jonesy, *herhalde düğme küf kaplı*, diye düşünüyor. *Çok kötü Bay Gri, senin için çok kötü.* Televizyona bir göz atıyor ve filmdeki kendisinin köpeği kuyunun kenarına getirdiğini görüyor. Belki de her şeye rağmen çok geç kaldılar; belki değil. Bilemezler. Çark hâlâ dönüyor.

Merhaba Bay Gri, seninle karşılaşmayı çok istiyordum, diyor Henry. Konuşurken byrus lekeli yastığı Bay Gri'nin daracık, kulaksız başının altından çekiyor. Bay Gri yatağın öbür ucuna doğru sürünmeye çalışıyor, ama Jonesy uzaylının çocuk kadar sıska kollarını tutarak hareket ettirmiyor. Elinin altındaki deri ne sıcak, ne soğuk. Hiç deri gibi gelmiyor. Daha çok...

Hiçbir şey gibi, diye düşünüyor. *Bir düş gibi...*

Jonesy'nin ellerinin altında Bay Gri kıvranıp tekmelemeye başlıyor. Bir yerlerde bir monitör çılgın gibi biplemeye başlıyor. Sanki bu yaratığın bir kalbi varmış da, durmuş gibi.

Jonesy ölmekte olan canavara bakıp her şeyin bitmesini istiyor.

18

Bay Gri köpeği kapağını araladığı kuyunun başına getirdi. Daracık, kapkara yarım daireden sürekli akan suyun sesi ve soğuk, nemli bir hava geliyordu.

Olup bitecekse çabucak olup bitmesi daha iyi; bu, SHAKESPEARE yazılı bir kolidendi. Köpeğin arka ayakları hızla pedal çeviriyordu ve byrum bir ucuyla dışarı saldırıp diğer ucuyla çiğner, zorla çıkarken Bay Gri yırtılan dokuların ıslak sesini duyabiliyordu. Köpeğin kuyruğu-

nun altında öfkeli maymun gibi cikleme başlamıştı. Yaratığı çıkmadan kuyuya atması gerekiyordu; mutlaka suda doğması gerekmiyordu ama o halde hayatta kalma şansı çok daha fazla olurdu.

Bay Gri köpeğin kafasını kapakla beton arasındaki boşluğa sokmaya çalıştı, ama yapamadı. Boyun eğilmiş, köpeğin anlamsızca gülümseyen ağzı yukarı kıvrılmıştı. Hâlâ uyuyor olmasına karşın (ya da belki artık bilincini yitirmişti) alçak, boğuk bir sesle havlamaya başladı.

Ve aralığa sığmadı.

Bay Gri, *"Belamı ver Freddy!"* diye bağırdı. Jonesy'nin kalçasındaki ağrının farkında bile değildi, Jonesy'nin yüzünün gergin ve solgun olduğunu tabii ki bilemezdi. Ela gözler uğraşmaktan ve çaresizlikten yaşlarla dolmuştu. Bir şeylerin olup bittiğinin bilincindeydi. Jonesy olsa, *sırtımdan işler çevriliyor*, derdi. Başka kim olabilirdi? Gönülsüz ev sahibi Jonesy'den başka kim?

Lanetli, nefretlik, inatçı, birazcık irice köpeğe, "Lanet olsun!" diye bağırdı. "Atlayacaksın, duyuyor musun beni? DUYU..."

Sözcükler boğazında kaldı. Birdenbire çok istese de artık bağıramaz oldu; çığlıklar atmayı ve yumruğunu bir şeylere (ölmekte olan gebe bir köpeğe bile) indirmeyi ne çok sevmişti! Birdenbire bağırmak bir yana, nefes bile alamaz oldu. Jonesy ona ne yapıyordu?

Yanıt beklemiyordu, ama bir yanıt geldi yine de, buz gibi öfkeyle dolu bir yabancının sesiydi: *Biz Dünya gezegenine işte böyle hoş geldin deriz.*

19

Hastane yatağındaki gri yaratığın zayıf, üç parmaklı elleri uzanıp yastığı bir an yana itiyor. Dümdüz yüzdeki kara gözler korku ve öfkeden deliye dönmüş gibi. Nefesi kesiliyor. Aslında Jonesy'nin beyninde bile, en azından fiziksel bir canlı olarak hiç var olmadığı düşünülecek olursa, hayatı için şiddetle mücadele ediyor. Henry ona katılmıyor, ama anlıyor. O da Jonesy'nin istediğini, Duddits'in istediğini istiyor... hatta Henry'nin kendisinin bile bütün kara düşüncelerine rağmen kalbi atmaya devam etmemiş miydi? Karaciğeri kanını yıkamayı sürdürmemiş miydi? Bedeni alelade nezleden kansere ve byrus'un kendisine kadar her şeye karşı görünmez savaşlar yürütmemiş miydi? Beden ya aptal ya da çok akıllı, ama her iki halde de düşünce cadılığından arınmış; yalnızca

sonuna dek dikilip mücadele etmeyi biliyor. Bay Gri bir zamanlar farklıysa bile, artık değil. O da yaşamak istiyor.

Henry sakin, neredeyse yatıştırıcı bir sesle, *ama yaşayacağını sanmıyorum*, diyor. *Hiç sanmıyorum dostum.* Ve bir kez daha yastığı Bay Gri'nin yüzüne bastırıyor.

20

Bay Gri'nin boğazı açıldı. Kuyunun başındaki soğuk havadan bir nefes aldı... iki... Sonra boğazı yine kapandı. Onu boğuyorlar, öldürüyorlardı.

Hayır! Tamponumu öpün! Lanet olası tamponumu öpün! BUNU YAPAMAZSINIZ!

Köpeği geri çekip yan çevirdi; neredeyse uçağına geç kalmış bir adamın bavuluna son bir büyük eşyayı sığdırmaya çalışmasını andırıyordu.

Bu şekilde geçer, diye düşündü.

Evet. Geçerdi. Eğer köpeğin şiş karnını Jonesy'nin elleriyle itip byrum'un fışkırmasına yol açacak olsa bile. Lanet şey şu ya da bu şekilde geçecekti.

Jonesy'nin yüzü şişer, gözleri yuvalarından uğrar, nefesi kesilir, alnının ortasındaki tek bir damarı zonklarken Bay Gri, Lad'i aralığa itiştirdi ve sonra Jonesy'nin yumruklarıyla köpeğin göğsünü dövmeye başladı.

Geç, lanet olsun sana, geç şuradan.

GEÇ ŞURADAN!

21

Freddy Johnson tüfeğini terk edilmiş Hummer'ın içine doğrulturken Kurtz kurnazca onun arkasında konuşlanıp (bu şekilde sanki grilerin gemisine saldırıyı baştan yaşıyorlardı) neler olacağını bekledi.

"İki adam patron. Anlaşılan Owen ilerlemeden önce çöpü kapıya koymak istemiş."

"Ölmüşler mi?"

"Bana öyle görünüyorlar. Devlin'le öteki, durup aldıkları adam olmalı."

Kurtz, Freddy'nin yanına geldi, tuzla buz olmuş camdan içeri bir bakış fırlatıp başını salladı. Ona da ölü görünüyorlardı. Arka koltukta sarmaş dolaş yatan bir çift beyaz köstebek; kırık cam parçaları ve kan içindeydiler. Emin olmak için dokuz milimetreliğini kaldırdı –kafalarına birer kurşun sıkmanın zararı olmazdı– sonra yine indirdi. Owen motoru duymamış olabilirdi. Kar çok yoğun ve ıslak olduğundan akustik bir battaniye gibiydi ve bu çok mümkündü. Ama silah seslerini duyardı. Patikaya yöneldi.

"Önden yürü aslanım. Bastığın yere dikkat et, kaygan görünüyor. Onu hâlâ şaşırtabiliriz. Sanırım bunu aklımızdan çıkarmamalıyız, değil mi?"

Freddy başıyla onayladı.

Kurtz gülümsedi. Yüzü kafatasına benzedi. "Şansımız varsa aslanım, Owen Underhill daha öldüğünü bile fark etmeden cehennemde olacak."

22

Televizyonun uzaktan kumandası byrus kaplı kara plastik bir dikdörtgen olarak Bay Gri'nin başucu sehpasında duruyor. Jonesy onu alıyor. Tüyler ürpertici bir şekilde Beaver'ınkine benzeyen bir sesle, "Lanet olsun!" diyor ve aygıtı tıpkı katı yumurta kırar gibi, elinden geldiği kadar sertçe sehpanın kenarına çarpıyor. Kumanda parçalanıyor, pilleri dağılıyor ve Jonesy'nin elinde kırık dökük bir plastik kapak kalıyor. Henry'nin çırpınan yaratığın yüzüne bastırdığı yastığın altına uzanıyor. Yalnızca bir an duraklıyor, Bay Gri'yle ilk, tek karşılaşmasını anımsıyor. Kapı kolunun bağlantısı kopup elinde kaldığı o an. Yaratığın üstüne düşen gölgesinin yarattığı karanlık duygusu. O zaman da yeterince gerçekti; güller kadar, yağmur damlaları kadar gerçek. Jonesy dönmüş ve onu görmüştü... O... Bay Gri, Bay Gri olmadan önce her neydiyse... orada, salonda duruyordu. Yüzlerce filme ve "açıklanamayan gizemler" belgesellerine konu olduğu gibi, ancak daha yaşlı. Yaşlı ve hasta. O zamanlar bile yoğun bakım ünitesinde yatmaya hazırdı. Sözcüğü doğrudan Jonesy'nin beyninden alarak, *Marcy*, demişti. Bir tıpa gibi çekmişti. İçeri girebileceği bir delik açmıştı. Sonra yılbaşı eğlencesi gibi patlamış, konfeti yerine byrus saçmıştı ve...

...ve gerisini ben hayal ettim. Öyleydi, değil mi? Yeni bir galaksiler

arası şizofreni vakası. Temelde buydu.

Henry, *Jonesy*, diye bağırıyor. *Yapacaksan yap artık!*

Jonesy, *işte geliyor, Bay Gri*, diye düşünüyor. *Hazır ol, çünkü bedeli...*

23

Bay Gri, Lad'in bedenini yarısına dek aralığa sokuşturmuşken Jonesy'nin sesi kafasını doldurdu.

İşte geliyor, Bay Gri, diye düşünüyor. *Hazır ol, çünkü bedeli ağır.*

Jonesy'nin boğazının orta yerinde yırtılırcasına bir acı duyuldu. Bay Gri, Jonesy'nin ellerini kaldırdı, tam olarak çığlığa dönüşemeyen bir dizi hırıltı çıkardı. Jonesy'nin boğazının sakalı uzamış, pürüzsüz cildini değil, kendi buruşuk derisini hissediyordu. En çok da büyük bir şaşkınlık içindeydi. Bu, Jonesy'den aldığı duyguların sonuncusuydu. *Bu oluyor olamaz.* Bu gerçekler her zaman eskilerin gemilerinde geldiler; her zaman ellerini kaldırıp teslim oldular; *hep kazandılar. Bu oluyor olamaz.*

Ama yine de oluyordu.

Byrum'un bilinci solmaktan çok çözüldü. Bir zamanlar Bay Gri olarak tanınan varlık ölürken eski haline döndü. Hiçbir şey olmadan hemen önce köpeğin bedenini son bir kez sertçe itti. Hayvan aralığa girdi... ama yine de geçecek kadar değildi.

Byrum'un Jonesy'yle ilgili son düşüncesi, *ona uymalıydım*, oldu. *Yerlileşmeliy...*

24

Jonesy kumandanın tırtıklı ucunu Bay Gri'nin çıplak ve buruşuk boynuna sürüyor. Yaratığın gırtlağı ağız gibi açılıyor ve içinden kırmızımsı turuncu bir madde püskürüp havayı kan rengine boğarak toz ve topak yığını halinde yere iniyor.

Bay Gri'nin bedeni Jonesy'yle Henry'nin ellerinin altında bir kez şiddetle titriyor. Sonra zaten hep olduğu şekilde bir düş gibi büzüşüp tanıdık bir şeye dönüşüyor. Jonesy bir an bağlantıyı kuramıyor ama sonra anımsıyor. Bay Gri'nin kalıntıları Tracker Kardeşler deposundaki o boş ofisin zemininde gördükleri prezervatiflere benziyor.

O...

...öldü, diye bitirmek istiyor Jonesy, ama korkunç bir acı hissediyor. Bu kez kalçasında değil, başında. Ve boğazında. Birdenbire boğazına ateşten bir kolye takılıyor. Ve bütün oda saydamlaşıyor. Duvarın içinden kuyu kulübesine bakıyor, aralığa sıkışan köpek kocaman, kanlı bir solucanla bir gelinciğin karışımına benzer iğrenç görünüşlü bir yaratık doğuruyor. Jonesy onun ne olduğunu çok iyi biliyor: Byrum'lardan biri.

Kanla, dışkıyla ve kendi zarımsı plasentasının kalıntılarıyla kaplı olan, beyinsiz kara gözleriyle bakan (Jonesy, *bunlar onun gözleri*, diye düşünüyor, *Bay Gri'nin gözleri*) yaratık gözlerinin önünde doğuyor, uzanıyor, kurtulmaya çalışıyor, karanlığa atlayıp akan suyun sesine doğru düşmek istiyor.

Jonesy, Henry'ye bakıyor.

Henry de ona bakıyor.

Bir an için genç ve şaşkın bakışları karşılaşıyor... sonra onlar da kayboluyorlar.

Henry, *Duddits*, diyor. Sesi uzaklardan geliyor. *Duddits gidiyor Jonesy...*

Elveda. Belki Henry elveda demek istiyor. Diyemeden ikisi de kayboluyorlar.

25

Jonesy bir an yüksekten düşüyormuş gibi, kendini tümüyle bağlantısız hissetti. Bunun ölüm olduğunu, Bay Gri'yle birlikte kendini de öldürdüğünü, dedikleri gibi gırtlağını kestiğini düşündü.

Onu geri getiren acı oldu. Boğazındaki değil, o geçmişti ve yeniden nefes alabiliyor, havanın kocaman kuru nefesler halinde içine girip çıktığını hissedebiliyordu. Hayır, bu acı eski bir tanıdıktı. Kalçasındaydı. Onu tutup şiş, uluyan ekseni etrafında dünyaya geri getiriyor, bir sapan gibi geriyordu. Dizlerinin altında beton vardı, elleri tüy doluydu ve insanlık dışı bir çıtırdama sesi duyuyordu. *En azından bu kısmı gerçek*, diye düşündü. *Bu kısmı düş kapanının dışında.*

O korkunç çıtırdama sesi.

Jonesy gelinciğe benzer yaratığın yalnızca köpeğin içinden henüz çıkmamış kuyruğuyla tutunarak karanlığa sallandığını gördü. Tam kurtulurken atılıp elleriyle kaygan, titrek bedenini kavradı.

Yaralı kalçası zonklayarak geri sallandı. Kıvranan, homurdanan yaratığı yılan oynatıcısı gibi başının üstünde tutuyordu. Yaratık ileri geri kıvranıyor, dişleri havaya hamleler yapıyor, eğilip bükülüyor, Jonesy'nin bileğini kapmaya çalışıp parkasının sağ kolunu ısırıyor, yırtıp neredeyse hava kadar hafif beyaz kaz tüylerini ortalığa saçıyordu.

Jonesy ağrıyan kalçasının üstünde döndü ve Bay Gri'nin içeri girdiği pencerede bir adam gördü. Yeni gelenin yüzü şaşkınlıktan uzamıştı. Kamuflaj giysileri giyiyor ve elinde bir tüfek tutuyordu.

Jonesy kıvranan yaratığı elinden geldiği kadar sertçe fırlattı ama pek sert değildi. Belki üç metre uçup ıslak bir sesle yaprak kaplı zemine düştü ve hemen kuyuya doğru sürünmeye başladı. Köpeğin bedeni aralığı kısmen tıkıyordu, ama yeterli değildi. Bolca yer vardı.

Jonesy tüfekli adama, "Vur onu!" diye bağırdı. "Tanrı aşkına, suya atlamadan önce vur onu!"

Ama penceredeki adam hiçbir şey yapmadı. Dünyanın son umudu ağzı bir karış açık, orada öylece duruyordu.

26

Owen gördüklerine inanamıyordu. Kırmızımsı bir şey, bacakları olmayan hilkat garibesi bir gelincik. Böyle şeyleri duymak bir şeydi; görmekse bambaşka bir şey. Yaratık odanın ortasındaki deliğe doğru süründü. Oraya katılaşan patileri sanki teslim olmuş gibi havaya kalkmış bir köpek sıkışmıştı.

Adam –Tifolu Jonesy olmalıydı– ona yaratığı vurması için bağırıyor, ama Owen'ın kolları kalkmıyordu. Sanki kurşunla kaplanmışlardı. Yaratık kaçacaktı; olan biten her şeyden sonra, önlemeyi umduğu şey gözlerinin önünde olacaktı. Sanki cehenneme gitmiş gibiydi.

Yaratığın sürünmesini, sanki kafasının içinde duyduğu maymuna benzer korkunç bir ses çıkarmasını izledi. Jonesy'nin güçlükle atılıp onu yakalamaya, en azından uzaklaştırmaya çalışmasını seyretti. İşe yaramayacaktı. Köpek yolunu tıkıyordu.

Owen yine kollarına tüfeği kaldırıp doğrultma emri verdi, ama hiçbir şey olmadı. MP-5 sanki bir başka evrende gibiydi. Yaratık kaçacaktı. O orada bir direk gibi durup yaratığın kaçmasına izin verecekti. Tanrı ona yardım etsin.

Tanrı hepsine yardım etsin.

27

Henry şaşkın bir halde Humvee'nin arka koltuğunda kalkıp oturdu. Saçlarında bir şeyler vardı. Hâlâ hastane düşünde olduğunu hissedip (*ama o düş değildi ki*, diye düşündü) saçlarını silkeledi, o sırada keskin bir acı onu gerçeğe döndürdü. Camdı. Saçları cam doluydu. Koltuğun üstünde de cam kırıkları vardı. Ve Duddits.

"Dud?"

İşe yaramadı tabii. Duddits ölmüştü. Ölmüş olmalıydı. Azalan enerjisinin sonunu da Henry'yle Jonesy'yi o hastane odasında buluşturmak için harcamıştı.

Ama Duddits inledi. Gözleri açıldı ve onlara bakmak Henry'yi bu karlı çıkmaza geri getirdi. Duddits'in gözleri kırmızı ve kanlı birer sıfır, bir kâhinin gözleriydi.

Duddits, "Ooby!" diye bağırdı. Elleri kalktı ve sanki bir tüfek tutuyormuş gibi güçsüzce nişan aldı. "Ooby-Doo! Şii yapcaz işşler vaa!"

Yanıt olarak ileride bir yerden, ormanın içinden iki silah sesi geldi. Bir duraklama, sonra üçüncüsü.

Henry, "Dud?" diye fısıldadı. "Duddits?"

Duddits onu gördü. Kanlı gözlerine rağmen onu gördü. Henry bunu hissetmekten de öte, bir an için kendini Duddits'in gözlerinden gördü. Sanki sihirli bir aynaya bakar gibiydi. Eski Henry'yi gördü; yüzüne fazla büyük gelen ve durmadan burnuna kayan bağa çerçeveli gözlüğünden dünyaya bakan bir çocuk. Duddits'in ona duyduğu sevgiyi hissetti. Basit ve açık; kuşku, bencillik ya da nankörlükten hiç etkilenmeyen bir duyguydu. Henry, Duddits'i kollarına aldı ve eski arkadaşının bedeninin ne kadar hafif olduğunu hissettiğinde ağlamaya başladı.

"Şanslı olan sendin dostum," dedi ve Beaver'ın yanında olmasını diledi. Beaver, Henry'nin yapmadığını yapabilir, Duddits'e ninni söyleyebilirdi. "Şanslı olan hep sendin, ben böyle düşünüyorum."

Duddits, "Ennie," dedi ve bir eliyle Henry'nin yanağına dokundu. Gülümsüyordu ve son sözleri apaçıktı. "Seni seviyorum Ennie."

28

İleriden iki silah sesi duyuldu, tüfek atışları. Pek ileriden de değil üstelik. Kurtz durdu. Freddy yaklaşık beş metre önünde, Kurtz'un ancak okuyabildiği bir tabelanın yanında duruyordu. KUYU KULÜBESİNDEN BALIK TUTMAK KESİNLİKLE YASAKTIR.

Üçüncü bir silah sesi, sonra sessizlik.

Freddy, "Patron?" diye mırıldandı. "İleride bir bina var."

"Kimseyi görebiliyor musun?"

Freddy başını iki yana salladı.

Kurtz yanına geldi. Bu noktada bile elini omzuna koyduğunda Freddy'nin hafifçe irkilmesi onu eğlendirdi. Abe Kurtz sonraki on beş yirmi dakikayı atlatırsa, önünde bekleyen kahraman yeni dünyaya yalnız başına gitmeye niyetliydi. Onu kimse yavaşlatamayacak, bu son gerilla harekâtının hiçbir tanığı kalmayacaktı. Ve Freddy kuşkulansa da, kesinlikle bilemezdi. Telepatinin kaybolması ne yazık. Freddy için çok yazık olmuştu.

"Anlaşılan Owen öldürecek bir başkasını daha buldu," diye Kurtz, Freddy'nin kulağına fısıldadı. Kulağın içinde hâlâ artık bembeyaz kesilip ölmüş birkaç bukle Ripley vardı.

"Onu yakalayalım mı?"

"Tanrım, hayır," dedi Kurtz. "Unut bunu. Bence yoldan çıkmamızın zamanı geldi aslanım. Ne yazık ki, herkesin hayatında bu an gelir. Ağaçların arasına karışalım. Kimin kalıp kimin geri döneceğine bakalım. Eğer dönen olursa, on dakika verelim, tamam mı? Sanırım on dakika fazlasıyla yeter."

29

Owen Underhill'in aklını dolduran sözcükler saçma ama apaçıktı. *Scooby! Scooby-Doo! Şimdi yapacak işlerimiz var!*

Tüfek kalktı. Kaldıran kendisi değildi ama tüfeği kaldıran güç onu terk edince Owen oradan devam edebildi. Silahın seçme düğmesini atışa getirdi, nişan aldı ve tetiği iki kez çekti. İlk atışı ıskaydı, kurşun gelinciğimsi yaratığın önünde yere çarpıp sekti. Beton parçacıkları uçuştu. Yaratık geri çekilip döndü, onu gördü ve iğne gibi dişlerle dolu ağzını gösterdi.

Owen, "Aferin güzelim," dedi. "Kameraya gülümse."

İkinci atışı yaratığın sevimsiz gülümsemesinin tam ortasından geçti. Geriye uçtu, kulübenin duvarına çarptı, sonra betona düştü. O ilkel kafası uçmuşken bile içgüdüleri hâlâ sürüyordu. Tekrar ağır ağır sürünmeye başladı. Owen nişan aldı ve tam ortalarken Dick'le Irene Rapeloew'i düşündü. İyi insanlar. İyi komşular. Eğer bir fincan şeker ya da süt gerekirse (veya yaslanıp ağlayacak bir omuz), her zaman yan komşuya gidip işinizi halledebilirdiniz. *İnme indiğini söylüyorlar*, diye seslenmişti Bay Rapeloew, ama Owen onun bir yerden indiğini sanmıştı. Çocuklar her şeyi yanlış anlarlar.

Yani bu, Rapeloew'ler içindi. Ve her şeyi yanlış anlayan çocuk için.

Owen üçüncü kez ateş etti. Bu kurşun byrum'un ortasına rastlayıp ikiye böldü. Parçalar kıvrandı... kıvrandı... ve kalakaldı.

O iş bitince Owen tüfeğini hafifçe çevirdi. Bu kez Gary Jones'un alnının ortasına nişan aldı.

Jonesy gözlerini kırpmadan ona baktı. Owen yorgundu, neredeyse ölesiye yorgundu, kendini öyle hissediyordu ama bu adam o noktayı bile geçmiş gibi görünüyordu. Jonesy boş ellerini kaldırdı.

"Buna inanman için hiçbir neden yok, ama Bay Gri öldü," dedi. "Henry yüzüne yastık bastırırken ben gırtlağını kestim, tam *Baba* filmindeki gibi."

Owen, "Sahi mi?" dedi. Sesinde hiçbir ifade yoktu. "Ve bu infazı tam olarak nerede yaptın?"

Jonesy, "Akıldaki bir Massachusetts Şehir Hastanesi'nde," dedi. Sonra Owen'ın hayatında duyduğu en neşesiz kahkahayı attı. "Koridorlarda geyiklerin gezdiği ve televizyonda tek programın *Şeytana Sempati* isimli eski bir filmin olduğu bir yer."

Owen bunu duyunca biraz irkildi.

"Eğer gerekiyorsa vur ben, asker. Ben dünyayı kurtardım, son aşamada senden biraz yardım aldığımı kabul ediyorum. Sen de bu hizmetimin karşılığını geleneksel yoldan ödeyebilirsin. Ayrıca o piç kurusu kalçamı tekrar kırdı. Orada olmayan küçük adamın veda armağanı. Acı..." Jonesy dişlerini gösterdi. "Çok fazla."

Owen tüfeği bir an daha tuttu, sonra indirdi. "Dayanabilirsin," dedi.

Jonesy dirseklerinin üstünde geriye yıkıldı, inledi, sonra ağırlığını elinden geldiği kadar sağlam tarafına verdi. "Duddits öldü. O her ikimizin toplamından bile daha değerliydi... ve öldü." Bir an gözlerini kapadı,

sonra kolunu indirdi. "Vay canına, ne kargaşa. Beaver olsa böyle derdi, tam bir kargaşa. Öte yandan, Beaver dilinde mutlaka değil ama belki cinsel açıdan güzel zaman geçirmek anlamına da gelirdi."

Owen'ın adamın neden söz ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu; herhalde nöbet geçiriyordu. "Duddits ölmüş olabilir, ama Henry ölmedi. Peşimizde bazı kişiler var Jonesy. Kötü kişiler. Onları duyuyor musun? Nerede olduklarını biliyor musun?"

Jonesy soğuk, yapraklarla dolu zeminde yatarken başını iki yana salladı. "Korkarım standart beş duyuya geri döndüm. Telepati gitti. Yunanlılar hediyelerle gelebilirler, ama iş vermeye gelince Kızılderilileri aratmazlar." Güldü. "Tanrım, böyle bir espri yüzünden işimi kaybedebilirdim. Beni vurmak istemediğinden emin misin?"

Owen buna hiç aldırış etmedi. Kurtz geliyordu ve şu anda halletmesi gereken sorun oydu. Vardığını duymamıştı ama varmış olabilirdi. Kar her türlü sesi bastıracak ölçüde yağıyordu. Silah sesleri gibi yüksek sesler dışında.

"Yola dönmem gerek," dedi. "Sen burada bekle."

Jonesy, "Seçeneğim var mı?" diye sordu ve gözlerini kapadı. "Tanrım, keşke sıcacık ofisime geri dönebilseydim. Bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi ama işte."

Owen dönüp basamaklardan aşağı indi. Kaydı ama düşmemeyi başardı. Kurtz'la Freddy burasıyla Hummer arasında bir yerde pusu kurmuş bekliyorlarsa, onları gördüğünde bir şey yapmaya zamanı olacağını sanmıyordu. Belki izleri görebilirdi, ama o zaman da o kadar yaklaşmış olurdu ki, onlar hayatta gördüğü son şeyler olurdu. Hâlâ önde olduğunu umut etmek zorundaydı, hepsi bu. Şansına güvenmeliydi, hem neden olmasın? Başı çok kez derde girmiş, her seferinde de şansı sayesinde kurtulmuştu. Belki yine öyle ola...

İlk kurşun karnına saplanıp onu geri geri itti ve parkasının sırtını çan gibi kabarttı. Ayaklarını çarpıp ayakta kalmaya ve MP-5'i elden düşürmemeye çalıştı. Acı hissetmiyordu, yalnızca zalim bir rakibin boks eldivenli elinden yumruk yemiş gibiydi. İkinci raunt başını sıyırıp geçerken açık yaraya alkol dökülmüş gibi acıttı. Üçüncü kurşunsa göğsünün sağ tarafına saplandı ve bu sefer hem düştü, hem de tüfeğini düşürdü.

Jonesy ne demişti? Dünyayı kurtarıp geleneksel karşılığını geleneksel biçimde almakla ilgili bir şey. Üstelik bu o kadar da kötü değildi aslında; İsa'nın altı saatini almıştı.

Karla kaplı patikanın kenarında yatmış, bir şeyin bağırdığını hayal meyal duyuyordu. Bağıran o değildi. Sanki kocaman ve kızgın bir ispinoz gibiydi.

Owen, *o bir kartal*, diye düşündü.

Bir soluk almayı başardı ve verdiği nefes havadan çok kan olsa da, dirseklerinin üstünde doğrulabildi. Çalılarla çam ağaçlarının arasından iki kişinin çıktığını gördü. Eğilmiş, çarpışmaya hazır bir konumda ilerliyorlardı. Bir tanesi tıknaz ve geniş omuzlu, diğeri ince, kır saçlı ve çok hareketliydi. Johnson'la Kurtz. Buldokla tazı. Demek sonunda şansı tükenmişti. Sonunda şans mutlaka tükenirdi.

Kurtz gözleri parlayarak yanına diz çöktü. Bir elinde üçgen şeklinde katlanmış bir gazete tutuyordu. Kurtz'un arka cebinde yaptığı uzun yolculuktan hırpalanmış ve hafifçe kıvrılmıştı, ama hâlâ tanınacak durumdaydı. Külah şeklindeydi. Soytarı külahı. Kurtz, "Kötü şans aslanım," dedi.

Owen başını salladı. Öyle. Çok kötü şans. "Bana küçük bir şey hazırlayacak zaman bulmuşsun bakıyorum."

"Buldum. Sonunda asıl hedefine ulaştın mı?" Kurtz çenesini kuyunun bulunduğu kulübeye doğru kaldırdı.

"Yakaladım," diyebildi Owen. Ağzı kan dolmuştu. Tükürdü, bir nefes daha almaya çalıştı ve soluğunun büyük bölümünün yepyeni bir delikten akıp gittiğini duydu.

Kurtz şefkatle, "Peki o halde," dedi. "İyi biten her şey iyidir, değil mi?" Gazeteyi yavaşça Owen'ın başına koydu. Gazete hemen kana bulandı ve leke yayılıp UFO haberini kırmızıya boyadı.

Gölün oralarda bir yerden, belki de aslında bilerek su bastırılmış ovada eskiden tepe olan adacıklardan bir çığlık daha duyuldu.

Kurtz, "Bu bir kartal," dedi ve Owen'ın omzunu okşadı. "Kendini şanslı say delikanlı. Tanrı sana şarkı söylemesi için bir savaş kuşunu gönderdi..."

Kurtz'un kafası kan, beyin ve kemik parçacıkları halinde patladı. Owen adamın beyaz kirpikli mavi gözlerinde son bir ifade gördü: şaşkın bir inanmazlık. Kurtz bir an dizlerinin üstünde kaldı, sonra öne, yüzünden kalanların üstüne yığıldı. Arkasında Freddy Johnson hâlâ tüfeğini doğrultmuştu ve namludan dumanlar tütüyordu.

Owen, *Freddy*, demeye çalıştı. Ses çıkmadı, ama Freddy dudaklarını okumuş olacaktı. Başını salladı.

"İstemezdim ama alçak aynısını bana yapacaktı. Bunu bilmek için aklını okumam gerekmiyordu. Bunca yıldan sonra."

Owen, *bitir şu işi*, demeye çalıştı. Freddy yine başını salladı. Belki de Freddy'nin içinde hâlâ biraz telepati gücü kalmıştı.

Owen kendini kaybediyordu. Yorgundu ve kendinden geçiyordu. İyi geceler, tatlı hanımlar, iyi geceler David, iyi geceler Chet. İyi geceler tatlı prens. Karların üstüne yattı ve kendini sanki en yumuşak kuştüyünden bir yataktaymış gibi hissetti. Bir yerlerden tekrar kartalın uzak ve zayıf çığlığını duydu. Onun ülkesini işgal etmişler, karlı sonbahar huzurunu bozmuşlardı ama çok geçmeden gideceklerdi. Göl yine kartala kalacaktı.

Owen, *biz kahramandık*, diye düşündü. *Değilsek ne olayım. Şapkana lanet olsun Kurtz, biz kah...*

Son silah sesini hiç duymadı.

30

Yine silah sesleri duyulmuştu; şimdiyse sessizlik vardı. Henry, Humvee'nin arka koltuğunda oturmuş, ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Birbirlerini öldürmüş olma ihtimalleri pek fazla değildi. İyi adamların düzeltme, iyi adamın kötüleri halletmiş olma olasılığı daha da düşük görünüyordu.

Bu sonucu izleyen ilk dürtüsü Hummer'ı çabucak terk edip ormanda saklanmaktı. Sonra kara baktı (*hayatta bir daha kar görürsem*, diye düşündü, *çok çabuk sayarım*) ve bu fikri reddetti. Eğer Kurtz ya da her kimse yarım saat içinde dönecek olursa, Henry'nin izleri hâlâ orada olurdu. İzini takip ederler ve sonunda onu kuduz bir köpek gibi vururlardı. Ya da bir gelincik gibi.

Bir silah al o halde. Onlar seni vurmadan sen onları vur.

Daha iyi bir fikir. O bir Wyatt Earp değildi, ama düzgün ateş edebilirdi. Adam vurmak geyik vurmaktan çok farklıydı, bunu bilmek için psikiyatr olmak gerekmezdi, ama görüş açık oldu mu bu adamları hiç duraksamadan vurabileceğine inanıyordu.

Tam kapı koluna uzanırken şaşkın bir küfür, ardından bir darbe ve bir silah sesi daha duydu. Bu seferki çok yakındaydı. Henry birinin karda ayağı kayıp düşerken tüfeğinin ateş alıp almadığını düşündü. Belki

de orospu çocuğu kendini vurmuştu? Bunu ummak çok mu fazlaydı? Bu yalnızca...

Ama hayır. Sevinç yok. Henry düşen kişi kalkar ve yine yola koyulurken bir inleme duydu. Tek bir seçenek kalmıştı ve Henry de onu yaptı. Koltuğa uzandı, elinden geldiği kadar Duddits'in kollarını yine bedenine doladı ve ölü numarası yaptı. Bunun işe yarayacağına pek güvenmiyordu. Kötüler giderken buradan geçmişlerdi –o zaman hâlâ canlıydı tabii– ama o zaman herhalde çok aceleleri vardı. Şimdi birkaç kurşun deliğine, kırık camlara ve zavallı Duddits'in son kanamalarından bulaşan kana o kadar kolay kanmazlardı.

Henry karda yumuşak ayak sesleri duydu. Anlaşıldığı kadarıyla yalnızca tek bir çift. Herhalde o meşhur Kurtz. Geriye kalan son adam. Karanlık yaklaşıyordu. Öğleden sonra ölüm. Artık eski arkadaşı değildi –şimdi yalnızca ölü numarası yapıyordu– ama yine de yaklaşıyordu.

Henry gözlerini kapadı... bekledi...

Ayak sesleri yavaşlamadan Humvee'nin yanından geçti.

31

Freddy Johnson'ın hedefi şimdilik hem son derece pratik, hem de son derece kısa vadeliydi: şu lanet Hummer'ı karlara saplanmadan çevirmek. Eğer bunu becerirse East Sokağı'ndaki hendeği (Owen'ın kovaladığı Subaru orada takılmıştı) düşmeden geçmek istiyordu. Eğer gölün yanındaki yola ulaşırsa ufkunu birazcık genişletebilirdi. Patronun Hummer'ının kapısını açıp direksiyona geçerken Mass Pike'ın düşüncesi kısaca aklından geçti. I-90 Batı Amerika'yı boydan boya geçiyordu. Saklanacak çok yer vardı.

Kapıyı kapatırken bayat yellenmelerin ve etil alkolün kokusu bir tokat gibi yüzüne indi. Pearly! Kahrolasıca Pearly! Heyecandan o küçük alçağı unutuvermişti.

Freddy döndü, silahını doğrulttu... ama Pearly hâlâ baygındı. Bir kurşun daha kullanmaya hiç gerek yoktu. Perlmutter'i karların içine itebilirdi. Eğer şanslıysa hiç uyanmadan donar, ölürdü. O ve o küçük uğursuz yaratık...

Ama Pearly uyumuyordu. Baygın da değildi. Hatta komada bile değildi. Pearly ölmüştü. Ve o... her nasılsa büzülmüştü. Neredeyse mumyalanmış gibiydi. Yanakları gergin, boş, buruşuktu. Gözleri çukura

kaçmış, sanki kapalı gözkapaklarının ince peçelerinin arkasında gözbebekleri artık boş birer kuyu olan yuvalarına düşmüş gibiydi. Ve garip bir biçimde yolcu kapısına yaslanmıştı. Bir bacağı kalkmış, neredeyse diğerinin üstüne atmıştı. Sanki "tek taraflı kaçamak" yapmak isterken ölmüş gibiydi. Üniforma pantolonu kararmış, koyu renkler çamura dönüşmüş ve oturduğu koltuk da ıslaktı. Freddy'ye doğru yayılmakta olan lekenin parmakları kırmızıydı.

"Neler olu..."

Arka koltuktan kulakları patlatıcı bir ses duyuldu; sanki sonuna dek açılmış güçlü bir müzik setini dinler gibiydi. Freddy gözucuyla bir şeyin hareket ettiğini gördü. Dikiz aynasında inanılmaz bir yaratık belirdi. Freddy'nin kulağını kopardı, sonra yanağına vurdu, ağzına kadar parçaladı ve damağından çenesini tuttu. Archie Perlmutter'in lağım gelinciği daha sonra tıpkı aç bir adamın bir tavuk budunu parçaladığı gibi, Freddy'nin yüzünün bir tarafını parçaladı.

Freddy çığlık atıp silahını Hummer'ın yolcu kapısına boşalttı. Bir kolunu kaldırıp yaratığı itmeye çalıştı; parmakları onun düzgün, yeni doğmuş derisinde kaydı. Gelincik çekildi, kafasını geriye attı ve kopardığı eti papağanın bir parça biftek yediği gibi yedi. Freddy eliyle sürücü tarafındaki kapı kolunu yoklayıp buldu ama çekemeden yaratık yine saldırdı, bu kez ağzını Freddy'nin boynuyla omuzlarının birleştiği kaslı bölgeye gömdü. Atardamar yırtılırken fışkıran kanlar Humvee'nin tavanına çarpıp kırmızı yağmur gibi damlamaya başladı.

Freddy'nin ayakları seğirdi, hızlı bir tap dansı şeklinde Humvee'nin geniş fren pedalını tepti. Arka koltuktaki yaratık yine çekildi, düşünür gibi yaptı, sonra yılan gibi Freddy'nin omzundan kıvrıldı. Kucağına düştü.

Gelincik orasını koparırken Freddy bir kez çığlık attı... ve sonra bir daha bağırmadı.

32

Henry öteki Humvee'nin arka koltuğunda kıvrılmış oturuyor, arkasına park etmiş araçtaki adamın direksiyon başında öne arkaya sallanmasını seyrediyordu. Karın şiddetle yağmasına da, fışkırıp diğer Humvee'nin camına gelerek görüntüyü kısmen perdeleyen kanlara da memnun oldu.

Neler olduğunu çok iyi görebiliyordu.

Direksiyon başındaki adam sonunda hareketsiz kalıp yan devrildi. Tepesinde sanki zaferle kabarır gibi dikilen bir gölge belirdi. Henry onun ne olduğunu biliyordu; Jonesy'nin Hole in the Wall'daki yatağında bir tane görmüştü. Görebildiği başka bir şey de, onları kovalayan Humvee'nin bir camının kırık olduğuydu. Yaratığın pek zeki olduğundan kuşkuluydu, ama temiz havayı koklamak için ne kadar zekâ gerekirdi?

Soğuğu sevmiyorlar. Onları öldürüyor.

Gerçekten de öyleydi. Ama Henry'nin işi burada bırakmaya niyeti yoktu. Böyle düşünmesinin tek nedeni de gölün bu kadar yakın olması değildi. Bir şey çok büyük borç takmıştı ve faturayı ödemek için geriye bir tek o kalmıştı. Jonesy sık sık, ödeme zamanı felakettir derdi, ama şimdi ödeme zamanı gelmişti.

Öne uzandı. Orada silah yoktu. Daha da uzanıp torpido gözünü açtı. Orada da faturalardan, benzin fişlerinden ve *Nasıl Kendi Kendinizin En İyi Arkadaşı Olursunuz* yazılı eski bir kitaptan başka bir şey yoktu.

Henry kapıyı açıp karlara çıktı... ve anında ayakları altından kaydı. Sert bir sesle kıç üstü düşüp sırtını Hummer'a sürttü. Belamı ver Freddy. Kalktı, yine kaydı, açık kapının tepesine tutundu ve bu kez ayakta kalmayı becerdi. Gözlerini arkada park etmiş olan ikizinden hiç ayırmadan ayaklarını sürüyerek aracın arkasına dolandı. Yaratığın içeride debelenerek hâlâ sürücüyü yediğini görebiliyordu.

"Olduğun yerde kal güzelim," dedi ve gülmeye başladı. Kahkahaları çok çılgın geliyordu, ama bu onu durdurmadı. "Birkaç yumurta yumurtla. Ne de olsa ben yumurtacıyım. Sevimli mahalle yumurtacınız. Ya da bir adet *Nasıl Kendi Kendinizin En İyi Arkadaşı Olursunuz* kitabına ne dersin? Bende var bir tane."

Öyle çok gülüyordu ki, artık konuşamıyordu bile. Okuldan çıkmış ve en yakın kızak tepesine giden bir çocuk gibi, ıslak karların üstünde kayıyordu. Elinden geldiği kadar Hummer'a tutunuyordu ama kapıların aşağısında tutunacak pek bir yer de yoktu. O yaratığın hareket etmesini seyrediyordu... sonra artık onu göremez oldu. Hangi cehenneme gitmişti? *Jonesy'nin o garip filmlerinde korkunç müzik işte burada başlardı,* diye düşündü. *Katil Lağım Gelinciklerinin Saldırısı.* Bu onu yine güldürdü.

Hâlâ kıkırdayarak, gözleri yaşarmış bir halde düğmeyi kurcaladı ve arka cam aralandı, sonra daha da açıp içine baktı. Silahlar, Tanrıya şükür. Owen'ın son devriyesinde yanına aldıklarına benzer ordu silahları. Henry bir tanesini alıp inceledi. Emniyet, tamam. Ateş seçme düğmesi, tamam. Fişek U.S. ARMY 5.56 CAL 120 RNDS, tamam.

Henry, "Öyle basit ki, bir byrum bile yapabilir," dedi ve biraz daha güldü. Eğildi, karnını tuttu ve karların içinde kayıp yine düşmemeye gayret etti. Bacakları ağrıyor, sırtı ağrıyor, en çok da... yine de hâlâ gülüyordu. O yumurtacıydı, o yumurtacıydı, o gülen sırtlandı.

Kurtz'un Humvee'sinin sürücü tarafına yürüdü, silahını (emniyetin kapalı olduğunu umuyordu) doğrultmuştu. Kafasının içinde korkutucu bir müzik çalıyor, ama o hâlâ gülüyordu. Benzin deposu şurasıydı, yanılmak imkânsızdı. Ama Gamera, Uzaydan Gelen Dehşet neredeydi?

Gelincik sanki onun bu düşüncesini duymuş gibi –ve Henry bunun pekâlâ olası olduğunu fark etti– kafa üstü arka cama çakıldı. Neyse ki, kırık olan cam değildi. Kafasına kan, saçlar ve et parçaları bulaşmıştı. Korkunç üzüm gözleri Henry'ninkilere bakıyordu. Bir çıkış yolunun olduğunu biliyor muydu? Belki. Belki de kaçmanın hızlı bir ölüm anlamına geleceğini de biliyordu.

Dişlerini gösterdi.

Bir zamanlar *New York Times*'a yazdığı "Nefretin Sonu" isimli bir makaleyle Amerikan Psikiyatri Birliği'nin Şefkatli Bakım Ödülü'nü kazanmış olan Henry Devlin de kendi dişlerini gösterdi. İyi gelmişti. Sonra yaratığa el işareti yaptı. Beaver için. Ve Pete için. O da iyi geldi.

Tüfeği kaldırdığında –gelincik belki aptaldı ama o kadar da aptal değildi– yok oldu. Bu iyiydi; Henry zaten camdan ateş etmek niyetinde değildi. *Benzine yaklaşabildiğin kadar yaklaş sevgilim*, diye düşündü. Tüfeğin ayarını tam otomatiğe getirdi ve benzin deposuna boşalttı.

Tüfeğin kulakları sağır eden bir sesi vardı. Benzin deposunun yerinde kocaman bir delik belirdi, ama bir an için başka hiçbir şey olmadı. *Bu işleri Hollywood bu kadar bilir işte*, diye düşündü, sonra bir fısıltı duydu. Fısıltı hışırtıya dönüştü, geriye doğru iki adım atmışken ayakları yine altından kaydı. Bu kez düşmesi büyük olasılıkla hem gözlerini, hem de hayatını kurtardı. Kurtz'un Humvee'sinin arkası bir saniye sonra patladı ve altından kocaman sarı diller halinde alevler yükseldi. Arka tekerlekler fırladı. Cam parçacıkları karlı havaya yayıldı ve Henry'nin başının tepesinden uçuştular. Sonra sıcaklıktan pişmeye başlayınca hız-

la sürünerek uzaklaştı. Tüfeği de sapından sürüklüyor, bir yandan da deli gibi gülüyordu. İkinci bir patlama oldu ve hava dönen şarapnel parçalarıyla doldu.

Henry ağaçların alt dallarına tutunarak, merdiven tırmanır gibi hareketlerle kalktı. Nefes nefese ve gülerek durdu. Bacakları ağrıyor, sırtı sancıyor, boynunda garip bir gerginlik hissediyordu. Kurtz'un Humvee'sinin arka kısmı tümüyle alevler içindeydi. Yaratığın içeride yanarken deli gibi çıtırdadığını duyabiliyordu.

Geniş bir daire çizip Humvee'nin yolcu tarafına yaklaştı ve tüfeğini kırık cama doğrulttu. Artık Humvee'nin ön camı dışında bütün camları kırıktı. Yine gülmeye başladı. Ne salaktı! Hem de nasıl bir salak!

Humvee'nin içindeki alevlerin arasında gelinciğin sarhoş gibi sağa sola yalpaladığını hâlâ görebiliyordu. Eğer o lanet yaratık dışarı çıkarsa kaç fişeği kalmıştı? Elli mi? Yirmi mi? Beş mi? Kaç tane kalmış olursa olsun, yetmesi gerekecekti. Yeni cephane almak için Owen'ın aracına dönmeyi göze alamazdı.

Ama yaratık hiç çıkmadı.

Henry beş dakika bekledi, sonra on dakikaya uzattı. Kar yağdı ve Humvee yandı, beyaz gökyüzüne kara dumanlar yükseldi. Henry orada durup Derry Days Geçidi'ni, Gary U.S. Bonds'un "New Orleans"ı söylediğini düşündü. Ve işte sopaların üstündeki adam, efsanevi kovboy geliyordu. Duddits ne kadar heyecanlanmış, nasıl sıçrayıp durmuştu. Okulun önünde ellerini birleştirmiş, sigara içiyormuş gibi yapıp onları bekleyen Pete'i düşündü. NASA'nın Mars'a ilk insanlı yolculuğunda kaptan olmayı planlayan Pete. Beaver'la Fonzie ceketini, Beav'le kürdanlarını, Duddits'e şarkı söyleyen Beav'i düşündü. "Bebeğin kayığı gümüş bir düştür." Jonesy'nin düğününde onu kucaklayıp mutlu olması gerektiğini, hepsi için mutlu olması gerektiğini söyleyen Beav.

Jonesy.

Henry gelinciğin öldüğünden –yandığından– kesinlikle emin olunca Jonesy'nin hâlâ yaşayıp yaşamadığını görmek için patikaya yöneldi. Pek umudu yoktu... ama umutsuzluğa da kapılmadığını keşfetti.

33

Jonesy'yi bu dünyaya bir tek acı bağlıyordu ve ilk başta yanı başında diz çöken o bitkin, isli yanaklı adamı düş sandı. Ya da hayal gücünün son bir oyunuydu. Çünkü adam Henry'ye benziyordu.

"Jonesy? Hey, Jonesy orada mısın?" Henry, Jonesy'nin gözlerinin önünde parmaklarını şaklattı. "Dünyadan Jonesy'ye."

"Henry, sen misin? Gerçekten mi?"

Henry, "Benim," dedi. Hâlâ kısmen Shaft 12'nin üstündeki kapağın aralığına sıkışmış duran köpeğe baktı. Büyük bir şefkatle Jonesy'nin terli saçlarını alnından itti.

Jonesy, "Tanrım, ne uzun sürdü..." diye söze başladı, sonra dünya dalgalandı. Gözlerini kapadı, bütün dikkatini topladı, sonra yine açtı. "Dükkândan dönmeniz ne kadar uzun sürdü. Ekmek almayı unutmadınız ya?"

"Evet, ama sosisleri kaybettim."

"Ne felaket." Jonesy uzun ve kesik kesik nefes aldı. "Bir dahaki sefere ben kendim giderim."

Henry, "Tamponumu öp ahbap," dedi ve Jonesy gülümseyerek karanlığa daldı.

SON SÖZ

İŞÇİ BAYRAMI

Evren, o bir sürtüktür.

– Norman Maclean

Bir yaz daha ziyan oldu, diye düşündü Henry.

Ama bu düşüncede hüzünlü bir taraf yoktu; yaz iyi geçmişti, sonbahar da iyi geçecekti. Bu yıl ava gitmeyecekti, ama kuşkusuz yeni asker arkadaşları ara sıra uğrayacaklardı (yeni asker arkadaşları her şeyden çok derisinde yetişen kırmızı küfler olup olmadığından emin olmak istiyorlardı) ama sonbahar yine de iyi geçecekti. Serin hava, aydınlık günler, uzun geceler.

Henry'nin eski arkadaşı bazen gece yarısından sonra hâlâ ziyarete geliyordu ama geldiğinde o yalnızca kucağına bir kitap alıp çalışma odasında oturuyor ve yine gitmesini bekliyordu. Sonunda mutlaka gidiyordu. Sonunda güneş hep doğuyordu. Bir gece uyuyamadığınız uyku bazen ertesi gece, hem de bir sevgili gibi geliyordu. Geçen kasım ayından beri öğrendiği bir şeydi bu.

Jonesy'yle Carla'nın Ware'de, Pepper Pond kıyısındaki evlerinin verandasında bira içiyordu. Quabbin Gölü'nün güney kıyısı oturduğu yerin yaklaşık dört kilometre kuzeybatısındaydı. Ve tabii East Sokağı da.

Bira kutusunu tutan elde yalnızca üç parmak vardı. Sonunda ikisi donduğu için kesilmişti. Belki Hole in the Wall'dan Deep Cut Yolu'na kayarken, belki de Jonesy'yi derme çatma bir kızak üstünde Humvee'ye sürüklerken donmuştu. Geçen sonbahar onun karlar içinde insan sürükleme mevsimiydi anlaşılan ve sonuçlar hep iyi değildi.

Carla Jones küçük kumsalın yakınında mangal yakıyordu. Bebek Noel piknik masasının çevresinde emekliyor, bezi poposundan sarkıyor, bir elindeki yanmış sosisi neşeyle sallıyordu. Jonesy'nin yaşları üçle on bir arasında değişen diğer üç çocuğu suda oynuyor, bağrışıyorlardı. Henry İncil'de geçen bereketli olmak ve çoğalmak emrinin belki bir değeri olabileceğini düşünüyordu ama Jonesy'yle Carla bunu garip ölçülere taşımışlardı.

Arkasındaki tel kapı çarptı. Jonesy elinde soğuk bira dolu bir buz kovasıyla çıktı. Pek fazla topallamıyordu; doktor bu kez orijinal ekleme

boş verip yerine çelik ve teflon karışımı bir protez takmıştı. Zaten iş sonunda oraya gelecekti. Doktor Jonesy'ye eğer biraz daha dikkatli olsaydın şef, eskisiyle beş yıl daha yaşayabilirdin demişti. Ameliyatı şubat ayında, Henry'yle Jonesy'nin askeri haber alma ve psikoloji birimleriyle geçirdiği altı haftalık "tatil" sona erdikten az sonra yapılmıştı.

Ordu kalça ameliyatını Sam Amca'nın kesesinden yaptırmayı teklif etmiş ama Jonesy teşekkürleriyle reddetmişti. Kendi ortopedistini işinden, sigorta şirketini de faturadan yoksun bırakmak istemediğini söylemişti.

O dönemde ikisinin de tek istedikleri Wyoming'den uzaklaşmaktı. Daireler hoştu (yani yeraltında yaşamaya alışırsanız), yemekler dört yıldızlıktı (Jonesy beş, Henry neredeyse on kilo aldı) ve filmler her zaman birinci gösterimdi. Ancak ortam birazcık Dr. Strangelove havasındaydı. Henry için o altı hafta Jonesy'ye kıyasla kesinlikle daha kötü geçmişti. Jonesy acı çekti, ama bu acılar çoğunlukla kalçasından kaynaklanıyordu; bedenini Bay Gri'yle paylaşma anıları çok kısa bir sürede solup bir düş havasına bürünmüştü.

Öte yandan, Henry'nin anıları daha da güçlenmişti. En kötüsü de ahırdakilerdi. Askerler şefkatli davranmışlardı, aralarında tek bir Kurtz bile yoktu, ama Henry, Bill'in, Marsha'yla Darren Chiles'ın, Newton'lu Esrarcı'nın anılarını kafasından silip atamıyordu. Çoğu zaman düşlerinde ziyarete geliyorlardı.

Owen Underhill de.

Jonesy kovayı yere bırakarak, "Yedek kuvvetler," dedi. İnleyip yüzünü buruşturarak Henry'nin yanındaki dibi sarkan sallanan hasır koltuğa oturdu.

Henry, "Bir tane daha yeter," dedi. "Bir saat sonra arabayla Portland'a gideceğim."

Jonesy, Noel'i seyrederek, "Kal bu gece," dedi. Bebek piknik masasının altındaki çimenlere oturmuş, sosisten kalanları göbek deliğine sokmaya çalışıyordu.

Henry, "Çocuklarının gece yarılarına dek didişmelerini dinleyerek mi?" diye sordu. "Mario Brava korku filmleri seyrederek mi?"

Jonesy, "Korku filmlerini bıraktım gibi artık," dedi. "Bu gece Kevin Costner festivali var. *Bodyguard*'dan başlayacağız."

"Korku filmi yok dedin sanmıştım."

"Ukala." Sonra omuz silkip sırıttı. "Nasıl istersen."

Henry bira kutusunu kaldırdı. "Burada olmayan arkadaşlarımıza."

Jonesy de kendininkini kaldırdı. "Burada olmayan arkadaşlarımıza."

Kutuları tokuşturup içtiler.

Jonesy, "Roberta nasıl?" diye sordu.

Henry gülümsedi. "Çok iyi. Cenaze konusunda kuşkularım vardı..."

Jonesy başını salladı. Duddits'in cenazesinde annesinin iki yanında durmuşlar ve iyi de olmuştu, çünkü Roberta kendi başına ayakta duramayacak haldeydi.

"Ama artık güçleniyor. Bir el sanatları dükkânı açmaktan söz ediyor. İyi bir fikir sanırım. Tabii ki onu özlüyor. Alfie öldükten sonra bütün hayatı Duddits'ti."

Jonesy, "O bizim de hayatımızdı," dedi.

"Evet. Sanırım öyleydi."

"Onu onca yıl yalnız bıraktığımız için kendimi hâlâ kötü hissediyorum. Yani lösemisi vardı ve biz bilmiyorduk bile."

Henry, "Tabii ki biliyorduk," dedi.

Jonesy kaşlarını kaldırıp ona baktı.

Carla, "Hey, Henry!" diye seslendi. "Hamburgerini nasıl istiyorsun?"

"İyi pişmiş!" diye bağırdı.

"Öyle yaparım efendim. Bir iyilik yapıp bebeği alır mısın? O sosis hızla pisliğe dönüşüyor. Onun elinden al ve babasına ver."

Henry basamaklardan indi, Noel'i masanın altından çıkardı ve verandaya götürdü.

Noel neşeyle, "Ennie!" dedi. On sekiz aylık olmuştu.

Henry durdu, belkemiğinde bir ürperti hissetti. Sanki bir hayalet adını seslenmiş gibiydi.

"Eee foo, Ennie! Eee foo!" Noel tezini vurgulamak için pis sosisiyle Henry'nin burnunu dürttü.

Henry, "Ben hamburgerimi bekleyeceğim, sağ ol," dedi ve yürümeye devam etti.

"No eee mi foo?"

"Ennie kendi mamasını yesin tatlım. Ama belki de o pis şeyi ben alsam daha iyi olur. Sen pişer pişmez yeni bir tane alabilirsin." Sosisi Noel'in küçük elinden aldı, sonra onu Jonesy'nin kucağına verip yerine geçti. Jonesy oğlunun göbeğindeki hardalla ketçabı silene kadar çocuk uykuya dalmak üzereydi.

Jonesy, "Tabii ki biliyorduk derken neyi kastettin?" diye sordu.

"Ah, hadi Jonesy. Belki onu terk ettik veya denedik ama sence Duddits bizi hiç bıraktı mı? Olan bitenlerden sonra buna gerçekten inanıyor musun?"

Jonesy ağır ağır başını iki yana salladı.

"Bir kısmı büyümek uzaklaşmaktı ama bir kısmı da o Richie Grenadeau olayı yüzündendi. O bizde tıpkı Rapeloew'lerin servis tabağının Owen Underhill'de bıraktığı etkiyi bıraktı."

Jonesy ne demek istediğini sormadı; Wyoming'de birbirlerinin hikâyelerini dinleyecek çok zamanları olmuştu.

Henry, "Tanrı'dan daha hızlı koşmaya çalışan bir adam hakkında bir şiir vardır," dedi. "Adı *Cennet Tazısı.* Duddits Tanrı değildi, ama o bizim tazımızdı. Elimizden geldiği kadar hızlı koştuk ama..."

Jonesy, "Hiçbir zaman düş kapanını geçemezdik, değil mi?" dedi. "Hiçbirimiz yapamazdık. Sonra onlar geldiler. Byrum. Başka bir ırkın yaptığı gemilerdeki aptal sporlar. Öyle miydiler? Hepsi bu muydu?"

"Hiçbir zaman öğrenebileceğimizi sanmıyorum. Geçen sonbaharda yalnızca tek bir soru yanıtlandı. Yüzyıllarca yıldızlara bakıp kendi kendimize evrende yalnız olup olmadığımızı sorduk. Olmadığımızı artık biliyoruz. Büyük aşama, değil mi? Gerritsen... Gerritsen'i hatırlıyor musun?"

Jonesy başını salladı. Terry Gerritsen'i tabii ki hatırlıyordu. Wyoming'deki sorgulama ekibinin başındaki donanma psikoloğuydu. Hep Sam Amca'nın kendisini en yakın suyun Lars Kilborn'un inek yalağı olduğu bir yere göndermesinin çok tipik olduğunu söyler, dalga geçerdi. Gerritsen'le Henry durum izin vermediğinden tam arkadaş olamasalar da, yakınlaşmışlardı. Wyoming'de Jonesy'yle Henry'ye iyi davranmışlardı, ama orada konuk değildiler. Yine de Henry Devlin'le Terry Gerritsen meslektaştılar ve böyle şeyler fark ederdi.

"Gerritsen iki sorunun yanıtlandığını varsayarak başladı: evrende yalnız olmadığımız ve evrendeki tek zeki canlılar olmadığımız. Ben onu ikinci varsayımının hatalı mantığa dayandığına, kumdan kaleye benzediğine ikna etmeye çalıştım. Ne demek istediğimi tam olarak anlatabildiğimi sanmıyorum, ama en azından bir kuşku tohumu atmış olabilirim. Byrum her ne olursa olsun, gemi yapımcısı değildi ve o gemileri yapan ırk da ölmüş olabilir. Belki aslında kendileri de byrum olmuşlardır."

"Bay Gri aptal değildi."

"Bir kez senin kafanın içine girdikten sonra değildi, o kadarına katılıyorum. Bay Gri sendin Jonesy. Senin duygularını, senin anılarını, senin jambon sevgini çaldı..."

"Artık jambon yemiyorum."

"Hiç şaşmadım. Aynı zamanda senin temel kişiliğini de çaldı. Ona bilinçaltı özellikler de dahil. Mario Bava korku filmlerinde ve Sergio Leone westernlerinde sevdiğin yanlar neydiyse, korkudan ve şiddetten hoşlanan her neydiyse... Bay Gri o saçmalıklara bayıldı. Hem neden bayılmasın ki? Onlar ilkel hayatta kalma araçları. Düşmanca bir ortamda türünün sonuncusu olarak eline geçirebildiği her araca sarıldı."

"Çok saçma." Jonesy'nin bu fikirden hiç hoşlanmadığı yüzünden belli oluyordu.

"Değil. Hole in the Wall'da ne görmeyi bekliyorduysan onu gördün. *X-Files* artı *Üçüncü Türden Yakınlaşmalar* karışımı bir uzaylı. Byrus'u içine soludun... En azından o kadar fiziksel temas olduğundan hiç kuşkum yok... ama ona karşı tam bir bağışıklığın vardı. Artık bildiğimiz gibi, insan ırkının en azından yüzde ellisi senin gibi. Sana bulaşan bir niyetti... bir tür kör emir. Lanet olsun, anlatacak bir sözcük yok, çünkü onları anlatan bir sözcük de yok. Ama sanırım içine girdi, çünkü sen onun orada olduğuna inandın."

Jonesy uyuyan oğlunun başının tepesinden bakarak, "Yani sen bana isterik gebelik geçirdiğim için az kalsın insan ırkının yarısını yok edeceğimi mi söylüyorsun?" dedi.

Henry, "Ah hayır," dedi. "Eğer hepsi bu olsaydı, geçer giderdi. Yalnızca bir... nakarattan başka bir şey olmazdı. Ama Bay Gri düşüncesi sana sineğin örümcek ağına takıldığı gibi takıldı."

"Ben düş kapanına takılmıştım."

"Evet."

Sustular. Çok geçmeden Carla onları çağıracak ve sonsuz gökyüzünün mavi kalkanı altında sosisleri, hamburgerleri, patates salatasıyla karpuzu yiyeceklerdi.

Jonesy, "Sence hepsi tesadüf müydü?" diye sordu. "Tesadüfen mi Jefferson Tract'e geldiler ve ben de tesadüfen mi oradaydım? Üstelik tek ben de değil. Sen, Pete ve Beav de. Artı birkaç yüz kilometre güneyde Duddits, onu da unutma. Çünkü bizi bir arada tutan Duddits'ti."

Henry, "Duddits her zaman iki ucu keskin bir kılıçtı," dedi. "Bir tarafında Josie Rinkenhauer bulan Duddits, kurtaran Duddits. Diğer ta-

rafında da Richie Grenadeau yani öldüren Duddits. Yalnız, Duddits'in öldürmesine yardımcı olmamız için bizlere ihtiyacı vardı. Bilinçaltı daha derin olan bizleriz. Nefretle korkuyu, Richie'nin söz verdiği gibi bizden gerçekten intikam alacağı korkusunu biz sağladık. Bizde her zaman Duds'tan çok daha fazla karanlık yan vardı. Onun zalimlik anlayışı kâğıtları tersinden saymaktı ve o da her şeyden çok eğlenmek içindi. Yine de... Pete'in, Duds'ın şapkasını gözlerine indirdiği ve Duds'ın da duvara çarptığı günü hatırlıyor musun?"

Jonesy hayal meyal hatırlıyordu. Çarşıdaydılar. Gençken gidilecek tek yer orasıydı. Başka gün, aynı terane.

"Ondan sonra uzunca bir süre ne zaman Duddits oyununu oynasak Pete kaybetti. Duddits onu hep tersten saydı ve hiçbirimiz de fark etmedik. Herhalde yalnızca bir rastlantı olduğunu düşündük ama şimdi bildiklerimin ışığında bundan kuşkuluyum."

"Sence Duddits bile bedel ödemenin zor olduğunu biliyor muydu?"

"Bizden öğrendi Jonesy."

"Duddits, Bay Gri'ye tutunacak bir dal verdi. Tutunacak bir zihin."

"Evet ama sana da bir sığınak, yani Bay Gri'den saklanabileceğin bir yer verdi, unutma."

Jonesy, hayır, dedi içinden, hiçbir zaman unutmayacaktı.

Henry. "Bizim tarafımızda her şey Duddits'le başladı," dedi. "Onu tanıdığımızdan beri hep gariptik Jonesy. Doğru olduğunu biliyorsun. Richie Grenadeau'yla olanlar büyük şeylerdi, dikkat çektiler. Eğer dönüp hayatına bakarsan, başka şeyler de göreceksin, eminim."

Jonesy, "Defuniak," diye mırıldandı.

"O kim?"

"Kazadan hemen önce kopya çekerken yakaladığım çocuk. Sınav günü orada bile olmamama rağmen onu yakaladım."

"Gördün mü? Ama sonunda o küçük gri alçağı yenen de Duddits oldu. Sana bir şey daha söyleyeyim: Sanırım Duddits, East Sokağı'nın ucunda benim hayatımı kurtardı. Öyle sanıyorum ki, Kurtz'un yardakçısı Humvee'nin arkasına baktığında –ilk seferden söz ediyorum– kafasının içinde küçük bir Duddits, *kaygılanma ahbap, işine bak, onlar ölmüş*, diyordu."

Ama Jonesy daha önceki düşünceden henüz kopamamıştı. "Yani byrum'un dünyadaki bütün insanların içinden bizimle bağlantı kurmasının gelişigüzel bir rastlantı mı olduğunu söylüyorsun? Çünkü Gerritsen buna inanıyordu. Açıkça söylemedi ama tavrı yeterince belliydi."

"Neden olmasın? Kendi türümüzün de daha uzun ve olasılığı daha da düşük bir dizi olay sonucunda ortaya çıktığına inanan bilimadamları, Stephen Jay Gould gibi parlak zekâlar var."

"Sen de buna mı inanıyorsun?"

Henry ellerini kaldırdı. Tanrı'ya sığınmadan nasıl yanıt vermesi gerektiğini bilmiyordu. Tanrı şu son birkaç ay içinde hayatına yeniden girmişti. Arka kapıdan ve pek çok uykusuz gecenin köründe. Ama insan bütün bunlara bir anlam verebilmek için o eski tanrısal mekanizmaya mı yönelmeliydi?

"Ben Duddits'in biz olduğuna inanıyorum Jonesy. *L'enfant c'est moi... toi... tout le monde.* Irk, tür, cins: oyun, set ve maç. Biz toplam olarak Duddits'iz ve en soylu ülkülerimiz sarı yemek çantasının izini sürmekten ve ayakkabıları doğru giymekten öte gitmiyor. Kozmik anlamda en kötü duygularımız da birinin kâğıtlarını tersten sayıp sonra aptal numarası yapmakla sınırlı."

Jonesy onu hayranlıkla izliyordu. "Bu ya çok ilginç ya da korkunç. Hangisi olduğunu bilemiyorum."

"Önemli de değil."

Jonesy bunu düşündü, sonra sordu. "Eğer biz Duddits'sek, bize kim ninni söylüyor? Üzülüp korktuğumuzda kim ninni söyleyip uyutuyor?"

"Ah, o işi hâlâ Tanrı yapıyor," dedi Henry ve kendi kendini tekmeleyebilirdi. İşte, bütün niyetine rağmen söylemişti.

"Ve Tanrı son gelinciği kuyudan uzak tuttu, öyle mi? Çünkü eğer o yaratık suya girseydi..."

Teknik olarak Perlmutter'in içinde büyüyen gelincik aslında en sonuncuydu ama ince bir işti, titizlikle incelenmesi gerekiyordu.

"Sorun yaratabilirdi, itiraz etmiyorum; birkaç yıl boyunca Fenway Park'ı yıkıp yıkmamak Boston'un kaygılandığı en son konu haline gelirdi. Ama bizi yok etmek? Sanmıyorum. Biz onlar için yeniyiz. Bay Gri biliyordu; hipnoz altındaki bantların..."

"Onlardan söz etme." Jonesy iki tanesini dinlemişti ve bunun Wyoming'deki en büyük hatası olduğuna inanıyordu. Kendisinin Bay Gri olarak konuştuğunu duymak, derin hipnoz altında Bay Gri olmak sanki kötü bir hayaleti dinlemek gibiydi. Zaman zaman dünyada tecavüze uğramanın ne demek olduğunu bilen tek kişinin kendisi olduğunu düşünüyordu. Bazı şeylerin unutulması en iyisiydi.

"Özür dilerim."

Jonesy sorun yok der gibi elini salladı, ama yüzünün rengi epeyce solmuştu.

"Bütün demek istediğim, biz tür olarak az çok düş kapanının içinde yaşıyoruz. Bunun kulağa sahte bir gerçeküstücülük gibi geldiğini biliyorum, konserve gibi geliyor, ama bu kısmı için de doğru sözcüklere sahip değiliz. Zaman içinde bazı sözcükler bulmak zorunda kalabiliriz, ama bu arada *düş kapanı* yeterli."

Henry koltuğunda döndü. Jonesy de öyle yaptı, Noel'i kucağında biraz kıpırdattı. Evin kapısının üstünde bir düş kapanı asılıydı. Henry onu ev hediyesi olarak almıştı ve Jonesy de tıpkı vampirler devrinde evinin kapısının üstüne haç çakan bir Katolik gibi, hemen asmıştı.

Henry, "Belki de onları çektin," dedi. "Çektik. Çiçeklerin güneşe döndüğü gibi ya da mıknatısa tutulan demir parçacıklarının bir çizgiye dizildiği gibi. Kesin söyleyemeyiz, çünkü byrum bizden çok farklı."

"Geri gelecekler mi?"

Henry, "Ah evet," dedi. "Onlar ya da başkaları."

Bu yaz sonu gününde mavi gökyüzüne baktı. Uzakta bir yerlerde, Quabbin Gölü taraflarında bir kartal çığlık attı. "Sanırım bu kesin. Ama bugün değil."

Carla, "Baylar, yemek hazır!" diye seslendi.

Henry, Noel'i Jonesy'den aldı. Bir an elleri değdi, bakışları değdi ve zihinleri de değdi, bir an için çizgiyi gördüler. Henry gülümsedi. Jonesy de gülümsedi. Sonra yan yana basamaklardan indiler, bahçeyi geçtiler. Jonesy topallıyor, Henry uyuyan çocuğu kollarında taşıyordu. O an için tek karanlık çimenlerde peşlerinden gelen gölgeleriydi.

SON

Lovell, Maine
29 Mayıs 2000

YAZARIN NOTU

Rüya Avcısı üstünde çalıştığım süre boyunca (16 Kasım 1999 - 29 Mayıs 2000) yazdığıma şükrettiğim hiç olmadı. O altı buçuk ay boyunca büyük fiziksel rahatsızlık çekiyordum ve kitap beni ondan kopardı. Okur fiziksel rahatsızlığın peşimden kısmen öyküye girdiği yerleri görecektir ama benim en çok anımsadığım, canlı düşlerde bulduğumuz rahatlamadır.

Pek çok insan bana yardımcı oldu. Birisi eşim Tabitha'ydı. Tabitha bu kitabın orijinal ismi olan *Kanser*'i reddetti. Hem çirkin, hem de şanssızlığa davetiye olduğunu düşünüyordu. Sonunda ben de onun görüşlerini kabul ettim ve o da artık bu romana "O kitap..." ya da "Lağım gelincikleriyle ilgili kitap..." demekten vazgeçti.

Beni ciple Quabbin Gölü'ne götüren Bill Pula'ya ve arkadaşları Peter Baldracci, Terry Campbell, Joe McGinn'e teşekkür borçluyum. Belki de isimlerinin verilmemesini tercih edecek bir başka grup da beni bir Humvee'yle Ulusal Hava Muhafızları Üssü'nün arkasında gezdirdiler ve aracı çamura saplamamın mümkün olmadığı varsayımıyla benim kullanmama bile izin verdiler. Saplamadım, ama çok yaklaştım. Çamur içinde ve mutlu bir şekilde geri döndüm. Ayrıca sizlere Hummer'ların çamurda, karda olduğundan daha iyi gittiğini de söylememi istediler; kendi kurguma uysun diye araçların o yönünü biraz uydurdum.

Scribner'den Susan Moldow'la Nan Graham'e, kitabı yayına hazırlayan Chuck Verrill'e ve temsilciliğimi yapan Arthur Greene'e de teşekkür ederim. Yabancı ülkelerdeki haklarımın temsilcisi ve Fransız-

ca "Burada enfeksiyon yok!" demenin en az altı yolunu bulan Ralph Vicinanza'yı da unutmamam gerekir. Bu kitap dünyanın en iyi kelime işlemcisi olan bir Waterman kartuşlu tükenmezkalemle yazıldı. Böylesine uzun bir kitabın ilk taslağını elle yazmak beni kullandığımız dile yıllardır olmadığı kadar yaklaştırdı. Bir gece (bir elektrik kesintisi sırasında) mum ışığında bile yazdım. İnsan yirmi birinci yüzyılda böyle fırsatları pek sık bulamıyor ve bu yüzden tadını çıkarmak gerek.

Ve buralara kadar gelen hepinize öykümü okuduğunuz için teşekkür ederim.

Stephen King